

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

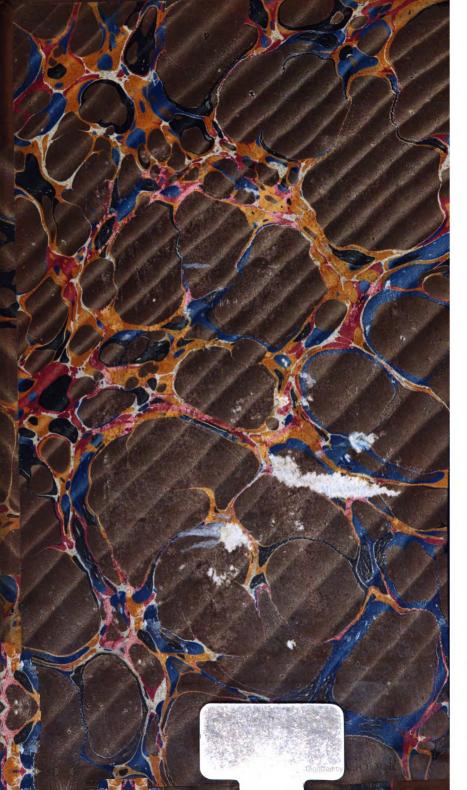
We also ask that you:

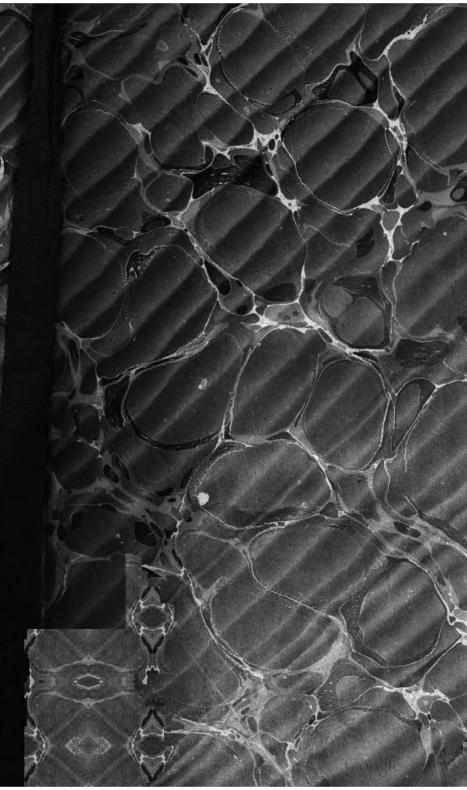
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + Refrain from automated querying Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Je 216

ESCHYLI

TRAGEDIÆ

QUÆ SUPERSUNT.

RECENSUIT

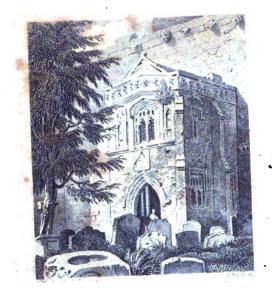
VARIETATE LECTIONIS,

ET

COMMENTARIO PERPETUO

ILLUSTRAVIT

CHR. GOD. SCHÜTZ.

VOL. I.

OXONII:
MPENSIS ROBERTI BLISS.
1810.

292 e. 75

Digitized by Google

Excudebat N. Bliss, Oxonii.

PRÆFATIO.

Cum libellum commentationum in Agamemnonem Æschyleum, ante aliquot annos editum, non displicere vidissem viris doctis, quibus ut probaretur, vehementer optassem, alacrior factus sum, ad editionem omnium, quæ ætatem tulerunt, principis Tragicoram reliquiarum, quam octo abhinc annis institueram, perficiendam, cujus nunc quidem volumen primum e manibus dimittere non possum, quin de consilii, quod secutus sim, ratione, ac de subsidiis, quæ mihi profuerint, benevolos lectores breviter admoneam.

Ac primum quidem, cum omnium, quæ ad Æschylum illustrandum seu ipse observassem, seu ex aliorum libris enotassem, rudem quasi et indigestam farraginem oculis perlustrarem, quam potissimum in seligenda ac disponenda hujus editionis materia viam ac rationem tenerem, diu multumque dubitavi. Sepenu. mero claris etiam scriptorum antiquorum editoribus hoc accidisse videbam, ut, quid lectorum commodis, vel studiosorum desideriis, vel emtorum denique rationibus deberent, aut nunquam cogitaverint, aut certe parum curaverint. Quid enim omnino, ut editori commodius, ita lectoribus molestius esse potest, quam, ut in Stanleiana editione factum, priorum editorum integras animadversiones sic in chartam conjici, ut primum v. c. Robortelli, deinde Stephani, tum Canteri, postremo novi editoris notæ se ordine excipiant; ut, si quis, quid ad hunc vel illum versiculum interpretes forte adnotaverint, scire cupiat, sex locorum intervallis, et frustra quidem plerumque, librum misere volvendo ac revolvendo quærere cogatur? Quid deinde Græcarum litterarum studiosis, Tragicum nostrum cognoscere cupientibus, minus con-

ducibile est, quam sine delectu, quæcunque superioribus interpretibus in mentem venerint, sive vera, sive falsa sint, in unum quasi corpus, collatis undique membris, redacta, legentium oculis obtrudi, præsertim si in tanta conjectaneorum mole, plurimis tamen locis, iisque difficillimis, ut sæpe factum est, se desertos esse videant, atque, ut Tantalus aquas in aquis, sic commentarium in commentario quærant? Quid denique emtoribus iniquius aut acerbius accidere potest, quam si iis hæc necessitas imponatur, ut propter paucas animadversiones, quibus ægre careant, multo major inutilium rerum acervus bona sit pecunia redimendus? Ut e. c. ante hos octo et triginta annos Pauwius fecit, qui Stanleianam editionem, ne vitiis quidem operarum correctis, repetitam, nee melius, quam antea fuerat, adornatam, futili ac tædioso commentario, (sic enim jure Brunckius V. C. appellat,) oneravit magis quam Tale editionum genus, utut plurima in ils bona insinta propagando inter eruditos homines Græcarum litterarum studio parum prodesse certo scio, meliusque, quamvis minus gloriose, de eo mereri arbitror, qui curent, ut correcta, quæ merum texa tum auctorum habeant, exemplaria, exiguo pretio venalia in manus studiosorum veniant, quod, ut alios præteream, laudabili instituto nuper facere cœpit Societas Bipontina.

Omnino autem de adornandis veterum scriptorum editionibus et ad certum finem justumque consilium exigendis nemo ant judicavit acutius, aut salubrius præcepit, quam celeberrimus ille, quem exteri Germaniæ, populares Gottingæ gratulantur, Heynius, qui cum sæpe de ea re in Ephemeridibus academiæ, quam ornat, litterariis admonuit, tum in Virgilii potissimum ac Tibulli editione verissimum et criseos fructuosæ, et commentarii doctis pariter ac studiosis profuturi exemplum edidit. Cujus quidem species sic animo meo insedit, ut in adornandis atque exponendis iis, quæ ad Æschylum emendandum et interpretandum clarissimi cultiorum Europæ populorum Philologi contulissent, vel ipse lectione, qua multis, aut ingenio, quo plurimis me inferiorem esse sentio, reperissem, illam, quasi exemplar quoddam, respicerem, ad eamque mentem ac stilum dirigerem. In quo, quantum opera ac diligentia assecutus sim, alii videant; me enim prima sequentem, etiamsi in multo inferioribus constiterim, vel sola melioribus consiliis parendi voluntas consolabitur.

Collatis itaque ac diligenter excussis Æschyli tragædiarum editionibus ad unam omnibus primum hoc egi, ut textum melius ac rectius, quam in superioribus factum esset, constituerem. Atque in tribus quidem primis tragædiis, multa quæ ipse observaveram, occupavit, plurima autem alia, in quæ forte absque eo nunquam incidissem, suppeditavit Brunckii V. C. excellens ingenium, insignis diligentia, doctrina vero admirabilis. Non tamen ejus recensionem ita secutus sum, ut nunquam discederem; subinde potius aliam viam et rationem mihi magis placere candide professus sum. Cum enim, quid Æschylus vere scripserit, non quid scribere potuerit debueritve, unice sit editori quærendum, conjectura textum emendandi prolubium his quidem finibus coercendum esse putavi, ut, nisi conjector se Æschvli manum ingenio suo assecutum esse certissimis argumentis nobis persuaserit, antiqua codicum MStorum lectio, etiamsi falsitatis indiciis se ipsa satis prodat, in textu relinquatur.

Præter varietatem lectionis e Codd. a Brunckio aliisque collatis accedunt in hac editione quatuor librorum MStorum lectiones, Mosquensium duorum, quorum alter Prometheum vinctum, et Septem adv. Thebas, alter præter has tragædias etiam Persas continet; Vitebergensis, qui easdem tres tragcedias, et Guelferbytani, qui omnes complectitur. Mosquensium et Vitebergensis excerpta singulari Cel. Matthæi, felicis hymni antiqui in Cererem repertoris, humanitati atque benevolentiæ debeo. Antequam vero ea in manus venirent, programmate jam utebar Zounii V. Cl. Prof. Gr. Litt. Viteb. quo eundem codicem Vitebergensem, judicio etiam sæpe de lectionibus interposito, accurate recensuit. Guelferbytani autem usum a Serenissimo Duce Brunovicensi, intercessione humanissimi ac doctissimi Langeri, inclytæ Bibliothecæ præfecti, cum jam prelo commissum esset primum textus Græci volumen, impetravi. Non enim ab initio mihi propositum erat, Codicum Manuscriptorum subsidia ambitiose conquirere, sed, si quædam ultro aut sine magnis impensis mihi offerrentur, ea non negligere. Veruntamen, omnes hi codices nimis recentes sunt, ita ut parum aut nihil inde Æschyli textus ad integritatem profecerit; et si quas hic ibi bonas lectiones in tribus prioribus tragcediis habeant, eos jam ante e Regiis Parisiensibus eruit Brunckii sollers industria. Ceterum vel hoc nomine doctis viris, qui istorum codicum mihi copiam fecerunt, gratias mecum habebunt Æschyli lectores, quod semel diligenter excussis ejusmodi libris, alii supersedere eadem opera possunt, cum sciant nihil amplius ad emendandum textum præsidii ab iis expectandum esse.

Varietatem lectionis, laudabili nonnullorum editorum exemplo, a Commentario separavi; judicium de lectionibus, quotiescunque necessarium videretur, interposui, ubi eo paucis defungi licebat; in aliis lectores ad Commentarium, ne bis eadem dicenda essent, ablegavi. Lectionem, quam veram et genuinam esse aut certis rationibus, aut saltem verisimillimis, mihi persuaseram, in textum recepi; ubi res incerta esset, vulgatam lectionem intactam reliqui. Ingeniosis aliorum emendationibus sæpe honorem hunc habui, ut in textum reciperem; in meis, de quibus penes alios arbitrium esto, parcius, ut æquum erat, isto editoris jure aut licentia usus sum.

In Commentario, quicquid ad intelligendum poëtæ sensum, ad venustatem elocutionis seu inventionis calliditatem percipiendam, denique ad earum lectionum, quæ arctiore nexu cum ipso verborum sensu junctæ essent, veritatem discernendam pertineret, inclusi, sive meum id esset, sive alienum. Aliena vel ipsis auctorum verbis, nomine eorum laudato, concepta exhibui, vel brevitatis causa, recisis ambagibus, in compendium redacta, ne hic quidem celata auctoritate, proposui. De nostra quidem opera dicere, non est verecundiæ aut tenuitatis nostræ; quamquam speramus, eam nec studiosis juvenibus inutilem futuram, nec plane indignam esse, quam hic ibi doctiores etiam arbitri cognoscant. Sed ut ab ipso commentario varietatem lectionis segregavimus, sic duplex etiam observationum genus ex eo circumcidendum esse duximus: alterum, quod in copiosiore, quam ad sensum recte intelligendum opus esset, singulorum vocabulorum ac phrasium illustratione versaretur, id quod multo melius et commodius lexico Æschyleo, quod uberrimum et plenissimum erit, inseri arbitrati sumus; alterum, quod ad scriptorum aliorum cum Æschylo comparationem pertineret; e quibus ea tantum in ipso Commentario contulimus, quæ sive ab aliis jam observata, sive propius cum sensus intelligendi necessitate conjuncta essent. Reliqua vero, quæ haud pauca ex Græcis Romanisque scriptoribus enotavimus, in quibus ii vel citarunt Æschvli versiculos, vel imitati sunt Tragicum nostrum, vel saltem similem imaginum et sententiarum conformationem secuti. hæc omnia secundum ordinem tragædiarum et versiculorum, ad modum Virgilii a Fulvio Ursino cum græcis scriptoribus collati in singulare apparatus historici caput conjecimus. Quam quidem rationem nisi tenuissemus, injuriam fecissemus iis lectoribus. qui ipsum Æschylum cognoscere et intelligere, non autem Æschyli occasione grammaticis disputationibus vacare, aut aliorum scriptorum collatione distineri voluerint. Quorum ut maximum numerum esse credibile est, ita minime erat committendum. ut in ipso lectionis cursu tot ambagibus distraherentur, et quamvis nolentes e recta via ad diverticula et anfractus abriperentur. Quo consilio etiam longiusculas quasdam disputationes Excursibus complexi sumus, ad finem Commentarii ad singulas tragædias rejectis, in quo lectores Virgilii editionis Heynianæ imitationem agnoscent, quamquam eam, quæ illius viri excursibus inest, eruditionis copiam magnopere (facile enim prævideo) desiderabunt.

Fragmentorum Æschyli collectionem pleniorem, et nuns primum satis emendatam atque illustratam, quarto editionis tomo subjiciemus.

Scholia Græca quam plurimis locis correcta sic edemus, ut brevibus notulis de pretio iis statuendo subinde lectores admoneantur.

In apparatu historico, primum Æschyli vitam enarrabimus; ubi simul de Tragædiarum ejus charactere, variisque in arte scenica inventis universe disseremus; deinde metrorum rationes exponemus; post de Æschyli tragædiarum Codicibus MStis, Editionibus, Criticorumque veterum et recentiorum de Æschylo sive meritis sive judiciis agemus; postremo, ut diximus, Æschylum cum reliquis Græcorum tragicis, aliisque, Latinis quoque scriptoribus, parcius autem cum recentioribus poëtis sive exteris, sive popularibus, comparabimus.

Deinde præter Indicem rerum historicum et geographicum accedet lexicon Æschyleum, in quo non solum e septem Tragædiis, quæ aut integræ, aut saltem paucis tantum versibus mutilæ ad nos pervenerunt, sed etiam e fragmentis deperditarum, ordine elementari colligetur, atque ubi opus fuerit, illustrabitur Græcitas Æschylea, quod, qui Æschylum non tantum ut poëtam, sed etiam ut Græcæ linguæ antiquum auctorem legere voluerint, haud sine fructu consulturos esse speramus.

Ad externam hujus editionis formam quod attinet, nec diligentem vitiorum typographicorum correctionem, nec typorum elegantiam, nec denique chartæ candorem, æqui lectores desiderabunt, præsertim si pretii, quo venditur, mediocritatem reputaverint. Erat enim instituti nostri curare, ut iis etiam emtoribus, quibus haud magnam in hoc genus litterariæ supellectilis pecuniam erogare licet, editio nostra inserviret, nec tamen ob nimiam externi cultus negligentiam a beatoribus fastidiretur. Scr. in Academia Jenensi a. d. viii. April. CIOIOCCLXXXII.

CHR. GODOFR. SCHÜTZ.

NOTARUM,

QUIBUS IN RECENSENDA, LECTIONIS VARIETATE USI SUMUS, EXPLICATIO.

Qx.	Codex	Oxo	niensis.	continens	Prom	eth. e	Sept.	adv.		
•	Theb.		,						(a	Stanleig
4	<i>a</i> ,								ζ.	collati.

Ar. Codex Arundelianus, continens tres priores tragodias.

Cod. Reg. A. Codex bombycinus Bibl. Regiæ Paris. No. 2884.

continens tres primas Æschyli tragædias, et Sophoclis
Antigonen.

Cod. Reg. B. Codex bombycinus ejusd. bibliothecæ No. 2787. continens easdem Æschyli tragædias.

Viteb. Codex Vitebergensis, cujus V. L. recensuit in programmate nuper edito Cl. Zeunius; chartaceus, seculo circiter xiii. scriptus, qui præter alia continet tres Æschyli tragædias priores, in principio Promethei usque ad versum 268. mutilus.

Mosq. 1. Codex Mosquensis seculo xiv. aut xv. scriptus, chartaceus, bibliotheca Sanctiss. Synodi, 4to, No. cclix. in foliis ccxvi. Æschyli Prometheum vinctum, septem adv. Thebas, Persas, Euripidis Hecubam et Orestem continens.

Mosq. 2. Ejusdem bibliothecæ 8vo. No. cccxcii. chartaceus, folior. ccx. seculo xv. aut xvi. scriptus. Continet Sophoclis Ajacem et Electram cum Æschyli Prometheo et Septem adv. Thebas. Utriusque excerptam lectionis varietatem Cel. Matthæi humanitati debemus.

Guelferb. Codex bibliothecæ ducalis Guelferbytanæ, chartaceus, seculo xiv. aut xv. scriptus, omnium tragædiarum, in Agamemnone mutilus.

Pleniorem horum codicum descriptionem dabimus in apparatu historico ad Æschylum.

Codices ab Askewio collati.

Hi tantum in Commentario ad Septem adversus Thebas memorantur; corum enim V. L., quantum ad istam tragœdiam pertinent, Cl. Askew cum Joh. Burtono συνταλογίας sive tragœdiarum græcarum delectus editore communicaverat, cujus ex editione ii. a Thoma Burgess Oxonii 1779. curata enotavimus. Sunt autem qui sequuntur:

Med. MS. Membran. in bibl. Laurent. Medicea in pluteo xxxii. No. 9. vetustus, quo P. Victorius usus est.

Colb. 1. Bombycinus in bibliotheca Colbertina Lut. Par. No. 4016. Sæculo circiter xv. scriptus.

Colb. 2. Bombycinus in bibl. Colb. scriptus anno 1299. ut patet ex notula calci subjecta.

Ask. A. Bombycinus in bibl. reg. Galliar. No. 3320. Sec. xiv.

- Ask. B. Chartaceus in eadem bibl. bonæ notæ.
- Ask. C. Chartaceus in bibl. Reg. Gall. No. 333. vetustus.
- Ask. D. MStus in charta eleganter exaratus olim manu Jani Lascaris in bibl. Reg. Gall. No. 3521.
- Ask. a. MS. Chartac in bibl. Cl. Askew, annos habens circiter 500.

Præter hos a Burtono etiam citantur Codex Baroccianus 4. in bibl. Bodlei. et Seldenianus.

Ald. Editio Æschyli tragg. Aldina Venet. 1518.

Rob. Editio Franc. Robortelli Venet. 1552.

Turn. Editio Adr. Turnebi Paris. 1552. 8.

Vict. Editio Petri Victorii ex officina Henr. Stephani, adjunctis hujus observationibus, Paris. 1557.

Cant. Editio Guil. Canteri Antwerp. 1580. 12.

Stanl. Notæ Thomæ Stanleii in editione ejus tragoediarum Æsehyli, quæ textum Canterianum repetiit, Lond. 1663. fol.

Pauw. Notæ Jo. Cornel. de Pauw, adjectæ Stanleii editioni ab eo duobus voll. 4. repetitæ Hagæ Com. 1745.

Arnald. Georgii d' Arnaud spesimen animadversionum criticarum ad antiquos scriptores græcos, nominatim Anacreontem, Callimachum, Hephæstionem, Herodotum, Kenophontem et Æschylum, Harling. 1728.

Abresch. Frid. Ludov. Abreschii Animadversionum ad Æschylum libri duo. Medioburgi 1743. Earund. liber iii. Zwollæ 1763. 8.

Heath. Benj. Heath notes sive lectiones ad Æschyli, Sophoclis, Euripidis que supersunt dramata, dependitorumque reliquias. Oxon. 1761. 4.

Morell. Αἰσχύλου Προμηθεὺς δισμώτης, cum Stanleiana versione, Scholiis &. β΄. et γ΄. ineditis, amplissimisque variorum notis, quibus suas adjecit, nec non scholia de metro ac anglicanam interpretationem, Thomas Morell, Lond. 1773. 4.

Burton et Burgess. In real sy me sive trage diarum græcarum delectus cum adnotatione Johannis Burton. Editio altera. Cui observationes, indicemque Græcum longe auctiorem et emendatiorem adjecit Thomas Burgess. Tomi ii. Oxon. 1779. In secundo tomo insunt Æschyli Septem adv. Thebas.

le Grand. Lucæ le Grand Specimen observatorum in Æschyleo Agamemnone, Basil. 1778. 8. Hic ibi aliæ quoque doctissimi viri memorantur conjecturæ mecum per litteras communicatæ.

Brunck. Æschyli Tragædiæ Prometheus, Persæ, et Septem adv. Thebas, Sophoclis Antigone, Euripidis Medea; ex optimis exemplaribus emendatæ (cura Rich. Fr. Phil. Brunck). Argent. 1779.

De omnibus his editionibus aut animadversionum libris copiosius exponetur ia apparatu historico.

ÆSCHYLI

PROMETHEUM VINCTUM.

ARGUMENTUM TRAGGEDIÆ.

 ${f P}_{ t nometheor}$ nometheus cum Jovi genus humanum exstinguere volenti se opposuisset, multisque beneficiis affecisset miseros mortales, in quibus hoc primarium erat, quod ignem de cœlo furatus lis divisisset, iratus Jupiter tradidit eum Vulcano, numinibusque quæ appellantur Kontos nal Bia, h. e. Robur et Vis, jussitque eum in rupe quadam Scythica religari, et clavis affigi. In scenam igitur prodeunt Prometheus captivus, comitibus Vulcano, clavos trabales, cuneos catenasque ferente, item Robore ac Vi acerbis immitibusque supplicii exactoribus. Hi Vulcanum propter generis affinitatem Promethei misericordia captum, ideoque a crudeli pœnæ ministerio refugientem, cunctantemque urgent, impellunt, ac nisi mandata exsequi properet, Jovis iram minantur. Victus necessitate Vulcanus b Prometheum ad rupem præruptam et scopulosam affigit. Ille præsentibus supplicii exsecutoribus neque vociferatur, neque ingemiscit, sed omnem e cruciatibus dolorem premit atque continet, nec prius, quam isti discesserunt, silentium clamore et lamentatione rumpit c. Mox tamen ad: fortitudinem suam redit, animumque perturbatum fati necessitate, conscientiaque immortalitatis suæ consolatur d. Hæc secum reputanti superveniunt Nymplus Oceanitides, ferramentorum, quibus Vulcanus Prometheum affixerat, strepitu excitæ, curruque alato per aërem advectæ . Quibus postquam se Promethei eventum fortunamque miserari, ac de futura ejus conditione sollicitas esse significassent f, causas poenæ sciscitantibus s, Prometheus, quam bene de Jove meritus fuerit, et quomodo propter beneficia generi humano tributa iram sibi,

[•] v. 1. sqq. • v. 54. sqq. • v. 87—100

[•] v. 87—100. • v. 101. sqq.

v. 114. sqq. v. 127—192.

⁵ v. 193--196.

eius et pœnam contraxerit, enarrat h. Interea Oceanus quoque ad visendum Prometheum venit, equo alato, seu alite quadrupede, quem gryphem interpretantur, vectus i. Is flebilem propinqui casum deplorat, eumque a pertinacia abducere, et ut animi ferociam compescat, seque præpotenti Jovis numini submittat, persuadare cupit k. Imo se ipsum fortunarum ejus deprecatorem apud Jovem futurum profitetur. Ille vero tantum abest, ut amici voluntatibus obtemperet, ut potius iter ad Jovem, cui se Oceanus obtulerat, ultro ei dissuadeat, seque deorum regis iram, donec ipse eam remiserit, constanter perlaturum denuntiet 1. Itaque Oceanus obstinatum cum videns infecta re discedit . Chorus deinde tristem Promethei statum lamentari pergit a, eumque postquam beneficia sua hominibus tributa fusius exponentem audivit o, ut saluti suæ consulat. monet, ac se de futura ejus liberatione bene sperare profitetur P. Respondenti Prometheo obscura quædam verba de fatali necessitate, quam ne ipse quidem Jupiter evitaturus sit, excidunt; quorum explicationem petente Choro constanter detrectat, salutem suam ejus rei reticentia contineri significans 9. Chorus inde reverentiam suam erga summam Jovis majestatem declarandi, Prometheique monendi, et ob animi ferociam amice objurgandi, occasionem capit . Tum Io scenam ingreditur, Inachi filia, quæ propter sævam Junonis iram æstro acta, vagisque per orbem terrarum erroribus exercita, in hanc quoque Scythiæ oram pervenit . Cui quum se Prometheus cognoscendum præbuisset, petenti ut sibi causas pœnarum, quas patiatur, enarret, et quinam sibi errorum finis futurus sit, aperiat, neutrum quidem ille recusat; prius tamen, ut ipsa Nympharum choro causas ærumnosi exilii facieique misere deturpatæ enarret, impetrat t. Narrationem " Chorus mœrore et lamentatione prosequi-Tum Prometheus Ioi, quinam eam porro labores et itinerum pericula maneant, et quo pacto tandem in Ægyptum delatam Jupiter eam saluti pristinæque formæ restituturus sit, vaticinatione declarat 7. Simul, ut verbis suis fidem faciat, Ioi partem itineris jam peracti, et nonnulla, quæ ipsi huc advenienti acciderant, narrat . Tum Io novo furoris accessu agitata discedit . Chorus autem æqualitatem conjugii carmine celebrat, et potentiorum numinum amorem aversatur b. Prometheus, qui jam Inachi filiæ se ab heroë quodam ex ejus posteris oriundo vinculis liberatum iri prædixerat, post ejus abitum Jovi male ominari pergit, eique nuptias quasdam fatales esse denuntiat; quas si contraxerit, eum a filio, quem ex hoc conjugio suscepturus sit, de regni possessione

```
h v. 197. sqq.
                                            v. 526-562,
i v. 284.
                                            • v. 563. sqq.
• v. 614-644.
k v. 507. sqq.
1 v. 330. sqq.
                                            w v. 645-691.
m v. 393.
                                            × v. 692. sqq.
n v. 397. sqq.
                                            y v. 702. sqq.
v. 829—882,
• v. 436-506.
P v. 507-510.
                                            • v. 883. sqq \
4 v. 511-525.
                                            • v. 892-914.
```

deturbatum iri c. Venit igitur Mercurius a Jove ablegatus, qui Prometheum patris nomine, quænam sint istæ nuptiæ regi deorum fatales, edicere jubet d. Prometheus antem ab animi fortitudine adeo non discedit, ut audacius etiam vociferetur, nec tanquam captivus cum Jovis legato, sed tanquam liber cum servo loqui videatur c. Mercurius, ubi se nihil verbis proficere videt, horribiles Jovis iras ac pænas denuntiat f, Chorumque monet, ut fugam meditetur, ne in summi, quod Prometheo jam impendeat, periculi societatem veniat c. Chorus autem amicum in ipso salutis discrimine deserere recusat d. Jamque subito fulgura ac tonitrua oriuntur; mare procellis intumescit; terra vehementi motu concutitur, ac Prometheus, ne his quidem terroribus victus, cum ipsa rupe, cui alligatus est, præceps in Tartarum deturbatur.

Actus hæc fabula non magis habet, quam ceteræ Græcorum tragædiæ, si nimirum hoc nomine intervalla notantur, quibus scena omnino vacua relinquitur, aulæo, ut antiquis mos erat, sublato, aut, ut hodie fieri solet, e lacunari demisso. Nonnulli tamen, ut Heathius, quinque hujus fabulæ partes faciunt, quas item actus appellant; quorum ex rationibus actus primus versu 283. secundus v. 434. tertius v. 562. quartus v. 914. finitur. Multo autem aptius est scenas numerare, quæ personarum ingressu vel discessu continentur; et has quidem in textu, etsi non numeris, lineola tamen interposita, ac titulis personarum distinximus. Ita prima fabulæ scena incipit v. 1. secunda v. 88. tertia v. 114. quarta v. 284. quinta v. 397. sexta v. 563. septima v. 893. octava et ultima v. 952.

FABULÆ PROMETHEI VINCTI NOMEN, FUNDUS, LOCUS, TEMPUS, PERSONÆ, ORNATUS SCENICUS.

NOMEN tragædiæ, Περμηθεύς δισμώτης, quod ab ipso Æschylo profectum esse nullus dubito, sæpius ab antiquis scriptoribus citatur. Vocabulum δισμώτης occurrit in ipsa tragædia v. 119. Sæpe vero veteres simpliciter hanc tragædiam Περμηθία nominant; etsi duæ aliæ ejus nominis tragædiæ exstabant, a poëta nostro scriptæ, Περμηθεύς nempe «νεφύερες, et Περμηθεύς λυύμενος, de quibus in notis ad fragmenta dicemus. Attius ap. Ciceronem Tusc. ii. Prometheum nominat religatum asperis vinctumque sæsis, et Martialis quoque religatum appellat i.

e v. 915. sqq.

v. 951. sqq.

[•] v. 961. sqq.
f v. 1015. sqq.

[€] v. 1066. sqq.

b v. 1071-1078.

i Epigr. iv.

Fabulæ de Prometheo antiquissimus auctor est Hesiodus *. Sed Æschylus ejus narrationem aut plane neglexit, aut saltem, sive ingenio obsecutus, sive aliorum scriptorum auctoritate usus, aliter informavit, et consilio suo melius accommodavit. Ignorat certe noster ridiculam illam Hesiodeæ narrationis partem de fraude Promethei, qua Jovi pro carnibus ossa dolose multa adipe contecta apposuisse fertur. Sed universæ de Prometheo fabulæ origines ac vicissitudines, ne lectorem ab ipso statim limine ad diverticula abducamus, Excursu 1. latius persequemur.

Locus, ubi in hac tragedia Prometheus affixus esse fingitur, citra dubium est rupes Scythica; et recte quidem Stanleius observavit intelligi Scythiam Europæam, quæ ab Istro ad Tanaim pertinebat. Scythiam aperte Æschylus designat versu 2. Clarius etiam scenze, in qua fabula geritur, notitiam informat v. 415. ubi vicini Prometheis scopulis dicuntur Colchi, et Scythæ circa paludem Mæotidem. Æschylus itaque finxit Prometheum ad rupem quandam in desertis Scythiæ partibus affixum fuisse, ita quidem ut facie versus Occidentem hibernum conversus esset et Pontum Euxinum in prospectu haberet. Nam eum haud procul a mari alligatum fuisse exinde patet, quod sub finem fabula ipse ait se videre colum ponto misceri, furriraeanrai ail ne morre, quod, nisi e loco, ubi affixus erat, in mare prospicere licuisset, utique dicere non potuisset. Si vero aliis magis placeat scenam Promethei vincti versus Oceanum, quem Scythicum veteres appellabant, ac fortasse in promontorio Scythico, cujus hic ibi mentionem faciunt 1, ponere, pertinacius me repugnantem non habebunt. Hoc vero certissimum arbitror, falsam esse eorum opinionem, qui putant in hac fabula ex mente poëtæ Prometheum ad Caucasum religatum fuisse, et in hoc monte veram dramatis scenam esse quærendam. Id primum refellitur docta Grammatici observatione, qui ad vers. 1. hæc adnotavit ; igior di sara vir ποινόν λόγον έν Καυπάσω Φησί δεδέσθαι σόν Προμηθέα, άλλα πρός τοῦς Εὐρωπαίοις τίρμασι τοῦ 'Ωκιανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς την 'Ιὼ λιγομίνων ἰςὶ συμθαλιίν. Respicit nimirum Grammaticus, v. 725. ubi Prometheus Ioi suadet, ne fluvium, quem Hybristen appellat, prius transgrediatur, quam ad Caucasum montium altissimum pervenerit. Atqui si hæc verba is pronuntiasset, qui ipse in Caucaso versaretur, nihil fuisset ineptius. Accedit, quod Æschylo statim in principio Caucasus nominandus fuisset, si ibi voluisset hanc fabulam geri. Nunc diserte nominat Scythiam desertam, v. 2.; de Caucaso plane silet. Denique commentum hoc refellitur Chori carmine v. 411. sqq. ubi inter vicinas gentes, quæ miserari fortunam Promethei dicuntur, post Asiatas, Colchos, Scythas, ultimo demum loce nominantur Caucasi accolæ, ύψικεημνὸν οδ πόλισμα Καυκάσου πίλας νίμονται, de quibus profecto Chorus nec hoc modo, et alio ordine locutus esset, si în ipso Caucaso jam pedem fixisset. Sed Pauwium, et qui cum eo sentiunt, in errorem

Le Op. et Dier. v. 86. ac præsertim 1 v. c. Plin. Hist. nat. Lib. vi. Theogon. v. 521. sqq. c. 20.

induxit scriptorum Æschylo recentiorum narratio, qui uno ore omnes Prometheum ad Caucasum religatum fuisse testantur. Mirum ipsis videbatur tot scriptores Æschylo repugnare. Ridicule; quasi in fabulis poëtarum, quas alius alio modo contexit, consensus omnium exspectandus sit. Sed hanc famam de Caucaso Promethei religati sede, ne repugnare quidem Æschylo docebo. Neminem vidi interpretum, qui observarit, secundum Æschyli rationes Prometheum bis in excelsa petra vinculis constrictum fuisse, primum in rupe Scythica, deinde in Caucasi jugo. Atqui hoc primum intelligitur e Mercurii verbis , ubi Prometheo minatur, Jovem hanc petram, ubi affixus sit, fulmine disturbaturum Promethei vero corpus in Tartarum dejecturum esse. Post multos annos deinde eum rursus in lucem protractum iri demuntiat, ubi Jovis aquila jecur ei dilaniatura sit. Hic etsi Caucasus non nominatur. Æschylum tamen novo huic supplicio non aliam scenam quam Caucasum designasse, ex fragmento Attii a constat. Notum est hunc poëtam Æschyli Prometheum λυόμενον latine convertisse. Jam in loco hujus fabulæ, quem Cicero exscripsit, quemque inter fragmenta Æschyli exhibebimus, postquam Prometheus vivis coloribus cruciatum illum ex fero aquilæ pastu depinxit, hæc addit:

> Atque hæc vetusta seclis glomerata horridis Luctifica clades nostro infixa est corpori, Ex quo liquatæ solis ardore exudant Guttæ, quæ saxa assidue instillant Caucasi.

Neque vero existimare quisquam debet, scenam in ista tragœdia forte ab Attio mutatam, et cum Æschylus aliter instituisset, in Caucasum translatam fuisse. Id enim prohibent Ciceronis verba, quibus sibi aditum facit ad hujus loci commemorationem. Veniat Æschylus, inquit, non poèta solum, sed etiam Pythagoreus. Sic enim accepinus. Quo modo fert apud eum Prometheus dolorem quem ezcipit ob furtum Lemnium, unde ignis lucet mortalibus clam divius? eum dictus Prometheus clepsisse dolo, pænasque Jovi fato expendisse supremo. Has igitur pænas pendens affixus ad Caucasum hac dicit: tumque ipsi versus Æschyli sequuntur. Positum sit igitur nobis hoc inprimis, scenam Promethei vincti in Scythia, Promethei autem soluti in Caucaso fuisse. Hæc autem altera Promethei vincula posteritatem magis celebrasse mirandum non est, propterea quod Herculis facinore, qui ex iis Prometheum liberabat, clariora atque illustriora fiebant.

Temporis dici, quo scilicet actio fabulæ incipiat, aut peragatur, nulla in hoc dramate nota occurrit. Estque ea in adornatione totius tragædiæ simplicitas, ut spectator nusquam sentiat majus temporis spatium ad veritatem rerum quæ hic geruntur, quam ad fictam imitationem requiri. Nam etsi hoc fortasse cuipiam a veri specie alienum videri potest, quod Nymphæ vixdum sono ferramentorum audito, statim ad Prometheum advolant, cogitandum tamen est, eas non humano more bobus aut equis, sed potius mirabili genere vehiculi, h. e.

Prometh. v. 1025. 1029

Apud Ciceronem Tusc. Qu. ii. 10.

curru alato vehi; cui spectator celeritatem tantam, quantam maximam anime comprehendere potest, tribuere debet. Idem de Oceani adventu judicandum.

Personæ dramatis sunt, præter Prometheum, Vulcanus, Keárss et Bía, Chorus Nympharum Oceanitidum, Oceanus, Io, et Mercurius. In Codicibus quibusdam MStis inter personas dramatis recensentur rñ et 'Hearlis, quos, cum in hac Tragædia locum non habeant, ad Prometheum solutum pertinuisse Stanleius recte existimat.

Kęάτος et Biα jam ab Hesiodo memorantur, qui eos cum Zhλγ et Niπγ. Stygis, Oceani filiæ, ex Pallante filios esse perhibet. Has ait semper apud Jovem sedere, neque unquam ab eo segregari F. Biα autem in hac tragædia muta persona est. Κεάτος enim suo et illius nomine loquitur. Utramque enim simul in scena locutam fuisse, quod Stephano in mentem venit, nemini tredo post eum probabitur.

Chorum nympharum Oceanitidum quot personis constare jusserit Æschylus, definiri nequit. Longum earum catalogum præbet Hesiodus q. Multo autem pauciores in scenam invezisse Æschylum, ideo eredibile est, quod eas curru alato advenire finxit. Talem autem machinam haud magnum numerum feminarum capere potuisse facile intelligitur.

De artificio poëtæ in exprimendis harum personarum moribus propter eos, qui primum ex hac editione Æschylum cognoscunt, in extremo Excursu ad hanc tragædiam, quam h. l. disputare malo.

Quod ad scenæ adornationem attinet, extremus ejus paries (der Hintergrund des Theaters) absque dubio rupem repræsentavit, cui Prometheus affigebatur; ima vero scenzo pars aream planam ante istam rupem imitabatur; in qua Chorus consistere et saltare posset. Festivus enim est Pauwii error, qui quia in prærupta rupe res agenda fuisset Chorum conversiones Strophas et Antistrophas peregisse negat. Quasi scilicet, Heathius inquit, Nymphæ istæ circa ipsa rupis latera inter abrupta et præcipitia sicut glires hæsissent, ac non potius circa rupis basin solo æquiore et Chori conversionibus saltem non incommodo constitissent. Machinis in hac tragædia usum fuisse Æschylum dubium non est. Oceanitides enim non solum per aërem curru alato advehebantur, sed etiam aliquamdiu sublimes pendebant, antequam de curru in solum descenderent r. Oceani quoque ales quadrupes machina fuerit necesse est, quæ funibus traheretur. Quam callide vero ad fallendos spectatorum oculos has machinas fabricaverit Agatharchus architectus, cujus opera Æschylus utebatur, silentibus de ea re scriptoribus, incertum est. Personatos autem Græcorum histriones in scenam introisse tralatitium est. In Prometheo vincto ejus moris duo vestigia deprehenduntur. Primum quod 📆 Keuru insignis deformitas, ac truculenta

Theog. v. 385.
 P Similiter Callimachus hymn. in Jov. et Apollodor. lib. i.

Theog. v. 349. sqq.v. 135-276.

oris figura tribuitur ; quam larvæ forma expressam suisse credibile est. Deinde quod Io cornuta apparuit; nisi enim cornibus desormata suisset, non potuisset coram spectatoribus βούκερως aut κιράτις appellari . Quinimo sieri potuit ut persona, quæ Iùs caput tegebat, bovinam faciem, non cornua solum representaret. Certe sic διατροφην μορφης, cujus Io cum pudore mentionem sact, interpretari licet. Atque ita sub eodem schemate Io in scenam prodiisset, quo eam sub Isidis nomine apud Ægyptios cultam suisse ex monumentiantiquis apparet. Exitus denique sabulæ, tonitrua saltem excitatis quocunque modo fragoribus simulata suisse, nobis persuadet. Verum de universo apparatu scenico, quo Æschylus sabularum actionem ornavit, cum ad vitam Æschyli pervenerimus, copiosius disseremus.

* vers. 78.

* v. 592. 679.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ...

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ. ΗΦΑΙΣΤΟΣ. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ. ΩΚΕΑΝΟΣ. ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ. ΕΡΜΗΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, - ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΧΘΟΝΟΣ μεν είς τηλουζον ήχομεν ωέδον, Σχύθην ες οίμον, άβατον είς εξημίαν.

V. 2. acares sis acares e' sis Rob. Sed illud es vim appositionis et metrum turbat.

V. 1. X90vès --- wider. Hæc loquendi figura Æschylo familiaris est. Sic alibi yaias wisor, Theb. 306. et yis 'Axuidos widos, Pers. 486. et xúgus 'Arias wider, Suppl. 268. dixit. en-Lover x Serès wiser idem est quod alibi rnhueèn yan vocat ; extrema terræ ora; extremum terræ solum. Sic Ennius, lib. iii. Sed sola terrarum postquam permensa parumque etc. Hoc nomine veteres designant partim terras ultimas, quæ sibi cognitæ erant, partim eas, quas Oceano conterminas esse vel certo sciebant, vel saltem opinabantur. Sic Noster Æthiopiam endouede yn, Prometh. 813. appellat. Nam ut Orientem versus Indiam, et ad Occidentem Hispaniam, ita versus meridiem Æ-thiopiam, et versus Septentrionem Scythiam in ultimis terræ partibus ponebant; teste Ephoro apud Stra-bonem, lib. i. p. 34. ed. Casaub.

#πομες. Unde venerint, Κράτος non significat. Sed absque dubio eos Olympo descendisse poëta supposuit. Sæpius autem utuntur Tragici verbo #πω in exordiis personarum advenientium. Sic Oceanus: **πω δολιχῆς τίρμα αιλεύθου etc. Prometh. v. 284. adde Eurip. Hecub. v. 1. Medea 866. Androm. v. 309. etc.

2. Enúdny is oluor. Scythica via pro Scythica regione; sipes nempe h. l. non significat viam tritam, quod repugnaret sequentibus verbis acares is ien
uías, sed potius solum terræ, ubi ire aliquis potest. Eodem fere modo posuit Homerus, Iliad. ". 168. 800 vocabulum, cum dicit apes cellas sibi parare ido in wasantiere, i. e. in loco confragoso, pedibus certe viatorum non trito. " Σκύθην vero dixit δίμον pro Exu9:xòr, idque veteres Critici inobservatum præterire noluerunt. Eustath. ad Iliad. . p. 640. ed. Basil. 'Αττικοί και Δωριίις τοις κυριωτέροις Χρώνται άντι κτητικών, ώς φασιν οί παχεωνται ων Ελληνα ερατόν, τον Έλληνικό, ἄνθρωπον ήθος, άντι τοῦ ἀνθρωπον ήθος, άντι τοῦ ἀνθρωπον γένος, Έλλαδα διάλεκτον, δοῦλου γένος, Σκύθην οίμον: et rursus ad Iliad. i. p. 1467. ed. Basil. "Qowie di wae Αἰσχύλφ Σαύθης οἶμος, ὁ Σαυθικὸς, καὶ δούλον δί του γένος, το δουλικόν, ούτω

"Ηφαιςε σολ δε χεή μέλειν επιςολάς, "Ας σοι ωατήρ εφείτο, τόνδε ωεός ωέτραις

3. "Hφαιτι. Hic Ald. et Rob. puncto distinguunt. Stéphanus autem recte cum sequentibus conjunxit, sublato distinctionis signo; reliqui commate tantum exclamationem notant. μίλιν] μίλλιν cod. Ar. mendose. ἐνιτολλές Schol. contra versum et Æschyli usum; cf. Pers. 785. Suppl-1019. Lectionem denique ἐπιτολλές confirmant Eustathius qui h.l, citat ad Hom. Il. v. 25. Et Schol. Arist. Ran. v. 826. It. Hesychius, v. Ἐπιτολαί. Lectionem ἐνιτολλές in libro suo invenisse videretur Thomas Magister, vpce ἐπιτιλάμπη, nisi addidisset Æschylum ita scripsisse propter metrum. Quod cum ineptum sit (metrum enim hac ipsa lectione turbatur); non displicet Abreschii ratio, qui hæc verba Thomæ Magistri: καὶ ἐπιτολή ἀντὶ τοῦ προταγή, δὸς καὶ ἐπιτολή πας Αἰσχύλφ διὰ τὸ μίτρον τι Πορωηθεί, mutata distinctione hunc in modum sublevat, καὶ ἐπιτολή α. σ. σ. (δ δη καὶ ἐπιτολή) π. Αἰσχ. δ. τ. μ. ἐν Πε

nai nasignatos Pónes, neatrinas é nast-Observavit idem etiam YVNTIKÓS. Stephanus Byzantinus, voc. Zzú9ns. καί Σκύθης δμιλος, καί Σκύθην ές δίμον, zal TzúIns i eidness, quæ omnia in Æschylo uno inveniuntur. scil. præter h. l. Prom. v. 417. Theb. 879. Ita Lycophron γωρυτόν Σπύθην dixit, ut et deaxorra et xueor. Pari ratione Martialis Græcos secutus, lib. iv. epigr. 28. Indos sardonychas, Scythas smaragdos. Videtur autem poëta in ratione temporum peccare: appellat enim Sevthiam tempore Promethei, quem tredecim generationibus Herculem antecessisse ait, cum ipsa Scythia a filio Herculis nomen obtinuerit. Steph. Byzant. Ἐκαλούντο πρότερον Νομαΐοι, Σχύθαι δὶ ἀπὸ Σχύθου τσαιδὸς Ἡρακλί-Atque ideo cautius loquitur Herodotus, lib. iv. cap. 8. de adventu Herculis in eam regionem: in Severe τὸν Ἡρακλία ἀφικίσθαι ἐς τὴν μῦν Σκυ-Sinr χώςην καλεομίνην, apud eum enim ipsi Græci ad Pontum habitantes narrant Scythas a juniori Herculis ex Echidna filio nominatos. Sed si hæc concedantur, neque nomen Scythiæ antiquius Hercule sit, pariter etiam Poëtæ nostro concedendum est ita loqui κατὰ τερόληψη historiæ, ut et reliqui poëtæ etiam castigutissimi loquuntur." Stanl.

Ecaros sis ienμίας, inaccessam in solitudinem, quam pluribus deinde verbis Vulcanus describit v. 20. Comparari potest initium Philoctetæ Sophoclei:

Απτη μέν ήδι της περιβρότε χθονός Λήμνε, βροτας ἄςτιπτος, εδδ οἰκεμείνη. Fortasse autem his verbis designatur έρημέα Σαυθών proprie sic dicta, prima pars Scythiæ inhabitabilis ob nives, ut Plinius ait.

nives, ut Plinius ait.
3. "Houses. Postquam, quo in loco jam versentur actores, audivit spectator, sensiin in personarum notitiam venit; quæ quidem expositio sic ab Æschylo temperata est, ut nunquam a natura et veritate dialogi discesserit. "Houses sai di pro sai di a "Houses; apte comparavit Steph. locum Homeri Iliad.

a'. 282. 'A τριδη, σὸ δὶ παῦι τοὸν μίνος.
σὶ δὶ χρη μίλιν ἐπισλὰς, te jam
oportet mandata curare. Constructionem verbi μίλιν imitatur Eurip.
Bacch. v. 450. præivit autem Homerus, Iliad. i'. 490. Similis transitus
a scenæ declaratione ad negotii instantis commemorationem apud Sophoclem,
Philoctet. v. 15. ubi Ulysses ad Neoptolemum conversus ἀλλ. ἔρθο inquit δδη σὸν
τὰ λοῦθ ὑπηριτῶν.—Hesychius: ἐπισσο.
λαὶ, ἰψηλαὶ, ἐπ'[αγαὶ, λίσχύλες Προμηθιά.

4. as sor warne iprire, qua tibi pater tuus, scil. Jupiter dedit., Quæ enim hic izseodàs wareis nominat Κεάτος, ea deinde ἐντολὰ Διὸς, v. 12. wareos λόγοι, v. 17. 4(). βούλευμα τὸ Δίον, v. 624. appellantur. Quod autem hic nondum proditur Jovis nomen, sed tantum significatur, aptum est colloquii scenici legibus, quod non a principio statim omnia, quæ soire spectatorum interest, iis oggerere debet, sed sensim declarare, et ex crepusculo demum plenam lucem ostendere. ipii-To. Hesychius: Epeiro, intributo, int. τίλλιτο, ubi fortusse ad h. l. respexit. Suidas : ἐφεῖτο, ἐνετίλλετο. ᾿Αρισοφάνης: χθὶς οῦν Κλίων ἡμῖν ἰφεῖτ' ἐν ὧρα ἤκειν. 4, 5. webs wireass bynhonenus ad

suxum prærupte attum, pluralis enim pro

"Υψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν όχμάσαι, 'Αδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρηκτοις ϖέδαις.

66. άδαμαντίνων--- wiδαις] άδαμαντίνως wiδησιν άββήατως wiτραις Cod. Ar. άδαμαντίνως wiδησιν δι άββήατως wiτραις Cod. Reg. A. At in Reg. B. δι tanquam glossema superscriptum. άδαμαντίναις wiδησιν δι άββήατως wiτραις Ed. Ald. Turp. Garb. Victor. άδαμαντίναις wiδαις δι άββήατως wiτραις Rob. άδαμαντικών

singulari positus, quam sermonis figuram Æschylus valde frequentavit. Cf. y. 976, Kenures apud Pindarum sæpe de præruptis litorum riparumque marginibus dici notavit doctissimus ejus fragmentorum editor Schneiderus; p. 111. sq. eidemque poëtæ usurpatur eodem sensu vocabulum Ba-Suzenaves. Isthm. iv. 96. Nem. ix. Apud Nostrum igitur wireau υψηλόκεημνω commode intelligi possunt, rupes mari imminentes, aut non multum a littore recedentes. Apud Lucianum, in Prometheo cap. 1. Mercurius Vulcano commendat Caucasi πρημνός, et paulo post & ποτόμους σεί-Tess, affigendo Prometheo idoneas.

5. vor hougger. Glossas veterum ad h. v. collegit Stanleius. Hesych. Asmerin, κακούργον, πανωργον, άνδροφόνον. Sui-das: τον πάντολμον, τον υπέρ του λαού άποθνήσχοντα, η τον λαοίς σαρασχόντα το λργάζισθαι δια του συρός. Etymol. Μ. sic : Λεωργός ὁ τῶν ἀνθρώπων πλάσης. ἐπίθετον Προμηθίως παρὰ Λίσχύ-A. Archilochus, ap. Clement. Alex. Strom. 5. Teya Ameya dixit, opera facinorosa. E quibus multæ futiles sunt, aut certe Æschyleum vocabuli sensum pervertunt. Æschylus enim Prometheo creationem humani generis nusquam tribuit; fabulamque illam de hominibus ex luto fictis plane ignorat. Augyès itaque h. l. nihil aliud est, quam zazeveyes, zaveveyes, ac závroduos, facinorosus, et ad quidlibet audendum promptus. Hoc sensu occurrit apud Xenophontem, Memor. Socr. i. 3, 9. ubi Atueyérares cum Diqueueyérares componitur.

οχμάσαι. σχμα Hesych. int. πόραπμα; adeoque όχμάζων h. l. est 1. q. ποραίζων v. 64. et πιρκών v. 74. catenarum annulis constringere ac vincire. 6. εδαμαντίνων διομών tv δήρηντως τόδως. E lectionibus h. l. variantibus, quæ in codicibus MStis inveniumtur, hæc sine dubio præferenda. Sensus est: ferreorum vinculorum pedicis firmissimis seu nulla vi frangendis.

Ac in vocabulo will translatio inest. Proprie enim dicitur de pedicis, quibus equorum pedes vinciuntur, ne aufugere et discurrere possint. Sic Homerus, Iliad. v. 34.

"Erd' ใสสาย เราตะ Norudaur troriz dur

- - ἀμφὶ δὶ જન્નનો જાંદેવાદ દિવાદ χουσείας - - ἐμφιτους, ἀλύτους, ὅΦρἔ ἔμπιδον αὐθο - ἀίνοιεν

Νοςήσαντα ένακτα.

Et alibi Æschylus catenarum vincula χαλινούς appellavit, alia quidem metaphora, sed tamen item ab equestri apparatu ducta. Si vero widas h. l. nihil aliud nisi compedes significarent, absque illa translatione a pedicis equorum petita, frigida sane et incommoda esset locutio widas disper, tumque multo elegantius scripsisset Æschylus secundum Stanleii et Brunckii emendationem, αδαμαντίνων δισμαϊεν αβράκτοις ωτδών. Tum enim δισμώς verbum generis esset, ωίδη autem formæ vocabulum; et quia genus quidem specie, non vice versa species genere suo definiri ac circumscribi potest, aptius diceretur diena wider, quam πίδαι δισμών; sicut Germanice bene quidem diceretur unzerbrechliche Bande eiserner Fesseln; at unzerbrechliche Fesseln eiferner Bande ineptum esset. Ceterum Q. Calaber bis Prometheum le ἀβρήκτω δισμώ vinctum memorat, v. 340. x. 201. άδαμάντινα δισμά sunt ferrea vincula; χαλκιύματα enim appellat vincula Promethei Vulcanus, v. 19. et chalybis sonum se exaudiisse significant Oceanitides; et in fragmento Varronis, in quo sine dubio Prometheus loquens inducitur, Ego infelix, ait, non queum vim propulsare; nequicquam sæpe æratas manus compedes conor revellere. Itaque hoc adjectivum non ex poëtica recentiorum audacia æstimandum, cum dicunt diamantene Ketten; sed potius proprium vocabulum est, quo genus ferri duris-simi denotatur.. Sic et apud Pindarum, Py. iv. 125. adagances also ferΤὸ σὸν γὰρ ἄνθος, ωαντέχνου ωυρὸς σέλας, Θνητοῖσι κλέψας ὢπασεν τοιᾶσδέ τοι Αμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην,

δισμών εν άδρήπτοις τάδαις Schol. Aristoph, ad Ran. Hanc lectionem ceteris omnibus præferendam duximus. Non solum enim auctoritate Codicis, quem Scholiastes adhibuit, sed etiam hoc argumento confirmatur, quod ex ea ceterarum lectionum ortus declarari optime potest. Librarius enim qui widaus scribere debebat, propter similitudinem clausulæ e versu 4. repetiit wireaus. Quod ut cum prioribus v. 6. verbis conciliari posset, fuerunt qui pro ἀδαμαντικῶν δισμῶν scriberent ἀδαμαντικῶς δισμῶς. Pro δισμῶς alii vel ex glossa, vel ex collatione aliorum codicum scripserunt widnen, vel widans, post àdapartirons. Sic Hesych. Jieμα interpretatur widai. Solemnis autem est Æschylo hæc verborum structura: ἀδαμαντίνων διεμών ἐν ἀἐρἡπτοις ανίδαις. Sic v. 64. ἐδαμαντίνου σφηνὸς αὐθάδη γνάθον. Stanleius vero hunc versum ita emendandum putabat: ἀδαμαν-ชางพา อิเคนอักา สำคัดรางเร พางิพา, quam lectionem suopte quoque ingenio repertam in textum recepit Cl. Brunck; que quidem quamvis sit elegans, veritatis tamen insignibus caret.

8. voicobi voi voicobi sine voi, versu claudicante Rob. 9. Scholiastes monuit to x dià tò to the; h. e. in codice suo voculam to signo

rei clavi, et ἀδαμάντινον ἄροτρον, Py. iv.

398. ferreum aratrum est.

7. To oor yae arsos. Jam apud Homerum Vulcanus fingitur ignipotens. ärdes h. l. est decus s. ornamentum, i. q. γίρας v. 38. Ignis nempe a Jove, cum is regnum cœli adeptus ceteris diis dona divideret, attributus erat. Male autem a Scholiasta hic vocabuli usus comparatur cum illo, quo Homerus dixit wveds avos florem ignis pro flamma vigore. Rectius cum usu vo-cabuli zudos contenderetur apud Homerum, Iliad. 7. 145. ubi eburneum equi maxillare ἄγαλμα dicitur ἀμφότεer κόσμος 3' ίππφ, έλατηςί τε κύδος.

ωυρος σίλας ignis jubar periphrastice; sicut in eadem re wugos augin apud Hesiodum. Theog. v. 566. Ipsum wueòς σίλας Homericum est, Il. σ'. 375. ut 'Aquisou silus Pindaricum. Pyth. 3, 69. Sed omnibus his locis σίλας et αὐγη magis proprie ponitur de splendore ignis late lucente; Æschylus vero non splendorem ignis, sed ignem ipsum significat; adeoque wueds σίλας est splendidus ignis. accedit Sophocleum illud to waynesτὶς σίλας ἡφαισότευατον, Philoctet. v. Apte tamen hoc vocabulum siλas cuni aνθους notione conjungitur. Quod autem σάντιχνον σῦς appellatur, id Prometheus ipse, v. 110. et 254. pluribus verbis exponit, unde apparet wárrszrer esse i. q. qui multarum et magnarum artium causam et subsidium prabuerit. Comparetur Plinii

locus, quem subjicimus. Hist. Nat. lib. xxxvi. c. 27. at peractis omnibus, que constant ingenio, artem natura faciente, succurrit mirari, nihil pene non igni perfici. Ignis accipit arenas, ex quibus alibi vitrum, alibi argentum, alibi minium, alibi plumbi genera, alibi pigmenta, alibi medicamenta fundit. Igne lapides in æs solvuntur, igne ferrum gignitur ac domatur, igne cremato lapide cæmenta in tectis ligantur etc. Cum his Plinii verbis conferenda est Promethei beneficiorum a se humano generi tributorum enumeratio, v. 450. Prometheus tamen ea potissimum opificia designat, quæ ab arte ferrum ignis ope cudendi provene-

8. Δυητοίοι κλίψας Επασιν, mortalibus furatus præbuit. Commode laudavit Stanleius Attium, qui hæc pæne ad verbum expressit loco supra commemorato. Quod is ignem mortalibus dividere appellat, id Nostro est 9τητοῖοι οπάζειν. Recurrit hoc verbum v. 252.

Hesychius: ဆီအဆင်း, နေအစုံငိုးကေ. ကော်နေ စီး ကေး--- စီးဆက်, Hujus igitur peccati pænas oportet cum diis expendere. Non enim Joveni solum, sed omnes deos cœlestes hoc furto læserat Prometheus. Ita Mercurius apud Lucianum: in Prometh. p. 175. ed. Græv. ini war δί τὸ τιμιώτατον κτημα τῶν Διῶν τὸ **ω**ῦς ἴκλεψας, καὶ τοῦτο ἴδωκας τοῖς ἀν-Βρώποις; et paulo post: καὶ τὸ ανος κλίψας ανας ἡμῶν, ἐκόμισας ανας αὐ-TOÚS.

'Ως αν διδαχθή την Διός τυραννίδα Στέργειν, Φιλανθρώπου δὲ σιαύεσθαι τρόπου.

10

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κράτος, Βία τε, σφών μεν έντολή Διός Έχει τέλος δή, κούδεν έμποδων έτι. Έγω δ΄ ἄτολμός εἰμι συγγενή θεόν Δήσαι βία φάραγγι ωρός δυσχειμέρω.

15

χ notatam fuisse; hoc aliquis fecit vel propter insolentiam, quod nesciret i. q. αὐτὰν esse, vel quod spurium existimaret; vel quod tantum in σφι mediam literam φ expungendam, et τὶ legendum censeret, ita ut in his verbis τοιῶτδι--δωῦται δίκην ad Prometheum oratio converteretur. 12. σφῷτ] σφῶτ Ald. Rob. Victor. etc. At Brunckius erudite observat σφῷν apud Atticos poĕtas semper monosyllabum esse, nec Æschyli ævo in hujus vocis scriptura locum habuisse , cujus subscribendi mos postea demum invaluerit, 15. δῆσαι] δίῶται Ald. mendose. πρὸς δωτχιμέρο μερὸς τῷ δυσχιμέρο Rob. ubi articulus e glossa intrusus est metro repugnante.

10. os de diday 9 i. q. Ina más 9, v. 62. ut discat hac animadversione monitus em Aois evenenida rispus, Jouis imperium et majestatem colere. Zeigyan etsi alias idem est, quod ferre, pati, nolim tamen h. l. vertere: Jovis imperium pati aut boni consulere. Collatis enim v. 29. 1011. apparet reverentiam erga Jovem hoc verbo significari:

Ceterum totum hoc voi Keárous exordium magnam vim habere debuit ad
spectatorum attentionem commovendam. Videbant enim Prometheum
humani generis amicum ad supplicium
duci, et quo duriorem se præbebat Roboris persona, eo majorem Prometheo
favorem et misericordiam conciliabat.
Quod autem Schollastes ad Aristoph.
Ran. v. 418. in versibus sex prioribus
nismii tumoris exemplum quæsivit, in
eo recte Stanleius hominis judicium
desideravit.

Jam Vulcanus respondet v. 12. sqq. Redres, Bin es. Ipsu hac allocutio duas esse personas es Redres ac riv

Biav persuadere Stephano poterat.
spāir µis, quantum in vobis est; lvreld
Lig.-Iri, Jovis mandata jam peracta
sunt (schon so gut als gethan) nihilque
vos praterea moratur, nihilque amplius
vobis impedimento est; perperam vertit Stanleius: neque quicquam adhuc
impedimento fuit. [µarodin non est, ut
Garbitius putabat, id quod ante pedes
est, sed potius i. q. [µarodin; monente,
quem Stanl. laudavit, Phavorino h. v.

14, 15. ίγω--δυσχιμίρω, ego vero non sustineo cognatum mihi deum ad tempestuosum hunc rupis recessum violenter deligare, aroxuós sius, a me impetrare non possum; suyyeri Irdi non de artis cognatione, sed de generis propinquitate intelligendum. Prometheus enim secundum Æschylum Cœli et Terræ ex Themide nepos est; Vulcanum vero Jovis filium, Saturni nepotem, Cœli autem et Terræ pronepotem omnes norunt. cf. v. 39. φάςαγξ neque barathrum est h. l., neque vorago, aut hiatus seu convallis, sed potius cavus ac sinuosus in rupe recessus, prominentibus e superiore parte scopulis, infra autem procurrente crepidine lata et plana, cui Chorus insistere et inambulare posset; (eine Felsenbucht, einer Nische ähnlich, über einem Ahsatze oder Terrasse.) cf. v. 142. Aliter φάραγξ usurpatur apud Lucianum in Prometh. init. ubi non wees vi paeΠάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχέθειν. Ἐξωριάζειν γὰρ ωατρὸς λόγους βαρύ.
Τῆς ὀρθοδούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα ωαῖ,
"Ακοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
Προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ ωάγῳ,
"Ιν' οὖτε Φωνὴν, εὖτε του μορφὴν βροτῶν

16. τῶτδὶ ἡμοὶ] hac scriptura cum Brunckio V. Cl. uti malumus. Vulg. τῶτ δί μοι τόλμαν] τόλμα MS. Ox. vitiose.

19. ἄποντά σ' ἄπων recte dedit Victorius pro eo quod est in Ald. et Rob. ἄποντ ἀπών σι, quæ lectio Spondeum adversus metri Iambici leges in secundam regionem invehit.

20. προσπασκαλύσω MS. Ox. perperam; illud enim Atticum est. πάγω] τόπω Rob. minus bene. πάγω significantius est, ac definitius. Hujus glossa est ἔρι, quod affert Morell. e marg. MS.

21. μορφὴν βροτῶν] βροτῶν μορφὴν Rob. Pro του Barthius adversar. lib. vii. c. 11. concinnius legi posse putat, που. Non est autem quod vulgatum sollicitemus.

aγγι sed ὑπὶς τῆς Φάραγγος affigi jubetur, i. e. supra convallem, seu præruptas fauces, quibus rupes illa scindebatur. Φάραγξ δυσχείμερς, quia frigoribus hibernis ac tempestatibus præsertim a maris vicinia subortis erat infesta.

16. wάντως δὶ, nihilo secius tamen, τολμὰν σχίθων periphrastice pro τολμᾶν.

17. Ερφιάζων... βαρύ, grave enim est, propter periculum, patris mei jussa negligere. Εδωριάζων ελιγωρών αποραπούων, Hesychius.

18. τῆς ἐρθοδούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα waī. Hesiodus Prometheum Japeti et Clymenes; Apollodorus Japeti et Asiæ; Æschylus autem, patre non nominato, Themidis filium facit. ἐρθοδοδοί autem vocatur Themis, sicut εὐδουλος apud Pindarum, Isthm. viii. 65. quia justitiæ et juri præsidere, imo ipsum jus et fas esse perhibetur. κίπυμῆτης, prudens, callidus, vafer. Similiter wοίκιλος dicitur, v. 308. et σοφιτής, v. 952.

19. axertá o axer, invitus te invitum--affigam. Valde amat hanc figuram verborum Æschylus, quam ad polyptoton referre licet. Sic v. 218. ixós) Ixorri Znii oumagagarii.

δύσλυτα χελχύματα, ferrea vincula, quæ vix solvi possunt, pro iis, quæ plane sunt insolubilia; e quibus se Prometheus vi sua plane expedire non posset. προσπασσαλεύεν χαλχύματι concisa brevitate effert, id quod latius ita esset eloquendum: aliquem catenis vincire, easque catenas clavis affigere, Quod sane duriusculum esset, nisi proprio vocabuli χαλιεύματα usu molliretur. Nunc cum hæc proprie ferramenta sint, asperitas dictionis mitigatur. :|

20. τῷδ ἀταν Σρώπω πάγω, scopulo inhospitali et ab hominibus longe remoto; non sævo, ut Garbitus transtulit. πάγος est scopulus prominens. Hesychius: πάγοι, αὶ ἰξοχαὶ τῶν πετερῶν καὶ τῶν ἐρῶν. Morellus comparatit Homer. Odyss. τ΄. 411. ubi στιλά λίς et πάγοι componuntur, hosque Schol. interpretatur πιτρώδιες ἰξοχὰς, vel εἰς ὕψες ἀνιχούσας πίτρας. Aptecomparatit Stanleius huuc Apollonii Rh. locum lib. ii. v. 1247.

21. ४४ व्यंतर क्ष्यानेत्र, व्यंतर स्वय ध्वर्क्नेत्र Beolor "Ofu, "ubi nullius mortalium neque vocem neque faciem videbis, mentale Zeugma, quo nihil frequentius. Sic Theb. v. 103. xriwor didogua." Stant. Sed horum locorum non omnino similis ratio est. Nam h. l. diversis rebus unum datur verbum, minime utrisque conveniens, quod σχημα λίξιως Rufi-nianus, p. 228. ed. Ruhnken. syllepsin vocat. Ceterum pro βεστών in Cod. Mosq. 2. male scriptum 9:00. De diis enim hic loqui non poterat Vulcanus, et quod mortalium mentionem facit, id ad majorem spectatorum misericordiam commovendam pertinet; in multis enim Promethei malis hoc sane durissimum erat, quod, cumpro hominum salute tot tantasque pœnas subiisset, eo in loco affigeretur, ubi nec e colloquio cum mortalibus, quos maximis beneficiis sibi devinxe-

Οψει, ςαθευτός δ΄ ήλίου φοίδη φλογί Χροιας αμείψεις ανθος, ασμένψ δέ σοι

22. τωθευτός] τατευτός Ald. Sic Hesych. Στατεύει, Βάλτει. Idem tamen: Σταθευτός, πεφλογισμένος δρέμα, quæ glossa haud dubie ad h. l. pertinet, adeoque vulgatam scripturam confirmat.

rat, solatii fructum capere, nec saltem aspectu prætereuntis forte hominis recreari atque exhilarari posset. Ideoque recte præcedit φωνάν, sequitur μοςφάν Beoras. Durum erat colloquiis hominum, durius aspectu quoque privari. Saltem extrema linea frui humanitate sua, haud nihil fuisset. Aliter autem pro diverso consilio Lucianus hanc scenam informat. Prometh. init. 200, inquit apud eum Mercurius, ea-Autor zai weerysier traveso dai zen, sis μη देखामार्गराण बर्गरम् रहे अर्थरम्बरस बर्गरा οί દાંગ્રેફબજના, ουτι μήν κατά το άκεον. aparns vàe ar ein rois xare. Haud paulo tamen aptius et convenientius hanc fabulæ partem instituit Æschy-

22. τωθιντός— ἀρείψεις ἄνθος, ubi ferventibus solis radiis tostus florem coloris perdes. τωθινίνι est assare, lentis ignibus torrere. Hesychius: Στωθιντός, πειθλογισμίνος ἡρίμω. Ἐςωθινμίνος, ἡρίμω ὑπό πυρός ὁπτημίνος, τωθινόνοι γὰς τὸ τῷ πυρὶ ἡσυχῆ χλιᾶναι κρίας ἡ ὀτιῦν. Suidas: Στώθινι, ὁπτώ. ᾿Αριτοφάνης:

—τὰς σπαίας τώθινι. In tanta rei claritate mirum est Stanleium ad ineptias etymologicas abiisse.

πλίου φοίδη φλόξ, splendidu solis flamma, h. e. fervidissimi solis radii, quibus ita expositus erat Prometheus, ut nulla arboris umbra recrearetur, nullum haberet adversus æstum perfugium. Sic apud Pindarum hortus, cui sol ardentissimus insistit, dicitur γυμιδε δξείπις ὑπαπούεμεν αὐγαῖς ἀλίου.

Olymp. iii. 44.

Χορῶς ἔνθος, flos coloris, color sanguine per totum corpus diffusus, sanitatis index, et magna pars pulchritudinis. Hunc Prometheus ἀμιίψι, mutabit, (sic Pers. 315. ἀμιίων χρῶτῶ πορφυρία βαφῆ scil. sanguinis.) candor enim corporis quotidie solibus perusti in atrorem, rubor autem propter cruciatam e vulnere in pallorem abibit. Miserabile spectaculum gravibus verbis et cothurno dignis descriptum! ἀσμίνω δί σαι—σκιδᾶ

πάλιν. Aliud phantasma ex ipsis naturæ fontibus haustum. Miseris enim, ægrotantibus præsertim aut vulnerum dolore laborantibus dies noctesque longiores esse videntur: mane vesperam, et noctu diluculum exoptant. Prometheus vero aliud quiddam habebat et majus, cur istam vicissitudinem anxie expeteret; interdiu enim solis ardoribus fatigatus noctis refrigerium; mane autem post noctur--na frigora recreationem diurni caloris desiderabat. ἡ πωκιλείμων νύξ, nox variegata, scil. sideribus picta, stolam induta. Sed hujus epitheti gravem brevitatem imitari Latini sermonis egestas non potest. Decor enim circumscriptione perit. Nox in monumentis etiam sic repræsentabatur, ut velamen sideribus pictum super caput teneret. Exemplum talis gemmæ apud Maffeum præbet Winckelmann Versuch einer Allegorie besonders für die Kunst p. 72. Ideo etiam ab Argonauticorum, quæ Orpheo tribuuntur, auctore εξερχίτων appellatur. Omnino autem verba conjunctim posita n sozzaλείμων νὸξ ἀποκούψει φάος hanc simul imaginem informare videntur: nox tibi velamine stellis variegato lucem abscondet; froh wirst du seyn, wenn dir die Nacht mit ihrem Sterngewand des Tuges Licht bedeckt. Ita fere Nonnus : פוץ מאצח שטב

ουρανδη αστρότητι διεχλαίνωσε χιτώνι. Pergit Vulcanus v. 25. အဆို χາກາ 9' ເລັດກາ natutinas, pruinam, cujus frigore corpus afflictum senties, sol rursus dissipabit. Recordentur lectores Prometheum adrupem Scythicam alligatum esse, ubi æstivi calores non impediunt nocturna frigora satis acuta. oxida præsens pro futuro; etsi antecessit ἀποκεύψει. Hanc temporum enallagen Tragicus noster frequentat. dopina di ca, lubenti tibi, valde desideranti hæc diei noctisque vicissitudo accidet. Similiter Homerus: 'Αχαιοίς ασπασίη τείλ-Auros implude vig. Iliad. 9. 488.

Ή σοικιλείμων νὸξ ἀποκρύψει φάος Πάχνην 3' ἐφαν ήλιος σκεδά σάλιν 'Αεὶ δὲ τοῦ σαρόντος ἀχθηδών κακοῦ Τρύσει σ' ὁ λωφήσων γὰρ οὐ σέφυκέ σω. Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον, Βροτοῖσι τιμὰς ἄπασας σέρα δίκης 'Ανβ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις σέτραν, 'Οςθοςάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ.

25. ¾λιος] ¾λιον Ald. vitiose. 28. ἀπνίων] Sic ambo Codd. Regg. a Brunchio collati. Ed. Ald. (in qua vitiose omissum est η) Rob. Turn. Victor. etc. Stephanus e codice affert ἐντινων, quod probat Stanl. et recepit Morell. Vulgatus sensus æque bonus, major auctoritas. τέντου. Αιδ. Αιδ. Ολ. ita distinguit: τέντον Αιδ., Οιδ. γαλφ etc. quod sibi non displicere fatetur Morellus, ita vertendum: Tulia consecutus es, quamvis sis deus. At vero durum est h. l. clausulam periodi, quæ antecedente versu mellus finitur, sequentis versus initum occupare. Et amat Æschylus hoc genus figuræ, qua idem verbum, sed diverso casu, diverso etiam respectu deinceps ponitur.

29. ἀποπτάνων] ὑνοκτύντων Turn. errore operarum.

26. dii di voi saeévres axondèr nanoi rejosis d'. Semper autem prasentis miseria te agritudo macerabit, h. e. nullum tempus tibi doloribus vacuum, semper cum instantibus malis tibi conflictandum erit.

Sequentia: ὁ λωφήσων γὰς οὐ πίφυκί πω, non sic intelligo, quasi Vulcanus ad Herculem respiciat, qui liberaturus quidem olim sit Prometheum, sed nunc jam nondum natus sit. Ita potius explicanda est Vulcani sententia, ut cum Germani dicerent: dein Erretter soll noch erst geboren werden; h. e. nemo plane in rerum natura est, qui te liberare velit, aut possit.

28. σοιαῦτ' ἀππύρω τοῦ φιλακθρώπου σρόπου. Hunc igitur fructum cepisti tui in homines amoris. ἀπαυρᾶυ, frui, in bonam et malam partem accipitur.

29, 30. Seòs Sião yão edu cras, adeoque et ægre hoc laturos esse deos, et quam graves sint animorum exclestium iras, scire debebas, tamen haud veritus numinum iracundiam, becreis tipas saturas riça dians, mortalibus dona divisisti preter jus faque. The dians, partim quia furatus erat Ignem, partim quia Jovis consilia, qui homines perditum ibat, (coll. v. 234. sqq.) irrita fecerat. Jovis autem vo-

luntatibus obsistere, idem Vulcano ceterisque diis esse videtur, ac jus violare: quia penes eum summa est imperii, et ipsius juris legumque potestas. cf. v. 186. so.

25

stas. cf. v. 186. sq.
31. dry Drumingur. Pro quo facinore tibi jam ante rupem istam illetabilem excubandum erit. Peopeir ritur, ut nos de ægroto, quem morbus lectulo affixum tenet: er muss das Bette hüten; hoc tamen discrimine, quod Germanica locutio usu vulgi trita, Græca vero apud Æschylum novitate metaphoræ decora est. Similiter Prometheus ipse, v. 142. Thede pagayyes σχοπέλοις εν άχροις Φρουραν Εζηλου οχήew. drienn imminutione rei cum amara quadam ironia: plus enim intelligi vult; nempe tristem illam petram, et horridam esse. de Gosádno, aumos, stutu erecto, insomnis. où xausron your hæc phrasis tropice plerumque usurpatur, ut significet i. q. non requiescens. γόνυ κάμψαι· αναπαύτοθαι, Hesych. cf. v. 395. Hoc loco tamen propius ad primitivam originem redit, simulque innuit Prometheum, ut erat omnibus membris vinctus atque constrictus, semper in eodem statu corporis perseveraturum, quem intolerabilis fatigatio secutura sit.

Πολλούς δ' όδυςμούς καὶ γόθυς ἀνωφελεῖς
Φθέγξη. Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες:
"Απας δὲ τραχὺς ὅςις ἀν νέον κρατεῖ. 35
Κρ. Εἶεν. τί μέλλεις καὶ κατοικτίξη μάτην;
Τί τὸν θεοῖς ἔχθιςον οὐ ςυγεῖς θεὸν,
"Όςις τὸ σὸν θνητοῖσι ωροῦδωκεν γέρας;
"Ηφ. Τὸ συγγενές τοι δεινὸν, ἢ θ' ὁμιλία.
Κρ. Ξύμφημ'. ἀνηκουςεῖν δὲ τῶν ωατρὸς λόγων 40

33. σελλούς δ'] λὶ delet Ox. quod ad vinciendam orationem abesse nequit.
35. νίον] νίου Ald. vitiose. νίος Garb, νίως MS. marg. ap. Morell. Vulg. fluxit a
Rob. in ceteras edd. Recte.
39. σει deest MS. Ox. hiante metro.
40. ξύμξημέ] συμφυμέ mendose Ald. Rectius σύμφημέ Rob. etc.

35. Lorus di renzus...et asperi sunt omnes, qui nuper demum regnum invuserunt. Male Garbitius alteram lectionem Tris di vies neary sic interpretabatur, quasi de juventute Jovis, non de regni novitate sermo esset. cf. v. 95. 149. 310. 389. 963.

Ceterum tota hee Vulcani oratio benevolentiam erga Prometheum prodit, ac sine dubio flebili actoris pronuntiatione sustinebatur. Quæ enim de cruciatibus miserum hunc Titana manentibus commemoravit, non eo dixit, quod ejus malis illuderet, sed quod ipse acerrimo sensu miseriarum ejus perculsus lamentari cas cœco animi impetu cogeretur; nec vero alio consulio verbus castigat amicum ob noxan, qua sibi heec mala consulto ipse attraxerat.

Longe alius 📆 Kęźru animus est, quod numen, Prometheo infensum, cruciatibus ejus illatatur, Vulcanoque misericordiam vitio vertit.

36. Liv non significat satis de his; sed est concedendi formula: Sit ita ut dicis. Ja, ja, das kann alles seyn.

ri μίλλιε; omissum est ἀλλά. Verum quid ista cunctatio, quid vana hujus miseratio est?

37, 38. rí rès--- mesidents piese. Cur tu istum deum omnibus diis invisissimum non item odio prosequeris, qui munus suum, iguem quem tibi Jupiter honoris causa attribuit, mortalibus prodidit. viçus sæpe apud Homerum occurrit de pramio s. homorario heroibus distributo. Cf. v. 3. et v. 229. Incendere cupit Kęńres Vulcanum, dum ei domesticam injuriam a Prometheo acceptam in memoriam revocat.

39. To supports To derror, & S' opinia. w h. l. est nimirum, idemque valet ac si Vulcanus dixisset: Tu quidem miraris me huic Prometheo, qui me ignis furto læsit, non iratum et infensum esse; sed nimirum denter to supperts, magnam vim habet consanguinitas et consuctudo diuturna. Sæpe apud tragicos vocabulum Juri hoc sensu reperitur. Ita Noster, Theb. 1033. Turbe To moure σπλάγχνον οδ πεφύπαμεν. Eurip. Phœ-niss. 358, διενον γυναιζίν αι δι ωδίνων yerai. Andromach. v. 985. ed supports yae denor. Ceterum ed supports pro i suppisses frequenter ponitur. cf. v. 289. Sententiæ causa comparat Stanl. Quintilian. Decl. 321. Consuctudo alicnos etiam ac nulla necessitudine inter se conjunctos componere et adstringere officius potest; et Petron. Vetustissima

consuctudo in sanguinis pignus transit.

40. ξύμφημε i. q. antea elso. Largier, concedo. ἐνηκουστίν---δίν τε πῶς; at patris jussa qui tandem possis negligere? Vulcanus ipse dixerat hoc grave esse, v. 17. Κράτος id plane negat fieri posse. ἐν τοῦτο διμαίνας πλίου; Nonne hoc magis metuis? Vereris tu quidem, inquit, consanguineum vincire. At pater est, qui hoc fieri jussit. Qui si te dicto audientem non esse resciret, horribilibus te pomis

Οίον τε ωώς; ου τουτο δειμαίνεις ωλέον; Ήφ. 'Αεί γε δη νηλης σύ, και θράσους ωλέως. Κς. "Ακος γάς ούδεν τόνδε θρηνείσθαι. σὰ δὲ Τὰ μηδὲν ώφελοῦντα μή σούνει μάτην.

'Ηφ. Ο σολλά μισηθεῖσα χειρωναξία.

Κς. Τί νιν ςυγεῖς; ωόνων γὰς, ὡς ἀπλῷ λόγφ, Των νου σαρόντων ούδεν αίτία τέχνη. 'Ηφ."Εμπας τὶς αὐτὴν ἄλλος ἄφελεν λαχεῖν.

41. οίον τε πως; ού] In quibusdam veteribus libris ita scriptum reperit Steph. οίον σε; Tos; ob-interrogationis nota post ve et iterum post ve posita; quod ille recte sic explicat: ล๊อุล งอนเรียง, อิบาลาอง เราะเ ล้งพระสุเรง ระติง ระ สลาอุอิร มอ์ทูลง; สตร; scil. เร็ก สิ่ง devarir; Nactus est etiam, qui interrogationis nota post offer re posita, particulam TW; cum sequentibus jungerent; hoc nimirum sensu: Num committere potes, ut patris jussa negligas? Qui fit, ut hoc non magis reformides? Verumtamen in vulgata sensus idem, vis vero major inest, propter inversionem particulæ wes ad finem rejectæ. 42. así ys dis aisí re di Ald. Victor. aiss res (pro re mendose) di Rob. Connexio verborum ye postulat, non re. Seurous] Suerous Rob.

afficeret. Nonne igitur harum pænarum horror omnem tibi misericordiam Promethei expectorat?

Respondet Vulcanus v. 42. dei ye δή νηλής σύ, και θράσους πλίως. Imo tu semper immitis es et audaciæ plenus. Particulæ vì di sic referentur ad præcedentia, ut ea partim concedant, partim limitent. Sensus est: Sane equidem Jovis iram revereor, attamen cognati misericordiam animo exuere nequeo. Tu vero semper immitis es, tu ad quidlibet audendum promptus. Tu ita-que siccis oculis vel fratris cruciatum spectares, nedum ut Promethei te mise-Ceterum recte contra Pauwium Heathius monet, cur hæc potius τη Βία quam τω Κράτει dicta existimentur, causam non esse. Nam & Bias persona est muta, ad majorem scenæ apparatum inducta; quæ cum verbum nullum ore protulerit, quomodo Vulcanus responsum, quod ve Kearsi dare debebat, ad rnv Biar converte-

43. ἄχος γὰς οὐδὶν τόνδι θεμνεῖσθαι, nihil enim prodest hunc lamentari; non est remedium ejus malorum. In particula yae inest concessio quædam. Largitur enim Keáros Vulcano, misericordia se non commoveri, ubi ea nihil proficiatur.

44. σὺ δὶ---μάτην, tu igitur noli quæ nihil prosunt frustra agere. Hunc versum citat Clem. Alex. Strom. lib. v. quod Stanl. observavit.

45. δ πολλά μισηθείσα χειρωναξία. Adeo Vulcanum crudelis hujus ministerii pœnitet, ut etiam totam artem fabrilem oderit, quam alias sibi decori et ornamento esse, et qua se multos sibi deos sæpe devinxisse non ignorabat. zuewragia cum omnino quamcunque manuum operam, ut Choëph. 759. tum inprimis opificium denotat. h. l. fabrilem Vulcani artem intelligi e responsione τοῦ Κράτους clarum est, cf. v. 46.

46. Ti vir guysis; cur autem istam aversaris? πόνων γὰς τῶν νῦν παςόντων etc. præsentium enim malorum, quæ Prometheo imminent, ars tua causa non est. ws and diffe soil. elari, ut paucis dicam quod res est. Germ. mit einem Worte; kurz und gut gesprochen.

48. Luxas nihilo secius tamen vis aiτην άλλος ώφελεν λαχείν vellem ea non mihi sed alii obtigisset, cum Jupiter dona cœlestibus divideret. λαγχάνων h. l. simpliciter est accipere, non sorti-tione accipere. Quamvis enim Homerus Jovem, Neptunum, et Plutonem mundi imperium sorte inter se divisisse fabuletur, Iliad. xv. 187. sqq. Æschylus tamen reliquis diis omnibus jura ac munera ab uno Jove pro arbitrio distributa esse perhibet. cf. v. 229.

Κς. "Απαντ' ἐπράχθη ωλήν θεοῖσι κοιρανεῖν.

αφιλε invito metro Ald. ἄλλος ὅ. λαχιῖν] ἄφιλε λαχιῖν ἄλλος Rob. inversione metrum pervertente.

49. ἄπαντ' ἐπεάχθη] ita MSS. et edd. consensu. Stanl. vel ἐπεάχθη interpretandum cum molestia aguntur, vel ἐπεχθῆ molesta legendum censet. Pauw corrigit: ἄπαντα πραχθῆ, omnia fiant praterquam etc. Heathius ἄπαντ' ἐπεάχθη 'ν pro ἰπεάχθη ἄν, h. e. omnia fieri potucrunt praterquam etc. Optime Abreschius, antiquam lectionem fuisse ἐπεώθη, camque fortassis æque atque alteram ἐπεάχθη propter duas tragædiæ editiones ab Æschylo profectam esse existimat. Lectionem ἐπεώθη Scholiastas secutos esse putat, qui sic ver-

49. ἄπαντ' ἰπράχθη πλην Θεοῖσι κοιρανιῖν, omnia sunt diis acquisita praterquam imperare. Θεοῖσι pertinet ad ἐπράχθη, non ad κοιρανιῖν, quod fugit Grotium, qui sic h. l. vertit: Cuncta assequaris, prater imperium in deos. Simillimus est constructionis ordo in Euripidis fragmento: οὐκ ἔςιν οὐδιν χωρὶς ἀνθρώποις θεοῦ. Ηἰς χωρὶς cum θεοῦ construendum plane eodem modo interjicitur inter verbum et dativum, ut h. l. πλην particula inter ἐπράχθη et Θεοῖσι. Ceterum digna est qua cognoscatur Abreschii in h. l. animadversio; eam ἰgitur, resectis qua ad h. l. non pertinent, subjicimus.

"Cum in hoc Roboris responso Vulcanum acquievisse appareat et sine mora peregerit jussa, quæritur, quo sensu prior responsionis pars anara iπράχθη πλην θεοίσι ποιρανείν intelligenda sit. Cl. Stanleius Scholiasten ita accepisse putat, ut neget Jovi imperium fato esse datum. Eam vero responsi mentem esse non posse dicit, quod Jovi æque ac Diis reliquis munera fato concessa doceant poëtæ, et ipse Æschylus v. 518. Deinde dubitat an iπεάχθη usquam, qua Critici interpretantur notione, reperiatur ob-Atque his positis fundamentis contendit, sic acceptæ responsionis vim nullam futuram fuisse ad compescendas Vulcani querelas, qua tamen ut verissima acquieverit, concluditque adeo legendum irax97. Scil. hoc ut dicat Robur: frustra Vulcanum queri de sua sorte, aliis invidere suam, cum sint et illorum munera labore et molestia plena et uni Jovi datum sit immuni vivere. Verum enimvero, quanta etiam veri specie primo intuitu hæc ita disputet vir doctissimus, tamen si propius inspicias, falsissima esse, et ab Æschyli mente alienam prorsus explicationem pariter atque emendationem,

mecum scio fateri debebis. Nam quod primo dicit Scholiasten negare Jovis imperium fato deberi, sic non est. Manisesto enim distinguit Poëta inter Jovem et Deos reliquos; de illo loquitur v. 50. de his v. 49. quem et Schol. a. solum explanat verbis: Tuis φασιν, ότι πάντα iz μοιρών δίδοται τοις Βεως, πλην το άρχειν. Quo quid aper-tius? Sed si vel maxime dubiis conceptum verbis hoc scholion V. Cl. videbatur, omnem scrupulum eximere Schol. B'. poterat, qui recensitis variorum numinum muneribus et prærogativis, τὸ δὶ βασιλιύτιν μόνος, (ita lego pro μόνος,) ὁ Ζεὺς ἰκληςώσατο. Quæso quid dilucidius? Sed videtur Viro docto adeo placuisse emendatio, ut rem acu tetigisse persuasus accuratius examinare scholia supersederit. Adde quod vel citra omnem veterum Criticorum explanationem, modo ireax9n notet weigai, Titumarai, in moieus iyiyouss, ut exponunt, et de quo mox videbimus, verba Æschyli non aliter intelligi queant, quam vel quo cepere scholia, vel hoc saltem sensu: reliquis Diis hoc fatali necessitate injunctum, ut quanquam aliis gaudeant omnibus prærogativis, libere tamen agere non liceat; Jovi contra soli id concessum, uti pro lubitu illis imperet, ipse ab alio imperio liber agat. Et quo si sumantur modo, idem prorsus hic loci dixerit auctor, quod v. 186. δτι πας ίαυτῷ τὸ δίπαιον Ιχιι ὁ Ζιὺς, et v. 324. δτι τραχύς μόναρχος οὐδ ύπεύθυνος πρατεί. Itemque Sophocles:

Οὐδὶ θιοῖσιν αὐθαίριτα πάντα πίλον[αι Νόσφι Διὸς, αιῖνος γὰς ἔχιι τίλος ἡδὶ ααὶ ἀρχήν.

Utrocumque autem sensu accipiantur, efficax satis, ni fallor, responsi erit vis ad finiendas Vulcani querelas. De Viri Cl. vero explicatione quid dicam aliud? quam aullo eam paoto

Έλεύθερος γάρ οἄτις ές) πλην Διός.

bum, quod legerunt, explicant, in μοιρών δίδοται, λυιγόνιι in μοίρας. Alteram vero lectionem la ράχθα idem rectissime interpretatur, acquisita, s. conciliata sunt.

admitti posse, tum quod dissimulet plane re sarra, et quo addito omnis denegabitur diis beatitas, quod quam sit alienum a paganorum de diis suis opinione, quis non videt? tum quod de artis molestia, nisi quatenus ea cogebatur Jovis jussa exsequi, Vulcanus ne yen quidem; ceterum Jovi obe-diendi necessitatem usque inculcat Robur, queritur ille. Videantur mo-Robur, queritur ille. do, quæ præcedunt. Quare cum omnis loci difficultas resideat in imeaxon, quod nec ego exputo, ita qui explicari possit, de eo accuratius hic erit agen-Ad Scholiastas quod attinet, audacter asseverare ausim, eos aut aliam vocem reperisse, quam exponerent, aut non intellexisse, qua virtute iπεάχθη adhibuerit Tragicus, cumque vel legissent, vel ex aliis criticis didicissent deorum munera fati beneficio ex Poëtarum scitis possideri, nec alienum hoc esse judicarent ab responsionis mente, ita explicuisse, tanquam revera vocem invenissent, cui ista no. tio conveniret. In quam opinionem ducere videntur verba Schol. a'. Turic pasiv. Sed erunt, prævideo, qui, quod hanc ignorantiæ notam criticis inustam nolint, aliter eos potius legisse contendent; in quibus et ipse lubens nomen profiterer meum, nisi alia omnia sentire suaderet difficultas illico indicanda, absque qua esset, hunc in modum crisin instituerem: Certum videri veteres criticos aliam vocem invenisse. Nullam propius ad receptam lectionem accedere, metri legibus satisfacere, atque ita exponi potuisse, quam inges 3n, quod, cum nimis devium esset, nec intelligerent librarii, in ubivis obvium ireax 9, more suo commutasse. Fuisse autem præter notissimum -ireuses attem præter notassinum sa-reuses et mureupiror isir alia item tempora verbi meim olim usitata ne dubitemus, facere Hesychium et Sui-dam, qui et imeure agnoscant. Ad-derem, quam recte explicuerint Schol. per voces Seigai, rigurarai, ex eodem patescere Hesychio iisdem utente in exponendo τῷ ἐπρωται. Verum cum loco convenientissima, nimisque docta mihi videatur lectio vulgata,

quam ut ab imperita amanuensium natione eam mihi profectam persuadere valeam, non video, qua alia ratione acciderit, ut notionem tribuerent, mihi perinde, atque Cl. Stanleio suspectam, quam quia, ut dixi, non adsequerentur vim verbi, et hinc, ut poterant, interpretarentur. Vel quæ sola pro Scholiastis afferri posset excusatio, dicendum foret, duas olim hujus dramatis indiorus ab ipso auctore prodiisse, quarum in altera, cujus apographos habuerint Critici, dederit i-சம்பிர, altera, quod nunc legimus, iπεάχθη. Ita autem ut statuam, varia suadent. Fingit enim Æschylus regnum Jovi dolo et occultis magis machinationibus, quam vi partum, v. 206--214, eoque potitum Jovem; (de fato altum est silentium) reliquis diis sua cuique munia, suos honores distribuisse, v. 228. coli. v. 440. et utrobique Schol, nec non Hesiod. Theog. v. 74.

50

Κάρχει νικήσας πατίρα Κρόνον εδ δὶ ἔκαςα 'Αθανάτοις διίταξεν ὁμῶς καὶ ἐφίφραδε

τιμάς. adde v. 112. et v. 880. sqq. quem manifesto sequitur Noster. Quumque mentai Tim Ti usurpari soleat interdum pro occulta et clandestina machinatione acquirere et conciliare aliquid, (unde et sæpissime notat prodere. Vid. Cl. Dukerum ad Thucyd. lib. iv. c. 89.) res ipsa loqui mihi videtur, vocem non aliam antiorem magisque significabilem adhiberi potuisse; ut qua tacite innuetur diis cunctis per clandestinam illam molitionem, qua Saturnus regno exutus est, omnia acquisita esse; monebiturque adeo Vulcanus, cum in facta illa divisione Jovi regnum sibi soli vindicanti atque reservanti, nec ipse nec alius deorum contradixerit, unusquisque, quam tulit, sorte contentus fuerit, haud æquum esse, eum nunc artis pœnitere, Jovisque imperio obedire gravari, cui omnes omnino deos subjectos esse sciat. Ea autem quam dixi significatione verbo utitur Noster iterum in Agam. v. 1364. φρωμιάζονται, ώς τυearrides σημία πράσσοτις πόλμ. et Soph. in Ajace, v. 446. ubi conf. Tri'Ηφ. Έγνωκα, τοῖσδε κ' οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
Κς. Οὐκουν ἐπείξη δεσμὰ τῷδε ωεριδαλεῖν,
'Ως μή σ' ἐλινύοντα ωςοσδερχθή ωατής;
'Ηφ. Καὶ δὴ ωρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι ωάρα.
Κς. Λαδών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
'Ραιςῆςι θεῖνε, ωασσάλευε ωρὸς ωέτςωις.
'Ηφ. Πεςαίνεται δὴ κ' οὐ ματᾶ τοῦργον τόδε.
Κς. "Αρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμή χάλα.

35

52. εδπουν] εὐπῶν Ar. 53. ἰλινύοντα] Ita codicibus suis obsecutus soripsit Brunck; qui recte observat geminationem litteræ ν in lectione vulg. ἰλινύοντα peperisse prosodiæ ignorantiam, cum in ἰλινύω ι per se longum sit. 54. ψάλια [ta Canter etc. ψάλια Ald. Rob. Victor. ψίλια Turn. 55. λαξών νη] Ita omnes edd. et codd. collati. Stanleius conj. βαλών νην, sine causa idonea; Pauwius, cui insolens ac durum videbatur νην αθ ψάλια, non ad Prometheum trahi, excogitavit hanc lectionem: λαξών, νην, ἀμφὶ χιζείν ἰγικρατιῖ σθίνιι μαισῆρι βλίναν, νασσάκτου νης στοτρατις, qua nibil fingi potest impeditius. Nec opus est tali medela, cum inter omnes constet νην utriusque numeri omniunque generum esse. 56. «τὸς στίνησας] Horum verborum loco in quibusdam libris Steph. reperit ἰβμαίνως, male ex ν. 65. huc translatum. 58. μᾶλλο μᾶλλο βράλα Rob, vitiose scriptum pro μάλα, quod ipsum nec versus, nec sententia patitur.

clin. Arist. tom. iii. p. 828. Aiysı bürde Amshmadir diredir, dextir ama wedaraur abasis." Hactenus Abreschius.

51. Igvana—Iga. Scio, neque habee quod contra dicam. Nempe, que Reserve de summo Jovis imperio dixerat, non hanc vim habebant, ut Vulcano novum consilium inderent, pristinamque opinionem evellerent; nam ipse jam sponte sua necessitatem Jovis mandato parendi fassus erat, v. 17. sed moræ tamen, quas adhuc ob misericordiam nexerat Vulcanus, hac Roboris admonitione rumpebantur.

54. καὶ δὰ πρόχυιςα ψάλια δίρκενθαι πάρα. Aiqui jum in promptu sunt catenæ brachieles et ante oculos posite. Vulcanus enim cum malleo, cuneis et catenis in scenam ingressus, statim dira hæc instrumenta indignabundus in terram abjecerat. Hæc igitur jam Rotori nimium se urgenti monstrat. πρόχυιρεν: Ιτσιμες, ιύχυρής Hesychius.

ψάλια cum generatim annulos significat, tum annulum in freno, ipsum frenum, deinde annillaria denotat, unde fluxit h. l. significatio, qua de norvis aut catenia brachialibus (Handschellen) usurpatur. δίχειο Sai σάχει, videre licet. Sæpius hac forma pro σαχίνι utitur Æschylus.

Tagérs utitur Æschylus.

55, 56. λαθών νιν---τέτραις. Cape car
(catenas brachiales) et valida vi chroum
manus malleo tunde et petræ affige.
Vulcauus pedibus quidem debilis, at
manibus robustissimus erat. Ei μαιενίρα πρατιρέν robustum malleum tribuit
Homerus Iliad. σ'. 477. Observandum
vero est Prometheum ex Æschyli
mente non palo aut cruci ante petram, quod alii comminiscuntur, sed
ipsis petræ saxis ita alligari, ut vincula artubus circumjecta clavis affigantur.

57. περαίνεται δη, jom perficitur, που ματά ταθργον τόδε, neque segniter peragitur opus. Ita enim rectius hace verba exponuntur, quam vulgari ratione, neque frustra est. Οὐδ ἰμάτησε ap. Homerum, Iliad. π. 474. nom cessavit.

58. Epassi-undana Xala. Fortius tunde, constringe, muspiam laza. Dirum se supplicii exactorem prebet Robus.

Δεινός γαρ εύρεῖν κάξ άμηγάνων ωόρους. 'Ηφ. 'Αραφεν ήδε γ' ωλένη δυσεκλύτως. Κρ. Καὶ τήνδε νῦν σόρπασον ἀσφαλῶς, Ίνα

Μάθη σοφιτής ών Διὸς νωθέςερος.

Ήφ. Πλην τοῦδ' αν ούδελς ένδίκως μέμψαιτό μοι. Κρ. 'Αδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον

19. πόρους] πόρου edd. et Codd. consensu. Sed ap. Marcellin. vit. Thucyd. ed. Duker, p. 2. et ap. Schol. Aristoph. Equ. v. 756. legitur xógous, quæ lectio præter antiquitatem ideo se nobis commendavit, quod Æschylus fere solet in tali orationis forma pluralia pluralibus jungere. Sic v. c. ποιναὶ ἀμπλακημάτων v. 112. μόχθων τίρματα v. 100. etc. In Ar. legitur τρόπον, male. 62. Aiès νωθίστερις] νωθέστερις Διος adversus metrum Rob. 64. αὐθάδη γνάθον Στέρνων] αθθάδει γνάθω Στέριοι Garb. Vulgata præter auctoritatem e Codd. variatione dictionis præstat.

Et asyndeton in hoc versiculo festinationi ejus aptissimum.

59. δεινός γάς-πόρους.. Hic enim vel inextricabilibus nodis expedire se potest. ἀμήχανα ίεγα apud Homerum, Iliad. 9'. 130. λ'. 110. de summo rerum discrimine, cujus exitum reperire non licet; et ἀμάχανοι πολίμιοι κάματοι insuperabiles helli labores apud Pindarum. Pyth. &'. 37. Comparavit quoque Stephanus Aristophaneum illud: Equit. v. 756. zouzídos yae avne, zan των άμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορί-

60. Zeager non est aptatur, sed aptatum est. Hoc quidem brachium sic alligatum est, ut nullo pacto solvi possit. Αραρεν, ήρμόσθη, η παγίως δίδεται. Hesych .-- ys particula h. l. saltem, quidem, significans, exceptionem Roboris dicto opponit. Quamvis callidus sit, Vulcanus inquit, hoc certe brachium nunquam ex vinculis expediet.

61, 62. zai Thide---- Sirigos. Et alterum jam brachium firmiter adstringe, ut sentiat se sapientia et calliditate Jove inferiorem esse. πορπάζων proprie est πόρπη fibula adstringere h. l. ad catenas translatum. ἀσφαλῶς, ita ut securus esse possim eum nunquam elapsurum. Iva---van Sisseos, non est, ut quidam transtulit: ut discat segnior esse in Jove ludificando. Sed σοφιτής appellatur Prometheus ut v. 952. ob calliditatem et versutiam. சுழிநித சலிட்sigos Δiòs est veterator Jove tardior. Jovem σοφιτήν memorat Plato de Republ. lib. et apud Plautum Mercurius eum nimis scitum sycophantam

appellat, Amphitr. 1, 3, 8.

63., σελήν τοῦδ - μίμψαιτό μοι. Ρταter hunc, Prometheum, cui opera mea cruciatum affert, nemo jure operam meam vituperaverit. μίμφισθαι de operum exactoribus adhibetur, qui si quid vitiose aut negligenter factum est, id reprehendunt et mutari jubent. Operam igitur suam, quam in vinciendo Prometheo posuerat, negat quenquam jure criminando exacturum, nisi ipse Prometheus se nimis recte vinctum esse queratur.

60

64, 65. ἀδαμαντίνου --- ἐρρωμένως. Improbum jam ferrei cunei dentem per pectus adige et firmiter affige. Plane hujus versiculi sensum pervertit Garbitius, cum sic vertit: clavo adamantino mandibulam pervicacem valide usque ad pectus affige. De Promethei maxilla hic aliquem cogitare constructio verborum prohibet. yválos maxilla pro dente dicitur; et ut Virgilius vomeris dentem durum dicit, Georg. ii. 423. aut ut alibi, Georg. i. terrum unco dente recludi ait, (quod bene Cl. Heynius de ligone intellexit) ita h. l. σφηνὸς κἰθάδης γνάθος, des Keiles trotziges Gebiss; graviter et ornate. absans, pervicax, qui cedere nescit; sic fere, ut apud Homerum xãas avasêns, Il. 8. 421. violenter perrumpens. τίρνων διαμπάξ, per medium pectus, ita ut cuneus ad summum usque verticem adigatur. διαμαάξ. διόλου καθόλου, Hesychius. Atque hoc quidem unicum vulnus est, quod Prometheo infligitur: nam etsi omnes artus, manus, brachia, femora, et pedes ei alligantur, clavi tamen non ipsa

Στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ ἐρρωμένως. ἩΦ. Αὶ αὶ Προμηθεῦ, σῶν ὕπερ ς ένω πόνων.

Κς. Σὸ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὅπες Στένεις ; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ωστέ.

Ήφ. Όςας θέαμα δυσθέατον όμμασιν.

67. σὸ δ αδ] σὸ δ δν Steph. in MS. reperit. Vulgata contextui aptior. 68. ἔνης σύνις] ὑσις-τίνις scribitur, ut antea v. 67. ὑσιςτίνα, Ald. Victor. Alteram scripturam refert Rob. quam a Stanleio, Pauwio, Brunckio probatam servavinus. Post τίνις recte Steph. interrogationis notam posuit. In Ald. Rob. puncti signo distinguebatur.

69. ἔμμασιν] Hoc loco Stephanus in Cod. interrogationis notam invenit.

Præstat autom hanc ἔρισιν διικτικῶς efferri.

membra perrumpunt, sed vincula tantum ils affiguntur. Et sapienter Æschylus hic sanguinis non meminit e vulnere manantis. Quod forte aliquis ita explicet, poëtam ex Homerica fictione diis non sanguinem, sed ichora tribuisse, quem in scena spectatorum oculis subjicere noluerit, quia fidem adhibere tall spectaculo non potuissent. Verum cum in Prometheo soluto, quod ex Attii fragmento liquet, sanguinem ex Promethei corpore ab aquila lacerato in Caucasi saxa stillare docuerit, hoc potius mihi spectasse videtur tragicus; quod ibi sanguinis effusio tantum narrabatur non in scena agebatur; hic autem, quia Prometheus ante ipsos spectatorum oculos affigebatur, si sanguinis mentionem fecisset, eum etiam profluentem videre voluissent qui in theatro sedebant. Prudens itaque poëta h. l. sanguinem silentio præterit; prudentius tamen forsan hanc scenze particulam plane omisisset; satis enim vel absque isto cuneo, pectus perfo-rante, ceteris membris vinctus erat Prometheus, ut se plane commovere non posset.

non potser.

66. al al—wiver. Heu, Heu, Prometheu, ingemisco propter tuas erumnas. Quia cuneus per precordia adactus incredibiles misero captivo dolores excitabat, Vulcanus ipse tenere se non potest, quin pressam parumper misericordiam cum suspirio effundat. Prometheus autem ne hic quidem ingemiscit, sed invicto animi robore tacitas se dolorum facibus urendum prebet, ne inimicis majorem cruciatibus quis illudendi occasionem offerat.

69. I'd ad ... Iring; Tu vero its-

rum tergiversaris; et Jovis inimicorum causa ingemiscis? Interrogandi nota huic dicto addita majorem ei vim conciliat. al zarozviis refertur ad v. 36. ubi eandem Vulcano cunctationem Robur jam exprobraverat. ig Sear pro singulari hic positum esse, neminem-que alium nisi Prometheum intelligi, scite observavit Brunckius V. D. in nott. ad Bacchar. Euripidis, v. 543. Et sæpenumero hæc orationis forma apud Æschylum recurrit. Observandum tamen est, nonnunquam pluralem pro singulari ita poni, ut, quamvis de propria quadam persona, ut h. l. Promethei, intelligi debeat, simul tamen ad universum genus, cui illa subjecta est, respiciatur. V. c. hic locus Germa. nice sic reddi posset, und darfst solche Feinde des Jupiter, als deiser ist, noch eines Seufzers würdigen? Alibi vero audacius hac figura utitur Æschylus, ut cum diemerar Surareus, Choeph. v. 51, pro unius Agamemnonis morte dicit.

68. ἔπως μὰ σαυτὸν οἰκτιῖς ποτὸ, vide ne tui ipsius aliquando te misereat. Ellipsin imperativi ἔρα ante ἔπως imitatur vernacula: Dass du nur nicht einst dich selbst bedauren musst! Iterum τὸ Κράτος Vulcanum Jovis ira terret.

69. spār....āµµærv. Vides spectaciplum oculis intolerabile. Siaµæ durSiarvo: gravitatem huic structurm Græcm linguæ genius addit, quo substantivum cum verbo aut adjectivo verbali ejusdem originis copulare licet. Est autem durSiarvo Siaµa, spectaculum, a cujus fæditate nemo non oculos averetere cupiat. Sic durSiara wiµara, v. 696.

Digitized by Google

D

Κρ. 'Ορῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων. 'Αλλ' ἀμφὶ ωλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε. 'Ήλ

'Ηφ. Δεάν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδεν έγκέλευ' ἄγαν.

Κρ. Ἡ μὴν κελεύσω, κὰπιθωύξω γε ωρός.

Χώςει κάτω, σκέλη δε κίρκωσον βία.

'Ηφ. Καί δη σέπρακται τοὖργον οὐ μακρῷ σόνῳ. Κg. 'Ερρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους σέδας,

73. πέφιβαθζω γε πρός] πάπιβωθζωσε, πρός mendose Rob. 74. χώρει πάπω, σπίλη δί] χώρει, πάπω δὶ σπίλη Rob. incommode. πίρκωσον] πρίπωσον Rob. 75. πόνω] χρόνω Rob Illud aptius. Facilitatem laboris, non celeritatem significat Vulcanus. 76. πέδας] πόδας Rob. forsan ex errore typographico.

70. tei...lwaklar. Nihil video nisi hunc meritas pænas luentem. Vehementer ferit animum admirabilis hæc duritiæ Roboris cum Vulcani miseriordia compositio, quam ipsa in verbis antithesis magis illuminat. Itaque nolim post õuuan intermogandi signo distingui; quo quidem certe opposi-

tionis vis infringatur.

71. ἀλλ'--βάλι. 'Αλλὰ h.l. ut επρο ellipticum est; quasi dicatur: Verum quid disputando tempus terimus! Tu potius fac lateribus catenas injicias. μασχαλιστός proprie est, ut Hesychius explicat, ὁ διὰ τῶν μασχαλίων δισμὸς τοῦ ὑποζυγίου, τὸ αὐτὸ καὶ μασχαλίς. Usurpatur etiam de ornamento axillarum; (Germ. Achselband) h. l. vero transfertur ad vinculum latum, quo latera adstringuntur, fortasse quia simul axillas complectebatur. μασχαλιστήσης, vel iterum plurali pro singulari posito, vel duo innuuntur vincula decussatim lateribus circumjecta.

72. Pertæsus importuni flagitatoris respondet Vulcanus: Necesse est hoc fucere; itaque aufer mihi istam im-

perandi molestiam.

73. ¶ μὰν κελιύσω --- weós. Imo vero imperare pergam, et altiore voes insuper clamabo. Novo lineamento imaginem durissimæ pertinaciæ tragicus absolvit. Petenti Vulcano, ut imperiis abstineat, respondet se clamores etiam additurum! Absolute vero hæc a Robore dicuntur, non tantum ad id mandatum, quod statim sequitur, pertinent. Itaque post κέπιθωϊών γι ωρός rectius puncto, quam commate aut colo distinguitur.

74. zágu zára. Non tragica solum

scenæ dignitas, verum etiam opinio de procera deorum statura postulabat, ut actor, Promethei personam acturus, quam procerissimus esset. Apposite igitur ad ipsam actionem scenicam dictum χώρι κάτω, descende. κίρκωσο βίκ, violenter annulo cinge. κίρκος s. κρίκος, proprie annulus, ad catenas transfertur; ut annulati pedes ap. Apuleium i. q. compedibus vincti.

70

75

puleium i. q. compedibus vincti.
75. καὶ δὰ, atqui jam. πίπεακται
τοδεγοι οὐ μακεῷ πότο. Sic ap. So.
phoclem Neoptolemus: Αναξ Οδοσειῦ
τοδεγοι οὐ μακεὸ λίγιις, quam lectionem ibi vulgatæ μακεὸι merito prætulerunt editores quidam, in his nuper
Gedickius; editione Philoctetæ Be-

rol. 1781.

76. ἐβρωμένως νῦν Siru, firmiter et valide nunc affige. Stanleius comparavit Lucianum in Prometheo: Σὸ δὶ, Ἡρωκες, κατάκλιι, καὶ ἀροσήλου, καὶ

την σφύραν έρβωμένως κατάφερε. διατόρους αίδας. Etsi vocabulum διά-Togos alibi et ab ipso quoque Æschylo active intelligitur, v. c. v. 181. non tamen h. l. cum Stanleio aut Garbitio penetrantes pedicas, h. e. que aciebus suis saxum penetrarent, significari putem. Sed potius perforatæ appellantur pedicæ, quia foramina inerant, per quæ clavis ad saxum adactis affigerentur. Sophocles, Œdip. Tyr. v. 1044. Œdipodis pedes perforatos appellat diaréδιατόρους πόδας cum Robortello legamus, prohibet superior verborum Roboris contextus. Ut enim v. 55. 44λια, v. 64. σφηνός γνάθου, v. 71. μαexalisheas, v. 74. ziezous memoravit, sic h. l. pedicarum mentionem fieri

85

'Ως δὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαξύς.
'Ηφ. Όμοια μορφή γλῶσσά σου γηρύεται.
Κς. Σὰ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
'Οργής τε τςαχύτητὰ μὴ 'πίπλησσέ μοι.
'Ηφ. Στείχωμεν, ως κώλοισιν ἀμφίδληςς' ἔχει.
Κρ. 'Ενταῦθα νῦν ὕδριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι ϖροςίθει. τί σοι
Οἰοίτε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλήσαι ϖόνων;

80. τραχύτητα] Θρασύτητα affert Morell. e MS. marg. Vulgatum aptius et exquisitius.

Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα

consentaneum est. Obiter monemus ut attendant tirones, quantum verborum copia delectetur Æschylus, cujus rei observatio hic ibi ad reperiendam lectionis veritatem proderit.

77. invequation, levus est exactor operum; h. l. Jupiter significatur, qui nisi recte vinctum deprehendisset Prometheum, poenas a Vulcano repetiis-

set. Bagis, durus, acerbus.
78. Justa -- yngisrau. Digna est faciei turpitudine lingua tua petulantia, Germ. dein freches Maul und deine hästliche Gestalt, eins schickt sich vortrefflich sum andern. Trucem vultum trucia verba decebant.

79. σὸ μαλθακίζου, tu tibi serva mollitiam tuam; odioso enim nomine Vulcani lenitatem appellat, muliebris eum mollitiæ incusans. Impudentiæ autem signum est, quod vitium sibi a Vulcano exprobratum adeo non excusat, ut potius id ultro vocabulis asperrimis designet. κὸν δ ἱμὴν αἰθαδίαν ἐργῶ το το τραχύτντα μὴ ἀναθακοί μω, meam autem contumaciam et animi asperitatem ne exprobra mihi. ἐργὴ vel iram, vel generatim animi affectum notat. Utrumque huic loco aptum est.

81. Scite hoc instituit Æschylus, ut Vulcanus prior discessum paret. Nolebat scilicet tam tristi spectaculo diutius immorari. Redres fortasse nondum abiisset; utpote quod libenter oculos inimici cruciatu pascebat. Nec prius discedit, quam verbis mordacibus misero illusisset.

Στύχωμεν δε π. α. Ίχει. Abeamys; nam omnibus jam membris irretitus êst. αόλωσο non de pedibus, sed de membris universis intelligendum. ἀμφίελητρον, quod proprie rete significat, ornate h. l. ad catenarum vincula transfertur.

82. ἐξρίζων de omni nequitiarum genere; Germ. hier freule nun so weiter. προγιβίναι γίρα i. q. ἐπάζων, v. 6. τω έριων, v. 954. συλῶν, spotiare, h. l. de furto. ἐφημέρων, mortalibus, cum contemptus quadam significatione, ut apud Aristoph. Nub. τί με καλιῖς ὧ τθήμες:

84. τί σω----σόνων. Aliis verbis eandem hominum imbecillitatem crepat
Chorus, v. 546. sqq.----άπαντλών i. q.
ἐπευφέζων. ἀπαντλοίν &ν exponit
Hesychius ἰπικουφίσωμ ἄν. Quanams
parte horum laborum mortales te levare
possint? Seu quidnam ex his doloribus
tibi exhausturos mortales existimas?

85. ψινδωνύμως....Καλεύειν. Mirum in modum delectatur Æschylus ominibus et argumentis e notatione nominum seu ἐνυμαλεγία captis. cf. quæ collegimus ad v. 723. Et h. l. quidem aptissime hæc notatio Robori tribuitur; est enim cum salsa irrisione conjuncta.

τε δαίμονες παλούσιν e Græcorum consuetudine nihil aliud est, nisi; inter deos sic vocaris. Ita apud Euripidem, παλούσι δ' Ἰεκάτην με, i. q. nomen meum Jocasta est. πύνον γάς στ δεί περμηλίως, alterum hoc περμηλίως appellative quidem, sed tamen cum respectu ad nominis proprietatem intelligendum est; constructione vero copulatur cum sequenti ότω τεότω, q. d. πύνον στ δεί Περμηλίως, ες δεί περμηλίως. Ες δεί περμηλίως, ες δεί περμηλίως.

Καλούσιν. αὐτὸν γάρ σε δεί ωρομηθέως, "Οτφ τρόπφ τῆςδ' ἐκκυλισθήση τύχης.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΜΟΝΟΣ.

• • Ω δῖος αἰθηὸς καὶ ταχύπτεροι ωνοαὶ, Ποταμιον τε ωηγαὶ, ωοντίων τε κυμάτων

87. τύχης] Quidam libri teste Stephano τίχνης; quæ lectio nimis est artificiosa.

87. ὅτψ--τύχης. Quo pacto te ex his malis emergas. Metaphora in ἰκκυ-λισθήση ab homine repetita est, qui e vado, ubi inhæserat, corpus provolvendo emergit. Ceterum comparandus v. 470. sq. ubi aliis verbis hanc consilii inopiam, quam ei Robur hic exprobat, Prometheus ipse queritur.

His diotis Robur et Vis cum Vulcano discedunt et, Prometheum solitudini relinquunt. Primam tragediæscenam sic absolvit poëta, ut spectatores misericordia et timore perculsos, attentos etiam reddidenti ad Promethei, qui adhuc dolorem silentio pressit, orationem audiendam.

IN SCENAM II. v. 88--113.

Prometheus postquam supplicii sui administros e conspectu abiisse videt, vocem suam ab iis exaudiri jam non posse persuasus, indignationem suam apostrophe gravi et doloris plena effundit. Mire argutantur Scholiastæ, dum causas inquirunt, cur Prometheus aërem, mare, tellurem et solem invo-Quem enim alium potius in hac solitudine miser alloqueretur? Deosne? At hos sibi inimicos esse sciebat. An homines? At hic longe lateque nullum erat hominis vestigium. Quid igitur aptius ab Æschylo fingi peterat, quam ut Prometheus in excelsa petra sub dio soli et ventis expositus, atque in terram, in flumina, in mare prospiciens, has naturas dolorum suorum testes invocaret, iisque, quas nec divinis nec humanis auribus deponere licebat, querelas committeret. Habet hoc natura, ut qui a vivorum colloquio interclusi sint, in magno animorum motu cum inanimatis loquantur. Speciosa igitur hac est phantasia, et ad locum, in quo jam versatues Prometheus, scienter accommodata, quod is, qui præter aërem, aquam, terram, ignem, nullius fere naturae commercio fruitur, quatuor illa clamenta, quibus se undique cinctum et circumfusum videt, alloquatur. Itaqua hic locus non mythice, sed physics interpretandus est. (Contrario modo explicanda Agamemnonis invocatio, Iliad. ili. 276. ubi 'ovem, Solem, Flumina, Tellurem deosque inferos testes inyocat.) Non Æther ille Poëtarum, non Oceanus, quatenus et ipse inter dece numeratur, non Tellus, des, h. l. a Prometheo compellantur. Sed prosopopœia potius usus, ipsum aërem, cuus flatum sentiebat, flamina, quorum lapsus ex scopulo suo cernebat, mare, in quod prospectus ei dabatur, terrame ante oculos positam, solem denique, cujus radiis expositus erat, alloquitur.

88. & dies alene aerem significata Epitheton dies nihil alind est, quant immensus, ideoque venerandus, quam ob causam et dad dies Homerus appellat. Idem ailies dies vocavit, Odyss. 540. Nemini igitur in meutem venial Διὸς αἰθὴς h. l. substituere, quod Stanleius, si cui magis arrideat, permisaus rus esse videtur. Nam incommodum esset, et a Prometheo minime expectandum, Jovis nomen initio statima orationis memorari. Taxústresa steak celeres venti, hi enim perpetue rupem Scythicam, ad quam Prometheus religatus erat, circumflabant. wormen es wwyal, neque hoc its dictum videtur, ut nihil ad scenæ conformationem pass tineat. Prometheus enim in alta quasi specula constitutus flumina inde ala ipsis fontibus decurrentia oculis perlustrabat.

89, 90. mercien es nunéros éricospos

'Ανήριθμου γέλασμα, σαμμήτορ τε γή, 90
Καὶ τὸν σανόπτην κύκλον ήλίου καλῶ΄
"Ιδεσθέ μ', οἶα σρὸς θεῶν σάσχω θεός.
Δέρχθηθ' οἶαις αἰκίαισι
Διακναιάμενος τὸν μυριετή
Χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος 95
Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
Δεσμὸν ἀεική.
Αὶ αὶ τὰ σαρὸν, τό τ' ἐπερχόμενον
Πήμα ςενάχω. σή σοτε μόχθων

99. γίλμομα] inepte et sine causa corrigit Panw, repouendum censens γ
ἴλασμα. 91. wavosτην] inutilis est conjectura Stanleii στάνοστον. 93. αἰπίαισι] ἀνίαισι Rob. 95. ἀθλιύσω] ἀιθλιύσω MS. Ar. Rob. 98. αἴ αἴ]
φῶ φῶ Ατ. 99. τηῖ] τοῦ Ατ. Οχ.

yilasua. Primum yilasua, non inusitata Græcis metaphora, de fluctuum strepitu. Stanleius quidem aliud esse vult quam cachinnationem; ego vero idem potius significare existimo. Nam etianusi hic lenis tantum undarum strepitus notaretur, tamen et Catulus dixit: Leni resonant plangore cachinui. De Nupt. Pel. et Thet. v. 273. Sed omnino alienum ab hoc loco est, Æschylum amabilem quandam yelasian. quod Stanl. opinabatur, hic describere voluisse. Ipsa vero imago, qua maris undarum strepitus cum risu aut cachinno comparatur, Græcis familiaris fuit; ne quis in ea nimiam poëtæ audaciam, nedum tumorem quærat, propterea quod Germanica aut aliarum recentiorum linguarum ingenium ab es abhorret. Nec offensionem habet ἀνήρθμου γίλασμα singulariter dictum; sic enim et miner alus pro multo sanguine apud Euripidem. waμμήτως γη, alma tellus.

91. nal või wavéa [no núnho hhis nahi. Orbis solis i. q. sol, periphrasi satis frequente. wavéwens appellatur, sicut apud Homerum 'Héhias 8; wán' lopegs nal wán' iwanoúis. Iliad. y'. 276. Et wasberen, sonnia cernens, h. l. multo aptius. est, quam wávorres, quod Stanl. malebat, omnibus visus. Cf. etiam Homer. hymn. in Cererem, v. 70. ibique præstantissimi Ruhnkenii notam.

92. Τδισθι μ' οία πρός θιών πάσχω

Siòs, videte qualia, cum ipse deus sim, a diis mala patiar. Cf. v. 29. 37.

93—95. δίεχ 9π3'... à 9λιύσα. Adspicite quibus plagis maceratus per infinitam annorum seriem laboraturus sim. alnía proprie notat emnia injurim genera, quibus corpus affligitur, v. c. verbera, vulnera, vincula. διακοπιόμετος ξιόμετος, διαπονούμετος, Suidas. διακοπιόμετος. διαπονούμετος, Φθιεφέρετος, Hesychius.

τον μυριτή χρόνον άθλιύσω non est myriadum annorum tempus tolerabo, ut Stanl. vertit: sed absolute ponitur άθλιύσω et accusativus temporis ab omissa prapositione pendet.

95, 97. rosod -- žiuni, talia tamque: immitia vincula adversus me excogitavit novus immortalium tyrumus. ėsuni dispud, schmähliche Bande, ut apud Homerum ėsunis widnysi. ir iusi, im calamitatem meam, in damsum meum.

In hac Promethei querela delectus verborum admirabilis est, nec ullum sine causa positum. Nam et siném notat se injuria lassum, et diamentépuse, lentos vinculorum cruciatus, quibusvita quasi intabescit, et à rés râyes parader indignationem adversus novi regis iniquam servitiam apte significat.

98. al al. Hic tandem dolore victus Prometheus ingemiscit. Sed nsouse ipse quasi corrigit et generosum arimum confirmat.

rò maçèr---reváxu] cf. v. 25. et presenti et futura calamitati ingenisco. Χρη τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;
Καί τοι τί φημι; πάντα προύξεπίςαμαι
Σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδ' ἐμοὶ ποταίνιον
Πῆμ' οὐδὲν ἥξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
Αἴσαν φέρειν ως ῥᾶςα, γιγνώσκονθ' ὅτι
Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔς' ἀδήριτον σθένος.
'Αλλ' οὖτε σιγᾶν, οὖτε μὴ σιγᾶν τύχας
Οἴοντ' ἐμοὶ τάσδ' ἐςί. θνητοῖς γὰρ γέρα
Πορων, ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι τάλας·

100

105

100. σίςμωτα] σίςμα Ar. Ox. Ald. Rob. 102. σὰ μίλλοντ', οὐδ ἰμοί] σὰ μίλλοντα οὐδί μοι Ald. Victor. 108. ὑπίζινγμαι] ἐνίζινγμαι Steph. citat e MS.

100. μόχθων τίρματα ornate pro μόχθων τίρμα. Quando tendem horum laborum finis ac terminus exorietur?— Nec enim videt interea, qui terminus esse malorum possit, nec quæ sit pænarum denique finis, ut verbis Lucretii utar; iii. 1033. Similis est locus, v. 183.

101. καίτοι τί φημι. Se ipsum objurgat Prometheus; et paulisper ob malorum magnitudinem naturæ suæ oblitus, jam ad se redit. Sapienter hoc est a poëta institutum, ut illum humani generis amicum non quidem omni doloris sensu privatum, sed tamen propter animi fortitudinem pertinaciter ei resistentem fingeret. Sic malorum magnitudo, sub quibus eum laborare videmus, misericordiam, animi autem robur, quo tantam molem molestiarum sustinet, admirationem spectatoris auget.

101, 103. πάν πρόξεπίσαμαι -- Αξι. Omnia que futura sunt clare prævideo, neque mini ullum inopinatum malum, aut non ante provisum accidet. Aliud agebat Stanl. cum hoc Pythagoricum sapere putabat. Non enim de prævisione futurarum rerum, quæ ex animi contentione ac deliberatione nascitur, sed de προμηθείφ, quæ in ipsius natura sita erat, loquitur. ποσαίνιον novum, i. e. non ante provisum.

103...105. 📆 ซเสาอนน์ทกา...σ3ins. Sepissime apud Tragicos et philosophos veteres hoc genus consolationis, quod ex fati necessitate petitur, occurrit. In quo si demus, parum præsidii esse ad animum recreandum et

exhilarandum, iidem tamen ad animum firmandum et roborandum nullam ei vim inesse non concedimus. Apte comparavit Stanl. Euripidis Ion. 1387.

'Avointios τοδ' iς) καὶ τολμητίος,
Τὰ γὰς πιπεωμίτ ἐδ' ὑπις δαίη ποτ' ἄν.
Cf. apud Nostrum Theb. v. 283. Pers.
293. ἀδήριτοι «Θίνος, inexpugnabile robut. ἀδήριτοι «Εμαχοι, άκαταμάχητοι,
Hesychius; quæ glossa ad h. l. pertinet. Et Suidas: ἀδήριτος ἀνίκητος.

106. ἀλλ' sörs... τἀσδ ἐκί. Sed mihi neque tacendi neque non tacendi hana fortunam copia est. Silere de infortunio non poterat, quia in ipsis questibus levamentum aliquod miseriarum reperiebat. Loqui vero ei grave erat, quia ad liberationem querelis nihil proficiebat, et commemorando injurias sibi a Jove illatas magis incendebatur animus. Comparetur locus simillimus v. 197. et Sophocl. Philoctet. v. 332. ubi Neoptolenius se ab Ulysse etc. læsum Philoctetæ, quamvis falso, narrans. ait:

ω ται Ποιάντος, έξερα, μόλις δ' έρα, "Α 'γωγ' ὑπ' αὐτων έξιλωδήθην μόλων.

107, 108. 9 τηθοῖς. -- τάλας. Mortalibus enim munera ferens malis his dura necessitate prementibus miser ego subjugatus sum. ἀνάγαω h. l. sunt mala inevitabilia, Drangsale. ὑπίζινγμωι translatione ab equis petita, qui jugo et frenis coërcentur. Frena enim Pindarus βόιω ἀνάγαως ἴντιω appellat; Pyth. ૪. 417. Inprimis autem hac similitudine Noster delectatur. Cf. v. 582. Agam. v. 226.

Ναρθηκοπλήρωτον δε θηρώμαι συρός Πηγήν κλοπαίαν, ή διδάσκαλος τέχνης Πάσης βεοτοίς σέφηνε, καὶ μέγας σόρος. Τοιώνδε σοινάς άμπλακημάτων τίνω, Υπαίθριος δεσμοίσι σασσαλευτός ών.

110

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΧΟΡΟΣ.

 $\Pi \rho$. 'A, \tilde{a} , $\tilde{\epsilon} \alpha$, $\tilde{\epsilon} \alpha$. $\tau i \varsigma \dot{\alpha} \chi \dot{\omega}$,

109. Sneωμαι] Canter conj. Snewsas. Nihil opus. 111. wάσης] wασι, Ald. Rob. wάσης Victor. etc. recte coll. v. 7. wίφηνι] Sic MS. Ox. Ar. quod ut elegantius cum Brunckio recepimus. Priores habent wίφυκι, ex illius interpretamento natum. 112. σωῶνδεί σειάσδε Ald. parum apte ad sensum. 113. wασσαλευνός δη] Hoc primus dedit Victor. wασσαλευνός omisso δη, MS. Ox. wασσαλευνος Ald. wασασαλευνός Rob.

109. De ignis inventione Prometheo tributa cf. Excursum ad h. l. Hic tantum in grammatica interpretatione versabimur. Prometheus narrat, se ignem, quem de cœlo furatus erat, in ferula asservasse. Inguina, venar proprie, ad alios quærendi modos transfertur. Cantero verborum consecutio haud satis apta et nexa videbatur; unde emendandum censebat Sneass. Verum in poëta, præsertim tragici dialogi scriptore, præfractior collocatio verborum neminem offendere debet. Πυρὸς πηγη κλοπαία est scintilla ignis ex igne cœlesti surrepta; Latine diceretur: semina ignis furtiva. νας θηκοπλής ωνος est quo ferula impletur. Nempe mollis ferulæ medulla fomitis instar ignem alebat. Ideo wueinsiras appellatur νάςθηξ in Pha-- στο τος αρμειατιν ναςσης in Fhaniæ epigrammate. (Brunck analecta vett. poetar. tom. ii. p. 52.) Hesychius: Ναςθηκοσλήςωντον δι θηςώμαι πυρές πυηγήν την τη νάςθηκι θησωυρισθείσεν, παρέστο τῷ νάςθηκι ἰχρῶντο περές τὰς ἰκζωνυράντις τὰ πυρές.

110, 111. ἡ διδάσκαλος τίχνης Πάσης βροτοϊς ωίφηνε, ἐ μίγως ωόρος. Que quidem scaturigo omnis generis artium præceptrix hominibus emicuit, et magnum lucrum. wáσης τίχνης, pane omnium artium, aut diversi generis artium. Alibi dicit: ἐφ' οὐ γι ωολλὰς ἰκμαθήσονται τίχνας, τ. 254. et supra v. 7. ωαρτίχνου ωυρὸς είλας. ωίφηνι, apparuit, emicuit, apte de ignis inventione, cujus e flamma quasi artes explendue-

runt. μίγας wόρος, magnum ad multa opera perficienda et ad sublevundas vita necessitates præsidium. Socrates apud Kenophontem, Memorab. Socr. iv. 3. 7. merito inter præcipua Dei beneficia refert, τὸ καὶ τὸ ανὰς ανορίσαι ἡμῖτ ἐπίκουρον δὶ σκότους, συνεργὸν δὶ ακρὸς ακῶσαν τίχτης, καὶ ακότα, ἔνα ἀφιλείας ἔνακ ἄνθρεκου κατακτκυάζονται.

112. τοιῶνδε Ψοινὰς...-τίνω] ἀμπλακάματα, delicta, non sine subamara
Jovis cavillatione dicuntur beneficia
hamano generi tributa. Germ. das
sind num alle meine Verbrechen, wofür
ich gestraft werde.

ich gestraft werde.
113. innisens q. d. subdialis, h. e. aëri libero expositus. v. 157. nistens nivoyna appellat.

Quod reliquum est, in universa hac Promethei μονολογία callide imitatus est Æschylus morem hominum, qui soli secum confabulantur. Brevia enim dicta, exclamationes, interrogationes, querelæ, suspiria ita inter se mista ac temperata sunt, ut naturam ipsam ars assecuta videatur.

in scenam III. v. 113-284.

Chorus Oceanitidum curru alato vectus a tergo Promethei desuper scenæ appropinquat. Itaque priusquam eum oculis adspicere posset, ex odore et sono advenire aliquem suspicatur.

ž, ž, žω, žω. Arnaldus ad h. l. "Conjiciebam, inquit, ante τίς άχὼ etc. ponendum esse Χορὸς, et aute "Ικετο Τίς όδικα εξοσέπτα μ' άφεγγής; Θεόσυτος, η βρότειος, η κεκραμένη; Ίχετο τερμόνιών τις έπὶ σώγον;

115

114. Arnald. animadv. crit. p. 179. Choro tribuit hos versus Tie axi --- nengaprévn. 116. 95000005] Sic Ar. Stanl. Brunck. 950000005 Ald. Rob. Victor. κεκραμένη] κεκραμμένη Ar. Rob. 117. τερμόνιόν τις ἐπὶ ἐπάγον] σες-

etc. neomn 9:05, et quidem ob hanc rationem, quod optime Choro conveniant, quæ ei attribuimus, verba; audito enim Promethei ejulatu, J, J, ĩα, ĩα, in has erumpit voces: τίς ἀχὸ, Tis bui etc. quis somus, quis odor voce carens ad me advolavit, divinusne an humunus, an mixtus? Prometheus autem conspecto Choro mox inquit: 7x570 requérier etc. Venit ad ultimum montem spectator meorum laborum, aut aliquid volens? Dein Chorum ipsum alloquitar his verbis: Videte me Deum infelicem saxo alligatum. Aliquod pondus, præter dictas rationes, mostræ distinctioni personarum addit, quod in iis, quæ Choro tribuimus verbis, sit ¡ðua, vox pura puta dorica, pro vulgari ¡orun, pro qua tamen etiam apud Atticos scriptores reperias iduá. Dorismus vero extra Choros in dramatibus raro locum habet." Sed erravit Arnaldus, ut recte jam Pauwius mo. nuit, et parum diligenter textum Æschyli inspexit. Nisi enim bec Promethei verba essent, rís àxà etc. quemodo v. 125. dicere potuisset, τί ποτ' ΑΥ απάθωμα αλώω? Illud αδ aperte prodit, se jam semel sonum quendam auribus accepisse. Argumentum autem ab unico dorice dialecti vocabulo petitum, parum roboris habet; et si pertinacius ei insistere liceret, facile tamen convelleretur. Quidni enim Bun scriptum ab Æschylo arbitraremur, quod postea in ilua mutatum sit a librariis? Itaque tota hac oratio a v. 113-127. Promethei est; nec prius quam v. 128. incipit Chori canticum.

114. vís axá. Perceperat nempe Prometheus e longinquo currus alati, quo Nymphæ per aërem advehebantur,

115. 7/s 80 μέ. Notæ sunt ex Homero vestes mulierum odoratæ, «Iµæræ 904. des, Odyss. φ'. 52. notum est ἀμδρόσουν Veneris ανίσλον, Iliad. ε'. 338. notum denique quomodo se apud ema Juno Jovis complexibus paret, et quo pacto

Αμβροσίη μέν σερώτον έπο χροός ίμε-PÓEVTOS

Λύμμτα ψάντα κάθηρεν, άλείψατο 🕏 Lia ilain

'Αμβροσίφ, έδανφ, τὸ ῥά οἱ τεθυώμενον ἦεν. Iliad. F. 170. sqq.

Sine dubio igitur Æschylus advenientes Nymphas e vestibus et capillis ambrosiæ odorem spargere finxit, cujus ad Prometheum usque dulcis aura spiraret. Halfocinatus autem est Arnaldus, cum apryym vertit : voce carens. Nihil aliud significare potest, quam invisibilis aut obscurus. Pauwius intelligit obscuram, dubiam, quam scilicet, unde veniret, Prometheus non assequeretur. Hand male quidem; sed simplicius et verius arbitror, sic exponere, at sit invisibilis, hoc est qui ab aliquo, quem nondum oculis adspicere posset, veniret. westirva, advolavit, tam de sono, quam de odore dicitur. Notum est Plautinum illud: Vox mihi ad cures advolavit, Amphitr. i. 1. 169. Ceterum huic loco haud absimilis est Sophocleus, Philoctet. v. 204.

116. Irbouros -- A nezpamien. Num a deo quodam, an ab homine, an ab heroë venit? zeneauivn onim mizta, ad semideum genus pertinet. "Ex Schola Pythagore Heroës medii inter deos immortales et homines. Hierocles ad illad Pythagore, irrus 'seus dyavos -- obres, inquit, som et prison yive em λογικών οὐσιών, οἱ μετά ઉτοὺς τοὺς ఉఏα-שניים דאי בסובאה שלאפשידוב צמפמי שפיח-et di tauras và lexara rois mearus. --- Totum hoc genus hanc ob causam mediarumos deos vocarunt Romani veteres." Hactenus Stanleius. Conf. Cl. Tiedemann Griechenlands ülteste Phitosophen p. 401. Ceterum hac melius ad priora quam e Stanleii sententia ad requentia referentur.

117. Incre-wayer. Numquis ad ex-

Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων;
'Ορᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεὸν,
Τὸν Διὸς ἐχθρὸν, τὸν ϖᾶσι θεοῖς
Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὁπόσοι
Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν,
Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
Φεῦ, φεῦ, τί ϖοτ' αὐ κινάθισμα κλύω
Πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς

120

125

piónes in: πάχοι Ald. Rob. Victor. τις metro et sententia postulante auctore Pauwio inseruimus, quod et Brunckius fecit. 120. Δεως βεωσι Ald. Rob. 122. είσοιχνεῦσι] είσοιχνεῦσι Ald. είσιχνεῦσι Ατ. Rob. 123. φιλότητα βεστῶν Φιλότητα σῶν βεστῶν Ar. Ox. Ald. Rob. invito metro.

tremam hanc rupem accedit? Its rectius vertas, quam; ecquis ad rupem venit?

118. when iμων θιωρός, hæc verba conjecturam potius, quam interrogationem expriment. ἢ τί δη θίλων, aut quid tandem aliud velit. Germanice sic totam ρῆσιν verti velim: Kömmt jemand hieher an diesen äusersten Felsenhang? Doch wol mich leiden zu sehn, dem wozu küm er sonst?

119. ¿¿ãrs, Vos quicumque estis videte quaso. Nondum enim Prometheus. cum ista dicebat, Nymphas oculis viderat. Imperativus autem est bears, non indicativus, ut Stanl. putabat. Cf. v. 140. 304. Videte queso, pergit, vinctum me, infelicem deum, Jovi invisum, omnibusque diis exosum, quotquot Jovis aulam ingrediuntur, propter nimium hominum amorem. Διὸς ίχθεὸν sic interpretor, quem Jupiter hostem suum declaravit, quique adeo ejus odium atque inimicitiam suscepit. Hoc et sequentia postulant, et aliis locis consentaneum est, v. 37. 981. et hoc argumento confirmatur, quod ubique Prometheus se non læsisse Jovem, sed bene de eo meritum esse profitetur. ຮໍ, ຂໍສະຮຽນເລະ ໂຊສະອຽລເ, in odium incur-rere. Eurip. Phoeniss. v. 482. ຂວາ ມກ δι έχθεας τάδε και φόνου μολών ubi conf. quæ doctiss. Valckenarius disputavit. Comparat præterea Morellus: Eurip. Hec. 850. Hippol. 1164. Orest. 775. Androm. 416.

121,122. ἐπόσοι Τὴν Διὸς ἀὐλὴν είσοιχνιῦσον, secundum Homerum, Iliad. α΄. 606. sqq. et Odyss. δ΄. 74. είσοιχνεῦσον Ionice pro circuxvovov, ut apud Homerum, Od. 1. 120. Hic ibi enim Æschylus Ionismos intermiscet.

Ceterum periphrasis illa, qui Jovis aulam ingrediuntur, sinul innuit, eos a Jovis partibus stare, deosque cœlestes a Titanibus, Jovis adversariis, discernit. Fieri etiam potest, Garbitio observante, ut hæc cum indignatione adversus reliquos deos dixerit, qui omnes Jovis asseclæ se deseruerint. Cf. v. 980-984.

123. διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν, propter nimium hominum amorem; a quo eum Chorus avocare studet v. 507. μὴ τῶν βροτοὺς μὲν ἄφίλει καιροῦ πέρα etc.

124. Cum jam propius accessisset Chorus, Prometheus, qui paulo ante confusum tantum ambiguamque sonum perceperat, jam alarum clangorem auribus distinguebat.

φιῦ, φιῦ, τί ποτ -- οἰωνῶν. Væ, νæ, quemnam tandem iterum audio avium strepitum in propinquo volantium? αῦ particula cum verbo κλίω conjungenda, refertur ad sonum illum obscurum paulo ante auditum v. 114. κηάθνσμα strepitus ex motu. κινάθνσμα κίνημα αλήθους, Hesych. Germ. Was hör ich da wieder für Vögel schweben?

125, 126. ai Sing....baroves Lu. Aër levibus alarum verberibus perstrepit. Nondum cum hæc dicebat, oculis ejus Nymphæ occurrebant, a tergo sic appropinquantes, ut deinde a latere scenæ currisearum af Pronietheo conspici posset.
jugal artebyer ut ap. Virgil. Æn. xii.
876. ne me terrete timentem, obscanæ

Πτεφύγων ριπαῖς ὑποσυρίξει.
Πᾶν μοι Φοδερον το προσέρπον.
Χο. Μηδὲν Φοδηθής· Φιλία γὰς ήδε τάξις ςρ. α΄.
Πτερύγων θοαῖς ἀμίλλαις
Προσέδα τόνδε πάγον, πατρώας 130
Μόγις παρειποῦσα Φρένας.
Κραιπνοφόροι δ' ἐμ' ἔπεμψαν αὖραι.
Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυδος διῆξεν ἄντρων,

128. τάξις] commate aut puncto distinguunt Edd. ante Brunck. 133. ἄντζων] ἄντζων μυχὸν Ald. Rob. Victor. ἄντζων sine μυχὸν Turn. μυχῶν affert Moreß. Causam lectionis μυχὸν recte divinavit Brunckius; imperito eum librario adscribens, cui διάπειν aut διάσειν non alium quam quartum casum adsciscere videbatur.

volucres: alarum verbera nosco. ὑποσυρίζω apte exprimit sibilum vel stridorem a corporibus quæ per aërem feruntur excitatum. Non magis ob audaciam dictionis in Choricis admirandus est Æschylus, quam ob verborum
proprietatem in interlocutorum partibus laudandus.

127. war μοι φοδιρον το προσίρτο, omnia que mihi appropinquant, formidabilia. ut ap. Sophocl. Ajac. v. 228. δ μοι φοδουμαι το προσίρπον. Sed ibi significat: metuo futura, h. l. autem magis proprie ponitur. Quæri autem potest, quid sit, quod Prometheus h. l. fateatur, sibi quæcunque appropinquent, metum injicere, cum paulo ante dixisset, se omnia clare prævidere, nihilque sibi inopinatum acci-dere posse. Respondere licet, Prometheum summam quidem eventuum, non autem singulas eorum partes prævidisse. Itaque etsi animum ad gravissima mala subeunda bene præparatum habebat, non tamen quo loco, quo tempore, quibus causis ea eventura essent, præsagiebat animus; ideoque omni timore se liberare non poterat, ita tamen, ut ex eo se cito colligeret, ac nunquam succumberet.

128. Chorus ultima verba Promethei audierat, eaque statim sic excipit, ut nihil a se timendum esse dicat.

μηδίν φοδηθής, noli quicquam timere. v. 128--131. φιλία γὰφ--φείνας, amica enim hac sodalitas alterno celerum alarum remigio ad hunc scoputum accessit, animo paterno ægre persuaso. Seal ατιχύγων ἀμάλλαι, celeres alarum alternationes. Sunt qui hæc ita interpretentur, ipsas Oceanitides alatas fuisse, adeoque propriis alis advolasse; nos autem de alis currui, quo vehebantur, adaptatis capimus. Cf. v. 135. 272. 279. sq. φιλία τάξη, απίσα scil. tibi cohora. Quod se patri ægre persuasisse dicunt, ut iis commeatum daret, id e vetere sexus muliebris, virginum inprimis disciplina judicandum. Sic pædagogus Antigones apud Euripidem, Pheniss. v. 89. sqq. viam circumspicit, verens ne quis in publicum prodeuntem regis filiam vituperet.

132. κραιστεφόροι δ' με Ιστιμίναν αυσ επ., veloces autem nos aura comitate sunt. Secundus nimirum ventus currus aliferi cursum accelerabat. στμστιν h. l. pro σχοσίμστιν.

133. xτύπου--- ἄντρων. Sonus enim ex ferri stridore in antrum usque nostrum penetravit. Scilicet jam antequam Prometheus affigeretur, Oceanitides earumque pater Oceanus fama audierant, quonam supplicio ignis divisorem Jupiter affecturus esset. Itaque cum jam ingentem ferramentorum stridorem audiissent, ilico Prometheum a Vulcano jam affigi colligebant; ideoque misericordià compulsi virginalem pudorem excutiebant, patremque, ut sibi miserum cognatum visere liceret, Quodsi mera eos curiosiexorabant. tas ad iter hoc faciendum impulisset, ridiculum sane fuisset victi pudoris mentionem facere; rem enim parum decoram excusatione magis etiam in-

Έκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ· Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχφ ωτερωτῷ.

135

134. 91μιρῶΨτη 3τρμιρῶΨτη Schol. Ald. Rob. probante Stephano. 91μιρῶΨτη Vict. in quod postea Bentleius conjectura incidit Epist. ad Mill. p. 76. 91μιβρῶΨτη Turn. Hesychius 91μιρῶΨτη legisse videtur; nisi apud eum pro ΘιμιρῶΨτη legendum ΘιμιρῶΨτη.

decora defendissent. Sola erat et justa hujus peccati excusatio, quod amici causa peccavissent. Verum enim vero ex prima Oceani oratione v. 284. sqq. certo perspicitur, eum sic ad Prometheum accedere, ut quo in statu dum deprehensurus esset, jam antequam iter susgiperet, haud ignoraverit.

differ averus a diateru. Pro ateru Atticos semper aren seu arra aut Eccu dissyllaba pronuntiare docuit Piersonus, ad Morin. Att. p. 301. ut Abreschii dubitatione facile careamus, qui prolixa ad h. l. observatione efficere studuit, dings potius legendum, idque aut a dinne aut a diarre derivandum esse. In aliquot codicibus certum est abesse Iota subscriptum. Quis autem sola codicum auctoritate de unico puncto, rectene positum sit an secus, decernere audeat? Suffecerit igitur nobis digereus h. l. ad violentiam designandam aptius, ideoque magis poëticum esse, quam dinzur.---Ceterum mallei ictus tantum strepitum excitasse, ut in antro Nympharum Oceanitidum exaudiri potuerit, neminem offendet, qui malleum hic a Vulcania manu versatum cogitaverit, et immanes Neptuni clamores, et tellurem sub deorum incessu trementem, ex Homero, imo Ætnam impositis Cyclopum incudibus gementeni, e Virgilio commeminerit.

134. In 8 lange pou vàs Integrate alla. Et excussit mihi amabilem verecundiam. Perperam Garbitius verterat: et perculsit animum meum solida honestatis amantem; quod nec verborum structura, nec loquentium sensus admittit. Significant enim Oceanitides, se benevolentiæ in Prometheum hoc dedisse, ut pudore virginali posthabito huc proficiscerentur. Supusari, quod vulgo legebatur, sic explicabant: pudorem, qui faciei calorem et ruborem inducere solet. Bentleius autem optime restituit lectionem Superem optime restituit lectionem Superem optime restituit lectionem Superem superem optime restituit lectionem Superem optime restituit lectionem Superem superem optime restituit lectionem Superem superem optime restituit lectionem superem optime restituit superem optime restituit superem optime superem optime restituit superem optime superem

ρῶνιν ex Hesychio; cujus hæ sunt glossæ: Θίμερον, σιμιόν. Θιμερῶνες, βεσερία, αἰσχύνη, ut recte Sopingius emendavit pro vulg. ἀγχύνη. Itaque θιμερῶνες αιδως i. e. quod Germani dicimus die holde Schaam. Et quoniam θιμερῶνες idem Hesychius interpretatur συνισῶς, σύρρονες, simul ad συφροσύνην, cujus pudor quasi custos est, respicere potest epithetou διμερῶνει. ἐκπλήντειν τὴν αιδῶ, verecundiam excutere, ut Latini quoque in prosa dicunt, v. c. Seneca Ep. 11. quem Stanl. laudavit.

135. σύθην pro Ισσύθην. Sensus: celeriter advenimus. ἐσίδλος præ festinatione calceis relictis. Sæpius enim, qui properabant, discalceati aut discincti prodire solebant; quem ad morem poëtæ haud raro alludunt. Vide quos comparavit Stanl. Bion. 1. 21, Theocrit. 24. 36. Sophool. Electr. 877. Horat. Sat. 1, 2, 152.

ἔχψ πτιεωτῷ. Hæc verba non de singularum Nympharum alis, sed de curru alifero, Ovid. Fast. 4. 462. capienda esse, primum nobis persuadet solennis mos tragicorum, deos in machina quadam, que currum simulabat, in scenam producendi. Sic apud Æ-schylum in Eumenidibus Minerva curru per aërem advehitur; apud Eu. ripidem Medea curru draconibus alatis juncto aufugit. Deinde non video, si Æschylus Oceanitidas ipsas per aërem volantes repræsentare voluisset, quomodo pro iis, qui tum erant, artis mechanicæ finibus, architectus, qui apparatum scenæ curabat, id efficere potuisset; præsertim cum Nymphæ non statim post introitum, sed versu demum 277. pronuntiato in solum se demitterent, ut adeo se eum ad finem in aëre librare debuissent. Accedit. quod multo planius ac simplicius est de alis singularum Nympharum intelligere. Denique verba Promethei v.

 Π_{ℓ} . Al, al, al, al, Της σολυτέχνου Τηθύος έχγονα, Τοῦ ωερὶ ωᾶσάν θ' είλισσομένου 🗸 Χθόν ἀκοιμήτω ῥεύματι σαΐδες Πατρός 'Ωκεανοῦ' δέρ χθητ', ἐσίδεσθ' Οίω εσμώ ωροσπορπατός, Τῆσδε Φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις Φρουράν άζηλον όχήσω.

140

Χο. Λεύσσω Προμηθεύ. Φοβεραδ΄ έμοισινόσσοις άνλις. α.

136. 2 bis tantum ponitur Rob. Turn. ter Stanl. quater autem legendum esse vidit Heath, ut sit basis anapæstica. Ita Cod. Reg. B. 138. είλισσομένου] 140. ieidied'] ieidied: µ' Ar. Ox. Ald. Rob. ελισσομένου Schol. Rob. **141. жеобящето̀** Ох.

272. et Chori v. 281. 282. non sinunt nos de alis cogitare, quod ibi videbimus. Utrum vero ipsum tantum currum alis moveri finxerit Æschylus, an eum, quod Heathio placet, ab avibus tractum theatro repræsentaverit, certo definire non ausim.

137. σολύτεχνος dicitur Tethys, quia magnum liberorum numerum Oceano

pepererat, quos recenset Hesiodus in Theogonia, v. 337. sqq. 138---140. σῦ σιρὶ--Πασρὸς 'Ωπιανῦ. Et patris Oceani terram irrequieto flumine cingentis filiæ. Secundum veterum opinionem Oceani flumen totum terrarum orbem coronæ instar ambire, tralatitium est. Æschylus autem Oceanum deum ab cognomine mari diserte distinguit, cf. v. 300. 'Azuiunter iνω appellatur mare, cui Oceanus præsidet, propter perpetuum motum; et ab hoc fonte sine dubio fluxit nobilis Homeri phantasia, qua Somnum sic loquentem inducit, Iliad. E. 245. ut Oceanum in soporem dare magnum opus ac difficile esse significet.

140. diex Int', isidies'. Synonyma hæc vehementiam commoti animi pro-

141. 🎝 φ δισμφ. Singularis pro plurali positus ad variandam orationis formam conducit.

₩εοσποςπατὸς proprie affibulatus, ut supra, v. 61. ποςπάζων. Nobis alia metaphora sic idem eloqui licet: In welche Fessel eingestrickt.

142. The de---anguis. In summis hu-

jus præcipitii scopulis, Germ." auf den obersten Klippen dieser Felsenbucht.

143. Peouear exir, excubias agere, coll. v. 31. gravi metaphora et loquentis conditioni aptissima. φρουρά άζηλος, quam propter miseriam ei nemo invideat, nemo pro eo obire velit.

144 -- 148. λεύσσω --- λύμαις. Videmus Prometheu; et oculis nostris horrore coorta offunditur nebula lacrymarum plena, cum corpus tuum hic ad petram videmus ferreis his noxis intabe-Hic locus fuerit, eos qui rescere. centes ad Tragiçorum lectionem accedant admonere, in Chori canticis, utpote quæ lyrico spiritu inflentur, graviorem linguæ sonum, nova vocabula, metaphoras audaciores, et flumen orationis liberius se jactans nemi-nem offendere debere. Itaque nis ubi a veritate imaginum aut sensuun poëtam discessisse argui potuerit, ne-mo ei elatum et magnificum dicendi genus, præsertim in Choricis, vitio vertet. ὁμίχλη τροσηξι de lacrymis, imagine naturam æmulante. Lacrymæ enim obortæ quasi nebula, aut velo oculos obducunt, eorumque luminibus officiunt. reorgeren vehementiam prorumpentium lacrymarum designat. Id occasioni aptissimum est, Etiamsi enim lacrymus cohibere voluissent Nymphæ, magnitudo tamen malorum Promethei, eas vel invitis expressisset. Nec dubito quin apte positum sit, όμίχλη πλήρης δακρύων; etsi enim ipsæ hanc nebulam lacrymæ efficiun

145

Όμίχλη προσήξε πλήςης Δακρύων, σον δέμας εἰσιδούση Πέτςα πεοσαυαινόμενον Ταϊσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις. Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κεατοῦσ' 'Ολύμπου,

146. δακεύων, εὸν δίμας] vitio operarum bis positum Ald. εἰσιδούση] εἰσιδοῦσε scriptum in quibusdam exemplaribus refert Schol. 147. πίτεα] post Brunckium, qui hanc lectionem reperit in Cod. Reg. A. recepimus, quia concinnius est, quam, quod in ceteris Codd. et Edd. legitur, πίτεαις. 148. ταῖοδ εδαμαντοδίτοιει λύμαις] ταῖς ἐδαμαντοδίτοιει λύμαις, adversus metrum. Ald. Rob. Vulgata venit a Victorio.

tamen eodem modo nebula lacrymarum plena probabiliter dicetur, quo nubes pluviæ plena offensionem non esset habiturum. police vero, quia ob metum et angorem de Promethei fortuna lacrymæ prorumpunt. Non enim interpretor horrenda, (si enim hunc tantum sensum admitteret polieà, legendum potius censerem à vo pseà,) sed ex horrore coorta. Geria...ice locum ita vertendum puto: und ein banges Thränenwölkchen drängt sich in unser Aug empor. Ut autem Æschylus nebulæ similitudinem ad lacrymas transfert, ita Sophocles, Antig. 532. et Euripides, Hippol. v. 173. in eadem re vipes usurpant, hoc tamen discrimine, ut ista metaphora frontem obnubilatam designent, e qua tamquam ex nube lacrymæ stillent. Si quis vero in interpretatione poëtarum difficilia potius et ardua quam plana et simplicia sectetur, ei forte in mentem venerit, μίχλη sic explicare, ut ad umbram, quæ oculis e propinquo aut instante animi deliquio offundi solet, referatur; ita Chorus propter adspectum Promethei miseriarum, se tantum non animo linqui lacrimasque simul oboriri significaret ; Homerus enim oood vit augsκάλυψεν de animi deliquio ponit. Enimvero talibus argutiis nos quidem non delectamur.

σον δίμας, ut Latini corpus tuum, animum tuum, loco pronominis personalis simpliciter positi. Germ. da wir dich hier an dem Felsen schmachtend etc. περοπωνικήμενον πίσερε i. q. huic petræ affixum et exarescentem. Vin compositionis assequi nec latinus sermo, nec recentiores linguæ possunt.

Est idem ac αὐαινόμενον weòs τῆ wίτρα. Exarescere autem dicitur Promethei corpus, partim e solis ardore, cf. v. 22. partim propter tabem ex diuturna miseria. Inest enim h. v. respectus ad futurum tempus. raied adaparredireser λύμαις felici audacia positum, pro ferreis catenis noxam inferentibus. Sicut apud Terentium, exit fundi nostri calamitas, i. e. q. exit meretrix fundo nostro calamitosa, sic recte et graviter catenæ λύμαι i. e. nozæ, corruptelæ vocantur, etsi hunc tropum vernacula vix imitari potest. Sed omnino velim tirones notent, metaphoram, allegoriam, aut quemcunque tropum in Græco aut Latino scriptore pro linguæ ingenio pulcherrimum esse posse, quem tamen verbotenus in linguam recentiorem transfundere non liceat. Idem in comparatione cultiorum, quæ hodie florent, Europæ linguarum sæpenumero observatur. Graviter et ornate. quis neget? Klopstockius noster crucis supplicium nominat den langsamen Tod der eisernen Wunden. Fac id ad verbum Gallice verti, omnes credo Parisii et quantum est in Gallia hominum venustiorum reclamabunt, id inepte dictum esse, ferri posse negabunt. Itaque hoc semel monitum sit, ne quis Æschylum propter tropos a Teutonicæ linguæ ingenio abhorrentes temere vituperet. & abanarroberes nihil aliud est quam supra, v. 6. adamár-

149. νίω γὰς εἰαπενέμει πεατεῦσ' 'Ολύμσευ, novi enim gubernatores obtinent Olympum, plurali hic pro singulari posito, non sine quadam amaritudine. Sic et nos: denn itst sitzen neue Herren Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει, Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊςοῖ.

Πε. Εὶ γάς μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' 'Αίδου Τοῦ νεκςοδέγμονος εἰς ἀπέραντον Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις 'Αγρίως ωελάσας, ὡς μήτε θεὸς,

155

150

150. ν. δὶ νόμοις] ν. δὶ δὴ νόμοις Ald. Rob. metro repugnante. νιογμοῖς δὶ νόμοις Ox. & Ṣίεως | ἀλίσμως omnes Codd. et Edd. ante Bentleium, qui (ep. ad. Mill. p. 66.) antiquam lectionem esse docuit ἀλίτως. He sy ch ius enim: 'Αλίτως, ἐδίσμως, οὐ συγκατατιθιμίνως. Αἰσχύλος Προμηθεί δισμώτη. Pauwii conjectura ἀλίτα vel ἀλίσμα jam nihil egemus. 154. πιι] Stanl. conj. Γισιν. 155. ἀγρίως] al. ἀγρίως teste Steph. Illud elegantius. μήτι] μήποτι Ald. Rob.

am Ruder, quamvis de uno tantum sermo sit. εἰπκετόμει frequens metaphora, quæ Sept. ad Theb. v. 2. 3. latius circumscribitur. Sic εἰπκετείθρες v. 515.

150. viennes; --- neurovisi. Et novis legibus Jupiter haud legitime imperat. Assess recte restituit Bentleius ex Hesychio; qui id interpretatur: Assessivas; adeoque hoc vocabulo significatur Jovem imperium absque auctoritate et consensu reliquorum deorum obtinere. Hæc tamen cum narratione Promethei v. 218. 229. 230. ægre conciliantur. Itaque hunc versum, levi mutatione, sic corrigendum esse arbitror:

Nιοχμώς δὶ νόμως Ζιὸς ἀθίσως πραϊόνιι, noous enim leges Jupiter saucit non legitimo modo, sine reliquorum deorum suffragio. Sic optime νιοχμώς νόμους κρατόνιι opponitur sequentibus τὰ προὶ πιλωρω κόν ἀιγοῖ. Accedit quod sic tautologia evitatur; nam v. antecedente jam dixerat Jovem regnare, πρατών 'Ολύμπου; itaque si h. l. πρατόνιιν intransitive positum esset, bis idem dixisset Æschylus, cujus vitii propter admirabilem, qua floret, vertorum copiam, et ubertatem, sine summa necessitate non est insimulandus. πρατόνιιν νόμους, leges firmare. i. q. firmiter sameire.

151. The well di wilding. Recte Stanleius pristinas Titanum leges, que Jupiter jam antiquet, significari videt. wilding a dimiranda, h. l. anneta et consequenter i. q. ropulgiusus denotat. Livoï abolet.

152. il 72, non equidem cum do-

ctissimo Brunckio h.l. utinam, sed potius imo vero si verterem. Est enim
elliptica orationis forma, et post ier26Su reticentur verba facile supplenda, v. c. ferendum fuisset, vel similia.
Id Germani examussim imitantur, e. c.
hunc locum ad verbum, bene tamen
Germanice, sic reddere liceat: Ja
wenn cr mich noch unter die Erde in
den Tartarus gesteckt hätte;—So abcr
etc.

153. Sub terra Orcus Plutonis regia, et sub Orco demum Tartarus esse fingebatur. Ad hanc normam Æschylus, ubicunque de Tartaro loquitur, fabulam dirigit. Aptum vero est, quod in Tartarum potius se dejectum esse optat, cum propter eam, quam ipse affert, causam, tum propterea quod eo reliquos Titanas fere omnes Jupiter incluserat.

νικερδίγμων dicitur Orcus, quia omnes mortuos excipit; alibi πάνδοπος v. c. Sept. adv. Theb. 862. Είς ἀπίςαντον Τάςταιρον, in immensum Tartarum.

154, 155. δισμοῖς ἀλθτοῖς ᾿Αγρίως πελάσες. Catenarum et vinculorum duritiam ait se deprecaturum non fuisse, si eum Jupiter in Tartarum potins dejicere voluisset. μέτει θιὸς μέτει τις ἄλλος periphrastice pro εὐδις. Sed hæc periphrasis affectum orationis decet. Aptum vero est, quod non dicit μέτει θιὸς μέτει βροτὸς, nam pro tanta, cujus sibi conscius erat, erga homines benevolentia, eos ex malis suis fructum lætitæ capturos esse, credibile non erat.

155, 156. is ... isryń9u. "Minime,

Μήτε τις άλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει·
Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
'Εχθροῖς ἐπίχαρτα ωέπονθα.
Τίς ώδε τλησικάρδιος 5ρ. β'.
Θεών, ὅτω τάδ' ἐπιχαρῆ; 160
Τίς οὐ ξυνασχαλᾶ κακοῖς
Τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ
Θέμενος ἄγναμπτον νόον,

Vulgatum dedit Victor. τος μήσ' τος θεός conj. Heath. ita ut θεός in unam' syllabam contrahatur. Verum particulam τος hic necessariam esse recte negat Brunck. 156. ἐπιγήθω] ἐπιγμήθη Rob. 157. κύνυγμ'] κήνυγμο' in quibusdam Codd. reperit Steph. atque sic est in Turn. Lectio satis antiqua videtur, si modo ad hunc locum pertinet glossa Hesychii: Κήνυγμα τὸ κινὸν τοῦ σώματος, οἶον σκιὰ αλοιοίς δίδωλον, φάντασμα ἀσθικίς καὶ ἀχρεῖον. 158. ἰχθροῖο] ἰχθροῖον Rob. ἐπίχαρτα] ἐπίχαρμα Οχ. Ald. Rob. ἐπίχαρτα e Victor. ed. in ceteras fluxit; idque cum πίσουθα melius construitur. 163. Cum hic versus antithetico

Brunckins inquit, audiendus Heathius, reponens ώς μήτ' αν θεός. Legitimam particularum ώs, δπως, Iva, significantium ut, cum imperfecto vel aoristo indicativi constructionem, licet non rara sint illius exempla, ignoravit vir doctus, metri quam linguæ peritior, nunquam sine naufragio ad hunc sco-pulum navem appulit. Infra, v. 755. 3705 ซไป จะท์ปุลธล ซอง ซล่งของ ซององ άπηλλάγην, emendat άπαλλαγιίην. In Soph. Œd. Tyr. 1391. ιὰ Κιθαιρὰν, τί μ ἰδίχου; τί μ' οὐ λαβὰν ἔπτινας ιὐ-θὺς, ὡς ῖδιιξα μήποτε ἰμαυτὸν ἀνθρώword --- quid acceptum me statim non interfecisti ne ostenderem me hominibus. -- Electr. 1134. Trus Sarar Treso. Quæ loca etiam perperam sollicitat. Noster, Choeph. 139. ὅπως δίφεοντις οὐσα μὴ ἀκινυσσόμην." (Vide Musgravium ad Eurip. Phœniss. 216. Valckenarium ad Hippol. 928. et diatr. in Eurip. fr. p. 149.) Hactenus vir do-

Xo.

157. αίθέρων κίνυγμα. Hesychius, cujus glossam inter V. L. descripsimus, κήνυγμα legit. Id Pauwio unice placet, quia κίνυγμα, quod motaculum interpretatur, in conditionem Promethei vincti non cadat. Sed verum est κίνυγμα, quod vidit Stanl. α κινύω, ut ab αίθύσσω, αίθυγμα...Εst autem αίθίρων κίνυγμα, quicquid sublime in aere pendet, ventorum ludibrium; Germ. cin kuftiges Gaukelspiek. Non enim his

putide urgenda est origo vocabuli. Eodem modo aisea apud Lycophronem ponitur, cujus locum etiam propter argumenti affinitatem transcribimus:

Σήταια τλημον, σοί δε τερός πέτραις

μοςος Μίμνει δυσαίων, Ινθα γυιούχοις αίδαις Ο πτιςα χαλκείησιν δογυιομένη Θανή, πυρί θλίξασα δισποσών τόλου Εκδληπον αίαξουσα Κράθιδος αίλας Τόρομοιν αίαξουσα Κράθιδος αίλας h. e. Tibi vero, misera Setæa, mors, ad

h. e. Tibi vero, misera Setæa, mors ad petram infelix impendet, ubi tenacibus compedibus æneis deligata miserrime morieris, combusta dominorum classe, expositum lugens prope Crathidem corpus, vulturibus cruentis suspensum. Eustathius ad Iliad. γ. 281. p. 360. lin. 16. ed. Frob. τοῦ δὶ κινώω κύθις παράγωγον τὸ κινύσσω 'ἔς οῦ παρ' Αἰσχύλω αἰβέριον κίνυγμα, τὸ ἀέριον είδωλον.

158. λχθοοις λπίχαρτα πέπουθα, ea patior qua inimicorum oculos pascant. λπίχαρμα, χάρμα ο την χαίρυ τὶς, καὶ ὁ ἐπίχαρτος. Hesych.

159, 160. 415—1412aen; Quis decrum tan durum et ferreum habeat animum, ut ei hac lætabilia sint?

161, 162. Tis où... \(\text{List} \) or \(\text{L

162--164. i 8 ixixorws --- yirrar. Hic

Δάμναται οὐςανίαν γένναν Οὐδὲ λήξει πρὶν ἀν ἡ κορέση κέαρ,

'Η παλάμα τινὶ τὰν δυσάλωτον ἔλη τις ἀρχάν.
Πε. 'Η μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπες κςατεςαῖς
'Εν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
Χςείαν ἔξει μακάρων πρύτανις,
Δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
Σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
Καίτοι μ' οὐ μελιγλώσσοις πειθοῦς
'Επαοιδαῖσιν θέλξει, ςεςεάς τ'
Οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγὼ

enim semper iracundus inflexibili ingenio obsequens Cali posteros domat; βίμενος ἄγγαμα-]ον νόον, possidens animum inflexibilem. ἐνικότως δάμναται οὐρανίαν γίνναν, iratus semper scilicet ob bellum adversus se gestum Titanas domat: qui sunt Οὐρανοῦ καὶ Χθονὸς τίκνα coll. v. 285. Nisi vero, quod mihi quidem magis arridet, οὐρανίαν γίνναν de omnibus diis cœlestibus intelligendum est; tum ἐπικότως non iracunde significaret, sed tantum severe, morose; ac sensus hic verborum exoriretur: ille autem acerbum et sererum in cœlestes deos imperium exercet.

165. 166. sq. old haku--- dex dr. nec prius desinet, quam aut animum expleverit, aut ei dolo aliquo imperium occupatu difficile aliquis eripuerit.

167--171. Ā μὴν ἴτ' ἡμοῦ--ἐποσυ-λῶται. Profecto me olim, quamvis nunc firmis compedibus vexato, opus habebit deorum rex, ad indicandum ei novum consilium, quo sceptro et honore spoliabitur. Id consilium hic subobscure et ambigue Prometheus indicat; in quo magna cernitur ars poëtæ, qui sic et attentionem spectatorum acuit, et actionis tragicæ cursum, ne justo citius ad finem perveniat, inhibet ac suspendit. Præclare vero et hoc instituit, ut cum prinum h. l. Prometheus consilii adversus Jovem olim nectendi mentionem fecisset, Chorus quanquam

alias in curiositate ogúareros, tamen id animadvertere non videatur, nec ab eo nunc diligentius, quando aut quo pacto illud futurum sit, exquirat, sed omne illud vaticinium, quasi somnium quoddam animi nimis concitati, silentio prætereat. Inde sibi Poëta aditum paravit ad sequentem Promethei narrationem de beneficiis humano generi a se tributis; ad colloquium cum Oceano, ad Iûs episodium, donec tandem a v. 915. repetitis iisdem de Jovis periculo præsagiis, et paulo clariore in luce positis viam sibi ad catastroplien totius fabulæ faceret. aixilio Sas eandem vim habet, quam supra aixía; vim sibi præter jus et fas illatam notat. yourion vocabulum Æschyleum. σεύτανις βασιλεύς, ἄεχων. Hesychius. deigas elliptice pro is rò ini aura deigas. τὸ νέον βούλευμα opponitur pristino quod Titanes adversus Jovem moliti erant. σκήστεου τιμάς τ' periphrasis imperii; regiain dignitatem, omniaque jura et ornamenta quæ eam sequuntur, ut apud Homerum, Iliad. B'. 206. είς έςω βασιλεύς, ο έδωκε Κρόγου σκαῖς άγχυλομήτεω σχηπτρον τ' ήδε θέμιςας. ίνα σφίσιν έμβασιλεύη. ἀποσυλάται, spoliabitur, præsenti pro futuro posito, ad notandam rei certitudinem.

172---177. καίτοι μ' οὐ---αίκίας i91λήση. Quanquam me nunquam mellifluis Suadæ incantationibus demulcebit,

180

Καταμηνύσω, πρὶν ἀν ἐξ ἀγρίων
175
Δεσμῶν χαλάση, ποινάς τε τίνειν
Τῆσδ αἰκίας ἐθελήση.
Σὸ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς ἀντις. β΄.
Δύαισιν οὐδὲν ἐπιγαλᾶς,

"Αγαν δ' έλευθεςος ομείς.
"Εμάς δε φείνας ής έθισε διάτος ος φόδος.
Δέδια γὰς ἀμφι σατς τύχαις,
Πᾶ ωστε τῶνδε ωόνων χεή σε
Τέςμα κέλσαντ' ἐσιδείν. ἀκίχητα γὰς

176. τίνειν] μοι τίνειν Rob. supplemento e glossa ducto, sed adversus metrum.
177. αἰκίας | αἰτίας Rob. male. 179. δύαισιν] δυςυχίαις, quod pro varia lectione affert Morell. e marg. MS. glossam esse manifestum est. 182. σαῖς τύχαις Οχ. 183. πᾶ ποτι Οχ. Ald.

nec unquam ego rigidas ejus minas verítus, hoc ei aperiam, priusquam ex sævis his vinculis me laxurit, et mihi pro injuria illata satisfecerit. Primum hic mihi velim aliquis attendat, quam ornate hoc extulerit: nec precibus nec minis mihi persuadebit; sic tamen temperato verborum ornatu, ut omnia colorum pigmenta, a quibus naturalis tragici dialogi decor abhorreat, vitaverit. #1λίγλωσσοι ἐπαοιδαὶ wu Sous, mellis instar ab ore fluentia suadela lenocinia. Facile cuivis in mentem venerit, quod Stanl. comparat, Homericum illud, Iliad. a'. 249. τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης γλυziwy militos pier audi Silger ex Homerica consuetudine significaret persuadendo aut incantando decipere; ut Hesychius Βίλγιι exp. ἀπατῷ, quod bene h. l. conveniret. Forte tamen simpliciter ex usu scriptorum post Homerum positum est, pro delenire, mulcere, mollire; quæ vocabuli potestas propter viciniam oppositi regiès commodam hic sedem nacta fuerit. Ita concinne aliquis dicat: Nec precibus me mollies, nec minis me franges.

X٥.

 tisfacere.

178. Ultima Promethei verba nobilis ferociæ plena sic feriunt Nympharum animos, ut, quale illud Jovis periculum sit, curiose quærere omttant, quo tandem ista consarguinei licentia eruptura sit unice sollicitæ.

178-180. rù mir-ilaudigoromis. Tu quidem ferox es, et acerbis calamitatibus nequicquam cedis, sed nimis libere vociferaris. laıxalar est cedere, item aliquid remittere. Prior significatio hic aptior est. Alteram expressit versione Stanleius, qua quidem admissa sic explicanda est verborum structura, ut dativus wingais dúaisis sit i. q. propter acerbas calamitates, et post inixadas repetatur ส์สติ์ รอบี มลเอบี vocabulum Secrovs; nihil ob istat calamitates ab audacia remittis. His ambagibus opus non est, si verbum imizată, cedere, cum dativo dúctor construatur. iliu-Digosopie, libere vociferari, ut La Geora μείν, v. 327. Θεασυσομείν, Suppl. v. 211.

181. lμάς...φόδος. Meum autem animum sollicitat acutus timor. φείθισε irritat, pungit. διάτορος, penitus pene-

183, 184. wā werz-leider. Si comma post rézais et punctum post sedere ponitur, ita convertendus erit locus: Vercer enim, in his malis tuis, quorsum tandem appulsurus horum laborum finem rissurus sis. Haud incommodum tanem fuerit, post rézais colo aut puncto, post isodir autem signo interrogationis

"Ηθεα, καὶ κέας ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου ωαίς. 189
Πς. ΟΙδ΄ ὅτι τραχὺς, καὶ ωαρ΄ ἐαυτῷ
Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς ἀλλ΄ ἔμπας
Μαλακογνώμων
"Εςαι ωοθ΄ ὅταν ταύτη ῥαισθῆ.
Τὴν δ΄ ἀτέςαμνον ςος ἐσας ὀςγὴν,
198
Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ Φιλότητα
Σπεύδων σπεύδοντι ωοθ΄ ἤξει.
Χο. Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,

185. ἐπαράμωθεν] εὐ παράμωθεν Ox. Turn. quod prælaturum se fatetur Morellus, nisi insolentia vocabuli παράμωθεν obstaret. Dubitat nimirum an ἐ in ἐπαράμωθεν produci possit. Sed etsi Alpha privativum breve est, hic tamen ob cæsuram a poëta produci potuit. Versus autem hic eum antithetico suo v. 166. est dactylicus Logaœdicus, constans e quatuor dactylis et Syzygia trochaica. 186. τραχύς, καὶ] δρακύς τι καὶ Ald. τραχός τι καὶ Cant. τε autem anapæstum turbat. 187. ἴμπας ἔμπας τω Ald. Turn. Victor. Canter. Sed ita versus duabus syllabis abundat; ultra dimetrum enim hi Anapæsti non excurrunt. Quare jam Stanleius aut εἴω, aut τμπας delendum censuit; τω melius abest; idque cum Brunckio delevi. 189. ἰμποθη β Brunckius in Codd. reperit annotatam V. L. ἐιχθη, cum hoc scholio προυν ἔταν πραχθώνει τὰ πράγματα ὡς λίγω. Inepte. 190. τορίτας ἐργὴν] τορίτας τὸ ἐργὴν Rob. vitiose. 191. ἀρθριν ἀρελμὸν Ald. Rob. ex errore librarii.

distinguere; quo facto sic oratio conformabitur: Timeo enim' fortune tue; (dem ich fürchte für dein Schicksal;) Ecquando tandem tibi fatis decretum erit, ut in portum pervenias, et horum laborum finem videas? Quæ forma verborum haud scio an doloris plenior, et perturbatior sit. Certe similis locus v. 99. interrogationem item rectam, non obliquam habeat. silesura metaphora ab homine diuturnis erroribus maritimis exercito ducta, qui tandem aliquando ad littus appellit, aut in portu navigat. winen riqua, supra, µó-x3un riquara v. 99.

184. ἀπίχητος, proprie quem accedere, aut adsequi nequeas; ἀπίχητα ήθια autem mores intractabiles, (ein Sinn, dem man nicht beikommen kann,) quo sensu Achilles apud Homerum dicitur ἀμήχανος. πίως ἀπαςάμυθος, animus inexprabilis, nec precibus nec monitis flexibilis (bey dem kein Zureden hill).

186. wae tauro το δίπαιο τχιν dicitur is, cui stat pro ratione voluntas, estque idem fere quod supra aliis verbis v. 150. describebatur. μαλαπεγνώμων apte opponitur antecedenti σεκχύς. Quanvis asper sit, tamen mollietur ejus animus.

189. Fran ratin passety. Pulchre continuatur metaphora. Sicut enim carnes tundendo molliuntur, ita Jovis animum tali necessitate contusum melliorem ac tractabiliorem fore significat.

190. ἀτίρεμνον δργην, iram obstinatam, ut Homerus, Od. ψ. 167. κῆς ἀτίρεμνον interprete Hesychio appellat τὸ μὴ ἐνδιδοῦν, σκληςόν.

193. Ad hanc Chori responsionem a proxime præcedente Promethei dicto transitus præfractior est, nec satis, ut ita dicam, complanatus. Certe pro iis quæ Prometheus postremo de sperata sibi Jovis reconciliatione dixerat, magis a Choro exspectabatur, ut spei tam lætæ, quam ut poenæ causas et crimina Promethei curiosius exploraret.

máντ' inπάλυψον--λόγου. Rem omnem nobis aperi et clare enarra.

Ποίω λαδών σε Ζεύς ἐπ' αἰτιάματι, Ουτως ατίμως και ωικρώς αικίζεται. 195 Δίδαξον ήμας, εί τι μή βλάπτη λόγω. Πο. Αλγεινά μέν μοι καὶ λέγειν ές ν τάδε, *Αλγος δε σιγάν ω ανταχή δε δύσποτμα. Έπει τάχις' ήρξαντο δαίμονες χόλου, Στάσις τ' εν άλλήλοισιν ώροθύνετο, 900 Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν έδρης Κρόνον, Φς Ζεύς ἀνάσσοι δηθεν, οι δε τούμπαλιν Σπεύδοντες ώς Ζεύς μήποτ' άρξειεν θεών Ένταῦθ' ἐγῶ τὰ λῶςα βουλεύων, ωιθεῖν Τιτάνας, Ούρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα, 205 Ούκ ήδυνήθην αίμύλας δε μηχανάς 'Ατιμάσαντες καρτεςοῖς Φρονήμασιν, "Ωοντ' άμοχθεί πρός βίαν τε δεσπόσειν.

201. Bens] formam Ionicam e codicibus restituit Brunck. qua sæpe Æschylus atitur. Priores editt. Deus consensu. 203. μεξιων del. γπs Ar. e glossa. 206. αίμυλας] αίμυλους V. L. ap. Brunck. Post & Rob. inserit µsv, quod scholio debetur, nec metro aptum est.

194, 195. weis---aiziferai, quo in crimine te Jupiter deprehensum tam

ignominiosis te et acerbis pænis affligat. 196. didæger-- λόγφ. Fac nobis hæc edisseras, nisi quid sermone hoc offendaris.

197. La yend -- ráde. Tristia quidem mihi hec sunt vel ad dicendum. Germ. Ach freilich ist mirs peinlich, auch nur davon su reden. zaì h. l. vel, adeo.

198. žlyos i. q. alyura, sed scite variavit verbi formam. alyes di riyar, molestum tamen etiam est silere. warσαχή δι δύσσοσμα, in utramque partem, sive eloquar, sive sileam, malorum meorum sensu premor. Aut si mavis: quocunque me vertam, nil nisi infortunium est.

199, 200. iri --- weodinero, Quam primum dii alii aliis irasci caperunt, seditione inter eos coorta- Sic apud Homerum, Iliad. d'. 122. Toa zí vis miζων σε και άργαλιώσερος άλλος πάρ Διός

άθανάτωσι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. 201---203. οἱ μὶν---9εῶν. Aliis quidem Saturmum solio deturbare volentibus, ut scilicet Jupiter regnaret, aliis contra nitentibus ne unquam Jupiter diis imperaret. Observandum est oi µìr-oi di esse nominativos consequentiæ, nam apodosis quæ ab i mi---ies Dinere pendet, v. 204. demum sequitur. Perperam Stanleius of per Silores ad Actavro

204--206. irraus' iya---oux nourh-In. Ibi ego quamvis optime consulens, Titanas tamen Cæli et Terræ filios permovere non potui; (optima consilia ut sequerentur, persuadère non potui.)

206-208. Mitia vero remedia asperis animis aspernati, sine negotio per vim se regnum adepturos esse sperabant. ai μύλας μηχανώς recte Stephanus et Potter. ad Lycophron. v. 1124. interpretutur dolos, dolosas et fraudulentas artes; eas igitur nagregois Pernimaris, bellicosis animis, seu robore ac fortitudine freti rejiciebant. ἀτιμάζιιν enim h. l. i. q. aspernari, cum contemptu re-jicere. Sic de precibus spretis v. 789. weès βίαν, violenter, ut weès φιλίαν amice, v. c. ap. Xenoph. Cyrop. i. quem locum comparavit Stanl. Particulam rs nec otiari, nec emphaticam esse, bene monuit Heath. apage we's Biar re, sine negotio et per vim quidem.

Έμολ δὲ μήτηρ, οὐχ ἀπαξ μόνον, Θέμις, Καὶ Γαῖα, σολλών ὀνομάτων μοςΦή μία, Τὸ μέλλον ἢ κραίνοιτο σερούτεθεσπίκει, 'Ως οὐ κατ' ἰσχὺν, οὐδὲ σρὸς τὸ καςτερὸν Χρείη, δόλω δὲ, τοὺς ὑπερέξοντας κρατεῖν.

210

209. οὐχ ἄπαζ... Γαῖα] οὐχ ἄπαζ μότον Θ. ἀλλὰ καὶ Γαῖα Ald. versu duabus syllabis abundante. Inepta est Pauwii conjectura οὐχ ἄπαζ νόμον Θίμις, h. e. κατὰ νόμον, quod ille interpretatur legum et juris respectu Themis. 213. χείπ] Hæc lectio Dawesii ingenio debetur, Miscell. Crit. p. 332. χεῖ ἢ Ald. Turn. Victor. χεῖ ἢ Rob. ὑπτείζοντας Sic Victor. ὑπτείχοντας At hunc pedem in secunda et quarta lambici carminis regione non semper a Tragicis evitatum fuisse constat. Ét participium futuri h. l. multo aptius est.

209-211. ἐμοὶ δὶ μήτης--- σχούτεθε-Ridicule Scholiastæ particulas ούκ ἄπαξ μόνον ita construxerunt, ut cum zal rais conjungerentur; hoc nimirum sensu: mihi autem mater, quæ non solum Themis, verum etiam Terra appellatur, prædizerat. Non animadverterunt Græculi adverbium anag. Rectissime vero Heathius aliique *** απαξ μόνον cum προύτε θεσπίπει cohmrere viderunt, et nihil aliud esse, ac: non semel tantum, semel ac sæpius, (mehr als einmal.) Sed major difficultas, a nemine adhuc, quod meminerim, observata, ex versu sequente, zal l'aiz πολλών ἐνομάτων μορφή μία, oritur. Nota quidem est et a veteribus multum celebrata ή ασολυωνυμία deorum dearumque; ac Stanleius aliquot loca excitavit, in quibus Γαΐα eadem et 'Ería et Δημήτης vocatur, in quibus tamen ne unicus quidem est, qui Themin etiam raiar appellatam fuisse testetur. Sed primum Æschylus ipse in principio Eumenidum, quod Stanleium non fugit, diserte Themin a Taia distinguit, illamque hujus filiam nominat; in quo ei cum Hesiodo et Apollodoro convenit. Deinde v. 888. Themin Titanida appellat, ex quo denuo intelligitur, tragicum nostrum ab hac genealogia non discessisse. Titanides enim sunt Apollodoro teste, Cœli et Terræ filiæ, Titanum sorores, Tethys, Rhea, Themis, Mnemosyne, Phæbe, Thea. Aperte igitur sibi Æschylus in eadem tragœdia repugnaret, si Themida eandem et Terram esse h. l. diceret, cum tamen v. 888. illam inter Titanidas h. e. inter Terræ filias retulisset. Accedit, quod versu 205. Prometheus Titanas Overve es re rei X500; riera Celi et Terræ filios nominat. Jam si eadem X500; sive Teriæ ipsius quoque mater fuisset, cur Titanas non potius fratres suos appellaret? Aut cur Thennis, si eadem et reiæ fuisset, non item reliquis filis Titanibus, sed soli Prometheo, quæ in fatis essent, prædixisset? Denique h. l. parum commode duplicis hujus nominis mentionem fecisset. Quid enim attinebat, ubi tantum Themidis vaticinium exponendum erat, inutilem hanc de alio Themidis nomine observationem inculcare? Quæ cum ita sint, rotum hunc versum

Ka) Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μοςψη μία spurium, Æschylo plane indignum, atque ex glossa marginali seu Grammatici interpolatione intrusum esse censeo. Multo elegantius et concinnius absque isto emblemate leguntur hi versiculi:

'Εμοὶ δὶ μήτης οὐχ ἄπεξ μόνοι Θίμις
Τὸ μίλλοι ἢ κραίνοινο πρότιθιστίκιι
mihi autem non semel tantum mater Themis futurum ut eventurum esset pradixerat. Interpolationi occasionem dedisset
videtur error Scholiastarum quorundan supra commemoratus, quo verba
οὐχ ἄπεξ μόνου ad vocabulum Θέμις
trahebant, indeque hic sententiam quæ
a καὶ αυτ ἀλλὰ καὶ inciperet excidisse
somniabant. Itaque facile Grammatici cujusdam annotationem ceu genuinum Æschyli versum e margine in
textum recipiebant, nubem certe, si
unquam alias, pro Junone amplexi.

212, 213. ws ov--- neursiv. Quod cos, qui essent rerum potituri, non oporteret

Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου, Ούχ ήξίωσαν ούδε προσελέψαι το παν. 215 Κράτιςα δή μοι τῶν σαρεςώτων τότε 'Εφαίνετ' είναι, προσλαβόντα μητέρα, Έκονθ' εκόντι Ζηνί συμπαραςατείν. Εμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμδαθής Κευθμών καλύπτει τον σαλαιγενή Κρόνον, 220 Αύτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ ἐξ ἐμοῦ

214. ἐξηγουμένου] ἐξισουμένου Rob. 217. weoglacoval Hanc lectionem a Brunckio in cod. Reg. A. ubi superscripta erat, repertam, nos quoque vulgatæ Teora action præferimus. Frequens est enim ista casus enallage; et tamen altera lectio, quoniam ad mos refertur, facilior est, ut weoshacover quidem in dativum librarii mutare potuerint; vice versa non item. 219. μελαμβαθής] μελεμβαθής Ald. et μελεμδαφής Rob. vitiose. μελαμδαθύς Victor. μελαμδαθής Ar. Reg. A.

robore aut vi, sed dolo vincere. weòs To xaerseor idem quod weos Biar v. 208.

Xesin. E lectionibus antea vulgatis alteram zen, 4 -- ob hiatum, solœcismum et sententiæ absurditatem, alteram zeii' j ob solæcam item constructionem recte Dawesius improbavit, ac sine dubio veram Æschyli manum assecutus est, cum optativum zein aoristi "xen reponendum censuit.

barejikoraus. Lectioni ὑπιείχοντας præter Ald. et Rob. favent codd. Regg. Mosqu. 1. 2. Guelpherb. quorum si quis auctoritatem editionibus Turnebi et Victorii præferendam arbitretur, pertinacius non repugnabo, modo mihi dederit aptius ad sensum ນີສາຄູເຊັດທາແດ, neque propter Heathii sententiam de anapæsto e secunda et quarta senarii sede ubique exterminando, damnandum esse. Ceterum Dawesius h. l. lectionem vargixoras secutus ita vertit: non jam virtute, sed dolo superandos esse, qui rerum summa potirentur. Is igitur τους υπιρίχοντας deos nunc regnantes intelligit, et zearin interpretatur vincere. At consuetudini Æschyleæ magis respondet, verbo zeawww.imperaudi significatum tribuere; præterea versui 208. melius convenit. Qui enim ibi sunt dismosorris, hic alio verbo ὑσερίζοντες nominantur, et κραwww dicuntur.

214, 215. Toiaut' ipou -- Tò war. Quæ cum jis sermone exponerem, prorsus ne animum quidem advertere dignati sunt. weer62.6xen mihi potius ad consilia quam ad Promethei personam pertinere videtur; ut sit i. q. ἀποδλίwww, rationem alicujus rei habere. Quod bene respondet versiculo 207. ubi Titanes dicebantur τὰς αἰμύλας μηχανὰς ἀτιμάσαντις. Stanleius proprie acce-pit προσελίστιν, et ad Prometheum traxit, ita vertendo: Talia me verbis exponentem non dignabantur prorsus vel adspicere. Tè wav i. wavrus.

216-218. κράτισα δη συμπαρασαveniebant, optimum mihi videbatur esse, matre assumta meapte sponte lubenti Jovi assistere. Tão wags cárao rors vertit Stank in præsenti rerum statu, quod verborum structura non patitur. Prometheus postquam Titanas recta consilia spernere vidit, aliud ex alio cogitare cœpit; ex omnibusque, quæ ei in mentem venerant, postremo nihil melius et consultius ei videbatur, quam ad Jovis partes transire. Hanc interpretationem etiam doctissimo Matthaei placere vidi, qui eam in margine variantium lectionum e codd. Mosqq. excerptarum notaverat.

217. προσλα ζόνλα. Hujus casuum enallages exempla quatuor, ex unica Medea Brunckius V. D. protulit, v. 660. v. 744. 813. 883.

218. ξχονθ' ξχόντι. Cf. v. 19. 219---221. ξμαϊς δί --- συμμάχοισι.

Atque ita meis consiliis factum est, ut Tartari profunda vorago olim natum Saturnum cum sociis occultet. Recte Stanleius observat Nostrum Homero assenΌ τῶν θεῶν τύραννος ἀφελημένος, Κακαῖσι ωοιναῖς ταῖςδέ μ' ἐξημείψατο. Ενεςι γάρ ωως τοῦτο τῆ τυραννίδι Νόσημα, τοῖς Φίλοισι μὴ ωεποιθέναι. Ο δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἢντινα Αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ. Όπως τάχιςα τὸν ωατρῷον ἐς βρόνον

225

223. ἴξημιίψατο] ἀντημιίψατο Ar. Rob.

226. ieurār'] additur iu' ex glossa

tiri, qui Titanas item in Tartarum dejectos esse perhibet, Iliad. S'. 480. Sed præiverunt quoque Hesiodus, Theog. v. 716. sqq. et quodammodo Pindarus, Pyth. i. 29. μιλαμβαθύς appellatur Tartarus, quia simul et profundus et tenebricosus est. Homerus l. l.

ίν' Ἰαπιτός τι Κρόνος τι, "Ημινοι, οῦτ' αὐγῆς 'Υτιρίονος ἠιλίως, . Τίρποντ' οῦτ' ἀνίμοισι, βαθὺς δί τι Τάρταρος ἀμφίς.

Profunditatem Tartari I. c. hac mensura definit, ut eum tantum infra terram esse dicat, quantum cœlum a terra distet, et ferream incudem e terra demissam decimo demum die in Tartarum perventuram. Κευθμών proprie latibulum, speluaca, bene ad carcerem subterraneum transfertur. Ante κύτοιο συμμάχωσι, omissum est σὺν, ellipsi admodum frequente.

221.—223. Testő — ZEREGE WARE, (in Guelferb. et Mosqu. 1. est Tipesis, minus bene) Testős i p Lipusis paro. Tatibus a me beneficiis affectus deorum tyrannus malam hanc mercedem mihi retribuit. Sic enim interpretari malo rès wevès, quam cum Stanl. panas vertere. Punitum enim se a Jove Prometheus non concedebat, sed vexatum, injuria affectum. Mercedis vim interdum vocabulo westő tribui e Pindaro constat, qui houxíar xapátar parádar mestős appellat. Nem. i. 107. Cf. Pyth. i. 113.

aut monet verum esse, et credentem (si ita res ferat) obtemperare. Hoc modo fidem habuit Jupiter Prometheo, consilio ipsius, ut hic narrat Prometheus, imperium adeptus. Hoc autem vult Æschylus, viros principes illos præcipue suspectos habere, quibus ipsi plurimum debent, et qui de ipsis optime meriti sint. Ita enim e o o las hoc loco capiendum." Hactenus Stanleius, qui sine dubio veram vidit. Sed aliud magis reconditum est, quod interpretes nobis observandum reliquere. Ex his enim verbis, causæ, quas irarum in Prometheum Jupiter habuerit, plenius intelliguntur. Quærat enim fortasse intelliguntur. quispiam, cur Jupiter beneficia generi humano tributa tam graviter in Prometheo ulciscatur. Hic itaque perspicue significatur Jovem diffidentia potissimum adductum fuisse, ut Prometheum, quem, postquam sibi mortales tot beneficiis devinxisset, ad seditionem concitandam pronum et potentem fore suspicaretur, tempestive opprimeret, et vinculis coërceret.

226. sirin pro siris MS. Guelferb. 226, 227. I S sir--supers. Quod vero interrogatis, quam ob causam me vexet, hoc jam exponam.

228. sqq. ὅτως τάχισα i. q. v. 199. ἐπεὶ τάχισα. Quamprimum in solio paterno consedit, statim diis aliis alia munera distribuit, atque ita imperium sibi stabilivit; βρένος πατεῶςς i. q. Βεη Κρένον v. 200. Homerus, İliad. ε΄. 175. sqq. narrat, Jovem, Neptunum et Plutonem sorte inter se divisisse imperium, atque ita Jovi cœlum, quod aëre êt nubibus continetur, Neptuno mare, Plutoni orcum obtigisse; terram autem et Olympum omnium communem fuisse. Hesiodus autem fabulatur, post-

230

'Εκαθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
'Αλλοισιν ἄλλα, καὶ διεςοιχίζετο
'Αρχήν' βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
Οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊςώσας γένος
Τὸ ϖᾶν, ἔχρηζεν ἄλλο Φιτῦσαι νέον.
Καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε ϖλὴν ἐμοῦ.
'Έγω δ' ἐτόλμησ'. ἐξερυσάμην βροτοὺς

235

229. ἐκαθίζετ'] Sic Ald. καθίζετ' Codd. Regg. Edd. Rob. etc. τίμει] Stanl. conj. τίμει. Heathius δαίμοσι τ' ἴνιμει. Sed nihil opus. Frequens est enim transitus ex præsenti historico in præteritum, vel aoristum. 232. εὐδίτ'] εὐδίτα Ald. 233. φιτῶται] φυτιῶται Rob. 235. ἰγὰ δ' ἰτόλμητ'] ἰγὰ δὶ τόλμητ Ald. Rob. τολμῆτ q. d. pro τολμῆτις Victor. Canter. τόλμητ subintell. ἔνικα probat Morell. τόλμητ conj. Steph. Optime Valckenær ad Eurip. Phæniss. 856. lectionem Scholiastæ defendit, ἰγὰ δ' ἰτόλμητ', quem cum Brunckio secutus sum. ἰξιευτάμητ lξελισάμητ Rob. Victor. ἰξιλισάμητ Ar. Lectionem, quam in textu posuimus præferunt Ox. Turn. Canter. Brunck.

quam dii bellum cum Titanibus confecissent, eos Terræ consilio Jovi imperium detulisse, qui deinde singulis munera distribuerit:

— i di rosen el didárrar ripás.
Theog. v. 885. et alibi: Theog. v. 71.

ό δ΄ οὐρανῷ ἰμθασιλεύτι Αὐτὸς ἔχων βροντὰν, άδ΄ αἰθαλότυτα περαυνόν,

Κάρξιϊ νικήσας παβίρα Κρόνον, εὖ δὶ ἔκατα 'Αθανάποις διίταξιν όμως καὶ ἐπίφραδι πιμάς.

διατοιχίζιστο vel est ordinavit, ordine constituit, atque huc pertinere videtur Hesychii glossa: Διατοιχίζιστο, διατίβιστο is τοίχο καὶ τάξιι διήρι άπό τῶν τίς τοὸς σπανὸς είσαγόσταν τὰ ποιμεία καὶ διακριόσταν ix τῆς νομῆς ἰκάτο τὰ Τδια: vel, quod melius convenit, stabilivit, sepsit τεριαιπ, benevolentia nimirum et fide reliquorum deorum muneribus distributis confirmata.

231. sqq. Beerin--vies. Miscrorum vero mortalium rationem nullam habuit, sed universo genere delcto novum aliud creare constituit. Cur humano generi Jupiter adeo infensus fuerit, causam nullam Prometheus affert; idque consilio sic instituisse videtur Æschylus, ut iterum constaret Jovem omnia ad arbitrium suum exigere, nec aliam juris legumque causam nisi voluntatem ac lubitum suum agnoscere. In quo quanto violentiorem tyrannum Jovem esse spectatoribus ostendebat, tanto

propius eorum animos Promethei fortuna tangi volebat, unici nimirum salutis hominum auctoris et præsidii. Ceterum hic iterum Æschylus ab Hesiodo discedit, qui Jovem hominibus propter fraudem Promethei in carnium distributione sibi illatam iratum fuisse, iisque perditis illum ulcisci voluisse scribit. Opp. et dier. v. 48. sqq.

αίς ψη, ezstinguere, delere. Suidas: ἀίς ω΄, ἀφανίσαι. Hesychius: ἀίς καθείς, ἀφανίσαι. Hesychius: ἀίς καθείς, ἀφανίσαι. Hesychius consilio genus humanum delendi varie apud alios contexitur fabula. Quæ de pluribus hominum generibus, aureo, argenteo etc. Hesiodus narrat, ea ab Æschyli figmento plane aliena sunt. Propius vero accedit Apollodori narratio, qui, lib. i. p. 18. cum Jupiter æneum hominum genus diluvio perdere vellet, Deucalionem Promethei consilio arcam illam seu navem confecisse scribit, qua se cum Pyrrha servaret. Φιτύκαι, (in Guelf. pro φινίσαι est φυνίπαι,) plantare, gignere, creare. Hesychius: Φίτν, φυνίν, φύνιυμα. Φίτνμα, τίανου, γένημα. Φιτύσατο, ἰγόννηστο.

234. nai roson...i.cov. Et his quidem consiliis nemo se opposuit præter me. Magnitudinem beneficii auget, quod solus ejus auctor extiterit.

235. iyà δ' ἐτόλμπο', ego vero id solus ausus sum. In sequentibus verbis — ἰξιεμσάμπι βερτούς

Tou un diapoais Sivras sis adu modifir suspicor leve mendum insidere, et ultiΤοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Αδου μολεῖν Τῷ τοι τοιαῖσδε ωημοναῖσι κάμπτομαι, Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ίδεῖν. Θνητοὺς δ' ἐν οἴκτω ωροθέμενος, τούτου τυχεῖν Οὐκ ήξιώθην αὐτὸς, ἀλλ' ἀνηλεῶς 240 τΩδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεῆς θέα. Χο. Σιδηροφρων τε κἀκ ωέτρας εἰργασμένος, "Οςις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλά Μόχθοις' ἐγω γὰρ οὕτ' ἀν εἰσιδεῖν τάδε "Εχρηζον, εἰσιδοῦσά τ' ἡλγύνθην κέας. 245

237. τῷ τω] Perperam omissum τω Rob. 243. ξυνασχαλῷ] Vulg. συνασχαλῷ.—Sed assentior Brunckio, qui, ad veteris Atticæ dialecti normam, ubique post syllabam longam aut vocalem brevem ob metrum producendam ξὸν scribendum censet. 245. πλγύνθην] Ald. Rob.

mum versum ita corrigendum esse:
— ίζιουσάμην βοστούς,

Τὸ μὴ ἐ διαβραισθέντας εἰς ἄδυ μολείν. h. e. liberavi homines (scil. periculo) ita ut ne plane deleti in orcum descenderent. In tali enim constructione post verba cavendi, liberandi, et similia, sequens articulus rò ante μπ οὐ significat idem ac des, quod recte observavit Cl. Brunck, ad Hippol. p. 49. qui exemplum quoque affert hujus rò a librariis perperam în rov mutati, quod h. l. quoque factum esse contendimus. Altera autem negatio post où sæpius excidit. In vulgata etsi ἐξιρυσάμην cum genitivo vou bene construitur, tamen negatio mì abundare videtur. Quod proprie apud Homerum pro extrahere ponitur, igievin, id h. l. metaphorice est liberare, et hæc lectio, quia est exquisitior et ornatior quam εξελυσάμην, jure præferenda. In ἐτόλμησα-ἰξιeveáµn asyndeton est, fervorem animi ex merito gloriantis prodit: 1 с н wagte cs; 1 с н befreyte die Sterblichen. бийραίτιν, perdere, sæpe apud Homerum occurrit. Διαβραισθίντος, διαφθαείντος, Hesychius. 115 "Adov, in Plutonis, scil.

237. sq. τῷ τω—sixτeaism δ iδιῦ. Propterea igitur his calamitatibus premor, ad tolerandum quidem molestis, adspectu autem miserabilibus. κάμπτομαι de ærumnis translate dicitur, imagine ab oneris aut jugi similitudine petita.

239. sqq. Inrois & in olkron weadi-

μενος i. q. Θέμενος, et mortalibus misericordiam impertitus, σούσου συχεῖο οὐπ κξιώθην αὐσὸς, ipse ca dignus habitus non sum, ἀλλὶ ἀνηλιῶς δδ ἐξβύθμισμαι, sed immisericorditer hunc in modum tractatus sum. ἡυθμίζει», proprie ad numeros redigere, componere, h. l. ad miseram corporis vexationem transfertur: Germ. so usubarmherzig zugerichtet. Zηνὶ δυσπλιὰς δία, spectaculum Jovi parum honorificum, amare dictum pro maxime contuneliosum.

242. σιδηρόφρων—εἰργασμένος. Vide, quam diligenter etiam in singulis verbis curet poëta, ut a tenuioribus ad altiora et sublimiora escendat. Supra enim, eundem sensum Chorus levioribus verbis extulerat v. 159. sqq. hic autem magis incensus graviore dicendi genere utitur. σιδηρόφρων, ferreo animo natus, κακ πίτρας εἰργασμένος, et ex κατο genéus. Nobilis hyperbole jau apud Homerum obvia,

γλαυκή δί σι τίκτι Θάλασσα, Πίτραι δ' ηλίδατοι, ότι τοι νόος ἰςὴ ἀπηνής.

Iliad. w. 33. sæpius deinde ab alis poëtis repetita et variata. Cf. elegantissimi Heynii not. ad Virgil. iv. 365.
243. ἔτις—μέχ βοις, qui tuis Prome-

theu molestiis misericordiam non adhibeat, 244. sqq. iya xiae. Nos enim talia videre nunquam optavimus, videntes autem sumus nos dolor occupavit. τέδι pro ταιάδι. εδτι et τι sibi respondent, ut Latinorum nec—et.

Digitized by Google

250

255

Πρ. Καὶ μην φίλοις έλεεινὸς εἰσοράν έγώ.

Χο. Μή ωου τὶ ωρούθης τῶνδε καὶ ωεςαιτέρω;

Πρ. Θνητούς τ' έπαυσα μή προδέςκεσθαι μόρον.

Χο. Τὸ σοῖον εύρων τῆσδε Φάρμακον νόσου;

Πρ. Τυφλάς εν αυτοῖς ελπίδας κατωκισα.

Χο. Μέγ' ωφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.

Πο. Πρός τοισδε μέντοι συρ έγω σφιν ώπασα.

Χο. Καὶ τῦν Φλογωπὸν ωῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;

Πο. 'Αφ' οδ γε σολλάς εκμαθήσονται τέχνας.

Χο. Τοιοῖσοε δή σε Ζεύς ἐπ' αἰτιάμασιν Αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῆ χαλᾶ κακῶν; Οὐδ ἔςιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;

248. Inrove r' Iransa] Ita Vict. etc. Irnrove Iransa Ald. Rob. 257. abb

246. nal um lyú. Utique vero me amieis adspectu miserabllem esse oportet. Lasnes siesego i. q. v. 238. sintess isiv.

247. på wov-wrearries. Numquidetiam ultra hec progressus es? Caute ac moderate loquitur Chorus; non dicit imagres, sed wrearries weodens, ne animum Promethei offendat, eumque a pertexenda narratione absterreat.

248. Synrous o' _________. Haud satis accurate vertit Garbitius: ne haberent mortem pra oculis; cum potius significet generatim: impedini ne homines fata prospicerent, secundum illud Horatii: Prudens futuri temporis exitum ealiginosa nocte premit deus.

249. rò wier réses; Et quale tandem huic morbo remedium invenisti? Participis, ut hic ségàr, in responsionibus posita pulchre inserviunt vinciendis dialogi nodis: viers appellat curiositatem futura prævidendi.

250. τυφλλε — κατώπισα. Spes cacas in animos ipsorum inserui. Sic Garbitius; sed elegantius ita vertitur: apes cacas inter cos introduzi, metaphora a coloniæ deductione sunta; spes, quæ et ipsæ cacæ sunt et alios excæcant. Nota est Hesiodi allegoria de spe in fundo pyxidis Pandoræ remamente. (Opp. et dier. v. 95.) Sed multo sapientius pro consilio suo Æschylus rem adumbravit.

251. μέγ' ἀφέλημα-βροτοῖς. Ma-

gnum sane hoc quod præbuisti mortalibus emolumentum.

252. webs-Swasa. Præterea etiam ignem iis divisi. cf. v. 8.

253. **xi ν y - φριμερι: Adeoque jam possident mortales ignem flammantem. Epitheton φλογωπο ornatus causa additum. Qui argutiis delectatur, is aut cum Scholiaste eo adjectivo ignem λωποπο a elementari distingui, aut artem e parva scintilla flammam ignis excitandi designari dicat. Hesiodus, Theog. v. 569. Jovem vehementer iratum esse tradit, cum ignem inter homines elucere vidisset,

ώς ໃδεν άνθρώποισε συρός σηλίσκοπος αὐγήν.

254. à\$\phi\$ of \$\sigma_s\$ -\sigma_s\cong \text{Particula}\$ \$\sigma_s\$ questionis a Choro proposite affirmationem involvit; q. d. \$Possident; et ab hoc quidem multas artes discent. \$\precep\$ of i. e. cujus prasidio et adminiculo.

od i. e. cujus prasidio et adminiculo.

255. voidosi—aixi(vrai ra. Talibus igitur te Jupiter criminilus accersens vexat. airiduara et crimina i. q. criminationes, et crimina h. e. delicta notat; adeoque h. l. apte ponitur; nondum enim gravioribus in Prometheum verbis utitur Chorus, sed mitibus ac lenibus, culpamque Promethei quasi extenuantibus. zeidaun zali zazū, et nihil ab his ponis remittit.

257. ud igir weoxijusvov; Nec finis ullus tibi propositus est luborum?

Πο. Οὐκ ἄλλο γ' οὐδὲν, ωλὴν ὅταν κείνω δοκῆ.
Χο. Δόξει δὲ ωῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὀρᾶς ὅτι
"Ημαςτες; ως δ' ῆμαρτες οὖτ' ἐμοὶ λέγειν
Καθ' ἡδονὴν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Μεθῶμεν. ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.

. 260

Πρ. 'Ελαφρον, δς ις σημάτων έξω σόδα
Έχει, σαραινείν νουθετείν τε τους κακώς
Πράσσοντας. έγω δε ταῦθ' ἄπαντ' ἡπις άμην, 266
Έκων έκων ήμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι'
Θνητοῖς δ' ἀξήγων, αὐτὸς εὐρόμην σόνους.

258. ziíroj liziroj Ald. 262. á9λου] á9λου mendose Ald. á9λου Rob. 264. Heathius conj. τον κακώς ανράσσους scil. ut anapæstus in secunda regione vitetur, quam cautionem necessariam non esse supra monuimus. 267. 9νητοῦς δ] abest δὶ Rob.

258. οὐκ ἄλλο—δοκῆ. Nullus plane, nisi quando ipsi placebit.

259. diğu di was; Quomodo vero placebit? Fortasse vero melius suerit etiam post diğu di interrogationis notam ponere: diğu di; was; vis ilavis; placebit autem? quomodo? quæ spes? Ita etiam Latini in hoc genere quæstionum dubitationis aut admirationis plenarum utuntur rā autem; ut cum Æschines Terentianus, Adelph. v. 6.17. patri dixisset: Fac, provisi ego illis, respondet Micio: promisisti autem? de te largitor, puer!—dix degis dri natione accensus Chorus acrius loquitur, et anicum ob noxam in se ipsum admissam castigat. Nonne vides te deliquisse? Nempe imprudentiam ei obicit.

260. &s—#Ayos. Quomodo vero aleiqueris, nec mini dicere jucundum est, et tibi molestum. Mansuetudinis et humanitatis Chori signum est, quod reprehensioni Promethei inmorari nolunt, sed leviter ejus peccatum tetigisse satis habent. #9Aou—row, circumspice vero exitum ex his malis.

263. Quamvis miti Nympharum objurgatione tamen irritatus Promethei animus ægritudinem ejus et vim doloris, quo premitur, ingenue prodit. λαφεόν—weάστοντας, Facile est, si quis omnibus curis atque ærumnis expeditus est, cum alios infelices monere et verbis castigare. Ad sententiam comparavit

Stanleius Dionis Cassii dictum, lib. 38. "Pro maçaricar iriçous içio, il airis massiva acquisear iriçous içio, il airis massiva acquisear ique cast cerentianam illud, Andr. 3, 1, 9. quod nemini non succurret: Facile omnes cum valemus, recta consilia egrotis damus; adumbratum ex Menandri versiculo: Trins vasciira i ifera mis est suodirii. Ceterum minaros illu ris missares illu ris missares illu ris missares illu ris missares illu ris ris missares illu ris ris missares illu ris ris missares illudireta de Eurip. Hippol. v. 1293. maganis et suodirii differunt. Hoc est reprehendere, objurgare, illud monere, consilia dare.

265. ἰγὰ — ἀπιτάμητ. Horum omnium ego nihil ignorabam, scil. ut monitoribus nihil opus sit.

266. ἐκὸν ἰκὸν ἄμαρτον, ἐκ ἀρνίσομαι. Hic mihi velim aliquis attendat, quam generoso spiritu culpam non solunconficeatur, sed etiam augeat. Nimirum Chorus tantum deliquisse eum monuerat; consultone id fecerit, an imprudenter, in dubio relinquebat; Prometheus vero non se deliquisse solum fatetur, sed addit insuper ἐκὸν, ἑκὸν ἄμαρτον. Scilicet quia, quod illæ vitio sibi vertebant, id summam virtutem esse sibi conscius erat.

Digitized by Google

Ού μήν τι σοιναίς γ' σύμην τοιαίσί με Κατισγανείσθαι ωρός ωέτραις ωεδαρσίοις, Τυγόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. Καί μοι τὰ μὲν ωαρόντα μη 'δύρεσ θ' άχη, Πεδοί δε βάσαι τὰς ωροσερπούσας τύχας 'Ακούσαθ' ώς μάθητε διὰ τέλους το σᾶν. Πείθεσθ' έμοί, σείθεσθε, συμπονήσατε Τῷ νῦν μογοῦντι. ταυτά τοι ωλανωμένη Πεδς άλλοτ' άλλον σημονή σεροσιζάνει.

270

275

Xo. Ούκ ακούσαις ἐπεθώϋξας

268. οὐ μήν τι] οὐ μίν τοι Ald. οὐ μήν τοι cod. Viteb. utrumque adversus metri iambici leges. οὐ μίν τι Turn. Ψοιναῖς γ΄] γ' abest Ald. Rob. 271. καί μει] καί τοι Rob. marg. MS. ap. Morell. 272. τύχας] βλάδας Schol. 274. wif-Ser 91, συμπονήσατι] Cod. Viteb. repetit μοι post alterum wei Ser 91 versu non fe-275. マロンブά] マロジブά Schol. Ed. Turn. Brunck. minus bene ad sensum. 276. weis allor' allor] Sic Ald. Rob. Turn. weis allor alla marg. MS. ap. Morell. minus eleganter; nam prosopopœiæ decor perit.

268, 269. où μήν τι- widnesíus. Non tamen hujusmodi me cruciatibus macerasum iri putabam, damnatum ad hunc desertum et solitarium scopulum. zarsexvairer et zariexairer, macerare, attenuare, conterere, arefacere. Supra dixerat προσαυαίνειν. πεδάρσιοι πίτραι colica forma pro μετάρσιοι, cf. eruditissimus Valckenaer ad Eurip. Phæn. 1034. Eadem forma Noster utitur v. 716. 924. τάγον vero, quem hic Zenus et aysirora vocat, supra v. 20.

dran Sewror appellayerat.
271. 221 h. l. transitum ad alia significat; ut Germanorum doch, Verum nolite jam prasentia mala lamentari; his verbis significat se de benevolentia Chori non dubitare, et quodammodo acerbitatem admonitionis

rejectæ compensat.

272. wider di Basai. Hec locutio inepta fuisset, si Nymphæ alis advo-Perspicue significatur eas lassent. curru per aërem advectas, adhuc in eo consedisse, et sublimes pependisse. Sic Agamemnoni, (Agam. 915.) Clytæmnestra, a Troja redeunti: izcani केक्संभ्यह क्लेंबर्टेड.

272, 273. τὰς προσιρπούσας τύχας Anovens'. Futuram sortem audite. weesigran de futuro seu instante, ut Aristoph. Vesp. 1500. 1522. Soph. El. 906. Eurip. Phoniss. 41.

ώς μάθητε δια τέλες το ακαν. Ut rem omnem a principio ad finem cognoscutis. 274. σείθεσθ' — μογίντε. Obsequi-

mini mihi, obsequimini, date vos mihi nunc laboranti et in societatem doloris venite. Brevitatem ultimorum verborum Latina lingua imitari nequit.

275, 276. ταυτά τοι-προσιζάνει. Εοdem enim modo semper oberrans adversitas fortunæ subinde ad alium aliumque divertitur. Similis est sententia in Suppl. v. 334. αἰόλ' ἀνθρώπων κακά. Πένου δ ίδοις αν οὐδαμοῦ ταυτὸν τρόπον. Similior illa apud Pindarum, Olymp. 3'. 62.

'Ροαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι Εύθυμιᾶν σε μέτα καὶ Hover is arbeas ibar.

weòs ἄλλοτ' ἄλλον. Similis transpositio verborum ei quam supra notavimus v. 49. Ceterum ob candem inconstantiam et mutabilitatem Mars noto nomine dicitur άλλοπερσάλλος; nec absimilis est imago Cupidinis apud Moschum, Idyll. i. 16.

Καὶ τοτερόεις, ὡς ἔρνις, ἐφίπταται ἄλ-λοτ ἐπ' ἄλλους.

æροσιζάνειν. Assidere, h. l. pro appropinquare, deverti.

277. oùn anoveais laidaügas rouro. Non Invitis nobis hac edizisti. in Suten Τοῦτο Προμηθεῦ,
Καὶ νῦν ἐλαφοςῷ ωσοδὶ κραιπνόσυτον
Θᾶκον ωςολιποῦσ, αἰθεςα θ' άγνὸν,
Πόςον οἰωνῶν, ὀκριοέσση
Χθονὶ τῆδε ωελῶ· τοὺς σοὺς δὲ ωόνους
Χρήζω διαπαντὸς ἀκοῦσαι,

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΩΚΕΑΝΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΗΚΩ δολιχῆς τέρμα κελεύθου

279. πραιπνόσυτοι] πραιπνόσυτοι Codd. Regg. Ald. Turn. etc. Simplici autem σ scribendum esse, ut metro satisfiat, monuit Bentl. Diss. in Phal. Epist, p. 140. 280. Θάποι] dedit Brunck e codd. Regg. Θώπωι Ald. Rob. Turn. αίθιρα θ' ἀγγιὸι Δίαθιρ' ἀγγιὸι Ald. Rob. Vulg. dedit. Victor. 281. ἐπρωίσση] ἀπούσωι Rob. Turn. 283. ἀπούσωι ἀπούσωι Rob.

sur, quod supra v. 73. cum clamore pociserari denotabat, hic simpliciter est dicere.

279. sqq. zal vuv-azoveai, et nunc jam alacri pede, rapidam hanc volucris vehiculi sedem, aëremque purum, avium viam relinquimus, ac ad asperam hanc terram descendentes, labores tuos omnino cupimus cognoscere. iλαφρός h. l. ad celeritatem pertinet. κεαιπνόσυτος Saxos aperte designat sedem in curru alato, seu ab avibus tracto. wopov oiavel universe dictum est, sæpe enim aër ita describitur, ut regnum aut via avium appelletur; vel cum quodam respectu ad aves currui junctas, si modo eas habuerint, nec tantum curru alato usæ fuerint; quemadmodum O-ceanus de ave, qua vectus erat, v. 394. elicit: λευρον γάρ οίμον αιθέρος ψαίρει στεροίς. Nobis tamen verius ac simplicius videtur universe pronuntiatum interpretari.

Ceterum ut extrema Promethei verba animum produnt non magis erga inimicos asperum et contumacem, quam amicorum colloquio et consuetudine humaniter gaudentem, ita simul aptam Choro occasionem præbent e machina descendendi, dumque id fit, commodum ad sequentem scenam transitum faciunt.

IN SCENAM IV. v. 284-396.

Jam scenam ingreditur Oceanus, Nympharum quæ Chorum constituuns pater. Is eadem via profectus a tergo, Promethei venit, nec prius quam proxime ad eum accessisset, ab eo conspici poterat. Fingitur autem aliti inequitare. An Gryphus fuerit, quod Scholiastæ putant, incertum est. Nihil enim impedit, quo minus equum alatum, ut Pegasum fuisse fabulantur, interpretemur. Gryphes saltem a Prometheo v. 810. ita describuntur, ut Scholiastarum opinioni calculum viz adjicere queamus. Quicquid sit, si hunc Oceani introitum cum Nympharum ingressu comparamus, magis etiam has curru vectas fuisse, apparet. Oceanus enim sine mora ab alite descendit, ac disertis verbis eum sub initium colloquii et sub finem ejusdem signifi-Quod argumento est Æschylum nihil studiose obscuris verborum involucris texisse, sed planissimum verborum sensum eundem et Æschylo dignissimum esse,

 Διαμειψάμενος πρός σε Προμηθεῦ,
Τὸν πτερυγωκῆ τόνδ οἰωνὸν
Γνώμη, τομίων ἄτερ, εὐθύνων.
Ταῖς σαῖς δε τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ.
Τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενες οὕτως
Έσαναγκάζει χωρίς τε γένους,
Οὐκ ἔςιν ὕτω μείζονα μοῖραν
Νείμαιμ, ἢ σοί.
Γνώσει δε τάδ ὡς ἔτυμ, οὐδε μάτην

288. συπαλγῶ] Ita scribendum censuit Pauw; recte, ut anapæstus certus sit, Vulg. ξυπαλγῶ Ald. Rob. Turn. 292. νιίμαιμί] κίμοιμ΄ Ald. Rob. γε κίμοιμ΄ Turn. Garb. 293. γνώσι] Sic Athenæus, qui hunc locum citat, lib. iv. p. 165. D. ed. Casaub. γνώση codd. et Edd. omnes. ἴτυμ΄ μάστη] Athenæus . l. l. totum hunc versum ita profert, γνώσι τάδ ὡς ἴτυμά γ' οὐδὶ γὰρ μάτη. Metro autem aptior est lectio vulgata, quam præbet Rob. Post γνώση Cod, Viteb. omittit δὶ, quod ad vinciendam orationem necessarium est. Id. εὐ pro εὐδὶ. Pro ἴτυμ΄ Ox. habet ἰτήτυμα.

cubi domicilium habebat. Δώματος 'Assawi meminit Homerus, Iliad. g. 311. idque eum post Æthiopas in O-ceano meridionali, aut saltem versus oceasum hibernum posuisse verisimile est. Id vero etiam Æschylum tenuisse levi quidem conjectura, sed tamen haud prorsus contemnenda, ducor ad suspicandum. Ubi Atlantis et Typhonis mentionem facit Oceanus, ita loquitar, ut eum ea loca, ubi illi versabantur, in hoc ipso itinere prætervectum esse credibile sit. cf. v. 347. 352. 363-365. Itaque si fingamus Oceanum e sinu Hesperio ad promontorium, quod Essies zies vocabatur, recto itinere ad Pontum Euxinum contendisse, ad sinistram Atlantem in Mauritania ex aëre despicere poterat; deinde vero etiam Siciliam supervolans Ætnam, cui Typhon subjacebat. Et quoniam Oceanitides in codem antro cum patre Oceano habitabant, coll. v. 130. Æschylus forsan cum Nyniphas se in antro suo sonum ferramentorum, quibus Prometheus affigebatur, exaudiisse, dicentes fingit, pro radi, quæ tum erat, Geographiæ notitia imaginatus est, antrum Oceani et Nympharum sic versus occasum hibernum subjacere monti Scythico, ad quem Prometheum religatum esse perhibet, ut linea recta ex isto monte per mediam tellurem, sed versus occusum hibernum ducta

ipsum Oceani et Nympharum antrum penetraret. Sed hic ipsi suo lectores utantur judicio; nihil enim impedio. Fieri enim potest, ut Æschylus ipse, unde venerit Oceanus, et ubi ejus domicilium esset, aut ignoraverit, aut certe definire noluerit. δολιχής κελεύ-Sου et viæ longitudinem et cursus celeritatem innuit. δολιχής κελεύ-Θυ τίρμα i. q. μακράς κελεύ-Θυν πόρος, Theb. v. 548. διαμειίδιε, superare, de via, quam quis post tergum relinquit.

286. sq. τὸν ωτινυγωνῆ τὸθύνων. Velocem hunc alitem imperio sine frenis gubernams. Admirationis enim augendæ causa, non brutus, sed mente ac ratione præditus esse fingitur.

288. rais—suradys. Scito autem me

et ipsum tuis ærumnis angi.
289. sqq. vó er yàg—ñ vó. Nam ut
id fuciam et cognatio nostra me impellit,
nec si a necessitudine discesserim, alium
habeo, cui plus quam tibi tribuam. Cognati crant Prometheus et Oceanus;
hic enim pariter ac Themis, mater
Promethei, Ca'o et Terra natus erat.

293. γνώς: Τοι μω. Vera autem hac esse experieris; non enim inanibus verbis gratificari meum est. μάτης χαριτογλωσσίν est vana spe aliquem lactare, multa prolixe policeri, quæ servare aut nolis aut nequeas.

Χαριτογλωσσείν ένι μοι. Φέρε γάρ Σήμαιν δ τι χρή σοι ξυμπράσσειν. Ου γάς ωστ' έςεῖς ως 'Ωκεανοῦ 295 Φίλος ές δεβαιότερός σοι. Πρ. "Εα, τί χρημα; καὶ σὸ δὴ τούνων ἐμῶν "Ηκεις ἐπόπτης; ωῶς ἐτόλμησας, λιπών 'Επώνυμόν τε ρευμα και σετεηρεφή 300 Αυτόκτιτ' άντεα, την σιδηρομήτοεα Έλθεῖν ἐς αΐαν; ἢ θεωρήσων τύχας 'Εμάς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς; Δέρχου θέαμα, τύνδε τον Διος Φίλον, Τον συγκατας ήσαντα την τυραννίδα, 305 Οΐαις ὑπ' αὐτοῦ σημοναῖσι κάμπτομαι. 'Ωκ. 'Ορά Προμηθεύ, καὶ σαραινέσαι γέ σοι

294. Χαριτογλωσσιν σε χαριτογλωσσιν Cod. Viteb. Ed. Ald. inepte; nam sic, quod communiter eloqui deberet Oceanus, id ad singularem Promethei personam transferret. σει χαριτογλωσσιν Rob. haud melius. Lectio recepta e Vict. in cett. edd. transiit. 295. ξυμαγάσσιν συμαγέαττιν Ald. Rob. Vict. etc. anto Brunck. 296. ποτ ἱριῖς ποτε φης Οχ. Ald. 297. φίλος] additur εντρος Schol. Rob. e glossemate, 298. σὰ δη δη abest Rob. 301. αὐτάπτιν] αὐτόπτιν Ald.

294-297. Oies-soi. Agedum, impera, quibus rebus te a me adjuvari velis. Non enim Oceano alium tihi certiorem amicum esse dices. Totum hoc exordium fidum, ingenuum et honestum Oceani animum luculenter prodit.

298. ἴα, τί χεῆμα formula est rem inexspectatam admirantis, cujus exempla multa occurrunt, v. c. Eurip. Or. 1611. Androm. 896. quæ loca Cel. Valckenario debemus, ad Hippol. p. 260. Ehcu quid hoc est rei? καὶ σὺ δὰ — ἀτόστης ; Τυ quoque venis, laborum meorum spectutor? ut supra v. 118. πόνων ἰμῶν Υιωές.

299. τος ἐτόλμησας, quomodo animum inducere vel hoc a 'e impetrare potuisti. Ita sæpe ponitur τολμῷν. Similiter in Supplicibus Rex Danaidas interrogat: ἀλλὰ τῶς πατςῷα δώματα λισιν ἔτλητε;

300. ἐπώνυμον ἐιῦμα, fluctum cognominem, Oceanum, mare, significat; adcoque eum ab Oceani persona distinguit. πετερηείδη αὐνόκτικ ἄντρα sunt antra scopuloca non manu sed natura facta, (die sich selbst von Natur gebildet haben).

301. σίδης ομήτορα αίαν Scythiam designat. Chalybes enim, Scythiæ populus, ferrum invenerant.

302. sq. ñ Stwenswr-zanoïs. Num fortunam meam spectaturus venisti, es quia te majorum meorum miseratio cepit l'Iterum observari velim, quot modis Aschylus in iisdem rebus orationem variare soleat.

304. sqq. dienes Siana. Intuere hoe spectaculum. cf. v. 140. 241.

τουδι — συραννίδα. Hunc Jovis amicum; et in constituendo regno ejus adjutorem. cf. v. 119. 120. ex quo apparet, cum se supra του Διος ίχε ρου appellaret, id ninil aliud significare, quam Jovi invisum, aut ab eo in inimici loca habitum.

306. είκις—πάμπτομαι. Vid. supra. v. 257.

3)7. sq. ięń worzing. Video Prometheu, ct tibi quidem optima consilia dare volo, etsi natura satis callido. Blandam amici vulneri manum admovet Θέλω τὰ λῶςα, καίπερ όντι ωρικίλω. Γίνωσκε σαυτόν, και μεθάρμοσαι τρόπους Néous véos yag xal túparros er Seois. 310 Εί δ' ώδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους 'Ρίψεις, τάχ' ἄν σου, και μακράν άνωτέρω Θακών, κλύοι Ζεύς, ώς ε σοι τον νύν χόλον Παρόντα μόχθων σαιδιάν είναι δοκείν. 'Αλλ' ὦ ταλαίπωρ', ᾶς ἔχεις ὀργὰς ἄΦες, Ζήτει δε τωνδε σημάτων άπαλλαγάς. 'Αρχαῖ' Ίσως σοι Φαίνομαι λέγειν τάδε:

315

309. μιθάρμοσαι] μιθάρμοσον Cod. Viteb. quod vulgato cur præferendum sit, non video. μετάρμοσο marg. MS. Morell. μεθάρμοσα habent Ald. Turn. Victor. Stanl. μεθάρμοζε Rob. 312. ἀνωτέρω] ἀνωτέρω Rob. 313. 9απῶτ] Θαπῶτ Ald. Turn. Rob. κλύω] κλύη Ald. κλύμ MS. Viteb. At optati-313. 9a-At optativum sensus et particula år requirit. Id. v. sq. μόχ 9σ. 316. ชพางิเ] ชพา Ald. claudicante metro. 317. λίγων λίγων Ar.

Oceanus, cavetque ne temere illidat. Comparavit Stanl. Homericam Vulcani matrem admonentis imaginem, Iliad. **a'.** 577.

Μητεί δ' έγω σαράφημι καὶ αὐτῆ στο

Πατρί Φίλφ ἐπίηρα Φέρειν Διτ. Multum vero a veteribus celebrata Promethei calliditas. Hesiodus eum Wοικίλον, Wοικιλομήτην, Wοικιλόζουλον, άγκυλομήτην, πάντων πιρί μήδια είδώ-τα, Horatius callidum, Catullus solerti corde Prometheum appellat.

309, 310. yérwezi euvrèr, cogita qui sis, tecum habita, et noris adversus Jovis potentiam infirmis te viribus contendere. και μεθάρμοσαι τρόπους νίους, et novos mores indue. μεθαρμόζει alias corrigere, emendare, h. l. autem, quia

views additur, est aptare sibi, induere. nus aulicorum prudentiam, qui mores suos semper ad regis exemplum componunt.

311-314. el d' Sde-donsiv. Si vero tam aspera et aculeata verba jeceris, cito fortasse, quamvis procul a te in excelsiore throno sedens, te Jupiter audiat, ut hanc malorum acerbitatem ludum jocumque fuisse exist maturus sis.

τιθηγμένοι λόγοι, dicta quasi cote irácundiæ acuminata, quæ alterius animum mordent ac pungunt. Bene observat Valckenaerius V. D. (ad Hippol. Eurip. p. 239. ubi ét h. l. et Theb. v. 717. et alia exempla commemorat) animum incitatum ira, odio, vel alia perturbatione dici poëtis σιθηγμίνη, hic autem σεθηγμίνους λόγους mitibus verbis opponi. jirrur de dicteriis frequenter usurpatur, ut Latinorum jacere. vázs hic et probabilitatem et celeritatem notat; (Germ. wer weiss wie bald) cujus usus aliud exemplum e Plat. Phædr. p. 257. affert doctiss. Hoogeveen in doctrina particularum Græcarum, cap. liv. S. 4. p. 1134.

Χόλος μόχθων, acerbitates et dolores. παιδιάν είναι δοπείν. Stanleius apte contulit Terentianum: Hic vero est, qui si amare occaeperit, ludum jocumque dices fuisse alterum, Ter. Eunuch. 2, 3.

315, 316. & \lambda' --- & \pi a \lambda \lambda \text{arallayés. Tu outem, ó miser, iras, quas foves, dimitte, et quære, quomodo te ex his malis tiberes. ἀπαλλαγαὶ, plurali singularis loco posito. Aut ἀπαλλαγαί sunt liberationis præsidia. cf. v. 471. 760.

317-319. Fortasse obsoleta tibi et stulta videbuntur quæ dicam, verum tamen est, talia impotentis superbiloquentiæ præmia esse solere. åexaia dicuntur antiqua, h. e. ab nostræ ætatis sensu et judicio nimium aliena, adeoque stulta et futilia. Sic sæpe apud Aristophanem, v. c. Nub. 912. 980. Comparavit etiam Morell. Ciceronis dictum Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἀγαν ὑψηγόρου
Γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίνεται.
Σὸ δ' οὐδέπω ταπεινὸς, οὐδ' εἴκεις κακοῖς, 550
Πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαθεῖν θέλεις.
Οὐκουν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλω,
Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
Καὶ νῦν ἐγῶ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι, 323
'Εὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
Σύ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβρος όμει.
'Η οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ῶν περισσόφεων, ὅτι
Γλώσση ματαία ζημία προς είθεται;

319. τὰτίχιιςα] bene monet Brunckius, crasin ad metrum necessariam esse, neque adeo, ut vulgo, scribendum τὰ 'τίχιιςα. 320. ταποῖς] καποῖν MS. Viteb. quod haud injuria præfert Zeunius, quia coustructio verbi ἐπιν cum genitivo rarior est, neque tamen Græcis plane insolita; adde quod gratius ad auresaccidere videtur τίπιις καποῖν, quam τίπιις καποῖς 327. λαθροτήμι] λαυροτόμει Ald. 328. ωτριστόφρων Justicor. cujus glossema est altera προσγίνεται, quam habent Ald. Rob. Turn. Garb. etc. præter Brunckium, qui Victorianam

Philipp. 1. Negligimus ista, et nimis antiqua et stulta dicimus. Tass vero pertinet ad sequentia; nempe Oceanus veretur, ne Prometheus locum istum communem de superbiloquentiæ damnis antiquum et ineptum judicaturus sit. µivro, nihilo secius, gleichwol. τὰ ἐπίχειρα proprie, ut Hesychius ex-plicat: τὰ ὑπὶς τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χυροτίχναις. Lucrum igitur ironice damnum dicit; ut nostri : das hat man nun davon, das kömmt dabey heraus. Sine ambagibus idem proprie dicit Oceanus v. 328. Onnino hic locus de pœnis nimiæ loquendi temeritatis multum a Tragicis frequentatur. Comparaverunt viri docti Eurip. Bacch. 385. Pind. Ol. i. 84. Eurip. Æg. tragm. iii. γλώσσα άγαι ύψήγοgos superbe dicta in Jovem innuit. Idem dicitur Aucesτομών ▼. 327. γλώσσα ματαία ▼. 329. 320, 321. où 8 où 6 ma - 9 i les. Tu tamen nondum es humilis, nec cedis malis. sed præsentibus potius non contentus alia insuper tibi comparare vis. อบ่อ เมื่อเร ะล-

κος cf. v. 179. 3.22—324. οὐκουν—κρατιῖ. Itaque, si me audies, non amplius adversus stimulum calcitrabis, cum videas asperum monarcham nec ullis rationibus obnoxium reguare. έμοιγε χεώμενος διδασκάλω, wenn du meinem Rathe folgen willst. κίντεα λακτίζειν notissima metaphora. Sic weds nivrem un hauriss rus neuriss cou, Pelia ap. Stob. p. 37. et Zenob. 5, 70. Παροιμία θε μέμνηται Ευριπίδης (Bacch. 784. ed. Brunck. 794. ed. Barnes.) Προς κίντρα λακτίζοιμι Ονητός ων θεῷ;—καὶ Αίσχυλος δι ταύτης μέμνη-Tal. - Pind. Pyth. 2. 173. 2007 zirreor δέ τοι Λαυτίζεμεν τελέθει 'Ολισθηρός οἶcos.—quæ loca Stanl. congessit. Cf. Nostrum, Agam. 1633. weds zivred λακτίζει σαροιμία έπὶ τοῦ κατὰ τῶν ἐναντίων τὶ λέγειν η ανράστειν Hesych. qui tamen hac explicatione verum proverbii sensum non assecutus est. Dicitur enim de iis, qui repugnando superioribus plus obsunt sibi, quam prosunt

325. sqq. καὶ νῦς—σεοσείθεται. Et jam nunc eo, et, si potero, tentabo te ex his ærumnis exsolvere. Tu vero quiesce, nec nimis procaciter loquere. Quid i nonne, cum sopientia abundes, satis intelesisti, lingua vanitati pænas infligi γλώσσα ματαία, lingua proterva. Sic μάσαιος Suppl. 206.

Πρ. Ζηλῶ σ' δὰ' οὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
Πάντων μετασχών καὶ τετολμηκώς ἐμοί.
Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
Πάντως γὰρ οὐ σείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιβής.
Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι σημανθῆς ὁδῷ.
'Ωκ. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς σέλας Φρενοῦν ἔΦυς,
'Ἡ σαυτόν' ἔξγῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίξομαι.
'Ορμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσης.
Αὐχῶ γὰς, αὐχῶ τήνδε δωςεὰν ἐμοὶ
Δώσειν Δί', ὡςε τῶνδὲ σ' ἐκλῦσαι σόνων.
Πς. Τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κοὐδαμῆ λήξω σοτέ·
Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ

restituit. 330. αἰτίας] ξημίας Rob. male repetitum e versu antecedente. 332. μηδὶ] μὴ δὶ Ald. μηδὶν Rob. 333. εἰστιθης] εἰστιθης invito metro. Ald. Rob. Viteb. 340. τὰ μίν—ποτὶ] Elegans quidem est Valckenarii conjectura, quam ad Eurip. Pheniss. v. 1723. protulit, forte scil. scripsisse Æschylum, τὰ μίν σ΄ ἰσαινῶν εὐδαμῆ λήξω στοτὶ, non tamen adeo certa, ut eam Bruncket in locum vulgatæ, quam omnes MSS. et Edd. exhibent, recipere debuerit. Etenim vulgatæ ἰλλιστικῶς sic exponi potest, τὰ μίν σ΄ ἰσαινῶ, κοὐδαμῆ λήξω στοτὶ ἰσαινῶν, et laudo te, nec umquam laudare desinam. Similiter supra, v. 164. sq. δάμναται οὐφανίαν γίνναν, οὐδὶ λήξιι (sc. δαμνώμενος) περν ἀν ἢ κορίση κίας etc.

330. Znaw or, felicem te prædico; s. non equidem inoideo, miror magis. Indoire et maxaçigur hoc sensu frequenter occurrunt. cf. Valckenaer ad Theocr. Adoniazus. p. 415. 33° σύνικα propterea quod.

331. πάντον - ἰμοί. Cum omnium meorum consiliorum particeps et socius fueris. Hic igitur obiter significatur, Oceanum, quæ Prometheus hominum causa invito Jove perpetrasset, non probasse solum, sed etiam adjuvisse. In στολμηκώς præpositio σὺν αυτ μιτὰ repetenda est ex participio μιτασχών.

332. sqq. καὶ νῦν--δοῦ. Nunc vero

332. sqq. zzz vv-soy. Nunc vero ista omitte; noli propterea laborare. Nam mullo modo ei persuadebis. Valde enim difficilis est. Vide modo, ne quid ipre hoc itinere offendaris. Verbis zzi vv lavos leviter figere Oceanum videtur, quod non prius se adversus Jovem defenderit.

 facultas.

337. δεμώμενος Αντισπάσης. Plane autem nolo, me jam promptum ad hoc iter suscipiendum a te retrahi. μηδαμώς conjunctivo junctum ἐπαγορευτικό est. Nihil tamen prohibet ἐκρητικό s. negative interpretari, modo ἀντισπάσεις pro ἐπνευσπάσεις legatur. Sic sensus esset: Sed me jam ire paratum nullo pacto en timere retrahes. Quod h. l. concinnius esse opinor.

338, 339. κὐχῶ πόνων. Glorior enim hac spe Jovem mihi hoc gratificaturum, ut te ex his ærumnis liberet. κὐχῶν, fidenter prædicare, et cum quadam spei gloriatione.

340. 🖚 μὶν opponitur τῷ ἀτάς. De illo quidem, laudo te, nec laudare unquam desinam.

341. weoDumías yaz oldir lalsíwus, nam ad benevolentiam et officium nihil tibi reliqui facis.

341-343. & rès-Silois. Veruntamen noli laborare; frustra enim laborabis, si quidem velis laborare, neque mihi quioquam proderis.

M

Μηδεν σόνει. μάτην γάρ, οὐδεν οἰΦελών

'Εμοί, σονήσεις, εί τι καὶ σονείν θέλοις. 'Αλλ' ήσύχαζε, σαυτόν έκποδων έχων. Έγω γαρ ούκ εί δυςυχώ, τοῦδ ούνεκα Θέλοιμ' αν ώς ωλείζοισι ωημονάς τυχείν. 'Ωχ. Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι Τείρουσ' "Ατλαντος, δς ωρός έσπέρους τόπους Ές ηχε, κίον ούρανοῦ τε καὶ χθονός

*Ωμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. Τον γηγενή τε Κιλικίων οικήτορα

343. 9iaus] Ita Rob. Viteb. Reg. B. quod particulæ il aptius quam vulg. 9iaus. schius; qui etiam Eustathium allegavit ad Odyss. 2. p. 18. 26. ubi hic versus ita legitur, ut eum omnes Edd. et Codd. MSS. exhibent. 350. 24005 Rob.

344. ἀλλ' ἡεύχαζε, σαυτόι ἐκποδώι Falso transtulit Stanleius: proinde quiesce et te hinc amove. Sensus est: Sed tu cum extra teli jactum sis, cum in tuto sis, quiesce.

345, 346. lya ruziir. Ego enim etsi infelix sum, nolim tamen ideo quam pluri-mis aliis calamitates accidere. Generosum hic animum prodit Prometheus, et quamvis acrem et propositi tena-cem, eundem tamen etiam humanum, benevolum et commodi aliorum studiosum.

347. où dira, nequaquam. isri ussváyzalor, quia me etiam infortunia fratris Atlantis affligunt, qui in Hesperiis oris stat, cæli et terræ columnam humeris haud leve sane onus sustinens. zaevynwww scil. www. Nam Atlas est frater Promethei secundum Hesiodum, Theog. 509. et Apollodorum, lib. i. p. 4. ed. Commel. Diodorus Siculus autem, ut nulla est in his fabulis scriptorum consensio, Saturni fratrem et Cœli filium facit. Sed de Atlante Æschyleo copiosius disputabimus ad locum similem v. 425. sqq.

348. de mede tomigous rómus. Valchenarius ad Eurip. Hippol. p. 277. conjiciebat Æschylum scripsisse weòs iowieus réwus. Recte vero Brunckius, "tertius, inquit, casus non mihi videtur necessario præferendus. weis et waę absque motus significatione accusativum adsciscunt, Pers. 230. weels δυσμές ἄναπτος Ἡλίου Φθινασμάτων, et v. 814. weis ym Marain. Utroque in loco ex auctoritate codd. sic edidimus; infra, v. 513. waę 'Ωπιανοίο κα-κρὸς ἄσδικον ωόρου."

345

350

351. Atlantis ideo potissimum hic meminerat Oceanus, ut ostenderet, se iter ad Jovem non solius Promethei causa suscipere, adeoque ultimum argumentum, quo eum ille ab hoc itinere avocare cupiebat, everteret. Jam vero Typhonis mentionem injicit, ut novo exemplo Prometheum doceat, nullam vim adeo potentem, nullamque ferociam tam superbam esse, quæ a Jove vinci ac retundi non possit. Quapropter consilio ejus aptissimum est, quod primum vivis coloribus Typhæi minas et conatus adversus Jovem, deinde autem turpem ejus cladem, acerbissimasque pœnas depingit. Cum enim vehementer cupiat mitiorem Prometheo mentem inspirare, eique ut supplex Jovi se submittat persuadere, nihil utique magis idoneum videri poterat, quam Typhonis exemplum; cujus commemoratione ubi eum nihil commoveri intelligit, mox omnem, quam de salute ejus restituenda conceperat, spem deponit.

Typhoëi s. Typhonis Homerus se-

*Αντρων ίδων ώκτειρα, δάϊον τέρας, Εκατοντακάρηνον στρός βίαν χειρούμενον

353. inaroranágoror Ita omnes. inaroynágoror Pauw; qui dubitat in principio versus duo anapastos positos fuisse. Et recepit Morell qui cum hac forma comparat izarón zue, izaráparolos, nisi malis izaron zazágnos in pronuncian do corripere, q. d. inarerrangenter. Nos Brunckio assentimur, qui nihil mutandum

mel tantum et obiter mentionem facit, Iliad. B'. 782. Hesiodus eum Telluris minimum natu filium, ex Tartaro susceptum esse fingit. Formam vero ejus beculenter his versibus describit, quos cum Æschyli phantasmate comparasse meminem pænitebit:

Όπλότατον τίχε πάιδα Τυφωία Γαΐα **3**0 ελώς η

Ταριάρε το φιλότη ι διά χρυσην Αφροδίτην. Ou xsies ple laon to loxui leypar' !χουσαι

Kai क्लेडिंड क्रेंब्रिक्ट रहिन्दिन स्थानिक स् อ์เ อันเมร

Theory or dreftegor heher hores in de oi

Θισπισίης αιφαλησιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμά-

guret. Narier d'iz zipadier rūg zaútre digze-

Φωναί δ' εν σεάσησιν έσαν δεινής κεφαλήσι, Harroine on leious alsoqueror .-

Pindarus autem hujus Typhonis furori pariter ac Noster ignes tribuit ab Ætna ejectos, cujus quidem locus adeo similis est Æschyleo, ut ille Tragicum imitatus esse videatur:

°Oς τ' ἐν αἰνῷ Ταρτάρφ κεῖ-TEL OSET WOLLES · Tubus inarovranáparos, rév mors Kilikion Destes Wedus-

vomer arreer. võr de hair Tai & vaie Komes aduserus ex Ses Dinela T'avros withe Στίρια λαχνάιντα: χίων Δ' οὐεανία συνίχει Nopines' Alera, wantes Xiévos egsias Tidhva. Τᾶς ὶριύγονταί μιν ἀπλά-रक्ष स्टब्ट्डेंड केंग्रुग्डेरसरसा

Έπ μυχών παγκί ποταμοί Δ' αμέραισίν μεν προχέοντι ρόον καπνδ Αΐθων. Δλλ' εν δρφναισιν πέπρας Φείπεσα πυλειδομίνα φλόξ ές βαθεί-

सा क्रिंहरा क्रांबि क्रोर्ट्स क्रिंग क्रिंडिंग क् Κείνο δ' Αφαίσοιο προύνους έρπετὸν Δεινοτάτους άναπέμ-

πει τέρας μέν θαυμάσιον προσιδί-Dai. Jaupa di zai wagior-

TON EXOUTEL. Οίον Αίτνας έν μελαμφύλ-

λοις δίδιται πορυφαϊς Καὶ πίδω: ερωμνὰ δὶ χαράσ-

ธอเฮ๋ ผีสผา หมีของ ซองเมยมมิเนย์หอง REVTEI.

h. e. e versione ab Ill. Heynio curata: quique in horrendo Tartaro jacet, Deorum hostis, Typhos centiceps, quem olim Cilicum enutrivit famosum antrum: nunc vero et supra Cumas mari septa littora, et Sicilia ejus premit pectora hirsuta, columnaque cœlestis eum cohibet, nivosa Ætna, per totum annum acris nivis nutrix. Cujus eructantur inaccessi ignis liquidissimi ex cavernis fontes, fluviique interdiu profundunt vorticem fumi candentem; noctu vero saxa volvens rubicunda flamma in profundum defest maris æquor cum fragore, etc.

ynysm Typhoës nominat Æschylus, Terre filium, ex vulgari fabula; at in Hymno Homerico in Apollinem Juno Jovi irata eum peperisse fertur, v. 307. sqq. Κιλικίων είκήτεςα άντεων, scilicet ubi natus est, et, antequam bellum cum Jove gereret, habitavit. δάϊον τίeas, immane monstrum, ad horribilem corporis formam pertinet, quam describunt Hesiodus et Apollodorus.

353. inarorranágnyor. Ita et Pindarus ἐκατογκίφαλοι, Ol. iv. et ἐκατοισακάρανον appellat. προς βίαν χειρού-Maron, post violentam pugnam vi Jovis devictum. Soveor, impetuosum, ut alibi desves r' deputies re vocatur, Homer. hymn. in Apoll. v. 306. waen is drrien Sie; sie et Apollodorus narrat. σμιρδιαίσι γαμφηλήσι συρίζων φόνον, επ horribili ore cedem exsibilans, gravi meΤυφώνα θούρον, σάσιν δς άντέςη θεοίς, Σμερδυαίσι γαμφηλήσι συρίζων φόνον. 355 Έξ ομμάτων δ' ήςραπτε γοργωπον σέλας, **Σ**ς την Διός τυραννίδ' έκπέρσων βία: 'Αλλ' ήλθεν αύτω Ζηνός άγρυπνον βέλος, Καταιδάτης κεραυνός ἐκπνέων Φλόγα, *Ος αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων 360 Κομπασμάτων. Φρένας γάρ είς αὐτάς τυπείς Έφεψαλώθη κάξεβροντήθη σθένος. Καὶ γῦν, ἀχρεῖον καὶ σαρήορον δέμας,

354. σᾶσιν δε] δε σᾶσιν Rob. metrum pervertens. σᾶσ' δε Stanl. conjicit, ut anapæstum ejiciat. Non opus est. 355. σμεφδναῖσι γαμφηλῆσι] Sic Ald. anapæstum ejiciat. Non opus est. Brunck. σμιεδναίσι γαμφηλαίσι Vict. δειναίσι γαμφηλαίσι Rob. διναίσι γαμ-จุดนะเอง legitur in Eudociæ 'เองเฉี nuper a Cl. de Villoison edita p. 406. mendose. 357. ἰκπίρσων βία] ἐκπίρσαι Θίλων Ald. Marg. MS. Pover] Poser Schol. Rob. e glossa Grammatici qui futurum participii sic declarabat. 358. ἄγρυπνου βίλος] ἄγριου σίλας V. L. ap. Steph. Potterus ad Lycophr. p. 381. conj. ἀγρύπνου, ut sit epitheton Jovis, non fulminis. At vulgata ratio elegantior est. 363. «πρήσ» eer] σανάωρον Οχ. Ald. σαράωρον Vit. et cit. Steph. Futile est, quod nescio cui in mentem venit ap. Morell. σανήπορον, q. d. σανάπορον. Nec melius σανήορον i. e. apera marg. MS. ap. eund.

taphora, neque tamen supra cothurni modum elata. Nam συςίζει» φόνον non est audacius dictum, quam cum nos vel in communi vita dicimus Mord schnauben. Et Apollodorus: μιτὰ συριγμών όμου καὶ βοῆς ἐφέρετο.

356. if opparar of Asparts yogyawor oixas, ex oculis autem terribilem ignem fulgurabat. Apollodorus: wve di

idientro roïs dupar.

357. is Biq. Sperans scilicet se Jovis

imperium vi expugnaturum. 358, 359. ἀλλ' Άλθιν — ἐκπνίων φλόγα. Sed irruit in eum pervigil Jovis selum, fulmen caducum flammam spirans, quod eum grandisona jactatione excussit. Bilos de Jovis fulmine frequenter adhibetur. Sic patris summi Typhoëa tela apud Virgilium, Æn. i. 665.

359. zaraibárns zseauros. "Recte Schol. monet speciem esse fulminis ita dictam. Schol. Aristoph. in Equites: र्चा ४ केट्र प्राट्सणाचा नं प्रोप प्रसरकारिक्टमा, नं δὶ ψολέντες, οἱ δὶ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὁμηρος ἐνόμωσεν. Auctor lib. de mundo: Τῶν δὶ κεραυνῶν οἱ μὶν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λίγονται· οἱ δὲ ταχίως motidas, Oteomtroi expersi di, desi naraสมท์สารอบสา sis สา. Ad tertiam speciem pertinent, quæ postea profert, Things & inhaptours

Στεροπης ζάπυροι. Ad quartum *** Lycophron: ων καταιδάτης Σκηπτὸς κατ' ἔρφνην γεύσεται δηουμένων. Horatio fulmen caducum." Stanleius. Nobis quidem Æschylus physicorum istam fulminum divisionem parum curasse videtur; et καταιδάτης κέραυνος nihil aliud est, quam: Jupiters herabfahrender Donner-

361, 362. Peives - Sives. Nam ad insa præcordia ictus fulmine ambustus, exterritus animi atque attonitus robur perdidit. ἐΦε ναλώθη, ambustus est, (non dejectus, ut Garb. vertit,) cf. v. 372. ubi dicitur ηνθεακωμίνος. inceorrar est tonitruum vi excutere. o Divos est accusativus more Græcorum cum passivo constructus. Cur Pauwius nominativum esse voluerit, non assequimur.

363, 364. zaì vũv-Salassiou. Et minc inutile et protensum corpus jacet prope maris scil. Siculi fretum. &xerior dicitur corpus evanidum viribus fractum. raenocor optime vertit Garb. portensum. Stephanus comparavit Iliad. ".

Κείται ζενωπού ωλησίον θαλασσίου 'Ιπούμενος ρίζησιν Αἰτναίαις ὅπο· Κορυφαίς δ' εν άκραις ήμενος μυδροκτυπεί "Ηφαιςος, ένθεν έχραγήσονταί σοτε

365

365. iπούμενος] iπνούμενος Codd. et Edd. omnes. iπούμενος conj. Steph. item Gedike in vers. germ. Pythiorum Pindari; quod cur receperim, exposui in comm. ad h. l. ἐπνούμενον alicubi reperit Brunck. ¡ίζησιν] e Cod. Reg. B. vulg. ģiZeieiy.

156. ubi de Ereuthalione a se interfecto Nestor ait : πολλός γάς τις ἔκειτο παρήσεος Ινθα καὶ Ινθα, quem locum in lexico Homerico Apollonius, (p. 642. ubi Æschyleum hunc locum contulit Cl. Villoisonus, et Stanleium, qui vertit inhonorum, jure reprehendit,) huic interpretationi subjungit: " is i is καὶ πεπτωκώς, καὶ τῷ μεγέθει τοῦ σώ-μαστος παραιωρούμενος. Pindarus quidem loco supra exscripto Typhonis corpus ita porrectum fuisse, ut pars ejus sub Italia jaceret, narrat; Noster autem moderatius fingendi potestate usus Ætnæ tantum subjectum esse perhibet. Pindaro propior Ovidius, Metamorph. v. 346.

Vasta giganteis ingesta est insula mem-

Trinacris; et magnis subjectum molibus urget

Æthereas ausum sperare Typhoëa se-

des. Nititur ille quidem pugnatque resur-

gere sæpe, Dextra sed Ausonio manus est subjecta Peloro,

Læva, Pachyne, tibi: Lilybæo crura premuntur,

Degravat Ætna caput, sub qua resupinus arenas

Ejectat, flammamque fero vomit ore Typhoëus.

Sæpe remoliri luctatur pondera terræ Oppidaque et magnos evolvere corpore

365. iroumsvos-uro. Vulgata lectio impoύμενος nec cum adjuncto ρίζησεν bene coit, nec per se sensum commodum præbet. Si enim i avoi με vos significaret, camini loco inserviens, aut quasi in caminum mutatus, quid ineptius? aut si idem ac tostus, ambustus, quid ab Æschyli copia et ubertate alienius, cum eadem notio jam v. 362. 372. occurrat? Itaque nihil verius est lectione iστούμενος, in quam Stephanus et Gedickius conjectura inciderunt. Sensus: Jacet sub rudicibus Ætnæ depressus. Novum huic lectioni præsidium accedit e Pindari comparatione, qui dorsum Typhonis radicibus arborum Ætnæ compungi fingit.

366. πορυφαϊς δ in anguis ημενος μυ-δροπτυστεί "Ηφαισος. In summis autem verticibus ferrum cudit Vulcanus .-" μυδρος interprete Hesychio est σίδηρος Tale quiddam Anaxagoras solem esse prædicavit, μυδρό scil. διάπυρον, Diog. Laert. in Anaxag. Hinc μυδροκτυπεύς, χαλκεύς. Callimachus de Cyclopibus:

— ἐπ' ἄκμοσιν 'ΗΦαί**ς**οιο

Εσαότας ωιρί μυδρόνquod mox exponit:

Η χαλκόν ζείον α καμηνόθεν, ἡὲ σίδηρον." 367. sqq. IrIr — yvas. Unde olim prorumpent fiamma flumina, qua savis dentibus latos frugiferæ Siciliæ campos depascent. Græci poëtæ, qui propius a prima ignis inventione aberant, ejus vim et figuram sæpe cum corporis humani partibus comparare solent, indeque metaphoras ad nostræ linguæ ingenium justo audaciores eliciunt, quæ si ad naturam et intelligentiam antiquioris ætatis revocentur, neminem sane offendant. Itaque wueds yrásos, συρος βόσρυχος, et quæ sunt generis ejusdem in Æschylo nemo vituperet. Notum est, Marinarum insularum incolas, cum primum Magellano ad eorum littora appellente, ignem conspexissent, eum animal esse credidisse, quod ore et halitu noceret. Apud Plutarchum (in lib. was ar ris va 129ear ωφιλοίτο, paulo post init.) Satyrum quendam ignem exosculari voluisse narratur. Tou di exercico ed mue es **σεώτον ώφθη, βουλομίνου φιλήσαι καλ**

Ποταμοί συρός δάπτοντες άγρίαις γνάθοις Της καλλικάρπου Σικελίας λευράς γύας. Τοιόνδε Τυφώς έξαναζέσει χόλον Θερμοῖς ἀπλήςου βέλεσι συρπνόου ζάλης, Καίπερ κεραυνώ Ζηνός ήνθρακωμένος.

370

Πρ. Σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου.

371. 9 semis] Seemis Rob. Victor. Siems Stanl. 369. Asupais] Asupaus Rob. อิมเขอรัร conj. Pauw. male. สัสโทรอบ] Gedike l. l. conj. สัสโทรอร์ Sed vide Commentar, ad h. l.

wielbadis & Heomndins scil. Ion Τράγος, γίνειον ἄρα τσενθήσεις σύ γε; Καίει τὸν ἀψάμενον

quos quidem versiculos non dubito ex Æschyli Prometheo συρφόρη depromptos esse.

368. ayeiais yrá9ois. Ut Choëph.

 323. πυρὸς ἡ μαλερὰ γνάθος.
 370 — 372. τοιόνδε — ἡνθεαπωμένος. Tali irarum æstu effervescet fervida tela ex imo æstuario ignem exhalante eructans. Záln non solum turbinem et procellam, verum etiam maris æstum notat; h. l. itaque imus Ætnæ fundus igneæ materiæ (Lavam dicunt) plenus intelligitur. Sic Virgilius, Æneid. iii. 571. sqq.

horrificis juxta tonat Ætna ruinis Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem

Turbine fumantem piceo et candente favilla,

Attollitque globos flammarum et sidera lambit,

Interdum scopulos avulsaque viscera montis

Erigit erucțans, liquefactaque saxa sub

Cum gemitu glomerat, FUNDOQUE EX-

ESTUAT IMO. Záln wvervoos igitur est : die flammenhauchende Feuersee. Si vera est lectio &&xxisev, immanem profunditatem notat, propter quam quasi expleri non potest. Mihi tamen certum est, Æschylum scripsisse andárou, inaccessæ; id primum aptius est ad terribilem hujus phantasmatis speciem augendam, deinde cum Pindari descriptione consentit, qui idem dixit ex Ætna erumpere Exlavor wugis wayas. Hic itaque Typhon resupinus jacere, nec solum

ipse ignem efflare, sed etiam ventum excitando ignes subterraneos ejicere, simulque favillam, fumum et saxa (quæ sunt ejus βίλη) extrudere fingitur.

372. zaírse hrezanuptros. Sic Enceladi semiustum fulmine corpus ap. Virgil. l. l. v. 578.

Ceterum hæc descriptio cnm omnis ad terrorem Prometheo incutiendum, atque ad summam Jovis potentiam declarandam directa sit, verissimasque imagines gravissimis pariter atque aptissimis verbis exprimat, causam video nullam, cur eam cum doctissimo Gedickio (in elegantissima Pythiorum Pindari versione Germanica, p. 30.) turgidam esse arbitremur. Certe si ea tantum oratio turgescit, que aut levia et mediocria sublimiter efferre cupit, aut ea quæ vere grandia sunt propter nimiam sublimitatis affectationem falsis imaginibus, sententiis verbisque rerum naturæ aut loquentis conditioni adversantibus involvit, equidem h. l. tragicum nostrum prorsus ea culpa absolvendum esse crediderim. Nam cum Pauwius existimabat v. 352. male coire verba des gariea cum sequentibus daior rigas, oblitus fuerit necesse est, nihil magis ad misericordiam excitandam valere, quam potentium virorum ruinas, corumque fortunæ eversiones. Neque vere ultima pars narrationis aliter interpretanda est. Furores enim Typhoëi sub Ætna conclusi summæ ejus desperationis indicia sunt, et graviorum pænarum omina. Quid igitur hujus exemplo ad flectendum Promethei animum aptius, et ad vincendam ejus obstinationem ac superbiam fortius videri poterat?

373. sqq. eù-xélov. Tu vero cum nec. ipse imperitus sis, nec me monitore Χρήζεις. σεαυτον σῶζ ὅπως ἐπίςασαι.
Έγω δὲ τὴν ωαροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
Ές, ἀν Διὸς Φρόνημα λωφήση χόλου.
Όχει Οὖκουν Προμηθεῦ τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
'Οργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
Πς. Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσση κέας,
Καὶ μὴ σφριγῶντα θὰ καὶ τολμᾶν τίνα

377-380. Ofnour-Bin] Latinus poëta, nescio quis, 376. λωφήσω cit. Turn. Attius fortasse, apud Ciceropem Tusc. iii. 7. hos versus ita reddidit: Oc. Atqui Prometheu, te hoc, tenere existimo, Mederi posse rationem iracundiæ. Pr. Si quidem puis tempestivam medicinam admovens Non aggravescens vulnus illidat manu, unde Steph. conjiciebat Nostrum pro degnis rosovens scripsisse Vuxus rosovens, quæ lectio occurrit in commemoratione h.l. apud Plutarchum is नव व्यवस्थानियाम् τρος 'Απολλώνιον init. et apud Eustath. in Iliad. 696. 33. Putabat nimirum Steph. Latinum poëtam verbo iracundiæ expressisse Græcum ψυχης νοσούσης. Cui Pauwius hoc opponit, ἐξγὰν proprie esse omnem animi appetitum et affectionem, sive bonam, sive makam; existimatque Ψυχάς ex interpretatione Grammatici, qui ignotam vim substantivi dern notiore vocabulo explicaverit, ortum Quæ quamquam probabiliter dicta sunt, æquo jure tamen aliquis dicere possit vocabulum seyns glossema esse, quo Scholiastes vim duorum vocabulorum ψυχης recevens uno verbo exprimere voluerit. Ex quo conficitur, utriusque lectionis δεγῆς et Ψυχῆς momenta fere paria esse, nec, ut nunc est, certi quid-quam de lis definiri posse. 379. μαλθάσση] μαλθάση Ald. Rob. 381. προun Sue Sul] Sic Rob. et Codd. Regg. idque cum Valckenario ad Phæniss. 1475. et Brunckio prætulimus alteri mes vuesin Sas, quod habent Ald. Turn. Victor. cod. Viteb.

egeas, fue ut te ipsum pro ea que tibi est scientia serves; ego vero prasentem fortunam feram, donce Jonis ira deserviat.

876. Is a' iv. Pro loss il, donec, observante Cl. Valckenario, ad Eurip. Hippol. p. 236. 2. is i lonice scribentibus is ai, Atticis Is as dicebatur; hoc jungi solet indicativi temposibus; is a' iv postulant subjunctivum.

377. obnew. Latinus poeta apud Ciceronem, cujus versionem h. l. inter V. L. dedimus, legisse videtur euzeu, nec post Lévei interrogandi signum, sed punctum in libro suo invenisse. Reddit enim Atqui Prometheu etc. Sed vahementize Oceani interrogationis forma melius respondet. Lévei sunt alloquia rationibus et argumentis ad commovendum animum compositis plena. (gutes Zureden.)

379. ys iterum antecedentis questionis affirmationem cum restrictione fivolvit. σφειγών 3υμός opponitur τή μαλακή, estque adeo tumens smimus,

ira et vindictæ cupiditate elatus. Hesychius: εφειγῶντα, ἐπαιρόμανον, ἐεχύοντα. (Verbi εφειγῶν notiones nemo melius declaravit Cel. Ruhnkenio ad Timæi lex. platon. quem jam Morellus jure landavit.) Eodem modo τῷ μαλ. Θάσειν opponitur ἐεχναίντιν, et ut illud emallire est, sic hoc duriter et aspere tumorem tractare, significat, s. violenta manu atterere et irritare. Ducta vero est elegans allegoria e medicorum rationibus, qui corporis tumori fomenta adhibent, eumque sensim ac leniter emolliunt, tantum abest ut scalpellis laccrent, aut ignibus urant.

381. προμηθείσθαι, quod etiam Valckenario, summo viro, placuit, ad Eurip. Phœniss. 1475. ideo præferendum duxi lectioni προδυμείσθαι, quod primum in ea suavis inest ad nomen Promethei allusio, deinde sequentis ejus responsionis pervicacia magis exaggeratur. προμυθέων enim Oceani jam supra 3.341. et laudaverat et deprecatus

Όρᾶς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκ' ἐμέ.
Πρ. Μόχθον περισσὸν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.
'Ωκ. "Εα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
Κέρδιςον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.
Πρ. Ἐμὸν δοκήσει τὰμπλάκημ' εἶναι τόδε.
'Ωκ. Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος ςἔλλει πάλιν.
Πρ. Μὴ γάρ σε θρῆνος ὁὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλη.
'Ωκ. Ἡ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἔδρας;
Πρ. Τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῆ κέαρ.
'Ωκ. Ἡ σὴ, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.
Πρ. Στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.
'Ωκ. 'Ορμωμένω μοι τόνδ' ἐθωϋξας λόγον.

384. τήνδε την νόσον] τηθε τη νόσογ Ald. Rob. Receptam lectionem præiverunt Ox. Turn. Brunck. 387. τίλλει] τελεί Οχ. πάλιν] πάλαι Cod. Viteb. 389. Θακούντι] κρατούντι Ald. Turn. Victor. quod vel glossema est lectionis receptæ, vel e similitudine sequentis vocabuli παγκρατείς natum. Θακούντι est in MSS. Regg. Viteb. νέως Θακούντι MS. Marg. Morell. (non autem Aldina, ut in hujus editione falso notatum est.)

erat; hic vero cum ipsam quoque providentiam ab Oceano sibi commendatam inutilem et superfluam dicat, gravius utique ferit spectatoris animum incredibilis viri pertinacia. Ceterum προδυμαίοθαι sic defendi possit, ut in Promethei responso verba μόχθον περισσόν αθ Oceani τολμάν, sequentia autem πουφόνουν εὐνηθίαν αθ προδυμαίοθαι referantur. Servato vero προμηθαίοθαι sic velim Teutonicis verbis efferri sententian: Was kann denn aber ein Versuch aus guter Fürsorge schaden?

such aus guter Fürsorge schaden?

383. Breviter et acute respondet
Prometheus: μόχθον στροσούν πουφόνουν

« τύνθίαν. Germ. So viel, dass die Mühe
vergeblich und die Gutherzigkeit einfültig
ist. τύνθία πουφόνους est benevolentia
consilio ac prudentia destituta.

384. sq. La µs—Феонії. Sine me nunc hoc morbo laborare; plurimum enim prodest recte supienti sapientiam dissimulare.

386. Lude - 7881. Meum autem hoc peccatum videbitur; h. e. etiomsi tu non fugias stultitiæ speciem, ego tamen in hanc suspicionem incurrer nolo, me tibi ejus auctorem fuisse.

387. σαφως—πάλη. Manifesto me tua hæc oratio domum remutit.

388. yèe h. l. cum ellipsi affirmatio-

nis, cujus causam significat. q. d. Utique te remitto, vereor enim. 9eñros sumis pro imos.

385

390

392. τίλλου, πομίζου, abi, aufer te hinc. σῶζε τὸν παρόντα νοῦν, serva istam mentem; hæc non sine acerbitate dicit Prometheus, leviter ei nimium Jovis timorem exprobrans. cf. v. 945.

393. sqq. Male dissimulans Oceanus dolorem, quem ex invicta Promethei pertinacia capit, animum jam dudum ad discessum promtum atque paratum mentitur, et quæ de oiwog 91σεκσκιλιι subjungit, per se quidem frigida sunt, hic tamen ad perturbationem ejns significandam valde apposita. Sic enim et hodie aliquis Oceani loco diceret: Nun, nun, ich war ja so schon im Begriff aufzubrechen; mein Pferd will ohnedem nicht mehr stehn.—iDwiges h. l. nihil aliud significat, quam dixisti. λευρον οίμον αίθίρος, latam aeris viam, i. q. aëre a, ornata periphrasi, nec tamen a persona loquentis aliena. Tragicam enim orationem in dialogis quoque vulgari sermone paulo elatiorem cointioremque esse oportet; modo ne ampullis aut ambitiosis ornamentis delectetur. Vaigu, radit, apposite dictum, ut Virgilius de columba, Æn. v. 217. (ubi Cl. Heynius Æschyli locum non Λευρόν γὰρ οἵμον αἰβέρος ψαίζει πτεροῖς Ὁ τετζασκελής οἰωνός· ἄσμενος δέ τ' αν Σταβμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

395

ΧΟΡΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Χο. ΣΤΕΝΩ σε τᾶς οὐλομένας Τύχας Πορμηθεῦ, Δακουσίς ακτον δ' ἀπ' ὅσσων 5ροφή:

394. λευρὸν γὰς οἴμον] λευρῶν γὰς οἴμων Rob. Vulgatum edidere Ald. Turn. etc. ψαίρι] ψαίωι Ald. ψαίνι Rob. Victor. ψαίριι Turn. 395. δ ante τετεραδελελός addidit Brunck. 397. Ante Stanleium in omnibus edd. chorica, quæ sequuntur, monostrophica erant. Sed priora epodica esse primum recte intellexit Stanleius, quorum constitutionem absolvit Heathius. Epodica igitur sunt, quæ av. 397—424. leguntur; et Strophe quidem av. 397—405. Antistrophe av. 406—414. Epodos av. 415—424. pertinet. Tum sequuntur monostrophica av. 425—435. 597. τᾶς] τὰς Turn. 399. δαπερυτίσακτω δ' ἀπ' δεσων] Ita edd. omnes, ante Brunckium, qui Heathium secutus delevit δ', ut versus hic antithetico melius responderet. Sed hoc opus non est, cum in Stropharum et Antistropharum versibus antitheticis non requiratur, ut syllabæsyllabis, pedes pedibus, sed tantum metra metris respondeant, quod non uno loco Heathius ipse monuit. Jam versus antitheticus Μιγαλοσχήμονα πάρχωι—est Ionicus a minore. Ionicus a minore vel ex solis Ionicis constat, vel etiam alios pedes v. c. Epitritos recipit. Versus antistrophes tertius Μιγαλοσχήμονα πάρχωι—constat duobus Ionicis a minore | ου-- | υυ-- | : ideo non opus est ut strophicus ei oppositus eosdem pedes habeat; sufficit si ei metrum Ionicum a minore conservetur, quod non perit, si cum editionibus et codd. omnibus legamus δαπερυνίσακτοι δ' ἀπ' δεσων. Tum enim versus Ionicus a minore constat pede Ionico, et Epitritos ecundo | ου-- | -υ-- | . Particula δì autem more Æschyleo h. l. abesse nequit. cf. locus simillimus v. 145.

neglexit, coll. Valckenaer ad Phœniss. p. 471.) radit iter liquidium. Sed hic de columba intelligit jam volante. Æschylus vero de nisu evolandi intelligit; i. q. avis jam aëra quatit alis, et avolare cupit. Sic idem Virgilius de aquila: simul æthera verberat alis. Æn. xi. 756.

395, 396. ἄσμενος—γόνυ. Ac lubens in domestico stabulo requieverit. κάμστιο γόνυ de animalibus, qui cum se ad quietem dant, in genua procumbunt.

v. 397-562.

397. εὐλομίνα σύχα periphr. pernicies, summa calamitas. Genitivus a verbo animi dolorem exprimente pendet, subint. si vis, τὸ ἴνικα.

399. sqq. & orow jadirar. Oculi

mobiles ac lubrici sunt; vel quod magis placet, molles, teneri, ad lacrymandum promti. Similis locus esset Ovid. de Remedio Anior. 340. (ubi quo pacto aliquis tædium amicæ concipere possit exponit:

Si male dentata est, narra, quod rideat illa:

Mollibus est oculis? quod fleat illa,

refer.)
si ibi molles oculi essent, ut vulg. interpretantur, ad lucrymas faciles, cum potius eos notet Ovidius, quos lacrymæ dedecorent; h. e. nimis languidi. Propius vero accedi illud Pedonis Albinovani iii. 13. Mollibus ex oculis aliquis tibi procidet humor. Lectio βα-δινών ornatiorem utique reddit orationem, quam βαδινόν. Vocabulum enim βίσς jam aliud epitheton habet. βαδινόν tamen legisse videtur Hesychius, si modo ad h. l. respexit glossa: 'Ραδινών,

Digitized by Google

'Ραδινών ρέος σαςειάν Νοτίοις έτεγξε σαγαίς. 'Αμέγαρτα γάρ τάδε Ζεὺς 'Ιδίοις νόμοις κρατύνων, 'Υπερήφανον θεοῖσι Τοῖσι σάρος δείκνυσιν αἰχμάν. Πρόπασα δ' ἤδη ςονόεν Λέλακε χώρα, Μεγαλοσχήμονα κάρχαι-

405 ἀντις.

400

400. ραδινών ρίος] ράδινον λειδομίνα ρίος Ald. Rob. Ox. ραδινών λειδομίνα ρίες Yurn. Victor. Sed λειδομίνα recte delendum censuit Heathius, quem cum Brunckio sequimur. Non solum enim hoc participio metrum plane turbatur, sed etiam sententiæ concinnitas perit. Ortum vero est hoc emblema e falsa lectione ἴστιρξα pro ἴστιρξι, quam librarius declarare volens inseruit λειδομίνα. 401. νοτίαις Τυrn. ἴστιρξι ἴστιρξα Ald. Turn. Rob. Victor. etc. Sed Cod. Reg. A. præbet veram lectionem ἴστιρξι, quam Heathius conjectura assecutus erat. 402. ἀμίγαρσα—πορατίνων] ἀμίγαρσσα—πορατίνων βού. 404. Υειδιο τοῖοι πάρος] τοῖς πάρος θειδι Ald. Turn. Victor. Θειδς τοῖς πάρος Rob. Viteb. Ατ. Θειδια τοῖοι dedit Brunck ad Heathii emendationem. 405. διάκυσοι] ἰδιάκνουσι Ατ. δυκνόνι vitiose Viteb. αίχμὰν] αἰχμὸν Viteb. 408. μεγαλοσχήμονα κάρχαμοστεπῆ] corruptam scripturam μεγαλοσ

λεπτον, ἰσχνον, εὐείνητον, ἀπαλον, εὐδιάsusor. E quibus interpretamentis loco nostro nullum melius convenit, quam άπαλὸ, quod idem de oculis dicitur. δακουσίτακτον βίος, rivus lacrimarum, eine Thranenfluth, ut Ovidius de By-blide: humectat lacrymarum gramina rivo, Metamorph. ix. 655. vorious wayais, liquidis fluminibus. Otiosum hic fere est vórsos, præsertim in concursa cum δακευσίτακτον et pios et irsygs. Absolutus enim esset sensus, si scripsisset poëta δακευσίσακτον ἀπ' ὄσσων ραδινών ρέος σαιρειάν έτεγξε. Germanice sic verba sonarent; und aus unsern zärtlichen Augen beschwemmt ein Thränenstrom mit feuchten Fluthen die Wange. Pleonasmus hic parum sane commodus evitaretur quidem vulgata lectione danguoisanter d' an' occur ραδινών λειδομένα ρέος σαρειάν νοτίοις έτειχα σαγαίς. Verum cum ea lectio metrum prorsus corrumpat, hic potius nimium aliquando ingenio poëtam indulsisse fateamur.

402. ἀμίγαρτα γὰρ τάδι non adverbialiter positum; sed accusativus est a πρατύνων rectus. ἀμίγαρτα perperam traxit Stanleius ad Jovis magnitudinem, quæ tanta sit, ut invidiam

superet. Nam sicut v. 143. Peoued # (nhos, non invidenda, erat miserabilis, calamitosa, sic άμίγαςτα τάδι de Promethei tristi calamitate intelligenda, quam Jupiter idiois vomois, h. e. spretis aliis legibus soli arbitrio suo indulgens, πρατύνει, firmat, i. e. irrevocabili constantia decernit. ὑπεςήφακον aiχμαν, nimis superbum gladium, apte et ornate de crudeli summi imperii exercitio. Seoige τοῖσε πάρος ad Saturnum ac Titanas pertinet. Toirs wages, qui olim regnaverant. Germ. Denn dis traurige Schicksal verhängt Jupiter nach des Eigensinnes Gesetzen, und zeigt den vorigen Göttern die stolze Schärfe seines Schwertes.

406. sq. Sicut Chorus v. 430. sqq. Atlantis fortunam vicinum mare, vicina flumina, vicinum Orcum miserari fingit, ita li. l. vicinas ei loco, ubi Prometieus affixus erat, gentes in societatem ejus dolorum venire affirmat, πρόπασα χώρα haud aliter intelligi potest, quam omnis regio circumjacens. τονότι λίλαχι suspirio et gemitu insomuit, ut \ irgil. Æn. iv. 667. Lamentis gemituque et jemineo ululatu tecta fremunt.

408-410. μεγαλοσχήμονα-τιμάν,

οπρεπή ς ένουσα τὰν σὰν
Ευνομαιμόνων τε τιμὰν,
'Οπόσοι τ' ἔποικον ὰγνᾶς
'Ασίας ἔδος νέμονται,
Μεγαλος όνοισι σοῖσι
Πήμασι συγκάμνουσι θνητοί'
Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι ἐπῳδο
Παρθένοι, μάχαις ἄτρεςοι,
Καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἱ γᾶς
"Εσχατον πόρον ἀμφὶ
Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν,
'Αραδίας τ' ἄρειον ἄνθος,

έπωδός. 415

420

σχήμων ἀτ' ἀρχ. exhibet Ald. μιγαλοσχήμονα τ' ἀρχ. Rob. Turn. κάρχαιοσρεσή recte emendavit Heath. 409. ςίνουσα] ςίνουσι Rob. ςίνουσα rel. Ar. Ox. τὰν σὰν] τῶν σὰν Ald. τῶν σῶν Rob. τὰν σὰν est a Turn. 413. σοῖσι] σοῖς Ald. Rob. Victor. Codd. regg. 416. μάχαις] Ita Schol. Ox. Codd. regg. quod post Brunckium recepinus. μάχης Ald. μάχαν Rob. μάχας Ox. Turn. etc. 418. πόρον] τόπον πόρον Ald. e conglutinatione veræ lectionis et glossæ. τόπον sine πόρον Rob. MS. Viteb. 420. ἄρμον ἄνθος Sic Ar. Codd. regg. Accedit Viteb. În quo cur Zeunius hanc lectionem ἄνθος vitiosam esso pronuntiaverit, non assequor. Est enim hæc locutio Nostro familiaris. cf. loca a Morello et Brunckio laudata, Pers. 59. z50. 921. quibus adde Agam. 205. Alteram autem lectionem ἄνθος, quæ præter Brunckianam ceteras edd. omnes obsedit, glossema τοῦ ἄνθος esse perspicuum est.

antiquam illum et magnificam tuam cognatorumque tuorum reliquorum Titanum dignitatem gemitu et lamentatione prosequens. Evoquaipons nimis anguste exponitur ab iis, qui Atlantem et Menœtium fratres Promethei, aut Atlantem et Typhoëum intelligunt. Omnes enim Titanes hoc vocabulo designantur.

411. ἐπόσω τ' Ἰποιπον. Suspicabar aliquando poëtam scripsisse Ἰποιποι; ut deinde v. 415. est Ἰνοιποι. Postea lectionem Ἰποιποι in MS. Guelferb. inveni. Veram tamen vulgatam esse, nunc quiclem opinor. Nam e lectione Ἰποιποι hiatus oritur auribus gravis; et exquisite dicitur Ἰποιποι Τὸος Ἰποίπος, vicina sedes Asiα, pro accolis Asiatis.

413. μεγαλότονα πήματα, calami-

tates gravi gemitu dignæ.

415. Κολχίδος γας ένοικοι παςθίνοι Amazones sunt, qui antequam circa Themiscyram ad fluvium Thermodonta habitarent, Colchidis regionem obtinebant, cf. v. 730. μάχαις ἄτςιἔσχοδο πόρον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχυσι λίμναν. Hic aperte Chorus significat verum scenæ locum. Sicut enim v. 2. Σκύβης οἶμος dictus erat χθονὸς σηλουρὸς πίδον, sic h. l. Scythæ últimam terrarum oram habitate dicuntur. Et quia

so, bellicosæ, prælia non reformidantes.

417-419. καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἶ γᾶς

simul paludis Mæotidis mentio fit, locum, ubi Prometheum affixum esse fingit Æschylus, haud procul ab ea abfuisse perspicuum est; adeoque si sedem Promethei vincti inter Borysthenem et Hypacarin ad sinum Carcinitem, sic ut Pontum Euxinum prospiceret, fuisse ponimus, locorum situs, quæ hic ab Æschylo commemorantur, aptissing convenit.

rantur, aptissime convenit.
420. 'Αραδίας σ' ἄρισο ἄνθος. Neminem fore arbitror, qui mihi nomen 'Αραδίας hic ab Æschylo scriptum esse perneganti repugnet. Quomodo enim Æschyluni adeo ignarum Geographiæ fuisse credibile sit, ut Arabian inter Mæotin lacum et Caucasum poneret?

Υψίκςημνόν 3' οἱ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,
Δάϊος ςρατός, ὀξυπεώεοισι βεέμων ἐν αἰχμαῖς.
Μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις μονος. 425
Δαμέντ' ἀκαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεών
"Ατλανθ', δς αἰὲν ὑπείροχον σθένος
Κραταιὸν οὐράνιόν τε πόλον

425. ωρόσθεν ἄλλον] ωρόσθεν σου ἄλλων Ald. Etiam Ox. addit σου. Sed glosses debetur. 426. ἀκαμαντοδίτοις] Stanl. conj. ἀδαμαντοδίτοις; sine causa. 427. θεῶν] θεὸν Rob. 428. "Ατλανθ'] Schol. legit "Ατλαν θ'. Ita vero appositio perit, quæ hic ad sensum necessaria est.

aut si hæc ei mens non fuisset, quomodo in recensendis vicinis gentibus a Mæotide palude in Arabiam excurreret, indeque eodem saltu in Caucasum rediret? Ut hic ab Æschylo nominantur Amazones, Scythæ et Caucasi accolæ, sic loco simili ubi Iûs itinera persequitur, Scythas, Chalybas, Caucasum, Amazonas commemorat; ut profecto nihil sit probabilius, quam pro 'AgaCías legendum esse ΧαλυCías. Ex hoc vocabulo ΧαλυCías librarii 'Açacías fecerunt, sive quod scribendi compendium non intelligerent, sive quod oculis ad sequens vocabulum Leuos jam aberrasset aliquis, cum vellet Xalosias scribere; id quod sæpe factum esse scimus; ut adeo primamvocabuli agues syllabam in hoc nomine anticiparet, et pro Xalulias exararet Aealias, quod sibi fortasse notius esset. Chalybes fortissimi erant Scythiæ universæ populi. Et Chalybiam saltem urbis nomen fuisse constat ex schol. ad Apollon. lib. ii. v. 371. ubi in Doeantis campo tria oppida fuisse dicit, Lycastiam, Themiscyram et Chalybiam. Chalybas ultra Harpasum fluvium sitos omnium nationum, per quas iter fecerit, αλκιμωτάτους appellat Xenophon, Exped. Cyr. iv. 7. 10. Notandum vero est, plures ohm fuisse gentes hoc nomine appellatas, easque in aliis atque aliis locis sedem habuisse. (Cf. Hutchinson dissert. Kvys åraldesi præfixa p. 27. ed. opp. Xenoph. a Thiemio repetitæ.) Hos quidem Chalybas, quos v. 721. memoravit Æschylus, post Scythas Nomadas et Hamaxobios septentrionem versus intra Borysthenem et Tanain habitasse, infra demonstrabimus. Et horum nomen loco vocabuli 'Açalias scriptum h. l. fuisse arbitramur. Si quis vero meliorem aliam lectionem forte divinaverit, lubenter ei obsequemur; illud vero nobis persuaderi nunquam patiemur, 'Açalias vocabulum hic genuinum esse. Agus ards, ornate sic dicitur ut 'Ellas arbs, ornate sic dicitur ut 'Ellas arbs, Agam. 205.

421. ὑψίκεημου πόλισμα πίλας Καυκάσου est editum castellum seu oppidum montanum Caucaso vicinum. Quodnam vero illud sit, Æschylus non addit, nec apud Geographos antiquos reperi nomen, cui hæc descriptio ita conveniat, ut alii non æquo jure tribui possit. ὁξύπεωεοι κίχμαὶ, acutæ lanceæ. βείμιν αἰχμαῖς, lanceis horrere; ut ap. Eurip. Phæn. 113. μυρίοις ὅπλοις βεί-

425. sqq. μόνον δη πρόσθιν ἄλλον Θιῶν εἰσιδόμων — Unum tantum alium deorum ferreis laboribus domitum vidi Titama Atlantem. Lectionem ἄλλον ideo præferendam censemus alteri ἄλλον, quam et Schol. κ' in codice suo invenit, quod concinnior est, et relationem ad Prometheum clarius indicat. Significantius enim est μόνον ᾶλλον θιῶν scil. præter Prometheum, quam μόνον ἄλλον θιῶν. ἐκαμαννόδινοι ανόνοι ut supra ἐδαμαννόδινοι χύμαι v. 148.

428-430. Sensus verborum universe quidem facilis est; significatur

430

Νώτοις ὑπος ενάζει·
Βοᾶ δὲ ϖόντιος κλύδων
Ευμπιτνῶν, ς ένει βυθός,
Κελαινός δ' * Αϊδος ὑποδρέμει μυχός
Γᾶς, ϖαγαὶ θ' ἀγνορύτων ϖοταμῶν
Στένουσιν ἄλγος οἰκτζον.
Μή τι χλιδῆ δοκεῖτε μήτ' αὐθαδία

Πς. Μή τι χλιδή δοκείτε μήτ' αὐθαδία Σιγάν με· συννοία δὲ δάπτομαι κέας, Όρων ἐμαυτὸν ὧδε ωροσελούμενον.

430. νώτοις] ὅμοις conj. Stanl. præter necessitatem. ὑποςενάζει] Sic Ar. Ox. codd. Regg. Viteb. item edd. Ald. Turn. unde Brunckius restituit. ὑποζωτάζει Rob. Cant. Stanl. Verum de hoc loco ne sic quidem, ut arbitror, persanato, vide quæ disputavimus in Excursu ad h. v. 432. βυθός] βωθύς Rob. 434. πω-γω] πηγωὶ Ald. Turn. ἀγνορύτων] ἀγνορύτων Ald. Victor. Illud Heathio monente, ut metrum anapæsticum esset, cum Brunckio reposui. 436. μή τι] Sic Ald. Victor. etc. μήται Rob. Brunck. Sed μή τι connexioni verborum apitus est. 438. προσίλοψωνο] Ita scribendum, et proswelumenon pronuntiandum esse docuerunt Dawesius Misc. Crit. sect. iv. et Brunckius ad h. l. " Spiritus enim, quem nunc asperum vocamus, olim littera fuit, quam non superne, sed intra versum in ceterarum serie scribere solebant. Sive autem illius litteræ forma fuerit eadem quæ ε longi, sive μ, seu digamma Æolicum, quod diversimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud versimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud versimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud versimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud versimode pro variis temporibus formatum fuit, illud constat, aspirationem apud versiments.

enim Atlantem sub ingenti onere cœli ingemiscere; at in singulis verbis difficultas inest, quam, quia paulo longioris disputationis eget, in Excursu ad b. l. expedire conabimur.

431. sq. βοῦ δὶ πόντις πλύδων. Fluctus marinos quasi misericordia Atlantis tangi fingit, quia Atlas haud procul a mari in Mauretania stare ferebatur. Εμματικών βοῦ vertit Stanl. collisus mugit. Sed exquisitius dictum arbitror, aut ut doloris societas, aut ut loci vicinia notetur. Nempe ξυματικών βοῦ vel est i. q. πιστών ξυματικών και aum Atlante clamat; vel ξυματικών est i. q. propter labens. Postremo haud soio an genuina non sit lectio ξυματικών; certe si ξυματικών legeretur, nulla superesset ambiguitas. τίνιι βυ-θὸς, h. e. infimus terræ et maris fundus, quo præter Orcum et Tartarum nihil inferius est.

433. κελαινός — γᾶς. Constructio verborum hæc est: κελαινός "Αίδος μυχὸς ὁ Φοδρίμει γᾶς, et ater Plutonis recessus sub terra ingemiscit; adeo miserabilis est Atlantis conditio, ut immisericordem quoque Plutonem ejus misercat: Ψαγαὶ ἀγνορύτων Ψοταμῶν,

fontes fluminum, periphrastice pro ipsis fluminibus dictum videtur.

436. χλιδή hic ita ponitur ut ap. Latinos delicius facere. Germ. denkt nicht, das ich aus Ziererei oder Eigensinn schweige. συννόμ δὶ δάπτομαι κίας, sed potius cogitabundus cor meum edo. δάπτισθαι κίας ut δν θυμόν κατίδων apud Homerum, Iliad. ζ. 202.

438. δρών— περοτίλύμενον. "Ita legit Etymologici auctor. Περοτίληνοι. περοτίλλινι λίγουσι τὸ διξείξειν, και οἱ 'Λεκά-δες, ἱκτιδα λοιδορησικοί εἰσιν' σύσως ἐκ ὑπομνήματι Περμηθίως δισμών. (Legendum puto ἐν ὑπομνήματι Περμηθίως δισμώναυ. Nempe Etymologicus ineptam derivationem τοῦ περοτίληνος derivavit e Scholiis in Æschyli Promethenm, inter quæ etiamnum occurrit. Ceterum de Arcadibus luna antiquioribus doctissimam habemus Cel. Heynii commentationem.) Hesych. περοτίλιι, περοπηλακίζει. Schol. Aristoph. περοτίλειν, περοπηλακίζει. Schol. MS. ap. Cl. Brunckium, qui περοτίλούμενον reddit δεριξόμενον. Plura de h. v. dabimus in lexico Æschyleo.

Καίτοι θεοΐσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
Τίς ἄλλος, ἢ 'γω, ωαντελως διώρισεν;
'Αλλ' αὐτὰ σιγω. καὶ γὰς εἰδυίαισιν ἀν
'Υμῖν λέγοιμι' τὰν βροτοῖς δὲ ωταίσματα
'Ακούσαθ', ως σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ ωρὶν,
"Εννους ἔθηκα, καὶ φρενων ἐπηδόλους.
Λέξω δὲ, μέμψιν οὖτιν ἀνθρώποις ἔχων,

440

445

teres ita ore et stilo expressam fuisse, ut consonantis litteræ potestatem haberet, quandoque etiam duplicis, ita ut syllaba seu vocalis brevis sequente littera aspirante seu digaiumate produceretur, quod quin hic factum sit dubitandum non est." Hactenus Brunckius V. C. Ceterum hujus rei ignoratio complures lectiones aut conjecturas peperit. **weesλλούμενον Ald. Rob. Victor. **weesλλούμενον Ald. Rob. Victor. μετον Garb. σεροσειλλούμενον Turn. (α σελλός.) σεροσηλούμενον Schol. β'. Steph. Garb. weenhapirer conj. Stanl. clavis affixum (quemadmodum Schol. a. sed alio loco, nempe in paraphrasi v. 438. sqq. weognhumines exponit nhus wiracuiveus, quæ glossa cum pertineat ad vocabulum meornλους, Stanleius eam oculorum aberratione ductus huc traxisse videtur.) wearonnoumsver conj. Pau w. sut quod ei magis placebat προστηλούμενον. Heathius denique aut ωδί γε προσελούμενον, ita quidem violatum, ant δδί γι τος οπλώμινος, ita quidem clavis affixum, reponendum esse censebat. 439. το γω) το Rob. 441. είδυωσου το Abreschius legendum esse suspicatur vel zai yae เอียเลเรา is vel zav yae เอียเลเรา Ev. Sine causa idonea. Non enim quia hæc forma aliquoties apud alios auctores occurrit, ideo etiam hic Æschylo obtrudenda est. Quod autem Scholiasten-a'. sic legisse putat in paraphrasi ad v. 439. sqq. ubi verba Æschyli sic circumscribuntur: ἐν γινωσ κούσαι; γὰς ὑμῖν λίγων σααῦτα πιεισσὸν λίγω, id nimis incertum est, quam ut in eo sit aliquid præsidii quærendum. 442. τὰν] τὰ marg. MS. Morell. τ' ἀν Ald. πταίσματα] πήματα Edd. omnes ante Brunckium; in cujus codd. quidem similiter ut in edd. legebatur whusen. Sed in cod. B. minutissimis litteris scriptum: ωταίσματα, α είχου ωροτού, κατ εἰρώνειαν. Id sic emendat Brunckius: ωταίσματα, κατ' εἰρώνειαν. γρ. ωήματα, ἤγουν α είχου ωροτού οἱ ἀνθρωνού. Jam priorem lectionem πταίσματα non hanc quidem ob causam cum Brunckio præsero, quod Scholiastæ s'. nota digui di sieurinus non possit ad alteram lectionem πήματα referri; (nam cum πήματα damna hic pro bonis humano generi collatis dicantur, utique et hoc ironicum esset.) sed potius ideo præstat σταίσματα, quod verborum contextui aptius est. Cum enim Jupiter nimium hominum amorem Prometheo vitio vertisset, eumque in criminibus, propter quæ tali pæna afficiendus videretur, posuisset, h. l. beneficia hominibus tributa eleganter * rais para dicuntur, sicut in eadem re v. 112. vocabulo apπλαπημάτων usus erat. Heathii vero conjectura τὰν βροτοῖς εὐρήματα depravatio potius quam emendatio est. 444. ἐπηθέλους Ιτα Rob. Victor. etc. ἐπιθέλους Ald. Turn. Garb.

439. Stais τοῖς νίοις τούτοις. Novi dii opponuntur τοῖς πάρος Stοῖς v. 44/4. et Jupiter quidem potissimum, deinde vero etiam ceteri dii ejus asseclæ his verbis castigantur. cf. 983. sq. παντιλῶς, non est universim, sed proreus.

442. rà le secreis wraispara, offensiones in hominibus, non hominum offensiones; ironice enim sic appellat beneficia hominibus tributa, quibus pra, v. 112. appellaverat ἀμπλακήμα]α.
443, 444. ώς σφᾶς—ὶπηδόλους. Quomodo eos insipientes autea mentis et consilii participes reddiderim. Fabulam
enim, quæ Prometheum homines ex
luo craessa perkihet. Fabulan non-

Jupiter offendebatur. Eodem modo su-

silii participes reddiderim. Fabulam enim, quæ Prometheum homines ex luto creasse perhibet, Æschylus non sequitur; sed eum tantum, cum antea animalium ritu viverent, ad rationia usum mortales traduxisse fabulatur.

445. μίμψιν — ἔχων. His verbis

'Αλλ' ὧν δέδωκ' εὖνοιαν ἐξηγούμενος.
Οὶ ϖςῶτα μὲν βλέποντες ἔδλεπον μάτην,
Κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὀνειράτων
'Αλίγκιοι μοςφαῖσι, τὸν μακςὸν χεόνον
'Εφυρον εἰκῆ ϖάντα, κοὖτε ϖλινθυφεῖς
Δόμους ϖροσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὧς' ἀήσυροι

450

449. ἀλίγχωι] ἀλίγχων Ald. χρόνον] βίον cod. Ar. Viteb. quod est glossems vulgatæ. 450. πλιηθυφιίς] πλιηθυφιίς Rob. 451. προστίλους] προσήλους Ald. Rob. Victor. eodem sensu. Sed illud rarius occurrit, ideoque genuinum esse probabilius est. Quare id auctoribus Dawesio misc. p. 272. et Brunckio ex ed. Turn. Garb. restituinus. ἦσων Ισων edd. omnes ante Brunckium, qui ἦσων (pro ἦδωσων) e codd. A. et B. reposuit. Præiverat tamen Pierson in add. ad p. 174. notar. ad Mærin Attic. 452. బీఞ ἀνίστον βίος ἀκίστος Ald. Rob. Victor. Vulgatam edidit Turn. eamque probant Dawes. et Brunck. Accedit Eustathii auctoritas, ad Odyss. iv. Itaque Pauwii commentum ἀκίσερω, semper τοι ασφετείε habitantes, facile abjicinus.

aperte prodit, se diis tantum, non hominibus irasci, neque ab his ullo modo offensum esse. Quod quiden ut adderet, callide instituit Æschylus, ne spectatoribus vel levissimam causam præberet, cur a Prometheo abalienarentur.

447. βλίποντις Ιόλιπον μάτην, κλύοντις οὐκ ήκουον. Breviter et ornate designat brutam hominum stupiditatem, qui oculis et auribus recte uti nescirent.

448. ἐνιιμάτων ἀλίγκιοι μορφαϊσι non de imbecillitate hominum capio, quemadmodum Pindarus σκιᾶς ἔνας ἀνθρώτους, aut Noster alibi senem imbecillum ἔνας ἡμιρόφωντον dixit, sed potius cum verbis sequentibus arctius copulandum censeo, ut sensus sit: Homines haud secus ac in somniorum imaginibus fieri solet, in quibus vanissima species nulla veritatis ratione habita concursant, et alienissima visa nullo modo inter se apta et connexa consequentur, ita diu omnia temere commiscebant, nihilque cum aliqua præteritorum memoria aut prævisione futurorum agebant.

450. ωληθυφείς δόμους ωροσείλους, lateritias domos soli oppositas. Πρόσειλος οίκία ή ωρός την ίλην στεραμμίνη. Ίλη γας ή τοῦ ήλίου αὐγή ἰξ οῦ ωρότολος, καὶ ωρόσειλος. Ετγιποί. Μ. Πρόσειλος, ωρὸς την είλην ήτοι την θερμασίαν. Suid,

451. nouv. Pro foren, ut nouse pro Buper observante Etymol. M. p. 438. ού ξυλουργίαν. Cum igitur nec laterum, nec lignorum fabricam nossent homines, plane ignari erant architecturæ. Ceterum universe hic observandum est, Æschylum primariarum artium et opificiorum inventionem, quarum singularum gloriam alii aliis tribuerent, uni Prometheo, ut splendidius ejus merita in genus humanum exornaret, tribuisse: v. c. laterarias domos, cum antea specus essent pro domibus, Euryalum et Hyperbium fratres primos Athenis constituisse, fabricam auteni materiariam Dædalum invenisse Plinius testatur. Hist. nat. vii. 56. quem locum Stanl. jam laudavit.

452. κατώροχες δ έναιον. Speluncis abditi et quasi sepulti vivebant, sie wohnten in dunkeln Höhlen vergraben.

452, 453. ως ἐπουροιμύρμηκες. Lectio ἀιίσυροι, etsi ad sensum apta est, quoniam formica, ut Horatii verbis utamur, ore trahit quodcunque potest, metro tamen adversatur, quia penultimam loagam habet. Itaque pæierendum est ἀπουροι, agiles, alacriter discurrentes. Hanc lectionem etiam Eustathius, ad Odyss. p. 174. in codice suo reperit: ἀπὸ τοῦ ἄω, inquit, τὸ πτίω, οῦ μόνου ἀπος ἐπὸ ἀπόμον, κατὰ ἀπουρον κατὰ τὰς παλαιοὺς τὸ καῦροι,

Μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις. Ην δ' οὐδεν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμας, Οὖτ' ἀνθεμώδους ήρος, οὖτε καρπίμου Θέρους βέβαιον άλλ' άτερ γνώμης τὸ ωᾶν Επρασσον, ἔς τε δή σφιν άντολας ἐγω Αςρων έδειξα, τάς τε δυσχρίτους δύσεις. Καί μην άριθμον έξοχον σοφισμάτων

455

457. avrolàs] averolàs cod. Viteb. 459. σοφισμάτων] νοσφισμάτων in-quibusdam libris scriptum fuisse notat Schol. a'. e qua quidem lectione quamvis putida et inepta ille tamen sensum aliquem elicere, aut potius extundere conatur. At quis nescit plurimis ex hoc genere hominum tam dura esse ilia, ut vel silices concoquere possint?

39εν και ἀήσυροι μύρμηκες παρά Αίσχύ-λφ. Cl. Brunckius " Formicæ, inquit, apprime convenit epitheton ἀήσυρος, alato ut naturæ peritis notum animalculo." Recte quidem, sed hanc subtilitatem scientiæ in physicis Æschylo tribui nolim, qui nihil aliud nisi celeritatem formicarum, quam oculis usurpare licet, cogitavit. Έντρων ἐν μυχοῖς annline, in speluncarum recessibus sole carentibus.

454. sqq. Av 8' où81 - Bicaiov. Veteres sæpenumero tres tantum anni horas numerare, ver, æstatem et hiemem, autumno quem sub æstate comprehendebant omisso, inter omnes constat. Bifaier rizuae, certus finis; non habebant certa signa, quibus anui tempora definirent. ar Serador, et zagπίμωυ ornato propriorum epithetorum delectu.

456. ἄτις γνώμης, sine consilio et prudentia.

. 457, 458. 15 TE - dúreis. " Cicero Tusc. Quæst. lib. v. Nec vero Atlas sustinere cœlum, nec Prometheus affixus Caucaso, nec stellatus Cepheus cum uxore, genero, filia traderetur, nisi cælestium divina cognitio nomen corum ad errorem fabulæ traduxisset. Servius ad Virgil. eclog. vi. Hic (Prometheus) primus Astrologiam Assyriis indicavit, quam residens in monte altissimo Caucaso nimia cura et sollicitudine deprehenderat; hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pene sideribus, unde etiam majora astra demonstrat, et diligenter eorum ortus occasusque significat. Hoc vero inventum Palamedi tribuit Sophocles:

Έφευει δ' द्वरुक्ष μίσεα છે πεειτεοφάς, Τάξεις δε ταύταις, οὐράνιά τε σήμα]α."

459, 460. καὶ μὴν ἀριθμὸν—αὐτοῖς. " Hic cæcutiit interpres Græcus á, et qui eum secutus est, Garbitius, reddens, Præterea etium inveni ipsis eximiam multitudinem artium. De Arithmetica omnino intelligendum, quam artium præstantissimam censebant Pythagorei, inter quos Æschylus locum obtinuit, duplici respectu: οὐ μόνον, ὅτι Ιφαμεν αὐτήν έν τῆ τοῦ τεχνίτου Θεοῦ ठै।कार्शक क्रुर्गिका क्रिया क्रिका केरकारी λόγον τινά κόσμιον καὶ σαραδειγματικόν, προς ον ἀπερειδόμενος ὁ τῶν όλων δημικργος, ώς προς προκίντημά τι (ita novo nomine appellare videtur antecedentes in mente divina priusquam existerent rerum notiones) καὶ ἀρχίτυπον παράδειγμα, τὰ ἐκ τῆς ὕλης ἀποκοσμεῖ, καὶ σοῦ οἰπείου τέλους τυγχάνειν σοιεί άλλὰ καὶ ότι φύσει προγεκτέρα υπάρχουσα (ita legendum) เอง อบงลงเกุยเ และ โลยรที τὰ λοιπὰ, οὐ συνανείρεται δὶ ἐπείνως, Νίcomach. lib. i. aeiSungins sieaywyns. Inter Pythagorea ἀκούσματα recenset Iamblichus τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμός. de vit. Pythag. c. 17. Quod vero ad auctorem Arithmeticæ spectat, sunt qui Minervam eo nomine laudent, Liv. lib. vii. c. 3. eoque Minerue templo dicatam legem, quia numerus a Minerva inventus sit; alii Palamedeni, de quo Plato, n oux inveronnas ere oneir

έριθμὸν τύρων; Sophocles de eodem: Ούτος δ' ἱφεῦρε τεῦχος 'Αργαίο τρατο Σταθμάν τ' ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὐρήματα Κάκειν ἔτευξε.

Έξεῦρον αὐτοῖς, γεαμμάτων τε συνθέσεις, Μνήμην θ' ἀπάντων μουσομήτος' ἐργάνην Κἄβευξα ωρῶτος ἐν βυγοῖσι κνώδαλα Ζεύγλησι δουλεύοντα σάγμασίν θ', ὅπως

460

460, 461. sur Sistis, Mrhant 3' anartur Speciosa est Hemsterhusii emendatio (ad Lucian. tom. i. p. 88.) γεαμμάτων τι σύνθισιν, μνήμης απάντων μ. ε. neque tamen adeo certa aut necessaria, ut Brunckium imitari debeamus, qui eam in textum recepit. Vulgata, quam omnes Codd. et Edd. tuentur, optime explicari potest. Prometheus artem scribendi, pariter atque artem memorie a se inventam et mortalibus traditam esse gloriatur. 461. ieyám) Sic ap. Stob. Edd. omnes ante Brunck. ieyarır. 463. ζιύγλησι] Sic uterque Cod. Reg. a Brunckio collatus. ζεύγλαισι Ald. Rob. Turn. etc. ζεύγλαισι in cod. aliquo repertum probat Steph. σάγμασίν 3'] Edd. omnes et Codd. habent σώμασίν 3', quod quamquam olim servari posse putabam, si cum Schol. «'. ita explicaretur, q. d. δουλείωτα και le ζεύγλαις, και is σώμασι, postea tamen multis rationibus inductus, quas in Commentario ad h. l. exposui, certissime mihi persuasi veram esse lectionem exquaere, quam Pauwius conjectura assecutus est; quamque facillime librarii sive ex scriptura male intellecta, sive ex glossa quadam adjecta, in σώμαση mutare potuerunt. Tan. Faber Ep. 67. reponendum existimabat σήμαση.

Euripides in Phoenissis:

Καὶ γὰς μίτς ἀνθεώποισι, καὶ μίςη ταθμών

Ισότης έταξι, κάριθμος διώρισι.

Et Manilius, lib. iv.

Qui primus numeros rebus, qui nomina summis

Imposuit, certumque modum, propriasque figuras."

Stanlei.

460, γεμμάτων τι συνθίσιις. " Ita Cedrenus, Περικηθιώς γεμματικήν, δε Φαση, Ιξιύειν et Suidas: Περικηθιώς είνει περικηθιώς είνει περικηθιώς το Αμπατικήν Φιλοσοφίαν. Alii ad alios referunt. Plinius, lib. vii. c. 56. Literas semper arbitror Assyrias fuisse, sed alii apud Egyptios a Mercurio, ut Gellius, alii apud Syros τερρετίαs volunt. Euripides ad Palamedem, cujus sub persona ita loquitur:

dem, cujus sub persona ita loquitur: Τὰ τῆς γι λήθης φάςμακ' ἐςθώσας

"Αφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαδὰς τιθεὶς, Εξεῦρον ἀνθρώποισε γράμματ' εἰδέναι." Stanloi

461. μτήμητ S' ἀπάντων μουσεμάτος ἐρχάνν, et memoriam omnium artium effectricem, musarum matrem. Non tantum innuit λογισμούς καὶ τὰς τῶν ἐνομάτων Sίσιις, quæ Mnemosynes inventa sunt, (Diod. Sic. lib. v. p. 232. ed. Rhodom) sed omniuo omnes artes ac facultates, quæ sine memoria ne exsistere quidem, nedum perfici po-

tuissent. Mrnun h. l. physice, non mythice ponitur, etsi Mnemosyne dea est Musarum mater; hic vero artem memoriæ intelligit, eamque tantum μουσομήτος ieyárne, non τῶν Μούσων μητίςα appellat, ut significet, se tantum ad illam fabulam de Mnemosyne, Musarum alludere, non autem ea sic, ut poëtæ solent, in rem suam abuti velle. ieyárn, quod epitheton Minervæ est, idem quod in aliis legitur leyáris, opifex, effectrix; leyám vero. quia exquisitius et magis reconditum est, genuinum videtur. Ceterum Pythagoreos artem memoriæ diligenter coluisse notum est. Citat Stanl. Iamblich, de vita Pythag. c. 29. ubi is de Pythagoræ sectatoribus: in whim in μερίτο τη μνήμη γυμνάζου. ούδιν γάς μείζον πρός in σήμην, καὶ iμπιερίαν καὶ φρόνησιν, τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν.

462. ຂໍຊ້ຽນຊັດ ພະຍົມຈາງ ໂາ ຽນງອໂຄາ ຂາຜົວ ອີລ.ລ., et primus ego jumenta subjugan, Jugum bobus, mulis et equis imponebatur. Sic Hesiodus, Opp. et Dier, v. 813.

καὶ ἐπὶ ζυγὸι αὐχίνα θιῖνας Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὧκυπόδισσι.

H, l. tamen avadas boves tantum, asinos et mulos designat. Nam de equis deinde seorsim loquitur.

463. ζεύγλησε pertinet ad boves, quibus ad arandum utebantur. σάγμασα Θνητοῖς μεγίςων διάδοχοι μοχθημάτων Γένοινθ': ὑΦ' ἄρματά τ' ἤγαγον Φιληνίους «Ίππους, ἄγαλμα τῆς ὑπεςπλούτου χλιδῆς. Θαλασσόπλαγκτα δ' οὕτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ

465

Sed id aptum non est. Brunckius in textum invexit xivequeuv, quod quidem sansum efficit bonum, et commodum, qualem a Brunckii judicio exspectes; veruntamen plane est arbitrarium; nec ullo modo si Æschylus ita scripsisset, comminisci aliquis possit, qui factum sit, ut pro xivequeuv librarii scripserint vauceuv. 465. virus?] Ita recte ediderunt Morell. et Brunckius (auctore Dawesio misc. cr. p. 272.): virus?, quod in ceteris onnibus legebatur, solœcum est. vo xera e inversor in ceteris onnibus legebatur, solœcum est. vo xera e inversor est. sol ita desideratur conjunctio copulativa, vo xera e conj. Steph. Sed pluralis concinnior.

sunt clitella, quæ asinis aut mulis imponi solebant. Hic itaque de duplici genere jumentorum sermo est, quorum alterum laborem hominum onera subvectando, alterum arando juvaret, ut ait Columella pra fat. lib. 6. Atque ut ζιύχλαι (das Geschirr) ad boum, sic σάγματα ad asinorum mulorumque corpora referuntur. Utrisque autem bene dicuntur δουλεύειν. Quemadmodum infra τη πέτες λατειύειν significat, sic ad petram alligatum esse, ut sponte tua te liberare non possis, sic boves jugis, asini clitellis serviunt, quia iis se submittere vel inviti co-guntur. Lectionem vero εάγμασιν facile librarii in vulgarem σώμασιν immutare potuerunt; quam si quis de-fendere in animum inducat, non alia ratione id fieri potest, quam ut dativos ζεύγληση et σώμαση non a verbo δομλεύτη, sed ab omissa præpositione que regi, adeoque ablativorum latinorum loco positos esse dicat; qua quidem ratione σώμασι δουλιών ita fere diceretur, ut Plinius camelos ait ministeriis derso fungi. Veruntamen sie parum apte jungerentur ζεύyanas et espaces, cum prius nec opponi posteriori, nec cum illo componi commode possit. Juga enim nihil prodessent, nisi corpora jumentorum, quibus impountity, valles atque robusta essent.

463—465. Tros—yívord. Ut hominihus in maximis laboribus vicariam operan prastarest. Similiter Æschylus in fragmenta Promethei soluti jumenta toriduda nai wiran irdixroga appellat.

465. sq. iφ αξματα-χλιδης. Equos

illo tempore tantum ad belli et certaminum equestrium usum adhibites, eosque alere valde pretiosum fuisse meminem fugit. Itaque hic equi dicuntur prædivitis huxuriæ ornamentum, "Quod vero sibi arrogat Prometheus, alii aliis tribuunt. Plinius, Hist. nat, vii. 56. Vehiculum cum quatur rotis Phryges. Et postea: Bigas primum junait Phrygum natio, quadrigas Erichthonius. Virgil. Georg. iii. 113. Primus Erichthonius currus et quaturo ausus jungere equos. Euseb. num. 543. Erichthonius primum quadrigam junait in Græcia, erat quippe apud alias nationes. Et num. 447. Trochilus primus fertur junaise quadrigam. Tertullianus posteriori favet." Stanl.

467. sq. θαλασσόπλαγετα-δχήμε-Velivola autem nautarum vehicula maribus inerrantia nemo ante me invenit, "Apposite Cassiodorus, lib. v. var. Epist. 17. Vela alas navium facientia linum volatile, quidam spiritus currentium carinarum, prænuntia mercium, auxilia quieta nantarum, quorum beneficio conficiunt otiosi, quod a pluribus avibus vix probatur impleri. Nostrum secutus Ennius naves velivolas dixit, et Virgil. nelorum pandimus alas. ναυτίλων οχήματα ex Homero adumbratum : Nทฉัง ฉันบสอ์อุญง ฉังเงินโรยรอ, สรี 🥩 άλὸς ἴπποι 'Ανδράσι γίγνονται. Ita Cicero Argo appellavit novum vehiculum Argonautqrum, (de naț. deor. lib. iii.) et Catullus de eadem: Ipsa levi fecit volitantem flamine currum. Stanl. Universo autem huic loco illustrando optime inserviunt Moschionis versus, (Ap. Stobæum. Ecl. phys. p. 145. edit. Grot.) quos ut comparare celerius pos-

Λινόπτες' εύρε ναυτίλων όχήματα.

468. 1001] 1001 Ald. Rob.

sint Æschyli lectores, hic subjungi-

Πρώτον δ' ἄνειμι καὶ διαπτύξω λόγφ *Αρχήν βροτείου καὶ κατάσασιν βίου. "Hy yae mor' alw มะเงอะ, คึ้ง, อัสทร์เนล Θηρούν διαίτως είχον εμφερείς βροτοί, 'Ορειγενή σπήλαια, και δυσηλίους Φάραγγας ενναίοντες. 'Οὐδέπω γὰς ἦν Ours stynens olzes, ours Laivers Εὐρεία συργοις ώχυρωμένη σόλις. Οὐ μην ἀρότροις ἀγχύλοις ἐτέμνετο Μέλαινα παράδ βῶλος ὀμανίου τροφός. Où leyarns olongos suitaridos Θάλλοντας οΐνης δεχάτους ἐτημέλει. *Αλλ' ην ἀπύμων πούδὶν ἐπφύουσα γῆ· Βοραί δε σαρκοδρώτες άλληλοκτόνους Παρύχου αύτοις δαϊτας, ην δ' ό μέν νόμιος

Tarsivos 'n Bia de ouv Deovos Ait. 😘 🎖 ฉังประทาร ที่ง ชฉึง ฉันยงจำพา βορά. *Επεὶ δ' ὁ τίκλων σκάνλα κὰ τρέφων χρόνος Τὸν θνητὸν ήλλοίωσεν ἔμπαλιν βίον, Εἶτ' δν μέριμναν την Προμηθίως σπάσας Είτ' δυ ἀνάγκην, είτε τη μακρά τριδή Αυτήν παρασχών την Φύσιν διδάσκαλου Τόβ' εὐρίβη μὶν καρπὸς ἡμέρου τροφῆς Δήμητρος άγγῆς· εὐρίβη δὶ Βακχίου Γλυπιΐα πηγή· γαΐα δ', ή πεὶν ἄσποεος, Αδικά πηνη γωων ήροτοιύτο. Αύτο δ' ἐπυργώσωντο καὶ περισκεπεῖς Ετισξαν οἴκους καὶ τὸν ἡγριωμένον Εἰς ἡμερον δίαιταν ἡγαγον βίον. Κὰκ τοῦδε τοὺς Βανόντας ὧριστι νόμος

Τύμδοις καλύπειν, καπιμοιρασθαι κόνιν, Νεπρούς δ αθάπτους μηδ το όφθαλmois kar

Της πρόσθε Δοίτης μνημόνευμα δυσσεθές. Dignus etiam est qui conferatur Vitruvius, lib. ii. cap. 1. Homines vetere more, est feræ, in silvis et speluncis et nemoribus nascebantur, ciboque agresti vescendo vitam exigebant; Interea quodam in loco ab tempestatibus et ventis densæ crebritasibus arbores agitatæ, et inter se terentes ramos, ignem excitaverunt; et eo, flamma vehementi perterriti, qui circa eum locum fuerunt, sunt fugati. Postea re quieta proplus accedentes, cum animadvertissent, commoditatem esse magnam corporibus, ad ignis teporem ligna adjicientes, et eun conservantes, alies adducebant, et nutu monstruites, ostendebans, quas haberent ez eo utilitates. In eo hominum con-

gressu, cum profundebantur aliter e spititu voces, quotidiana consuctudine vocabula, ut obtigerant, constituerunt; deinde significando tes sapius in usu, ex eventu fari fortuito caperunt. Ita sermones inter se procreaverunt. Ergo cum propier ignis inventionem conventus initio apud homines et concilium et convictus esset natus, et in unum locum plures convenirent, habentes ab natura primum, præter reliqua animalia, ut non proni, sed erecti ambularent, mundique et astrorum magnificentiam aspicerent, item manibus et articulis quam vellent rem faciliter tractarent ; cæperunt in eo cætu alii de fronde facere tecta, alii speluncas fodere sub montibus, nonnulli hirundinum nidos et ædificationes earum imitantes, de luto et virgultis facere loca, quæ subirent. Tunc observantes aliena tecta, et adjicientes suis cogitationibus res novas, efficiebant in dies meliora genera casarum. Cum essent autem homines imitabili docilique natura, quotidie inventionibus gloriantes, aliis alii ostendebant ædificiorum effectus, et ita exercentes ingenia certationibus, in dies melioribus judiciis efficicbantur. Primumque furcis erectis et virgultis interpositis luto parietes texerunt. Alii lutens glebas arefacientes, struebant parietes, materia eos jugumentantes, vitandoque imbres et æstus, tegebant arundinibus et fronde: postea, quoniam per hibernas tempestates tecta non poterant imbres sustinere, fastigia facientes, luto inducto, proclinatis tectis stillicidia deducebant. - Cum autem quotidie faciendo tritiores manus ad ædificandum [perfecissent], et solertia ingenia exercendo per consuetudinem ad artes pervenissent, tum etiam industria in animis eorum adjecta perfecit, ut qui fuerunt in his studiosiores fubros esse se profiterentur. Cum ergo ita fuerint primo constituta et natura non solum sensibus ornavisset gentes, quemadmodum reliqua animalia, sed etiam cogitationibus et consiliis armavisset mentes, et subjecisset cetera animalia sub potestate, tunc vero e fabricationibus ædificiorum gradatim progressi ad ceteras artes et disciplinas, e fera agrestique vita ad mansuetam perduxerunt humanitatem,- Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρών τάλας Βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτω Τῆς νῦν παςούσης πημονῆς ἀπαλλαγώ.

470

Χο. Πέπονθας ἀεικὲς ωῆμ', ἀποσφαλεὶς φορενῶν Πλάνη κακὸς δ' ἰατοὸς ῶς τις ἐς νόσον Πεσῶν, ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις Εὐρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

475

Πς. Τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάση ωλέον Οΐας τέχνας τε καὶ ωόςους ἐμησάμην.

469. ίξιυρών τάλας βροτοίσιν] ίξιυρον τ. βροτοίς Rob. Sed præferendum participium, ut in loco simili v. 239, 240. 470. auros oun abros & oun Rob. quod respondet lectioni exeuer. 472. auxis] Propter legem illam, quæ anapæstum e paribus iambici carminis regionibus plane exulare jubet, Dawesius synizesin in atinis fieri, et anis pronuntiandum esse statuit. Assentior autem Brunckio, etc. quibus tragicos illius legis non ubique curiosos fuisse certum est. 473. Perin πλάνη] φρινών. πλάνα Ald. φρινών. πλανά Rob. φρινών πλάνα Turn. φρι-າພັກ ໝາໄຂນຊື່ Victor. ໝາໄຂນາ dedit Brunck. e cod. Reg. B. ຂຂາເອົງ ຂຂາເອົງ cod. Viteb. ພິຣ າເຣ] ເຮົາ ເຮັດ Ald. quod constructio verborum respuit. Rob. ພິຣ າເຣ Turn. Victor. recte. ພິຣາ cod. Viteb. metro non ferente. 475. ໄດ້ອາເມຣາ ໄດ້ສາແລະ Ald. 476. τὰ λοιπά μου πλύουσα θαυμάση πλίου] post πλύουσα Ald. commate, post θαυμάση puncto distinguit Ald. Rob. τὰ λοιπά μοι cod. Viteb. Θαυμάση Savuássis Turn. Forte elim scriptum fuit Savuássi Brunck. 477. Tixvas Ti σεχνάς τὶ Turn. πόρυς] δόλους Ald. Turn. Victor. Cant. Stanl. Vulgatum legitur in Ar. Regg. Rob. apud Schol. B'. item in Schol. ad Aristoph. Equ. v. 756.

469. μηχανήματα i. q. v. 477. τίχνας καὶ σόρους.

471. รทีร งบิง ผลอุดบ์ธทร สทุนองทีร, ut v. 47. ผลงาง อโ งบิง ผลอุดงรรร.

472, 473. πίποιθας—πλάτη. Dura mala pateris mentis errore lapsus. Ita Heathius optime vertit. Stanleius lectionem ἀποσφαλιὶς φεινῶν πλανᾶ in versione expressit: Îndignum pateris exitium, mente hallucinatus. Errus etc. Ista vero ratio multo concinnior et elegantior est. Garbitius: quia mente destitutus vagaris. Verum Chorus non de præsenti, sed de præterita Promethei culpa queritur.

473 sq. rands—idotuos. Stanl. vertit: malus vero medicus, qui in morbum prolupsus animum despondes, nec potes invenire, quibus tute remediis sis curabilis. Nempe secutus est lectionem es ris, quæ tamen locum habere nequit, quia Chorus non communiter, sed de propria Promethei persona loquitur. Itaque cum s ris unice verum sit, hunc in modum potius interpretandi sunt versiculi: sed tamquam malus medicus, qui in morbum incidit,

inops es consilii, nec reperire potes, qua medicina te ipsum sanes. Comparavit Giacomellus, Cic. ad Divers. Ep. iv. 3. Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinæ scientiam, ipsi se curure non possunt; et Lucian. de Merc. Cond. c. 7. insing τῷ Φαρμακοπώλη ἔωκας, δς ἀποκρύπτων βηχὸς φάρμακου, καὶ αὐτίκα παύσειν τους πάσχοντας υπισχνούμενος, αυτός μεταξύ σπώμενος ύποδηχὸς έφαίνετο. In σιαυτόν ούχ έχεις antiptosis est, accusativi pro nominativo positi, Atticis valde familiaris. Exempla ejus citavit Giacomellus, Aristoph. Plut. 55. Sophocl. Electr. 954. 1107. Ajac. 118. Sensus verborum est idem ac si dixisset, xai aures eux exces eugeen émelois Φαγμάποις ἰάσιμος.

477. τίχναι καὶ πόρα rectius componuntur quam τίχναι καὶ δόλοι. Sic antea μηχάνημα et σόφισμα v. 469. sq. πόρος: μηχανή, τίχνασμα, Suid. ἐμησάμην, excogitavi. ἐμήσατο: ἐτεκτήνατο, ἡπάτησεν, ἐμηχανήσατο, ἰδουλεύσατο, ἰποίνσεν quibus ex scholiis huic loco convenit ἐμηχανήσατο. Morellus ad

Το μέν μέγιςον, εί τις ές νόσον ωέσοι, Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον, Οὐ χριςον, οὐδὲ ωιςον, ἀλλὰ Φαρμάκων Χρεία κατεσκέλλοντο, ωριν ἐγω σφίσι Εδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,

480

478. is voron] Sic codd. Regg. A. B. Ceteri sis voron. Illud cum Brunckio, ubi codices addicunt, præferimus: quia Attici poëtæ, nisi ubi metri necessitas coge-479, 480. هُنُهُ اللهِ عَنْهُ عَنْهُ عَنْهُ اللهِ عَنْهُ عَنْهُ اللهِ عَنْهُ عَنْهُ اللهِ عَنْهُ عَنْهُ اللهِ عَنْهُ اللهِ عَنْهُ اللهِ عَنْهُ عَنْهُ عَنْهُ اللهِ عَنْهُ ret, is et isw, quam ils et ilsw scribere maluerunt. Solus Brunckius e codd. Regg. A. B. reposuit ##15idoneam rationem video, cur a vulgata discedamus. cf. Hoogeveen V. C. doctr. part. Gr. c. 39. s. ii. §. 9., 480. wisor] wasor, quod inspergitur, conj. Gilb. Gaulminus, probantibus Garbit. Pauw. et Morello. Et hic quidem delicias facit, cum sibi propter δμοιοτίλευτον placere negat οὐ χρισον οὐδὶ προύν. Quot enim loca refingenda essent, si omnia, ubicunque occurrunt, similiter cadentia expungere vellemus! Gaulminus wifir Græcum non esse somniabat, quem exemplis refutavit Stanl. vid. Commentar. ad h. l. Pauwio ordo verborum in Beisepper xersor musion hand satis ad logicorum normam directus esse videbatur. Id poëtæ curant scilicet! Lectio wiser confirmatur etium Eustathii auctoritate, ad Odyss. V. 226. worrer, quod in marg. MS. scriptum commemorat Morell. glossema est. quod necessarium esse, recte, ut opinor, negavit Morell. quia we'r sæpius producitur. Vid. loca ab eo commemorata. Hom. Iliad. B'. 348. Od. 6. 393. cf. infra, v. 776. weir &r legisse videri potest Schol. a'. neque tamen certum est, eum ar in codice suo reperisse. Talia enim paraphraseos causa Scholiastæ centies adjiciunt. 482. ἀχισμάτων] lectionem κιςασμάτων, quam e marg. MS. citat Morell. et in codice Reg. B. superscripsit librarius, recte observat Brunckius

partes vocavit Schol. in Sophocl. Trach. v. 990. μήσομαι· σεχνάσομαι, μηχανήσομαι.

478. Tò μὶν μίγητον. Quod Chorus Prometheum cum malo medico comparaverat, id ei in memoriam revocat medicinæ rationes a se inventus. Aptissime itaque dialogi filum pertexit Æschylus; prudenterque etiam Prometheum inducit conscientia meritorum suorum ita elatum, ut ad ea, quæ Chorus reprehensionis causa dixerat, nihil regerere dignetur, sed occasionem tantum inde sibi capiat inchoatam narrationem persequendi.

479, 480. องปีร คูอออาเมอา - องปีร พารจัง.
Ubi disjunctionis partes eodem tenore
procedunt, nec inter eas quædam principalis est, aut องปีร - องปีร, aut องกร องกร ponitur. Quare si h. l. องกร - องปีร
พารจัง scribatur, sensus verborum ultimorum hic sit: sed ne potabile quidem,
quod hic aptum non est, quia nulla his
verbis inest gradatio. Ea de re doctissimum Hoogeveenum jam ad V. L.
laudavinus, Doctr. partic gr. c. xxxix,

sect. xi. Sensus est: non erat remedium, nec quod edi, nec quod inungi, nec quod bibi posset. ἀλλὰ φαρμάκων χειία κατισκίλλουνο, sed medicamentorum inopin tascebant. καθασκελίν κασασκελειτόνεν, τὰς σάρκας καταφαγείν. Hesych.

481. sqq. weir-igamurerras (lectionem ikamisorras habet etiam cod. Guelferb. superscripto schol. arodiszover) vocovs. Priusquam ego ipsis salubrium medicamentorum compositiones ostenderem, quibus omne morborum genus depellerent. " De medicina Plinius, Hist, nat. lib. 7. c. 56. Medicinam Æ. gyptii apud ipsos volunt repertam, alii per Arabum Babylonis et Apollinis filium; herbariam et medicamentariam a Chirone Saturni et Phylliræ filio. Ad ipsum Apollinem referunt alii. Callimach. 2. 45. ix δί νυ Φοίζου Ίπτροὶ δι-δάασιν ἀνάζλησιν Θανάτοιο.—Inventum medicina meum est, opiferque per orbem Dicor, et herbarum subjecta potentia nobis. Ovid. Met. 1." Stank ..

Αίς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
Τςόπους δὲ ωολλοὺς μαντικῆς ἐςοίχισα,
Κἄκρινα ωρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χεὴ
"Υπας γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
'Εγνώρισ' αὐτοῖς ἐνοδίους τε συμδόλους,
Γαμψωνύχων τε ωτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
Διώρισ', οἶτινές τε δεξιοὶ Φύσιν,
Εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ἡντινα
"Εχουσ' ἐκαςοι, καὶ ωρὸς ἀλλήλους τίνες

485

490

seriptoris negligentiæ deberi, cujus menti obversaretur von nedesus in eod. versu. Simile erroris exemplum supra occurrit, v. 389. 483. iξαμισοσται] iξαμισοσται] λίξαμισοσται] λίξαμισοσται] λίξαμισοσται] λίξαμισοσται] λίξαμισοσται] το tum irrepsit. 489. στ διξω] στ h. l. abest cod. Viteb. Ald. Rob. 490. εδώστομούς στ Ar. Ox. Turn.

484. Qui quam studiose veteres in omni divinationis genere elaboraverint, et quam sancte non plebecula solum, sed nobilissimi etiam ac sapientissimi viri hanc saperstitionem coluerint, recordatus sis, is profecto non mirabitur in enarrandis vaticiniorum formais prolixum esse Prometheum, eumque in eorum doctrina mortalibus impertita permagnam laudum suarum partem ponere.

reświes h.—lesiχiea. Porro multa cioinationis genera constitui. iερίχισα, ut paulo post διώρισα, ordinan, institui. Comparavit Stanl. Claudian. 2. in Eutron.

—— Quoscunque Prometheus Excoluit, multoque innexuit æthera limo,

Hi longe ventura notant, dubiisque parati

Casibus occurrent.

Verum hi versus ad naturalem potius futurorum provisionem, quam ad divinationis disciplinam pertinere videntur.

485. Enumerat Prometheus varia divinationis genera, et primum quidem • somniis, secundum ex ominibus, tertium e portentis in via occurrentibus, quartum ex auguriis, quintum ex extis, sertum ex sacrificiis, septimum e signis exclestibus.

485, 486. ฝี ระทั่งสละ จูนห์ง Sas. Quæ vere fidura essent. Comparavit Stanl. Homericum, Odyss. ช. 547. Oùn ઉંગ્લફ, લેમમેં ઇંગ્લફ દેવીમોર્ગ કે વહા જદ્-વામાલમાં કરવા.

486. πληδόνας τι δυσπρότους, et omina explicatu difficilia. πληδόνις nempe sunt voces, nomina, aut dicta ominosa. Suidas: Κληδών φήμη, μαντία: παὶ πληδόνισμο προσπροφέτεις.

δοισμώ, αὶ διὰ τῶτ λόγων παραπηρήσεις.
487. ἐνοδίους τι συμθόλους. Recte
Stanl. interpr. " ohvia signa, quæ fausta aut infausta in itinere occurrunt,
quale Xerxi de equa leporem patiente,
et Agamemnoni de aquilis leporem
vorantibus, in Agamenn."

488. γαμψωνίχων τι πνήσις είωνως. Aves. rapaces designantur, quibus potissinum in disciplina augurali utebantur; hæ a proprietate naturali dicuntur aduncis unguibus præditæ. Harnum igitur inquit Prometheus volatum accurate distinzi.

489, 490. o'i tins— tinstræ essent, h. e. faustæ et infaustæ. Notum est enim, e veterum opinione aliis a læva, aliis a dextra datum fuisse avibus, ut auspicium facere possent.

490-492. καὶ δίαιταν - ξυνιδείαι. Et que inter eus inimicitia et anores naturales, et consessus essent. Lucem huic loco affert Aristoteles a Morello laudatus in historia shimalium, lib. 9. c. i. p. 566. tom. i. ed. Lugd. ἔτι δὰ τοῦς ώμοθάγοις ἄπαντα πολεμεῖ καὶ ταῦσα τοῦς ἄλλοις ἀπὸ γὰς τῶν ζώων ἡ τροφἡ αὐτοῦς ὅλιν καὶ τὰς διεδείας καὶ συναβείας οἱ μάντεις λαμδάνουστ δίτδρα κὰν

495

«Εχθραι τε καὶ ςέργηθρα, καὶ ξυνεδρίαι Σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα «Εχοντ' ἀν εἴη δαίμοσι πρὸς ἡδονήν Χολῆς, λοδοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν Κνίσση τε κῶλα συγκαλυπτὰ, καὶ μακρὰν Οσφὺν πυξώσας, δυςέκμαςτον εἰς τέχνην «Ωδωσα θνητούς καὶ Φλογωπὰ σήματα *Εξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

492. ξυτεδρίαι] συτεδρίαι Ald. Rob. Turn. 494. δαίμεσε Jaluser Grot. 497. ἐσφὸν] ἐσφὸν mendose Ald. in qua etiam totus hic locus male distinguitur. 498. βνησοὸς] βνησεὸ Viteb. genuina tamen lectione superscripts.

τὰ πολίμια τιθίντις: σύνιδρα δὶ τὰ είρηπεύοντα πρὸς ἄλληλα, Plura dabimus in lexico Æschyleo v. ξυνιδρία.

493, 494. σπλάγχων— πρὸς ήδοτήν. Vicerumque levilatem, et quo colore dia accepta essent. Nempe diligenter observabant extispices, an hostiarum exta, jecur potissimum, nitida atque plena, an vero horrida et exilia essent. cf. Cic. de Divinat. lib. ii. c. 12, 13. Nec vero colorem extorum negligebant.

495. Kolig—ibuogolau. Fellis etiam et jecinoris varium habitum et colorem; hic idem quod versiculis duobus antecedentibus generatim dixerat, ad propriam fellis et jecoris naturam transtent; haruspices enim accurate observabant, quas pars jecoris inimici, quas pars familiaris esset, quod fisuum periodum, quod commodum aliquod ostanderet; caput jecoris ex omni parte diligentissimo considerabant, an scilicet a cultro lessum esset, vel plane abeaset. Centena talia vel ex uno Julio Obsequente antiquitatis studiosi cognespont.

496. zvisen et zõra evyzadumed. Cl. le Grand conj. svyzadezerla, haud male; hiç enim sansus oritur: et-essa quamode adipe casperienda essent. Sed vulgata defendi potest, si post suyza-humed nan colo, sed commate distinguitur, hoe senuu: Porro ago membra s. assa ervine cooperta et lunhum longum comburendo (cf. Hemor. Iliad. s'. 460, 461.) ad artem difficilem viam raonatravi hominibus. Ad rem illustrandam Morallus excitavit sequentis scriptorum loca: Senec. Edip. v. 509.

ubi Tiresias loquitur:

Utrumne clarus ignis et nitidus steris Rectusque purum verticem cœlo tulis Et summam in auras fusus explicuis comam,

An latera circa serpit incertus via: Et fluctus ante turbidus fumo labat. Et Stat Theb 10, 593

Et Stat. Theb. 10. 593.
Sanguineos flanumarum apices, ge-

minumque per aras Ignem, et clara tamen medio fasti-

gia lucis

Orta docet; tunc in speciem scrpentis insnem

Ancipiti gyro volvi, fraugique ru-

Demonstrat dubio.

Add. Eurip. Phon. 1072. ibique Cl. Valckenarii notam.

498. exames ripera, Garbitius int. ignes, que in igne cerni et observari possuat. Verius est intelligero fulgura aliosque ignes colostes.

499. Municipales — Indepoles, hec signa, que ente obscure creat, espicari, Ut deinde indepoles, eres, diquetur, que unt obscure et duble interpretentionis, sie eadem metaphora Manacada, d. oculare, pro espicare, Mustrure. Sie Suppl. v. 476. Maniars: apparateur.

ἐπάργεμο. Henychius: ἐπάργεμος, ἐπακικριμμένης, ἢ νόσε ἐφθαλμοῦν ἐπάρρομιο γὰς λίγεσαι σὰ ὅμηματα, ἔταν ῗ του όλ αμάνι ὑτὸ λευκομμάτως, και πόρτι δὰ σὰ συβλὰ καὶ ἐφώνεσα οἴτως λέγεται. Eodem vocabulo usus est in Agam. 1122. et Choëph. 663. Eustath. ail llind. γ΄. 'Αργὰν σὰ λευκὰν ὅθεν καὶ ἐπάργεμος, πάθας ἐφθαλμοῦ σὸ Τοιαῦτα μὲν δη ταῦτ' ἔνερβε δὲ χβονὸς
Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ώφελήματα,
Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
Φήσειεν ἀν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
Οὐδεὶς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην Φλῦσαι θέλων.
Βραχεῖ δὲ μύθω πάντα συλλήβδην μάθε,
Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.
Χο. Μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ώφέλει καιροῦ πέρα,
Σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυςυχοῦντος. ὡς ἐγὼ
Εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
Λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.
510

502. Zeyveev] coli signum incommode ponitur Turn. 503. Photier av] Photier & Stanl. errore operarum in Pauwiana repetito, quem tamen in notis reprehendit 504. σάφ' οίδα, μη σάφ' οίδ', εί μη citat Turn. e cod. Et sic est in Viteb. haud male. Brunckius e variis lectionibus colligit, olim etiam lectum fuisse οὐδεὶς, σάφ' οἶδ', ἄν μὰ μάτην φλύσαι θέλη. 505. συλλήβδην μάθι] συλλήθην μάθους Viteb. mendose. 509. τῶνδε] Hoc Schol. α΄. είμι parum apte. τῶνδε σ'] τῶνδ Ald. hiante metro et sensu. 509. ชมิงอิธ] Hoc Schol. ส. jungit cum เขียมสโร 510. lexious Δίος Hoc Pauwium offendit, quia statim Oceanitides rogant, τι γὰς wίπεωται Znvì, πλην ἀελ κράβει ; ideoque dubitat utrum legendum sit ίσχύσειν σινός, scil. 9εων, an ita distinguendum: λυθίνία, μπδὶν μεῖον ἰσχύσειν, Διὸς, ut λυθένία ὑπὸ Διός. Neutrum vero necessarium est remedium, præsertim tam asperum; μπδὶν μεῖον Διὸς loχύιπ nihil aliud est, quam: aque ac Jupiter viget ac valet, vigere ac valere, quod salvo interim Jovis imperio ac majestate de Prometheo dici poterat, simulac e vinculis liberatus esset.

ποινώς λεγόμενον λεύπωμα, ώς που καὶ Αἰσχύλος παραδηλοί. Idem ad Odyss. β΄. "Αργεμος, νόσος ὁμμάτων, ἀφ' οῦ ἄργεμα κατὰ Δίδυμον, τὰ ἐπὶ ὁφθαλμών λευκύμωτα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλω, ἐν τῷ πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.

500—503. ἔνερθε—ἐμοῦ. Alios re-

500—503. In 231—1400. Alios repertores designat Plinius, lib. vii. c. 56. Ferrum Hesiodus in Creta eos, qui vocati Dactyli Idei. Argentum invenit Erichthonius Atheniensis, ut alii Æacus: auri metalla et conflaturam Cadmus Phænix ad Pangaum montem, ut alii, Thous et Æaclis in Panchaia, aut Sol Oceani filius.—Stanl. Verum Æschylus ingenio suo obsecutus historiæ veritatem aut famæ testimonia hic parum curavit, de augendis et amplificandis Promethei beneficiis in humanum genus collatis unice sollicitus.

504. μη μάτην φλύσαι Θίλων, nisi si inaniter gloriari velit. Φλύιν, proprie fervere, h. l. est nugas loqui, vana ja-

ctare. Similiter ebullire apud Ciceronem, de Fin. v. c. 27. Dixerit hoc quidem Epiourus, semper beatum esse sapientem, quod quidem solet ebullire nonnunquam.

505. βραχιῖ — μάθε, brevi autem dicto summatim omnia accipe. συλλήθδην, όμοῦ, συλληπτικῶς, ὡς δι' όλίγων πολλὰ εἰπεῖν, συντόμως. Hesych.

507. zaceoù wiea i. q. brie zaceòr, immodice.

510. Ut Pauwium sine causa tricari in V. L. ad h. l. docuimus, ita nec cum Heathio opus est, Chori dictum sic intelligere, ac si sperassent tempus aliquando futurum esse, quo Jove imperio exuto, Prometheus e vinculis liberaretur, et non minore quam ille potestate valeret. Jovem aliquando regno exturbatum iri Chorus plane nec opinabatur, neque vero hoc loco significabat. Itaque lectio padòs puior, quam Garbitius nescio qua auctoritate

Κράναι ωέπρωται, μυρίαις δε ωημοναίς, Δύαις τε καμφθείς, ὧδε δεσμά φυγγάνω. Τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενες έρα μακρώ. Χο. Τίς οὖν ἀνάγκης ἐςὶν οἰακοςρόφος; 515 Πρ. Μοϊραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Έριννύες. Χο. Τούτων ἄρ' ὁ Ζεύς ἐςιν ἀσθενές ερος; Πρ. Οὔκουν ἀν ἐκΦύγοι γε τὴν ωεπρωμένην. Χο. Τί γὰς ωέπρωται Ζηνὶ, ωλήν ἀεὶ κρατεῖν; Ηρ. Τοῦτ' οὐκ ἀν οὖν ωύθοιο, μηδε λιπάρει. 520 Χο. ΤΗ του τλ σεμνόν ές ιν, δ ξυναμπέγεις;

511. ταύτη] σαύτη Ald. Rob. σελεσφόρος] σελεσφόρων perperam. Forte autem 512. zeavas] zeñvas Ald. Rob. zeávas Turn. alicubi scriptum fuit τελισφέρα. 513. ອຸບາງຈະກັ Brunck. 517. ສິຄ ເ ໄ ຂີ້ພົງ ສິຄຸລ ຂີເພີ in cod. quodam invenit Turn. Atque sic est in Viteb. ຂ້ອງຄະຊະຮອງ Hic punctum ponitur Ald. Rob. 517. že i Ziús] žen Ziùs in cod. quodam invenit Interrogandi signo primus interstinzit Turn. 518. ἰκφύγω γ1] ἰκφύγω τε Ald. ἰκφύγη γε marg. MS. ap. Morell. 520. οὐκ ἄν οῦν πνύθοω Sic omnes ante Brunckium, qui rescripsit οὐκία ἄν, nescio qua auctoritate. Vulg. æque commoduin. In cod. Vit. abest ov. 521. ξυναμπίχεις] puncto distinguit Turn. quod haud scio an melius sit.

secutus est, merito improbatur. millir μείου ίσχύσειν Διὸς Germ. est i. q. du wirst dich eben so wohl als Jupiter befinden.

511, 512. οὐ ταῦτα ταύτη Μοῖεά πω TILIS Póges Kenvai wingwai. Vel wiwewww active intelligendum, ut sensus sit: Non sane ista sic perficere decrevit Parca; quæ ratio mihi quidem optima ac facillima videtur; vel si wi-Tearas passive positum sit, interpretandum; Non sane hac ita Parcam perficere constitutum s. fato decretum est, ut nominativus cum infinitivo et verbo passivo constructus accusativi cum infinitivo vicem expleat. Garbitius optativum zedres legebat, quasi ira omissum sit, hoc modo: Oura mineurai (lia) peica reλισφόρος ταῦτα ταύτη κράναι. Verum hoc durum et ineptum est. Mollius est, quod doctissimo le Grand in mentem venit : οὐ ταῦτα ταύτη μοῖεά ww τιλισφόρος πράναι σέπρωται μυρίαις etc. neque tamen satis ad facilitatem dialogi Æschylei accedit.

513. καμφθείς, tortus, afflictus. δδε δισμά φυγγάνω, sic demum ex his vinculis hberabor. Sibi constat ista dicens Prometheus; jam supra enim se, quæ sibi eventura essent, prævidere professus erat.

514. τίχνη-μακέψ. Ars autem (cal-

liditas et sollertia) necessitate longe imbecillior est. Ex his verbis colligitur, Chorum, saltem ut Prometheus ejus verba ceperit, spem suam de futura Promethei in pristinam salutem restitutione tantum in ejus calliditate positam habuisse.

515. elazos ε έφος, gubernator. Hesychius: sianos copos nucleun rus. Ci Sept. adv. Theb. v. 3. 62. Pers. 769.

516. Μοίζαι τείμοςφοι, tres Parca. ueρφή enim hic personam significat; Parcæ autem fata decernunt, Furia exsequentur.

–wεστρωμάνην. Ita est ς 518. ouxour

non enim ipse effugiat fatum.
519. vi yae winguras. Particula yae includit antecedentis dicti admirationem quandam cum dubitatione conjunctam, q. d. mira narras, quid enim Jovi aliud fato destinatum sit, quam perpetuum imperium?

520. Took obn av oly-Altagu. Hoe quidem tu non exquisiveris; adeoque vel precibus parce. Germ. Das kannst du nun einmal nicht erfahren; und also bitte

nicht einmal darum.

521. A Eviaurixus: Num forte magnum quiddam est, quod ita abscondis? Si vero punctum in fine versiculi por nitur, hic sensus exit: Sane magnum Πο. "Αλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς Καιρὸς γεγωνεῖν, άλλὰ συγκαλυπτέος "Όσον μάλιςα" τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ, Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

5000n a.

Χο. Μηδαμ' ὁ στάντα νέμων Θεῖτ' ἐμῷ γνώμᾳ κράτος 'Αντίπαλον Ζεὺς, Μηδ' ἐλινύσαιμι Θεοὺς ὁσίαις Θοίναις στινισσομένα

430

Βουφόνοις, πας' 'Ωκεανοῖο πατρὸς
''Ασθεςον πόρον,
Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις'
''Αλλά μοι τόδ' ἐμμένοι,

522. τόνδι δ' οὐδαμῶς] τόνδ οὐδαμῶς Viteb. citat quoque Turn. 525. καὶ δύας] καὶ βίας cod. Turn. Viteb. 526. μηδαμ'] recte observat Brunck hoc esse pro μηδαμὰ ultima brevi, non pro μηδαμᾶ, ultima longa, quia aliter non fiat elisio. 527. 3εῖτ' ἰμᾶ γνώμα] δεῖτο ἰμᾶ γνώμα Rob. cod. Viteb. 3εῖτο ἰμᾶ γνώμη Ald. 529. ἰλινύσαιμι] ὶλιννύσαιμι Ald. Turn. Vict, etc. Simplici autem σ cum Brunckio scribere præstat. Vid. not. ad v. 53, 531. Ωκιανῶς ΓΩκιανῶς Viteb. Ald. Rob. 534. τόδ ἰμμῶνος Sic Ar. Rob. et Brunck. ecodd. Regg. τόδι μένω Ald. Turn. Victor.

quiddam esse oportet, quod sic abscondis.

522. ἄλλου λόγου μίμνησθι. Ut nos dicimus: Sprecht von etwas anders. Nempe plane hunc sermonem abrumpit.

523. sideus; acuels, non tempus est, h. e. rationibus meis nullo modo conducit.

συγκαλυπτίος. συγκαλυπτίοι cod. Guelferb. haud male.

524. rúζων, servæns, h. e. reticens, silentio premens.

526. sqq. µndaµ'—Zsús. Jure improbavit Stanl. Garbitii versionem: minime Jupiter omnia administrans indat animo meo vim rebellem; significat enim: ne unquam Jupiter universi rector potestatum ausus mea voluntati opponat; sient nimirum Promethei humanitatem cradelitate represerat.

529—532. pas l'antoripe woor.
Neque ego cessarim ad patris Oceani pereme fumen sacris boum victimis deos accadere. Pauvius vero negat hape sic accipienda esse; nymphas eniua diis non sacrificasse. Itaque Soisas de epu-

lis deorum intelligendum censet, locumque sic transferendum: neque ego cessarim ad epulas deorum accedere, ibique scil. ministeriis fungi. Verum quo minus ita explicemus, vocabulum de inue prohibet, cui pietatis significatio inest, quæ certe in Saisas non caderet, si epulas potius quam sacrificia notaret. Ut igitur Pauwii argumento occurramus, monendi sunt lectores, h. l. Æschylum humanæ vitæ consuetudinem ad Nympharum conditionem transtulisse; quemadmodum in Prometheo soluto sanguinem Iapeti filio tribuerat, quamvis ille humanum corpus humanumque sanguinem habere non crederetur. Probabiliter autem Nympha sacrificare finguntur, quia, quamvis dez, tamen coelestium deorum numine multo inferiores erant.

533. μηδ ἀλίτοιμι λόγοις. Neque verbis delinquam. Promethei audaciam loquendi figit.

534, 535. ἀλλά μω τόδ ἰμμίνω Kal μή ποτ' ἰκτακίω. τόδι pertinet ad locum qui sequitur communem: πόδι εὐφροτύναι, ideoque post ἰκτακίω re-

Καὶ μή ωστ' ἐκτακείη. Ήδύ τι θαρσαλέαις Τον μακρον τείνειν βίον 'Ελπίσι, Φαναῖς

άντις, α΄.

Θυμόν αλδαίνουσαν έν εύφροσύναις. Φρίσσω δέ σε δερχομένα

540

Μυρίοις μόχθοις διαχναιόμενον.

Ζῆνα γὰς οὐ τρομέων, 'Ιδία γνώμα σέβη Θνατούς άγαν Προμηθεῦ. Φές όπως άχαρις χάρις, ώ

seoφή β'.

Φίλος, είπε, ωοῦ τις άλκά;

336. Sagenliais] Sagenliois Ald. Turn. 538. parais] Heathius legendum opinatur φάναις contracte pro φαιιναίς: sine causa. 539. aldairougar Turneopinatur φέρκας contracte pro φαιναις: sme causa. 335. ακοαινουνος bus affert V. L. ἀλδαινούσαις, quam nec metrum admittit, nec verborum concinnitas. 540. διοκεφένα δερκωμένη Ald. Rob. Dorica autem forma in Choricis præstat, quam et in Codd. Regg. invenit Brunck. Sic v. 543. γνώμα e Mosqu. 1. vulg. γνώμη. 544. δνατούς β Σνητούς Ald. Rob. 543. ἄχαρις χάρις χάρις ἄχαρις καθις ἄχαρις καθις διακί, ανώ στις ἀλαά ; β Sic e conjectura Stephani post Brunckium scribere calciums ανών της ἀλαά ; β Sic e conjectura Stephani post Brunckium scribere maluimus, quam, ut vulgo editum, είπε ωνν, τίς ἀλκά: cf. v. 259.

ctius colo, quam puncto distinguitur. sarazin videtur a scriptura in tabulis cereis petitum esse, quæ igni admoto aut solis radiis colliquescit, adeoque deletur.

536. nou v. Profecto dulce est. v) enim h. l. intendendi aut asseverandi vim habet. τον μακρόν τείνειν βίον, vitam quanta quanta est extendere i. e. degere, agere. Suevaliais idairi, bona spe fiduciam ac robur addente. pavaisεύφροσύναις, ita ut animum serena hilaritate demulceam, ut Germani : die heitere Fröhlichkeit. Hunc igitur locum communem, quo dulce dicitur, semper hilarem esse, et bonæ spei plenum, Chorus non vult sibi ex animo et memoria effluere, ideoque semper deos revereri, nec unquam vel factis vel verbis offendere cupit.

540, 541. φείσσω - διακναιόμενον. Inhorresco autem cum te video infinitis æ-

rumnis afflictum.

542. sqq. Znva-IIeoun9sv. Jovem enim non reveritus, tuæ potius quam illius voluntati obsecutus, nimis homines coluisti. Βία γνώμη, ut τ. 527. λμά γνώμα. σίζη h. l. ad studium et benevolentiam refertur. Maxime autem de officiis, quæ hominibus jam tribuerat, intelligendum, præsenti pro præterito posito; nam nunc quidem habere tantum iis benevolentiam, non præstare poterat. cf. v. 82.

545. ἄχαρις χάρις, gratia ingrata, eine undankbare Gefälligkeit. Hunc verborum lusum in deliciis habuit Æschylus. Sic ἀπόλεμος πόλεμος v. 912. äras, ras, Pers. 677. (cf. Cl. Valckenaer Not. ad Eurip. Phæniss. v. 1745.) Dupliciter autem dicitur zágis azagis: hic enim est beneficium, pro quo aliquis damnum reportat; at Choeph. v. 40. est munus, quod ei, cui fertur, parum gratum est. pies i. q. siri, age, dic. Nugatur Pauwius, cum aliud esse contendit.

546. sint, wev ris kaná: Dic, ubl hic est præsidium? Sage, wo ist hier irgend ein Beystand? Altera schiptura รีเสร์ ซอบ, ซเร ลิโลล, secundum quam wev encliticum est, ita Germanice vertenda: Sage doch, welchen Beystand, Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέςχθης
'Ολιγοδςανίαν ἄκικυν,
'Ισόνειςον, ἄ τὸ φωτῶν
'Αλαὸν * * * *

Γένος ἐμπεποδισμένον;
Οὔποτε τὰν Διὸς ἀςμονίαν
Θνατῶν ϖαρεξίασι βουλαί.
"Εμαθον τάδε, σὰς ϖροσιδοῦσ' ἀντις. β΄.
'Όλοὰς τύχας, Προμηθεῦ.

Τὸ διαμφίδιον δ' ἐμοὶ μέλος ϖροσέπτα

547. ris ipauseiur] ris d'ipauseiur Rob. ipauipur Mosqu. 2. 548. izminyobearousar deuriar] Sic Brunck e cod. Reg. dayodearin Ald. Rob. etc. inter varr. lectt. commemorat Turn. 549. 4] als Ald. Pro animur isoruer in ead. ed. absurda corruptela an anvisóviseo. 550. Hunc versum cum antecedente, ut antistrophicis responderet, ita constituit Heathius: 'Isónico & co 🍍 🍍 🧂 | 🌣 Фลระตัว ส่งสตัว, ut prior esset iambic. dim. hypercatal. e quo excidisse putabat vocem quadrisyllabam; alter autem basis anapæstica. Rectius autem Brunckius quem secuti sumus; cujus ex ratione, v. 549. 'Ironigor à rè parair est dimeter trochaicus; alter monometer anapæsticus esse deberet, ex quo vero excidit pars dimidia, h. e. vocabulum trisyllabum; integro tamen sensu, in quo Brunckius haud falsam omissionis causam quærit. 551. iμπιποδισμίνον ;] In-552. Tar] The Rob. terrogationis notam recte posuit Brunck. 554. weordous'] alii teste Steph. wendous', sensu TWV] GrnTWV Ald. Rob. parum apto.

welche Hülfe können dir die Sterblichen leisten?

547. odd idiex 945, und bemerkst du nicht ——? dalyodeavian Azirun, imbellem ignaviam. Azirus do Irvis, adivaros, Hesych.

549. los super somnio similem, metaphora sæpius a Græcis ad exprimendam imbecillitatem adhibita. Sic Pindarus, Pyth. viii. 135. σχιᾶς ἔνας ἄν-Sρωτοι. Et Aristophanes a Morello Iaudatus; Av. 688.

'Ολιγοδρανίες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοείδια φῦλ' ἀμένηνα,

'Απτήνες έφημέρια, ταλαοί βροτοί είπελόπεροι 'Επάμεροι' τί δέ τις ; τί δ' οὔτις ;

Eτάμις»: τὶ δὶ τις; τὶ δὶ εῦτις; 550. Vox trisyllaba, quæ post ἀλλιὸν excidit, verbum intransitivum fuisse videtur, quod cum participio ἐμπεσεδισμένον periphrasin faceret.

552, 553. ἐπδι-Βυλαί. Nunquam Jovis decreta antevertunt hominum consilia. παεξέρει Garb. prætereunt, minus hene. Διδς άρμονίαν. "i. c. δρου, άρμου, et hinc Θίλημα; ut exponit Schol. Infra, v. 624. βούλιυμα δίσο. Alias simpliciter notat συμφωνίας, unde de eodem Jove, Aristido tom. i. p. 9. σὺν ἄφμανία καὶ προσοία πάντα ποιεί. Vid. et Pollux, lib. vi. c. 33." Abresch.

554, 555. "µuso - Периполі. Hoc (novo scil. exemplo) didici perniciosam tuam fortunam adspiciens.

556. sqq. τὸ διαμφίδιον-ύμεναίουν. Stanl. vertit: Sed ad me advolavit cantio discrepans ab illa, quam circa lavacre et lectum tuum canebam. Nec vero vulgata lectio aliam interpretationem admittit. At enim incommodis quibusdam laborat, quæ levem textui-mendam insidere arguunt. Nam si क्यूबर्जन्य advolavit, hic idem est ac ad aures accidit, ut supra v. 115, quomodo de cantilena, quam ipsi nunc jam canebant, dicerent ipol messiara? deinde vocabulum messis ad lugubre carmen, quod ipsæ jam canebant, izure vero ad hymenæum olim cantatum referretur. Illum enim nunc audire, hune vero tantum recordari liqebat;

Τόδ', ἐκεῖνό Θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτςὰ
Καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
Ἰότατι γάμων,
"Ότε τὰν ὑμοπάτριον
"Εδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν
Πιθων δάμαςτα κοινόλεκτςον.

560

557. τῶ, ἐκιῖνό ϒ] τῶ ἐκιίνω τι Ald. τῶ ἐκιῖνο γι Rob. τῶ ἐκιῖνο τ' Turn.
τῶ ἐκιῖν' Viteb. ὅτ' ἀμφὶ] ὅ, τ' ἀμφὶ Ald. ὅ γ' ἀμφὶ conj. Pauw. ὅτ' ἀμφὶ
Viteb. λουτρὰ] λοιτρὰ Ald. Turn. λουτρὰ, quod metro aptius est, legitur in sodd. Reg. Viteb. 558. καὶ λίχες] τι καὶ λίχες Vict. ὑμιναίων] ὑμιναίων Ald. 559. ἰστατι] Sic Regg. Viteb. ἰστητι Ald. 561. ἄγαγις] Ita Regg. Viteb. Ατ ἄγαγις Ald. Turn. Ceterum v. 560, 561. transpositos Ald. Rob. Turn. ordini suo restituit Victor.

quo fit ut weosiwra, ad præsens carmen relatum, significet, ad aures accidu, quatenus vero ad hymenæum olim cantatum pertinet, vertendum sit: in memoriam recurrit. Quæ cum ita sint, equidem vel sic legendum esse arbitror:

Τό διαμφίδιον δ΄ ιμοὶ μίλος προσίατα Τόδ΄ ἰκιῖν', δ΄ ποσ' ἀμφὶ λουσεὰ ctc. hoc sensu: Discrepans vero carmen mihi in mentem venit, illud nimirum, quod olim circa lavacra et lectum tuum canebam, cui quidem emendationi favere videtur unus e Scholiastis, qui τόδι ἰκιῖιο ἀσυνδίτως positum esse notavit, vocabulum προσίατα vero vertit: ἰκῆλΝασκὰ κοῦν vel poullo aliter sic.

Se κατὰ νοῦν, vel paullo aliter sic:
Τὸ διαμφίδιον δ' ἰμοὶ μίλος προσίπτα

Τόδι, κείν ο σιοτ' άμφι λουτρά etc. zer pro zera posito et cum λουτεά constructo; h. e. discrepans vero mihi earmen illud in memoriam venit, quod olim eirca ista lavacra et lectum tuum canebam: quæ tamen emendandi ratio priore, ut opinor, difficilior et languidior esset. Itaque donec aliquis meliora docuerit, priorem teneo, ut robi iziire eodem modo quo reur' iziire ad hymenæum referatur. Atque sic bene sohærent imalor, et meoriara di. Διαμφίδιον μέλος, άλλοῖον, διαπαντός πιχωρισμένου άμφὶς γὰρ χωρίς. Αἰσχύλος Προμηθεί δισμώτη. Hesych. Nempe ut apud Latinos discrepans idem est, quod aliter sonans, sic h. l. διαμφίλου μίλος, hymenæus nimirum olim cantatus, opponitur tristi querelæ,

quam nunc in mala Promethei fortuna proferebant, ab eaque plane diversus ac discrepans esse dicitur. Quod reliquum est, hos versiculos, eniendationis nostræ ratione habita sic Teutonice verterimus: Niemals können Jupiters Fügung der Sterblichen Anschlüge vereiteln. Dis erfahr' ich, 6 Prometheus, indem ich dein unglückliches Schicksal betrachte. Und hier schwebt meiner Seele jenes Lied vor, wie so anders dus klang, jenes Lied, das ich ehemals bey deiner Hochzeitfeyer sang etc.

557. λουτεά, lavacra, (nam ante nuptias sponsum pariter ac sponsam solenni ritu corpus lavisse tralatitium est) καὶ λίχος σὸν, et lectum nuptialem tuum. Omnino his verbis apparatus nuptialis designatur.

559. l'oτης γάμων, consilium nuptiarum, optionem electæ conjugis notat, ut nostri dicunt: die glücklich getroffne Wahl. Dativus autem, non, ut Stanleius opinabatur, qui vertit lubentia nuptiali, ab omissa præpositione in, sed potius a verbo ὑμιναίουν regitur.

560. τῶν ὁμοτῶτριον, sororem scil. nostram; nam Hesione Oceani filia esse perhibetur. Morellus citavit Schol. ad Lycophr. 132. qui Promethei uxorem dicit esse Celæno Atlantis filiam.—Ultima autem verba sic construenda: ὅτε τὰν ὁμοτᾶτριον Ἡσιόνων, ἔὐνοις πιδὰν, ἄγωγες δάμωρτα κοινόλικτρον, quo tempore sororem Hesionen, postquam donis sponsalibus ei persuaseras, ut tibi nuberet, uxorem ducebas tori socium.

Φοδούμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορώσα βούταν. Ο δε σορεύεται δόλιον όμμ' έχων, *Ον ούδε κατθανόντα γαῖα κεύθει. 'Αλλ' έμε τὰν τάλαιναν έξ ένέρων σερῶν Κυναγετεί, σλανά τε νήςιν 'Ανὰ τὰν ωαραλίαν ψάμμον: Υπό δε κηρόπλαςος όττο δεῖ Δόναξ άχέτας ὑπνοδόταν νόμον. 'Iù iù, ಹಂî ಹಂî, ಹಹ ಹಹ ಹಹ್.

575

371. Post polovina commate distinguit Garb. 574. άλλ' ίμὶ] άλλά μι Ald. 575. zuvayerei] zuenyerei Ald. Rob. Turn. Vict. 579. 🖼 Rob. Turn. குல் குல்] குச்சுல கச்சுல al. teste Steph. குசுல் சுசுல் Ar. quater குல Ox.

571. φοβουμαι-βούταν. Nota est fabula, Argum a Junone custodem Ioi in vaccam mutatæ additum, postea vero a Mercurio qui eum fistulæ cantu in soporem dederat, occisum esse. Sed ex hac fabula en tantum Æschylus delibavit, quæ consilio suo responderent, nec a dramatis natura et indole nimium abessent. τον μυριωπον βούταν referri quidem potest ad multos illos oculos a recentioribus poëtis Argo tri-Etenim secundum Ovidium:

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,

Inde suis vicibus capiebant bina

Cetera servabant atque in statione manebant.

At h. l. tropice μυριωπός significare ·tantum potest circumspectum, vigilantem, omnin observantem, sicut alibi δ πάνθ' δρών appellatur, Suppl. 310. Qui μυριωπόν proprie interpretatus fuerit, is forte, quod sequitur, δόλιον τωμα ad istos oculos, qui, duobus reliquis somno clausis, pervigiles manebant, traxerit. Nobis vero simplicius esse videtur δόλιον όμμα pro δόλια όμματα dictum, in ecque sine argutiis nihil aliud quam calliditatis in observando notam quærendam putare. Cum autem Io ait, ὁ δὶ ποριύιται δόλιον όμμ "χων, de viso suo, prout ei per insaniam occurrebat, loquitur.

573. 8 - xxi3x cum admiratione quadam pronuntiatum. Miratur enim Io, quid sit, quod Argus, quamvis occisus, tamen quasi adhuc viveret, ob-

ambulet.

574-576. άλλ' εμε-ψάμμον. Sed me miseram ab inferis prodeambulans exagitat, et secundum littoris maritimi arenas vagis erroribus jejunam exercet. vnsiv ut ne ad cibum quidem capiendum otium sit. and T. T. Vauper hæc imago solitudinis miseram Iûs

conditionem exaggerat.
577, 578. ὑπὸ δὶ—νόμον, ccra vero compacta sonora fistula submurmurat carmen soporiferum. Nempe ut Argus pastorum ritu, Inachi filiam dum vivebat agens, fistula canebat, sic Io furore acta etiamnum ejus cantum audire videbatur. ὑστοδόταν νόμον vel ornandæ tantum imaginis causa adjectum est, vel, quod melius placet, ad miserationem commovendam. enim Io molesto lassitudinis sensu premebatur, tum hoc accedebat ad ejus miseriam, quod fistulæ cantus somnum invitaret, quo tamen ob perpetuam Argi fugam frui non licebat.

ύπὸ—ἐττοδεῖ per tmesin pro ὑποτ-சலிய். Præpositio tamen ம்சுல், ut sæpe, in compositis fieri solet, hic plane otiosa est. Κηρόπλατος δόναξ est σύριγξ seu fistula disparibus, ut ait Ovidius, Metamorph. i. 712. calamis compagine

ceræ inter se junctis.

579. Inde ab hoc versu dispelluntur Iûs phantasiæ; jamque se colligit ex furore et ad se redit. Obiter Æschyli in fabularum tractatione prudentiam novo exemplo declarare liceat. Cum in tragcedia, quæ inscribitur 'Iziridis,' Chorus Danaidum Iûs fabulam narratione persequitur, virginem in vaccam a Jove mutatam fuisce, Ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι ωλάναι; 580
Τί ωστέ μ', ὧ Κρόνιε ωαῖ, τί ωυτε,
Ταῖσδ', ἐνέζευξας εὐρων ἀμαςτοῦσαν, ἐν ωημοναῖσιν, ễ ễ,
Οἰςρηλάτω δὲ δείματι
Δειλαίαν ωαράκοπον ὧδε τείςεις; 585
Πυρὶ Φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον,
 'Η ωοντίοισι δάκεσι δὸς βορὰν,
Μηδ' ἐμοὶ Φθονήσης εὐγμάτων, ἄναξ.
 'Αδην με ωολύπλαγκτοι ωλάναι
Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη 590
Πημονὰς ἀλύξω.

Χ. Τᾶς βουκέρω ωρόσφθεγμα ωαρθένου κλύεις;

580. whávai] wháva omnes edd. ante Brunckium, qui e codd. Regg. whávai in textum recepit, soni, ut ait, suavitate adductus. Eum, accedentibus etiam codd. Guelf. Mosq. 1. secuti sumus. Ceterum ipse V. D. Moerin laudavit, qui whávai Tragicis præcipue usitatum et Atticum esse pronuntiat. 581. τί πονε πίσει τί πονει γίς πονει τίς πονει καί Ald. νίς πονει τί πονει γία πονει πίσει Rob. τί πονεί μ' τίς πονει τίς πονει τίς πονει νία τον Rob. τί πονεί μ' τίς πονει γία τον Του. 582. εὐρὼν] δερὼν Ald. Sæpe in Aldina vitiose pro ευ scriptum α. Post ἐμαφτεῦναν commate interpungit Steph. 587. πονείωμε δάκων! Sic Brunck e codd. Regg. ut sit iamb. trim. brachyc. Vulg. πονείως. 588. εὐνμάτων! ἀνμάτων Ald. νίτίοse. cf. ad ν. 582. notata. 589. ἄδην βάλ. Τατη. πολύπλαγκενι] πολύπλανοι Ald. Turn. 590. γεγυμνάπαση! γεγυμνάσην mendose Ald. 592. τᾶς

cique Jovem in taurum conversum appropinquasse; tum Argo ejus custode a Mercurio interfecto Junonem miseræ buculæ æstrum s. æsilum boves exagitantem bestiolam immisisse narrat. His autem fabularum portentis in hac tragædia, ubi non narrabatur res, sed in scena agebatur, consulto abstinuit.

580. τηλίπλαγητοι πλάναι, longin-

581. sqq. Constructio verborum hæc est. σ΄ ποτέ, ω Κεόνι παῖ, τ΄ ποτέ με εὐρὸν ἀμαρτοῦσαν ἐνίζευξας ταῖοδ ἐν πημοπαῖειν, quo tandem in delicto me deprehensam his calamitatibus coërces? ἐνίζευζας, ut supra, v. 108. ὑπίζευγμαι ἐνώγκαις.

p. 584. oisendara dissart, timore et insmis orto; larvæ enim et intemperiæ virginem agitabant. Hanc insaniam, timulac se ex furore recepit, flebiliter queritur, sicut Ajacem Sophocleum, postquam ad se rediit, corum pænitet, quæ furore percitus perpetraverat.

Nihil igitur opus est, h. l. de vero cestro s. asilo cogitare. wagázonos, amentem; nempe se non ignorat per intervalla furore corripi.

586. Incredibiliter angit animum spectatoris, cum, ut se Jupiter igne potius comburat aut terra abscondat, aut in mare projiciat, optat; quam arumnosam enim ac deplorabilem ejus vitam esse oportet, cui nullus mortis gradus adeo terribilis est, quin tali vita optabilior esse videatur?

590. γιγυμιάπασιν, exercuerunt.
οὐδ' ἔχω μαθεῖν, ὅση ωνικονὰς ἀλύζω,
nec haben unde discam, quo pacto tandem
has ærumnas evitem. His verbis commodum sibi transitum parat ad colloquii cum Prometheo instituendi argumentum.

592. τῶς — πλύιις; Audin' virginis cornigeræ vocem? πρόσφθιγμα vel (ut Sophocl. Philoct. 238.) alloquium significat, tumque ad v. 565—567. respicitur, vel simpliciter sermanem, vocem, vi præpositionis neglecta.

Digitized by Google

Τῆς 'Εναγείης; ή Διὸς Βάλπει κέαρ *Ερωτι, και νύν τους ύπερμήκεις δρόμους Ήρα ςυγητός πρός βίαν γυμνάζεται. Ίω. Πάθεν έμου σύ σατρός δνομ' ἀπύεις; Είπ' ἐμοὶ τᾶ μογερᾶ, τίς ών, Τίς άρα μ', ώ τάλας, τὰν ταλαίπωρον $\Omega \delta^i$ ἐτήτυμα σεροσθροεῖς, Θεόσσυτόν τε νόσον ωνόμασας, ^Α μαραίνει με χρίουσα

Πρ. Πώς δ' οὐ κλύω τῆς οἰς ξοδινήτου κόρης

50E

600

βουπίρω πλύτις] πλύτις προσφθίγμανα τὰς βουπίρω παρθίνυ Ald. πλύτις φθέγμας τᾶς β. παρθίνου Rob. πλύτις προσφθίγματα τᾶς β. παρθίνου Turn. πλύτις προσφθίγματος τ. β. π. in cod. quodam reperit Turn. πλύτις πρόσφθίγμα τᾶς βουπίρω παρθίνου ed. Victor. etc. πλύυς φθίγματα τασδι β. π. cod. Ar. φθίγματα etiam Viteb. κλύις πράφθηγμα β. τᾶς παρθένου conj. Stanl. Arnaldua autem emendabat: τᾶς παρθένου πρόσβηγμα βουαίρω κλύις; Morellus iambicum senarium ita etiam effici notat: τὰ φθίγματα κλύις βουαίρω τᾶς παρθένου; Quod cum Brunckio edidimus, Heathio debetur; is enim et Morellus recte Pauwii rationem aspernantur, qui hunc versum ad monostrophica Iûs pertinere censebat, ideoque non iambicum senarium, sed antispastic trim acatal. *** χημάτιτον esse volebat, lectionem Victorianam amplexus. Bene autem monuit Morellus, hac Chori interrogatione novam personam in scenam introduci, qua in re poëtas fere semper iambicos usurpasse, coll. Soph. Phil. 1246. Œd. C. 576. 1313. Eurip. Hec. 215. Or. 1315. Alc. 1016. 596. รบาทรางิร] รบาทราพิร minus apte Viteb. γυμιάζεται βιάζεται Ar. errore librarii, cujus animo antecedens Biar obversabatur. 600. iruna irnruna Ar. quod præsert Heath. ovrés es Sic Ald. et Brunck e codd. Regg.; vulg. Sievres di, Turn. etc. Viteb. vero legitur 71.

593. eiseedinnees, furore quasi vertigine circumacta.

594. · π Διος θάλπιι κίας ζεωτι, cujus amore Jupiter incaluit.

595, 596. καὶ τῦν—γυμτάζιται. Et ruce nunc Junom exosa longinquis cursibus violenter exercetur. cf. v. 590.

597. woder-aring. Unde tibi hæc

notitia venit, ut patris nomen pronunties? 598. sqq. six' luoi-weov genis, dic mihi ærumn: sæ, quis sis, aut qui fiat ut tu miser miseram me tam veris verbis alloquaris. Repetitio pronominis ris, in vis do, vis des, admirationem significat; q. d. quis sis, quis sis inquam, qui etc. In his autem versibus collocatio verborum moyses, ralas, ran ralaszweer ad misericordiam commovendam perquam apposita. Sperat enim Io, quia ipsum Prometheum ærumna laborantem videt, eum ad levandas aliorum miserias, si quo modo possit,

promtum ac paratum fore.
601. Siéreviér es réess aréqueus. Hec ad v. 593. respiciunt, ubi Prometheus Inachi filiam who elegodionero zógno appellaverat. Qui decen igitur in hae tragcedia proprie de asilo accipiunt, Sierrer vorer intelligent, mahum a deo immissum, h. e. vel ipsum asilum, vel saltem Iús fugam et errorem ex asili se agitantis horrore oriundum. Nos vero, pro iis quæ jam antea disputavimus, nihil aliud significari putamus, quam furorem divinitus immissum, quem proprio nomine morbum appellare li-

602. sqq. & μαραίνι - δαμείσα. Tota hec allegoria, in qua præclare servatus est translationis tenor, a similitudine equi stimulis ad cursus celeritatem excitati ducta est. Furori igitur tribuuntur zíveze paradía, h. e. stimuli ad cursum excitantes, quibus ille mise-

Κέντροισι Φοιταλέοισιν, ε ε.

603. paraliarir] peraliarir mendose Ald.

ram Io zeioven pagniru, pungens emacerat, conficit, fatigat, adeo ut illa huc venerit λαδρόσσυτος σχιρτημάτων νήςιou aixímis, concitata saltibus molestis perniciosis, famem ferentibus; inizorous
under dupesen, savis iratæ Junonis consiliis perdomita.

603. πίντροισι Φοιταλίωσιν. De hac metaphora primum Stanleium audiamus. " Moschus Idyll. ii. de eadem :

Φωταλίη δὶ πόδισσιν ἰφ' ἄλμυρα βαίνι πέλευθα.

Hesych. Φοιταλίος, wagázoπος, μανιώ-Sas. Nempe and row paras, quod inter alia furere significat. Idem φοιτέ, βα-Sign, mainerar unde etiam poires furor est, ut veteres Grammatici notarunt, Eustath. ad Iliad. 1. is to in Source-పైలొక δεμάν καὶ μαίνεσθαι, φοιτάν ἐλέχθη, Ber zai Peiros n maría, dndever el waλαιοί. Φωτῶν igitur veteribus Græcis furere, et φοῖτος furor, unde in Sept. Theb. v. 667. pro σὺν τύφφ φρινῶν legit cod. Arund. eur poirm et expositione interlineari pariar reddit. Quidni igitur φοιταλίος furialis, et κίντεα Postalia stimuli furorem excitantes, furibundam efficientes? Sed et ex hujus significationis vera origine est, quod rei præsenti illustrandæ addi possit. Ideo enim porazio furibundi dicti, quod, qui tales sunt, huc atque illuc frequenter ire, redire, et cum impetu soleant, quod est ourge. Homerus Diad. s'. de Marte:

"Λεης δ' ἐν αναλάμησι αιλώειον ἔγχος iráua

Φοιτή δ άλλοτι μίν αγόσω Έπτορος, בונים לאנה לאנה

Ubi notat Eustathius, Homero et Hesiodo ourar idem esse quod ieuar, et cum furorem simul cum impetu denotet, Marti esse oizuoraror, qui adversus Græcos adeó furibunde et cum impetu ferebatur. Planius adhuc id, quod volumus, expressit Sophocles de Ajace:

Έγὰ δὶ Φοιτῶντ' ἄνδεα μανιάσιν νόσοις

" A Teuror.

quibas verbis hominem depingit furiali more grassantem, et huc atque illuc ovium gregem persequentem, qualis Io hæc. Kirrea igitur porratia sunt stimuli dementantes et furorem injicientes, adeo-

que furentium more buc atque illuc itare, procedere, regredi, grassari cogentes; ita Lycophron vorada dixit v. 615." Hactenus Stanleius, qui, si generatim de sensu, qui vocabulo paσαλίος subjici possit, quæratur, docte disseruit; si vero de vera vi hujus metaphoræ, quani quidem hoc loco habeat, agitur, ab ea prorsus aberrasse videtur. Etenim si Siocovros vocos jam furorem Loi immissum significat, inepte, utique dicatur furor stimulos addere in furorem conjictentes. Si vero πίντεα φωταλία interpreteris stimulos ad cursum incitantes, non solum singulæ translationes sibi constant, sed etiam ipsa res hac imagine involuta apte ac dilucide declaratur. Ex furore enim vagi Iûs errores et cursus oriebantur. Φοιταλίος vero prima significatione est errabundus, vagabundus, secunda demum translate dicitur pro furiosus. Notandum vero est, multis adjectivis, quæ alias intransitive ponuntur, Æschylum transitivam vim tribuere; ut enim hic φωταλίος, quod proprie significat errabundus, h. l. est in errores conjiciens, ad cursum concitans, sic paulo post viers, alias jejumis, ponitur, pro famem s. inediam afferens. Cf. Agamemn. v.. 2011. σχιςτημάτων αἰχίαι sic dicuntur, ut supra vincula adapareóδιτοι λύμαι. De significatione vocabuli aixía, qua plagam aut verberationem notat, plane hie non cogitandum. Incommode igitur vertit Stanleius: famelicis flagris saltuum. Σκιρτημάτων aiziai nihil aliud sunt, quam ezieráματα αικίζοντα, saltus corpori nocentes, s. corpus anhelitu et fatigatione cruciantes. visides autem jejunæ i. e. q. famem ferentes, quæ non patiuntur vel ad cibum capiendum aliquem conquiescere. Nam in hoc quoque vocabulo similitudo latet equi a crudeli sessore usque ad internecionem sic fatigati, ut ne ad pabulum quidem capiendum statio concedatur. (Propius ad sensus h. l. veritatem accessit Garbitius, qui sic circumscripsit: " stimulis impetuosis, qui me perpetuo ad cursum incitant, ex quo ego accurri λαθεόσσυτος, vehementer concitata, ad saltus, propter

Σκιρτημάτων δε νής ισιν
Αλκίαις λαδρόσσυτος ήλθον,
Έπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα.
Δυσδαιμόνων δε τίνες, οὶ,
"Ε ε̂, οὶ ἐγὼ, μογοῦσιν;
'Αλλ' ἐμοὶ τορῶς τέκμηρον,
"Ο τι μ' ἐπαμμένει ωαθεῖν,
Τί με χρὴ, τί φάρμακον νόσου.
Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα θρόει,
Φράζε τῷ δυσπλάνω ωαρθένω.

615

605

Πς. Λέξω τορώς σοι πᾶν, ὅ τι χεήζεις μαθεῖν,
Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ, ἀλλ ἀπλῷ λόγῳ,
"Ωσπερ δίκαιον περος Φίλους οἴγειν σόμα.
Πυρος βροτοῖς δοτῆς' ὁξᾶς Προμηθέα.

604. τήσιον] Schol. α΄. in quibusdam libris scriptum fuisse τήσιονν refert, idque a partícula privativa τη et σασις derivat. 607, 608. δυσδαιμότων δι σίτες—μογούστις] δυσδαιμότων δι σίτες—μογούστις Ald. δυσδαιμότων δι σίτες στις εί, 11, εί τγὰ μογούστις Τυ τη. Victorius primum recte hanc μῆσιν interrogative extulit πίτες—μογούστις του Schol. α΄. præivit. At Schol. β΄. cum Aldina consentit. 611. σ΄ μι χρη Sic Rob. σ΄ μλ, χρη Ald. Tarn. σ΄ μλ χρη Victor. 613. Φράζε σῆ] Φράζε σε Rob. quad fortasse ortum e Φράζε σῆ.

ictus et punctiones adimentes mihi spatium sedandæ famis;" ubi tamen in posterioribus verbis a vera constructione aberravit.)

Quod reliquum est, per totam hanc Insorationem structura verborum perterbatior et præfractior callide prodit miseræ virginis animum faroris æstu, qui vixdum resederat, incensum atque inflammatum.

607, 608. dvedaupéren—poyogen. De solo Prometheo loquitur, plurali numero singularis locum obtinente. Id nostra etiam lingua imitetur: Wersind die Unglücklichen, die sich mit mir, 6 weh, in gleicher Drangsal befinden?

609. sqq. At tu clare mihi denunties velim, qua me porro mala maneant, quid me fucere oporteat, ecquod morbi remedium sit; doce, si quidem noris, loquere, (in Guelferb. 9661 a secunda manu adjectum, et post \$\rho_{\text{eff}}(\text{z}\) additum \(\text{rs}\), dictillud virgini miseris erroribus obnoxie.

τοςως τέκμηςον. Ut Pers. 477. ση-

μίπαι τορῶς. τί με χρλ, bene monuerunt Heathius et Brunckius subintelligendum esse δρῶν s. ωμῶν. Suppressi hujus verbi aliud exemplum Brunckius citavit ex Eurip. Troad. v. 754.

— τούτων ούνεκ' οὐ μάχης ἰρᾶν Οὐδ' αἰσχρὸν, οὐδὶν, οὐδ' ἰπίφθονόν σε νοή.

Post differ apte a poëta additum sisse ososu, nondum enim norat Io Prometheum, adeoque, nisi hanc dubitandi formulam subjunxisset, eam a primo quoque obvio futuri temporis exitum sciscitari mirum videri debuisset.

614. Prometheus Ioi omnia quascire cupiat ingenue se expositurum pollicetur. obr lustian alsiquate, non involvens obscuris difficilibusque sermonibus, qualia nimirum oracula fere esse solebant.

616. οτημι τόμα. Etsi similis est phrasis hebraicæ locutioni, tamen hebraismus non est dicendus.

617. ανυρὸς βροτοῖς δοτῆς ὁρῷς. "Verbalia eundem regunt casum, quem

625

^{*}Ιώ. ^{*}Ω κοινὸν ωὐφέλημα θνητοῖσιν Φανεὶς
Τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

Πρ. 'Αρμοί σέπαυμαι τοὺς έμοὺς Άρηνῶν σόνους. 620

'Ιώ. Οὔκουν σόροις ᾶν τήνδε δωρεάν έμοί;

Πρ. Λέγ' ήντιν αίτη ωαν γαρ αν ωύθοιό μου.

'Ιώ. Σήμηνον όςις εν Φάραγγί σ' ώχμασε.

Πρ. Βούλευμα μεν το δίον, Ηφαίσου δε χείρ.

'Ιώ. Ποινάς δὲ ωοίων άμπλακημάτων τίνεις;

Πρ. Τοσοῦτον άρχῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.

'Ιώ. Καὶ ωςός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς ωλάνης Δεῖξον τίς ἔςαι τῆ ταλαιπώρω χοόνος.

Πρ. Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἡ μαθεῖν τάδε.

618. 9πποῖσι] 9πποῖσι Viteb. quem codicem laudat Zeunius, quod semper et ubique recte illud » ἰφιλωσικό omittat in cæsura et fine versuum. 620. ἀρμοῖ] τΩ μοι cod. Turn. ἀρμοῖ Ald. Rob. 621. τήνδι] τάνδι Ald. Rob. 622. τὰν γὰρ ἄν πύθοιο καίντα γὰρ πύθοιο Ald. Ox. πᾶν γὰρ ἄν πύθοιο Rob. Turn. πᾶν γὰρ ἄν πύθοιο in cod. MS. legit Steph. πᾶν γὰρ ἄν πύθοιο est conjectura Steph. eamque lectionem Brunck. in cod. Reg. B. deprehendit; ubi præter eam ista quoque comparebat πάντα γὰρ πύθοιο. Ceterum Brunckius observat scribi potuisse πάντα γὰ ἄν πύθοιό νει τύχοιό μου; quicquid sit, abesse posse particulam ἄν recte negat. 622. μου] μοι Ald. Ox. 624. μὶν] μίν τω Viteb. adversus metrum. 626. ἀρκῶ σοι] ἀρκίσπ citat Turn. e cod. Suspicor fere Æschylum scripsisse τσουῦτο ἀρκῖο σοι αμφηνίσκαι με νῦν; saltem si uulgata vera est, signum interrogationis post μόνο ponendum. 629. τὸ μὰ μαθιῦν σω] In codd. Regg. μαθιῦν σε; sed σω superscriptum.

verba transitiva, unde derivantur. Demosth. Philipp. 1. 'Aλλ' οἱ μὶν ἰχθοὶ καπαγιλῶσιν, οἱ δὶ ἐντμαχοι τιδτῶσι τῷ δίει τοὺς τοιούσους ἀποτόλους, ubi quidam legunt τῶν τοιούσου ἀποτόλους, sed idem est, ας τιθτῶσι τῷ διδιίναι τοὺς ραιούσους ἀποτόλους. Vid. Sept. Theb. v. 295. et Obs. Misc. Crit. vol. viii. t. 3. p. 345." Giac.

618. S zovér paril; ó tu, qui communis salus mortalibus apparuisti. Blandum est alloquium, et Prometheo recreando idoneum; audit enim beneficiorum suorum famam inter homines percrebuisse.

620. Lepsi—wirovs. Virdum desii

621. τήνδι δωςιών non ad ultima Promethei verba, sed ad ea pertinet, quæ mox dictura est. In ejusmodi enim orationis nexu, 361, 461, 461 inservit aposiopesi, et ut celerius alternet dialogus, efficit. Germanice igitur non

vertendum: Wolltest du mir nicht auch diese Gefälligkeit erzeigen? sed potius; Ich darss also wol nicht wagen, dich um eine Gefälligkeit zu bitten—.

626. Toosours — µorer. Hace verba affirmative enuntiata incommodum sensum prabent, nec satis cum sequentibus cohærentem. Cur enim diceret: Tantum duntatat tibi enarrare possum. Nondum enim sciebat, an plura Io scire quæreret? Interrogationis autem signo adjecto omnia inter se apta et nexa sunt: Tantumne igitur est, quod enarrasse tibi suffecerit? aut si emendationem, quæ nobis in mentem venit, sequaris, (quan in V. L. indicavimus) Tantumne tibi sufficit me nunc quidem tibi enarrare?

627. zai weis ys rovens] ys h. l. negationem antecedentis quæstionis includit; q. d. minime, sed insuper etc.

'Ιώ. Μή τοι με κρύψης τοῦθ' ὅπερ μέλλω σαθεῖν. 638

Πρ. 'Αλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.

'Ιώ. Τι δήτα μέλλεις μή ου γεγωνίσκειν το σαν;

Πρ. Φθόνος μεν ούδεις σας δ' όκνω θράξαι φρένας.

Ἰώ. Μή μου ως οκήδου μᾶσσον ή ώς εμοί γλυκύ.

Πς. Έπει ωςοθυμή, χρή λέγειν άκουε δή.

Χο. Μήπω γε· μοΐοαν δ' ήδονης κάμολ ωόςε.
Την τησδε ωρώτον ίςος ήσωμεν νόσον,
Αυτης λεγούσης τὰς ωολυφθόςους τύχας.
Τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω ωάςα.

Πρ. Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν, ᾿Αλλως τε ωάντως καὶ κασιγνήταις ωατρός.

640

635

630. μή τοι] μή τι cod. Ox. Reg. A. μήτοι Reg. B. it. Schol. ad Eurip. Hec. 570. qui Æschylo non nominato h. v. sic citat: καὶ ἄλλος μήτοι μι κιρύψης τοῦνο ἔτις μίλλω παθτίν. Stanleius ad h. l. recte ridet Phrynichum in Eclogis, qui barbaram constructionem esse τοῦ μίλλων cum aoristo pronuntiat. Addit etiam Thomam Magistrum observasse μίλλων cum Aoristo etiam conjungi posse, sed non sine particula ἄν, quæ faciat ut præteritum pro futuro sumatur. Quod autem subjungit Thomas Mag. εί καὶ λιοχύλος iν Προμηθιί διὰ τις μίλλω παθτίν ενουμένου ἔτωθτιν τοῦ ἄν, id sic intelligit Stanleius, poëtam necessitate metri ductum ἄν omisisse; in quo errasse putat Thomam, cam metri ratio constiterit si ἄγ ἀν pro ἔτος legas. At illa metri necessitas, de qua loquitur Thomas Mag. non ad particulæ ἄν omissionem, sed ad verbum παθτίν pertinere videtur; Grammaticus nempe opinatur Æschylum scripsisse παθτίν pro πάσχιν metri causa, quia si πάσχιν scripsisset, in ultima senarii regione spondeum admisisset; quod ut effugeret, eum παθτίν scribere maluisse. 631. σω excidit Ald. Pro τοῦδι σω Viteb. τοῦδι τοῦ, quod et Schol. in codice suo legit. 631, 632. in Oxoniensi plane absunt. Sane, si abessent, ad sensum nihil desideraretur. Et fortasse alio modo interpolationem, quæ hic alicubi latere videtur, tollere liceat. Quid si sic Æschylum scripsisse dicamus?

Πε. το μή μαθείν σοι πρείσσον ή μαθείν τάδε. 'Τω, μή τοι μέγαιρε τουδε μοι δωρήματος. Πε. Φθόνος μεν ουδείς: σὰς δ' δανώ θράζαι Φρένας.

Ita saltem brevius et elegantius alternaret dialogus, cujus, ut nunc est, μαπρολογία non placet. 633. δ οινώ] δοικώ Ald. 634. π ως] ως Ald. Rob. Turn. προκήδου, μάσσου ως ίμοι γλυκύ Victor. π ως Turnebo in cod. repertum proharunt Heath. et Brunck. Morellus cxistimat π subintelligi posse. Scholiastes omisso π sic interpretatur: Ne de me amplius sis sollicitus, mihi enim dulcs est, scil. ista audire.

630. μή τοί με πρύψης τοῦ3'. "Sic Eurip. Hec. 570. & πρύστειν διματα χρίων ubi Schol. sub nomine τοῦ ἄλλου citat hunc Æschyleum." Morell.

633. φθόνος—φείνας. Non equidem invideo, sed animum tuum perturbare vereor. ἐκνῶ cunctationem et cunctandi causam exprimit.

635. ἄκουι δὶ, so höre dann. 636. μήπω γι, ut nondum quidem. μεῖραν δ ἡδοτῆς κέμωὶ στόρε, sed mihi quoque partem voluptatis tribue. Quod h. l. Chorus Promethei narrationem interpellat, et Ilis de causis morbi sui relationem exposcit, non solum ab ejus curiositate alienum non est, sed etiam ad variandum dialogi cursum utile, ne forte eadem persona diutius sermocinante auditoris attentio languesceret.

641. ἄλλως τι-πατρός. Presertim

'Δς κάποκλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας
'Ενταυθ', ὅπη μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
'Ἰώ. Οὐκ σἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιςῆσαί με χρή'
Σαφεῖ δὲ μύθω ϖᾶν, ὅπερ ϖροσχρήζετε,
Πεύσεσθε. καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι

645

642. és zározdaveni] Recepinus lectionem cod. Viteb. quæ et metro et sensui consulit. Eam ut opinor, Stanleius quoque divinavit; nam quod in ejus notis dicitur legendum esse de narodioso Sas metri gratia, id sine dubio vel scriptoris vel typographi aberrationi debetur; cum id nihil ad rem faciat. Aut igitur scripsit, aut scribere voluit: legendum ws zaprezdaveas. Verte: quin etium deflere et lameniari esc. ώς ἀποκλαύσαι Ald. Rob. Vict. Cant. Stanl. ώς ἀποκλαύσαι in codice reperit Steph. Idem recepit Brunck e codd. Regg. raptim elatum esse มีระ ผสงมมัสมัสม, aut crasi coaluisse e et a existimans; atque sic etiam Morello visum in notis de metro et syllabar quantitate. ຜ່າ ເຈົ້າຜາຍາລັດພັດພາ Turn. Morell. ຜ່າງ ພາດການຂະກັດພະ vel ຂໍ້ໜ່ວມໄພກິດພະ conj. Pauw. ຜ່າງ ຂໍກາດ ເາ ນໄພພັດພະ (per tmesin) Markland. ກຊໍ່ກາວປະຊຸດຕົວພະ] ກຊໍາຄວັນດູເຮົາພະ Ald. 643. ອາກ] ອີກາວ Viteb. ອີດປະ சூவ] பீசுசைய citat Turn. e cod. MS. 644. "xu] "xur Ald. 645. สสารทีcar] ἀποςποιι Viteb. 647. πτύστοθτ] πτύστοθτ Rob. αἰσχύνομαι] Sic Ar. Schol. non improbante Steph. Vulgo editum ἐδόρομαι, quod et in Mosq. 1. legitur, ubi tamen notatur γς. αἰσχύνομαι. Genuinam existimo lectionem αἰσχύrem incutere virgini potuerit. Cur enim eam non puderet faciei deturpatæ, quamvis id ei præter culpam accidisset? præsertim quum virgini simul turpis ejus causa enarranda esset. cf. v. 655.

cum utique patris tui sorores sint. Inachus Ids pater, sicut omnino flumina reliqua, (cf. Hesiod. Theog. v. 336. aqq.) Oceani et Tethyos filius erat.

642—644. อิร มส์สอมมิตซิเ— นั้ร์เฉง ชุงเริ่ม เมะเ, denn auch sein Schicksal zu beweinen und zu beklagen, da wo man den Zuhörern eine Thräne abzugewinnen hoffen darf, ist wol der Muhe werth. Si 🍇 ἀποκλαῦσαι legeris, sensus erit: adeo ut deflere et lamentari infortunia sua, ubi quis lacrymas ex auditorum oculis eliciturus sit, operæ pretium est. At enim h. l. particula requiritur, quæ causam potius, quam consequentiam notet; quod si cum Stanl. de xaroπλαῦσαι reponas, ita contingit, ut metro simul satisfiat. Tum vero as zai nihil aliud est quam quin etiam; enim vero quoque.-Iterum in his verbis humanum animum prodit Prometheus.

646, 647. σαφίζ — σεύσισθε. Eadem sententia variata tamen elocutione occurrit v. 614. sq.

647—649. zaíro: zai węceiarare. Constructio est nominativi, qui a posteriore verbo pendet, in accusativum ab antecedente rectum commutati, q. d. καί τοι καὶ κἰσχύνομαι λέγουσ' όθεν μοι σχετλία ὁ θεόσσυτος χειμών καὶ διαφθορά μορφής ωροσίπτατο: tametsi me pudet enarrare (turpem causam), unde mihi miseræ hæc divinitus immissa tempestas et formæ corruptio acciderit; pudebat nempe castam virginem, stupri sibi a Jove intentati mentionem facere. Siérgores Xupar i. e. q. Siérσυτος νόσος v. 602. et furor bene cum tempestate compe., tur, præsertim qui eam in tot vagos errores conjecisset. cf. v. 844. διαφθοράν μορφής ad cornua pertinet, quibus dedecorata Io comparebat; nisi forte persona, quæ faciem tegebat, pluribus etiam partibus

bovinam faciem repræsentaverit.

προσίπτατο. " Supra v. 115. δδμά
μι προσίπτατο. v. 557. μίλος προσίπτατο.
Soph. Αjac. v. 283. ἀρχή τοῦ κακοῦ
προσίπτατο. Eurip. Alc. v. 421. ἄφτω
κακοῦ προσίπτατο. Herodoto placuit
ἐσίπτατο, lib. ix. c. 99. φήμη ἰοῦσί σφι
ἐσίπτατο is τὸ σρατόπλου πάν, et cap.
100. ἡ κλήδων αὐτη σφι ἰσίπτατο.

Abresch.

Θεόσσυτον χειμώνα, καὶ διαφθοράν
Μορφής, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο,
'Αεὶ γὰρ ὅψεις ἔννυχοι πολεύμεναι
'Ες παρθενώνας τοὺς ἐμοὺς, παρηγόρουν
Λείοισι μύθοις το μέγ εὐδαίμων κόρη,
Τί παρθενεύη δαρὸν, ἐξόν σοι γάμου
Τυχεῖν μεγίςου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
Πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν 655
Θέλει σύ δ', τ παῖ, μὴ πολακτίσης λέχος
Τὸ Ζηνὸς, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὸν
Λειμώνα, ποίμνας βουςάσεις τε πρὸς πατρὸς,
'Ως αν τὸ δῖον ὅμμα λωφήση πόθου.

650. ἴννιχοι Ald. 652. εἰδαίμων] Sic cod. Reg. B. Ald. Turn. etc. εἰδαίμων Rob. 655. τίθαλαται] τίθωαται MS. Viteb. genuina tamen lectione intra lineas explicata per κατακαίται. Zeunius conjicit ortum esse τίθωαται escholio τίτζωται, quo quis illud τίθαλαται interpretatus sit. 656. ταλακτίσμε] ταλακτίσμες Viteb. 658. τε] τε καὶ Viteb. Recte Zeunius illud καὶ ex interpretatione τοῦ τὶ ortum esse arbitratur.

650. όψεις ἔννυχω, visa nocturna, Traumgestalten. σολεύμεναι ionice ut supra εἰσοιχνεῦσεν v. 122.

651. wae Serwas. " wae Serwar locus est, in editiore ædium parte, uhi seorsim a viris degebant virgines. Moschus de Europa:

- ὑπωροφίοισιν ἐνὶ πνώσσουσα δόμοισι.
 Idem Θάλαμος, unde παρθίνος ἐκ θαλάμου ἡ μήπω γημαμίνη." Stanleius.
 652. λιίοισι μύθοις, blandis verbis.

654, 655. Zευς γας ιμέςου βίλει εκρός σοῦ τίθαλαται. Omnes affectus animi, qui ab externa quadam causa proficiscuntur, eleganter a poëtis Græcis cum vulnere con arantur a πίντος vel βίλει inflicto. Δε si ejusmodi est animi perturbatio, qua sanguis vehementer incitatur et incalescit, hominem illo telo θάλσισθαι, si vero ex eo genere est, quo sanguinis motus reprimitur et cohibetur, adeo ut frigoris sensu corpus tangatur, contrario modo hominem illo telo frigesieri dicunt. H. l. quia de amoris telo sermo est, bene ei convenit θάλσισθαι. Ίμιςος, dulce amoris desiderium, quo primum tepent, mox inculescunt amantes. Quod hic ornatiori metaphora exprimit Æschylus, id simplicius effert Pindarus, Neptunum δαμέντα φείνας

iμίςψ appellans, Olymp. a. 65. Plura vide in lexico Æschyleo v. βίλος et zίντεον.

Eυκείριο Sai κυπρίν. i. q. συνουσιάζει». Ineptam Scholiastæ sententiam mirari satis nequeo Abreschium probasse, qui Κύπριν de persona Veneris cepit, q. d. cupit una Venerem adjuvare se, ut potiatur amore.

656. μη πολακτίσης λίχος. Suidas: ἀπελάκτισεν ὁ ήγαπημένος, ἀντὶ τοῦ ἀπεσείστησεν. Metaphora ab equo calcibus, quæ sibi nocitura videntur, repellente petita, graviter et ornate repulsam pertinacem et ignominiosam designat.

657. weès Λίονης βαθὸν λιμώνα. Stanleius attulit locum e Pind. Schol. 64. a. ἡ γὰς Λίονη κατὰ μίν τινας κείννη, κατὰ δί τινας λοχμώδες χωρίον. Utrumque vero facile conciliari potest. Nimirum in vicinia fontis Lernæi convallis erat, in qua prata erant pascendis pecoribus idonea; his pratis vero colles imminebant. βαθὸς λιμών igitur est pratum in valle depressiore.

659. ἔμμα λωφήση τόθου. Ut Jovis oculus desiderium deponat, h. e. ut ei satisfiat. Oculi enim sunt in amore duces. Inde Hesychio: ἐμματίας τό δος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐρξν ἀλίσκισθαι ἔχω-

Τοιοῖσδε πάσας εὐφοίνας ὀνείρασι
Ευνειχόμην δύς ηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
ἔΕτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.
'Ο δ' ἔς τε Πυθω, κἀπὶ Δωδώνης πυκνούς
Θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
Δρῶντ' ἡ λέγοντα, δαίμοσι πράσσειν φίλα.
'Ηκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολος όμους
Χρησμούς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
Τέλος δ' ἐναργὴς ἡλθε βάξις Ἰνάχω
Σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
'Έξω δόμων τε καὶ πάτρας ώθεῖν ἐμὲ,
'Αφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις·

661. Îs τι] Brunckius notat se semper istam vocem aspero spiritu notatam reperisse, tanquam si esset ex ἴως contracta.

662. νυπτίφωντ' Rob.

663. πάπὶ Δωδώνης πυπωύς] πάπὶ Δωδώνης συχνούς Ατ. πάπὶ Δωδώνης π. habent Codd. Regg. Ald. Rob. πάπὶ Δωδώνην Τιιι.

664. Γαλλιν Rob. μάθω] μάθη Codd. Regg. Viteb. Μοςς 2.

665. περάσσιν] Ita Brunck e codd.

667. δυπερίτως] δυπερίτως Rob. ἀσήμους, δυπερίτως δοικείτως] διπερίτως δοικ. πλθι βάξις] Concinniorem hanc verborum juncturam præbuit Mosq. 1. Vulg. βάξις πλθιν.

vi ix vou yar ivoque yintra an antique vi ix vou yar ivoque vi in assidue spectando, cura puella. Propert iii 21. Stanl. Comparavit etiam Giacomellus Sophoci. Trach. 557. Eurip. Hipp. 527. et Æschyl. Suppl. 1010. Orationem, que hic speciei per quietem nocturnam oblate tribuitur, Ovidius ipsi Jovi assignavit, Metamorph. i. fab. x. v. 21. sqq.

Viderat a patrio redeuntem Jupi-

Flumine, et, O virgo Jove digna tuoque beatum

Nescio quem factura toro, pete, dixerat, umbras

Altorum nemorum, (et nemorum monstraverat umbras)

Dum calet, et medio sol est altissimus orbe.

Quod si sola times latebras intrare ferarum,

Præside tuta deo nemorum secreta

Nec de plebe deo, sed qui cælestia magna

Sceptra manu teneo, sed qui vaga fulmina mitto.

Ne fuge me.

661. ξυναχόμην, occupabar, premebar, angebar.

662. νυπτίφωτ' δνείφατα. "Sic insomnia Lycophron νυπτίφωτα δείματα νοcat." Stant. (ν. 225.)

664. sq. ως μάθω — φίλα. Ut cognosceret quibus dictis factione diis gratificaretur.

666. aiolorópeu xenepel, vario s. ambiguo ore prolata oracula, i. c. ambigua et perplexa. Stanl. comparavis illud Lycophronis, v. 3, 4.

פני שמף אפעצים צופח

"Ελυσε χεησμών, ως πείν, αίδλον τόμα. 667. ἀσήμως δυσκείτως τ' είσημένους. Idem aliis verbis exprimit, quod jam vocabulo αἰολοτόμων significabatur. Quæ quidem synonymorum coacervatio et rem ipsam, scil. ambiguitatem oraculorum, auget, atque exaggerat. Sed etiam commotum Ius animum ostendit

668. traepris βágis, oraculum evidens, apertum, non ut priora, ambiguum.

669. iriennarsio, inculcare.

671. Aperer Alas Pas, erroribus relictam s. traditam. Κεί μη θέλοι, συρωπόν εκ Διός μολείν Κεραυνόν, δς σάν έξαϊς ώσει γένος. Τοιοϊσδε σεισθείς Λοξίου μαντεύμασιν, Έξήλασεν με κάπεκκεισε δωμάτων Ακουσαν άκων άλλ επηνάγκαζε νιν Διός χαλινός σεος βίαν σεάσσειν τάδε. Εὐθύς δε μος φή καὶ φρένες διάς γοφοι Ήσαν, κεράς ις δ΄, ώς όρατ', όξυς όμω Μύωπι χρισθείσ', εμμανεῖ σκιρτήματι ήσσον σεος εὔποτόν τε Κεγχρείας ρέος, Λέρνης άκραν τε βουκόλος δε γηγενής

675

680

672. Sίλη Sίλη Ald. 679. κιράτις] κιράτη Rob. κιράτης Vit. in quo et omittitur ως. ἐξυτόμως Rob. 681. εὐποτος] εὐποτος Rob. Κεγχειίας] Sic At. Ox. codd. Regg. Ceteri Κιρχιιίας. ρίος] ρίων vitiose Ald. 1δος conj. Pauw. inepte. 682. ἄκραν τι Sic cod. Reg. A. ἄκρον τι Ald. Rob. άκραν τις cod. Reg. B. Turn. Victor. ἀδράν τις conj. Pauw. In re admodum incerta, Brunckius inquit, satius duxi codicum retinero lectionem. Facile cuivis in mentem venire potuit Λίρνης τι κράνην. Sed potuit etiam hic fluvius, seu rivus perennis aquæ e vicino et cognomine monte delabi. Nescio an Geographus aut Historicus aliquis montis meminerit. Sed sic se rem habere neganti non credam, nisi qui locorum naturam et situm ipse inspexerit. Λίρνης βαθύς λειμών convallem designare videtur, cui mons imminere debuit. Hactenus ille. Plura vid. in Comm. ad h. l.

676. άλλ' ἐπητάγκαζε. 'Αλλὰ refertur ad ἄκων, q. d. invitus quidem, sed quid faceret? etenim cogebat eum Jupiter.

677. Διὸς χαλινός. "Sic ἀνάγκης λέπαδνεν Agam. v. 226." Stanl.

678, 679. εὐθύς— Āσαν. Statim igitur et forma et mens pervertebantur. Comparat Abreschius Sophocleum Ajae. 449. ἔμμα καὶ Φρίνις διάτροφοι. 679, 680. ἔξυτόμφ μύωπι χρικθείσα

679, 680. ἐξυτόμὲ μίωπι χρίπθιῖσα non interpretor; asilo acutam probeccidem habente compuncta, sed potius; atimulo furoris acuto læa. In quo illud magnopere non urgeinus, asilum non proboscide, sed aculeo in cauda latente figere; fieri enim potuisset, ut Æschylus hic a naturæ veritate aberraret; sed potius hoc argumento nitimur, quod omnino fictio de vero œstro a. asilo Iûs vestigia persequente ab hac tragecia ejusque οἰποτομία abhorrere videtur. Cf. quæ dixinus ad v. 569. sqq. Et sicut περάτις ad μερφῆς λίπεροφὰν versu antecedente memoratam spectat, sic ἔξύσεμος μέωψ ad φει tages pectat, sic ἔχος μέωψ ad φει tages pectat, sic ἔχος μέωψ ad φει tages pectat, sic ἔχος μέωψ ad φει tages pectat, sic εξίσεμος μέωψ ad φει tages pectat, sic εξίσε pectat pec

rῶν διασροφῶν referendum est. Æque vero nota est vocabuli μύωψ significatio, cum pro stimulo aut κίντρο, quo armenta ad cursum instigantur ponitur, atque ea, qua asilum notat. Cfin lexic. Æschyleo v. ἐξύτομος es μύωψ.

680. lapanii exapripant, furibundis saltibus. Singularis hie numerus pluralis loco adhibitus perpetuitatem cursus absque intermissione signat; ut nostri dicunt; er lief in einem Sprunge dahin. Cf. v. 604, 605.

682. Μορης ἄνρων, dis Anhöhe von Lerna, cum Brunckio ad colles et saltus prato Lernæo imminentes trahimus. Montium circa Lernam meninit Pausanias, lib. ii. c. 36. p. 198. ed. Kuhn. Κιγχείως εύσεσον μίας cum Heathio vel de ignobili quodam rivo Cenchream vicum præterlabente, cognomine fortasse, vel, quod magis placet de Erasino fluvio intelligendum puto. είσεσον μίας est, cujus aquæs suaviter bibuntur. Simile est παλλίμοσον idem occurrit infra v. 816.

*Ακεατος δεγην *Αεγος ώμάετει, συκνοῖς "Οσσοις δεδορχώς τους έμους κατά ςίβους. Απροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος

685

684. rais iusis] ràs iuas vitiose Viteb.

683. azeares iegno dicitur Argus, quia nimis morosus erat observator. Étenim, ut ait Ovidius,

Constiterat quocunque modo, spectabat ad Iô,

Ante oculos Iô, quamvis aversus, habebat.

Luculentius vero asperitatem Argi describit Valerius Flaccus, Argon. lib. iv. v. 351. sqq.

Videre priores Sæpe Jovem in terras Argivaque regna Pelasgûm

Virginis Iasiæ blandos descendere ad

Sentit Juno dolos, curaque accensa

jugali Æthere desiluit; dominam Lyrceïa

Antraque deprensæ tremuerunt con-

scia culpæ. Cum trepida Inachiæ pellex subit ora

juvencæ Sponte dei ; plausu fovet hanc et pe-

ctora mulcet Juno, renidenti cohibens suspiria vultu. Mox ita adorta Jovem : Da quam mo-

do ditibus Argis Campus alit, primæ referentem cornua

Phæbes Indomitamque bovem, da caræ mu-

nera nuptæ. Ipsa ego dilectæ pecudi jam pascua

digna Præcipuosque legam fontes, qua fraude negaret,

Aut quos inventos timuisset Juppiter

astus? Muneris illa potens custodem protinus

Argum Adjungit : custos Argus placet ; inscia somni

Lumina non aliter toto cui vertice, quam si

Lyda nurus sparso telas maculaverit ostro.

Argus et in scopulos, et monstris horrida lustra

Ignotas jubet ire vias; heu multa morantem

Conantemque preces inclusaque pectore verba.

Ultima tum patrize cedens dedit oscula ripæ.

Flevit Amymone, flerunt Messeides undæ,

Flevit et effusis revocans Hyperia lacertis.

Illa, ubi vel fessi tremerent erroribus artus,

Vel rueret summo jam frigidus æthere vesper,

Heu quoties saxo posuit latus, aut ubi

Ægra sibi, quos ore lacus, quæ pabula carpsit!

Verbere candentes quoties exhorruit armos!

Quin et ab excelso meditantem vertice saltus,

Audentemque mori, valles citus egit in imas

Argus, et arbitrio durus servavit herili. Cum subito Arcadio sonuit cava fistula

Imperiumque patris celerans Cyllenius ales

Advenit, et leni modulatur carmen avena.

Quoque ait, hinc diversus abis? her respice cantus.

Haud procul insectans Argum languentia somno

Lumina cuncta notat, dulcesque sequentia somnos

Et celerem mediis in cantibus exigit harpen.

Jamque refecta Jovi, paullatim in imagine prisca

Ibat agris Li victrix Junonis, et ecce Cum facibus spirisque et tartareo ulu-

Tisiphonen videt, ac primo vestigia visu

Figit, et in miseræ rursus bovis ora recurrit,

Nec qua valle memor, nec quo se vertice sistat.

685, 686. am coddónnos - amis ignosi, præter opinionem vero subita mors eum Τοῦ ζῆν ἀπεςέρησεν. οἰςρόπληξ δ' ἐγώ Μάς ιγι θεία γην σεο γης ελαύνομαι. Κλύεις τὰ σεαχθέντ, εί δ' έχεις είπεῖν δ τι Λοιπον σόνων, σήμαινε μηδέ μ' οἰκτίσας Εύνθαλπε μύθοις ψεύδεσιν νόσημα γάς Αίσχιςον είναι φημι συνθέτους λόγους.

690

 $^{\prime}\mathbf{E}$ lpha, $^{\prime}$ $^{\prime}\mathbf{e}$ lpha. $^{\prime}$ $^{\prime}$ \mathbf{E} lpha, $^{\prime}$ ۵. Οὔποτ' οὔποτ' ηὐχόμην Ξένους μολείσθαι λόγους Ές ἀχοὰν ἐμὰν, Ούδ' ώδε δυσθέατα καὶ δύσοιςα

695

687. วุทิง ซอง วุทิง] วุทิง ซอง วุทิง cod. Viteb. Ald. วุทิง เม วุทิง Rob. วุทิง ซอง วุทิง conj. Pauw. Vulgata est in Turn. Victor. etc. et confirmatur Ciceronis auctoritate, qui cum epist. ad Attic. xiv. 10. scribit : ego yn wed yns cogito, haud dubie ad hunc Æschyli locum allusit, quod jam Manutius observavit. 689. σήμαικ] σήμηνι cod. Viteb. quod vulgatæ 688. 71] 171 Viteb. Rob. Zeunius przefert. In Mosq. 1. vulgatze σήμηνον superscriptum. 690. Vivilσυν] ψεωδεσι Ald. Rob. 692. ἔσεχε] ἄσεχε Codd. Regg. Ald. Rob. 693. οδ-σος οδισος ηθιχόμην] οὐ πώπος οὐ πώπος ηθιχάμην Οχ. οὐπώπος ηθίχουν Ald. Turn. Stephanus observat ຈຳ ເປັນເອລິຂະ Græcos frequentius in heroico versu, ຈຳ ຂປະເທົ in tragico uti. Unde apud Nostrum composita ຂອງຂບູເຄົ et ໂຮ້ຂອງຂຸເຄົ 696. Excidit zai Viteb. cf. Comm. ad h. l. 694. Eśrous] Eurous citat Turn.

vita privavit; quo pacto id acciderit, in ambiguo relinquit Æschylus, fabulamque, quæ eum a Mercurio occisum esse perhibet, scire se dissimulat.

686, 687. οἰσρόπληξ— ἐλαύνομαι, ego . vero furore percita divino flagro de terra in terram agitor. Iterum allegoriæ tenor præclare servatus. μάτιξ θεία de divinitus immisso furore, ut antea Βεόσσυτος νόσος κέντροισι φοιταλέσισι μα**ξαίνουσα v. 603**.

າກາ ສເວ າກິເ. Pauwianam conjecturant yns word yn (in Guelf. est yns Heathius Confirmandæ phrasi inservit Lucianeum, (Pseud. c. 46.) & \(\lambda\) έδει γην πρό γης έλαύνεσθαι, quod Gincomellus, et Aristophaneum, (Av. 234.) zai διώπειν γην wed γης, quod Morellus citavit. Adde Aristidis, tom. ii. p. 320. ab Abreschio laudatum yño weò yns Prúyeir.

690. μύθω ψευδείς hic dicuntur animum ξυνθάλσειν, quia spem falsam injiciunt, spes autem sanguinem grato calore fovet. Latini alia metaphora idem reddunt falsa spe animum lactare; iidem tamen etiam calere spe animos, et exardescere ad spem dixerunt. voenue elexicor, pessimum vitium. modo proditio viros appellatur v. 1077.,

691. σύνθετοι λόγοι, sermones falsi et commentitii.

692. Isrixi, halt ein! Recte etiam Abreschius hoc verbum alteri lectioni žareze prætulit, comparatis præter v. 703. Eurip. Phæniss. v. 455. Electr. 967. et Eustath. ad Iliad. g. p. 973.

693. อบีสอร อบีสอร ทบันอ์แทง, non sane umquam sperani. Pro altera lectione où munro n'ixour affert Abreschius Agam. v. 515. où yag wor' n'ixour. Utriusque lectionis sensus idem est ac ejus, quæ supra v. 268. occurrebat, locutionis οὐκ δίόμην.

694. ξέναι λόγοι sunt sermones, qui in extremam admirationem homines conjiciunt. Ganz ausserordentliche, son-

derbare Geschichten

696-699. où So-Juxàn imán. Neque tam tristia visu et toleratu difficilia damna, detrimenta, terriculamenta cor meum ancipiti stimulo vulneratura et frigido horrore perstrictura esse. stregos Πήματα, λύματα, δείματα 'Αμφήκει κέντεω Ψύχειν ψυχὰν ἐμάν 'Ιὰ ἰὰ, μοῖςα, μοῖςα, Πέφςικ, εἰσιδοῦσα ϖςᾶξιν 'Ιοῦς.

700

Πο. Ποό γε ςενάζεις, καὶ Φόθου ωλέα τις εἶ. Ἐπίσχες, ἔς τ' αν καὶ τὰ λοιπὰ ωροσμάλης.

Χο. Λέγ', εκδίδασκε τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ, Τὸ λοιπὸν ἄλγος ωξούξεπίς ασθαι τοςῶς.

705

Πς. Τὴν ωρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ ωάρα Κούφως· μαθεῖν γὰς τῆσδε ωρῶτ' ἐχρήζετε Τὸν ἀμφ' ἐαυτῆς ἀθλον ἐξηγουμένης.

697. δίματα] δίματ' Ald. Rob. Turn. Victor. 699. ψύχιν ψυχὰν] Optimam lectionem sine causa spernit Pauwius, inepte reponendum hariolatus κτυπῶν, vel quod ineptius etiam ψίχων ψύχαν. Rideamus animam in tenuia frustula comminutam. Atqui Pauwio commentum placet. 700. μῶρα μοῦρα] Semel tantum Rob. 702. πρό γι] στρό γι conj. Brunck, quæ forma est Attica. πλία τις εἶ] τις εἶ πλία Rob. 704. νεσοῦσί τω] Sic codd. Regg. Mosqq. Ald. Rob. νοσοῦσι τι Turn. νεσοῦσί τι Victor. Stanl. τοῦς νεσοῦσι γιὰρ cod. Viteb. idque probat Zeunius. Non probasset autem V. D. si animadvertisset antiquam lectionem esse τοι, cujus illud γὰρ glossema est. In eod. cod. male legitur λίγι δίδεσκι pro λίγι ἐκδδασκι. 706. ἀμο ἐκυσκος] ἀφ ἐκυτῆς Μοsqq. Viteb. προξιών τ' MS. Viteb. inepte. 708. ἀμφ ἐκυτῆς] ἀφ ἐκυτῆς Mosqq. Viteb.

quin bene timori rebusque metum excitantibus tribuatur, nemo, ut opinor, dubitabit. Id zárreor apposite dicitur μφηκις, quia hic de atrocibus malis sermo est, quibus haud leviter, sed atrociter sauciatur animus, quemadmodum vulnera, quæ ab ancipiti gladio imprimuntur, periculosiora sunt. Hoc vero zíreger dicitur ψυχὰν ψύxur, quia stimulus timoris est, timor autem sanguis ut frigescat facit. Est igitur ψύχων ψυχὰν i. q. Plautus di-cit cor perfrigefucere, (Pseudol. iv. 7. 117) ubi postquam Ballio edepol inquit, ne istuc magis magisque metuo, cum verba audio, respondet Simo; mihi quoque edepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit. Quapropter, etsi doctiss. le Grand emendandum censet ψήχων, quod esset pungere animum, (id quod sane Pauwiano Vixus multo aptius foret,) non tamen hic opus esse videtur lectionem vulgatam sollicitare; præsertim cum mox sequatur wiques,

701. weakis lous est fortung Ius.

Comparari jubet Morell. Eurip. Alcest. v. 813. Sophocl. Ajac. fin.

702. weossváčuv est ante tempus ingemiseere. Cf. Agam. v. 261.

703. istiexis, mane, halt noch ein wenig ein.

προσμάθης] προσμάθοις Guelferb. 704. Si Chorus reliquorum Ius infortuniorum enarrationem non alio consilio quam audiendi cupiditate flagitasset, curiosior utique quam humanior videri debuisset. Itaque tempestive his verbis in memoriam ei revocat ipsam Iús petitionem v. 688. sqq. prolatam, cumque gratum esse ægrotis, ecquid supersit dolorum, audire, pronuntiat, simul se non sua magis quam Iûs causa narrationem hanc exposcere declarat.

706. την - πούφως. Priori desiderio vestro quantum in me erat, facile satisfactum est. Ιμοῦ πάρα significat exiguam in eo sui laboris partem fuisse, quia non ipse narrari, sed ad narrationem Io tantum permoverit.

708. aup' iavens. Ego quoque cum

Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ, οἶα χρη πάθη
Τληναι πρὸς Ἡρας τήνδε τὴν νεάνιδα.
Τληναι πρὸς Ἡρας τήνδε τὴν νεάνιδα.
Τληναι πρὸς Ἡρας τήνδε τὴν νεάνιδα.
Τιο
Εὐ δ΄ Ἰνάχειον σπέρμα τοὺς ἐμοὺς λόγους
Θυμῷ βάλ, ὡς ἀν τέρματ ἐκμάθης ὁδοῦ.
Πςῷπον μὲν ἐνθένδ ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
Στρέψασα σαυτὴν, ςεῖχ ἀνηρότους γύας
Σκύθας δ΄ ἀφίξη νομάδας, οἶ πλεκτὰς ςέγας
Πεδάςσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὁχοις,
Έκηδόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·

male. 709. ἀκούσαθ'] ἀκούσασθ' Rob. ἀκούσιθ' Viteb. 711. σὺ δ'] σύ σ' cod. Viteb. et Regg. σὺ δ' autem præstat. 712. τίρματ'] τίρμ' hiante metro Viteb. 714. τρέψασα] τρέψασα Viteb. haud male.

Abreschio propter reliquos genitivos mallem Æschylus scri, sisset ἀμφ ἰαυσὴν, ut Suppl. v. 254. ἔξηπας ἀμφὶ κόρμο ἀψωδῆ λόγον an autem re vera ita scripserit, incertum est.

712. sqq. Geographicam Ius errorum rationem singulari Excursu persequemur; et nunc quidem in verborum tantum interpretatione elaborabimus.

714. ἐνήροτοι γύωι, incultæ terræ. 715. sq. Σεύθως— ὅχοις. Pervenies ad Scythus Nomadns, quæ casas vitiles mobilibus curribus impositas inhabitant. ἐδεναλοι ἔχοι non sunt rotundi, ut Stanl. veriit, sed rotis facile mobiles.

717. ἐκηθόλως τόξωσιν ἐξηρτημένω. " Utitur hoc loco Thomas Mag. probaturus verbum non modo regere secundum, sed et tertium casum. Deinde ea subnectit exempla quarti casus, quæ facile prodant, minus ei exploratam fujsse vocis indolem, de qua sic habeto: ab aeu, apto, cougmento, appare, instruo, fœcunda, si quæ alia, derivatorum radice, proxime succreverunt ἀρτάω, ἀρτίω, ἀρτίζω, et ἀρτύω. Horum tria postrema generalem illam sequuntur apparandi notionem. Δετύω vero insuper adhæsit in specie, nt de apparatu usurpetur circa cibos, qui ut sint durando, et reponi possint, adaptantur, quomodo de aliis rebus 🚁 adhibuit Hesiod. in "Egy. v. 610. ubi vid. Græv. Hinc notat condo et con-dio. At ve kerke nihil obtigit, præter illud apparandi aptandique genus, quod absolvitur appendendo quidpiam corporibus, unde perpetuo ferme mutat pendo, oppendo, tam proprie quam tropice. Quia autem varium in usum varia solent appendi, hinc de armis si sermo sit, valet armare; si ad ornatum pertineut, ornare. Hesych. ίξηςτημίνοι, κεκοσμημένοι. Hæc verbi indoles, quam sequendo sponte se sistit structuræ ratio, quæ dictat perinde esse sive dicas, έξαρτῶ ἐμαυτῷ τόξα, sive in rogous, et in voce passiva s. media (nam eodem plane res recidit,) ίγω ίξαρτωμαι τόξα, et τόξοις. Hos tam est perspicuum Græce scienti, ut exemplis demonstrari non egeat. At regiminis cum altero casu alia est et diversa ratio, ex quo si locutus fuisset Æschylus, ἐξηςτημίνοι τόξων foret, sagittariæ dediti, sagittandi studiosi. Quo pertinent verba Synesii, quæ ex Epist. xx. affert Thomas, διαφιρόντως δί τους ημιτίρους γονίας ιξήρτητο τή สายอิกี..., i. e. ig เลยาอบี ที่อาการ ขอบร...., et ponitur active, nec quicquam simile habet locus alter ex epist. iii. xevia παὶ λίθους ἐξήρτητό τε παὶ περιέπειτο. Ubi eodem modo, quo Noster scribere poterat χευσίοις καὶ λίθοις. Id quod discernere nequivit Magister. scilicet non sapit homo supra triviales grammaticorum canonas, et ubi judicio decidenda res venit, sæpissime fallitque et fallitur. Ceterum nec illud ex üs quæ disputavimus obscurum est, etsi quidem æque recte ίξηςτισμένω et εξηςτυμένω in loco præsenti obtinere posset, hoc tantum discrimine, quod έξηςτημένω ex verbi usu propius et convenientius rei, de qua est sermo, sic vicissim ignernuivo ob usum restrictum non conveniat loco Herodoti lib. i. c. Οίς μη σελάζειν άλλ άλις όνοις σόδας Χρίμπτουσα ραχίαισιν έκπες αν χθόνα. Λαιάς δε χεις ος οι σιδης οτέκτονες Οίκοῦσι Χάλυδες, οῦς Φυλάξασθαί σε χρή. Άνημεροι γὰρ, οὐδε σε σοπλας οι ξένοις. "Ηξεις δ' Υθεις ην σοταμόν οὐ ψευδώνυμον, "Ον μη σες άσης, οὐ γὰρ εὔβατος σεράν, Πρὶν αν σρὸς αὐτὸν Καύπασον μόλης, ὀς ωῦν

720

725

718. πολας] γύπολας Ald. Rob. Victor. γι πόλας Schol. γισύπολας Ar. Vitiosa lectio sic orta esse videtur. Inseruit aliquis e glossa γι; deinde alii ex γι πόλας scribendi errore fecerunt γύπολας, quod quanquam inoetum et absurdum est, tamen olim fuerunt, ut ex Scholiis intelligimus, qui ex hac lectione Γύπολας nationem quandam fingerent; alii qui in γύπολας syncopen quarerent et pro γυμιόπολας dictum esse somniarent. 723. 'Τθρις nir Ita codd. et Edd. omnes, præter Rob. in quo est "Λραξιν, quod glossema esse vel ex Scholiastæ adnotatione intelligi potest. 'Τθρις nir vero h. l. non appellativum, sed nomen fluvii proprium esse demonstravimus in Commentar. ad h. l. οὐ ψιυδώνυμον] In cod. Mosq. notatur: γρ. οὐπ τύννυμον. 725. πρὸς αὐποὶ Inepta est Pauwii emendatio: πρὸς αὐ τὸ Κ. μ. priusquam iterum ad Caucasum veneris. Quomodo in-

43. iξηφτυμίνω λογάσι τε καὶ κυσὶ et quod alibi habet σίτφ iξηφτυμίνω. Nisi sint, qui ostendere valeant, ampliores esse τω iξαφτῷ fines, quam nos novimus." Abresch.

ì

718. de mi relázio, quibus appropinquare mii. Infinitivus imperativi

loco positus.

& interest fazia, littorum muritimorum
tractus.

720. σιδηφοτίατονις, fabri ferrarii. 722. ανήμερω Είνοις. Sunt enim feri

atque inhaspitales. 723. ήξεις δ' Υζρισήν ποταμόν οὐ ψιυδώνυμον. Scholiastæ vocabulum ὑ-Gersin appellativum esse putarunt, et Araxin eo nomine designari. Eos in versione Stanleius secutus est, qui sic reddidit h. v. Pervenies ad fluvium insolentem hand falso nomine. In quo miror eos non animadvertisse ridicu-Iam hæc esse viæ monstrationem, si quis erranti locum quendam, sive urbs aut oppidum, sive mons fluviusve sit, vel adeundum vel devitandum esse dicat, nec tamen ejus loci nomen proprium eloquatur, sed potius cum periphrasi ambigua nec satis insignitas ejus notas habente involvat. Nonne si ca mens Prometheo fuisset, Io statim eum verbis corripere, et quærere debuisset, quis tandem sit ille fluvius insolens, aut quo nomine appelletur! Accedit quod Æschylus, ubicunque ad origines nominum quorundam alludit, nunquam non id ipsum, quod alicui rei seu personæ sive vero sive falso omine inditum esse pronuntiat, nomen proprium simul diserte proferat. Sie Theb. v. 9. ων Ζευς αλεξητήριος επώνυ-μος γένοιτο. ibid. v. 538. Parthenopæus dicitur habuisse φεόνημα οὖτι σας-Siver iπώνυμον, quod sane obscurius dictum fuisset, nisi ipsum quoque Parthenopæi nomen expressisset. Id ve-ro paulo post redditur v. 549. Porro v. 673. alluditur ad Aizas deze nomen ejusque significationem; id ipsum vero non ante solum pronuntiatum erat, sed etiam illo versu denuo repetitur: ที่ อีทีร" ฉึง เร็พ ซาลงอีเพอร ปุ่รบอิอังบุนอร Δίκη etc. Sed plura exempla coacervare nihil attinet. Nomen igitur huic flumini Hybristes fuerit necesse est, quamquam hodie, quemnam fluvium eo nomine designaverit poëra, conjectura vix exputari potest, nedum certo de-

724. cò yào silaros riogr. In hac phrasi riogri adjicitur codem genera pleonasmi, quo aras mailar difinar dicitur.

725. welv är weds abror Kaunasis modys, bis du dicht an den Caucasus "Υψιςον, ένθα σοταμός ἐκφυσᾶ μένος Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν ἀςρογείτονας δὲ χρη Κορυφὰς ὑπεςδάλλουσαν ἐς μεσημβρινήν Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' 'Αμαζόνων ςρατὸν "Ιξη ςυγάνορ', αὶ Θεμίσκυράν σοτε Κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θεςμώδονθ', ἵνα Τραχεῖα σόντου Σαλμυδησία γνάθος 'Εχθρόξενος ναύτησι, μητρυιὰ νεῶν'

730

telligendum sit τρὸς αὐτὸν, diximus in Commentar. ad h. l. τρὸς αὐτὸν τὸν Κ. Viteb. ex syllaba præcedente male repetita. 727. ἀτρογείτονας] ἀτυγείτονας Viteb. ubi recte observat Zeunius librarii inscitiam reposuisse, quod sibi notius esset. 730. τρη Sic Ar. Regg. Ald. Turn. Vict. etc. ήτως Rob. 732. Σαλμυδησεία Victor. Rectius autem simplici σ scribitur Ald. Σαλμυδησεία cod. Reg. A. in eo saltem beue, inquit Brunck, quod σ non geminet. 733. καίτηση ναύτοισι Ald. καύτης Rob.

kömmst. Nimirum weds abrdy Kaunaeer non significat ad Caucasum proprie sic appellatum, nec αὐτὸς Καύκασος alii Caucaso nescio cui opponitur, nec denique somniandum est, Prometheum in parte quadam Caucasi affixum his verbis aliam ejus regionem designare. Sed adros hic eodem modo ponitur, quo ipse apud l atinos, cum v. c. dicunt : Triginta dies erant ipsi, h. e. plane s. accurate, non propemodum, triginta; atque adeo weir ar weis auror Καύχασον μόλης vertendum, priusquam plane and Caucasum perveneris. Sic v. 853. Νείλου πρὸς αὐτῷ τόματι, gerude en der Mündung des Nil. Similiter Sept. Theb. v. 530. τύμζον κατ' αὐτὸν διογενούς 'Αμφίονος, proxime ad sepulcrum Amphionis, (gerade oder dicht an Amphions Grahmal.) Cf. etiam v. 735.

726. 199a ποταμός—ἀπ' αὐτῶν. Ubi fluvius ille Hybristes robur suum effundit, h. e. cum magna vi prorumpit, e jugis montis editioribus. Ut in capite humano tempora haud procul absunt a vertice, sic h. l. zeórapos montis appellantur latera non multum a summitate ejus rem. a. Magnum ejusmodi translationum, quibus regionum et locorum situs cum positione membrorum humanorum comparantur, numerum collegit Eustathius ad Iliad. B'. p. 233, 234. edit. Basil. cujus observationem in apparatu historico, ubi Æschylum cum aliis scriptoribus antiquis comparabimus, descriptam invenient lectores.

727. ἀσζογιίτοτας—πορυφάς. "Serv. in Ecl. vi. Virgil. de Caucaso verba faciens, hic autem mons positus est circa Assyrios, vicinus pæne sideribus. Cic. Somu. Scip. Ex his ipsis cultis notisque terris num aut tuum aut cujusquam nostrum nomen vel Caucasum hunc, quem ceruis, transcendere potuit, vel illum Gangem trunare? recte Caucasum hunc et illum Gangem, quia Caucasus, utpote mons altissimus, propior erat cœlo, (ubi tum degebat, et unde hæc dicebat Africanus,) Ganges autem remotior, ut qui fluvius esset et per humiliora laberetur." Stanl.

731. zarozziover non est incolucrunt. ut Garbitius vertit, sed incolent, coloniam eo deducent. cf. Excurs. de Iûs erroribus. รบาล์าพe appellatur Amazonum exercitus, quod a virorum consuctudine abhorrere ferebantur. Teaχεῖα Πόντου γνάθος sunt fauces Propontidis, per quas in Pontum Euxinum aditus est, alias Bosporus Thracius, item τόμα Πόντου: ubi erat Sulmydessus, et quia hoc littus erat saxosum, et importuosum, et propter brevia navibus periculosum, (cf. Strab. lib. vii. p. 139. C. ed. Casaub.) τραχεῖα yvádos, et ixdeigiros vairgos, inhospitalis nautis, et un quà vie, noverca na-vium, nominatur. Vid. quem opportune laudat Abreschius, Xenoph. Exp. Cyr. vii. 5, 8.

Αὐταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως. Ισθμών δ' ἐπ' αὐταῖς ς ενοπόροις λίμνης σύλαις 735 Κιμμερικόν ήξεις, ον θρασυσπλάγχνως σε χρή Λιπούσαν αὐλων' ἐκπεράν Μαιωτικόν. "Ες αι δε θνητοῖς είσαει λόγος μέγας Της σης σορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος Κεκλήσεται. λιπούσα δ' Ευρώπης ωέδον, 740 "Ηπειρον ήξεις 'Ασιάδ' . ἄρ' ὑμῖν δοχεῖ Ο των θεών τύραννος ές τὰ σάνθ' όμως Biaios elvai; The yae Aunth Deds Χρήζων μιγηναι τάσδ ἐπέρριψε ωλάνας. Πικρού δ' έκυρσας, ω κόρη, των σων γάμων Μνης ήρος. οθς γαρ νων άκήκοας λόγους Είναι δόκει σοι μηδέπω 'ν σεροιμίοις. Ίω μοί μοι. Ε Ε.

734. ανται] ανται cod. Vit. 735. εννατόρως | Sic edd. et codd. Regg. εννατόρω e cod. citat Steph. idque etiam in cod. Reg. Β. notatum. 736. Sρασυσκλάγχνως | Sρασυσκλάγχνως | Sρασυσκλάγχνως | Spασυσκλάγχνως | Spασυσκλάγχνως | Citat Turn. 741. ὑμιν] ἡμιν Ald. contra sensus veritatem. 744. ἐπίρὶριψι ἱ ἐπίριψε, et ἐπίνιυξε, quæ affert Morell. e marg. MS. glossemata sunt. 747. μπθίσω 'ν προυμίως | μπθ ἐπῶν προυμίως Ald. μπθ ἐπῶν προυμίως Rob. μπθ ἐπῶν ἐν προυμίως Vit. Genuinam lectionem, e qua ceteræ ortæ sunt, primum edidit Turn. Eandem in codice suo invenit Schol. 748. ἑὰ ἱὰ ἐμὰ τὰ Rob. 17] Sic Rob. alii quater repetunt 7. In Viteb. legitur ἰψ μω 11 φιῦ φιῦ.

734. avraí e' Lequirus. Ha tibi (ut mulieres mulieri) se lubenter via duces prabebunt.

ľώ.

735. is 9 pès — #Eus. Pervenies autem ad Isthmum Cimmerium h. e. in Chersonesum Taurieam, proxime adjacentem angusto paludis freto, h. e. Bosporo Cimmerio.

736,737. In Deagus WAL (Xrus - Maus).

250. Quo (scil. Isthmo Cimmerio) relicto

sudacter te oportet tranare Maotica poludis augustias. aida dicitur angustum

fretum et quasi convallis instar protractum. aida Mauseria i. e. qui postea

dicebatur ab Iûs trajectione Bosporus

Cimmerius.

788.seq. Içai—xsxxhoilai. Magna autem inter mortales hujus trajectionis fama erit, indeque augustia Maotica paludis Bospori nomen accipient.

741. sqq. δε βίαιος είναις Nonne igitur vobis deorum rex omnino erga omnes pari violentia grassari videtur?—

έμῶς non est simul, sed similiter, æque ratione.

743. Snarā Stès. Apte hac oppositione libidinis Jovis impotentia declaratur, quem non pudeat, cum sit deus, mortalibus cum puellis rem habere.

744. ἐπɨμɨψε. Proprie quidem Junonis iræ errores suos Io debebat; quia tamen hanc iram propter Jovis amorem sibi concitaverat, recte Jovi quoque istorum errorum culpa tribuebatur.

745. Ψικρου—μυτούρες. Same acerbum, 6 virgo, procum nacta es. σύν σύν γάμων pleonastice adjectum, cî. v. 724.

746. seq. οθς—προοιμίοις. Quam enim nunc audiisti narrationem, ne procenium quidem corum quæ dicenda sunt, esse scito. Ad sententiam comparavit Steph. Pers. v. 433. μαδίπω δι προοιμίοις, pro μαδίπω προοίμια. Πο. Σὸ δ΄ αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζη. τί σου Δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ συνθάνη κακά;
Χο. Ἡ γάρ τι λοιπὸν τῆδε σημάτων ἐρεῖς;
Πρ. Δυσχείμερόν γε σέλαγος ἀτηρᾶς δύης.
Ἰώ. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
"Ερριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ ςύΦλου σέτρας,
"Όπως σέδω σκήψασα, τῶν σάντων σόνων
'Απηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν,
'Ἡ τὰς ἀπάσας ἡμέρας σάσχειν κακῶς.
Πρ. Ἡ δυσπετῶς ἀν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους Φέροις,

749. κάναμυχ 9ίζη] Brunckius e cod, Reg. hanc glossam affert: ἐκ τῶν μυπτάεων ἐκτίμτη φωνὰν, σπεράττη. γε. ἐκαμυχ 9ίζη, ἤγουν ἐκ διυτίρου 9ςηνιῖς, μινοίξιες, κλαίνες, λυτῆ. In ultimis hujus Scholii verbis conj. Brunckius forte legendum esse γε. ἐκαμυχ 9ίζειε. Verum nihil mutandum esse, jam intelliget V. D.,
postquam Zeunius e Cod. Viteb. eandem lectionem protulit ἀκαμοχ 9ίζη; quæ
nisi vera est, saltem non deterior ea, quam hucusque omnes ediderunt. 750. δρέσιες | δρέσεις Ald. Rob. ἔταν | ἔτα ἐκ hoc et aliis locis scribitur Viteb. 751. τοι
Αίλ. Rob. 752. διαχτίμερο | δυσχτίμερο λld. Rob. ἀκηρῶς ἐκτίρες cit.
Turn. 754. ἀκὸ σύφλου ἀκαστύρλου Ald. Rob. ἀκὸ σύφλου Turn. Victor.
755. πίδη σκή μασα | πιδοσκή μασα citat Morell. e marg. MS. 756. ἀπλλ.
λάγην | Heathius eadem causa, quam supra ad v. 155. indicavimus, et h. l. adductus emendandum censuit ἀκαλλαγτίπ, ejecta particula γάς. εἰσάπαξ εἰς
ἄπαζ scribitur Rob. 758. ἐν abest Rob. metro hiante.

749. ở ở ở xũ. Non cum Stanl. vertendum est, tu rursus exclamas; nam Io nondum antea super Promethei narratione ingenuerat. Sed Chorus potius v. 691—701. querelas et suspiria effuderat, eumque quasi justo citius lamentantem Prometheus reprehenderat. Itaque aŭ h. l. vicissim significat. Sensus: nun füngst Auch du schon an zu schreyen.

752. Δυσχιίμεςον—δύης. Utique eam munet tempestuosum mare noxiæ calamitatis. In hac locutione, quæ mere allegorica est, non est respectus ad hibernam navigationem quærendus. Euripides quoque κακῶν πίλαγος (Hippol. 822.) dixit, et in Oreste, v. 341. graves hominum calamitates cum maris fluctibus comparavit his qui sequentur versiculis jam a Stanleio laudatis:

'Ανὰ δὶ λαῖφος δς τις ἀκάτου 9οᾶς Τινάζας δαίμων κατίκλυσι Αινῶν δὶ ἀνόνων ὸς ἀνόντου Ααξορίς όλιθχίσιση ὶν κύμασι. 753. 5qq. τίδης'—ἀπηλλάγην; Quid ergo lucri mihi est vivere? (a sententiæ similitudine laudantur Soph. Ant. 469. Eurip. Troad. 632.) et quidni potius confestim ab hac aspera petra me pracipito, ut corpore ad solum illiso ab omnibus malis liberen?

iρριψα. Notetur hic genuina aoristi significatio inter præsens et præteritum ambigue fluctuans. Ea hic maxime clarescit, si ad Germanicæ linguæ genium referas. Nobis enim dupliciter sensum istorum verborum efferre licet, vel sic: warum stürz ich mich nicht gleich herunter; vel hunc in modum: warum hab ich mich nicht schon herunter gestürzt.

758. sq. n δυστιτάς—πιπρωμίνος.

758. sq. n duratrās—werquulva. Saue tu quidem graviter meus ærumnas ferres, cui mortalitas tantum abest ut concessa sit, (hac enim finem calamitatum secum ferret) ut potius nulla sit meta his laboribus proposita, priusquam Jupiter regno exciderit. Liv particula v. 759. ad vīv di v. 761. referetur; interjecto versu 760. Ad illustrandam v. 759. sententiam Stanleius per-

Οτω βανείν μέν ές ιν ού σεπρωμένον. Αύτη γάρ ην αν πημάτων άπαλλαγή. 769 Νου δ' ούδεν εςι τέρμα μοι προκείμενον Μόχθων, πρίν αν Ζεύς έκπέση τυραννίδος. ${
m ^{1}}$ Ιώ. ${
m ^{3}}$ Η γάρ ${
m \varpi er}$ ές ${
m ^{1}}$ έκπεσε ${
m ^{1}}$ ν ἀρχ ${
m ^{3}}$ ς ${
m ^{2}}$ ία; Πρ. "Ηδοι' αν, ο μαι, τήνδ' ιδοῦσα συμφοράν. Ιώ. Πῶς δ' οὐκ ἀν, ήτις ἐκ Διὸς σάσχω κακῶς; 765 Πε. 'Ως τοίνυν όντων τῶνδε σοι μαθεῖν σάρα. 'Ιώ. Πρὸς τοῦ τύραννα σχήπτρα συληθήσεται; Πρ. Αύτὸς πρὸς αύτοῦ κενοφρύνων βουλευμάτων. Ιώ. Ποίω τρόπω; σήμηνον, εί μή τις βλάβη. Πρ. Γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, οι ωστ' ἀσγαλα. 'Ιώ. Θέοςτον, η βρότειον; εί ρητον, Φράσον. Πρ. Τί δ' δυτιν'; ού γάρ θεμιτον αύδασθαι τάδε.

759. μίν ἰσιν] ἴνισιν Ar. inepte. 760. ἦν ἐν] ἦν μοι Rob. 761. τίρμα μα τος εκείμενοι] τίρμα τὸ τρ. Rob. 764. ἤδιι ἀν] Vulgo cochebatur ἦδιμα ἀν, et hic versus Ioi, non Prometheo, tribuebatur. Verissime autem Dawesius Misc. Cr. p. 250. intellexit vocabulum สิงิตุณ soloccum esse, et scribendum สิงิต pro #Joso, ita ut Prometheus hæc ad Iûs quæstionem regerat. Gauderes puto, si hunc eventum s. casum videres. Hanc igitur emendationem, qua nihil certius et evidentius esse potest, cum Brunckio recepimus. 765. nanos | nana Rob. 766. ra pa-Sir] ma Sir en Ald. Rob. Ceterum etsi hæc sensu non carent, suspicor tamen poetam scripsisse de roiver อีกามา ชมิทิธ์ เอง ๆหลิเกา สน่อน, ut sensus sit : Licet igitur tibi jam nunc hoc gandio frui, quoniam ista tam certa sunt, quam que presentia. Fortusse librarii manii manii, e: hoc deinde in manii mutaverunt. 763. aiτου πιτορεότων] αυτου πιτόρρων vitiose Rob. 769. ανοίφ τρόπφ; σήμανον] σήμανον ανοίφ τρόπφ Ald. Rob. 770. τοιούτον] τόνδ Rob. 772. ου γάρ Βιμιτόν] Vulgo ou vue inter. Sed optime divinavit Brunckius, hoc inter temere ex versu antecedente repetitum esse. Reposuit igitur Siμισον et apte comparavit versum Sophoclis Œd. Tyr. 993. Τρητον, Του Siμισον Ελλον ιδύναι; τάδι] τόδι Rob.

peram ex Apollodoro fabulam affert, qua Jupiter Prometheum Chironis vice, cui exoptatior esset mortalitas, immortalitate donasse ferebatur. Hanc enim fabulam Æschylus aut ignoravit, aut saltem non recepit; nec forsan est, quod magis in interpretatione poëtarum cavendum sit, quam temeraria fabularum contaminatio.

763. A yàc - Dia: Ain' tu? Num in fatis est Jovem aliquando regno excidere? isiv scil. wiwewuiver.

764. ἦδω' ἐν—συμφοςάν. Comparavit Morell. Sophocleum, (Œdip. Tyr. v. 937. ed. Brunck,) illud :

τὸ δ' ἔπος ὁ 'ἔιςῶ τάχα "Ηδοιο μίν: चῶς δ' οὐκ ἄν: ἀσχφλλοις

8 trus.

765. wes 8 oun av nanes ; Quidni

lætarer, quæ Jovis culpa misera sum? 767. Tieurra ounarea. " Multis inserviit hic locus probaturis appellativa poni pro adjectivis, atque ita quidem frequenter utuntur. Vid. Soph. CEd. Tyr. v. 596. Eurip. Hec. 815. Med. 1066. Hipp. 843. Audrom. 3. et 303. Helen. 524. adde ad Troad. 464. Barnes. Sed usus nimium creber facit, ut suspicer, revera esse adjectivum, uti δούλος, δούλη, δούλος apud eund. in Ion. 556. 675. 819. itemque Soph. in Trach. S06. et cujus comparativus extat ap. Herodot. vii. 7." Abresch.

'Ιώ. 'Η ωρδς δάμαςτος ἐξανίςαται Βεόνων;
Πρ. 'Η τέξεταί γε ωαίδα Φέςτερον ωατεός.
'Ιώ. Οὐδ' ἔςιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποςεοΦὴ τύχης;
της. Οὐ δῆτα, ωςὶν ἔγωγ' ἀν ἐκ δεσμῶν λυθῶ.
'Ἰώ Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐςὶν ἄκοντος Διός;

Πρ. Των σων τιν' αὐτὸν ἐκγόνων είναι χρεών.

Ιώ. Πῶς εἶπας; ἢ μὸς ταῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

Πρ. Τρίτος γε γένναν ωρός δέκ άλλαισιν γοναϊς. 780

776. οὐ δῆτα, πεὶν ἴγων' ἀν ἰκ δυνμῶν λοθῶ] Ita Codd. Regg. οὐ δῆτα πεὶν ἀν ἄρων' ἰκ Διεμῶν λοθῶ Ald. οὐ δῆτα πεὶ. ἀν ἄρων' ἰκ δ. λοθιές Rob. quæ quidem lestio, ut recte observavit Steph. hactenus admitti possit, si lo statim Promethei orationem interruperit, aut Prometheus aposiopesin fecerit. Attamen vulgata concinnior est et sequentibus aptior. Pauwius Heathio probante πεὶν γ΄ ἔγων' ἄν rescribendum esse putabat, schicet quia voculam πεὶν πυαγμαπ a poëta produci opinabatur. Id recte durum judicans Brunckius, eandem tamen ob causam paulo audacius rescripsit οὐ δῆτα, πεὶν γ΄ ἄν ἰκλυθῶ διαμῶν ἰγω. Nos autem cum Morello hanc particulam interdum produci, adeoque nihil hic mutandum esse nobis persuasimus. cf. not. ad v. 481. 777. ἔκωντος ἔχειντος est conjectura Pauwil, quam inutilem esse docuimus in Commentar. ad northe κειος inquit, an elegantius esset: τῶν τῶν τιν ἀνῦτὰς ἰκλυνος είναι χειῶν. Mihi non videtur, κὐτὸν enim in Promethei responsione opponitur τῷ τἰς in quæstione, quam Io proposuerat. Pro χειῶν al. χειῶν teste Turn. 780. τείταις για γίναις γειὰς δὰ γίνεν Ald. πεὸς δίκ. ἀποὶς δίκ. Åld. qua lectione deceptus Garbitius vertit: Tertius genere et insuper alia prognatione. ἄλλαισι Δλλαισι Ald. Rob. ἄλλησι MS. Viteb.

777. Zzorros Alos. Pauwius sine cansa idonea reponendum censebat Zexoros. Nam Io, que audierat Jovem non aliter periculum evasurum esse, nisi si Prometheus vinculis liberatus esset, facile intelligere poterat, liberationem Promethei invito Jove, et alius cujusdam interventu, perfectum iri.

778. Tăr căr etc. "De Promethei solutione duplex veterum sententia. Sunt qui a Jove solutum tradant, postquam cum eo Prometheus ob explicatam Themidos de Thetide prophetiam in gratiam redicrit. Alii Herculem eum a vinculis exemisse invito Jove tradunt. Priori sententiæ aliquoties favere videtur Æschylus, ut v. 523. Mic vero posteriorem sententiam se omnino amplexum ostendit." Hactenus Stanleius; cujus observatione ne quis inductus Æschylum pugnantia secum composuisse criminetur, notandum est, eum tertiam quandam liberati Promethei causam sequi, ex utraque in unam conflatam. Fin-

git nempe Herculem quidem Jovis Ilberatorem extitisse, eundem tamen Jovi, ut Prometheo ignosceret, ejusque liberationem ratam haberet, has lege persuasisse, ut Prometheus vicissim ei periculum, quod a Thetidos nuptiis timendum esset, aperiret.

780. veires ys yirrar weet din al. Assers yerais. Merito Garbitium, quamquam falsa Aldinæ lectione (di x pro din) deceptum, Stanleius castigavit, quod ista sic verterit: tertius genere et insuper alia prognatione. Ab lo ad Herculem tredecim fuerunt generationes. Iûs enim filius 1. Epaphus, a quo 11. Libya, cujus filius 111. Belus genuit ex Anchinoë 1v. Danaum. Inter hujus filias fuit v. Hypermnest aquæ ex Lynceo peperit vi. Abantem, cujus filius vit. Prostus, nepos autem viii. Acrisius fuit. Acrisii filia 1x. Danaë x. Perseum peperit; cujus filius xi. Electrion xii. Akmenam genuit xiii. Herculis matrem. cf. Apollodor. lib. ii.

Ίώ. Ἡδ οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ή χρησμφδία. Πε. Καὶ μηδε σαυτής εκμαθείν ζήτει σόνους. 'Ιώ. Μή μοι ωροτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποςέρει. Πρ. Δυείν λόγοιν σε θατέρω δωρήσομαι. 'Ιώ. Ποίοιν; πρόδειξον, αίζεσίν τ' έμοὶ δίδου. 785 Πε. Δίδωμ' έλοῦ γὰς ή τσόνων τὰ λοιπά σοι Φράσω σαφηνώς, ή τον εκλύσοντ' εμέ. Χο. Τούτων σύ την μέν τηδε, την δ' έμοι χάριν Θέσθαι θέλησον, μηδ άτιμάσης λόγους. Καὶ τῆδε μεν γέγωνε την λοιπήν ωλάνην, 790 'Εμοί δὲ τὸν λύσοντα' τοῦτο γάρ σοθώ. Πρ. Ἐπεὶ ωροθυμεῖσθ, οὐκ ἐναντιώσομαι Τὸ μη ού γεγωνείν ωᾶν όσον ωροσχρήζετε. Σοὶ ωρώτον, Ἰοῖ, ωολύδονον ωλάνην Φράσω, "Ην έγγράφου σύ μνήμοσιν δέλτοις Φρενών. 795

784. διαῖν λόγοιν] Atticam formam primus hic edidit Turn. quem cum Brunckio secuti sumus. διαῖν λόγοιν Ald. Rob. etc. 785. ποίοιν ; πρόδειζον] ποίοιν πρόδειζον Ald. Rob.
786. ἱλοῖν γὰρ ἢ Pauwius distinguendum censet ἱλοῦ γὰρ ἢ, inficete.
787. ἱκλύσοντ ἰκὶ] ἰκλύσντά με Cod. Turn. 787. φράσει Ald.
789. λόγοιν] Perperam in MS. Vit. οἶκους, superscripts tamen lectione genuina.
791. ἱμοὶ—πεθῶ] Post λύσοντα Ald. infercit σε, et post γὰρ addit νῦν. Utrumque supplementum e glossa in textum irrepsit, metro non ferente.
793. στὸ μὰ οὐ γείγωνιῖν] τὸ μὰ γείγωνιῖν Rob. Verum recte monuit Steph. synizesin in particulis μὰ οὐ huic poĕtæ familiarem esse: coll. v. 632.
926.
794. πολύδουση πολύδισου. Cod. Turn.

783. μή μοι- &ποςίοι. Noli me beneficio s. munere, quod jam ostendisti, rursus privare.

788. χάριν Θίσθαι. χάριν i. q. είςδος v. 783. et ήδινην v. 636. dixerat. μηδ άτιμάσης λόγους, noti preces nostras aspernari.

791. τουτο γάς ποθώ scil. ἀπούων. 794. πολύδονον πλάνην, vagos errores, quibus multum jactaberis, a δονείν.

795. As iγγράφου εὐ μνήμοσι δίλτοις ρενών. " Tabellæ ad scribendum aptæ antiquitus triangulares, et libri eodem modo compacti ad imaginem litteræ Δ; inde δίλτοι dicebantur. Eustath. ad Iliad. γ΄. ἀπὶ τῶν δολτωτῶν βιελίων, βγουν ἐκ τῶν κατὰ Δ ωτυσσομένων γραρών. Potuit alludere Prometheus ad notthias itinerarias, tabulasque Geogenhicas. Æschylum ejus rei peritissinum loquitur hæc fabula, et quæ periit. Περιμαθεύς λυόμενος, sic Homero similem, quem Strabo primum auctorem facit. Hujusmodi notitiarum libros Græcis in usu fuisse docet Aristot. Rhetor. lib. i. cap. iv. week ulv viv somogeaias ai aus due mediogos Xeneimos. ໂກສະເບີງເກ ງຂໍອູ λαβιίν ໄຮເ τοὺς ເພື່າ ໄດ້ນະຄົນ ກ່ຽມວນຮຸ." Stanl. " In scholis Philosophorum, in quibus sæpe versatus fuerat, audierat Æschylus multas, easque graves de animorum natura, de discendi reminiscendique, et aliis eorundem facultatibus disputationes, et denique illos cum libro nonnunquam apprime comparari, ea potissimum parte, cui sensuum opera et ministerio, tanquam stilo inscripta ea omnia, quæ apud nos geruntur, aut dicuntur, inhærent. Unde factum est, ut quoties sese præbet occasio, de animo, et ea illius δυνάμει, quam memoriam vocamus, tamquam de libro aut tabula, cui aliquid inscribendum est Ioquatur Æschylus, ut h. I. Prometheus

⁴Οταν ωεφάσης ρεϊθου, ήπείοων δους Πρός αντολας φλογώπας ήλιος ιδείς

Πόντου σεςῶσα Φλοῖσδον, ἔς τ' αν ἐξίκη Πρὸς γοςγόνεια σεδία Κισθήνης, ἵνα Αὶ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόςαι Τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὅμμ᾽ ἐκτημέναι, Μονόδοντες, ας οὐθ᾽ ἤλιος σεςοσδέρκεται ᾿Ακτῖσιν, οὖθ᾽ ἡ νύκτεςος μήνη σοτέ.

800

797. \$\rightarrow \text{powers} \] Ita scribendum recte judicavit Pauw. 796. "eor] "ewy Ald. a φλόγωψ, non ut omnes præter Morellum φλογωπας (α φλογωπος); accusativus enim pluralis adjectivorum fæminini generis trium terminationum producitur; ultima autem syllaba hujus vocabuli brevis esse h. l. debet. Alogiciis] Pauwius hoc vocabulum vel a verbo Æschyleo ลังเอรเริ่มัง derivandum, nec adjectivi in loco habendum, vel naior riciis legendum esse opinatur. Harum conjecturarum priorem abjicio; posteriorem cum Heathio probo. Sed quoniam post versum 797. lacuna sive brevior sive longior est, certi nihil definiri potest. hunc versum et antecedentem recte statuit Brunckius aliquid deesse. Constructio quidem, si cum Pauwio legamus nalou ribii, manca non esset; sed tamen vix mihi persuadere possum, Æ-chylum narrationem Promethei ita instituisse, ut, cum Iûs errores per Europam copiosius enarrasset, vagam illam virginem a confiniis Europæ et Asiæ statim ingenti saltu in Africam deduceret. Itaque non unum, sed decem aut plures versus, hic aut post v. 813. excidisse putem. πόντου] πόντου Ald. 799. Κισθήνης] Ita codd. Regg. Σπυθίνης Ald. Κισθί-ชางาง Ald. 799. Kio 9กังกร I Ita codd. Regg. Σมบริเทร Ald. Kio 9กังกร Stanl. Kio ที่กรุ MS. Viteh. errore librarii pro Kio 9กังกรุ . "เล Brunckius, lenior esset, inquit, hiatus scribendo & Recte, sed nihil ideo mutandum. 801. δμμ' ἐπτημέναι] δμμα πιπτημέναι Ald. 802. ås] rás Ald.

Io jubet ea quæ dicturus erat ἐγγεμσικ μνήμοσιν δίλτοις Φεινῶν, et Choëphoris v. 447. τοιαῦτ΄ ἀπούων ἐν Φεισὶ
γεμθον: Supplicibus, v. 183. φιλάξω
τἄμ ἔτη διλτούρμεω. Denique Eumenidibus διλτογεμθον Φείνα appellat, v.
280. Et hic quidem loquendi modus,
ut efficacissimus est, et rei intelligendæ
aptis imus, ita etiam frequens est apud
alios plerosque auctores, ut apud Sophoclem, Philoct. v. 1318. καὶ ταῦτ΄
ἐπίτω, καὶ γεάφου Φεινῶν ἔτω et apud
Aristophanem, v. 450: καὶ μὴν ὅσ΄ ἄν
λίξη γ΄ ἀπλῶς μνημοσύνα γεάψοιμ ἰγῶς
nec poëtis solum, sed etiam prosæ
orationis scriptoribus usitatus.—" Martini V. L. pag. 205.

796. pil gev, natigar egor. Bosporum Cimmerium intelligit, cf. v. 739. 740.

800. Invaia: xóqui, vetula puella, quia statim a nativitate vetula erant; fuerunt autem Ento, Pemphredo, et Di-

no Phorci s. Phorcynis et Cetus filiæ Gorgonum sorores; atque, ut Apol-Iodorus scribit, γραῖαι ἐκ γκνισῆς, uno tantum tres oculo, unoque dente prædiæ, quibus et per vices utebantur. ἔτα τε ἐφθαλμὸν αὶ τριῖς, καὶ ἔνα ἐδόντα ἔχον καὶ σαῦνα παρὰ μέρος ἤμειδον ἀλλήλαις. Eandem tabulam mutatis quibusdam partibus refert Palæphatus c. 32. Hesiodus duas tantum facit:

Φόρχυϊ δ' αὖ Κητὰ Γραίας τέπε καλλιπαρήους *Εκ γινετῆς ωολιάς' τὰς δὲ Γραίας

καλέουσιν 'Αθάνατεί τε θεδί, χαμαὶ ἐξχόμενοί τ' ἄνθεωποι

Πιφοηδώ τ' ἐὐπιπλος Ένυώ τι προπόπιπλον.

804. πυπνόμος φοι de canitie Stanl. interpretatur. Nec ipse reperio, quod melius sit.

803. L. - word. Quas nec sol umquam radiis adspicit, nec luna nocturna, Πέλας δ' άδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοςυγεῖς,
"Ας βνητός εὐδεὶς εἰσιδων ἔξει συνάς.
Τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο Φρούριον λέγω
"Αλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ βεωρίαν.
'Οξυςόμους γὰς Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
Γρύπας Φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα ερατόν
'Αριμασπὰν ἱπποδάμον', οὶ χρυσόρρυτον

603. δεπποντόμαλλω] δεμποντόμαλω Ald. 807. τωνύτο] τωνύτον Cod. Viteb. Β10. Φύλαζαι] Φυλάζον Rob. τόν τι] τόν γι cod. Viteb. 811. 'Αεμμαστόν]

quia subterraneæ habitabant, sicut Germani de carceris custodia dicunt, einen hinsetsen, wo ihn weder Sonne noch Mond bescheint.

804. sqq. Gorgones erant Euryale, Stheno, et Medusa; (Apud Athenæmin lib. v. p. 221. ed. Casaub. ex Alexandro Myndio narratur Gorgona a Nomadibus in Libya animal dici ovi silvestri simile, quod halitu et adspectu occurrentes interimat:) ilχει δὶ εί τοργόνις πιφαλάς μὲν πιεισσευμερώνας φολίσι δεμπόνταν ' διόντας δὶ μεγάλους δὰ κοιν και χτίρας χαλπᾶς, παὶ πτίρυγας χευτᾶς δι' δι Ινίνους. Apollodor. lib. ii. p. 74. Prædicanda est Æschyli sapientia, quod ridiculam harum fabularum speciem quasi umbra quadam texit, et omnia tautum ad admirationem ac terrorem convertere studuit.

808. durnien Diwelus, spectaculum, quod propter terrorem viz tolerari potest.

809, 810. Κυνόμωνς—φύλαξαι. Solin. c. 13. In Asiatica Scythia terræ sunt locupletes, inhabitabiles tamen, nam cum auro et gemmis affluant, Grupes tenent universa, alites ferocissimæ et ultra omnem rabiem sævientes, quarum immanisate obsistente ad venas divites accessus difficilis ac rarus est; quippe visos discepunt, vehut geniti ad plectendam averpunt, vehut geniti ad plectendam averpunt, vehut geniti ad plectendam averpunt, vehut geniti ad plectendam averpunt. Vehut geniti ad veletama v. 1030.

**THING ALIS MUNICIPALITY, mutos, nom latrantes. ἐξυνόμως; acuta enim et adunca rostra ilis tribuuntur.

810. τόν τι μενώτε τράτόν. "Arimasporum historiæ tres libros carmine composuit Aristeas Proconnesius, quem, mi supposititium opus fuerit, prout sentit Dionysius Hulic. et suspicari videtur Longinus, sugl 5 your c. 8. secutus est in hisce describendis Æschylus: extat enim haud absimile fragmentum ex Arimaspeis apud Joannem Ttzetzem, Chil. vii. hist. 144.

Ίσσηδο) χαίτησιν άγαλλόμενοι τανάφοι Καί σφας άνθεώπους είναι παθύπερθεν δρεύρους,

Πρὸς Βορίω, Ψολλούς τε καὶ ἰσθλοὺς, κάρτα μαχητάς,

*Αφνείους Ιππωσι, πολύββηνας, πολυζούτας:

'Οφθαλμόν δ' Ιν' Ιπατος Ιχιι χαρίεντι μετώσο

Χαίτησι λάσια, Ψάντων τιδαρώτατοι ἀνδρῶν.

Plinius etiam uno oculo in media fronte insignes tradit. Gellius, N. A. lib. ix. c. 4. item esse homines sub eadem regione cæli, unum oculum in frontis medio habentes, qui appellantur Arimaspi; nua fuisse facie Cyclopas poëtæ ferunt. Et Strabo Cyclopum fabulam hoc ar-repto argumento e Scythia in Græciam delatam putat lib. i. Eustathius prodit in Dionys. Tieny. cos inter sagittandum alterum oculum solitos esse claudere, quæ consuetudo tandem in naturam transierit. Ex hoc vitio nomen hæsit. "Aeipes enim lingus. Scythica unum significat, erev oculum, teste Herodoto lib. iv. 27. Eustathius aliter, nempe kei unum et marrous sculum, cui accedit Schol. B'. Quicquid vero de Arimaspis dicitur, in dubium vocat Herodotus, lib. iii. 116. imo de iis ninil tradi præter fabulas Strabo probat lib. xi. p. 507. C. ed. Casaub." Stant.

611. xeuréfourer. "Auro abundare plagas illas septentrionales, præter So-

Οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου Τούτοις σὰ μὴ πέλαζε. τηλουρον δὲ γῆν Ἡξεις, κελαινὸν φῦλον, οὶ πρὸς ἡλίου Ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Λὶθίοψ. Τούτου πας ὅχθας ἔρφ', ἔως ἀν ἐξίκη Καταβασμὸν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο Ἱησι σεπτὸν Νεῖλος εὕποτον ῥέος. Οὖτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα

81

Cod. Viteb. 'Αρμαστών Victor. quod cum verum putabat Zennius, non cogitabat Spondeum hac ratione secundam Senarii regionem invadere. 'σποδάμω'] iσποδάμω Ald. Οχ. 812. πόρω η πόρω Rob. 813. μη πίλαζι μιν πίλαζι Αld. 816. ἰξίκη] ἰξίκης Ald. 818. σεπτὸ] σιμτὸν Cod. Reg. A. εδποτος συστος Turn.

tinum, cap. 15. asserit Herodotus, lib. iii. webs di tenerou riis Ebeccons wollow row wlife Ebeccons wollow row wlife Ebeccons wollow row wlife Ebeccons to the Caute tamen subdit tows who products oin town. Hucanus, Pharsal iii. 280. auroque ligatas substringens Arimane comas. Hujus causa gryphes cum Arimaspis assidue pugnare, ex Aristea refert Pausanias in Corinth." Stanl.

814. of week nation raiones anyais. Veteres Ethiopas ad extremitates terræ collocatos censebant, non solum versus meridiem, sed et versus orientem et occidentem; etenim monet Strabo lib. i. τὰ μισημίρια πάντα Δί-Storius zudsiedus, cujus rei testem adducit Æschylum in Prometheo Aus-Veteres sequitur Ptolemæus, sloi de susius si bas vor Zudiandr sinovyσες από δύστως μίχρις ανατολών, απανίες milans ras zeous Aidiomis. Inde πρὸς ἡλίου πηγαίς positi." Stanl. Ego vero quamquam non ignoro ήλίου πηyès de Oriente bene dici, ut voures wayes de Occidente, haud scio tamen an melius sit hanc phrasih h. l. de sona torrida interpretari, que purissimis, quasi a fonte, h. c. vehementissimis solis radiis objecta est.

815. Iv9m morands Ai9iot a colore hoc nomen adeptus. Solin. c. 24. ultra adhuc amnis, qui atro colore ezit per intimas et exustas solitudines, qua torrente perpetuo et sole nimio plusquam ignito nunquam ab extu vindicantur." Etanl.

ant. 816. τούτου πας' ἔχθας ἴςφ'. " Niger cum ad ultimum cataractarum pervenerit, Nilus dicitur. Solin. \$2. demumque a Cataruste ultimo tutus est, ita enim quædam claustra ejus Ægyptii nuncupani; relicto tamen hoc post se nomine quo Nigris vocatur. (Sed conf. Excurs. nostrun de Iûs erroribus.) Mire hallucinatur interpres Græcus, qui de Catabasmo nescio quo monte somniat." Stanl.

817. Bochiner seen are. "Byblines montes its dictors a papyro et calamis montet Scholiastes, nec absimile vero, namque et Niger perinde ac Nilas papyro viget et calamo pretesitur. Solin. 30." Stanl.

818. εὖποτον ρίος. "Achill. Tat. lib. iv. c. 18. p. 386. ed. Boden. de aqua Nili: γλωκώ δὰ ππόματον ñο, καὶ ψοχείν δι μέτερο τῆς πόδοῆς. et paulo post, τὰ τοῦνο αὐνοίν ἄκρατον ὁ Αἰγύντιος πίπον οὐ φοδείται, Διονύνου μὰ διόματος. Huc pertinet Pescennii dictum ad milites, Nilum habetis, et vinum quæritis f Plura de dulcedine aquæ Niloticæ Spartianus in Pescennio Nigro." Stant.

819. τρίγωνον ἐς χδόνα. "Δίλνα innuit, quod Ægyptiis teste Stephano Πτίμνρες, Græcis Δίλνα, ob figuram qua Siciliam imitatur. Diodor. lib. i. p. 29. ed. Rhodom. Extenditur (referente Herodoto lib. ii.) secundum mare ἐπιδ Πιρεύως σκαντίκ μίχει τωριχείων τῶν Πηλουσιακών (legerim βαράδρων, sic enim loca circa Pelusium vocari solita ex Strabone constat) a mari, μίχρι Κερασσόρου Ψίλιες καβ ἐν σχίζεναι ὁ Νείλες, ἵε να Πηλώσια ἡίων καὶ ἐκ Κανωζον." Stanl.

Νειλώτιν, οδ δή τήν μακράν άποικίαν 820 *Ιοῖ ωέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι. Τῶνδ' εί τι σοί ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, 'Επαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε· Σχολή δε ωλείων ή θέλω ωάρεςί μοι. Χο. Εὶ μέν τι τῆδε λοιπὸν ή σαρειμένον 325 *Εχεις γεγωνείν τῆς σολυφβόρου σλάνης, Λέγ' εί δε σαντ' είρηκας, ήμιν αδ χάριν Δὸς, ηντιν' αἰτούμεσθα μέμνησαι δέ ωου. Πρ. Τὸ ωᾶν ωορείας ήδε τέρμ' ἀκήκοεν. Οπως δ' αν είδη μη μάτην κλύουσά μου, 830 Α σρίν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, Φράσω, Τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν. *Οχλον μεν οὖν τὸν ωλεῖςον ἐκλείψω λόγων, Πρός αὐτὸ δ' εἴμι τέρμα σῶν ωλανημάτων. 'Επεὶ γὰρ ቫλθες ωρὸς Μολοσσὰ δάπεδα, 835

320. ἀποικίαν] ἀποικίαν Victor. errore typographico. 824. πλιίων] πλίων Οχ. 9ίλω] δίλεις Ald. Οχ. 825. εἰ μίν τι] εἰ μίν τοι Viteb. 826. πολυφθέρω] πολυφέρου Rob. 832. τοῦν ἀντὸ] τοῦ ταυνὸ Ald. 833. τὸν πλεῖσεν] τῶν πλείςων Garb. minus commode. λόγων] Abreschius existimat h. l. legi posse λίγων, quoniam Pers. 513. πολλὰ δ' ἐκλείτω λίγων κακῶν. At utriusque loci diversa ratio est; nec istud corrigere esset, sed depravare.

820. The manpar arouniae, coloniam

822. Ψελλόν Sicut τυφλόν aut ἐπάςγεμον, proprie cacum, translate sæpe dicitur pro obscurum, ita Ψελλόν, proprie balbutiens, h. l. est ambizuum, obscure dictum. δυσιύμτος ut v. 781. χεησμωδία οὐ εὐζύμελητος.

828. μίμησαι δί που, recordare queso, scil. petitionis nostræ, et promissi tui. cf. v. 791—793. Anonymus Etonensis ap. Morellum conj. μίμησαι δί σου; non autem est necessarium vulgatam lectionem veram et elegantem corrigere,

829. Scite hic Prometheus a quastione Chori deflectit, non solum, ut Iûs historiam absolvat, sed etiam ut respondendi necessitatem effugiat.

830—832. Trus — i µ vr. Ut autem seint haud falsa aut vana esse, quæ ex me mudierit, labores, quos antequam hus veniret exantlæit, ei dicam, idque veritatis sermonum meorum documentum edam.

831. ἐκμιμόχθηκε. "Μοχθίω, ut μογίω, cum labore et molestia perfero, tolero, perpetior. Deinde, cum labore paro, effectumque reddo. In passivo, adfigor, vezor, adficior molestiis, (quo et spectat usus activi in Aquilæ versione Esai. c. vii. v, 13. μοχθείν ἄνδος καθ διόν.) Eurip. Herc. Fur. v. 22. et 310. πόνους, τύχας ἐκμοχθείν. Id. Helen. 1462. ἄλις μόχθων, εξ ἐμοχθείνιν. Electr. 307. πίπλους κιερίου ἐκμοχθείν, et τίκνα τίκτιν καὶ μοχθείν Herc. Fur. 281. Dictys ap. Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 106. edit. Francof. ῥάων γίνοι ἐλογίζισθαι θίλοις, ἔσοι τι δισμοίς ἐκμιμόχθηνται βροτών, Xenoph. Ε-phes. i. p. 8. δισμά μοχθήσουσε.—" Abresch.

833. ὅχλοτ—λόγων. Maximan tamen rerum, que dicende essent, farraginem prætermittam. "Sic Lucian. Amor. c. 39. ἀνεζόδων ὅχλος." Giac. Addit Morell. Thucyd. lib. i. ὅχλον «ῶν νιῶν. "Οσην πλατύρρους Νείλος άρδεύει χθόνα"
Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντόπαις
Πάλιν πρὸς "Αργος οὐχ ἐκοῦσ' ἐλεύσεται 860
Θηλύσπορος, Φεύγουσα συγγενῆ γάμον
'Ανεψιῶν' οἱ δ' ἐπτοημένοι Φρένας,
Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
"Ηξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
Γάμους, Φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἔξει θεός'
Πελασγία δεδέξεται θηλυκτόνω
"Αρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτω θράσει.
Γυνή γὰρ ἄνδρ' ἔκας ον αἰῶνος ς ερεῖ,

861. 9ηλύσποςος] 9ηλύσποςον Ald. 862. οἱ δ' ἰπτοημίνοι] οἱ δὶ πτοημίνοι Ald. 865, 866. φθόνον δὶ σώμαθ ἄν ἴξιι θιός: Πιλασγία διδίξιται etc.] Ingeniosissima sic emendavit Brunckius V. C. Vulgata quam edd. et Codd. repræsentant, hæc est: φθόνον δὶ σωμάτων ἴξιι θιός, Πιλασγία δὶ δίξιται θηλυπτόν» ἤριι δαμάντων etc. quæ quamquam aliquo modo explicari potest, si dicatur post δίξιται intelligendum esse αὐτὰ scil. τὰ σώμασα, aut absolutum esse genitivum δαμίντων, tamen emendationis Brunckianæ facilitas adeo nobis blanditur, ut et ipsi Æschylūm ita scripsisse putemus, præsertim cum forma paulopostf τιτί sæpe apud Tragicos occurrat. Ordo autem constructionis hic est: Πιλασγία δὶ (γῆ) διδίξιται σώμασα ἄν θιὸς φθόνον ἴξιι δαμίντων θ. Α. ν. θς. Ceterum Pauwiana commenta vix digna sunt quæ memorentur: φθόνον δὶ λημάτων ἴξιι θιὸς, Πιλασγία δὶ δίξιτων νεὶ δίςξιται θ. Α. δαμίντας.

857, 858. δς κας πώσιται — χθόνα. Qui omnem illam terram possidebit, quam latifluus Nilus irrigat. In κας πώσι με consequens pro antecedente.cf. Suppl. v. 321.

859. wiunth—westennortónais. "Aliud westennostónais, aliud westennosónais. Suppl. v. 332.

άδιλφὸς δ' έςὶ σειντηποςοπαϊς

860. De tota Danaidum historia, patruclium, Ægyptii filiorum, nuptias fugientium, conferendum est argumentum Danaidum Æschyli s. Supplicum. Θηλύστορος γέννα est proles feminina, quia Danaus tantum filias easque quinquaginta genuerat.

862. ἐπθοημένο φείνας, insanientes scil. amore. cf. Suppl. 114. ubi iis eandem ob causam tribuitur διάνοια μαινόλις. De

verbo wenio au vid. Lexic. Æschyl.

863. κίρκοι. Accipitres appellat filios Ægypti, quod fugaces Danaidas
tanquam columbas essent persecuturi.
Ita Lycophron, v. 169. Paridem Helenæ raptorem κίρκοι καταβρακτήρα
appellat; cui loco Stanl. addidit recentioris scriptoris dictum a Suida (v.
Γυναικοίρακες ετ Λογγίνος) laudati, qui
viros mulierum captatores γυναικοίρακκας nominat.

πελειών οἱ μαπρὰν λελειμμένοι. "Non procul distantes, h. e. instantes, imminentes columbis." Stanl. die ihnen sogleich nachsetzten.

864. ἄξουσι 9ηριύσοστες οὐ 9ηρασίμους γάμους, venient venantes nuptias, quas venari non debebant, quia scil. in hac venatione perniciem invenient.

865. φθόνον σωμάτων έχειν, corpora invidere, est, vita privare.

866. Υπλύπτονος "Agns, cædes a muliere vel mulieribus perpetrata, νεπτιφουφάτω Θράστι, audacia noctis opportunitatem observante, quia seil. noctu Danaidos novos maritos occidebant,

Δίθηκτον έν σφαγαΐσι βάθασα ξίφος. Τοιάδ' ἐπ' ἐχθρούς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. 870 Μίαν δε σαίδων Ιμερος θέλξει, το μή Κτείναι Εύνευνον, άλλ' άπαμβλυνθήσεται Γνώμαιν δυείν δε βάτερον βουλήσεται, Κλύειν ἄναλκις μάλλον, ή μιαιφόνος. Αύτη κατ' "Αργος βασιλικόν τέξει γένος. 875 Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. Σπορᾶς γε μην έκ τησδε Φύσεται βρασύς, Τόξοισι κλεινός, δς σούνων έκ τωνδ' έμε Λ ύσει. τοιόνδε χρησμόν ή ω αλαιγενής Μήτης έμοι διηλθε Τιτανίς Θέμις. 880 "Όπως δὲ χώπη, ταῦτα δεῖ μακοοῦ χοόνου

870. ἐπ' ἰχθροὺς] ἰς ἰχθροὺς cod. Viteb. quod Zeunius genuinum esse existimat. 871. τὸ μὴ] οὐ addidit Brunck. Sed quamquam οὐ facile excidere potuit et μὴ οὐ alibi sæpe occurrit; 'tamen hujus loci alia ratio est, quam v. 793, 926. vid. Commentar. ad h. l. 872. ξύτωνοι] σύτωνοι Ald. ἀπαμελυνθήσεται γνώμαιν δυοῖι δὶ ἀπαμελυνθήσεται γνώμαιν δυοῖι δὶ Ald. ἰπαμελυνθήσεται γνώμαιν δυοῖι δὶ Rob. ἀπαμελυνθήσεται γνωμῶν ὁ δυοῖι δὶ Turn. ἀπαμελυνθήσεται γνωμῶν δυοῖι δὶ Victor. etc. Nos Brunckio assentimus, qui in codd. Regg. Aldinam distinctionem invenit, δυοῖι δὶ autem ex Stanleiana, quæ Victorianam expressit, adsciscendum putavit. 873. 9άτεροι] Barbarum βατίραν reperit Brunck in codd. Regg. sed θάτεροι in cod. B. contextu. 876. δεί Γοττε legendum: μαπροῦ λόγου δὶ scil. ἰςὶ, multi autem sermonis est. In Rob. est μαπροῦ λόγου δὶ ταῦν ἰξιλθεῖν τορῶς, versu una syllaba deficiente. In Mosqu. 2. legitur: μαπροῦ λόγου δῖ ταῦν τίξιλθεῖν τορῶς, versu una syllaba deficiente. In Mosqu. 2. legitur: μαπροῦ λόγου δῖ ταῦν τορῶς νετευ una syllaba deficiente. In Mosqu. 2. legitur: μαπροῦ λίνου δῖ ταῦν τορῶς νετευ una syllaba deficiente. Επλεινιὰ Ald. Rob. 880. ἰμὸὶ μὰ cod. Vit. 881. ὅπως δὶ χῷπη Ιδικος δὶ χόπη Ald. Κοb. 380. ἰμὸὶ Γαῦνα δὶ ζιανα δὰ citat Turn. e cod. χρόπος δὶ χόπη Ald. Ταως χῷπη Rob. ταῦνα δὰ citat Turn. e cod. χρόπος δὶ χόπος δὶ και δὰ και δα
869. ξίφος ès σφαγαΐοι βάπτειν, gladium eæde h. e. sanguine inquinare.

871. μίαν δὶ παίδων, Hypermnestram, quæ Lynceo marito suo pepercit. ἴμερος Sίλξει τὸ μὴ κτεῖνει ξύνωνον, amor deliniet, ne ipsa quoque conjugem occidat. Ne autem h. l. μὰ οὐ legendum putemus, observandum est, μὰ οὐ semper post verba prohibendi, cavendi, prætermittendi, sic poni, ut Latine per quin, aut quo minus reddi possit; h. l. vero alia ratio est.

872. ἀπαμθλύνων ut simplex ἀμθλύνων de impetu animi retardato et iracto ponitur. Comparatio a retusa ferri acie ducta est. Sic Thel. 717. πιθηγμίνου πεί μ' οὐπ ἀπαμβλυνιῖς λόγφ.

878. γτώμαι h. l. sunt judicia hominum de ipsius facinore, seu famæ notationes. Sensus: Cumque optionem haberest displicis inter homines existima-

tionis, maluit tamen imbellis mulieris quan cade pollutæ nomen mereri. At jue sic ei contigit, ut in omne nobilis ævum esset, ut ait Horatius in nobilissino loco Carm. iii. 2. quem si tirones cum Nostro comparaverint, aliud hujus fabulæ filum a Romano poëta texi, aliud ab Æschylo facile observabunt.

877—879. σποςᾶς—λύσω. Hac circumscriptione Hercules significatur, Prometheum liberaturus.

879, 880. τοιόν δι—Θέμις. Themis enim vaticiniis clara Delphico quoque oraculo secunda post Terram præsedisse ferebatur, quam Titanes, ac deinde Apollo ordine exceperint. Cf. Eumenid. v. 1. sqq. Quamquam alium ordinem præsidum hujus oraculi narrat Pausanias, lib. x. c. v. p. 809. ed. Kühn.

Εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς. Ἰώ. Ἐλελελελεδεοῦ,

Υπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσ', οἴς ρου δ' ἄρδις Χρίει μ' ἄπυρος, Κραδία δὲ φόθω φρένα λακτίζει

885

rou] λόγου Victor. interpolatum ex v. 876. 883. 'Ελιλιλιλιλίνιῦ] Rob. addit; là là; unde Pauwius conj. 'là, là ἰλιλινῖ, ἰλιλινῖ. 885. Θάλπουσ'] Θάλπουσι Ald. 887. πραδία] Sic Ald. Rob. Turn. etc. παρδία, quod est in

882. Jam Io novis furoris stimulis se agitari sentit. Hic tamen primos tantum ejus impetus verbis describit, reliqua vero scena egressu spectatoris imaginationi conjicienda relinquit. In quo cum nihil non prudenter instituerit poëta, inepte tamen Pauwius eum vituperat, quod linguæ et mentis confusionem haud accurate satis verbis expresserit.

884. σφάκελος h. l. mens inflammata; φρινστληγιζε μανίαι ornate plurali in singularis locum adhibito; furor mentem de statu dejiciens. Θάλσουσι apposite dictum, quia paroxysmi furoris sanguinem vehementer accendunt.

885. olegov žedis, insaniæ telum. (Qui per totam tragediam, ubicunque oisees eccurrit, id de vero asilo intelligunt, h. l. o's eou aedis spiculum interpre-tantur. Tum vero epitheton arugos multo majore difficultate premitur.) žedis proprie cuspis teli; h. l. pars pro toto. arvers Scholiastæ sic intelligunt, quasi a intensivum sit, et aπυρος i. q. πολύπυρος. Quamvis autem ad sensum bene diceretur furoris telum ignitum, tamen quia arvgos, ab Homero et Pindaro constanter negativo sensu usurpatur, in hoc genere elocutionis ambiguitas inesset valde incommoda. Garbitius arveos interpretatur ignis expers, quod significationi quidem vocabuli aptum est, sed sensui et verborum contextui parum respondet. Itaque h. l. verbis ἄρδις # vees nihil aliud significari puto, quam telum igne non factum, h. e. non terreum, sed incorporeum et invisibile. "Arveos enim apud scriptores Aschylo antiquiores est i. q. igni non admotus, sine igne factus. Qui vero adjectivum illud hoc sensu hic posihum parum venustum esse putaverit, is

cogitet velim non omnes veterum poëtarum imagines ad nostræ ætatis sensum examinandas esse. In Theb. v. 209. frena equorum poëta appellat igne cusa s. fabricata, wverysvereve xaλινούς. Id epitheton si ad nostrum sensum exegeris, valde frigidum et otiosum videbitur. At iis, qui multo propius a prima ferri inventione quam nos aberant, onmes imagines a ferri fabrica petitæ novitatis gratia blandiebantur. Si quis hodie de intermis animi doloribus dixerit: unsichtbare Pfeile verwunden mich, nemo sane eum reprehenderit, quod hoc adjuncto (unsichtbar) tropum quasi molliat, ac definiat. Cur igitur Æschylus, qui crebris ad ferri inventionem et fabricam allusionibus delectatur, ista præsertim ætate, ubi ea novitatis decore splenderet, reprehensionem vereretur, si อไรคอบ น๊อซีเร ฉัสบออร cum respectu ad tela proprie sic dicta h. e. ferrea et igni cusa dixisset, et hoc adjectivo äπυρος telum metaphorice dictum a proprie sic appellato discrevisset? (Eodem modo supra v. 809. gryphos appellaverat canes Jovis non latrantes. Si canes Jovis dixisset, metaphora nondum satis insignita fuisset : cum igitur canibus proprie sic dictis naturale sit latrare, gryphos contra, distinguendi causa, canes dixit non latrantes. Sic h. l. telum furoris, ut eo certiús a telo proprie sic appellato distinguatur, definitur adjuncto vocabulo arvess.) Qui vero Scholiastæ interpretationem nostræ prætulerit, ei pertinacius non repugnabo; modo ambiguitate cam premi concesserit, quam ut omnes boni scriptores, ita Æschylus inprimis caute vitare solet. Ct. Lexic. Æschyl. v.

887. प्रदेशक हैं। क्रिन क्र्रिंग प्रकार रेकार दिया

Τροχοδινεῖται δ' ὅμμαθ' ἑλίγδην,
"Εξω δὲ δρόμου Φέρομαι, λύσσης
Πνεύματι μάργω, γλώσσης ἀκρατής.
Θολεροὶ δὲ λόγοι ϖαίουσ' εἰκῆ
Στυγνῆς ϖρὸς κύμασιν ἄτης.

890

ΧΟΡΟΣ.

Ή σοφός, η σοφός ην, Ος ωςῶτος ἐν γνώμα τόδ' ἐβάςασε 5ροφή.

Victor. Canter. metro adversatur. φόθω φείνα] φείνα φόθω Cod. Viteb. Ald. φόθω λακτίζει φείνα Rob. 888. τροχοδινείται δ'] τροχοδινείται γ' Rob. 894. γνώμα] γνώμη Rob.

Cor præ timore præcordia verberat s. pulsat. In λαπτίζω generosa, et audaci metaphora, proprius verbi usus non est nimis premendus. Quod hic tragica severitate extulit Æschylus, id Plautus comica festivitate designavit, cor metuentis artem ludicram facere (Aulular. iv. 3. 5.) atque in pectus emicare dicens.

888. τοχοδινίται δ' δμμαθ' ἱλίγδη, oculi autem volutim rotantur; phantasma est verissimum et Iûs affectioni pe quam accommodatum. Furibundi enim homines oculos misere distorquere solent.

889. ἔξω δὶ δρόμου Φίρομαι, λύσσης πνιύματι μάργω, et rabiei tanquam turbinis impetu fero extra orbitam feror, der wilde Sturm der Wuth treibt mich ausser der Bahn umher. Sic natura est furiosorum, ut, si iis exire licuerit, huc illud vagentur, viaque trita relicta per ambages discurrant. 🖘 🕫 🗸 furoris dicitur impetus, similitudine venti, qui, si vehementior est, sæpenumero proruit euntes, aut saltem hoc efficit, ut ægre se tenere possint et recta via incedere. Erunt tamen fortasse, qui malint hanc allegoriam a navis.procellæ vi disjectæ comparatione fluxisse; quod nec mihi displicet, præsertim cum paulo post χυμάτων mentio fiat.

890. γλώσσης άκρατης, linguæ impotens; ut nostri de ebrioso dicunt; er hat die Zunge nicht mehr in seiner Gewalt. Sentit nimirum Io linguæ usum liberum sibi impediri, adeo ut balbutire et hæsitare incipiat.

891, 892. θολεφοί δὶ λόγοι—ἄτης. Ετ

verba perturbata confusaque incassum ad fluctus acerbæ calamitatis illidunt. Meine gebrochnen Worte zerschlagen sich umsonst an den Wellen des grausen Verderbens. Significat, querelas, quas vix ore proferre valeat, nihil adversus calamitatem proficere. sizň, frustra. Fluctibus obloqui, pro loquendo nihil proficere, nota est metaphora. cf. v. 1009.

Incredibilis est vis et vehementia ultimorum Ius verborum, quibus dictis se spectatorum oculis subtrahit, attonitos eos calamitatis suæ magnitudine relinguens. Varietas noninum, quibus furorem designat, σφάκιλος, μανία, λύσea, claræque naturalium furoris accidentium imagines, sanguinis accensi, cordis vehementer palpitantis, oculorum celeriter volutorum ac distortorum, vagæ cursitationis, linguæ denique titubantis, hæ inquam imagines celerrimo quasi cursu concitatæ ita terrent ac perturbant animum spectatoris, ut, quo se vertat, nesciat. Fac actionis quoque dignitatem ac veritatem accedere, nihil fingi potest vehementius.

IN SCENAM VII.
v. 893—951.

Chorus acerrinio miseriarum Iûs, quas ei Jovis iniquus amor contraxerat, sensu perculsus, æqualitatem conjugii prædicat, et potentiorum numinum affinitatem utpote noxiam et periculosam aversatur.

893-900. A ropès-igariven. Sa-

Καὶ γλώσσα διεμυθολόγησεν,
'Ως τὸ κηδεῦσαι καθ' ἐαυτὸν ἀςις εύει μακρῷ'
Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθουπτομένων,
Μήτε τῶν γέννα μεγαλυνομένων
"Οντα χερνήταν ἐρας εῦσαι [γάμων].

900

895

895. γλώσσα γλώσση Rob. 896. απδείσσαι] απδεύειν Eustath. ad II. ν΄. Vulg, medius respondet sequenti ἐραςείσσαι. 897. ἀριςεύει ἀριςεύειν Ald. 899. γέντα μεγαλυνομένων. Arnaldus conj. γέντα μεγ' ἀγαλλομένων. Heathius γέντα γε μεγαλυνομένων. Neutro egemus. cf. not. ad ν. 907. 900. γάμων] Hoc sprium arbitror, atque e scholio adjectum; subintelligi potest γάμων, aut aliud substantivum, sed adjicere necessarium non erat. Hanc suspicionem confirmat versus antistrophicus v. 908. ubi ultimum verbum πόνων aperte spurium est; a Turnebiana plane abest, et sane jam a pluribus editoribus omissum fuisset, nisi id propter metrum in strophico versu servandum putassent. Jam hunc scru-

piens profecto, sapiens ille fuit, qui primus hanc sententiam animo concepit et verbis elocutus est, quod parem conjugem sibi jungere longe optimum sit; nec eum, qui loco tenui natus sit, aut divitiis affuentes, aut genere superbientes amare deceat-

896. zndiveas zad' laurór. " Affinitatem contrahere sibi comparem. Garbitius pro se ducere, parum recte. Eustath. in Iliad. 9'. ig ou (undie) irusi-פנו דפט ש דפ בחלבטשי באו דב דפט שמתדבוץ (Der zai undede rézus) zai rou imigau-Ερεύειν, καθ' δ έφη Αίσχύλος' ώς τὸ κηδεύειν καθ' έαυτον άρισεύει μακρώ. In Iliad. α'. Σημείωσαι ότι οὐ πρώτος Aiσχύλος είπεν. ώς τὸ κηδεύειν καθ' έαυτὸν άρισεύει μαπρώ, σουσέσιν άρισόν έσιν έπάτω την αύτο ξοικυΐαν λαμβάνειν, καὶ μη σων ύπερχόμπων γάμων έραν άλλα πρωτος "Ομηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν 'Αχιλλία ἐδίδαζε. Hæc Eustathius incurie admodum; quippe qui non animadverterat, Æschylum hanc sententiam non sibimet vindicasse; sed ut monet Scholiastes a. Pittacum auctorem ejus celebrasse. De quo Diogenes Laërtius : τον δ' οῦν σοφον λέγεταί ποτε νεανίσκος συμβουλευομένω ωτεί γάμου ταῦτα είπεῖν, ἄ φησι Καλλίμαχος έν τοις έπιγεάμμασι,

Βοίτος Αταρνείτης τις άνήρετο Πιττακόν ούτως

Τὸν Μιτυλήναῖον, παῖδα τὸν 'Υρραδία· *Αττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος· ἡ μία μίν δὴ Νύμφη, καὶ πλούτως χινιῆ κατ' ἰμί. 'Η δ' ἱτίρη προδίδηκε. τί λώϊον; εἰδ ἄγε σύν μοι

Βούλευσον, ποτίρην εἰς ὑμέναιον ἄγω. Εἶπεν ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον,

'Ηνίδι, κίνοι σοι πῶν ἰςίουσιν ἔπος. Οἱ δ' ἄς' ὑπὸ πληγῆσι Θοὰς βίμιζικας ἔχοντις

ἔχοντις "Επριφον εὐρείη παῖδις ἐνὶ πριόδφ. Κείνων ἔρχεο, φησὶ; μετ' ἴχνια. χώ μὲν

ξαίςη Πλησίον οἱ δ' ἔλεγον τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Ταῦτ' ἀῖων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἰκε Αράξασθαι, παίδων πληδόνι συνθέμενος. Τὴν δ' ὁλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἀπήγετο

νύμφην, Ουτω κဲ σύ γ' ἰῶν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Neque infrequens est a veteribus poëtis priores citari, tum et id factum etiam sit in Myrmidonibus ab Æschylo nostro, ubi Μευρικούς λόγους, Æsopicas scilicet fabulas, laudat, ut et Pindarus Hesiodum Isthm. vi. Achillis verba apud Homerum, ad quæ respexit Eustathius, hæc sunt:

"Ενθα δί μοι μάλα πολλον ἐσίσσυτο θυμος ἀγήνως Γήμαν]ι μνητὴν ἄλοχον, εἰαυῖαν ἄκοιτιν Κτήμασι τέςσισθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο

Πηλεύς."

900. ὅντα (ὅντα in Guelferb. abest.) χερνίταν] cerdonem. Speciem pro genere nominavit pro tenuioris ordinia

Μήποτε μήποτέ μ' δ Μοίραι λεγέων Διός Εύνάτειραν ίδοισθε ωέλουσαν Μηδε σλασθείην γαμέτα Τινί τῶν ἐξ Ούρανοῦ. Ταρδώ γαρ άς εργάνορα σαρθενίαν ÀYTIC.

-palum ex animis Criticorum evellimus : deleta enim v. 900. superflua clausula yamı, et sublata v. 908. non superflua solum, sed etiam sensum turbante, vocula wirws, metra utrinque ad amussim sibi respondent. Itaque yancıs inclusimus. 901. μήτοτέ μ'] μήτοτ' Ald. 902. Inter Moren et Atzino , aliquid deesse observavit Heath. Morellus ita suppleri posse notat : Missore pui-Tori μί γ' Ω μοῖραι, ὁ μοῖραι etc. Sed ejusmodi defectibus absque codicum subsidio satis tuto succurrere nemo potest. Air] abest Ald. Turn. .is γαμίτα Turn.

ac fortunæ hominibus. Ultimum vocabulum vámer si genuinum esset, significaret id quod Latine conditio, gallice un parti appellatur, hoc sensu: man muss als ein Mann von geringem Stande weder reiche noch vornehme Partieen suchen. Sed quia ultimum vocabulum antistrophes wire sine dubio spurium est, sequitur, ut et hoc váin opposito strophes versiculo addititium sit. Ac profecto sine ullo vel sensus vel constructionis vel collocationis verborum detrimento abfuerit. Nam post participia dia Seurropivar et μιγαλυνομένων vel άνθεώσων, vel μενητήςων, vel γάμων aut simile quid facillime subintelligitur, nec ullo modo fieri potest, ut quis a sensu hujus el-lipseos aberret. Ecarican autem verbum elegantem periodi clausulam facit. Metrum quoque, cum in opposito antistrophes versu wirer resecetur ut h.l. yann, ab utraque parte salvum est.

901. sqq. unsreri. Objevesi. Utinam ne umquam é Parce Jovis tori sociam videntis, nec ulli proco e Cali posteris nubam. Ad sensum nihil interest, an Obeaver h. l. nomen proprium sit, an appellativum. Prius tamen cum Brunckio verius puto. whee Sins (Cl. Brunckius recepit wan Seine. Nimi-rum ubicunque hoc sensu formse imadodar, mandels etc. occurrent, li-. brariorum errorem aut grammaticorum commentum subesse existimat. Ad metrum sultem perinde est, utro modo scribas. Nam prima syllaba in waadii, saadiin etc. producitur, quia est a «λά», per syncopen pro v. 880.) appropinquem, i. q. matrimonio

906. τας Ε΄ γάς, άτις γάνοςα πας θε-νίαν είσερος' Ιούς, μέγα δαπτομέναν δυσπλάνοις "Ης ας άλατείαις. Si hung in modum, sublato ut diximus postremo vocabulo sover, textum constituamus, facillimus optimusque sensus exibit: Paveo enim, cum Ius virginitatem viri s. proci non amantem video, valde afflictam miseris erroribus a Ju-none immissis. raçõe absolute post-tum, nec cum artevársea waeSsvas conjungendum est. Similes enim constructiones supra occurrunt, v. c. v. 540. Príora di re degraphira pupiese prio X9015 dianuaipares. v. 554. Ipado ráde, ràs weordour diada vixas. v. 701. wiggen ileidoura wráte laus. Nec absimilis est verborum collocatio v. 146. eòr विश्वक रांग्रिकेट स्वाप्त स्वाप्त स्वाप्त avairouterer raied adaparredireie: himais. Garbitius male verbum rages ad sequens arreyavees was Sivies tra-xit, totunique locum hac interpretatione pervertit: "Ego virginitatem pertinacem non probo, nec tutam et commodum judico, et hoc quidem exemplo tuo, quia video te lo (corrigit nempe siregir' la re yany barrentvar) inde (quasi scilicet Jupiter in virginibus tantum peccasset, nec multis etiam adulteriis nobilis fuisset) et Jovem allexisse in tui amorem, et Junoni factam suspectam, ut inde propterea a . Junone exacerbata per selotypiam affiΕἰσορῶσ' Ἰοῦς γάμφ δαπτομέναν Δυσπλάνοις Ἡρας άλατείαις [σσόνων]. Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος ἄφοδος, ἐπφδ.

907. γάμη] Propter hanc vocem nec metrum hujus versiculi strophico respondet, nec sensus difficultate caret. In Aldina sic legitur εἰσερῶσ' Ἰοῦς με γάμφ δ΄ ἐπτεμίναν. Suspicor autem Æschylum scripsisse εἰσερῶσ' Ἰοῦς μέγα δαπτεμέναν. Its hic versus quoad metrum antithetico v. 899. accurate respondebit; uterque enim erit Asynartetus ex trochaica penthemimeri, et basi anapæstica | -u | -- | - | vu- | vu- |; et omnis interpretandi difficultas evaneacet. Cf. Commentar. ad h. l. Ceterum Garbitio in mentem venerat '10' es, unde Morellus conj. legendum εἰσερῶσ' Ἰοῖ σὰ γιο δαπτομένα»; idem hunc versum sic ad justos numeros redigi posse putabat, si legatur εἰσερῶσ' Ἰοῦς ἄμα δαπτομένα». In quo metro quidem recte consultum est, sensus venustati parum. Nam illud Lus hic plane otiosum esset. δαστιμίναι] δασανωμίναι citat Turn. e cod. 908. Joenhams δυσπλάγχους Turn. άλασιίαις] άλασίαισο Turn. άλασιίαισο Vict. σόνων] Hoc vocabulum in Turn. plane abest; sive de conjectura id omiserit editor, sive codicis sui auctoritate ductus. In indice variantium lectionum nihil de eo notatur. Reliquæ editiones ad unam omnes agnoscunt wirer. Genuinum tamen non esse vel hoc indicio proditur, quod eo sublato omnis difficultas tollitur, e qua se hacte nus viri docti expedire non potuerunt, quamvis eam se sentire faterentur. Nostra vero ex emendatione, non solum Strophes et Antistrophés metra in ultima versu sibi recte respondent

orta | Xiệth | tur i | guyir | sai

garis variis jactationibus et difficultatibus, a quibus malis interim ego sum libera et tuta, dum fruor (quia pro 371 legendum putabat (e) conjugio pari et equali." Hec vero explicatio, quot verbis constat, tot fere vitiis et incommodis laborat. Que quidem omnia vel hoc uno argumento convincantur, quod Garbitius Oceanitides nymphas, quæ castæ virgines erant, eas mulieres muptas esse fingit. deservarue was Sivia ad Io pertinet; virginitas procum non amans, at outaine Suppl. v. 10. proces fugiens. Odium erga Jovem Io ipsa prodiderat v. 765. Ceterum deregyane sue Seria les periphrasis pro la mueline desegrane, ut apud Homerum heèr méres 'Admiréeu et similia.

907. γάμη non solum metrum aperte turbat (nam in versu stroples opposito omnia se recte habent, nec ullus est mutationi locus), sed sensum etiam impeditum ac difficilem reddit. Sarvapirar enim cum dharriaus construitur. Et quamquam γάμη dativus cause esse potest, tamen invenusta sic oritur constructionis ambiguitas, quia qui verba γάμη δασταμίταν pronuntiari audierit, statim es sic intelli-

git, q. d. nuptiis vesatam, deinde se ipse corrigere cogitur, cum finita demum periodo sentit γάμφ absolute positum et δεπτφείνει cum ελαστίας construendum esse. Itaque mihi certum est γάμφ e glossa in textum irrepsisse, ac deinde veram lectionem μέγα exturbasse.

908. δύσσλανοι άλαστίαι i. q. δύσμοen alaria. Adjectivo enim pleonasmus ille inest, Græcis poëtis familiaris, quem alibi notavimus. Et sicat v. 580. τηλίπλαγατοι πλάναι sunt longinqui errores, et v. 589. παλύπλαγατα whaves multiplices errores, sic doewhavoi admessai sunt miseri errores, nut ou-lamitatis et arumna pleni. "Heas vero genitivus est auctorem designans. Vocabulo wirer omnes fere interpretes offensi sunt, neque vero si wossir legamus cum Arnaldo, omnis difficultas tollitur. Si yang defendi posset, nec aperte metro adversaretur, facilius illa se nobis ratio commendaret. Quod autem Morello in mentem venit, alarime: your, id adeo ineptum est, at mirandum sit id viro docto in mentem venire potuisse.

909-911. ind d', des più diantis i

Οὐ δάδια μηδὶ κρεισσόνων Ακών "Αφυκτον όμμα ωροσδέρκοιτό με. 'Απόλεμος όδε γ' ὁ ωόλεμος, ἄπορα 910

yames apoles, et diden. Mihi vero, quod equale conjugium (quale scil. me unice expetituram jam professa sum) securum est ac metus expers, nequaquam timeo. 'Eust & si libra refertur ad ragto 2 de v. 906. quibus verbis se Iûs causa pavere significaverat. Jam vero se habere negat, cur sibi ipai timeat. Nimirum quia v. 893. sqq. conjugii sequalitatem laudibus extulerat, et v. 901. sqq. Jovis ceterorumque deorum colestium connubia deprecata crat, hoc addit: quandoquidem conjugium sequale, quod sibi unice placeat, ab omni metu vacuum sit, sibi nihil timendum esse. Que cum its sint, Arnaldi emendatione, parum etiam per se probabili, minime opus est, qui ire pro in legendum putabat, hac sententia: Mihi vero cum eveniet conjugium equale, secure non times. Is apolice erperam cum of Mas conjungit, unde futilis tautologia oritur. Nec meliosem rationem sequitur Abreschius, qui Rem apolos negat ad yapos trahendum esse, sed potius Scholiastm opinionem probat, post apoles verbum sind supplendum esse censentis. pè autem ad N, quod in mall latet, referendum est. Duo enim hic sunt orationis membra; primum negat Chorus sibi nuptias timendas esse, quas ipse sibi sponte sua electurus sit; sibi enim tantum inakir yann, qui metas ex-pers sit, arridere; deinde vero optat, ne nasquam aliquis potentiorum deorum ocalos in se convertat. Illud igitur, quod sum voluntatis erat, certo promittere; hoc vero, quod in aliena positum erat, optare tantum licebat. Consecutio igitaret sensus harum particularum piv et passi hic est: Mihi quidem non timeo—sed tamen opto ne etc.

mod neueriner Sear Apuner Inna meeritenur per legant verborum segura elatum, pro eo quod vulgari sermone diceretur, neo umquam potentiores dii me ament. Est enim antecedeus pro consequente, cum adspectu plerumque primi amoris igniculi exciteatur. Nullo modo tamen ipse amor oculus dici potest; nam in oculis insidet amor; et oculis bibitur amor, non autem ferendum est sic deinceps poni Sair apunero Inna Hour Hoc certum est his verbis apunero Inna pà reritante per la marcia describi; idque sine dubio occasionem dedit Grammatico, nescio cui, ut ad marginem scriberet Igur, que glossa deinde in textum immigravit. Apunero-Inna est, cui propter propotentem vim nemo resistere potest; cin unasiderstehliches, siegendes Ange.

weerdinaare ps. Vix upus est ut moneamus, hoc tantum de adspectu amoria pleno intelligendum esse; quam sequatar fruendi et potiundi desiderium.

912. & ordique withper est bellum iniquam, concertatio inique comparata, et quantum ad imberilliorem parΠόριμος οὐδ ἔχω τίς ἄν γενοίμαν:
Τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁςῶ μῆτιν ὅπα Φύγοιμ ἄν.
Πς. Ἡ μὴν ἔτι Ζεὺς, καίπερ αὐθάδης Φρενῶν,
"Εςαι ταπεινὸς, οἶον ἐξαρτύεται
Γάμον γαμεῖν δς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
Θρόνων τ ἄϊςον ἐκβαλεῖ ωατρὸς δ ἀρὰ
Κρόνου τότ ἤδη ωαντελῶς κρανθήσεται
Ἡν ἐκπιτνῶν ἦςἄτο δηναιῶν βρόνων.

920

915

tem attinet, periculosæ aleæ plena; adeoque non suscipienda. Žaroga wopuss multas difficultates, e quibus te haud facile possis expedire, præbens, difficultatibus abundans. Ita recte interpretantur Heathius et Abreschius. cujus ex animadversione quæ ad rem faciunt excerpta subjecimus. (Miror, inquit, post Stanleium etiam Spanhemio ad Julian. p. 256. locum de mendo fuisse suspectum, illum divinare wiess axieines, hunc ex cod. Reg. Gall. pæne extra dubitationem ponere legendum els anoga. Mihi certumest, correctores in eo loqui, qui quod non intelligebant, de suo addiderunt de. Nec vel decem me moveant codices, ab edita ut recedendum putem. Solent enim apud utriusque linguæ scriptores nomina verbalia cognatamque verbis significationem sortita easdem admittere constructiones, iisdemque præpositionibus jungi, quibus verba ipsa." Exempla nos in lexico Æschyleo v. woeinos suppeditavimus, mulio, quam ea que Abreschius attulit, h. l. aptiora. Cl. Brunckius sis non scriptum quidem, sed tamen subintelligendum existimat, hoc sensu, ut # 2002 wogewor sit i. q. wogen didous, vel ixun είς τὰ δύσχολα, ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατος, totaque ρποις ita vertatur: inexpugnabile bellium illud est, quod qui intentat amor facile artes excepitat, quibus se ez difficultatibus expediat. At

913. old The rie as produce, et profecto quid me futurum esset nescio, und ich weiss nicht was aus mir werden würde.

914. τὰν Διὰς φόγνιμ' ἄν. Jovis enim mentem h. e. victricem libidinem non video quomodo effugere liceret.

915. sqq. Magna est venustas in adumbratione ferociæ Promethei, qua semper altiores spiritus sumit, nec umquam ad inferiorem dignitatis gradum deprimitur.

μπι ταπινός. Profecto Jupiter, quamvis sit arregans et obstinatus animo, humilis ac demissus erit, δον ξαρτύνται γάμον γαμιν, quantum e nuptiis quas parat intelligere licet; nach der Heirath zu schliessen, die er einmal treffen wird. ξαρτύνται non de nuptiis quas nune paret, sed quas olim paraturus sit.

917, 918. Es avrèr le call. Quibus nuptiis imperio solioque prorsus dejicietur, atque exturbabitur. Esser, obscurum, evanidum, h. e. ita ut ne nominis quiden memoria maneat.

918-920. wareds-Sedrar, tumque jum omnino rate crunt patris Saturni

Τοιδιόξε μόχθων έκτος πην ούδεις θεών Δύναιτ άν αὐτῷ, ωλην έμοῦ, δείξαι σαφώς. Έγω τάδ οίδα, χῷ τρόπῳ. πρὸς ταῦτα νῦν Θαρσῶν καθήσθω, τοῖς ωεδαρσίοις κτύποις Πιςὸς, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν ωυρπνοῦν βέλος. 928 Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει, τὸ μὴ οὐ Πεσεῖν ἀτίμως ωτώματ' οὐκ ἀνασχετά. Τοῖον ωαλαις ην νῦν ωαρασκευάζεται Επ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας. Ος δὴ κεραυνοῦ κρείσσον εὐρήσει Φλόγα, 930

dira, quas Jovi imprecatus est, antiquo solio excidens, Insuin Leónar, quos diu occupaverat.

921. μόχθων ἰκτροπὰ, calamitatis a-

. wertendæ ratio, malorum effugium. 923. sqq. Proinde jam securus sedest, excelso strepitu fretus, et igniferum telum manibus vibrans. Cum hoc loco diligenter comparandi sunt v. 1000-1002. et v. 1051-1060, ut intelligatur quam singulari arte tragicus noster ab humilioribus verbis gradatim ad , superiora adscendat. Quam enim h.l. sententiam Prometheus submissioribus verbis eloquitur, eandem post y. 1000. sq. elatioribus et ardentioribus verbis exprimit; donec tandem v. 1051. in seadem repetenda audacius exsultet -pratio, et omni genere amplificationis exardescat. Nec prætermittendum est, _ quod, quamvis per se leve, tamen his locis non est ejusmodi, ut sentiri non possit, quod unaquæque harum periodorum, ad sententiam quidem simi-· lium, ad elocutionem vero quasi gradibus quibusdam altius surgentium a perbis mpes ravra incipiat, quæ ratio, anaphoræ figuram imitans, hanc vim habet, ut animum non eorum solum quæ dicenda sunt exspectatione, verum eti-. am antea dictorum recordatione feriat.

widaęvius arbrus pro tonitribus forts cum contemtus aliqua significatione dictum; quasi tonitrua Jovis nihil aliud nisi inanem quendam strepitum efficiant. cf. v. 931.

926. sq. sidtr— ἀνασχετά. Nam hac omnia ei non suffecerint, quo minus ix-genti ruina turpiter cadat. Ψτώματα εὐα ἀνασχετὰ, minæ, quæ nulla arte aut vi fulciri et sustineri possunt.

928. sq. vaior—rigas. Talem adversarium nunc ipse adversus se parat, monstrum inexpugnabile.

σωίαν παλλειτήν. "Non hic Hercules denotatur, ut putahat P. Brunnoy, nunquam enim ille Joven regno fuit exturbaturus; sed filius nunquam revera natus, nasciturus tamen, si nuptias cum Thetide consummasset Jupiter." Heath. Apte dictum παρασκινάζεται, quia hunc hostem e Thetidis connubio sus: epturus erat,

930, sqq. å, di - ozidä. Et qui flammam fulmine potentiorem fragoremque tonitru vi superantem inveziet. Apte contulit Arnaldus simillinum Pindari locum, Isthm. viii. 68. sqq.

Elas

τιδοι Χοιοι αιακά άαδος ειθης Είνικι ειαδοπτιοι μι δρό-Το είχουγος το προσωί Θέπτ Είμε Βροντής 3' ύπερβάλλοντα καρτερον κτύπον· Θαλασσίαν τε, γής τινάκτειραν νόσον, Τρίαιναν, αιχμήν την Ποσειδώνος σκεδά.

931. δυτρθάλλωνα] δυτρβάλλον Mosq. 2. παρτιρό] πρατιρό Ald. 932. γπε] γπε νε Mosq. 1. νικάκτυραν νόσον] Non satis placet tridentem h. l. morbum aut malum dici. Forte Æschylus scripsit:

Θαλασσίαν τι, γᾶς τιναπτής, ἐννόσων Τρίαιναν, αἰχμὰν τὴν Ποσειδώνος σπεδά.

h. e. quique (novus quasi) terra concussor, (fortior scilicet Neptuno inversyais) marinum tridentem vibraturus illam Neptuni lanceam dissipabit. Sed vide Commentar. ad h. l. 933. αίχμην την αίχμην τοῦ Rob.

Ποντίαν Θιδν δς πιραυνού Τι πρέσσου άλλο βάλος Διάξυ χιεὶ τρώδοντός σ' άμαιμαπίτου, Δεὶ μισγομίναν "Η Διὸς wag' άδιλ-

932, 933. Sadarrias TI, yas TISáπτιραν νόσον, τρίαιναν, αίχμην την Πο-ฮนอีติงงร ฮมเอิติ, et qui marinum tridentem, terram concutiens malum, Neptuni lanceam dissipabit. Judussian Stanleius ad soos traxit; concinnius autem est, commate illud a yms rnázrugar séces sejunctum, cum reinnus construere. Sed illud yas rivantugar vocos mihi placere jam in notis ad V. L. negavi; non quod omnino de receira terram concutiente bene dici non possit (ubi enim Latinis pestis, noza, aut calamitas, ibi Græcis róces in usu est); sed quod h. l. quia reimmer exisque dicitur, allegoriæ venustatem turbare videtur. Ši scripsisset Æschylus, ut nobis in mentem venit:

Saλασσίαν τι, γῆς τυακτής, ἐνόσων τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσιδώνος σαιδῷ, primum antecedentibus versiculis melius responderet; ut enim ibi novus Jovis adversarius fulmini aliud fulmen, tonitribus alia tonitrua, sic hoc versiculo Neptuni tridenti alium tridentem oʻujicere diceretur. Deinde id melius responderet Pindari loco, ubi diserte marinæ deæ filius, non solum fulmine, sed etiam tridente fortius telum vibraturus esse fertur. Tum idem graviter sane Neptuni titulo, quasi qui sotam ejus possessionem invaserit, γῆς

rimarie, vel rimarue appellaretur. Ita enim proprie Neptunum, (Soph. Trach. v. 510.) sicut Eurosiyaien, inorizione, siisix Sona vocari neminem fugit. Denique sic imago adversarii cum Jove et Neptuno depugnantis optime absolveretur. saidi enim h. l. i. e. ac franget, imatilem reddet; q. d.: Neptunus quidem lanceam suam vibrabit, at ille alium tridentem, et fortiorem quidem, vibraturus illam franget. Hoc igitur phantasma simile esset Homerico, ubi Neptunus Acamantis in Antilochum irruentis lanceam frangit:

ἀμινήνωσιν δί οἱ αἰχμήν Κυανοχαϊτα Ποσιδάων, βιότοιο μιγάρας. Καὶ τὸ μὶν αὐτοῦ μιῖν ἄσι σχώλος συχίκαυσος

'Εν σάπιι 'Ανσιλόχοιο, τὸ δ' ήμισυ πιῖτ' ἐπὶ γπίης.

Quod autem reponendum censui imiour est a verbo irosu, quatio, vibro, cujus futurum inf. isosses, citat Hesychius, et a quo ipso Neptunus isossi-29 w vel irroreyaios appellatur. Metri autem causa quoties opus est » in pri-ma syllaba duplicatur. His igitur ita constitutis totum locum sic Teutonice verterim: Einen solchen Kämpfer ist er im Begriff selbst wider sich zu erzielen, ein unbezwingliches Abenteuer: der eine Feuerflamme stärker als der Blitz, und einen den Donner übertreffenden Knall ersinden, und als ein neuer Erderschütterer den oceanischen Dreyzack schwingend, jene Lange des Neptunus serbrechen wird. Quod reliquum est, emendatio nostra Brunckiorum, Heyniorum, Mororum, Ruhnkeniorum, Valckenariorum, Wyttenbachiorum, quoa honoris causa nomino, similiumque Criticorum indicio stabit aut cadet, qui justis finibus nimiam corrigendi

Πταίσας δε τώδε ωρός κακώ μαθήσεται Οσον τό τ' άρχειν και το δουλεύειν δίχα. 935 Χο. Σύ Αην ά χρήζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσῷ Διός. Πο. Απες τελείται, πρός δ', ά βούλομαι, λέγω. Χο. Καὶ ωροσδοκάν χρη δεσπόσειν Ζηνός τινά; Πρ. Καὶ τῶνδέ γ' έξει δυσλοφωτέρους τούνους. Χο. Πώς οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; 944 Πρ. Τί δ αν φοδοίμην, ώ θανείν ού μόρσιμον; Χο. 'Αλλ' άθλον άν σοι τοῦδέ γ' άλγίω πόροι. Πο. "Οδ' οὖν ωοιείτω, ωάντα ωροσδοκητά μοι. Χο. Οἱ ωροσκυνοῦντες τὴν ᾿Αδράςειαν, σοφοί. Πρ. Σέβου, ωροσεύχου, βώπτε τον κρατούντ' άεί. 945 Έμοι δ' έλασσον Ζηνός ή μηδέν μέλει. Δράτω, πρατείτω τόνδε τον βραχύν χρόνον "Όπως θέλει δαρον γάρ ούν ἄρξει θεοῖς. 'Αλλ' εἰσοςῶ γὰς τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν, Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον. 950 Πάντως τὶ καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

935. δσον] ὅσσον Rob. 938. δισπόσιν] δισπόζιν Viteb. Ζηνὸς τινά Διὸς τινά Μοςς. 2. Ald. τινὰ Διὸς et superscriptum γρ. Ζηνὸς τινά Μοςς. 1. 939. καὶ τῶνδὶ γ' Rob. τῶν δ' Mosq. 1. et supra scriptum γρ. τῶν δί γι. 942. ἄν] αν Μοςς. 2. 943. ὅν οῦν] Ita Brunck. e codd. Regg. et ante eum Turn. Garb. Grot. Eandem lectionem præbent Mosqq. Viteb. ὧδ' οῦν Edd. Morell. 945. Ṣῶττὶ Ṣώπτιν Μοςςς. Ald. 948. Ṣίλυ] Ṣίλοι Mosq. 1. 950. τὸν τοῦ] τοῦ omittunt Mosqq.

libidinem, servilemque vulgatæ cujuscunque farinæ sit codicum scripturæ affectationem discernunt.

934. Cumque ad hanc calamitatem offenderit, discet, quantum inter importum et servitutem intersit. ωταίικ, impingere, offendere, beue convenit τοῦ ωταίικ, zo Jovi acerbitatem imperii exprobrant, eique, quod tum demum servitutis molestiam sensurus et servorum conditionem miseraturus sit, illudit.

936. Sequitur suavis et morata dialogi alternatio, inter Chorum Jovis metu et reverentia plenum, et Prometheum nihil ideo a ferocia remittentem. 94v h. l. non significat same, sed dia, jam dudum.

946. W obr woniero-pos. Rectissime vertit Cl. Brunck. faciat ille, quicquid voluerit; ad omnia paratus sum.

Vulgata & o viv wossira, ita igitur faciat, minus recondita, et propterea facile illius loco a librariis substituta est.

944. oi—sopoi. Qui Adrasteam, h. e. Jovis vindictam, reverentur, sapiunt, Adrasteam Nemesin, Jovis filiam, nemo ignorat.

945. o'cov—ai. Reverere, adora, a-dulare aternum regem. Observetur gradatio in his verbis, vehementiæ index et acerba irrisio, cum eum æternum regem appellat, quem et antea, et paulo post v. 947. mox regno excisurum affirmat.

946. ipsi-pila. Ego antem Jovem flocci non facio.

949. Διὰς τρόχιν, Jovis cursorem, servili nomine et contemtim Mercurium appellat.

951. erderns idádus. Utique venit novi quid nunciaturus.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΧΟΡΟΣ. ΕΡΜΗΣ.

EPMH Σ .

ΣΕ, τὸν σοφις ην, τὸν ωικρῶς ὑπέρπικρον, Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τὸν ἐφημέςοις Πορόντα τιμὰς, τὸν ωυρὸς κλέπτην λέγω Πατης σ' ἄνωγεν οὕστινας κομπεῖς γάμους Αὐδᾳν, ωςὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, 'Αλλ' αῦθ' ἔκας' ἔκφραζε μηδ ἐμοὶ διπλᾶς 'Οδοὺς, Προμηθεῦ, ωςοσδάλης ' ὁςᾳς δ' ὅτι Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

955

960

953. τὸ ἰψημίροις σὸν ἡμίροις minus apte Viteb. Schol. ἰφημίροις sine τὸν Μος 1. τὸν ἀνθρώποις Mosq. 2. e glossa. 955. τὰ ἄνωγιν] ἄνωγί τὰ Ald. Rob. ἀνωγιῖοὰ conj. Heath. probante Morello, quia scil. existimabat atticos poëtas augmentum non abjicere. Sed bene eum refutat Brunckius, cujus etiam transpositio τὰ ἄνωγιν pro vulg. ἄνωγί τὰ placet. γάμους λόγους Rob. 956. ἰωναίτατι] ἰκθληθη Rob. e scholio natum. 958. ἀλλὶ αὐθὶ Ἰκωκὶ Ἰκφρωξε] Ita Brunck. e codd. Regg. qui illam scripturam in pluribus et melioribus libris observavit. ἀλλὶ αὐθίκατα φράξι Rob. μηθὶ ἰμοὶ διπλῶς] μηθὶ ἰμὶ εἰς διπλῶς Μοςς. 2. 959. ωροσθάλης Rob. μηθὶ λίμοὶ διπλῶς] μηθὶ ἰμὶ εἰς διπλῶς λῆς Προμηθιῦ Mosq. 2. haud melius.

IN SCENAM VIII.

Cum per omnem Promethei vincti tragcediam hoc egit poëta, ut nobis exemplar proponeret viri fortis cum mala fortuna compositi, tum in extrema scena summam vim et evidentiam addidit imagini justi et pertinacis viri, quem ne atrocissimæ quidem instantis tyranni minæ frangere, aut de solitæ mentis statu dejicere possint. Paribus incrementis ad finem usque pericula Promethei et spiritus augentur; numquam ab admiratione requiescit spectator, nec tamen fatigatur gravitate spectaculi; nec prius remittitur intentio et cura, quam impavidus Prometheus montis cui affixus erat ruinis sepultus fuerit oculisque spectatorum ereptus.

952. πικρως ύπερπικρον, acerbe peracerbum. Sic Æsch'ylum scripsisse valde
dubito. Quid, si legamus wικρω υπερπερον, h. e. acerbitates fortunæ ucerpitate sua superantem; vel wingois unique
wingon, acerbis fatis majorem animi acer-

bitatem opponentem? Sic enim et supra συ μιν θεασύς τι καὶ πικεπίς δύαιστι εὐδιν ἰπιχκλῷς v. 178. Et ipse quoque Mercurius ei ferociam in adversa fortuna aliquoties exprobrat, v. c. v. 979. 1065.

955, 956. warne-zekrove. Pater te jubet quas nuptias jactas edisserere, quibus

ille regne excisurus sit.

957, 958. Ral ravra— Inpease, et in his quidem noti ambagibus aut obscuris circuitionibus aut, sed singula clare ac perspicue expone. cf. supra v. 615. " abs' Iraqu vel conjunctim una voce, sicut etiam Aristot. Eth. iv. ipsum &Ansi vocat absirage, sincerum, candidum, et integrum, in quo nihil sit ficti, tecti aut simulati." Garbit.

958, 959. µnd lust distas, sobs, secocals. Nec miti bis eadem eundi et redeundi necessitatem imponas (mache mir nicht zwey Wege); his verbis monet Mercurius, ut a superflua mandatorum deprecatione, et vanis Jovis voluntstem mutandi consiliis abstineat. Ad hæc enim pertinet v. 960. vois voisi-

Digitized by Google

975

Πρ. Σεμνός ομός γε και Φρονήματος ωλέως Ο μῦθός ές ιν, ώς θεών ὑπηρέτου. Νέον νέοι κρατείτε, και δοκείτε δη Ναίειν άπενθη ωέργαμ' οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγω Δισσούς τυράννους έκπεσόντας ήσθόμην; 965 Τρίτον δε τον νον κοιρανούντ' επόψομαι Αίσχιςα καὶ τάχιςα. μή τι σοὶ δοκώ, Ταρβείν υποπτήσσειν τε τους νέους θεούς; Πολλού γε και του σαντός έλλείπω. σύ δε Κέλευθον, ήνπες ήλθες, έγκόνει σάλιν. 970 Πεύση γαρ ούδεν ών άνις ορείς έμέ. 'Ερ. Τοιοϊσδε μέντοι καὶ ωρὶν αὐθαδίσμασιν Ές τάσδε σαυτόν σημονάς καθώρμισας. Πρ. Τῆς σῆς λαιρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν, Σαφως επίςασ', ούκ αν αλλάξαιμ' εγώ.

961. σιμνότομός γι] σιμιοσομός τι cod. Reg. B. 962. Νών] Διός Rob. 966. καιμανώντ'] τυραντούντ' Ald. Rob. etc. Sed καιμανώντ' est in Regg. Viteb. idque Brunckius jure recepit: Nam συραντούντ' ortum est ex eo, quod scriptoris 962. 9:00) Ais Rob. animo præcedens evenivous adhuc obversabatur, cum ad hunc versum pervenisset. Ceterum in Garb. legitur: σχίσοι δὶ τον νον συραννούντ' ἐπόψομαι. Heathius probante Morello sic emendabat : v. d. nai vor rou vogarroure o boaca, Pauwius vero sic : voivor di roo vori roparroure o boaca. 969. wollou vel wollou di 971. anequis] Hanc lectionem e cod. Viteb. et ed. Rob. restituimus. Find 9/1. antequis probavit. de iroquis cod. Reg. A. Ald. Turn. de iroquis Victor. deverogis citat Steph. iroquis cod. Mosq. 1. et supra: ye. deverogis. 973. zaSúquens an Angelonas Rob. nasSúquens Viteb. nastáyayes Ar. zará-poras et supra Schol. Eguens Mosq. 1. Hæ lectiones vel corruptæ vel e glosse-975. do dhhágaip'] drahhágaip' marg. MS. ap. Morell. matibus ortæ.

961, 962. σεμνότομός γε-ύπηςίσου. Grandisona utique et superbiæ plena est tio, qualis deorum ministrum decet. Salse ridet Mercurium servitio tanquam dignitatis fastigio superbientem.

,963. vier vies zeururs. Facetum est, quod una Jovem ejusque ministrum in his alloquitur, quæ proprie tantum ad Jovem pertinent. Sed hanc rationem in similibus alise quoque lingues imitantur; vernacula quidem ad verbum reddere valet : Ihr Herren seyd noch so neu, und denkt freylich schon in eurer Residenz gans fest und ungestört su sitzen.

964. sq. sůn projenv; Hoc vel ad Cœlum et Saturnum, vel ad Ophiona et Saturnum spectat.

966. ἐπόψομαι, scil. ἐκπισοῦντα.

969. sq, eù di-iyzónu wádin, du a-

971. อังอิโร ลัง i. q. องอิโร ชอง์ชอร สี. 973. zadseuisur, proprie stationem subire, in portum appellere, h. l. in malam partem de eo dicitur, qui suapte culpa malam fortunam subiit; translatione a navibus petita, quæ brevibus

vadis deprehense harent. 974. sq. vns-tyú. Certo scito me nunquam, si optio detur, infortunia mea tuis servitiis permutaturum esse.

Digitized by Google

Κρείσσον γαρ είμαι τήδε λατρεύειν Εέτρα, *Η ωατρί Φθναι Ζηνί ωις ον άγγελον. Ούτως δερίζειν τους δερίζοντας χρεών.

Έρ. Χλιδάν έρικας τοῖς σαρούσι σράγμασι.

Πο. Χλιδώ; χλιδώντας ώδε τους έμους έγω Έχθρούς ίδοιμι καί σε δ' εν τούτοις λέγω.

Ές. "Η κάμε γάρ τι συμφοραίς επαιτιά;

Πρ. Απλώ λόγω τους σάντας έχθαίρω θεους, "Οσοι ωαθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

Ές. Κλύω σ' έγω μεμηνότ' οὐ σμικράν νόσον.

Πρ. Νοσοίμ' αν, εί νόσημα τους έχθρους ςυγείν. Έρ. Είης φορητός οὐκ ἀν, εἰ ωράσσοις καλώς.

Πο. "Ωμοι.

Τόδε Ζεύς τούπος ούκ έπίς αται. Έρ. Πρ. 'Αλλ' ἐκδιδάσκει σάνθ' δ γηράσκων χρόνος.

977. φῦναι] φῆναι Mosq. 2. Viteb. e glossa κλαθῆναι. item Ald. Turn. Garb. 979. αγάγμασ: avn. Vict. Sed h. l. vocabalum μίσν elegantius est. et αγάγμασ: est in Codd. Regg. Viteb. 980. χλιδῶι] Post hoc verbam commate distinguunt Ald. Rob. Interrogationis notam primus recte possist Turn. 982. συμφορῶις συμφορῶις emendat Valckenner ad Eurip. Pheenist. 632. συμφορῶις is ἀισιῷ Mosq. 1. atque sic emendandum censebat Paum. 983. ἰχθαίνω Τυrn. 984. κακοῦσι μ' ἰπδίκως] κακοῦσιν ἰπδίκως hiδικως slii citante Morell. κακοῦσι μ' ἐδίκως Mosq. 2. e glossa. 985. σμαφὰν] μιαφὰν Ald. Rob. Vict. 987. πράσσως] πράσσως Ald. vitiose.

976. eift Lacetin wiege. Graviter et ad consilium apte extulit quod simplici sermone sic elocutus fuisset, malo huic petræ affixus vivere. 979. χλιδήν, delectari.

980. sq. 22 mi j-Alya. Quod sub-amaræ Mercurii quæstioni sic respondet, ut se his fortunis deleutari neget, id ipsum magnitudinem ejus animi in elariore luce ponit. Etenim si non sensisset molestias, facilior ei fuisset ferocia. Nune cum se acerbissimo malorum sensu angi haud diffiteatur, nec tamen ideo inimicis se submittet, sed iis illudere et mala precari pergat, magnus ad fortitudinis existimationem cumulus accedit.

982. j - suppopuis interesi. "Ne sum esse moneo: Num et me his calamitatibus auctorem adscribis? vel, ut vertit interpres, incues ob calamita-tee?" Abresch. Heathius eandem lectionem metur, its ut dativum cause rumpopais com existimet, nec ab israrectum sed absolute positum, sicut Agam. v. 139. day yaş tripbus "Ar જાણાદ લેજુએ જજલંગ્લાના રાખી જલજૂએક, ultima verba absolute posita significant pro-

985

pter abses John comes. 983, 984. Assai Indians: Une ver-bo, cunctes dess edi, qui beneficiis affecti me injuria affligunt. Quia Promethess præcipuus auctor fuerat, ut Jupitet imperium obtineret, ceterorum quoque deorum munera, a Jove distributa, sili tanquam corum benefactori vindicat.

ef. v. 439. sq. 988. #µm. Sapienter tragicus sentel bic ingemiscentem Prometheum ostelle dit, ut magnitudinem doloma animadvertat spectator, qui ci, quamvis invito, tandem gemitum expresserint; id quod hanc vim habet, ut animi robur, et generosum poetus, quod tantis malis ille opponat, co magis admiretur.

989. LAA indidenne wind & green ones zeiner. Plure in hanc schtontiam Έρ. Καὶ μὴν σύ γ' οὖπω σωφρονεῖν ἐπίςασαι. 990
Πρ. Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἀν ἀνἢ ὑπηρέτην.
Έρ. Ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρήζει πατήρ.
Πρ. Καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἀν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.
Έρ. Ἐκερτάμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντ' ἐμέ.
Πρ. Οὐ γὰρ σὰ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούς ερος, 995
Εἰ προσδοκᾶς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα;
Οὐκ ἔςιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
Προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
Πρὶν ἀν χαλασθῆ δεσμὰ λυμαντήρια.
Πρὸς ταῦτα, ριπτέσθω μὲν αἰθαλῶσσα Φλὸξ, 1000
Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
Χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω·

994. ver int form me. Ald. Rob. Turn. Vict. etc. Illud post Brunchium pretulimus. Hailá me Viteb. invito metro. 995. mém l'Ita rocte rescripsite grunck. et metro convenienter. nal ver in ceteris perperam. 996. wedera, 1982 went with the convenienter of the ceteris perperam. 996. wedera, 1982 went is grunm interrogationis primum recte posuit Steph. 997. almom' sizmé est vitium typogr. ed. Victor, in Stanl. propagatum. 998. weregisteral werergisteral victor. 1000. al9adover recte restituerunt Valckenaer ad Eurip. Phuniss. 524. etc. Brunck. al9adover Ald. Rob. al9adover Viteb. Turn. Vict. al9agover Schol. 1001. Audoravica Ropadi | Audoravicas Ropado cod. Reg. B.

veterum dicta collegit doctiss. Valckenser ad Hippol. p. 210. 211.

990. zal un el y sira empgenti seinera. Hujus dicterii occasionem Mercurius e Promethej verbis proxime præcedentibus capit. Gleichuol hast du noch nicht gelernt weite zu seyn.
991. Mercurii dicterio opponit a-

991. Mercurii dicterio opponit aliud, quod illum mordeat, q. d. Heud errasti, Mercuri, me nondum sopere didicisse; si enim soperem, tecum sane, utpote servo, verba non commutarem. Superbum hocce dictum mordaci brevitate elatum.

992. ipir—rarne. Nihil videris co-

993. zal μην γ1 h. v. aliter ponitur, ac paulo ante v. 990. Ibi enim significabat atqui, attamen, et exceptionem affirmationi generatim pronuntiate opponebat. H. l. vero inest concessio ejus, quod ab altero dictum erat, addita oppositi ratione ironica, q. d. Non exvasti, me Jovi nihil corum que scire utiti dicturum; quamois ei propter be-

neficia, quibus me affecit, gratificari deberem. Brevitatem dicti Latinus sermo sic imitetur: Pro meritis scilicet es devinctus hanc gratiam retulerim.

994. Jusquingus Ser' Int. Nimi, rum me probris laçenis tanquam puerum. 3594 h.]. sententiam affirmat, sed ita, ut causam affirmationis in protestitis latentem simul respiciat. Germ. Ich sehe wol, du hudelut mich wie ein kleines Kind.

999. disput depuerrações, pincula corpus adfligentia, quod supra audaciori tropo expresserat Chorus adamerradarose dépues. v. 148.

1000—1002. Teès TRÜTA—TRESrive. Quocirea jaciaur ordens flamma, h. c. fulmen Jupiterque elba nice terreptrique tonitru omnia misceat et confundat. Teès TRÜTA male Garbitius verterat: contra hec. Nec melins Stanl. prater hec. Recte vero Valckenaer ad Eurip. Phoeniss. v. 1040. in talibus proinde s. quapropter vertendum esse vidit. Imitatus est h. l. Γνάμψει γὰς οὐδὲν τῶνδ' ἔμ', ὧς ε καὶ Φράσαι
Πρὸς οὖ χς εών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

'Ερ. "Ορα νυν εἰ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ Φαίνεται.
1005
Πς. "Ωπται πάλαι δὴ καὶ βεδούλευται τάδε.
'Ες. Τόλμησον, ὧ μάταιε, τόλμησόν ποτε
Πςὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀς θῶς Φρονεῖν.
Πρ. 'Οχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παςηγοςῶν.
Εἰσελθέτω σὲ μήποθ', ὡς ἐγὼ Διὸς
Γνώμην Φοδηθεὶς, θηλύνους γενήσομαι,
Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα ςυγούμενον
Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
Λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.

1003. ຈັນທີ] ຈັນທີ Viteb. ຊາຂໍລາ ຊາຊິລາເທ id. 1005. ທາງ ante Brunckium edebatur ກັບ, metro reclamante. In Turn. scriptum ກັບ, sed recte monet Brunck hanc particulam qua i. q. ໜັ້ນ ວັນ, ນອ, valet, encliticam esse. 1006. ພັສາຂະ-- ຈະນັ້ງ ພັສາຂະ ວັນ ຈະນັກ ຂາມ ລັນ ຈະນັກ ຂາມ ລັນ ຈະນັກ ຂາມ ລັນ ຈະນັກ ຂາມ ພັສາຂະ-ວັນ 1008. ທ່ອນ ຊາມ ພັສາຂະ-ວັນ 1008. ທ່ອນ ຊາມ ພັສາຂະ-ວັນ 1008. ທ່ອນ ພັສາຂະ-ວັນ 1008. 10

Euripides in fragmento Sylei:

11 gos ταῦτ' ἴτω μὶν τοῦς, ἴτω δὶ φάσ-

Πίμποα κάταιθε σάρκας, ξμπλήσθη-

Niruvuidande aljun nedert ydenatu The their asea, yh d' drile' tie uistea Nedr theod ou Son unurman de-

Nivem pulcro epitheto dicit λιυκόστερον et colorem et levitatem signante. Similis compositio est in μιλαμέωθης et aliis. Βροντήματα χθόνια de vero tonitru, sed terram concutiente, non de internis terræ motibus intelligendum. cf. v. 1055. 1089.

1005. Jeu ver-paíseras. Vide quaso, an tibi hac profusura sint, scil. verba aspera et ferocia.

1007. τόλμησος—φεσιίν. Ut apud Horatium, supere aude. Δμάται, tu qui wanissimis minis et superbiloquentia inutili delectaris. cf. v. 1005. 1019.

1009. δχλιῖς μάτην μι, κῦμὶ δπως, παρηγορῶν. Frustra me fluctus instar obloquendo et monendo sollicitas. Morellus, quasi κῦμα nominativus esset, vertit: Tu mihi velut fluctus molestus es persuadendo. Quæ sane pulcherrima esset allegoria, si sic fere scripsisset Aschylus, tu me sicut fluctus petram frustra lacesses. Ut autem nunc verba leguntur, in quibus aliquid mutari ni-hil necesse est, manca esset comparatio, quod in Æschylum non cadit, si πῦμα nominativum esse fingeremus. Itaque πῦμα h. l. est accusativus; unde hic sensus verboram exsistit: Tu mihi frustra molestus es monitis tuis, αque vanis ac si fluctibus obloquereris. Hoc dictionis genus præclare illustravit Valckenaerius, ad Hippol. Eurip. v. 305. comparatis Senec. Hippol. 580. Eurip. Med. v. 28. Androm. 537.

1010. sqq. elera Siw. Ne tibi in mentem veniat, me nunc Jovis sententiam exhorrentem mulichriter me gesturum, et odiosissimui illum feminarum ritu supnis manihus suppliciter oraturum esse, ut me vinculis his exsolvat; ab eo plurimum absum. γνώμεν sententiam scil. quasi judicis dannatoriam; s. consilium de Prometheo acerbius puniendo. ὑπτιάσματα χιρῶν, notissimus supplicum ritus, mulierum præsertim, supinas ad cœlum scu ad genua potentioris sive hostis sive patroni manus tendentium.

Έρ. Λέγων ἔοικα πολλά καὶ μάτην ἐξεῖν.
Τέγγη γὰρ οὐδὲν, οὐδὲ μαλθάσση λιταῖς
Ἐμαῖς· δακὼν δὲ ζόμιον, ὡς νεοζυγης
Πῶλος, βιάζη καὶ πρὸς ἡνίας μάχη.
᾿Ατὰς σφοδεύνη γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι.
Αὐθαδία γὰς τῷ Φρονοῦντι μὴ καλῶς 1020
Αὐτη καθ' αὐτην οὐδενὸς μεῖον σθένει.
Σκέψαι δ' ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθης λόγοις,
Οἰός σε χειμών καὶ κακῶν τρικυμία
Ἔπεισ' ἄφυκτος· πρώτα μὲν γὰρ ὀκρίδα

1016: μαλθάσση λιταῖς] μαλθάση λιταῖς Mosq. 1. Ald. μαλθάσση κίας λεταῖς Rob. in quo κίας e glossa in textum immigravit metro repugnante. 1017. νεωξυγης] νιαξυγός Viteb. 1018. ὑνίας] ἀνίαν Mosq. 2. 1019. σφοξύνης] σεφίζη Rob. errore librarii cognatum sequentis substantivi σσοματιν νετυμπ anticipantis. 1020. τῷ Φ. μ. καλῶς] τῷ μὴ Φρονοῦντι καλῶς ordine inverso et metrum pervertente Mosq. 2. ε 1021. μιῖον] Ita emendandum esse censuit Stanl. probantibus Heath. et Brunck. Vulgatum μιῆςν, quod usque ad eum omnes editores servarunt, ineptum est. μιῖζω ἐσθινῖ ρτο ἀσθινῖ conj. Abresch. Non placet. 1022. ἰὰν μὴ] ἰὰν καὶ Turn. quod sensus non patitur. Pro δ ἐὰν Viteb. δ ἄν. 1024. ἐκερίδα Rob.

1015. sqq. Niyws—µáxy. Video me nimis multa et vana locutum. Tu enim precibus meis nec mitigaris nec molliris, sed tamquam pullus equinus jugo nondum assuctus, ferocitate exnultas et fræna mordes. Tiyyuv, ut Valckenarii verbis utar, (ad Hippol. p. 195.) proprie significat aqua adspersa macerare et mollire; hinç facili flexu transfertur ad pectus ferum verbis sive precibus molliendum. Comparatio de pullo equino gravis et loco aptissima est. Eadem occurrit in fragmento Euripidis apud Galen. de dogm. Hipp. et Plat.

Εί μὶν τόδ ήμας πρώτον ήν κακουμίνη Καὶ μὴ μακεόν δὴ διὰ πόνων ἐναυφόλυν Είκὸς σφαδάζων ήν ἄν, ὡς νιόζυγα Πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Νῦν δ' ἀμιζιώς είμι, καὶ κατηστυκώς

p. 283. ed. Basil. quod Cicero sic vertit Tusc. Qu. iii. 28.

Si mihi nunc tristis primum illuxisset dies,

Nec tam ærumnoso navigavissem salo,

Esset dolendi causa, ut injecto equulei

Freno repente tactu exagitantur no-

Sed jam subactus miseriis obtorpui. 1019. ἀτὰς—σοβίσματι. Verum ista tua ferocia et vehementia levi et infirmo consilio nititur. Id per sequentia elarius explicat.

1020. sq. absasia—ossus. Pertinacia enim nisi quis recte supiat sola per sa ne tantillum quidem valet. obdesse puios, ut populares nostri: weniger als nichts.

1022. szivas — ... Vide autem, nisi monitis meis obtemperes, qualis te tempestas et ingens malorum fluctus, inevitabilis ille quidem, obruturus sit. sepupias tertius fluctus duobus minoribus major superveniens, ut Latiui decimum aut decumanum fluctum dicunt, Metaphora hic ad rem accommodata, quia post atroces pænas Prometheum aliæ multo atrociores manebant.

1024. Ψεώνα—βαγάνι. Primum enim asperum hunc rupis recessum tonitru
et fulmine pater disjiciet, et corpus tuum
in sinu petra deportatum abscondet. ἐzeiða φάραγγα, cf. ad v. 14. h. l. tamen φάραγξ pro universa rupe dicl
potest. πινεία δ' ἀγκάλη σι βαγάσιι
non est ut Stanl. vertit petrosus te sinus
excipiet, sed hoc significat Mercurius,
Prometheum cum illo ipso scopulo,
cui affixus erat, dejectum iri, adeo ut

Φάραγγα βροντή καὶ κεραυνία Φλογὶ
Πατής σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
Τὸ σὸν, ωετραία δ' ἀγκάλη σὰ βαςάσει.
Μακρὸν δὰ μήκος ἐκτελευτήσας χρόνου
"Αψορὸον ήξεις ἐς Φάος. Διὸς δὰ τοι
Πτηνὸς κύων δαφοινὸς ἀετὸς λάβρος
Διαρταμήσει σώματος μέγα ράκος,
"Ακλητος ἔρπων δαιταλεὺς ωανήμερος."

1005

030

1025. περανίφ] περανίφ Viteb. 1026. συπράξει] υπράξει sic Mosq. 1. sed a manu rec. litteræ σ superscriptum σ, ut esset συράξει. 1027. υποραίω δ άγκαλη sensu inepto Rob. 1028. Ιπολιονίσεις Ιπολύσεις cod. Viteb. scholion vulgati. 1030. ἀνοὸς] Atticam formam, quap et in Schol. legitur, cum Brunckio restituinum. κίντὸς Ald. Victor. δαφουὸς] in Mosq. 2. δαριιὸς et supra schol. φουπός. λάξεως λάξεως. Τητη. Victor. λαπρου βίσες littera μένας μένα

hærens quasi in ejus amplexibus præ-

capitetur.

1028. paneès—pées. Post longum batem temporis spatium, quod thi sub terras tenebris depresso superandum erit, demuo prodibis in lucem. Hic discritis verbis notatur altera Promethei religatio, quam Æschylus in tragodia Tapanalias Avaptiva in Caucaso factam esse finxit, quae vincula cum a posteritate multo magis quam illa priora in Scythica rupe celebrarentur, occasionem dederunt recentioribus Grammaticis, ut et hujus dramatis Promethei vincti scenam perperam in Caucaso quaererent.

1029. sqq. Aiès-LaSarherens. Jopi entem volucer ennis cedis anidus, rapaç aquila lacerante morsu magnam viscerum partem, quasi laciniam a corpore divellet, et invocatus ad te quotidianus conviva accedens atrum tibi jecur depascet. Crudelissimi supplicii imago mirum in tuodum ad terrorem composita. Quod h. l. Æschylus finxit quotidie aquilam ad Prometheum accessuram esse, id aliter informavit in Prometheo asquisqu ut ex fragmento versionis Attii apud Ciceronem intelligitur.

Jam tertio me quoque funesto die Tristi advolatu, aduncis lacerans unguibus Joyis satelles pastu dilaniat fero. Tum jecore opimo farta, et satiata

Clangorem fundit vastum, et sublime avoluns,

Pinnata cauda nostrum adulat sanguinem.

Cum vere adesum inflatu renovatum est jecur,

Tum rursus tetros avida se ad pastus refert.

Non tamen ideo opus est, lectionem warfunges mutare, aut alteram arfunges præferre. Que enim feritatem aquilæ describant, sat multa jam epitheta præcesserunt. Et sane magno spectatorem terrore percellit imago aquila tanquam quotidiani convives ad pastum accedentis. Si quis, quod tamen minime opus est, hunc locum cum fragmento Promethei soluti conciliare velit, is warfaces pro fere quotidiams, tantum non quotidie adveniche, positum esse dicat. In dahness magnam vim habet Arriens, q. d. non solum non rocatus, sed multum abominatus. Sic supra derents niven v. 31. et pemen Bindes, v. 148. nidamibeprer, atrum et adenum, quia pars jecinoris adesa atre tabo fordabatur.

Κελαινόβρωτον δ' ήπαρ εκθοινήσεται. Τοιούδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα, Πρίν αν θεών τις διάδοχος τών σών πόνων 1035 Φανή, θελήσει τ' είς αναύγητον μολείν "Α δην, κνεφαϊά τ' άμφὶ ταρτάρου βάθη. Πρός ταῦτα βούλευ. ὡς ὅδο οὐ ωεπλασμένος Ο κόμπος, άλλά καὶ λίαν εἰρημένος. Ψευδηγορείν γάρ ούκ ἐπίςαται ζόμα 1040 Τὸ δῖον, ἀλλὰ τσᾶν ἔπος τελεῖ. σὸ δὲ Πάπταινε καὶ Φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν Εύδουλίας άμείνον ήγήση ωστέ. Χο. Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἀκαιρα φαίνεται Λέγειν άνωγε γάς σε την αύθαδίαν 1045 Μεθέντ', έρευναν την σοφην εύδουλίαν. Πείθου σοφώ γας αισχρόν έξαμαςτάνειν. Είδότι τοι μοὶ τάσδ' άγγελίας "Οδ' εθώυξεν, σάσχειν δε κακώς Έχθρον ὑπ' έχθρων, οὐδεν ἀεικές. 1050 Πρός ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν

1038. in Paráretra:] in Pararetra: Ald. in Paráretra: Mosq. 2. in Paráretra: Viteb.

1034. τίρμα μά τι] In Mosq. 1. antea erat τίρμα τοι μά nunc τίρμα μά τι.
1036. θελάτι] θελάτη Turn. Vict. τλάτη Mosq. 1. supra schol.
iστιμείτη.
1041. τίλει] τίλει Ald.
1043. ἀμείτοι Αλά. ἄμείτοι Διά ἄμείτοι Αλά.
Viteb.
1044. ἄπαιρα ἐναιραπα Ald. e glossa Grammatic, qui hoc vecabulo τὰ κίτι ἄπαιρα ετρίιανεταt.
1045—1047. ἄπαιρα τρίιανετατ.
1045—1047. ἄπαιρα γάρ στιδού] Hæc verba interpolationem sapiunt. Repetitio fere inest verborum Mercurii, Æschyli stilo parum digna. Nihil ad sensum desideraretur, si Chorus dixisset:

Haïs phy Equis oùn äunga paisteau Aigest sapig gde alszedt kapagsánit. 1049. időüksi kob. Vict. 1050. ús iz deür] ús iz deü Mosq. 1. 1051. is ipai] is omissum Mosq. 2.

1034. sqq. emilie Scille. Priusquam aliquis devrum vicarius laborum tuorum essistut, et in obscurum Orcam atque ad tenebritosam Tartari projenditatem desendere vetic. h. e. nullus plane tibi erit finis strutamarum. Conditionem enim liberationis saddit, que nullo pacto etat esspectanda. Similis figura dictionis in illo Terentiano: Andr. 1. 2. 19. Verberibus essum te in pistrimum, Dues, dedam usque ad necem, has tege atque omine, ut, si ve inde exemerim, ego pro te molam.

1990, seis sudra-rienpires. Pro-

inde delibera; non enim vanas mints jucto, sed serio que vere perficientur denuntio.

Πυρδς άμφήκης βόςρυγος, αίθηρ δ' Έρεθιζέσθω βροντή, σφακέλω τ' Αγείων ανέμων χθόνα δ' έκ συθμένων Αύταῖς ρίζαις ωνεῦμα κραδαίνοι, 1055 Κύμα δε σύντου τραχεί ροθίφ Ξυγγώσειεν, τῶν τ' δύρανίων "Αςρων διόδους" ές τε κελαινόν Τάρταρον άρδην ρίψειε δέμας Τούμον, ανάγκης ςερραίς δίναις. 1060 Πάντως έμέ γ' οὐ θανατώσει. Έρ. Τοιάδε μέντοι τῶν Φρενοπλήκτων Βουλεύματ' έπη τ' ές ν άκοῦσαι. Τί γὰς ἐλλείπει μὴ ωαραπαίειν;

1052. zi9ge] zi9iez mendose Viteb. worrer. Causas conjecturæ exposui in Comm. ad h. l. συγχώσειν iμi Ald. συγχώσει με Rob. συγχώσειν Turn. Vict. συγχώσειν ind Ox. 1059. άρδην] In marg. Mosq. 1. notatum γς. καὶ άδην. 1060. σείeais] stetais Mosq. 1. steais Mosq. 2. Raius Waganraius Ox.

1056. woren] Suspicor legendum esse ໍ 1057. "ຊັບγχώσιທ] 1060. rij-1064. ihhimu] ihimu Ald. waga-

care non poterit. sue às Béseuxes de sinuosis flammæ voluminibus, eleganti metaphora, cujus ab usu nostra magis quam Latinorum lingua abhorret. Hi enim et ignis comam, et crinem ausi sunt dicere. auphans mueds Boseuxos est fulmen in omnem partem urens ac penetrans, et sinuato flexu caducum; der schlängelnde rings um sich her verderbende Blitz. «фальдо», quia interdum etiam de spasmis seu convulsionibus animalium, v. c. equorum, usurpatur, h. l. insignite translatum est ad repentinos et vehementes ventorum ictus. Si εῦμα πόντου legitur, accusativus est xupa ab antecedenta phrasi wrive zeadairos rectus, tumque τραχει jediq ad venti turbinem pertinet. Concinnius autem fuerit reponere zupa di grover; ita enim nominativi se hoc ordine consequantur: Bospuxos pir-aidne di-arrivea dizυμα δι et sensus æque planus ac gravis exeat: fluctus autem sævis vorticibus æstuans pontum et astrorum vias h. e. cœlum commisceat. Venti tamen et alias cœlum et terram miscere dicuntur, ut apud Virgil. Æn. i. 133. v. 790. Itaque non repugno si,

quis vulgatæ interpretationi inhæreat; tum autem pro κύμα δὶ mailim κύμά रा, ut रूप्रेंस्ट रा et रूप्ति र क्षेत्रश्रीका देह्ना diédous melius cohæreant.

1058. Is re-jivus continuata per πυμά σε verborum structura ad σνεύμα referendum. Si vero xuma di nominativus sit, malim i, di rescribere et jivus ad Jovem trahere, ad quem etiam v. 1051. pertinebat jesreiesus seil. saga dies s. dieses ut v. 1097. Atque hoc ultima verba suadent warrus—où Sararássi, quæ sane melius in Jovem quam in ventum cadunt. cf.

v. 1000. sqq. 1060. arayuns suffais dirais. Scite comparavit hunc locum cum Pindarico doctissimus fragmentorum ejus editor Schneiderus, p. 72. n. liii. Is exstat apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 104. Exte eux ir. Quysir Beerir ein ύπαλύξαι τοπαράπαν, άλλα ταρτάρου συθμίνα πιίζεις άφανους σφυρηλάτως ἀνάγκαις, ώς φησι Πίνδαρος.

1064. sq. τί γὰς -- εί δὶ τάδ ἀτυχί, τί χαλφ μανιών. Quid enim huic abest a delirio? et quum tanto prematur infortunio, quid de insania remittit? Sic enim optime v. 1065. emendavit et explica-

Εί δὲ τάδ ἀτυχεῖ, τί χαλᾶ μανιῶν; 1065 'Αλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αὶ ωημοσύναις Συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων Μετά σου χωρεῖτ' ἐχ τῶνδε λοῶς. Μή Φρένας δμών ήλιβιώση Βροντής μύχημ' ἀτέραμνον. 1079 *Αλλο τὶ Φώνει καὶ σαραμυθοῦ μ' Ο τι και ωείσεις. ού γαρ δή που Τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας έπος. Πώς με κελεύεις κακότητ' άσκεῖν; Μετά τοῦδ' δ τι χρη σάσχειν ἐθέλω. 1075 Τούς σεροδότας γάρ μισείν έμαθον. Κ' ούχ έςι νόσος Τῆσδ' ήντιν' ἀπέπτυσα μάλλον. 'Αλλ' οὖν μέμνησ Β' ἀτ' ἐγω ωρολέγω. Μηδε ωρός άτης Αηραθείσαι, 1080 Μέμψησθε τύχην, μηδέ ωστ' είπηθ' 'Ως Ζεύς ύμᾶς είς ἀπρόοπτον Πημ' εἰσέβαλε· μη δητ', αὐταὶ δ'

1065. sỉ δὶ τὰδ ἀτυχεῖ] sử τὰδ ἐὐτυχεῖ Mosq. 1. addito superne scholio τω. εἰ τὰδ ἐὐτυχῆ Mosq. 2. Ald. Rob. εἰ δ ἐὐτυχῆ Turn. Victor. Co-jecturæ sunt εἰντυχοί Arnaldi, εὐτυχοί Stanleii, εὐτυχοί Pauwii, εἰδὶ τὰδ ἀτυχῆ Canteri, quam Heathius probavit. Nos Brunckio assentimur, qui reposuit εἰ δὶ τὰδ ἀτυχεῖ, ita up particula εἰ significet i. q. ἐπεί. Ceterum in Rob. hic versus male Choro tribuitur. 1066. γ αὶ γε Mosq. 1. 2. Ald. Rob. γ αὶ est a Turn. 1069. ὑμῶτ] ὑμῖν Viteb. quod cum Zeunio præferendum puto, quia sæpe sic Dativus pro Genitivo ponitur. 1071. φώνι] excidit Ald. παραμυδοῦ μὶ παραμυδοῦ μοι Mosq. 2. 1072. ἔ τι παὶ] οὐ addit Rob. male. Ab eodem που in fine versiculi abest. 1077. ἔτις Κοb. 1079. ἄτ] ἄττ Ald. ἄττα Rob. 1081. μίμψη-σθε Mosq. 1. εἴπηθ Αld. εἴπουδ Mosq. 2. 1083. εἰσικοί ὑπίδαλε Mosq. 1.

vit acutissimus Brunckius. si pro laul positum, ut Androm. 206. eodem observante. Ceterum hanc Brunckii sententiam confirmat id, quod supra Chorus dixerat: vù niv Seavis et nai vingels dianon sidir lauxalas.

Xo.

Έρ.

1069. sq. µì—arteauser. Ne immanis tonitruum mugitus mentes vestras attonitas reddut.

1071. In tanto periculi Prometheo jam parati terrore suaviter poëta animum spectatoris recreat admirabilis Chori in eum fidei imagine, qui una cum amico quidvis potius pati quam eum in sunmo rerum discrimine dese-

rere malunt.

äλλο τὶ φώνω—ἴσος. Aliud loquere et mihi suade, quod etiam persuadebis; nam hoc quidem jam ferendum non est, quod dixisti. σαρασύρων ἴσος h.l. nihil aliud est, quam sermonem afferre.

1076. sqq. rebs weederus— μάλλον. Proditores enim odisse didici, neque est ultum aliud vitium, a quo magis abhorream. ἐστοστόιιο requenter de summa shominatione ponitur.

abominatione ponitur.

1080. μηλί τερίς ἄνης Θηςαθείσαι.

Metaphoram a venatione ductam v.

1085. sqq. pulcre persequitur.

Пο.

Υμάς αὐτάς εἰδυῖαι γὰρ Κούκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθεαίως 1085 Είς απέραντον δίκτυον άτης 'Εμπλεχθήσεσθ' ύπ' άνοίας. Καὶ μην έργω κούκέτι μύθω Χθών σεσάλευται. Βρυχία δ' ήχω σαραμυκάται 1090 Βροντής, έλικες δ' εκλάμπουσι Στεροπης ζάπυροι, ςρόμβοι δε κόνιν Ειλίσσουσι σκιετά δ' ἀνέμων Πνεύματα σάντων, εἰς ἄλληλα Στάσιν άντίπνουν άποδεικνύμενα. 1095 Ευντετάρακται δ' αίθηρ σούντω.

1088. ποὐπίτι] τ' οὐπίτι Rob. μύθφ] λόγφ Mosq. 2. 1089. σεσάλισται] σαλιύιται Mosq. 1. Viteb. 1090. παραμυχάται] παραμυχάται Mosq. 1. 1092. πόνι Metri causa, quia sequitur vocalis, Heathius conj. legendum πόνιν γ'. Sed positio ideoque syllaba longa spiritu aspero sequentis vocalis effici potest. 1095. ἀποδιακύμενα] ἀντιδιικύμενα Rob. 1097. σοιάδ] ώς τοιάδ Viteb.

Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπη διώθεν

1084. sqq. ιδούσει γλε — ὑπ' ἀνοίας. Scientes enim nec subito impetu, nec vero ex occultis insidiis vos ipsæ stultitia vestra inexplicabilibus calamitatis laqueis vos inductis.

1088. In sublimi hac tempestatis coortæ descriptione copiam et varietatem lectores observent; simulque ad judicium poëtæ attendant, qui ultimam tragædiæ partem magnificentissime ornavit, et omnia ad summam perturbationem in spectatorum animis excitandam direxit.

1088. sqq. zai un reseauvea. Atqui jam reopse non sermone tantum terra concutitur. Præteritum serauvea perpetuitatem motus designat; concussa est et adhuc concutitur.

1090. βευχία—βροντῆς. Raucus fragor tonitruum reboat. βεύχιες de rauco stridore aut strepitu dicitur, qualis etiam est maris fluctuum.

1091. sq. ἐλικες—ζάπυρει. Emicant ignea fulgurum volumina. ἔλικες hic proprie notant idem quod supra v. 1052. translate πυρὸς βόσρυχον dixe-

1092. seophal—tiliosovet. Turbines

autem pulverem glomerant.

1093. exipt de des des des des des la comes ruunt et quasi seditione facta adverso turbine omnia perflant. Hic idem tenendum, quod prudenter ad Virgil. Æneid. i. 85. monuit Heynius, in Excursu ii. p. 107. Nimirum cogitandum de subitis ventorum conversionibus, ac procellarum ab omnibus plagis circumagentium se vicissitudine.

1096. Eurrezágazras d'ais de worre. Fluctus adeo alti volvuntur, ut cum nubibus quasi commisceri videantur; ut cœli pontique una eademque species appareat. cf. v. 1056. Ex hoc loco maxime intelligitur, eum Prometheo locum, ubi afigeretur, a poëta designatum esse, ex quo tanquam e specula mare prospicere posset.

1097. sq. roidd — pargūs. Adeo ve-

1097. sq. roids — parçois. Adeo vehemens a Jove plaga ut me in timorem conjiciat, manifesto in me dirigitur. Agnoscit Prometheus, quam terribilia sint, quæ Jupiter moliatur, nec tamen de statu mentis dejicitur. Τεύχουσα φόδον ςείχει φανερῶς. *Ω μητρὸς ἐμῆς σέδας, ὧ ωάντων Αἰβὴς κοινὸν φάος εἰλίσσων . Ἐσοςᾳς μ' ὡς ἔκδικα ωάσχω.

1100

1098. φίθον] φόνον Schol. idem citat Steph. e cod. Sed φίθον Prometheo, in cujus naturam cædes non cadebat, aptius est. 1099. πάντων] πάντων Θίμι Schol. 1100. φάος] φῶς Mosq. 2. εἰλίστων] ἰλίστων Mosq. 1. 2. Viteb. 1101. ἐνορῆς] ἐνορῆς Μοsq. 1. ἔκδικα] ἄδικα Viteb. πάσχω] interrogationis notam ponunt Vict. Stanl.

1099. Aptissime matrem Themidem justitiæ præsidem, tanquam judicem; Ætherem vero omniacingentem et Solis omnia contuentis viam, tanquam testem invocat injuriarum sibi a Jove illatarum.

1101. ἶσορῆς μ' ὡς ἴπδιπα πάσχω. In extremis adeo verbis Prometheus animi constantiam et magnitudinem servat. Tantum abest ut supplex Jovi fiat, ut calamitatem deprecetur, ut animum despondeat, ut potius in extrema vo-

ciferatione impotentis tyranni crudelitatem injustitiamque accuset, omnesque non solum faces dolorum, sed etiam tonitruum fragores, fulmina cœli, terræ tremores, iras ventorum, fluctuum insanias, quasi in arce fortitudinis munitissima constitutus, despiciat atque contemnat. Hæc igitur dicentem et cogitantem subito hiantes terræ fauces excipiunt, impavidumque disjecti, cui affixus erat, scopuli feriunt ruinæ.

ΤΕΛΟΣ

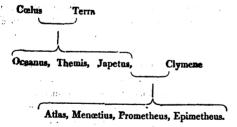
ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

PROMETHEUM VINCTUM

EXCURSUS I.

PROMETHEI HISTORIA.

PROMETHEUS secundum Hesiodum Japeti et Clymenes Oceanitidis filius fait. Genealogiam ejus idem ita deducit:

Ab Japeto patre, quem et alii nominant, sæpe a poëtis Japetionides appellatur.

Le cum ceteris Titanibus in Tartarum a Jove dejectus esse fertur.

Lycophron tecte 4, Tetzes vero in commentario ad ejus Cassandram diserte, matrem Promethei Asiam fuisse testantur 4. Apollodorus quoque f Atlantem, Prometheum, Epimetheum, Menœtium ex Japeto et Asia Oceani filia natos esse narrat.

Æschylus vero patre non nominato matrem Promethei Themidem facit.

- Theog. v. 510.
- Hesiod. Opp. 54. Theog. 528.
- e Homer. Il. viii. 479.
- d Cassandræ v. 1285.
- Ad v. 1283.
- f Bibl. lib. i. p. 4. lin. 35. ed. Commelin.

Uxor Promethei Hesione s dicitur, vel Axiothea ; filius Deucalion. Ister vero in libro de colonia Ægyptiorum Isidem ejus filiam fuisse narraviti.

"Prometheum inter Deos recenset Catullus k, item Sophocles Œd. Col. 1

Xãpos pir ispòs was & is', ixel de viv Deuros Moreidav. in & 6 mupospos Seds Τιτάν Προμηθεύς ---

Ubi Scholiastes vò wuepoes Ssos de Vulcano perperam interpretatur; quæ vero subdit ex Apollodoro m, magis ad rem nostram: Prometheum in Academia coli una cum Minerva et Vulcano." Stanl.

Causas irarum Jovis in Premetheum Hesiodus hunc in modum contexuit. Quo tempore Dii et homines Meconæ, quæ postea Sicyon appellata est, inter se disceptabant, Prometheus Jovem decepturus, bovem mactatum sic divisit, ut in altera parte carnes et viscera, ventre bovino tecta una cum adipe in pelle reconderet, in altera vero bovis ossa multa per dolum arvina contecta poneret. Cumque Jupiter iniquam carnium partitionem miraretur, quippe quod ea portio quæ ossibus constabat, multo major altera videretur, liberam ei Prometheus optionem dedit. Jupiter etsi dolum subesse non ignorabat, majorem tamen portionem sibi sumsit, atque ut vidit ossa tantum esse, vehementer indignatus est. Ex illo igitur tempore doli illius memor, victum " et ignem hominibus abscondidit et subtraxit. Prometheus autem ignem in cava ferula surripuit, hominibusque divisit. Jupiter vero, ut aliud malum hominibus daret, Vulcanum jussit virginem formosam e terra et aqua creare, quam omnibus ornamentis circumdatam, (unde Pandoræ ei nomen fuit) Mercurio comite ad Epimetheum misit. Cui quamquam præceperat frater Prometheus, ne quando munus a Jove acciperet, sed quod forte oblatum esset, statim remitteret, tamen is moniti immemor recepit ad se Pandoram, que cum pyxiden illam suam aperuisset, omne malorum genus per homines dispersit, sola spe in vasculo remanente. Prometheum vero Jupiter, iratus quod secum consilio et astutia contendisset, firmissimis compedibus vinculisque durissimis ad columnam alligavit; eique aquilam o immisit, hepar ejus comedentem, sic ut quantum interdiu devorasset aquila, noctu re-

- 8 Æschyl. Prom. v. Tzetzes ad Lyc. 1283.
 - h Tzetzes l. l.
- i Clem. Alex. Strom. lib. i. p. 322. D. ed. Sylb.
 - Nupt. Pel. et Thet.
- 1 V. 54. sqq.

 m Verba Scholiastæ hæc sunt : #16 σοῦ τὸν Προμηθία τερὶ 'Ακαδημίαν καὶ τον Κολωνόν ίδεύσθαι Απολλόδωρος γεά-Φιι ούτως: Συντιμάται δε και εν Ακαδημία τη Αθηνά, καθάπερ ό "Ηφαιτος καὶ ές ν αὐτῷ σαλαιὸν Ίδρυμα καὶ ναὸς ἐν τῷ σεμένει της θεού. δείχνυσαι δε και βάσις ἀρχαία κατὰ τὴν εἴσοδον, ἐν ή τοῦ τε Προ-

unding ist rower nat rou Hoaisen. Weσοίησαι δὶ, ώς καὶ Δυσιμαχίδης Φησίν, ό μέν Πορικηθεύς πρώτος και προσύντερος εν δεξιά σκήπτρον έχων, ό δε Ήφαιτος νίος και δεύτερος. και βωμός άμφοῦν ποινός ές ν έν τη βάσει άποτετυπωμένος.

P Opp. v. 41. 47. · Nonnullos vulturem ei immissum finxisse, colligitur ex his Petronii versiculis:

Qui vultur jecur intimum pererrat Et pectus trahit, intimasque fibras, Non est, quem lepidi vocant poetæ, Sed cordis mala, livor atque luxus.

eresceret. Ab hac peste Prometheum Hercules liberavit, eumque cum Jove in gratiam reduxit.

Huic igitur fabulæ veritatem aliquam historicam subesse, jam olim qui crede. rent non defuerunt. Herodotus enim prodidit P Prometheum regem fuisse Scytharum, quem, cum subditis victum præbere non posset, propteres quod 'Asrès fluvius agros inundaverat, Scythæ in vincula conjecerint. Herculem vero, cum in istas regiones venisset, fluvium 'Asrèr in mare deduxisse (unde occisæ aquilæ orta sit fabula) Prometheumque vincidis liberasse. Similiter Agrætas in decimo tertio Scythicorum libro narravit q, flumine illo 'Asro optimam et fertilissimain Promethei terram afflictam fuisse; inde ortam esse fabulam de hepate ejus ab aquila depasto : nage enim, sicut ob Sae a multis dici terram fructuosam. Cum deinde Hercules fossis aquam derivasset, id narrationi de cæde aquike et liberatione Promethei per Herculem facta locum dedisse. Verum enim vero hæc omnia magis historicam fabulæ antiquioris interpretationem, quam veteris alicujus memoriæ veritatem, recentioris fabulæ causam prodere videntur. Equidem historicam personam fuisse Prometheum vix crediderim. Sed primas de Prometheo fabulas comminiscendi origines ab observatione philosophorum repetendas esse existimo, qui artium, inprimis ignis, inventionem τη weoun Stia deberi docuissent. Hanc deinde weoun Stiar poëtæ, quos prosopopæia unice delectari notum est, in personam mutarunt, eique Promethei nomen indiderunt. Et quoniam weoun Sias s. animi sollertiæ duplex vis est, altera ad artes inveniendas, altera ad fraudes excogitandas, duplex etiam nata est fabularum series; una qua Prometheo ignis, imo omnium fere artium inventionem, altera, quæ ci varias fraudes, quibus vel Jovem decipere ausus sit, tribueret. Eadem res effecit, ut alii Prometheum hominem esse perhiberent. alii deum et immortalem esse fingerent. Jamque patentibus fabularum rivis, alii commentum de Epimetheo, alii de pænis Promethei vel merita in genus humanum, vel fraudes in Jovem secutis, figmenta addiderunt; alii qui Herculis facinora omnibus modis augere atque exornare vellent, eum ab hoc heroë liberatum esse tradiderunt. Tum secuti sunt historici, qui fabulas illas ad rerum gestarum veritatem revocare cuperent. Postremo recentiores philosophi novas inde pro consilio suo allegorias, variamque ad præcepta sua fabulam accommodandi materiam quæsiverunt. Quid? quod patres quidam ecclesiastici Pronietheum cum Jesu Christo compararunt.

Fraudem Promethei in carnium distributione commissam multi scriptores me-

pisse propter celeritatem irruptionis. Herculem deinde fluvium in pristinos alvei fines coercuisse. Postea istam rem a Græcorum poëtis ad fabulam de aquila Promethei jecur depascente detortam esse.

P Teste Eudocia in Iwna p. 346. 9 Ibid. p. 347.

^{*} Diodorus Siculus autem lib. i. p. 16. D. ed. Rhodom. narrat istam inundationem Nili fuisse in Ægypto, cui tum Prometheus imperio præfuerit; Nilumque inde nomen aquilæ acce-

merant, præsertim, qui Luciani exemplo, ridendi occasionem captant. Æschylus vero eam pro severitate consilli plane omisit. Aliquo tamen cum hac fabula nexu conjunctum esse videtur id quod Æschylus dicit in sacrificiis Prometheum reperisse κνίσση κῶλα συγκαλοντὰ, sive ex hoc sacrificii ritu ridiculum illud commentum primum ortum sit, sive Æschylus aliique in ejas locum hoc substituerint, quod Prometheo inventori ritum in sacrificiis ossa et carnes adipe contegendi tribuerent. Prior autem ratio verisimilior est, præsertim si comparetur cum Hygini narratione, quam integram fectoris oculis subjicimus t.

Poët. astron. lib. ii. 15. " Antiqui, ' cum maxima ceremonia deorum immortalium sacrificia administrabant, soliti sunt totas hostias in sacrorum consumere flamma. Itaque cum propter sumptus magnitudinem sacrificia pauperibus non contingerent, Prometheus qui propter excellentiam ingenii miram homines finxisse existimatur, recusatione dicitur ab Jove impetrasse, ut partem hostiæ in ignem projicerent, partem in suo consumerent usu. Itaque postea consuetudo firmavit, quod cum facile a deo, non ut ab homine avaro, impetrasset, ipse Prometheus îmmolat tauros duos, quorum primum jecinora cum in ara posuisset, reliquam carnem ex utroque tauro in unum compesitam, corio bubulo texit. Ossa autem, quæ circum fuerunt, reliqua, pelle contecta, in medio collocavit, et Jovi fecit potestatem, ut quam vellet eorum sumeret partem. Jupiter autem, etsi non pro divina fecit cogitatione, nec nt deum decebat, omnia qui debuit ante providere, sed (quoniam credere instituimus historiis) deceptus a Prometheo, utrumque putans esse taurum, delegit ossa pro sua dimidia parte. Itaque pestea in solennibus et religioais sacrificiis carne hostiarum consumpta, reliquias, quæ pars fuit deorum, eodem igni comburunt. Sed ut ad propositum revertamur, Jupiter, cum factum rescisset, animo permoto mortalibus eripuit ignem, ne Promethei gratia plus deorum potestate valeret. neve carnis usus utilis hominibus videretur, cum coqui non posset. theus autem consuetus insidiari, sua ◆pera ereptum mortalibus ignem restisuere cogitabat. Itaque ceteris remotis venit ad Jovis ignem, quo diminuto et in ferulam conjecto, lætus, ut volare non currere videretur, ferulam jactans, De spiritus interclusus vaporibus ex-

stingueret in angustia lumen. Itaque homines adhuc pleramque, qui lætitiæ fiunt nuntii, celerrime veniunt. Præterea totum a certatione ludorum (forte leg. notum a certatione ludicrum) cursoribus instituerunt ex Promethei consuctudine, ut currerent lampadem jactantes. Pro quo Jupiter facto mortalibus parem gratiam referens, mulierem tradidit his, quam a Vulcano factam deorum voluntate omni munere donavit. Itaque Pandora est appellata. Prometheum autem in monte Scythiæ, nomine Caucaso, ferrea catena vinxit; quem alligatum ad triginta millia annorum Æschylus tragediarum scriptor dixit. Præterea admisit ei aquilam, quæ assidue noctu renascentia jecinora exesset. Hanc autem aquilam nonnulli ex Typhone et Echidna natam, alii ex Terra et Tartaro, complures e Vulcano factam; Polyzeus autem Vulcani factam manibus demonstrat, animamque ei ab Jove traditam dicunt. Sed ejus de solutione hanc memorize proditam esse causam. Cum Jupiter Thetidis connubium pulchritudine corporis inductus peteret, neque a timida virgine impetraret, neque ea re minus efficere cogitaret, illo tempore Parcæ cecinisse feruntur fata, quæ perfici natura voluit rerum ; dixerunt enim, quicunque Thetidis fuisset maritus, ejus filium patria fore laude clariorem. Quod Prometheus non voluntate, sed necessitudine vigilans, auditum Jovi nuntiavit. Qui veritus ne id, quod ipse Saturno patri fecisset, in simili causa pati regno privatus cogeretur, destitit Thetim velle ducere uxorem, et Prometheo pro beneficio meritam retulit gratiam, eumque vinculis liberavit, neque quod illi fuerat juratus remisit, vacuum omni alligatione futurum. Sed memoriæ causa ex utraque

Beneficia, quibus Prometheus humanum genus affecit, varie a scriptoribus describuntur. Antiquissima vero fabula fuisse videtur, quæ ignis inventionem Prometheo tribuit: nam et antiquissimi eam scriptores memorant, et omnes fere omnium seculorum auctores in eo consentiunt; quamquam Pausania teste Argivi Prometheum ignis inventorem fuisse negabant, eumque laudem Phoroneo potius asserebant ". Præter ignem enim alias quam plurimas, imo omnes artes eum invenisse, additamentum est, quo Æschylus aliique, suo ingenio et consilio obsecuti, rem amplificarunt. Plato, qui in Politico ignem quidem a Prometheo, ceteras vero artes a Vulcano ejusque artis consorte, h. e. Minervax, deducit, item tamen aliter hanc fabulam contexit. The yas were xpires, for Seel pier Aras, Sonrà de girn oùs Ar truidà de sai rourous georos Alber cinagniros gerierus, रण्यक्षणा बर्धन्ये प्रेको भूमेंद्र वेंग्वेन, वेंग्र भूमेंद्र प्रवास प्राप्त मार्थिक मार्थिक विकास करेंद्र प्रवास मार्थिक प्राप्त मार्थिक प्रवास मार्थिक प्रा πιράννυται. દેવારોને δ' άγων αὐτὰ πρός φῶς ἔμιλλον, προσέταξαν Προμηθεί καὶ Ἐπιmudei normirai ee nat reinai durantes tracois de actuei. Hecundia de accurrirat EmiunDede abrie veilun. Neimavres de mou, ton, trioneque. Kal edra meisus vepel. —"Are di our ou maru ros ropos un d'Empundeus Thader auror nararadoras ràs durameis eis ra aloya. Aoisto dà îri antempror abro fir ro rur arbeitar yeres nad Arten 8 et Reference. 'Artegourer de nury legient Mesungide trienthousies ent νομάν και δρά τὰ μιν ἄλλα ζῶα Ιμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὶ ἄνθρωπον γυμνόν τε nai averidores, nai arperes nai aentes. "Hôn δί nai ή είμαρμέτη ήμέρα σαρήν, ές η idu nai andeware iξιίναι in yng sig φως. 'Απορία ουν ίχομενος ο Προμηθεύς, ήντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώσφ εῦρω, πλέστει Ἡφαίρου καὶ ᾿Αθηνᾶς τὴν ἔντεχνον σοφίαν ούτω δη δωριίται άνθρώσω. Την μέν ούν πιρί τον βίον σοφίαν άνθρωπος ταύτη ίσχι-क्रोप हैरे क्रिश्नामां क्रिया श्रीप्राप. "Ην γάς क्रमुक्षे क्र्में Διτ. क्रि हेरे Προμηθεί εἰς μέν σήν angémente την του Διος είκησεν εύπετε ένεχώρει sirehDeir (προς δε και αι Διος φυλακαί CoCepal Four) els 32 ed ens 'Adnous nal 'Houisou ofnqua ed noude, in & iquaternui-THY, Audhor siefe Retai. mai natifus the te thaves tixen the tou 'Houisou, nai σήν Ελλην σήν σής 'Αθηνάς, δίδωσιν άνθρώσων και έκ σούσου εύσορία μέν άνθρώσω του βίου γίγνιται. Προμηθέα δι δι' Επιμηθέα υσιρον (ήπες λέγεται) αλοπής δίαη คงครั้ง Siv. Hanc fabulam de artibus a Prometheo inventis secuta est illa 7, qua eum fictilium simulaerorum inventorem esse narrabant. Cujus artificii Lactan-

re, hoc est, lapide et ferro sibi digitum vincire jussit. Qua consuetudine homines usi, quo satisfacere Promethee viderentur, annulos lapide et ferro conclusos habere cœperunt. Nonnuli etiam coronam habuisse dixerunt, ut se victorem impune peccasse diceret.

Lampadum certaminis in honorem Promethei ab ara ejus in academia Athenis instituti mentionem facit etiam

Pausan. Attic. cap. 30. De annulo Promethei etiam Plinius loquitur, lib. xxxiii. c. 4. et lib. xxxvii. cap. 1.

[&]quot; Lib. ii. cap. xix. p. 153. ed. Kühn.

^{*} C. 16. ed. Fischer. p. 136. et ed. Ficin. Lugd. p. 177. A.

y Ejus etiam consiliis Deucalionis arcam fabrefactam esse auctor est Appollodor. lib. i. p. 19.

tius, detestabilis, inquit, et inepti auctor fuit Prometheus patruo Jovis Japeto natisi. Nam cum primum Jupiter summo potius imperio tanquam deum se constituere vellet, ac templa condere, et quæreret aliquem, qui humanam figuram posset exprimere, tunc Prometheus extitit, qui hominis éffigiem de pingui luto figuraret, ita verisimiliter, ut novitas ac subtilitas artis miraculo esset. Denique illum et sui temporis homines et postea Poëtæ tanquam fictorem veri ac vivi hominis prodiderunt, et nos quoties fabrefacta signa laudamus vivere illa et spirare dicimus. Recte autem observat Lactantius, fabulam, quæ Prometheum creatorem generis humani facit, ex illa, quæ eum fictilium simulacrorum auctorem nuncupabat, fluxisse. Secundum Ovidium enim s

Natus homo est, sive hunc divino semine fecit Ille opifex rerum, mundi melioris origo, Sive recens tellus, seductaque nuper ab alto Æthere, cognati retinebat semina cœli: Quam satus Japeto, mistam fluvialibus undis, Finxit in effigiem moderantum cuncta deorum.

Nec defuerunt, qui modum creationis curiosius describerent. Etenim Horatio teste a ferebatur Prometheus

addere principi
Limo coactus particulam undique
Desectam et insani leonis
Vim stomacho apposuisse nostro.

Inter officia Promethei erga Jovem præter consilia ei in bello adversus Titanas data, et vaticinium de periculo ex Thetidis nuptiis, memoratur etiam hoc, quod Jovis caput, Pallade gravidum, securi percusserit, ut illa exsilire posset, quod alii Vulcano tribuebant b.

Irarum Jovis in Prometheum causæ fuerunt, fraus Promethei in carnium partitione, nimia in homines beneficia, ignis furtum .

De pœna ejus, præter Æschylum, qui primum eum in Scythico deserto affixum, deinde sub terram dejectum, post iterum in lucem protractum atque ad Causasum alligatum fuisse scripsit, reliqui omnes eum in Caucaso vinctum perhibent.

"Observandum vero, duos ab historicis Caucasos memorari, quorum alter

* Metam. i. 78. sqq.

* Carm. i. 16. 13. ubi conf. Acron. Alludunt ad hanc fabulam Juvenal. xiv. 35. Phædr. fab. iv. 4. Claudian. Consul. Honor. 232.

Apollodor. lib. i. p. 9.

c Cf. præter Æschylum nostrum Hesiod, ii. supra cc. Apollodor. lib. i. p. 19. Hygin. l. c. et fab. 144. Serv. ad Virgil. Eclog. vi. 42. Lucian. in Prometh. qui et hominum creationem inter ejus crimina recensentem inducit Mercurium.

d Inter quos, præter eos quos jam laudavimus, Apollonius Rhod. Argonaut. lib. ii. v. 1247. sqq. Valer. Flacc. Argon. v. 155. sqq. Colchicus sit, alter Indicus, et utrique fabulam hanc de Prometheo assignari, At quod de Indico narratur, omnino commentum est, ab assentatoribus Alexandri certissime confictum. Nam Macedones montem eum, quem Alexander cum exercitu superavit, Caucasum nominarunt, απις οἱ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπά. ρωσδο τι και 'Ημωδον, και "Ιμαον και άλλα δνομάζουσι, Manidons δι Καύκασον, Strabo lib. xv. Qui Alexandrum inter Deos referre cupiebant, omnia de Bacsho et Hercule ad eum transferebant; quinetiam locum ipsum ostendebant, quo Prometheus vinctus sit. Strab. lib. xv. Bereig erfilmer ir reig Haperane peradaus iseor roure bridelkarre Mesundius dispurieur. Arrian. lib. v. aralas. Onfoicus des eours un fam fir eou Mespundius es urest, l'en ididere und à derde, des Inefor iquira, dauréperses var our day xvar ved Mespundias. na) é 'Heandus du incire Αφιμόμενος, τόν τε άετὸν ἀπίκτεινε καὶ τὸν Προμηθία τῶν δισμῶν ἀπίλυσε. Hoc itaque omnino rejiciendum, utpote a fœda et imperita assentatione profectum, quod optime Strabo observavit lib. xi. π δόξα τοῦ ἔρους καὶ τοῦγομα, καὶ τὸ τὸν Mogambia magadiórbas didipáres de rois loxáres rãs yãs de roj Kaunáre, xageuσΩαί τι τῷ βασιλεῖ ὑπίλαδον, τοθνομα τοῦ ἔρους μετενίγκαντες εἰς τὰν 'Ινδικάν." Stanl.

Allegorieze fabulæ Promethei interpretationes multæ fuere. Vid. Plotin, Ennead. 4. lib, iii. c. 14. Suidas in Heam Seos. Eudociæ Invid in cap. de Prometheo.

Pausanias • apud Panopenses in ipsa via e crudo laterculo signum vidit e lapide Pentelico, quidam Æsculapium, alii Prometheum esse dicebant. Ejus rei testimonia se habere putabant, quod ad præruptas torrentis ripas saxa jacebant ea magnitudine, ut singula plaustrum onerare possent. Color illis non terreni, sed qualis in sabulo rivorum et torrentium cernitur. Odorem etiam humani prope corporis incolarum opinione referebant; reliquias eas esse ajebant luti illius, e quo genus humanum Prometheus finxerit.

Tabula, in qua Prometheus vinctus cum Hercule mox eum liberaturo pictus erat, luculenter describitur apud Achillem Tatium f. Verum hæc hactenus, Longius enim jam fortasse, quam tempus aut locus postulabat, excurrimus,

EXCURSUS II.

Ad v. 425, sqq. De Atlante.

V. 425—435. ubi de Atlante cœlum sustinente loquitur Chorus, ita vertit Stanleius: Alium quidem solum deorum antea in laboribus, domitum adamantinis corruptelis, Titanem vidi Atlantem, qui semper supereminens robur, firmum et cælestem polum humeris ingemiscens sustinet, mugit vero marinus fluctus collisus, suspirat, funsus, et ater orci secessus fremit subtus terram fontesque fiuviorum limpidorum depla-

[•] Lib. x. cap. 4. p. 806. ed. Kühn. lib. iii. c. 8.

De Clitoph, et Leucipp, amorr.

rant dolorem miserabilem. Hoc loco difficultas oritur ex his qui sequuntur veralculis:

> "Απλανθ' δς αίζι ὑπείροχον σθένος Κραπαιὰν οὐράνιόν τε πόλον Νώτοις ὑποτενάζει.

In ultimo quidem versu faciliorem lectionem Robortellus edidit duolacatu, At survices, quod Aldus et Turnebus ediderunt, et Stanleius in notis probavit, et nuper e codd. Regg. Brunckius restituit, non solum quia exquisitius ac difficilius est, lectioni ἐποδατάζω, quam e glossa ortam esse ipsa ejus facilitas prodit, anteferri debet; sed etiam, quod imago Atlantis sub onere ingemiscentis optima convenit sequentibus, ubi mare et orcus et flumina cum Atlante gemere et suspirare dicuntur. Quamquam vero lectionem brossváču genuinam esse, dubitari non potest, tamen id verbum difficilem habet cum reliquis quæ antecedunt juncturam. Si enim Æchylus dixisset νώτοις τὸν οὐρώνιον πόλον ὑποςενάζειν pro κώτως ล้าร์ทูงเรต อัสจรางส์ในท, quid hac ellipsi durius fingi aut cogitari posset? aut si งด์รณร cum varesváču construxisset, quid ineptius? Itaque hoc incommodum ut sublevetur, primum hac ratione fieri posse existimavimus, ut pro nearmin legatur participium zearaier, (vel, si mavis, zearurer) inter vocabula vero refres et irre-Carálu excidisse statuatur aliud participium, quod ferendi, sustinendi, aut baju. landi notionem denotet, ut oigur, igilar, arixur, aut simile. Versibus autem ita constitutis:

Hic sensus exit, non magis facilis et expeditus, quam exquisitus et poëticus: Atlantem vidi—qui identidem prepotens robur, eximias corporis vires, firmans h. e. intendens, cælique polum dorso sustinens subtus ingemiscit; vel, ut idem vernaculo sermone reddamus: Ich sah—den Atlas, der seine überschwengliche Stärke immer von nevem anstrengend, und den Himmel auf seinem Rücken tragend, unter seiner Last erseufset. Sic variezzer «Siros non de cæli mole, sed de viribus Atlantis aptissime ponitur, utpote quæ tanto oneri ferendo non pares tantum, sed etiam superiores esse debebant. Ingentes autem corporis vires in Atlante alii quoque poëtæ celebrant, v. c. Ovidius, cui ille hominum cunctos ingenti corpore præstæns dicitur s. Quis enim par esset Atlanti viribus h? Si igitur scripsit Æschylus, ein variezzer «Siros nearais», ostendere nobis voluit Atlantem sub tanto onere, ne ei succumberet, identidem totis viribus connitentem, eumque cum ingenti cæli

* Metanı. iv. 630.

b Ibid. iv. 652.

mole quasi luctantem finxit. Quæ quidem imago Pindaro obversata est 1, ubl de Demophilo dicitur, καΐνος "Ατλας οὐρανῷ προσπαλαία, camque lectionem sarpienter Heynius adversus Pauwii ineptam corrigendi libidinem defendit. Talem vero et hoc loco Atlantem describi utile erat, et ad miserationem excitandam appositum. Κραταιοῦν οθένος, firmare robur, quin idem significare possit, ac intendere vires, totis viribus conniti, mihi quidem dubium non est. Ut autem apud Homerum τῶν δὶ σθένος δρυνται αίλν ἐ idem est ac horum robur perpetuo s. identidem augescit, sic h. l. Atlas αἰν ὑπείροχον σθένος κραταιῶν recte dicitur identidem seu perpetuo vires eximias intendens, ne molesto cœli onere plane opprimatur. Quod autem Stanleius lectionem νώτοις sollicitavit, existimans ῶμοις, quod etiam versione expressit, reponendum esse, id qua causa adductus fecerit, non assequimur. Nimirum Æschylus (coll. v. 347.) humeris ac dorso Atlantem cœlum sustinere imaginatus est. Certe sic variant poètæ in gestu Atlantis der scribendo, ut alii capite, alii humeris, alii dorso cœlum ab eo fulciri tradant, Et Homerus quidem simpliciter nulla parte corporis nominata l:

"Εχει δέ τε κίσνας αὐτὸς Μακρὰς αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουαμ

Hesiodus capite et manibus Theog. 517.

*Ατλας δς ούρανδι Ίχιι πρατιρής δα' ἀνάγπης Πιίρασιι δι γαίης, αρόαπρ Έσαιρίδων λιγυφώνων Έσηὼς, πιφαλή τι καὶ ἀπαμάτοισι χίρισης.

Euripidi vero dicitur ::

*Ατλας ὁ χαλκίωσι νώτως οὐρανὸν Θεῶν παλαιὸν οἶκον ἐκτρίζων.

Sic etiam ignotus auctor versiculorum, quos in ced. Viteb. Scholiastes ad huns Æschyli, quem tractamus, locum laudavit, quique, sed aliquot locis emendatiores, leguntur in Eudociæ 'Ismë nuper a V. Cl. d'Ansse de Villoison primuma edita :

Μύθος παλαιός, ώς "Ατλας νώτως φίρω
Τὸν οὐρανὸν κάτωθεν ἐκ γῆς ἀνίχων
Σὰ γοῦν ἀκούων γνῶθι τοῦτ' ἀλληγόρως,
"Όρος γὰς "Ατλας Λιθύης ἐν ἐσχάτοις
Οὖ τὴν κορυφὴν ἐκ νιφῶν κικευμμένην
Εἴναι δοκοῦσιν οὐρανοῖς συνημμένην.

Pyth. iv. 515.

Li. λ'. 826.

¹ Od. a. 53.

F Ion. v. 1, 2,P. 16, 17.

"Εντίθεν οὖν "Ελλησιν ή μυθευργία "Ατλαντα νότοις εἰσαεὶ φόλον φέριν.

Apollodorus humeris Atlantis cœlum imponit: "Araes & Izu rois eques ed elegation. Idem narrat Hyginus fab. 150. Virgilio Atlas axem stellis ardentibus aptum humero torquere P et ætherios orbes humero sustinere dicitur q. Quod vero inter vocabulum vérois et ûrosiváçu participium aliquod excidisse suspicati sumus, quod fulciendi seu sustinendi notionem involveret, id ejusmodi est, ut, cum plura hujus generis verba sint, ecquod eorum scripserit Æschylus, absque codicum testimonio certo definire nequeamus. Quantum ex iis, quæ modo excitavimus, scriptorum locis patet, usurpatæ sunt in hac re locutiones ouenio Izun, évizun, pieno, legidin, lexescur. Si lesidor inseramus, versus erit asynartetus ex duabus penthemimeribus Iambicis; idque participium adhibuit Noster loco sir millimo v. 347. Fieri etiam potest ut sic scripserit Æschylus:

Νώτοισιν ὑποξαγάζων σενάζει,

eodem metro, et verborum structura, quæ utrinsque lectionis codicum ἐποτεικέζει et ἐποδωτάζει origini explicandæ optime inservit. Nam quod Stanleius existimat, verbum βωτάζει non significare dorso aliquid bajulare, sed ulnis gerere, id falsum est, eumque vel unus Aristotelis locus, jam a Stephano in Thes. L. Gr. adductus, ubi dixit γίφοντας ἐπ΄ ἔμων βωτάζει, meliora docere poterat. Hacte, nus de prima, quæ nobis in mentem venit, h. l. emendandi ratione. De altera nunc breviter dicemus. Fortasse enim ita corrigendum;

"Ατλανθ' δε αΐαν, δικυρίχων σθένος Κραταιόν, οδράνιόν τι πόλον Νώτοις δριίδων δικοκινάζει.

Atlantem vidi, qui valido robore præstans terram et cælum dorso sustinens ingemiscit. Utra vero harum emendationum præferenda sit, alii videant. Prioris vero si rationem habeas; εδράπου πόλου significabit vel æxem cæli, vel periphrastice cæli ver; sicem h. e. ipsum cælum. Posterior illa si cui magis placeat, is αἷαν εδράπου το πόλου simpliciter pro γῶν καὶ εδραπούν positum esse existimet licebit. Mihi tamen, utramvis rationem sequamur, verisimilius est εδράπου πόλου h. l. cœlum ipsum, non cœli axem denotare. Si enim comparetur locus simillimus, Prometh. v. 347, ubi de Atlante dicebatur:

τες δε τές τους σόσους Ετηκε κιός οὐςανοῦ σε καὶ χθονὸς ™Ωμοις ἐξείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον,

clarum est, ut opinor, Æschylum ita sibi animo informasse Atlantem, ut montem

• Bibl. lib. i.

₹ Æn. iv. 482: vi. 797.

¶ Ibid. vii. 136,

tognominem, Atlantem scilicet in Mauretania, humeris sustineret, quo quidem monte cœlum tanquam columna fulciretur. Sic mons Atlas xiar signatural y nis dicatur, quia cœlum et terram distinet, prohibetque ne cœlum in terram ruat; eadem fere metaphora, qua Pindarus Ætnam xiara signatur nominavit. Idcirco convenientius est h. l. signatur róhar de ipso cœlo, quam de cœli axe interpretari; aliter in eadem tragœdia diversam ejusdem rei imaginem secutus esset poëta, et primo quidem loco Atlantem cœli columnam sustinere, altero autem cœli exem torquere dixisset: quæ quidem rationes in eadem tragœdia, præsertim paucis versibus interjectis, male discreparent. Accedit quod phantasia de Atlante cœli columnam h. e. montem Atlantem humeris sustinente Æschyli ætate et stilo dignior sit, ut quæ propius ad sensum et opinionem accedat; altera vero ratio de Atlante axem cœli torquente, ut doctior, ita recentior est, nec tam e sensibili rei specie, quam ex Astronomorum doctrina fluxit.

EXCURSUS III.

De ignis inventione Prometheo tributa .

Ignem in ferula a Prometheo surreptum esse, ante Æschylum jam Hesiodus auctor est †:

τὸ μὰν αδθις ὶὖς παῖς Ἰασίτοιο "Επλιψ' ἀνθρώποισι Διὸς παρὰ μητιόιντος Ἐν ποίλφ νάςθηπι.

Is autem ignem antea quidem jam mortalibus notum, post a Jove iis subtractum et absconditum, denique a Prometheo iterum iis redditum esse refert. In quo ab ejus vestigiis recessit Æschylus; quippe qui ignis primum hominibus tributi honorem Prometheo diserte tribuit. Eandem fabulam narrant aut sequentur Apollodorus, Lucianus, Hyginus, Diodorus Siculus, Attius, Horatius, multique alii. Ferula s. rás 9ng fruticis genus, in Apulia et Ægypto crescens; in Ægypto quidem olim præcellere ferebatur . Ejus figuram delineatam præbent Matthias de Lobel in historia stirpium v et Matthiolus in epitome de plantis v. quas jam ill. Michaëlis I. c. laudavit. cf. lexic Æschyl. v. vas9nnon'anewros. Varie autem Promethea ignis inventio ab antiquis scriptoribus explicatur. Diodorus Siculus eum igniariorum repertorem fuisse existimat. Plinius autem, cum ignem e silice monstravisset Pyrodes Cilicis filius, Prometheum eundem in ferula asservari docuisse tradit. Alii ut Theophrastus z ad philosophiæ doctrinam traxerunt. Argivos etiam totam ignis inventionem Prometheo abjudicasse, Phoroneoque tribuisse, e Pausania constat.

Pyth. i. 36.

De ignis inventione generatim more suo h. e. subtiliter et eleganter disputavit Ill. Michaelis, in Vermischten Schriften 3. Stück p. 72.

^{*} Opp. et Dier. v. 52.

Plin. xiii. 43.

v p. 450.

^{*} p. 549.

⁼ vid. Eudocim'lond cap. reel Heparties.

EXCURSUS IV.

Ad a 680. - 855. De Iús erroribus.

În exponendis ad Æschyli descriptionem lûs erroribus præcipue elaborarunt Pauwius, Heathius, et anonymus tragædiarum Æschyli interpres Gallus, in appeadice de lûs erroribus versioni subjecta. Sed nondum omnia recte expediverunt, ut operæ pretium facturus mihi videar, si telam ab aliis textam denuo retexam.

Ac primum quidem cum omnibus nobis convenit, secundum Æschyli opinionem Io patria urbe exsulem, primum ad vicum Cenchreæ et colles Lernæ imminentes pervenisse, deinde per Molossorum regionem ad Dodonam profectam esse b. Hæc enim ita claris verbis testatur poeta, ut ambiguitas inesse non possit.

Cum vero his verbis:

'Εντιύθεν οἰσρήσασα την παραπτίαν Κίλευθον ήζας πρὸς μίγαν πόλπον 'Ρίας

Ío littus legisse et ad magnum Rheze sinum pervenisse dicitur, in hac parte itineris definienda dissentiunt interpretes. Pauwius enim putabat, Æschylum de trajectione maris Ionici locutum esse; ideoque sequentem versum

જેφ' οὖ παλιμπλάγκτοισι χειμάζη δζόμοις

sic refingebat

έφ ου γ' άλιπλάγκτοισι χειμάζη δρόμοις.

In quo, quantum video, Inachi filiam in mare Ionium desiliisse, indeque per Siculum in Ægæum mare tranasse putabat, donec tandem alicubi appelleret, ac terresti itinere ad Prometheum perveniret. Et huic quidem Pauwii commento Heathius calculum adjicere nullus dubitavit, nisi quod unum tantum sibi scrupulum restare fatetur. Post mare nimirum Ionium trajectum longissimum adhuc Ioi terrestre iter conficiendum fuisse, priusquam ad Prometheum accedere potuisset; et si de maris trajectione locutus esset poëta, eum non χειμάζη, sed ixunde Ing scripturum fuisse. Enim vero tota hec Panwii ratio facile convincitur. Quid enim eum movere poterat, ut crederet Æschylum erranti virgini non terrestre solum iter, sed etiam cursum maritimum tribuisse, antequam ad Prometheum veniret? Scilicet nihil aliud hominem fefellit, quam quod alii scriptores mare Ionium ab Iûs trajectione nominatum esse perhibeant. At enim vero nihil hoc ad Æschylum pertinet. Ferendum enim non est, diversas diversorum poëtarum fabulas inter se commisceri, et quæ recentiores forte adjecerint, aut mutaverint, ea vetustioribus quoque poètis, quamvis invitis, obtrudi. Hoc igitur positum nobis sit inprimis, trajecti ab Inachi filia maris in his Æs-

⁷ Tragédies d'Eschyle, à Paris 1770. graphiques sur les Courses d' Io, p. 509,

Eclaircissements historiques et geen v. 835. sq

schyli verbis nullum plane vestigium esse. Nihil aliud enim significatur, quam earn terrestri cursu maris oram Thy magantian legisse, deinde ad sinum Rheæ pervenisse. Neque vero Apollodorus ab hac locorum notatione discedit. Is enim Inachida, postquam cestro a Junone concitata esset, sis vòn dar' tusivas 'Ióνιον πόλπον πληθέντα venisse narrat. Verba είς τον πόλπον haud aliter accipio, ac Æschyli illa τεὸς μίγαν κόλπον Ρέας. Neutra harum phrasium significat Io in ipsum maris sinum se dejecisse, sed tantum u s Q u E A D eum penetrasse. Verum hic nova oritur quæstio, quinam sit ille sinus, quem Æschylus zódator Pías nominet. Francogallus interpres intelligi voluit sinum Ambracium (maintenant le golfe de Larta) non multum a Molossorum regione remotum. In quo tamen assentiri ei non possum. Strabo enim diserte Ambracium sinum ab Ionio distinguit, et hunc quidem suo tempore partem Adriatici maris fuisse testatur. Æschyli autem ætate mare Adriaticum universum Ionii appellatione insignitum fuisse statuimus, quod labente tempore tandem in parte ejus hæserit. Ideoque μέγαν κόλπον 'Pias vel universum mare Ionium i. g. nunc Adriaticum, vel tantum intimum ejus recessum circa Venetos et Aquileiam significari crediderim. Cum igitur huc Io venisset, non ipsum mare ingressa est, sed potius σαλιμπλάyzroses deóposes, retrovago cursu, terrestri nimirum, non maritimo, ut Pauwius et Gallus interpres existimant, tandem ad Prometheum in Scythiam pervenit, sive quod Æschylus eam, (quæ Apollodori quoque ratio est,) per Illyridem progressam, Hæmum transcendisse ac Bosporo Thracio trajecto in Scythiam pervenisses upposuerit; sive quod eam secundum Istri longitudinem pedem promovisse finxerit donec vel ad Pontum Euxinum veniret, vel Istro alicubi trajecto sic tandem in Scythiæ desertam regionem ad Prometheum evaderet. Cum enim hanc itineris partem Æschylus alto silentio presserit, mentem ejus divinare velle supervasuum, et certi aliquid definire justo audacius esset.

Quod autem Rheæ sinus, μίγας κόλατος ab Æschylo dicitur, in eo non magis argutandum est, quam cum Ionii maris insulæ a Virgilio Æn. iii. 211. Insulæ Ionio in magno appellantur, ubi id omnino sic dici, ut mare magnum, terra magnu, recte Heynius admonuit. Cum autem Æschylus hæc adjicit .:

χεόνον τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς σαφῶς ἐπίτασ' Ἰόνιος κικλήσεται τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς,

profecto vis weesias non est interpretandum tuæ trajectionis, sed potius itineris sui, aditus tui; illumque sinum Æschylus, non quod Io eum tranaverit, (quod alii scriptores comminiscuntur) sed quod eum adierit, s. usque ad eum cursu pervenerit, Ionium appellatum fuisse dicit.

Jam Apollodorus, Io, priusquam in Scythiam venisset, Thracium Bosporum, ab ea sic nominatum, trajecisse scribit; sed ab hac narratione discedit Æschylus, nullam saltem ejus mentionem injicit.

Reliqua vero ejus itinera sic persequitur tragicus, ut eorum descriptionem vaticinanti Prometheo tribuat. Is igitur primum Io jubet ad orientem conversam incultas terras pertransire,

πρώτον μέν ένθένδ' ήλίου πρός άντολάς τρέψασα σαυτήν, τειχ' άνηρότους γύας.

Quia Io videbatur sep entrionem versus itura, Prometheus, quem supra ita ad rupem Scythicam alligatura fuisse sumaimus, ut facie versus Occidentem hibernum conversus esset, bene dicere poterat σείψασα σαυτάν, cum eam, ne versus Septentrionem pergeret, sed ad Orientem se converteret, admonebat.

Itaque jam sic pergebat Io, ut a sinistra in Scythas Nomadas incideret, qui Hamaxobii nominabantur, a dextra autem mare haberet. Hanc Æschyli sententiam fuisse clarum est ex his qui sequuntur vérsiculis.

Σπύθας δ' ἀφίζη νομάδας — ως μη πελάζειν. ἀλλ' άλιτόνοις πόδας χρίμπτουσα ραχίασιν ἐκπερῆν χθόνα.

*Paχίαι &λίτοτα, littora montana maris allibu perstrepentia, maris alicujus viciniam designant; ac, nisi Æschylum plane quid dixerit ignorasse statuerimus, necesse est eum sub ἐαχίαις ἀλιτότως intellexisse littora paludis Mæotidis, que utique, si Io versus orientem pergeret, ei a dextra sita erant, quibusque si appropinquabat, effngere licebat Scythas Nomadas, qui longius a palude Mæotide versus Septentrionem recedebant.

Tum vero Ioi ulterius proficiscenti a sinistra occurrebant bellicosi et inhospitales Chalybes. Et hos quidem alios fuisse necesse est, quam qui vulgo memorantur circa fluvium Thermodontem. Nempe jam alibi observavimus, Chalybum nomine complures olim gentes locorum intervallis dissitas nominatas fuisse.
Hi igitur intra Borysthenem et Tanain habitabant, in vicinia Scytharum Hamaxobiorum, ita ut eos a sinistra Io præteriret.

Jam Io ad fluvium quendam Hybristen olim appellatum perventura erat. In hoc enim versiculo,

ที่รู้เเร บริยเรทิง พองานแลง อน ปุ่งบอิลายแลง.

vocem ileurhe non appellativam, sed nomen proprium esse supra ad h. v. docuimus. Nec Araxes, ut Scholiastæ, nec Aragus, ut Gallus interpres opinatur, h. l. intelligi potest. Uterque enim regiones a meridionali parte Caucaso subjectas perlabitur. Æschylum vero de septentrionali Caucasi vicinia loqui perspicuum est. Restat igitur, ut poëtam de Hybriste quodam fluvio, sive verum, sive fictum nomen fuerit, famam accepisse statuamus, qui ex ipsis Caucasi jugis versus septentrionem decurreret; quem quidem Prometheus Inachi filiam prius transire vetat, priusquam ad ejus fontes in ipso Caucaso escenderit. Hic si conjecturis indul-

gere quidquam prodesset, opinari facile possemus, Hybristen fortassis eundem fluvium esse, qui Tanais appelletur. Falso enim olim, Strabone teste , a non-nullis creditum est, Tanain per Caucasum labi versus septeutrionem, inde ad Mæotidem paludem reverti. Veruntamen incertiora hæc sunt, quam ut iis immorari libeat.

Caucasum Io supergressa versus meridiem descendit ad Amazonum sedes, quas, antequam ad Thermodontem fluvium demigrarent, in vicinia Caucasi meridionali habitasse ex h. l. intelligitur. cf. Strab. lib. xi. f

Aperte autem Æschylus a vero locorum situ aberravit, cum Amazonum campum Themiscyram ibi situm esse pronuntiavit,

> τραχεῖα τόντου Σαλμυδησία γνάθος, ἐχθεόξενος ναύτησε, μητεμιά νεῶν.

Etenim Themiscyra in Ponti Euxini meridionali, Salmydessi vero sinus in occidentali littore erat. Salmydessius tractus (alii 'Alpudisse's scribunt) ab insulis Cyaneis usque ad Andriacam pertinebat. Ad loci descriptionem Æschyleam proxime accedunt Scymni Chii s versiculi:

Εἶτ' αἰγιαλός τις 'Αλμυδησσός λιγόμινος 'Εφ' ἱσταπόσια τάδια τιναγώδης ἄγαν Καὶ δυσπρόσορμος άλιμινός τι σαντιλώς Παρατέταται ταῖς ναυσίν ἰχθρότατος τόπος h.

Ceterum etsi in locorum positione falsus est poëta, Salmydessi tamen descriptio eptime cum aliorum auctorum notatione convenit. σεμχών enim dicitur Salmydessi ora, quia, ut Straho ait, erat κίγιαλὸς λιθώδης ι deinde ἰχθείξενες ναύσμες, quia, eodem et Xenophonte auctoribus, infamis erat Thracum ea loca accolentium latrociniis; denique μησεμιά νιῶν, noverca navium, ob carbra naufragia, quia erat sinus importuosus, et propter brevia dorsuosa (Scheeren Germani nautæ appellant) navibus infestus. Ita Xenophon l. l. ἴνθα σῶν εἰς σὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλαὶ ὁπίλλουσι καὶ ἰπτίστουσι. σίναγος γάς ἰςιν ἰσισολὸ σῆς θαλάσσης.

Amazonum sedibus relictis Io ab iis deducta est per regionem Bosporanorum; deinde accessit ad fretum Bospori Cimmerii.

'Ισθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στιοπόροις λίμιπς πύλαις Κιμμέριον ήξεις, δι θρασυσπλάγχνως σὲ χρὴ Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐππερῆν μαιωτιπόν.

Isthmus hic ab Æschylo memoratus, nisi omnia poëtam miscuisse ac perturbasse

- Lib. ii. p. 107. D. ed. Casaub.
 P. 503, 504. ed. Casaub.
- V. 723. sqq. tom. ii. geogr. minor. ed. Hudson.

De Salmydesso cf. Xenoph. Exp.

Cyr. vii. 5. 8. Anenymi peripl. Pont. Euxin. p. 164. ed. Gronov. Arriani peripl. Pont. Euxin. p. 136. ed. Blancard. et Strab. lib. vii. p. 319. C. ed. Casaub.

singamus, is esse nullo modo potest, qui Chersonesum Tauricam cum continense jungebat, quemque propter similitudinem Strabo cum Corinthiaco comparat; sed potius h. l. intelligenda est, ut Melæ verbis utamur, obliqua illa regio et in latum modice patens, quæ inter Pontum Euxinum et paludem Mæoticam excurrit; ubi olim erant urbes Hermonassa, Cepoe, Phanagoria, et in ipso ore Cimmerium. Hanc igitur oram Io relinquens forti animo jubetur tranare Bosporum, qui ab ejus transitu sic dicendus esset, Cimmerium. Bosporo autem trajecto, (quem quia per eum introitus erat in paludem Mæoticam, σιοσόφους λίμνης σύλας, et αὐλῶνα Μαιωσίαλο Æschylus appellat) Io pervenit in Chersonesum Tauricam; quod etsi Æschylus diserte non indicat, ex ipso contextu tamen colligitur; et quodammodo ab Apollodoro confirmatur, qui Io etiam in Κιμμειερίδα γῆν venisse narrat. Κιμμειερίς γῆ vero est Chersonesus Taurica, in qua Cimmerios quoque olim habitasse notum est.

E Chersoneso Taurica, quoniam Prometheus Ioi denuntiat, eam relicta Europa in continentem Asiæ venturam esse, Io trajecto ponto Euxino in Thraciam, e Thracia vero per Bosporum Thracium in Asiam venerit necesse est. Quod quamquam hoc loco disertis verbis non significatur, certo tamen e versu 796. intelligitur. Ibi enim proper, quod dicitur arrigen eges, nihil aliud esse potest, quam Bosporus Thracius, qui continentem Europæam ab Asiatica sejungit.

Heathius longe aliam et contrariam prorsus viam ac rationem ingressus est, cum verba illa v. 731. sqq. Για τραχεία Πόντου Σαλμυδησία γιάθος non ad proxime præcedentia α? Θεμίσκυράν ποτε κατοικεύσεν ἀμφὶ Θερμώδουθ, sed potius ad verbum τζη v. 730. trahenda esse existimat. Verum hoc fieri nullo modo potest. Si enim Io superato Caucaso ad Salmydessum in Thracia profecta esset, (ubi Amazonibus poëtam nostrum illo tempore sedem designasse Heathius opinatur) alio itinere nisi Ponto Euxino trajecto in Thraciam pervenire non potuisset. Jam de hac trajectione postea demum loquitur; ut alia hujus explicationis incommoda trajeamus.

A versu 797.

æρος άντολας φλογωπας ήλιος ιδείς

nostra quidem opinione non unum, sed complures versiculos excidisse, supra jam professi sumus; quibus Æschylus errores Iûs per Asiam persecutus sit. Nam Apollodorus quoque Inachi filiam, postquam Scythiam et Cimmeriam terram peragraverit, per continentes multum errasse, multaque Europæ et Asiam maria, antequam in Ægyptum venerit, tranasse scribit. Incredibile igitur est, Æschylum Iûs transitum in Asiam subito cum Africanis itineribus conjunxisse. Atque cum ipsa constructionis ratio lacunam post v. 797. satis prodat, facile conjicitur decem ant plures versiculos intercidisse. Fortasse Æschylus vagam Inachida usque in Indiam excurrisse docuerat, indeque regressam per Arabiam felicem tandem superato sinu Arabico in Æthiopiam perduxerat. Quicquid sit, hoc saltem certum est, verba illa

τρος Γοργόνεια πεδία Κισθήνης etc.

jam ad Africam pertinere, oraniaque que sequantur monstra et miracula, quibus ut Io in majorem terrorem atque admirationem raperetur, usus est, a poëta in Africa poni. Gorgones in extrema Africa circa Atlantem habitasse Servius prodidit ad Virgil. Æn. vi. 289. In Africa quoque ponit Diodorus Siculus lib. iii. i Cf. etiam Palæphatum de Phorcidibus; incredib. hist. c. 32. In Africam poëta noster grypes quoque et Arimaspos transtulit, quos vulgo in Scythia sedem habuisse memorant. cf. Herodot. iv. 13. Ac in fabula de Arimaspis forsan secutus est Aristeam Proconnesium in Arimaspeis, cui quoque auctori fabulosum illum fluvium Plutonem, auri micas ferentem, deberi credibile est.

Reliqua Iús itinera nihil fere difficultatis habent. ποταμός Aίδίο ψ Niger s. Nigris est, cujus ripas Io secutura tandemque ad Byblinos montes, ubi Nili erat catarrhacta, perventura erat. Byblini montes dicuntur, quia ibi papyri, βίδλου seu βύδλου, magnus erat proventus. Καταδασμός non est Καταδαθμός ille nomine proprio sic dictus in Ægypti et Cyrenaicæ finibus, nec ipsum Nili catarrhactam sic vocari crediderim; sed nihil aliud h. v. significari puto, quam κατάδασιο κίλουθου, viam s. locum excelsum, unde in planitiem descensus est. Jam Ioi Nili cursum secuturæ, tandem in regionem τρίγωνου Νοιλώσου, quæ vulgari nomine Delta appellabatur, iter decretum erat, ubi cum ad urbem Canobum pervenisset, Jupiter eam pristinæ formæ ac valetudini restituturus erat.

EXCURSUS V.

De tragædiæ Promethei vincti consilio et adornatione.

Cum primum poëta animum ad scribendam hanc tragædiam appulit, id potissimum egisse nebis videtur, ut Atheniensibus acerrimum tyrannidis odium inspiraret, verumque libertatis, qua tum maxime fruebantur, amorem, tanti mali metu in eorum animis excitaret confirmaretque. Quo consilio Jovem deorum novum regem s. tyrannum impotentem finxit, omnia pro arbitrio agentem, jura sibi data negantem, omnia sua majestati arrogantem, inexorabilem, asperum, et in amicos quoque bene de se meritos, propterea quod suspectos omnes habeat, ingratum atque crudelem k.

In Prometheo vero spectatoribus utilissimum hominis vere popularis exemplar proposuit, quem, ut ait Horatius, nec vultus instantis tyranni, nec civium ardor prava jubentium mente solida quatiat; qui propter generis humani caritatem præpotentis tyranni odium suscipere nullus dubitaverit, susceptum autem excelsa animi magnitudine ac robore sustineat. Itaque illius humanitas cum Jovis crudelitate, illius cupiditas cum hujus bene de omnibus merendi studio, illius effrenata ferocia cum hujus moderatione et fortitudine præclare comparatur. Jupiter universum hominum genus exstinguere voluit; Prometheas, om-

i P. 185. ed. Rhodom. sqq. 161. sqq. 184. sqq. 221. sqq. 304. Cf. v. 34. 40. 50. 95. sqq. 149. sqq. 313. sq. 402. sqq. 745. sqq.

nium mortalium vitæ ac felicitatis auctor, parens, deus exstitit. Prometheus Jovis ad regnum obtinendum adjutor fuerat; Jupiter Prometheum, immemor beneficii, nec ullum ob causam, nisi quod eum ob nimiam humani generis caritatem suspectum haberet, indignis modis vexat, acerbissimisque pænis affligit. Juniter in summo dignitatis et imperii fastigio constitutus onnia libertatis jura diis eripuerat, æquitatem ac justitiam negligebat, sanctissimas antiquissimasque leges pedibus conculcabat: Prometheus ne summa quidem miseria sic induratur, ut ingenitum humanitatis sensum ex animo amittat; non irascitur hominibus I, quorum propter amorem tanta se calamitate oppressum videt; non exuit pristinam miseris succurrendi voluntatem "; et quamquam se immensis malorum fluctibus mersum videt, idem tamen se quam plurimos malorum socios optare candide negat n. Jovem ne summa quidem potentia a timore liberat, id quod haud obscuro indicio prodit, cum vaticinio Promethei perterritus Mercurium ad eum ablegat, omnibusque minis ac terroribus, pertinacissimum, quo ille nuptias Jovi periculosas premebat, silentium vincere atque expugnare cupit; Prometheum vero, quamvis omnibus artubus deligatum et constrictum, non Chori sollicitudo benevolentiæ plena, non Oceani, mitiora remedia suadentis, amica consilia, non Iûs miseris furoribus vagisque cursibus unius Jovis ob noxam agitatæ horrores, non sævæ Mercurii comminationes, non denique aëris marisque tumultus, non cœli terræque ruinæ molliunt ac frangunt. Ecce justum illum ac tenacem propositi virum! Ecce virum fortem cum mala fortuna compositum!

Admirabiliter autem Æschylus Promethei imaginem sic efformavit, ut, quamquam semper tenet animi fortitudinem, eandem tamen pro diversa personarum, quibuscum componitur, indole atque ingenio aliis aliisque modis exserat atque declaret. In prima enim scena, præsentibus Vulcano, Robore ac Vi. supplicii exsecutoribus, omne animi robur in gravissimo silentio cernitur, quo vincula, vulnera, cruciatus, ludibria perfert. enim supplex est Jovis ministris; non vociferatur, non ingemiscit illis præsentibus. Nempe, quantum in ipso est, diligenter cavet, ne inimici fructum oculis ex casu suo capiant. Ne vero id aliter, ac verum sit, interpretarentur spectatores, illudque silentium ad immanitatem quandam in animo, et stuporem in corpore traherent, statim, ubi illi recesserunt, Prometheum poëra sic induxit loquentem, ut et acerrimum dolorum sensum et summam animi mansuetudi. em proderet o. Neque tamen succumbit dolori; sed postquam se eum bene sentire ostendit, corripit animum, eumque ad virtutem ac malorum tolerantiam revocat P. Supervenienti deinde Choro miserias quidem suas ac dolores exponit; sed ita, ut iniquitatem potius Jovis tyranni accuset, quam suæ ipsius fortunæ acerbitatem queratur. Cumque se ipsum recte factorum conscientia erigit, tum Tovem, quod sibi beneficia hominibus tributa vitio vertat, acerbe perstringit,

1 V. 445. M V. 631. agg. V. 345. sq.
V. 87. sqq.

P V. 101. sqq.

eique venturum esse tempus ostendit, quo sponte sua Prometheum liberaturus sit, ut periculosa consilia, quæ sibi imperii jacturam portendant, ab eo resciscat. Et quamvis asperum se et acrem inimicis præbeat, ita tamen erga amicas se gerit, ut caveat, ne idem erga omnes morosus, difficilis aut iracundus esse videatur q. Post Oceani in scenam ingressi, benevolentiam quidem, dum se ei deprecatorem and Jovem offerebat, agnoscit, veruntamen molestam eius sedulitatem constanter amolitur, suboffen sum se severa ejus objurgatione significans. Nihil autem sibi opus eius vel monitis vel auxiliis libere profitetur, euunque omnibus se viis aggredientem infecta re discedere jubet . In sexta tragodire scena Ioi. infelici puellæ, comitatem præstat, cum, quod illa rogaret, ut sibi, quæ superessent itinera, exponeret, haud cunctanter efficit; nisi quod initio, ne ejus animum novo futurarum ærumnarum terrore exaugeat, cam narrationem humaniter detrectat t. In hoc autem colloquio nullam prætermittit occasionem, qua Jovis crudelitatem, superbiam, libidinem accusare possit . Suam quoque conditionem Iûs fortuna multo acerbiorem esse ostendit x; qua ratione spectatorem, qui flebiles Iûs lamentationes auribus acceperat, in majorem sui admirationem rapit. Posteaquam vero Io discessit, ferocius Jovem insectatur, Choroque subinde timenti, se ab omni metu alienum esse profitetury. Vitam enim sibi, quicquid Jupiter moliatur, eripi posse negat; in eaque cogitatione nunc quidem consolationis argumentum quærit , etsi antea, ubi cum Ione colloquebatur, hanc immortalitatem multum sibi molestam esse fassus erat . Omnes autem animi nervos intendit, omnenique generosæ mentis vim expromit, in extrema scena, ubi Mercurio, Jovis asseclæ, tanquam sorici palatii acerbe illudit, et quo gravioribus minis hic eum opprimere ac vincere studet, eo liberius audaciusque exsultat; imo etiamsi Jupiter cœlum terramque misceat atque confundat, ipsamque cui affixus erat, rupem disjiciat ac deturbet, se de statu mentis dejectum non iri, non verbis solum ostendit, verum etiam ut spectator reapse experiatur, facit.

In reliquarum vero personarum animis et monibus efformandis non magis egregiam inventionis ubertatem, quam eximiam artis calliditatem Æschylus declaravit.

Ac primum quidem, cum inter dramatis personas duæ inimicæ sint Promethei, Robur et Mercurius, quatuor autem amicæ, Vulcanus, Chorus, Oceanus, et Io, una tamen quælibet earum suum in Prometheum vel odium vel benevolentiam proprio quodam modo et suo testificatur. Robur enim ea asperitate est et immanitate naturæ, ut Promethei doloribus et crusiatibus lactetur, ut miseriis ejus illudat, ut supplicium urgeat, et, quantum fieri possit, augeri atque exacerbari velit. Quid multa? Carnificis ingenium dixeris. Mercurius vero mitiorem, politiorem et callidiorem se adversarium præbet; nec demi quid de Promethei malis,

```
      q V. 426. sq.
      * V. 757. sqq.

      r V. 330.
      y V. 915. sqq.

      s V. 372—392.
      * V. 941.

      t V. 629. sqq.
      * V. 759, 760.

      v V. 741. sqq.
```

nec addi aliquid cupit; verum id unice agit, ut majorum pœnarum minis, Prometheum ad prodendum, quod rescire Jovis intererat, secretum volentem nolentemve adducat.

Vulcanus propter consanguinitatem et antiquam consuetudinem bene quidem Prometheo cupit, ejusque malis graviter ipse, si quis alius, adficitur; tantum tamen abest, ut ei opem ferre adversus Jovem velit, ut potius, necessitati parens, suæque ipsius saluti consulens, ipse suppli-'cium puniendo amico a Jove excogitatum suis viribus ac manibus exsequatur. In Choro Oceanitidum naturalem quidem sexus muliebris timiditatem agnoscas; idem tamen et benevolentiam in Prometheum luculentius ostendit. et quantum Jovis crudelitatem et impotentiam abhorreat, subinde liberius prodit; et in extrema dramatis scena, generosam animi indolem illustri documento probat, quod ultima cum Prometheo perferre ac pati mavult, quam eum in summo rerum discrimine deserere b. Oceanus, quibuscunque rebus sine suo ipsius detrimento Prometheo inservire possit, h. e. quicquid precibus pro eo apud Jovem impetraturum se sperat, lubenti animo offert, ceterum callidus potius est ad avertenda pericula, quam ad sustinenda promtus aut paratus. Io denique Prometheum quidem ut communem humani generis benefactorem colit, et ut æque miserum, ac se ipsam, miseratur; veruntamen suorum ipsius malorum sensu sic opprimitur, ut, quomodo Promethei curas et fortunæ acerbitates aliquo modo leniat, ne cogitet quidem, sed ad ejus consilium ultro confugiat, in ejusque futurorum prævisione laborum sibi lenimen quærat e.

Deinde, ut erga Prometheum, sic iidem interlocutores erga Jovem non omnes eodem modo, sed alii aliter animati sunt. Keáros ferum est et barbarum tyranni mancipium, quod non alia lege, nisi ejus nutu atque arbitrio gubernatur, nec propter servilem animi indolem vel crudelissimis domini facinoribus offenditur, sed potius ad mandata ejus peragenda, qualiacunque fuerint, quo jure quave injuria mandata sint, alacri et promto animo fertur. Mercurius vero versutus est Jovis assentator, ex aulicorum numero, qui quantum inter imperium et servitutem intersit, probe quidem intelligunt, nec tyrannorum sævitiam, pravitatem ac superbiam ignorant, attamen servitutem opibus et honoribus affluentem egenæ humilique libertati longe præferunt, ideoque ad imperantis arbitrium nutumque totos se fingunt et accommodant. In ejus præterea sermone Æschylus reliquos aulicorum mores, astutias, cavillationes, innocentiæ simulationem, opprobriorumque, modo apud principem gratiosi sint, patientiam arte callidissima effinxit. Vulcanus ex eorum numero est, qui jugi a tyrannis sibi impositi molestiam sentiunt quidem, non tamen id, quamvis acerbum, a corpore repellere, aut saltem collo jactare audent, sed potius iniquo animo servitutis frenis semel acceptis parent. Oceanus neutri parti immodice nec favet nec adversatur; sed temperi inserviendum esse ratus propitium sibi tyrannum habere cupit, si nihil aliud,

b v. 1071. c v. 609. sq.

certe hoc lucraturus, ut et suæ saluti prospicere, et si usus venerit, aliis quoque deprecando saltem, prodesse possit. Chorus regis potentiam metuit; iniquitatem aversatur; sed hactenus tamen, ut nec ultro adversus eum quicquam moliri, nec propter ejus metum officii sanctitatem deserere velit. Itaque iras ejus non provocat ille quidem, sed tamen cum officii tuendi causa suscipiendæ sint, non detrectat. Io denique propter Jovis libidinem in tot errores ærumnasque conjecta, ac furoris quoque stimulis identidem agitata, sic animo se fractam ac debilitatam esse ostendit, ut eum quidem oderit et abominetur, quo tamen pacto se in libertatem vindicet, aut malorum auctorem ulciscatur, plane non intelligat.

Atque quod Aristoteles pronuntiavit, tragcediam di iliou ani offen, h. e. misericordia et metu tragicis phantasiis excitato, verarum ejusmodi perturbationum correctionem seu purgationem perficere, (πιραίνειν τοιφίτων παθημάτων πάθαρσιν) i. e. efficere, ne homines in vita justo plus minusve ægritudine vel metu afficerentur, sed in his affectibus auream illam mediocritatem tenerent; id profecto in hac tragœdia sic instituit et perfecit Æschylus, ut in eam formam, quam animo comprehendit philosophus, nulla melius includi posse videatur. Magnam sane, quis enim neget? misericordiam excitat in spectatorum animis Promethei fortuna. Nam et indignitas malorum, quæ immeritum premebant, et vinculorum cruciatuumque diritas, et solitudo, et diuturnitas doloris, et amicorum imbecillitas, et inimicorum ludibria, hæc omnia cum singula per se miserabilia sunt, tum inter se conjuncta faciunt, ut spectatorem eo vehementius Promethei tot calamitatibus obruti miserescat. Ne tamen ultra modum ejus malis affligatur, excellens Promethei fortitudo prohibet, quæ misericordiam ærumnarum virtutis ejus admiratione temperat : at, si nobis optio detur, Promethei virtutem, quamvis adversa fortuna oppressam, Mercurii ignavæ et sordidæ felicitati multum simus anteponendam existimaturi. Cumque sub Jovis nomine tyranni cujusdam, civium libertatem opprimentis, effigiem adumbrare poëta voluerit, magnum quidem in spectatorum animis tyrannidis metum excitavit, ut nimirum Atheniensium populo angue caneque pejus vitandam esse tyrannorum impotentiam persuaderet; eosdem tamen etiam, non nimis metuendum esse tyrannum, si cui quando contigerit remp. opprimere, sed, ut Prometheum Jovi resistere videbant, sic illi quoque fortitudimem animi opponendam, nec succumbendum malis civibus, sed potius renitendum atque obsistendum esse doceret.

Ac nisi isto potissimum consilio hanc tragædiam scripsisset poëta, ut invisum redderet liberis civibus tyrannicum imperium, parum abcsset, quin totum illud cum Ione colloquium laruman inane et præter rem arcessitum esse videretur. Si vero id, quod volumus, spectavit tragicus, appositissima est pars fabulæ de Iûs erroribus ob insanum Jovis amorem ab irata ejus conjuge miseræ virgini impositis. In memoriam enim hæc revocabant plerorumque tyrannorum effrenatas libidines, a quibus nec maritis uxores, nec parentibus filias castas et pudicas tueri licebat.

Digitized by Google

Reliquarum vero laudum, quibus in tragcedia poëtarum vel ingenium vel extificium spectatur, huic Promethei vincti dramati nullam equidem deesse censeo. Nam sive verisimilitudinem spectes, omnia vel ad historiæ veritatem, vel ad fabularum vulgo creditarum auctoritatem, vel denique ad populi opinionemesie accommodata sunt, ut nihil amplius requiri possit. Sive dignitatem scenicæ fabulæ præsertim tragicæ cogites, passim a nobis in commentario observatum, quam callide ab iis, quæ tum circumferebantur, de Ione et Prometheo fabulis, quicquid ridiculum esset, quicquid a cothurni gravitate discreparet, separaverit; sive adornationem universi operis, et partium singularum cum toto concentum examinaveris, nihil fere uspiam supervacuum, nihil mancum, nihil denique inchoatum reperietur, quod non idem sit laudabiliter perfectum; nec solum loci ac temporis, in quo quædam poëtis licentia recte cenceditur, sed etiam, quod majus est, actionis, in qua nihil placere potest, quod sit interruptum aut male consarcinatum, admirabilis cernitur unitas atque simplicitas. Quid? quod in omni elocutione, quid stili tragici decor, quid dialogi veritas, quid interlocutorum partes postularent, sapientissime Æschylus intellexit. Ea certe est in tenuibus eimplicitas, in magnis sublimitas dictionis, ut utriusque varietate ac vicissitudine mirabiliter delectetur lector, qui quidem in his rebus recte sapiat; nec umquam aut illam in sterilitatem, aut hanc in vitiosum tumorem abiise deprehendat.

Quod vero Æschylus sub Jovis nomine, quem deorum hominumque regem venerabatur populus, tyrannorum injustitiam et crudelitatem castigavit, id sane, si res ad veram ætatis nostræ de dei numine philosophandi rationem exigenda esset, impium et sceleratum, populique moribus perniciosum fuisset; cum autem istis de Jove opinionibus tota Græcorum natio dudum imbuta esset, non magis in poëta nostro quam in Homero reprehendi debet, eum humana potius ad deos, quam qua vere divina essent, ad homines transtulisse.

ARGUMENTUM TRAGŒDIÆ

IN

ÆSCHYLI SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

ÆSCHYLI

SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

ARGUMENTUM TRAGGEDIÆ.

CEDIPUS, Thebanorum rex, postguam a se inscio patrem Laium occisum, et. matrem Jocastam in matrimonium ductam esse cognovit, parricidii incestusque acerba pœnitentia vehementer agitatus, Thebis profugus, in exilioque mortuus regnum filiis ex connubio cum Jocasta susceptis, Eteocli et Polynici reliquerat. Inter quos cum convenisset, ut annuum imperium per vices administrarent, nescilicet patris diras, quibus iis, ut inter se ferro decertarent, mutuaque cæde exstinguerentur, imprecatus erat, ipsi forte ratas facerent. Eteocles, qui primum ad gubernacula reip. accesserat, regni cupiditate incensus, anno suo elapso, recedere noluit, nec fratrem, ut pactum erat, admittere. Quam Polynices injuriam indignissime ferens, Adrasti Argivorum regis, cujus filiam uxorem duxerat, auxilium implorat; ab eoque impetrat, ut bello Eteoclem persequeretur. Thebis igitur ab Argivorum exercitu, qui septem claris ducibus regebatur, obsessis, primum theatro ostenditur Eteocles populum Thebanum ad fortitudinem alacremque urbis patriæ, defensionem cohortaturus a. Concione dimissa b ad Eteoclem venit explorator, nuntians ei, septem Argivorum duces sacramento se obstrinxisse, se aut expugnaturos urbem, aut ante eam morituros esse. Itaque iam in eo esse, ut vehemens hostium ad omnes portas impetus et oppugna-Eteocles, re audita, deos in auxilium invocat c, et necessaria quædam paraturus abit. Scenam ingreditur Chorus d mulierum Thebanarum, metu ac terrore perculsus, deos deasque pro salute patriæ supplicibus implorans. Quorum clamore et vociferatione cum Eteocles civitatem tumultus ac timoris plenam commoveri ac perturbari sensisset, accurrit , et gravi oratione Chorum

[•] v. 1. sqq.

^{° ▼. 69-77.}

⁴ v. 88.

increpat, qui primum trepidationem suam, quantum potest, excusat, deinde un genti se regi, ut in hoc rerum discrimine pavorem civium augere desinat, posthac se tranquilliorem futurum esse promittit. Eteocle tamen digresso metum et formidinem, male animo pressam, iterum prodit f, urbisque obsessæ aut expugnatæ calamitates luculentis coloribus depingit. Redit Eteocles , cum exploratore, qui quam quisque septem ducum portam oppugnandam sortitùs sit, enarrat. Singulis fertissimum quemque ex suorum numero delectum Eteocles oppopere decernit. Itaque Tydeo h Melanippum i, Astaci fil., Capaneo k Polyphontem 1, Eteoclo m Megareum n, Hippomedonti o Hyperbium P, Parthenopæo Actorem . Amphiarao Lasthenem obviam iturum declarat. Septimo vero, Polynici, fratri suo , se ipsum adversarium futurum esse denuntiat. A quo consilio frustra eum Chorus abducere cupit x. Eum igitur ad pugnam festinantem scenaque egressum flebili cantico prosequitur, quo mala fatorum legibus impendentia præsagit. Supervenit a nuntius, urbem quidem periculo liberatam. fratres vero Eteoclem atque Polynicen mutua cæde in duello concidisse narrans. Tristissimum hunc eventum Chorus lugubri carmine celebrat . Accedunt infelicium Œdipodis filiorum sorores Antigone et Ismene b, hæque præsertim cadaveribus fratrum in medium allatis, una cum Choro mœroris officio fungentes. plangore et lamentatione scenam complent. Venit e deinde præco a senate missus, qui ex SCto Eteoclem quidem justis exseguiis honorandum, Polynicen vero ut patrize hostem sepultura privandum esse pronuntiat. Cui Antigone fortiter obloquitur d, seque vel solam invito senatu, fratrem sepulturam ostendit, Postremo Chorus in duas e partes discedit; altera cum Antigone Polynicis, altera cum Ismene Etcoclis funus comitante.

Prima dramatis scena finitur v. 38. secunda continetur v. 39-77. tertia v. 78-185. quarta v. 184-288. quinta v. 289-576. sexta v. 377-678. septima v. 679-721. octava v. 722-793. nona v. 794-823. decima v. 824-871. undecima v. 872-1906. duodecima v. 1007-1055. ultima v. 1056-1081.

FABULÆ SEPTEM ADVERSUS THEBAS NOMEN, FUNDUS, LOCUS, TEMPUS, PERSONÆ, ORNATUS SCENICUS.

Nomen hujus tragædiæ ab aliis 'Egrà igi) Oncas, ab aliis 'Egrà igi) Oncas, stribitur. Et igrà quidem igi) Oncas, legitur in MSS, et Edd. consentientibus

```
f v. 291. sqq.
                                          . v. 570-598.
₽ v. 376. sqq.
                                          • v. 633. sqq.
 v. 377. sqq.
                                          ■ v. 655. sqq.
₹ v. 399. sqq.
                                          * v. 679. sqq.
b v. 424. sqq.
                                          y v. 723. sqq.
v. 439-453.
                                            v. 794.
₹ v. 459. sqq.
                                            v. 824. sqq.
₹ v. 474—482.
                                          • v. 863.
 v. 488. sqq.
                                          • v. 1007.
P v. 502. sqq.
                                          d v. 1028. sqq.
v. 528. sqq.
                                          . v. 1055. 5qq.
* v. 552. sqq.
```

Justino ut vulgo dicitur in Quartionibus et Resp. ad Orthodoxos qu. 146. et Clem. Alex. Strom. lib. i. p. 401. ed. Oxon. 'Enrà lai Gascas vero scribunt Diodorus in Bibl. lib. iv. Apollodor. Bibl. l. iii. Aristoteles Metaphys. l. xii. c. 6. Clemens Alex. l. l. p. 400. Eustath. ad Iliad. J. p. 489. Denique ita fabulam hanc citant Aristophanes in Ran. v. 1053. Plutarchus Sympos. lib. vii. qu. 10. p. 715. ed. Francof. Athenœus Deipnosoph. lib. i. c. 19. Eustath. ad Iliad. a'. p. 146. Longinus in lib. wie?" Thous. s. 15. quæ loca post alios congessit Burtonus.

"Æschylum ducum, qui ad Thebas ceciderunt, numerum ad septem redegisse, cum plures fuerint, tradit Pausanias in Corinthiacis. Τότους τὸς ἄνδρας ἐς μένον ἱπτὰ ἀριθμὸν κατήγαγεν Αίσχύλος, πλειόνων ἔκ τι "Αργους ἡγεμόνων, καὶ Μεσήνης, καὶ τινων 'Αρκάδων συτρατινσμένων. τούτων δὶ τῶν ἱπτὰ (ἱππελουθήπασι γὰρ καὶ 'Αργεῖω τῆ Αίσχύλου ποιήσει) πλησίον κεῖνται καὶ οἱ τὰς Θήθας ἱλόντες ctc. Quod si ita fuerit, recte hoc inter frigidiuscula recenset Gellius, qua de numero septenario congesserat Varro, sc. ad oppugnandas Thebas duces septem delectos esse. l. iii. c. 10. Congesserat autem Varro, ut opinor, ex Græcis scriptoribus. Ita enim Aristoteles Metaph. xiii. 6. Quinimo an verum sit, quod prodit, Pausanias, dubito: Pindarus enim, Æschylo comtaneus, septem rogos ducum memorat Olymp. od. vi. 23. ἰπτὰ δ' ἔπειτα πυρῶν περῶν τελεσθέντων.——" Stanl.

Fundus tragedie est antiquissima belli Thebani historia, quod post deperditos Thebaicorum auctores narrant Diodorus Siculus, Pausanias, Apollodorus, epico carmine celebravit Statius. Varietatem vero historiæ Œdipodiæ multiplicibus fabularum commentis a poetis auctæ et amplificatæ Excursu L exponemus.

Scenæ locus est in arce Thebarum, is angeriaus, non autem in turri, aut in muris, ut Portus putabat. Cf. quæ dicemus ad v. 242.

Temporis nota etsi quæ apertis verbis expressa sit nuspiam occurrit, perlects tamen scena prima nemini credo dubium erit, actionem mane incipere. Queusque perduret, certo definiri nequit; hoc tamen satis constat, omnem actionis cursum intra duodecim horarum spatium absolvi-

Præter Etcoclem et Chorum, qui primarias hujus tragædiæ partes agunt, interlocutores sunt nuntii duo, Ismene et Antigone, denique præco a senatu missus. Vulgo in catalogo personarum unus tantum numeratur Åγγιλος; quamquam vero nuntium, qui v. 39. sqq. cum Eteocle colloquitur, eundem esse largior, qui postea redit, septem ei duces descripturus v. 377. sqq. ille tamen qui postea v. 794. sqq. prælii eventum Choro narrat, alius nobis esse videtur.

Scena fortasse forum repræsentavif, unde plurima deorum dearumque templa sonspici possent. Saltem eam statuis deorum ornatam fuisse, e verbis Eteoclis v. 187. colligitur. Ceterum ad misericordiam nihil aptius est hoc figmento, que ipsa fratrum mutuis vulneribus confectorum cadavera in prosoenio spectatorum eculis subjecit; nec abhorret a scenæ dignitate, quod in funcribus infelicium fratrum efferendis totius tragædiæ clausui um fieri voluit.

f p. 156. ed. Kübn.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ. ΙΣΜΗΝΗ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΚΗΡΥΞ.

Προλογίζει δὲ Ἐτεοκλῆς, παρασκευάζών τὸν τῶν Θηβαίων δῆμον εἰς Φρουρὰν τῆς σόλεως.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΑΔΜΟΥ πολίται, χρη λέγειν τὰ καίςια, "Οςις φυλάσσει πςάγος ἐν πςύμνη πόλεως Ο ακα νωμών, βλέφαςα μη κοιμών ὔπνω.

VARIETAS LECTIONIS.

EΠΙ ΘΗΒΑΙΣ] Multi alii, quos in Commentario commemoravimus, scribunt in Θήδας, ut, quid Æschylus scripserit, incertum sit. 2. πεύμνη] Comma ponunt Ald. Rob., nulla vero distinctio Ar. Ox.

IN SCENAM I.

v. 1-38.

v. 1. Κάδμου weλīται. Honoris causa sic alloquitur Eteocles Thebanos cives, Cadmi Thebarum conditoris mentionem injiciens. χελ λίγιν τὰ naiem, necesse est ut que tempus postulat dicantur a rege. Hæc ad sequentem Eteoclis orationem pertinent, qua cives ad fortitudinem hortatur. Prorsus sliena sunt, quæ Anonymus Anglus in editione Burgessiana hic affert, existimans, uti λόγος pro Teyer passim sumatur, ita hic etiam Aiyus pro wours, ut vertendum sit, que ex usu sunt publico agere. Errat etiam, cum Platonem hujus interpretationis auctorem facit, qui in Euthydemo, p. 291. ed. Steph. Dapas obr, inquit, ldones hair aben ilvas fir greedμιν, και ή αίτία τοῦ ἐρθῶς ψράττιν ἐν τῷ ψόλιι και ἀτιχνῶς, κατὰ τὸ Αίσχύλου ίαμειίον, μόνη έν τῆ τομνή κα-ઉત્તરકા नांद्र πόλιως, πάντα κυξιενώσα, καὶ πάντων ἄρχουσα, καὶ πάντα χρήσιμα ποιίν. Quis enim non videat in ultimis verbis πάντα ποιίν suum ipsius stilum a Platone adhibitum, non Æschyli orationem descriptam esse?

2, 3. έτις φυλάσσει πράγος έν πρώμνη πόλιως οίακα νωμών. Varie hic locus interpungitur in Edd. Stephanus comma posucrat post πεύμνη, hoc sensu: qui remp. servat in puppe, urbis gubernaculum s. clavum tenens. In notis vero, postquam locus ille Platonicus ex Euthydemo modo commemoratus in mentem venerat, hanc distinctionem retractavit, illamque prætulit, quam Burgessius postea adscivit, qua comma post wélies exaratur. hic funditur sensus: qui remp. in puppe urbis servat, clavam tenens. Optima tamen est, ni fallor, Brunckii, quam nos quoque secuti sumus, interpunctio, qua per totum v. 2. omnibus commatibus sublatis, unum demum post ... μών ponitur; vocabulum πόλιως enim communiter ad remyos et ad revury et ad olana refertur, q. d. oris pulareis क्टूबिंग्ड नमें। क्रिश्मा है क्रूर्थमामु क्रमे नमें। क्रेंग elana abens romor. Hic igitur, no

Εί μεν γάρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεῶν Εί δ' αὖθ', δ μη γένοιτο, συμφορά τύχοι,

ŝ

bis odiose repetendum sit zurns, cautum est vocabulo πόλιως aptissimo loco posito, modo ne, quod bene instituit poëta, id perversitate distinguendi male corrumpatur. Itaque hoc significant verba Eteoclis: Oportet eum jam tempestiva dicere, qui remp. in puppe civitatis clavum custodit. Fis indefinite positum est, pro router es; non tamen vertendum est quicunque, neminem enim alium notat Eteocles nisi se ipsum; circumscriptione autem utitur, modestiæ causa. φυλάσσειν πρᾶγος est omnem reip. statum, fortunam, salutem servare. Notissima vero est allegoria, multum a scriptoribus Græcis Latinisque frequentata, qua resp. cum nave, ejusque rectores cum navibus comparantur. Laudarunt viri docti Pind. i. 165. Eurip. Phæniss. 74. Hor. Od. i. 14. Cf. Cicer. de Senect. 17. et Or. pro Sext. c. 9. Ep. ad. Div. 9, 15. Sed etsi familiare Ciceroni est in puppi sedere et clavum tractare, non tamen h. l. opus est, ut cum Stephano post is πεύμνη omissum esse putemus participium καθήμενος. Constructio enim vel absque eo absoluta est : vaµão οίακα in πρύμνη πόλεως. Est autem າພຸມຊຶ່າ ເປັດຂອ, ut in proprio sermone anud Homerum, Odyss. u'. 218. u'. 32. νηὸς οἰήῖα νωμᾶν, πόδα νηὸς νωμᾶν navis gubernaculum tractare, versare, movere. cf. v. 62. 658. Paulo aliter Pindarus I. I. νώμα δικαίφ πηδαλίφ SECTÓN.

βλίφαςα μη κοιμών υπνω. Palpebris nunquam somno conniventibus, oculis nunquam somno sopitis. Bene continuat notionem verbi φυλάσσει. ποιμῶν, sopire, antiquissimis scriptoribus, ut 'Homero, (e. c. Il.ξ'. 236. Od. μ'. 372.) usitatum. Postea frequentius fuit *** μίζει. Stanleius Eustathii observationem ad Il. g. laudavit, qui hoc quoque versiculo usus est, ut eos, qui putabant wolice apud Homerum zoiunger pro zolpisos dictum esse, refutaret.

4. εί μεν γάς εύ σεράξαιμεν, αίτλα Sier. (Lectio Siou, quæ est in Guelf. Barocc. 4. Seld. vulgatæ non videtur præferenda.) Si enim bene rem geramus, diis id auctoribus acceptum fertur.

Non enim airía Star significat. h. 1. dii auctores sunt; sed causa rei feliciter gestæ diis tribuitur; quamquam consulto ambiguitatem quærit, ut, si verba seorsim spectes, illo etiam modo Parcus enim deo. explicari possint. rum cultor Eteocles, indignatur quodaminodo rerum bene gestarum auctoritatem ad deos referri, male gestarum culpam hominibus tribui.

5. sqq. είδ αὖθ, 🕯 μη γένωτο-Καδμείων πόλει. Sin autem rursus, quod absit, adversi quid acciderit, Eteocles sane solus multum a civibus malis rumoribus differretur, gemitusque populares in se commoveret, quorum Jupiter averruncus fiat, et hoc nomen suum Cadmeo-

rum urbi tueatur.

5, 6. δ μη γίνωτο. " Quod absit, vel quod dii prohibeant, averruncantium formula. Vide Brisson. de formulis lib. i. p. 103." Burton. wolds " pro wold, adjectivo, ut sæpe fit, a Græcis pro adverbio posito. Sic Ælianus lib. ix. Var. hist. c. 8. xal συνήν αύταϊς άπολαsóraros, h. e. intemperantissime. Similiter Hesiodus leyar v. 695. Leales di yuranza redy work dinor ayeo Sas, ubi ώραιος pro ώραίως. Eadem loquendi ratio etiam Latinis usitatissima est, ut observavit Perizonius ad Æliani 1. I.* Burton. sis upvoiro] solus rex Eteocles decantaretur, quasi in eum solum culpa conferenda esset. Φροιμίοις ωαλή-ρόθοις] Stanleius ad partes vocavit Eustathii animadversionem: (1718) zal τῷ ὑμνεῖν Φαύλως ἐκλαμβανομένος ποτὶ, κατά βαριΐαν άντίφρασιν. Σοφοπλάς 'Υμνήσεις κακά, ήγουν ύβρίσεις. καϊ εν Οιδίποδι τῷ τυράννῷ. Το ιαῦτ εφυμ-νῶν, ηγουν δυσφημῶν. Αἰσχύλος. Τμνεί Ται ὑπ' ἀςῶν φροιμίοις πολυββό-Sois. Eugiaions Thy tunn uprevent & ส เธ o ฮ บ์ ง ท ง, ที่ γ o บง κακολογούσαι, etc. Openimier attica contractione pro reesimior, præcentionem s. præludium citharistarum, antequam canticum incipiat, (nostri dicunt das Vorspiel. das Ritornell,) tum pro ipso hymno ponitur. H. l. vere metaphorice de rumusculis et maledictis popularibus. σαλιβρόθως pro κακοδράθοις ex ingeniosa Cel. Valckenarii conjectura, quam ideo amΈτεοκλέης αν είς πολύς κατά πτόλιν Υμνοίθ' ύπ' άς ων φροιμίοις πολυβρόθοις, Οἰμώγμασίν θ', ων Ζεύς άλεξητήριος Έπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει. Υμάς δε χρή νῦν, και τὸν ελλείποντ' ἔτι

10

C. sīs] sīs & Ald. R., additamentum scholiastæ. 7. ὁμνοῖ3'] ὑμνοῖ3' A. quod construcțio verborum non patitur. πολυβόδοις] Sic Codd. et Edd. omnes, nisi quod Brunckius recepit conjecturam Valckenarii παλυβόδοις, ingeniosam sane, sed tamen non necessariam. cf. Comm. ad. h. l. 8. οἰμώγμασίν S'] οἰμώγμασί 3' Ald. Rob. ἀλεξιτήριος] ἀλεξιτήριος Ald. Rob. Turn.

plexi sumus, quia wolds cum woldishios Soss insuavem pleonasmum faceret; qui tamen mitigatur, si woldishiosos sit i. q. variis, et ad multiplices civium tumultuantium et indignantium rumo-

res pertineat.

δν Ζεψς αλιξητήριος ἐπώνυμος γίνοιτο Καδμείων πόλει, Heathius vertit: quorum Jupiter sit averruncus, cognomen hoc merito adeptus Cadmeorum civitati. Anonymus Anglus vero: Quorum Jupiter propulsator vel averruncus hoc cognomen adipiscatur; s. quæ Jupiter a nobis propulset, et ideo hoc nomine in posterum colatur. Neuter satis accurate. Nam Jupiter ἀλιξητήριος hoc nomine jam colebatur inter Thebanos, et ἐπόνυμος γίνοισο nihil aliud est nisi hoc: et omen illud nominis sui firmet atque impleat, non nomine tantum, sed et omine nobis averruncus sit.

10—16. ὑμᾶς δὶ χρη νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἄζης ἀκμαίας, καὶ τὸν Encor zeóre, (zeórer cum Grotio reponere nolim propter ambiguitatem constructionis ex antecedente igness oriundam, si dativus zeóro in accusativum muletur.) βλάσημον άλδαίνοντα σώμα-τος πολύν, ώραν τ' ἔχονθ' ἔκασον, שנו בטעש פנ אלב, שומלו ד' מפווץנוץ -φιλτάτη τεοφώ. Oportet autem vos omnes, cos quoque qui vel pubertatent s. etatem militarem nondum consecuti, vel eandem jam supergressi sunt, unumquemque corporis vires diligenter reparantem, et quæ opus sunt, ut decet curantem, huic urbi deorumque indigetum, (ἰγχώquo dii indigetes, indigenæ. Cf. Cl. Heyne ad Virgil. Georg. v. 498.) aris, (ne umquam iis honores extinguantur) liberis patriaque telluri, dilectissima nutrici succurrere. & iddsixwo Tre Asns dapealus est, qui nondum attigit pu-

bertatem, s. eam ætatem, a qua stipendia mereri legitimum est. axun enim interdum de virili ætate usurpa-Itaque oppositionis vi sensos est is, qui militiam detrectare jure suo potest, propterea quod militarem ætatem jam excessit. Sic Agesilaus hac excusatione utebatur, quod jam quadraginta annos a pubertate superasset, καὶ ώσπερ σοις άλλοις τοις τηλικούτοις อบินโรง ส่งส่านท เร็ต รหัร โดยรอง เรีย ระดσεύεσθαι, είσω δή ε βασιλεύσι σὸν αὐσὸν νόμον όντα ἀπιδείπνου Xenoph. hist. gr. v. 4. 13. ed. Mori. In summo tamen rerum discrimine et senes, et impuberes pueros armatos fuisse legimus: Justin. v. 6, 3. Omninoque urbis patriæ ab hostibus obsessæ propugnationem nemini, nisi aut plane pueris, aut senibus decrepitis detrectare licebat. Quæ sequuntur βλαςημον-έκαςον, male Heathius aliique sic ceperunt, quasi in his descriptio ætatis inesset, scilicet falsa lectione decepti, cum unice verum sit ωραν. Nempe βλάσημον σώματος άλδαίνων, vigorem corporis augere, (hanc explicationem etiam Grotio, viro summo, placuisse colligitur ex eo, quod pro άλδαίνοντα legen-dum censuit άλδαίνειν τε, quod tamen non est necessarium,) significat, corpus cibo potuque reficere, ut par sit prælii laboribus sustinendis. dum et oleo corpora perungebant, (sic Livio auctore, ubi prælium ad flumen Trebiam describit, lib. xxi. c. 25. Hannibalis miles, ignibus ante tentoria factis, oleoque per manipulos, ut mollirent artus, misso, et cibo per otium capto, alacer animis corpbribusque arma capiebat, atque in aciem procedebat.) Solenne autem fuit imperatoribus, antequam pugna consereretur, Ήθης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηδον χεόνω, Βλάςημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν "Ωραν ἔχονθ' ἔκαςον, ὧςε συμποεπὶς, Πόλει τ' ἀξήγειν, καὶ θεῶν ἐγχωςίων

12. βλάτημον βλάτιμον Mosq. 1. 2. Ald. βλάτιμον τ' Rob. woλύν] wellλην Ald. Mosq. 1. 2.

13. δεαν-Τεατον β΄ Τεατον Τεατον Τέντα Ald. δεαν
εκατον Τεατον Τέντα Μοsq. 1. 2. Rob. δεαν 9' Τεατον Τέντα Ald. δεαν
εκατον Victor. Cant. Stanl. δεαν γ' Τεαν Τεατον τουή. Stanl. Receptam
a nobis post Brunckium lectionem omissa copula, præferunt codd. Regg. δτι] δε
τι Ald. Rob. Turn. Vict. etc. δε τις Mosq. 2. δτι substituendum censuit Stanl.
quo fetertur Schol. καβάτερ. Idque cum Brunckio rescripsimus. Idem h. 1.
optime convenire vidit Abresch. nisi forte τὶ positum sit pro τὸ, quod tamen non
est verisimile.

corporum curam suis mandare. Sic apud Homerum Agamemnon his verbis cohortur milites: Iliad. 6. 331, sqq.

cohortur milites: Iliad. C. 331, sqq.
Nov & lexios' in bearen, iva gurá-

γωμεν ἄρηα Εὖ μέν τις δόρυ Эηζάσθω, εἶ δ' ἀσπίδα Θέσθω.

Εὐ δί τις ἄρματος ἀμφὶς ίδων, ωολί-

⁶Ως κι πανημίριοι ςυγιρῷ κρινώμιθ' ἄρηϊ.

Et Priamus apud eundem, Iliad. 1/. 370. cœnam suos sumere, cosdem vero etiam excubias diligenter agere jubet:

Νῦν μὲν δόρπον έλισθι κατὰ σρατόν,

ώς τοπάρος πέρ,

Καὶ φυλακής μνήσασθε, καὶ ἰγρήγορθε ἐκασος.

Itaque hic apud Nostrum βλάςημον σώματος αλδαίνειν, (hoc modo dicitur μέλεα άλδαίνειν Hom. Odyss. ω. 367. pro corpus robore, vigore, et pulcritudine augere,) de corporis cura, Leav Extin ωςι συμπριπίς de cura armorum, reliquarumque rerum ad urbis defensionem necessariarum, de excubiis et id genus aliis officiis militaribus intelligendum. Βλάτημοι Stephanus sine causa idonea in βλάςημα mutandum censebat, idem enim vocabulum, quod jam Heathius observavit, recurrit Suppl. v. 322. xoλὸν vel ad βλάξημον, vel ad partici-pium ἀλδαίνοντα trahi potest. Et hoc quidem aptius esse nobis videtur, ut weλλο, sicut antea, positum sit pro πολύ; (πολύ rescribendum censuerunt Henr. Steph. item Casaubonus teste Burtono,) et o wolds αλδαίνων σώματος βλάτημον sit is, qui diligenter vires corporis reparat.

In ລ້ອມາ ໃນອາວີ', (Grotius ໃນເທ corrigendum opinatus est, ut antea ἀλλάινιστ,) ໃκαστο obsecutus equidem sum doctissimo Brunckio, ut στ copulam auctoritate codd. Regg. delerem; sed ejus me nunc fere pænitet obsequii; nam illa copula recte vincit participia ἀλλάινοντα et ἴχοντα; sicut postea στλει στ καὶ βωμοῖσι, σίκνοις στ, γῆ στ conjunctionibus inter se nectuntur.

γη τι μητρὶ, φιλτάτη προφῷ. " Telluris πουροτρόφου meminit Pausanias et
Proclus in Timæum Comm. 4. καὶ ὡς
μὶν προφὸς τὴν τελισιουργικὴν μιμείται
τάζιν, καθ ἢι καὶ πάτριον 'Αθπιαίως
Κουροτρόφου αὐτὴν ὑμικῖν. Suidas: Κουροτρόφος γῆν ταὐτη δὶ Θύσαι φακὶ τὸ
πρώτον Ἑριχθόνιον ἐι ἀκροπόλει καὶ βωμὸν ιδρύσασθαι, χάριν ἀποδιδόντα τῆ γῆ
τῶν προφείων καταρῆσαι δὲ νόμιμων, τοὺκ
θύοντάς τινι θεῷ ταὐτη προθύειν."
Stant.

Ante σιμὰς μὰ Ἐκλιιθθῖνκί wors recte intellexit Heathius &ς particulam subaudiri. In metaphora illa σιμὰς ἐξελιίφων vel ab ignium in aris collucentium imagine, vel ab unguentis, quibus altaria consecrabantur, oleisque quæ libandi causa effundebantur, cf. Agam. v. 88. sqq. petita est similitudo; ἐξαλιίφων enim primum est unguentum abstergere; deinde oleo exstinguere; tandem simpliciter exstinguere, delere.

Ceterum in cohortationibus imperatorum, quibus milites ad virtutem accendebant, plerumque deorum patriorum, liberorum, conjugum, ipsiusque patrii soli facta est mentio. Cf. Persv. 400. sqq.

15

Βωμοῖσι, τιμὰς μὴ ζαλειφθήναί ποτε,
Τέκνοις τε, γῆ τε μητρὶ, φιλτάτη τροφῷ.
Ἡ γὰρ νέως ἔρποιστας εἰμενεῖ πέδω,
Ἄπαντα παιδοκῶσα παιδίας ὅτλον,
Ἐθρέψατ' οἰκιςῆρας ἀσπιδηφόρως
Πιςῶς, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πόδε.
Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἡμαρ εῦ ρέπει θεός
Χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρωμένοις
Καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.
Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτήρ,

20

15. βωμοῖσι] Recte Brunckius Stanleii de consilio commate post hoc wocabulum distinxit. 'ξωλειφθηνωι' ξαλτιφήνωι Mosq. 2. 16. τίπνοις τι] τίπνοις γι Mosq. 2. τίπνοις τι Ald. τροφῶ΄ τροφῶν Mosq. 2. 17. ἡ γὰρ] Bene Brunckius accentu notavit voculam ἡ, qui etiam in codd. Regg. conspicitur. Est enim i accentu notavit h.l. In Cod. Reg. A. perperam forma dorica ἀ γάρ. 19. οἰπισῆμα] οἰπητῆρας Mosq. 2. 20. γίνοισθι] γίνησθι Ald. Mosq. 2. 21. μὶν abest Ald. 22. ἄδη abest Mosq. 1.

17. sqq. θ γὰς—σόδε. Hæc enim omnem infantiæ molestiam excipiens, vos pueros in miti ejus solo irreptantes mutrivit, ut ad hanc necessitatem essetis fici propugnatores. Locus est suavis et bene moratůs. Magna etiam in verborum delectu diligentia. νίους—πίδφ, da ihr noch als Kinder am ihrem sunften mütterlichen Boden hinkrocht.

wadias örden. Lectio waddles, quæ est in Ald. Turn. Rob., etsi aptum sensum præbet, omnem educationis molestium, tamen admitti nequit, quia u ante vocalem corripere non est Atticorum. Cf. Cl. Valckenaer ad Eurip. Phæniss. v. 21. Itaque wadins örden tenendum est, h. e. infantiæ imbecilitætem, et varias, quæ eam premunt, ærumnas, quæ scilicet matribus nutricibusque multos labores et molestias parere solet. Facile hic recordabuntur lectores Phomicen Homericum, Achilli molestias in eo educando tolerandas in memoriam revocantem:

Πολλάκι μοι κατίδευσας ἐπὶ ςήθεσσι χιτῶνα

Οίνου αποβλύζων εν νηπιέη άλεγεινή. *Ως επί σοι μάλα πολλί έπαθον καὶ πολλί έμόγησα.

Eodem enim modo, quo ille pueritiam ἀλιγεινην appellat, hic dicitur παιδίας ὅτλος.—οἰνιςῆρις ἀσπιδήφοροι, cives scutigeri, h. e. arma gerentes. In hac locutione oinisques—wisods nota est casus enallage, nominativum cum sequenti verbo construendum in accusativum cum autecedente constructum mutantis; pto 1924/waro, ösws wisod—oinisques domidiques yévosoda. In Guelt scribitur oinnsques, incolas, cum oinisques proprie sint coloni, colonia deductores.

21. zaì vũ – tổ jiru Siós et nunc quidem ad hunc usque diem prospere se deus ad causam nostram inclinat. tổ jiru ranslate; forte alluditur ad Jovem bellantium sortes ponderantem. cf. Iliad. S. 72. sq.

22. 28. χρόνον— Υιών κυριί. Cumque jam id temporis sit, ex quo obsidemur, plurima tamen nobis diis dantibus ex volo successerunt. v. 22. haud satis accurate transtulit Heathius: ad hoc enim usque tempus obsessis; nam in τόνδε inest significatio diuturnitatis.

24. sqq. vvr d' is è parers oprir—
— « prisourtiers» réres. Munc vero, ut
vates, augur (Tiresins) dicit, qui non ignem (sacrificiorum) sed aves fatidicas
auribus ac mente observat, artem caliens
haud fallacem; hic igitur vaticiniorum
pra ses magnum agmen Achivorum per
noctem contrahi et huicurbi insidiaturum
esse munitat.

εἰωνῶν βετής. His verbis significatur

Έν ἀσὶ νωμῶν καὶ Φεσὶν, πυρὸς δίχα, Χρηςηρίες ὅρνιθας ἀψευδεῖ τέχνη. Οὐτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων Λέγει μεγίςην προσβολὴν 'Αχαιίδα Νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβελεύσειν πόλει. 'Αλλ' ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων 'Όρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχία, Πληςὅτε θωςακεῖα, κἀπὶ σέλμασι Πύργων ςάθητε, καὶ πύλων ἐπ' ἐξόδοις Μίμνοντες εὐθαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων Ταςδεῖτ' ἄγαν ὅμιλον' εὖ τελεῖ θεός. Σκοπὸς δὲ κἀγὰ καὶ κατοπτῆρας ςρατοῦ

26. ἀψωδιῖ] ἀψωδῆ Mosq. 1. 2. 28. 'Αχαίδα] Sic post Brunckium (qui hancscripturam recte observavit antiquiorem et Homericam esse) auctoritate Cod. Reg. B. scribere maluimus. Vulgo prasferunt formam 'Αχαίδα. 29. αἀντεουλιώντισ] αἀντιδαλιών Mosq. 2. 30. πυργωμάτων] πυγνημάτων Mosq. 2. 34. εὐθαροτίτα] διθ θαροτίτα Turn.

Tiresiam non tantum feras aves, v. c. aquilas, vultures, observasse, sed etiam cicures quasdam, v. c. gallos, galfinas, columbas, eo consilio aluisse; quod Romanos quoque instituisse constat. Netum est ex Apollodoro, quid de Tiresia Pherecydes retulerit. Pallas enim eum, quod se nudam videre ei contigisset, excæcavit; cumque petente matre ejus Chariclone, ut ei oculorum usum restitueret, id Minerva efficere non posset, sic ei aures expurgavit, ut omnium avium vocem intelligeret. Huc igitur pertinet &oi vouev nai queiv, auribus et cogitatione observans. Huc quoque traxerim wueds dixa, quia e-nim cæcus erat Tiresias, ignem observare atque ex eo vaticinari non pote-Certe & resolution est, quod Stanleius existimat, Poëtam his verbis incruenta Pythagoreorum sacrificia tangere va par recte explicat Brunckius per exerci, apto usus exemplo Euripidis in Phœniss. 1266.

μάντεις δε μᾶλ' ἔσφαζον, έμπύρους τ' ἀπμὰς

ກໍຄືຮູ້ເຮົາ ເຂົ້າພໍຄຸດຄາ. et Soph. GM. Tyr. 300.—In verbis າບົກ ວ້າ ພໍ່ຮຸ—ເປັນວຣູ ຈະເພັນປີ sqq. anacoluthon est, quale familiari colloquio, præsertim concitatiori animo loquentis, bene convenit. າຍຂາງຄອເພັດປະເທ, quod alias notat noctu mentiare, h. l. significet necesse est noctu ad concionem convenire, vel omnino noctu congregari. Idaperte sensus postulat; nisi forte scripsit Æschylus vuxtnyeirñout, h. e. de nocte surrexisse, a vuxtnyeirñout, h. e. de nocte surrexisse, a vuxtnyeirñout. Certe enim hoc ad sensum melius coaveniret. Vulgata si teneatur, præsens infinitivi pro præterito positum esse oportet. Non enim de proxima nocte, sed de ea, quæ modo præterita erat, vates loquitur. Id clarum est ex sequentibus, quia quod ille prædixerat statim perficitur.

25

33

30. sqq. ἐπάλξως sunt pinnæ murorum (Brustwehren). σοῦσθι σὰν καστυχίφ, cum omnibus armis prorumpite s. festinate. Sωρακιῶκ hic sunt propugnacula s. loca in muris, ubi milites post pinnas stabant. σίλμωνα κύργων, tabulata turrium. κυλῶν ἔξοδοι ipsæ portarum aperturæ interiores, quæ valvis clauduntur, lumina portarum (die Thore im Lichten). οῦ σιλεῖ θοὸς, felicem exitum deus dabit.

36. sq. srawdy—insula. exploratores vero et speculatores hostilis exercitus emisi. Iidem sunt suard et ravantes; et hece unreodoría, que versiculis quoque 30-34. inest, nen dedecet orationem hominis curarum pleni, negotiis intenti; ideoque, ut facilius in-

"Επεμψα, τους πέποιθα μή ματαν όδω. Καὶ τῶνδ' ἀκέσας, ἔτι μὴ ληφθῶ δόλω. 10,223

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΑΓΓΕΛΟΣ:

ΑΓΓΕΛΟΣ.

'Ετεόκλεες, Φέριςε Καδμείων αναξ, Ηκω σαφή τάκειθεν ἐκο τρατοῦ φέρων Αύτος κατόπτης δ' είμ' έγω των πραγμάτων. "Ανδρες γαρ έπτα, θέριοι λοχαγέται, Ταυροσφαγθυτες ές μελάνδετον σάκος. Καὶ Διγγάνοντες χεοσί ταυρείε φόνε, "Αρην, Ένυω καὶ Φιλαίματον Φόδον 'Ωρκωμότησαν, ή πόλει κατασκαθάς Θέντες, λαπάξειν άςυ Καδμείων βία,

38. οὖτι] οὖ τοι Mosq. 2. ληφθώ] λιφθώ Ald. 39. Ἐτίκλιις] Ἐτίκλιις Ald. Rob. 41. αὐτὸς—τραγμάτων] Thomas Magister v. ἰμποδὸν ex Æschyli Sept. adv. Theb. citat hunc versum, & δ' ἰμποδὸν μάλισα ταῦθ' ἤχω φράσων. Ne igitur alicui suspicio suboriatur, hunc versum post v. 41. inserendum, quod non alius ei locus commodior videatur in tota fabula, bene monuit Abreschius hunc versum esse Euripidis Phœniss. 713. falso a Thoma, quem memoria fefellit, Nostro tributum. 44. xseel] xseely Ald. 45. "Aenv] "Aenv T' Ald.

telligatur, non nimis parci verborum. Si quis tamen distinguere velit, oze-Tous dicat eos, qui de muro aut specula observent; κατοπτήρας vero speculatores ipsi hostium turbæ sese immiscentes (Spione).

37. राज्येड सर्वास्य क्षेत्र क्षेत्र के के महास्वत्य के के के के कि que non frustra ituros et redituros esse,

persuasum habeo.

Quibus dictis Eteocles Thebanos cives dimittit, hique scena egrediuntur, speculatorique adventanti locum faci-

IN SCENAM II.

v. 39-77.

Explorator venit ad Eteoclem, eique se ab exercitu venire, et quæ narraturus sit, ipsum oculis observasse, significat.

42. ανδρις- θούριοι λοχαγέται, septem enim bellicosi duces. Cf. v. 55.

43. ταυροσφαγούντις ές μιλάνδιτον σάzec, bovem mactantes, ejusque sanguinem clypeo ferro revincto excipientes. ush dideres súzes, nigro h. e. ferreo ambitu cinctum, ut ap. Homerum μελάνδετα φάσγανα, Il. 6. 713. sunt gladii cum ferreis manubilis.

44. zai- porov. Et manibus tangentes bovinum sanguinem sollemni veterum ritu, cum inter sacrificandum jurabant. Burtonus excitavit Valer. Flace. Argonaut. i. 787.

Ipse manu tangens damnati cornua tauri.

et Polyb. histor. iii. de Hannibale inimicitiis adversus Romanos jurejurando se adstringente, idem narrantem, άψάμενον των ໂερων όμνυναι μηδέποτε

'Ρωμαίοις εὐνοήσειν.

47. sqq. "Aenr-queásur, (queássur Barroc. 4. Guelf.) porq. Per Martem, Bellonam, et Pavorem sanguinis avidum jurarunt, se aut ruinas civitati parantes, urbem Cadmeorum vi expugnaturos, aut. morientes hanc terram sanguine tinctures esse. Imaginem hanc ut vere heroicam laudavit Longinus, wie if your segni. xv.

47. λαπάξειν. Eustath. in Iliad. a'. σαρά τῷ Λἰσχύλῳ εὕρηται τὸ ῥῆμα (ἀ-λαπάζειν) χωρὶς τοῦ α. Stant.

Digitized by Google

*Η γῆν θακόντες τήνδε Φυράσειν φόνφ. Μνημεϊά Β΄ αὐτῶν τοῖς τεκέσιν ἐς δάμες Πρός ἄρμ' Αδράςου χερσὶν ἔςεφον, δάκρυ Λείδοντες οἶκτος δ΄ ἔτις ἦν διὰ ςόμα. Σιδηρόφοων γὰρ θυμὸς ἀνδρεία Φλέγων Επνει, λεόντων ὡς Αρην δεδορκότων. Καὶ τῶνδε πύςις ἐκ ὅκνω χρονίζεται. Κληρυμένες δ΄ ἔλειπων, ὡς πάλω λαχών Εκαςος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.

55

49. μνημεῖμ] σημεῖμ Stob. 50. weis ἄεμι'] whis ở ἄεμι' Rob. 51. διὰ] ἀνὰ Stob. 54. καὶ σῶνθε κότες] καὶ σῶνε κότες Rob. εἰκ] εἰκχ Ald. Rob55. κλημονμένους ở Ιλιστον] Ita omnes codd. et Edd. κλ. γὸς ἰλιστον reposuit Brunckius, nulla, quod ad hanc particulam attinet, codicum auctoritæs Nam quod in cod. B. voculæ ở superscriptum est γὰς, id recte sử interpretatus est, glossatorem quendam significare voluisse, δὶ hic pro γὰς sumi. Ἰλιστον quidem in codd. Regg. invenit Brunckius (superscripto tamen in B. mediæ syllabæ σῷ κ), sed id librarii errori deberi videtur. 56. ἄγκι] ἄγη Μοσq. 1.

49. sq. unusia—Isropo, monumenta autem sui parentibus domum mittenda conferebant; iisque Adrasti cusrum cingebant; mos enim erat antiquis, antequam pugnam ingrederentur, fibulas, vittas, cincinnos, et id genus alia deponere, quæ parentibus aut cognatis in sui memoriam si forte in prælio occubuissent, mitterentur. Apud Stob. Serm. 7. p. 87. legitur onusia, quam lectionem Scholiastes quoque invenisse videtur. Eadem interdum etiam yusquesa dicuntur.

50. sq. อัล่นยบ มะเดืองจาร อันจาง ซึ่ อบัra duplicis animi affectus in facie elucentis, ita ut alius oculis, alius ore exprimatur. Oculis enim lacrymam stil-labant, desiderium et amorem parentum significantes, ore vero trucem et immitem bellatorum animum referebant. Similis est imago Andromachæ apud Homerum Hectoris ad prælium festinantis discessu contristatæ, pueruli vero patris cristam e galea terribiliter nutantem exhorrentis adspectu exhilaratæ, quam imaginem duobus tantum verbis, at lectissimis, absolvit, δακευόιν γιλάσασα. Oculi lacrymis adhuc madebant, cum suavi interim risu os diduceretur. మేశాంక రో ంటేశాంక శోశి కిండే (Stobæus I. I. మాడు) కాంటలు, ore referebant animum immitem, immisericordem; parum recte Anonymus Anglus olaror de muliebri ejulatione cepit.

52. sq. σιδηρόφευν Ιδοορόνων. Ferreus enim animus virtute excandezens spirabut, ut lemam, pugnam cernentium. In prioribus verbis allegoria a ferra candente petita, cujus tenor exquabiliter servatur. Ut enim illud astum exhalat, sic ferreus immitis bellatorum θλίγων ἀνδείας candens, ut ferrum calore, sic virtute animus ίσνω immane spirabut. Atque hoc quidem verbo commode transitus fit ab allegoria ad similitudinem a leonibus ductam. "Α-ρην διδορχύνις dicuntur leones, cum se pugnæ parant, eamque sibi imminere vident. cf. Homer. Iliad. ε'. 133.

54. xal vērēs wors obe čero zeri. Zeras. Quamquam hæc sic intelligi possunt: Atque hoc ita ese tu ipse non ita multo post experieris, tamen præferenda videtur Stobæi lectio: zal reperieris obe žero zerigis obe žero zerigisras, atque huic meæ narrationi ipsa res sine mora fidem faciet. Nostri dicunt: der Glaube wird dir bald in die Hand kommen. obe čera, metaphora eleganti ac decora: non tarditate ulla morabitur.

55. πληφουρίνους δ' ίλευσον. Δὶ h. L causam significat; nam, enim; id quod melius etiam lectioni wiers convenire videtur. q. d. noti dubitare vera esse quæ dizerim; dictis enim sat cito res ipsa fidem jaciet; nam eos sortientes reliqui; ως πάλφ λαχών—λόχον, ut unusquisque eorum quom sorte nactus esset portum, ad eum turmam duceret.

Πρός ταῦτ' ἀρίσες ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος. Ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος ᾿Αργείων σρατὸς Χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργηςὴς ἀφρὸς Χραίνει ςαλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων. Σὸ δ', ῶςε νηὸς κεδνὸς οἰακοςρόφος Φράξαι πόλισμα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἦρεος βοᾶ γὰρ κῦμα χερσαῖον ςρατε΄ Καὶ τῶνδε καιρὸν ὅςις ἄκιςος λαβέ΄

65

61. πλευμόνων] πνευμόνων Ald. Turn. πνευμάτων Mosq. 2. 64. χερπαΐου] χερπαίου Ald. Rob. πρατού] abest Mosq. 1. 65. πῶνδε καιρὸν] τον δὲ καιρὸν Mosq. 2. Turn. Eadem lectio in Mosq. 1. vulgatæ superscripta. ἔς τις] ὧς

57. sq. wels τεῦτ' - τάχος (τάχου' ες τάχος V.D. apud Burtonum pro V. L. notavit in exemplari ed. Ald. quod est in bibl. Cantabrig.) Proinde tu fortissimos quosque viros e civitate delectos ad exitus portarum celeriter colloca.

59. sq. lyyds yde—noiss. Nam prope jam universus Argivarum exercitus armatus protedit, festinat. noissu proprie pulverem exciture, apte ad festinationem et cursum transfertur. Sic ap. Homerum, Il. v. 820. Inwa noissus widias celeriter per campum currentee equi.

60. sq. πιδία—πλιυμόνων, camposque alba spuma guttatim e naribus equorum cadens colorat. πλιύμων 'Αντιπές, πνεύμων 'Ελληνιπές, Μοετίε Αιτία. πλιύμων vero non pulmones tantum, sed etiam nares significat. Atque hoc quidem hic aptius est. Poëtæ enim multo magis curant, ut ea quæ in sensus incurrunt, bene et accurate depingant, quam ut abdita naturæ, tanquam involucris tecta, serutentur.

62. sqq. où d' sier-gearoï. Tu vero tanquam peritus navis gubernator, muni urbem, priusquam irrust Mertis procella, jam enim terrestres exercitus fluctus reboant. Splendida iterum allegoria, scite continuata, et ad stilum tragicum sapienter attemperata.

συ—εἰαποτρόφος. " Hunc versum ad verba suum in usum convertit Euripides in Med. v. 523. (Brunck. 525.) άλλ." ε΄τι ναὸς πιδνὸν εἰαποτρόφον ἄπρωσι

Anipous uparridus intudeamis the yamerahyim. cf. Prom. 515. Pers. 769." Abresch.

Occiorus non solum in aliis ædificiis, verum etiam in re navali usurpatur. Sic ap. Homerum Calypso Ulyssi navem fabricans: Odyss. 1. 256.

किर्बाहर हर कार केल्याच्या क्रियमस्थेत श्रेष्टा

νησ: Κύματος είλας ζμεν.

πορατός τικα μουν.

ποναγόζινο proprie de ventis desuper cum impetu irruentibus. παταιγός τα προκά κύμου σφοδροῦ παὶ ἡ τῶν ῦδάνων ζάλη, Hesych. Similiter Suidas h. v. Ετ auctor libri de mundo inter Aristotelis opp. p. 373. α΄. τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων, παταιγός μέν ἐτι πνῦμα ἄνωθεν τύπτον ἔξαίφνης. Θύιλλα δὶ, πνιῦμα βίαιον παὶ ἄφου προκαλλόμινον λαίλαψ δὶ παὶ σχότιλος πνιῦμα εἰλούμενον παίναψες δένω. Eustathius itaque παταιγίζειν idem esse dicit, quod ἐπαιγίζειν apud Homerum, Π. β. 148.

βοῷ γὰς κῦμα χιςσαῖον σςανοῦ designat incedentis exercitus strepitum et clamorem, equorum sonitum, armorum stridorem. Hæc omnia una metaphora non magis audaci quam commoda extulit.

65. παὶ τῶτδε παιρδε ἔτις ῶπιτσε λα-Θ, ad hac igitur auertenda occasionem quam celerrimam cape; h. e. quam fieri potest ocyssime adversus ista te paraἔτις pro ἔς positum esse recte monuit Abreschius; nec ἔτις ῶπιτσε idem est quod ὡς τῶχισα, quamquam universa phrasis sic explicari potest. Βρέμει δ' άμαχέτε
Δίκαν ύδατος όροκτύπε.
'Ιω, ιω, ιω, ιω. θεοι θεαί τ'
'Ορόμενον κακον άλεύσατε.
Βοᾶ ὑπὲς τειχέων ὁ
Λεύκασπις δρνυται λαὸς
Εὐτρεπης, ἐπὶ πόλιν διώκων.
Τίς ἄρα ῥύσεται;

91. siresun's] Hoc Brunck. recepit e Codd. Regg. qui tamen et alteram lectionem exhibent siresun's, quam onmes adhuo Editores reddiderant: Utraque facilem sensum præbet, nec satis tuto decerni potest, utra sit ab Æschyli manu profecta. siresun's legitur etiam in Mosq. 2.

e lecto expellens, dormire non sinens. Hee epitheto scite significatur actionis tempus matutinum: wederackerowes male Stanl. verterat armicampistrepus; Jack enim in compositione hujus vocatulit ingalas equorum notast. (Facile. subit animum Virgilii locas An. v. 592.

Stant: pavidæ' in meris matres oculisque sequentur

Pulveream nubom, et fulgentes ære catervas.

Offi per dumos, qua proxima meta viarum

Armati tendunt; it clamor et agmine facto

Quadrupedante putrem sonitu quatit ungula campum:

of: etiam xi. 876'.) Bok non est clamor, sed quivis strepitus; sic enim et fluctus et tonitrus dicuntar Bogo. Apactus et tonitrus dicuntar Bogo. Apactus qui sustinori, cujus cursus inhiburi nequit.

87, 88: Seol-Alibert: O di des que, essurgentem calamitatem se tempestatem avertite.

891 sqq. Biğ. Sidner: Crim: clamore ante marnia milites albis: chypeis decori ranns ad urben festinantes. Side rustion non: est, ut Burtonus vertit, supermania, sed ukia: mania, jemeits der Mavern, vor der Stadt.

90. i Lionarum. "Euripides Phæi

Asómeros siregimos Apprino reacto.
Milites gregario clypeos gestabant nalle insigni decoratos, expolitos tamen
es splendidos, qualis ille apud Plantum:

Curate ut splendor meo sit clypeo clarior,

Quam solis radii esse olisi cum sudum est solent.

Laberius apud Gellium (N. A. 10. 17.):

Clypeum constituit contra exorien-

tem Hyperionem, Oculos ut posset effodere splendore

Inde totus exercitus Asiacaris. Assaris enim Acargos sonat teste Callimachi interprete ad hymn. 6. et Ho-

λευκὸν δ' ἢν ἀίλιος ὧς. Hujusmodi 'gestamen plebi militum peculiare. Virgilius:

parmaque inglorius alba. (Æn. ix. 548.) h. e. interprete Servio, pura et candida, qua, licet Regis filius, uti cogebatur, dum tiro esset, vel donec strenuum quid ediderat, quod picture decus mereretur. Albæ parmæ picta opponitut, quales ducibus vel spectatis militibus concessæ; ut picti scuta Labici apud Virgilium (Æn. vii. 797.); unde Homerus Agamemnonis clypeum woludaidalos vocat. Hoc vero ex insignibus septem ducum in hac ipsa tragœdia satis constat." Stant. evergerns est decorus, ut ap. Euripidem in Phœnissis Antigone de frutre suo: de dataes xqueinem surgenie, yigor. (v. 172.) Altera lectio sbresans agilitatem exercitus designat: dimmer h. l. properans, festi-12/11/18:

92-94. vis Zen-Sien; Quis tan-

Τίς ἄρ' ἐπαρκέσει
Θεῶν ἢ Ἡεᾶν;
Πότερα δῆτ' ἐγὰ ποτιπέσα βρέτη δαιμόνων;
'Ιὰ μάκαρες εὐεδροι,
'Ακμάζει βρεπέων ἔχεσ Βοι.
Τί μέλλομεν ἀγάς ονοι;
'Ακόετ, ἢ ἐκ ἀκόετ' ἀσπίδων κτόπον;
Πέπλων καὶ ςεφέων
Πότ' εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λιτὰν ἔξομεν;
Κτύπον δέδορκα· πάταγος ἐχ ἐκὸς δορός.

93. vís de bruenívu] vís bruenívu Ald. 94. 9xão] vão Stão Rob. 98. 12598uï et supra ye. Samañ, Mosq. 1. Samaño Viteb. Samaño Rob. 98. 12598ui] d'Izroda Ald. d'Izrodau Viteb. Mosq. 2. Rob. Turn. d'Izrodai ve
Mosq. 1. 99. ví omissum in Mosq. 1.
100. dnoise'] dendera in Mosq. 1.
100. dnoise'] dendera in Mosq. 1.
100. dnoise'] dendera in Mosq. 1.
100. dendera in dendera in Mosq. 1.
100. dendera Rob. victor. váruyes d'Mosq. 1.
100. dendera Rob.
dem nos liberahit? Quis deorum dearunve nobis succurret?

95. worze dno iyá. "Interpretatur Schol. a'.— wede và eldada văr Siãn visu— à Ella vi regigu; procidamne ad simulacra deorum, an aliud quid agam? ac si wiviga easet num, et adverbialiter sumeretur, cum potius adjective accipiendum sit, et cum geivra conjungendum: quenam deorum simulacra umerabor? ut respondeat priori, vis Siãn à Siãn:

97. µánaess stides. O immortales dii, qui vobis sucratas sedes in hac urbe cepistis, qui sancto in his templis colimini. De v. stides vid. lexic. Æstlyl.

98. Anjuktu provins Tresta, nunc sempus est ut vestra simulares ampleme tenennus.

99. rí pillagur hyágoru; quid cunctamur miene? Nempe dyágoru sunt graviter suspirantes et gementes ob calanitatem.

100. à nover il obs à nover. Hac formula est ejus qui cum animi fervore alterum interrogat, an aliquid audicrit. Disjunctionem vero in hac formula Gugmanios lingua non reddit.

Nos simpliciter dicimus: Hört ihr wol? Secus est si idem cum indignatione effertur. cf. v. 208.

101. sq. wisher and suples — Hears; quando tendem, si id muse non facciemus, cum pepiis erronisque supplices accedemus? Supplices mulieres ad deos placandos ita accessisse, ut pepla simul et coronas iis ferrent, vel ex Homere notum. cf. Sophocl. (Edip. Tyr. v. 922. Virgil. Æn. i. 483. åµφè harès Izun, supplicibus precibus operam dare, supplicatione occupari, fungi. wishes nai suplur haral sunt, que interpeploram et coronarum donaria peraguntur.

103. ανόνω δίδορια, strepitum vidi, audaciors metonynia pro sensi, audini. Similiter Sophocles (Edip. Tyr. v. 196. ἀ γῆςος λάμστι, et supra From. v. 21. ὅ΄ οὐνι φωνὰν, εὐνι τω μαρθάν βρονῶν ἄψω. Quamquam ibi mollior est ratio, cum ὄψω ad proximum μαρθὰν potissimum pertineat. «ἀναγος οὐχ ἀνὰς δορές, εκίὶ. ἀκούνεαι, που unius h. e. permultarum hastarum strepitus auditut. Stanleius contulit Callimachi hymn. 3. v. 33. and οὐχ δος πάργω ἐνάκσω.

Τί ρέξεις; προδώσεις
Παλαῖχθον Άρης
Τὰν τεὰν γᾶν;
*Ω χρυσεοπήληξ δαῖμον, ἔπιδ ἔπιδε πόλιν
"Αν ποτ εὐφιλήταν ἔθε.
Θεοὶ πολισσεχοι χθονὸς,
"Ιτ', ἴτε πάντες,
"Ιδετε παρθένων
'Ικέσιον λόχον
Δελοσύνας ὕπερ
Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν

105. παλαίχθον] παλαίχθων Ald. Turn. Victor. παλαίχθον Codd. Regg. 106. τὰν τιὰν γᾶν] τὰν τὰν γᾶν τὰν γᾶν Τὰν Υεννιστάληξ Χεννοστάληξ Αld. Rob. Victor. γᾶν Μοςq. 1. γᾶν τιὰν Viteb. 107. χεννοστάληξ Victor. ἔπιὰς πτάλη Ποςμ. 1.2. ἔπιὰς πτάλη Rob. 108. ἀνριλήται] εὐφιλήταν Μοςq. 2. 109. πολιστοῦχωι Μοςμ. Δενιστοῦχωι Viteb. superscripta tamen vulgata. πολιστοῦχωι Μοςq. 2. 110. ἔπ τος Τόνεν Ald. ἔνετ Τυrn. 13 ἔστ Viteb. Vict. Schol. 111. παρθέτων] παρθέτων Ald. 113. δουλοσύνες βουλοσύνης Ald. etc. ante Brunck. qui doricam formam e Cod. Reg. A. restituit. Eadem est in Mosq. 1. 114. πτόλη πόλην Viteb. Ald.

præfero, πάπαγόν τ' οὐχ ἐνὸς ἐνὸς.

105. ἐναλπίχθον "Αρικ. Quid ages, δ Mars, qui olim hauc regionem obtines, an terram tibi sacram prodes? Martis cultus inter Thebanos sanctissimus, idem et antiquissimus fuit. Harmoniam enim, Martis filiam, Cadmus Thebarum conditor uxorem duxisse ferepatur.

107. χεωσοπίλης, aurea galea decorus, Mars ab aliis quoque poëtis appellatur. v. c. Hymn. Homeric. in Martem v. 1.

107, 108. ἐπιδὶ τάκλιν—ἔθου. Respice, respice urbem, quam olim co-rissimam habuisti. Marti enim sacræ fuerunt Thebæ; τῶχος Αρτιον jam Homerus vocat mænia Thebarum Il. δ. 407.

110. Te' Tes mavers. Sic et MS. Guelf. Qui TS' Tes mavers legebant, id. Schol. teste sic explicabant. Ays 129 ces mavers.

111-113. There-one. Videte virginum caternam pro avertenda servitute

vobis supplicem.

114—117. zupa — isomuso. Nam circa urbem militum cristatis galeis ornatorum stuctus fremit s. resonat, Martis procella excitatus. Diligenter iterum servata allegoriæ perpetustas. Ut enim maris unda vento agirata sonat, sic mili es classico excitati urbem oppugnatum euntes strepitum tumultumque ciebant. Alio respectu exercitum urbem obsidione cingentem Euripides cum nube comparavit, in Phonissis, v. 259:

105

110

ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος ἀσπίδων πυπνὸν Φλέγει.

δοχμολοφῶν ἀνδρῶν. "Hoc nullus dubito, quin in alio codice reperturus sim. Ambo, quibus nunc utor, δοχμόλοφων. Eurip. Phæniss. 117. τίς οὐτες ὁ λευκολόφως; ubi videnda, quæ Valckenarius erudite adnotavit." Brunck. δοχμολόφοι εἰ ἱα πλαγίου τοὺς λόφως ἔχοντες. Η ευχείνως. (Stanleius contulit Claudian. de iii. Consulatu Honorii (v. 133.) Fervet cristatis exercitus undique turmis, et Virgil. Æn. ix. tremunt in vertice crista.) At in MS. Guelterbytani. textu est δοχμολόχον; quæ le-

115

Δοχμολοφαν ανδρων Καγλάζει, πνοαίς Αρεος δρόμενον.

'Αλλ', ὧ Ζεῦ,πάτες παντελὲς, πάντως *Αρηξον δαίων άλωσιν.

'Αργεῖοι γὰς πύλισμα Κάδμε Κυκλενται Φόβο; δ' άρητων ὅπλων

Διάδετοι δε γενύων ιππείων

Κινύρονται Φόνον χαλινοί. "Επτα δ' ἀγήνοςες πρέποντες ς εατέ

115. δοχμολοφῶν] Doricam hanc formam dedit Branck. e conj. pro vulg. δοχμολόφων. 116. παχλάζει] παγχλάζει Ald. Rob. σνοαϊς σνοαϊστ Rob. 117. "Agus] ἄρτως Viteb. δρόμενον] ἔργόμενον Viteb. Ald. Rob. 121. δ' ἀρτίων] γὰς τίων corrupte pro γ' ἀρτίων Ald. ἀργείων Mosq. 1. supra tamen scriptum: γς. ἀρτίων, του σολεμικών. 122. διάδετοι] διὰ δί τοι Ald. δὶ abest Viteb. Item in rien vitiose pro in rien, quod est in Mosq. 2. 123. zivigerrai] zirrigerrai Mosq. 2. piror] picor Rob. Turn. Victor. Mosq. 2. piror superscripto e, Mosq. 1. 124. πρέποντις] προπέμπονται Rob.

ctio quoque in scholio margini adjecto servatur, ubi simul notatur: γεάφιται δί και δοχμολόφων, και δοχμολόχμων. Αc δοχμολόχων quidem, quod esset obliqua acie irruentium, vulgatæ nisi anteferendum, certe ea non est deterius. Ad reliquas enim h. l. imagines accommodatius erat, motus militum quam ornatus mentionem inji-

zaχλάζιι] " Euripides Hippolyto: Kai rieig apeòr

Πολύν καχλάζων ποντίο φυνήματι. Lycophron. v. 80. Ζηνὸς καχλάζων νασμός. - Attius:

Ac ubi curvo littore latrans Unda sub undis labunda sonat Simul et circum magnisonantibus Excita saxis sava sonando

Crepitu clangente cachinnat. Recte autem Cel. Valckenarius ad illum Hippolyti locum, p. 293. admonuit, de hominibus cachinnum edentibus in usu fuisse καχάζειν, καγχάζειν, et κακχάζια, de undarum vero non leni tantum murmure, sed et commoti maris maximo fragore, fluctuum albicantium litori, vel in litoris lapillos, πάχληπας dictos, illisorum strepitu, zaχλάζειν fuisse adhibitum; ut in duobus, quos commemoravit Apollonii Rhodii locis: iv. 943. ἀμφὶ δὶ αῦμα

λάδρον ἀειρόμενον πέτραις ἔπι καχλάζισχιν. et ii. 572. ὑψόθι δ' ἔχθης λευκή καχλάζοντος άνέπτυς κύματος axin. Qua cum ita sint, parum accurate καχλάζω in Stanleii versione h. l. redditum est cachinnat.

118. sq. ἀλλ' δ Ζεῦ πάτες παντελὶς -άλωσιν. At & Jupiter pater, perfector, omnino a nobis depelle hostium expugnationem. ἀρήγειν alias juvare h.l. i. q. arcere, propulsare. Sic Eurip. Medea v. 1275. ἀρῆξαι Φόνον δοπεί μος TÉXYOIS.

120. sq. 'Aeysios-inhav. Argivi enim urbem Cadmi cingunt; et timor hostilium armorum scil. nos percellit; ellipsi in tanto animorum fervore satis

122. sqq. diáderoi- xaliroi. Et maxillis equorum illigata frena cædem strident, s. ut Heathius recte interpr. stridore lugubri denuntiant cædem sequuturam. Cur hic Stephanus alteram lectionem posor maluerit, nescio. Cur enim idem vocabulum tertio statim versu poëta repeteret? Et posos hic multo gravius ac terribilius est.

124. sqq. Ισταδ ἀγήνορις πρίποντις ερατοῦ δορύσσοος significare posset, quod quidam putent, hastam arcens, ab hastæ impetus. præservans, nihil haberet epitheton hos 2 A

Δορυσσόοις σαγαίς, πύλαισιν έβδόμαις Προσίς ανται, πάλω λαχόντες. Σύτ' ω Διογενές Φιλόμαχον κεάτος, 'Ρυσιπτολις γενοῦ, Παλλάς, 8 9' Ιππιος Ποντομέδων ἄναξ, Ίχθυβόλω μαχανά,

Ποσειδαν, επίλυσιν

125. dequerous] Pauw. conjectura emendat dequeous. dequeous Mosq. 2. wiλαισιν] wúλαις Rob. Turn. Victor. &c. Brunckius absque codd, auctoritate reacrīpsit πόλαιστι cum euphoniæ eausa, tum quia sic integer senarius evadit. 129. ματαντις ματανλις Μοςς. 1. 130. ἴππισς Ιππιως Ald. Rob. 131. ποντομίδων] Additur δ' in Mosq. 1. 132. ἰχθυδίλος] ἰχθυδίλον Μοςς. 1. 2. μαχανῆ] Sic Reg. B. Viteb. μηχανῆ Ald. Rob. Turn. Vict. 133. Πο-129. purintelis] purintelis Mosq. 1. 131. nertemider] Additur d' in Mosq. 1.

incommodi sagis tributum. At cum hujus usus exempla nuspiam me invenire meminerim, dubitare mihi de hujus interpretationis veritate tantisper liceat, donec idonea ejus auctoritas proferatur. Acque cos est hasta concitatus, hasta impetuosus, et consequenter bellicosus. Dogugeson anderion, doguseμαν, Α δόρατι φοδούντα καὶ σοδούντα. Hesych. Itaque legendum arbitror dequesós: σαγαίς; hoc verborum ordine et sensu: ἐστὰ δ ἀγάνορις σρατοῦ δορυσcon references cayais, septem exercitus duces, hastas vibrantes, s. bellicasi sagis decori. cáya h. l. rectius de sago militari, quam de universa savestia exponitur.

125. sq. πύλαιση εξδόμαις προσίταν-ται, πάλο λαχόντες. "Είδομαι πύλαι de septima porta Thebarum occurrit apud Eurip. Phœniss. 1145. et sic infra v. 633. 802. Sed h. l. ex ipso verborum contextu patet, non septimam portam, sed septem s. septemas portas Thebarum intelligendas esse. Atque id jam observavit Thomas Magister. πάλη λαχόντις, singuli suam portam, quant oppugnent, forte nacti.

128. φιλόμαχον κράτος, robur pugnæ amons. Minerva dicitur pro regina bellicora. Sic eadem v. 165. is μάχαισι mézase avassa dicitur; et Agamemnon cum fratre Menelao 'Azaiar di-Seeyer neáres Agam. v. 110.

139. jusimredis yeven, urbis libera-

trix fias. Nempe Equainments aut Posíxxolis, urbium conservatrix, custos, liberatrix, inter solennia erant Palladis cognomina, quibus præcipue utebantur qui eam in summo rerum discrimine invocabant. Sic ap. Homerum, Il. ζ'. 305. Πότνι'

125.

'Admain, develoradi, dia

quem ad locum Eustathius p. 504. ed. Basil. ert Somte à idifution Atian, dys-Asian 'Adnam imenadeire, ouras ei reel swrneine wolling Rilene nury ant Course, de ver al Touce, ipurimante Adniarimi-Courts, मेंyour Púlana mélius, केंस्रे पर्णे έρύω, τὸ Φυλάσσω.

130. sqq. i 9' immios Sidou. Et tu, 8 Neptune equestris, qui tridente pontum regis, libera nos, 6 libera ab his terroribus. ix θυζόλος μηχανά periphrasis tridentis; quo pisces figere dicitur Neptunus. cf. Spanhem. ad Callimach. hymn. in Del. v. 15. Erat enim reimνα, quæ et ίχθυίκεντεσν appellabatur (nostris eine Harpune) inter piscatoria instrumenta, eaque majores pisces maxime venabantur; post illam fabula ad Neptunum transtulit. Dativus autem ίχθοδόλο μαχανά regitur a participio midar, quod in morramidar latet; quasi dicatur πόντου μίδων ίχθυδόλφ μαχανά. Hæc certe constructio convenientior est ea, qua ίχθυδόλφ μα-χατά ad ἐπίλυστι δίδου a nonnullis tra-

135

140

Φόδων, ἐπίλυσιν δίδε·
Σύ τ', *Αρης, φεῦ, φεῦ,
Κάδμε ἐπώνυμον
Πόλιν φύλαξον,
Κήδεσαί τ' ἐναργῶς·
Καὶ Κύπρις, ἄτε
Γένες προμάτωρ,
*Αλευσον. σέθεν ἐξ αῖματος γεγόναμεν· λιταῖς σε
θεοκλύτοις ἀπύεσαι

σιδαν Sic Viteb. Ποσιδων Mosq. 2. Ald. 134. φίδων ρόδων Ald. Rob. φίδων confirmatur utroque Cod. Reg. ἐπίλυσιν abest Mosq. 1. 138. χήδισαί τ΄ ἐναργῶς μαδόσθητ ἐναργῶς et supra γς. χήδισαί τ΄ ἰ. Mosq. 1. χήδισαί τ΄ ἰ. Mosq. 2. 140. γίνους γίνος Viteb. quod nimis durum esset h. l. ut Zeunius facit, hactenus admittere, ut per ellipsin præpositionis χατὰ explicetur. 141. σίθιν ἐξ] σίθιν γὰς ἰξ Codd. Regg. adversus metrum.

136. Κάδμου Ιπώνυμον πόλη. " Bene monet Scholiastes a. Martem invocari ad civitatem tuendam Kádusu isrávuμον, qui Harmoniam, Martis et Veneris filiam, uxorem duxerat. Porro civitates ix ώνυμω sunt iis, a quibus nomen trahunt. Apollodor. lib. ii. p. 82. πάπεινοι πόλεις πύτων έπωνύμους Quo sensu Prometheus ztískytis. Oceanum alloquens apud Nostrum Prom. Vinct. 300. iránupor peupa dixit, nempe ab Oceano denominatum mare. Ceterum is, qui nomen confert civitati, ipse etiam i πώνυμος dicitur. Sic Minerva in Atthide Athenas condidit, nas ex suo nomine appellavit, ut cum Hygino loquar: et Marcianus in Periegesi and ris 'Asmas resenyagiar Aasa Athenas dixit. Erat ergo Minerva Athenarum is wirumes, a qua nomen suum traxerunt. Ita ipsa de se apud Euripidem in Ione:

²Επώνυμος δε σῆς ἀφικόμην χθονὸς Παλλάς.

gentini cognominem urbi fluvium speciosi pueri forma effingentes illi sacrificant. At Ælianus intellexit fluvium, qui urbi nomen dedit. Steph. Byzantinus : 'Azenyártis, médiis mirte Dizeλίας ἀπὸ ποταμοῦ παραβρίοντος. Obiter in eadem re emendandus Varro de lingua Latina lib. iv. Oppidum, quod primum conditum in Latio stirpis Romanæ, Lavinium; nam ibi dii penates no-Hoc a Latini filia, qua conjuncta Æneæ, Lavinia appellata; lege: Lavinia, appellatum." Stanleius.-Quod autem idem Stanleius li. l. tantum arcem Cadmeam intelligi, et woliv pro azeó-#ολι positum esse existimat, id ei non concedimus. cf. v. 1. 10. 138. zhdisai e' inzeyws. Cura cam

138. zhôisaí s' traeyas. Cura eam sic, ut manifesta fiant auxilii s. præsidii tui vestigia. Nisi forte Æschylus scripsit: zudssal s' treyas, h. e. efficacem ejus curan gere.

139—144. καὶ Κύπρις—πελαζόμεσθα, et tu, ὁ Venus, utpote quæ es generis nostri prima mater, (quia Harmoniam Cadmi uxorem Venus Marti pepenitæ sumus; tuum numen precibus invocantes uccedimus. λισαὶ θιόκλυσοι,
preces deam invocantes, et h. l. λισαῖς
σι θιοκλύσοις ἀπύουσαι idem est, ac si
dixisset, λισαῖς σι τὰν θιὰν ἀπύουσαι.
cf. lexic. Æschyl. in θιόκλυσος.

Πελαζόμεσθα. καὶ σὺ · Λύχει άναξ, λύχειος Γενοῦ ςρατῶ δαίω, Στόνων ἀϋτᾶς σύ τ' ὦ Λητογένεια κούρα, Τόξον εὖ πυκάζε "Αρτεμι φίλα. ε ε ε ε.

145

150

144. πελαζόμισθα] ωιλαζόμιθα Mosq. 1. 2. Viteb. Rob. Turn. 145. λύπμ" λύκι, Mosq. 1. Viteb. Ald. λύπιος] λύπιι Ald. vitiose. τῷ τρατῷ τῷ δατῷ Mosq. 2. 147. ἀὐτᾶς] ἀὐτὰς Mos 146. seurā datai 147. auras duras Mosq. 1. anras Mosq. 2. άϋτᾶς uterque Cod. Reg. cum Glossa: ἐνικα τῆς φωνῆς τῶν τιναγμῶν ἰμῶν. Stanl. conj. airas, quod ille ab air, audio, derivat. Sed melius esset airas. 148. 204ea] zoven Mosq. 1. sed a superscripto.

144—147. È su-sovur àisas, et tu Ly-cee Apollo, Lyceus esto hostili exercitui gemitusque nostros exaudi. Hæc ex emendatione nostra, qua pro rever auras legimus corar ateat, ab ata quelio, interpretati sumus. Vulgata enim corar auras sensum aut nullum, aut certe plane incommodum præbet. Nam quid potest esse durius, quam id quod Glossæ e vulgata efficiunt? secundum quas τόνων ἀὐτῶς idem esset ac ίνεκα της φωνής των σεναγμων έμων. Compositum verbi dim sæpius citat Hesychius: ut 'Exateai, aio Sie Sai, inazουσαι, πιισθήναι. Simplex vero apud Homerum frequenter occurrit; ac de votorum et precum exauditione ponitur Iliad. d. 378, ubi est Ziùs dedwr άΐων. Sic et Iris memoratur ἀςάων Atoura Il. V. 199. Similiter Æschyl. Pers. 632.

Auxieu s. Auxaiou Apollinis nomen hac ex causa ortum esse scribit Pausanias: Cum lupi Sicyniorum ovilia tantopere vexarent, ut nullus jam ex illis capi fructus posset, indicavisse Apollinem, quo loco aridum quoddam lignum jaceret, cujus corticem carnibus permistum cum ex ejusdem oraculo lupis apposuissent, illos, simulatque gustaverint, interemtos esse. Unde ædificarunt Sicyonii sacellum Apollini Lycco, Pausaniæ ætate jam vetustate collapsum. Idem scriptor alio loco Apollinis Lycii templum memorat, quod apud Argivos Danaus dedicaverat. Quum Argos venisset, de regno cum Gelanore Schenelæ filio contendit; ac cum eorum uterque ad

populum multa, eaque non magis probabilia quam justa, pro se dixisset, populus ampliandum censuit in crastinum diem. Postero igitur die in boum gregem in agro suburbano pascentem lupus impetum fecit, atque is taurum ipsum gregis ducem adortus est. Visum est Argivis, Gelanori cum tauro, cum lupo esse Danao aptissimam convenientiæ rationem; quod scilicet, uti lupus est animal homini minime familiare, sic propemodum ad id temporis nulla fuisset Danaus Argivorum usus consuetudine. Quare cum taurum lupus confecisset, Danao imperium adjudicatum est, isque cum illum lupum ab Apolline immissum esse crederet, Apollinis Lycii templum dedicavit .-Cum igitur Thebanæ virgines Apollinem Lyceum invocant, certum est eas ad priorem illam narrationem de lupis Apollini consilio interemtis respicere; ob quod factum etiam λυκοκτόνος s. λυποιεργής appellabatur; et verba illa λύπιος γινοῦ δαΐων τρατῷ hoc significant: fac ut nominis tui omen, quo Aúxeros appellaris, etiam in hostibus expleas, et ut olim lupos, sic nunc hostes nostros interficias.

147. sqq. σύ τ' δ Απτογίνεια κούςα —πυκάζου. Τυque ô cara Diana, Latonæ filia, arcum bene instrue. Diana non solum, ut venatrix, sagittandi peritia nobilis erat, sed hoc loco simul respici potest ad Niobes fabulam, quæ cum se numero prolis Latona superiorem jactasset, liberis mox ab Apolline et Diana orbata est, cum ille filios,

hæc filias sagittis interficeret.

"Οτοδον άρμάτων άμφὶ πόλιν κλύω,
"Ω πότνια "Ηρα."
Ελακον άξόνων βριθομένων χνόαι,
"Αρτεμι φίλα. ἐ ἐ ἐ ἔ.
Δορυτίνακτος δ' αἰθηρ ἐπιμαίνεται.
Τί πόλις ἄμμιν πάσχει; τί γενήσεται;
Ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; ἐ ἐ ἔ ἔ.
'Ακροδόλων δ' ἐπάλ-

155

151. จังงโงง] จังงจริงง Ald. Rob. Turn. งร ล้นจุงรู้ข่างง จังงางโงงง Viteb. 154. រื] Ter tantum Mosq. 2. 155. โดงแผ่งเงานา] เงาะแบ่งเงาน Mosq. 1. 156. จา๋ รุงเทคระจน] นตร รุงเทคระจน Mosq. 2. จา๋ รุงเทคระจน Ald. 157. จา๋] จีที่ Mosq. 1. จา๋ จา๋ จา๋งเง จา๋งเง จา๋งเง จา๋งเง Rob. រឺ] วี วี วัน Mosq. 2.

151. In iis, quæ sequuntur, non remittitur virginum angor, sed vehementius augetur, cum ipsæ earum preces, variis horroribus ex audito curruum bellicorum armorumque strepitu misceantur.

öτοδον — κλύω. Strepitum curruum circa urbem audio.

152. & πόστια "Ηςα. Brevis hæc invocatio nominis, similis ei quæ v. 154. sequitur, ipsis precibus suppressis, sic prodit aninum muliebriter anxium, ut quasi puellam, periculo quodam exterritam, matris opem implorantem, ejusque nomen semel ac sæpius inclamantem audire nobis videamur.

153. Ἰλακον—χνόαι. Stridorem edunt rotarum fistulæ, axibus oneratis contritæ. Imago ad naturæ veritatem adumbrata. 4 Callimachus hymn. ν. Συρίγγων άξω φθόγγγον ὑναζονίων. χνόαι sunt, interprete Hesychio, αὶ χονικίδες, αὶ τοῦ ἔξονος σύριγγις." Stant.

154. 'Αςτιμ φίλα, ἴ ἴ ἴ ἴ . Hæc v. 150. repetitio magnam vim habet ad absolvendam animi terrore perculsi

speciem.

155. depurinances alone lamaineras. Nobis quidem, qui multo majoribus tornentorum bellicorum, qua pulvere nitrato exonerantur, fragoribus adsueti sumus, hæc phrasis de solo hastarum contilctu justo inflatior ac tumidior videatur; sed Æschyli ætate nibil habebat, quod quemquam offendere posset. Aër hastarum conflictu concussus furit. Imo vero, cum post verbum iaruanincas quædam quasi mora, s. interpunctum intervallum sit,

prudenter Æschylus gravissimum verbum in clausula posuit. Furere etiam Latinis poëtis de graviore strepitu usitatum. Sic furit astus arenis apud Virgilium, Æneid. i. 111.

156. sq. τί πόλις, (MS. Guelf. καὶ πόλις) — 916ς; Quid tandem nobis urbs patietur? Quid illá fiet? quorsum tandem finem diriget deus? Variatio hæc temporum, præsentis et futuri, bene exprimit animum calamitetibus futuris tanquam præsentibus intentum.

158. sq. ἀκζοδόλων δ' ἐπάλξιων λιθάς łęχιται. Quamquam Pauwius more suo acriter urger, hæc de lapidibus e muris in hostilem exercitum jactis intelligenda esse ; verum tamen est, quod Heathius vidit, significari potius imbrem lapideum ab hostibus in summa propugnacula missum. Primum enim utitur poëta verbo lexicai, non apierai aut simili. Deinde exterritas mulieres, præ metu vix sui compotes, prout meticulosorum mos est, ad ea solum attendere consentaneum est, quæ terrorem augere possint, non ad ea, quæ spem hostium impetum propulsandi ostendant. Denique ἀπρόδολοι ἐπάλ-Eus sunt propugnacula, quorum summa lapidibus petuntur, prout infra v. 304. ἀμφιδόλοισιν σολίσαις int. qui undique lapidibus feriuntur. A.Das est acervus lapidum, ein Steinhagel, Steinregen. Ante irálčiar præpositio zarà, ut sæpe fit, omissa. Optimum vero fuerit sequentem Apollinis invocationem partim ad v. 158. 159. partim ad v. 161, 162. trahere, ita ut post lexiem commate tantum interpungatur.

ξεων λιθάς έςχεται. "Ο φίλ' "Απολλον, Κόναβος εν πύλαις Χαλκοδέτων σακέων, Καὶ διόθεν πολε-

163. nai dieder] in dieder Rob.

160. sqq. δ φίλ' Απολλο, κόναθος — σακίων. Ο dilecte Apollo, strepitus auditur in poçtis clipcorum ære revinctorum. His verbis designat Chorus cives suos in ipsis portis adversus kostes certaminis discrimen subeuntes.

163. sq. καὶ Διόθεν πολεμόκραντον άγνὸν τέλος] Hæc verba et interpunctionem dubiam, et sensum difficilem habent. Ut Scholiastarum nugas silentio prætereamus, duplex potissimum ea construendi ratio est, cum duplici quoque sensa conjuncta. Vel enim pancto post villes, aut colo, quod Brunckius fecit, posito, ad priora illa móvecω in gróλους retrahuntur; vel quod Heathio placuit, post ranias puncto distinguitur, et verba zal Διώθεν-The cum sequentibus arctissimo nexu copulantur. Priorem igitur viam si quis ingrediatur, hunc sensum, sane non incommodum, elicuerit: Strepitus in portis chypeorum ære revinctorum, et sacra cohors a Jove scil. constituta, mison, bellum perfectura. ridos de turma et cohorte militum usurpari notius est, quam ut moneri debeat. áyrir es-Ass, cohors pura, casta, sencia, ut apud Momerum puláner ligir riles, Il. n'. 56. dici possit; vel quia, ut Eustathius ad h. l. observat, હેમ્પાડ માટ્રેજ કેલ્લા જ જે વર્લેંગ de Senter pelantini, vel ut epitheto ayror designetur innocentia et justitia belli pro patriæ salute suscepti. wellmoneuren tametsi analogia passivum sensum postulat, sicut mercéngueres est a Parcis perfectus, non repugnaverira tamen, si quis illud active capiendum putet, ut sit : bellum gerens, perficiens, administrans. Aider denique breviter pro Δάθεν άφωρισμένεν, στσαγμένεν, di-Hactenus nibil nobis etum fuerit. occurrit, quod magnopere offendat, Attamen, ut minus quam vellem huic explicationi tribuam, primum hoc me movet, quod zivales et rixes non satis apte conjunguntur; deinde quod, ut

jam antea monitum est, si h. l. Cherus militum suorum in portis hostem oppugnantium mentionem fecisset, fiducize potius quam terroris materiam habuisset. Atqui Chorus hic nihil aliud, quam periculi magnitudinem cogitare; nec ulli hominum auxilio confisus ad solum deorum præsidium tanquam ad portum confugere videtur. Quæ cum ita sint, alteram rationem, quæ verba sai Lúdsu-rilse; cum sequentibus iv maxausi er conjungit, præferendam puto. Sed de ea ipsum audiamus Heathium disserentem

160

" Primo observandum est, Chorum hunc muliebrem inter preces, quas diis patriis pro salute publica fundit, strepitu aliquo ab hostibus appropinquantibus oborto, vel oboriri viso, et ad esrum usque aures pertingente, subinde interrumpi ac percelli, unde subite consternatæ, precibus tantisper intermissis, strepitum illum sibi mutuo annuntiant, et deinde deorum invocationes tanto ardentius persequantur. Its post Dianam, v. 152. invocatam, strepitum ex curruum tumultu urbi appropinquantium ortum memorant; post Junonem, v. 155. invocatam, stridorem axium sub pondere gementium; post Dianam, iterum, v. 158. invocatam, aëris fremitum ex concussione hastarum, et imbrem lapideum summa etiam propugnacula quassantem; post Apollinem denique, v. 164. invocatum, clamorem hostium per ipsas urbis portas irrumpere nitentium extrimatæ nuntiant. Inde ad preces reversæ in his duobus versibus, et tribus qui sequuntur, Minervæ etiam Once, Thebarum protectricis, opem implorant, extremum scilicet periculum jam urbi impendere autumantes. His igitur præmissis dico versus 165. et 166. parenthesi includi debere; clamorem enim hostium in ipsis urbis portis audiens, aut audire sibi visa Chorpi μόκραντον άγνὸν τέλος. Έν μάχαισί τε μάκαιρ "Ανασσ" Όγκα πρὸ πόλεως

165

165. μάκαις'] μάχαις' Ald.

166. "Oyza] "Oyya Mosq. 1.

exclamationem istam, precibus interim abruptis, interponit, deinde, at monui, and preces revertiur. Ita quæ hic leguntur, Διάθης πολιμόπεραντον άγνος τίλος, quæque Minervam designant, per copulam καὶ connectuntur cum v. 160. Εφίλ "Απολλον. Post rides etiam non periodi nota, sed bereτιγμη tantum poni debet, ut continua oratione hæc et sequentia conjungantur, sicut copula es revera connectuntur. Ita autem totum locum vertendum censeo: O dilecte Apollo (strepitus in portis ære revinctorum clypeorum) et a Jove in bello constituta sancta moderatrix in pugnisque beata regina Onca, pro urbe te sistens septem patentem portis sedem protege et liberà. Vox rilas magistrahum, vel qui cum imperio est, significat. Hoc sensu và vily numero phirali a Thucydide usurpatur lib. i. §. 58. ubi vide Dukerum; p. 40. et in singulari etiam numero a Poëta nostro infra v. 1033.

Τοιαῦτ' ἐδοξι τῷδι Καδμείων τίλει. Si quis tamen pro Καὶ Διάθιν rescribete malit ^{*}Ω Διάθιν, me non renitentem habebit."

Hactenus Heathius; cujus quidem sententiam, ut omnino probamus, ita in singulis quibusdam partibus emendandam censemus. Initio enim parenthesi illa, cui v. 161. 162. includit, non delectamur. Melius est et superioribus aptius, post razier puncto distinguere. Deinde erravit Heathius, cum verhą πεὶ πόλιως vertit, pro urbe te sistens; significatur potius suburbana. Oncæ enim Minervæ templum ante urbem erat. Denique wolsudzeares passivo sensu cepisse videtur Heathius: verum an πολεμόπεωντος unquam significare potuerit in bello constitutus, valde dubito; ac potius Διόθεν πολεμόπραντον τέλος interpretor præsidem a Jove, s. Jovis numine, bellum perficientem; h. e. a Jove ad bella administranda natum et constitutum. cf. lexic. Æschyleum in Πολεμόπραντος, et Tiles. Reliquam vero h. e. primariam partem Heathianæ explicationis, qua totum h. l. de Pallade intelligi voluit, non solum, quod ipsis hisverbis Minerva, cui curæ fuisse rolluma leva nemo ignorat, optime et verissime describitur, verum etiam hoc potissimum argumento ducti probamus, quod hic locus ad Heathii sententiam intellectus planissime cum simili loco v. 127. sqq. convenit; ut enim ibi Minerva sic invocabatur: & Lieguis plaiaux pares, puristrolle 71100; ita h. l.

καὶ Διόθεν σολεμόπραντοὶ ἀγνὸν τέλος, ἐν μάχαισί τε μάπαις ἄνασο' "Ογκα πεὸ πάλεως ἐπτάπυλον Ίδος ἐπιβρύου.

In quibus aperte sensus idem, elocutio, pro Æschylen dicendi ubertate, variata et amplificata. Aus Ser simul fabulosam Minervæ e Jovis cerebro nativitatem innuere potest. ayi vero proprium est hujus dem epitheton, ob castitatem omnium sermone celebratam. Superest, ut lectori totius in quo paulo longius versati sumus carminis versionem perpetuam exhibeamus, ut de universa ejus serie et nexa facilius judicaci possit. Ad quasastas vero propugnaculorum pinnas lapides volant, 6 dilecte Apollo; strepitus in portis oritur clypeorum eratorum. Tuque 6 casta Jovis numine ad bella perficiendo constituta præses, regina Onca suburbana in preliis felix, serva, defende hane

urbem septem portis patentem.

166. ἄναστο "Ογκα. " Aliqui a vico Boootiæ Onca nominato dictam volunt. Schol. Pind. Olymp. Od. 2.

"Αγαλμα Παλλάδος ὁ Κάδμος δεύσανο ἐν "Ογκαις, κόμη τῆς Βοιωτίας. 'Ογκαι οὐν ἡ 'Αθηνᾶ τιμάται. Schol. κ. ad h. l. διὸ καὶ lὰ Φοινίκων κατηγμένος. "Όγκαν 'Αθηνᾶν παρὰ Θηθαίως τιμάσθαι ἰντίσος. Μαλε τὰ ἀλθηνᾶ κατὰ Φόνκας. Male igitur idem Scholiastes vocem esse Ægyptiam dicit, cum Pausanias ex hoc ipso Dem nomine Cad-

Έπτάπυλον έδος ἐπιρρύθ.
'Ιὰ παναλκεῖς θεοὶ,
'Ιὰ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς
Τᾶσδε πυργοφύλακες,
Πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ'
Έτεροφώνω ς κατῶ.
Κλύετε παρθένων,
Κλύετε πανδίκως
Χειροτόνος λιτὰς,

170

175

167. ἐπιβόνου] ἐπιρώου Ald. 169. πίλιιαι] 9ιαὶ πίλιιαι Mosq. 1. πιλιίας Rob. 171. δορίπουσ] δορύπουσι Ald. Rob. Turn. προδώθ'] προδώθ' Rob. 174. παισκού

dinus] mardinus sic Mosq. 1. et supra ye. mardineus. mardineus Rob. Vict.

mum non Ægyptium, sed Phænicem fuisse probet. Τοῖς νομίζουστι εἰς γᾶν ἀφικίσθαι Κάδμον τοὰ Θηδαῖδα Αἰγώπτον, καὶ οἱ Φοίνικα ὅντα, ἔςτι ἐναντίς» 'τῷ λόγῳ τῆς 'Αθνιᾶς ταὐτης τὸ ἔνομα, ὅτι "Όγκα (vel "Όγγα, ita enim legendum esse, non Σίγα, monuerunt alii) κατὰ γλώσσαν τῶν φωνίκων καλειται, καὶ οἱ Σάϊς κατὰ τὴν Αἰγυπτίων φωνήν." Stanl.

weè wόλιως] "Scil. quæ in templo ante urbem colitur. Scholiastes Sophoclis: Δύο lieà ly ταῖς Θήζαις Τὸριστικ τὰ 'Αθηνά, τὸ μὶν 'Ογκαίας (τὰ acribendum, non Οἰκαίας), τὸ δὶ 'Ισμηνίως. Pausaniæ ætate tantum ara sub dio, eo ipso loco, quo bos fessa procubuit, et Cadmum, ut urbem conderet, admonuit." Stanl.

" Palladi, cujus ope draconem occiderat, quem sacro sibi fonti Mars custodem præfecerat, templum Cadmus exstruxit, sub titulo "Ογπω;, quo nomine Phænicum lingua Deam appellatam fuisse creditur. Templum hoc extra urbem erat, πεὶ πέλιως, prope portas, quæ ex eo 'Ογπαΐθες, et alio Bomine 'Ωγυγίωι dictæ. Idcirco dea ἀγχίστολις, πύλεων γείσων invocatur infra v. 503. Extat in illud vetus epigramma:

"Ογκας ναὸς δδ' ἐςὶν 'Αθανᾶς, ὅν ποτε Κάδμος

Είσατο, βοῦν 3' ἱέριυσιν, ὅτ' ἔκτισιν ἄτυ τὸ Θήζας."

Hactenus Brunckius.

168. *araduus Die, præpotentes,

169, 170. τίλιοι — πυργοφύλαπις, sancti sanctaque hujus urbis ac regionis turrium custodes.

171. πόλιν δορίπουον μὰ προδῶΘ'. Nolite urbem bello laborantem, belli discri-

mine afflictam, prodere-

172. ἐτιροΦώνω τρατώ. " Argivi et Thebani Græca utrique lingua, diversa tamen dialecto loquebantur, Argivi scilicet Dorica, Thebani Bœotico-Æolica. Hoc satis causæ erut, quire Argivorum exercitum i τερόφωνον τραvòr appellaret Chorus, præsertim si reputemus verisimiliter supponi, virgines, e quibus constabat, nunquam cum iis fuisse collocutas, adeoque metu perculsas, diversitatem illam majorem, quam revera fuit, credere potuisse. Pauwiana explicandi ratio, juxta quam ita appellantur, quia alias partes secuti aliam de rebus in controversia positis sementiam fovebant, ac proinde alia plane et a Thebanis diversa loquebantur, nimis longe petita est, et a sensu communi remotior, quam ut admitti mereatur. Id scilicet puellis simplicibus in patriæ excidio curæ erat, ne ab iis everteretur, qui alia ac ipsæ de Eteoclis et Polynicis in regnum Thebanum jure sentirent. Abstrusiores paulo sententias interdum promere poetam nostrum tateor; idem tamen naturæ morumque veritatem ut plurimum accurate sequitur." Heath-

173-175. κλύιτι παρθίνων, κλύιτι πανδίκως χειροτόνους λιτάς. Audite orginum, audite ut equum est, supplies

preces.

Ἰω φίλοι δαίμονες, Λυτήριοι αμφιβάντες πόλιν, Δείξαθ' ως φιλοπόλιες, Μέλεσθ' ίεςων δημίων, Μελόμενοι δ' αφήξατε Φιλοθύτων δέ τοι Πόλεως όργίων Μνήςορες έςε μοι.

120

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

Έτ. ΥΜΑΣ έρωτῶ, βρέμματ' οὐκ ἀνασχετὰ,

178. φιλοτόλιις] φιλότολις Ald. 179. μίλισθ' μίλισθι δ Mosq. 1. Rob. 183. έτι] Sic scribendum recte censuit Steph. ut sit imperativus, vulgo: ἐτί μοι, indicativi forma.

176. sqq. là φιλοπόλιις. Heu cara numina, qua urbem servatis et tuemini, mune demonstrate, quam sitis civitatis amantes.

179. sq. μίλισθ'- ἀρήξατι, curate sacra publica, curantes autem opem ferte; nisi forte melius est μίλισθι indicativi sensu interpretari; Curæ vobis sunt utique sacra publica; cum igitur vobis cura sint, succurrite iis, ne intere-Imo forte rectissimum fuerit, sublato commate post φιλοσόλιες, id adjectivum una cum præposita particula de ad sequentia μέλισ 3' ligar δηreferre: Ostendite vobis civitatis hujus amantibus curæ esse sacra publica, cumque vobis curæ sint, auxilio vestro ea protegite; ita ut ώς φιλοπόλιες sic idem ac ότι φιλοπόλιις όντις. Sic saltem optime inter se conjungantur difas άρήξατι.

181—183. Φιλοθύτων—μετάσορις εξει μοι. (In Aldina jam recte scriptum μετάσορις εξει μοι, ut ier sit imperativus; Turncbus vero dedit μετάσορες εξεί μοι, ita enim ex ratione inclinationis toni, si έτε præsensesset, scribendum erat pro μετάσορες εξει μοι, cum encliticum præsens εξεὶ accentum suum in μετάσορες τε μοι in ultimam verbi έτε rejiciat. Quia vero έτε hic imperativus est, sine dubio scribendum μετάσορες εξει μοι.) Ετ urbis igitur cæremoniarum sacrificia frequentamium memores nobis cetote. Hæc

verba facillime de omnibus omnium deorum sacris capiuntur, ut iis insit
IN SCENAM IV.

v. 184-288.

Accurrit Eteocles mulierum trepidatione valde offensus, earuquque lamentationes, veritus ne in timorem conjiciant milites, probris, objurgatione,
minis coërcet. Prima ejus oratio vehementissima est, et irarum plenissima; post colloquium cum Choro exorsus mitigatur paulatim ac defervescit, donec tandem animo earum confirmato, sponsioneque servandæ tranquillitatis accepta, placatus, quid eas
facere velit, quidque ipse jam peracturus sit exponit.

184. Θείμματ' οὐκ ἀνασχιτὰ pro-

2 1

Ή ταῦτ' ἄριςα καὶ σόλει σωτήρια, Στρατῷ τε θάρσος τῷδε συργηρουμένω, Βρέτη σεσούσας σρὸς σολισσούχων θεῶν, Αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα; Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεςοῖ φίλη, Ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείω γένει. Κρατοῦσα μὲν γὰρ, οὐχ ὁμιλητὸν θράσος, Δείσασα δ' οἴκω καὶ σόλει σλέον κακόν. Καὶ νῦν σολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς Θεῖσαι, διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην.

185

190

186. Θάρτος] Θράτος Ald. Rob. Turn. 187. πολιστούχων] πολιστούχων Rob. 188. αὐιν] ἀὐιν Rob. λακάζιν] λακίζιν Mosq. 2. 192. οἰκφ] ἢπω mendose Ald. 193. φυγὰς] βοὰς Rob. 194. δπὴροθήτατ'] διιἤήτατ' Rob. mendose.

brum a summa indignatione expressum; ut nostri dicerent: ihr unausstehliches Gezücht, ihr unerträgliches Volk.

185. ἦ ταῦτ'—πυργηρουμίνη. Quæro ex vobis, an hæc optima et civitati conducibilia sint, exercituique huic obsesso animum augere possint. ἄρισα sarcasmus. Ipse enim pessimum arbitrabatur, chorum sic trepidare, discurrere, et lamentatione ac planctu urbis vicos complere. Post Θάρους supplendum iri Θάρους irì i. q. affert fiduciam, ut apud Homerum, τὸ γὰρ μίνος irì καὶ ἀλκή. Iliad. i. 602.

187. sq. βρίτη—συφρόνων μισήματα. Quod sic ad simulacra deorum urbis præsidum provolutæ clamatis, tumultuamini sapientibus odiosissima natio! Qui aures habuerit paululum teretes, eum ipsa irati dicti sonus et pronuntiatio admonebit, σωφρόνων μισήματα non ad rem pertinere, q. d. quæ sunt sapientibus odiosa, sed in personas mulierum conjici probrum vocativo elatum, simile illi Θρίμματ οὐκ ἀνασχιτὰ, quod vernaculo sermone sic efferretur; ihr Scheusule der Verstündigen!

189. sqq. Jam regen ira movet, ut a propriis Chori personis orationem ad communem sexus muliebris aversationem abducat. μήτ' iv ππειδια-ππε-πόν. Utinam nec in malis nec in prosperis rebus ullum esset mihi cum sexu muliebri commercium. Si enim rerum potitur, superbia non ferenda est, si vero timet, familia et civitati majus malum affert.

nguroïra et διίσμος nominativos absolutos esse, recte intellexit anonymus Anglus apud Burtonum. Ideoque Brunckius etiam veriorem interpunctionem adhibuit. κρατίν sic dicitur, ut nostris: oben drauf seyn; res suas prospere agere, nihit habere quod timeas. οὐχ ὁμιλητὸν Θράσος, so ist es bei ihrem Uebermuth nicht aus suhalten. διίσμος, οἴτος χαίλις πλίου κακὸν, si vero in periculis versantur, nimio timore seu domestica seu publica mala nimium quantum augent. Hic non possum, quin cum Megadoro illo Plautino exclamem:

Ut matronarum hic facta pernovit probe!

193. sqq. καὶ νῦν—πος θούμεθα. Ετ jam trepidis his vestris discursationibus exanimem civibus ignavium excitastis; resque hostium quantum fieri potest augetis; nosque adeo intus a nobis ipsis debellamur. σολίσαις cum διεβροθήσασε (MS. Guelf. legit digitient, scholio superscripto ἐνεδάλλε/ε) construendum; et incisum est τάσδι διαδρόμους φυγάς Deirai. puyai διάδρομοι, quod h. l. perquam apte pluraliter elatum est, fugam significant, quæ ut aliquis huc illuc cursitet uc trepidet facit. Sisau puyas sunt cursus instituentes, exercentes. diejio9ii, rumores serere, h. l. quia cum dativo persone et accusativo rei construitur, est tumultuose alicui aliquid in-jicere. ähuzos zánn est ignavia s. timiditas, quæ animum frangit, aut, ut ait ille, sapientiam expectorat. . 36-

Τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄρις' ὀφέλλετε. Αύτοι δ' ύφ' αύτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Τοιαῦτα δ αν γυναιξί συνναίων έχοις. Κεί μή τις άρχης της έμης άκούσεται 'Ανής, γυνή τε χώ τι τών μεταίχμιον, Ψήφος κατ' αὐτών όλεθρία βουλεύσεται. Λευς ηρα δήμου δ' ούτι μη φύγη μόρον. Μέλει γὰς ἀνδρὶ, μη γυνή βουλευέτω

195

200

195. ἐφίλλετε] Steph. affert. e cod. lectionem ἐφίλλεται. 196. avrol 8 00' avrail avroid vir aurar Victor. 197. ของสบังส 8 ลีง] ของสบัง ลิง Ald. Mosq. 1. 198. ἀκούσεται] In hujus vocabuli locum in Rob. ma-Txois | Txus Mosq. 1. le e sequenti versu irrepsit μιταίχμιον. 199. μεταίχμιοι] Inepta est Pauwii 200. อังเมื่อเล] Steph. citat e cod. อังเมือน. ผือแห่งcorrectio per annaior. stanl. conj. βαλήσεται. Vid. Commentar. ad h. l.

ea9: apte dicuntur hostes obsidentes, et civibus urbe inclusis, reis todeden, opponuntur. wee θούμιθα graviter dictum: wir reiben uns einander selbst auf.

197. Iterum ad communem sexus muliebris reprehensionem redit. Hoc scilicet iratis hominibus proprium est, ut fervore animi abrepti, sæpius eodem, unde digressi erant, oratione revertantur. Tolavra-Tyois. Dans hat man nun davon, wenn man mit Weibern leben muss.

198. κεί μή τις ἀξχῆς τῆς ἐμῆς ἀκάeseas. zai h. l. adversative ponitur: q. d. Nun, nun, vel: aber wenn sich nur einer untersteht, meinem Befehle

nicht zu folgen. 199. avng, yorn er za er en urraiχμιον. Dubium non est, quin hæc locutio ex animi fervore, quo profertur, spectanda, neque adeo vel interpretatione nimis premenda, vel, quod Pauwius facere ausus est, correctione sollicitanda șit. Habet hoc ira, ut interdum aut hyperbolis utatur insolentioribus, aut subabsurda quædam eloquatur. Sic Eteocles, cum dicturus esset, neminem plane, qui non sit in obsequio mansurus, pœna liberum futurum, id ira incensus sic effect : seu vir, seu mulier sit, aut si enid inter utrumque intermedium. Nostri dicerent: es sey Mann oder Weib, oder wer es nur seyn mag.

200. Vñpos nær' aurar ide Beiæ Bou-Asísta. Calculus perniciosus adversus evs sententiam feret; h. c. judicio ca-

pitali suffragiis latis condemnabuntur. De more Grecorum, calculis in urnam conjectis suffragia'in comitiis et judiciis declarandi, dicere nihil necesse est; qui ritus cum vel tironibus notus sit, nec verba quicquam difficultatis habeant, mirum profecto est Stephanum hic tricari potuisse. Nec opus est Stanleiano βαλήσεται, pro βουλεύσεται. Βουλεύεσθαι κατά τινος, deliberare contra aliquem, bene dicitur de suffragiis in causa capitali; quæ antequam omnia perlata et numerata sint, deliberationem potius, quam judicium agunt. Quid quod βουλεύειν et βουλιύισθαι a propria deliberandi ad vicinam decernendi significationem facillime deflectitur.

201. λευτῆρα — φύγη (φύγοι MS. Guelf.) μόρον. Nequaquam vero publicam lapidationis pænam effugiet. Eadem pæna his verbis denuntiatur apud Sophocl. in Antigone:

άλλ' δε άν σούτων τι δεῷ

Φόνον σεροκείσθαι δημόλευσον έν πόλει. (" Hesychius λευσῆςα, Φονέα λίθοις ἀναιesovra. Supplicium frequens apud veteres Græcos. Parthenius Eroticis προυτρέψατο (Achilles) τοὺς σρατιώτας καταλεύσαι την κόρην. Dein e poëta innominato profert:

- oi pedr Trietror Πανσυδίη θαμινήσιν άξάσσοντις λιθά-

Sophocles Ajace λιθόλιυσον "Apny vocat." Stanl.)

202. μέλει γας ανδεί scil. τάζωθεν,

Τάξωθεν ένδον δ' οὖσα μη βλάβην τίθει.

"Ηκουσας, η οὐκ ήκουσας, η κωφη λέγω;
Χο. *Ω φίλον Οἰδίπε τέκος ἔδεισ' ἀκού- ςς. α'. 205

σασα τὸν ἀςματόκτυπον ὅτοβον, ὅτε

Σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτςοχοι, ἱππικῶν τ' ἀὖπνων ωηδαλίων διὰ ςόμα,

205. ἀπούσασα] εΙσαπούσασα Viteb. 206. ὅτοθον] Bis positum ὅττοθον Ald. Turn. Vict. semel ὅττοθον Rob. ὅτι] ὅτι Ald. ὅτι τε Rob. Turn. Vict. 207. σύσεργες σύσεργας Ald. 208. διὰ τόμα] Pauw. conj. διάτομα. cf. quæ diximus in Comm. ad h. l.

publica h. e. forensia et bellica negotia ad viros pertinent. μὴ γυπὶ βουλευίτω τέξωθει, mulier vero a publicarum negotiorum cura abstineat. Nempe τάξωθει nominativo casu quidem ad μίλει pertinet; tacite tamen ad βουλευίτω repetendum. Et omnino hæc verborum collatio, μίλει γὰς ἀνδεὶ, μὴ γυπὶ βουλευίτω, τάξωθει, τὰς ωθει, impetu animi concitatior est.

203. ἔνδον δ' οὖσα μὰ βλάζην τίθει, si vero domo se contineut, ac doniestica

curet, nihil damni importat.

204. ที่ขอบธตร, ที่ อบัน ที่ขอบธตร, ที่ ของตุที λίγω; In hac quoque locutione irati animi ebullitio facile agnoscitur. Nam si lentius ista diceret, non adderet # πωφη λίγω, quod quedammodo jam in altera disjunctionis parte ที่ อบัน ที่นอบสตร latere certum est. Si hic logicorum aneilia opus esset, in promtu foret rescribere a κωφη λίγω; ut non novum disjunctionis membrum, sed nova quæstio fieret. At sic inciderentur nervi orationis ira inflammatæ, quam profecto decebat hæc ita enuntiare: Audistis, an non audistis, an cum surdis loquor?

205. Tous' anousase to aquatontu-

audito. cf. v. 151.

207. ὅτι εύργγις ἴκλαγξας ὶλίτροκοι, cum modioli rotas circumagentes stridebant. εύριγξ i. q. χνόη fistula s. modiolus rotas, (die Nabe) quæ circa axem vertitur, ipsamque rotæ curvaturam, (die Felgen) quacum per radios cohæjet, circumagit.

208. sq. iππικῶν τ' ἐὐπτων πηδαλίων διὰ τόμα, πυριγενιτῶν χαλινῶν. Hic locus quonium ad sensum quidem tacilis, ad elocutionem vero subdifficilis, et fortasse leviter corruptus est, primum quomodo, si nihil eum a librariis vitii contraxisse putemus, interpretandus sit, deinde qua ratione eum emendandum esse suspicemur, explicabimus. Nimirum ut nunc legitur, genitivi โททเหล็ง ผู้บี่สาผา เทาอินไม์เอง et หยุยγενεταν χαλινών vel ab ἀπούσασα, quod Heathio videbatur, vel quod æque bene fieri posse crediderim, ab irolor reguntur. Si prius, verborum consecutio hæc est: ἀπούσασα τὸν ἀρματό-πτυπον ὅτοδον, ἀπούσασά τε πηδαλίων etc. In quo tamen, etiamsi non offendamur constructionis immutatione (quoniam audiendi verba utrumque casum, genitivum et accusativum adsumere constat) (Cl. Brunckius ipse huic sententiæ favens attulit similis constructionis exemplum ex Anacreonteis:

λυρικής άκους μούσης Φιλοπαίγμονός τε Βάκχου Έτεροπνόους έναύλους.)

ambiguitas quædam et perplexitas in collocatione verborum molesta est, propterea quod particula es post is-ซาะตั้ง inducit auditorem, ut hæc verba, quæ sequuntur, cune proxime antecedentihus σύριγγις Ικλαγξαν έλίreexos vincienda putet, quem quidem. errorem postea, cum ad postrema pervenerit, sero intellectum revocare cogitur. Talem vero verborum structuram vitiosam et incommodam esse nemo non concedit. Iisdem vero incommodis altera ratio premitur, si genitivos πηδαλίων etc. a substantivi Trofor regimine pendere dicamus, quasi poëta sic scripserit: aguaréarvas ότοδον, ότοδόν τι πηδαλίων est. Ne sic quidem huic periodo intricatæ atque

Πυριγενετάν χαλινών. Έτ. Τί οὖν, ὁ ναύτης ἆρά γ' ἐς ωρώραν Φυγων

210

209. જાપનુગાવર્જો] જાપનુગાંગલા Ald. Turn. જાપનુગામર્વેગ Rob. 210. હૈર્દ્ધ જે કેડ્ડી હૈર્દ્ધ જે કેડ Ald. Rob.

impeditæ verborum collocationis macula abstergebitur. Quare nobis ita potius videtur Æschylus scripsisse:

σύριγγις Ιαλαμζαν Ιλίσροχω Ισσιαῶν τ' ἀὐσνων σηδαλίων δια τάμια συμγενετῶν χαλινῶν.

Ausseum nimirum significarent ferream frenorum partem, quæ ipsi equorum ori inditur. Ea alias simpliciter சர்மக, alias ம்சார்மக appellantur. Luculentus est locus in Pollucis onomastico: รอบ อีโ xaxเรอบี รล ฮเอิก์ยูเล, บัสอσόμια. και των μίν ύποςομίων τὰ μίν अर्थित है X रे र र . द वे हुं सर्वाकेश्च प्रत्ये स्वानνωτά, τροχοί, τὰ δὶ τιριά καὶ προμή-κα καὶ άλλήλοις άντιμπλικόμινα ἐν ά-Listus ildu dantúlios na dánto-Hic diserte Pollux ὑσοςόμια tanquam partem a toto χαλιτή discernit. Est autem ea pars freni, quam nos die Stange appellamus. Hujus deinde tres formas enumerat Pollux, έχίνους, τροχούς et δαπτυλίους. Jam έποτόμια recte a Nostro διατόμια appellari potuisse, nemo, ut opinor, du-bitabit, etiamsi hoc vocabulum alibi non occurrat. Quod si nobis detur, omnia sacile expedientur. Sic enim primum ambiguitate constructionis plane sublata, σύειγγις et διασόμια commode per copulam es vinciuntur. Utrisque etiam bene tribuitur zaáyyur. Porro διασόμια χαλινών, ut apud Polluceni δποσόμια χαλινών. Ornatus vero poetici causa antequam proprio nomine xalivar diceret, eosdem hac metaphora descripsit เพลาหลัง ผู้ปีสาคา ซาก-ອັດໂຄນາ. II ກອັດໂຄນາ, gubernaculum, hoc loco transfertur ad frena equorum, ut omnino rem equestrem et nauticam frequenter comparant. Sic Euripidis Hippolytus, (v. 1221. ubi conf. doctiss. Valckenaer. p.295.) habenas retro trahere dicitur, ut remos nauta,

πρασό ἡνίας χιρεῖν Ελειι δὶ, κώσην δεν ναυθένης ἀνής ejusdem manus habenas dirigens appellatur ναύκλησες χείς, ν. 1224. frena νετο δίσκες, ν. 1227. plane ut a Nostro ສາກວິສິລເສ nominantur. Quod autem Æschylus addidit iggizar, id perspicuitatis causa fecit, ut statim auditorem moneret, non de gubernaculis proprie sic dictis, sed de equestribus capiendum esse vocabulum. ornate pro frenis, quæ semper moventur, modo attrahuntur, modo laxantur-TUPIYETET VETO XELIVET, Ut TORIE TUeigem apud Euripidem. Hippol. v. 1223. Jam universum hunc locum ita Germanice quidem reddi velim: O theurer Sohn des Œdipus, ich erschrak über der Streitwagen krachendes Getöse, denn es klirrten die radumwälzenden Naben, es klirrten die Stangen der rastlos die Rossesteuernden feuergeschmiedeten Zügel. Cujus quidem emendationis veritas hoc etiam argumento evincitur, quod hoc modo άξματόχτυπος. ὅτο-Cos generalis imaginis instar est, quæ deinde in duas quasi formas dissolvitur. apparéntures éroses enim partim a stridore rotarum, partim a stridore frenorum (der eisernen Stangen im Gebiss der Pferde) oriebatur. Pauwiana emendatio διάτομα, ori inhærentia, difficultatem non tollit. Si quis vero dia róum pertinacius defendat, ei auctor sim, ut saltem ita rescribat :

irannos τ' άπανων απδαλίων διὰ τόμα. Ita enim et genitivorum nimis hic frequenter concurrentium numerus minuatur, et διὰ τόμα epitheto suo definiatur, et omnino tota dictio propius ad similitudinem versiculi v. 122. accedat, ubi διάδισοι γινόων Ισανίων χαλικοί οςcurrebant. διὰ τόμα vero pro is τόμανι, ut v. 51. et ἰσανικό τόμα, ut ἰσανικό πλεύμονης v. 61.

210. τ΄ οῦς, ὁ ναύτης. Commode hoc poëta instituit, ut Eteocles occasione translationis e re nautica petita, qua inerat in vocabulo πηδαλίως, aliam arripiat haustam ex codem fonta comparationem. Sensus: Quid ergo t Num nauta, cum navis fluotibus laborat, hac in re salutis præsidium inveniat, ut e puppi, ubi gubernacula potius regere debebat, in proram confugiat, deorum

Πρύμνηθεν, εὖςε μηχανήν σωτηςίας, Νεώς καμούσης σοντίω σεὸς κύματι;

Χο. 'Αλλ' επὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ- ἀντ. α'.

χαῖα βρέτη, πίσυνος θεοῖς, νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις, δὴ τότ' 215
"Ηρθην φόδω πρὸς μακάρων λιτὰς, πόλεως
"Ιν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

Έτ. Πύργων ζέγειν εύχεσθε σολέμιον δόςυ;

Χο. Οὐκοῦν τάδ έςαι πρὸς θεών.

Έτ. 'Αλλ' οὖν θεοὺς

Τούς της άλούσης σόλεος έκλείπειν λόγος.

212. Ψρὸς κύματι] ὶν κύματι Viteb. ex interpretatione ortum. 215. ὁλοῶς νιφόμινας] Ita Codd. Regg. ὁλοὰς νιφομίνης Ald. Rob. ὁλοᾶς νιφομίνης Turn. Vict. 218. είγιν] είγγιν Mosq. 2. Ψολίμιον] Sic cod. Regg. Mosq. 1. Ψολιμίων Ald. 219. ἀλλ' οδν] ἀλλ' ὄχκα Rob.

scilicet simulacra ibi veneraturus? Nimirum in prora navium erat waeaenger, quod ubi dei cujusdam figuram referebat, a nautis adorabatur. Romani tutelam quæ in puppi erat, ab insigni, quod in prora poni solebat, discernebant. Hoc discrimen Græci ignorant. (Optime post Salmasium ad Solin. p. 403. et Schefferum de militia navali iii. 1. p. 372. sqq. hanc causam tractavit doctiss. Enschede, in diss. de tutelis et insignibus navium, cujus summam dabimus in lexic. Æschyleo voc. Πρώρα.) Pluribus ad intelligendum h. l. præsertim cum sua se ipsum luce collustret, opus non est ; nec Stanleii longam de ea re disputationem, præsertim cum multa, quæ ab h. I. aliena sunt, continent, hic ut exscriberem a me impetrare potui.

213. sqq. 'All'-dladv. At nos deorum numine fretæ ad eorum antiqua simulacra accurrimus, cum perniciosæ tempestatis ingruentis strepitus in portis oriretur, tum igitur metu conversæ sumus ad supplicationem, rogatura deos, ut hanc urbem auxilio suo protegant. Magna in horum verborum ordine ac delectu animorum perturbatio, magna quoque in hac deorum mentione ter injecta, ini duimoron-mio uvos 9 sois-meds μακά εων λιτάς, mulierum religio cernitur. "pas proprie nix confertim cadens, Schneegestöber, h. l. transfertur ad saxorum multitudinem, quibus

turres et pinnæ murorum ab hostibus percutiebantur; i. q. supra proprio vocabulo $\lambda \omega \partial \omega_i$ enuntiatum reperimus v. 159.

218. πύργων σίγειν εθχεσθε στελίμιο Sopu; Interrogative hæc enuntiata significant: Quid? num optatis ut turres nostræ hostium arma et impetum sustineant? Tumque Chorus affirmative respondet : อบิวอบิร ชน์อี รัฐสม สอุอิร 3เตร. Utique ergo hac penes deos erunt. Fortasse tamen rectius fuerit, post sie puncto, post Sees vero interrogandi signo distinguere; ita ut Eteocles hoc dicat : At vos potius precamini, ut turres hostium impetum sustineant. Nempe, ut euzeode imperativus sit, q. d. Quid aitis? Vos deos rogare, ut ipsi urbem defendant? Quin potius precamini, ut turres nostræ satis firmæ ac validæ sint ad propulsandum hostium impetum? tumque Chorus respondeat: Nonne igitur hæc penes deos sunt? siyun walimier dogo vel est sustinere, vel propulsa-

re, i. q. ἀποςίγων v. 236.
219, 220. ἀλλ' οῦν—λόγος, atqui vero deos ferunt capta urbe excedere! Sed h. l. me parum delectat articulus rois ad sequentis versiculi initium rejectus. Quid? si putemus Æschylum scripsisse:

άλλ' οὖν Θιοὺς φὐτοὺς άλούσης πόλιος ἐπλιίπιν λέγος, ut hæc sit regis sententia: Aigui dess

· 50. B'.

Μήποτ' έμον κατ' αλώνα λίποι θεών Xo. Αδε σανήγυρις, μηδ' εἰσίδοιμι τάνδ' 'Αςυδρομουμέναν σόλιν, και ςράτευμ' 'Απτόμενον συρί δαίφ.

Έτ. Μή μοι θεούς καλοῦσα βουλεύου κακώς Πειθαρχία γάρ έςι της εὐπραξίας

225

222. sieidana] inidana Ald. Turn. Vict. sieidana reposuit Brunck. ut metrum antithetico conveniret. Ita v. 222. et 229. sunt asynarteti ex dochmaico et dimetro iamb. brachyc. 223. ຂ້ານຮ້ອນພວນແຄ່ງ ຂ້ານຮ້ອນແຄ່ນນາ vitiose Ald. 225. zazas] deilas Mosq. 2. ασυδεομουμίνην Turn.

ipsos ajunt capta urbe excedere; vel, ut idem latius declaremus: Vos quidem hec a dis pendere dicitis, at nisi cavetis, ne tumultu vestro ac trepidatione cires ad defendendam urbem languescant, vestræ sane preces nihil profuerint; captam enim urbem ipsos quoque deos deserere ferunt. Notum est veterum commentum, Troja expugnata visos esse deos simulacra sua auferentes. Cf. Schol. ad h. l. Stanleius ad partes vocavit Euripid. Troad. ubi Neptunus ait:

Λείσω τὸ αλεινὸν "Ιλιον, βωμούς τ' έpeoùs,

*Ερημία γὰρ πόλιν έταν λάβη κακή, Νοσεϊ τὰ τῶν Θεῶν, οὐδὶ τιμᾶσθαι θέ-

item Virgil. Æn. ii.

Excessere omnes adytis, arisque relictis

Di, quibus imperium hoc steterat.

221. sq. Mhart - warnyueis, Ne unuam mea ætate hæc deorum societas urbem deserat. Di dicitur, quia in conspectu erant deorum simulacra.

222. sqq. μηδ εἰσίδοιμι—ἀπτόμενον πυρί δαϊφ. Vulgo participium ἀσυδρομαmirn vertitur percursam, et in indice Burtoniano denotare dicitur urbis statum, quando trepidant et circumcursitant cives. Quod h.l. tamen admitti nequit, quia sic incommodus oriretur pleonasmus. &sudeousitas wolis igitur hoc potius significat: ad arcem urbis fit hostium concursus atque oppugnatio. Ne umquam, Chorus inqui, videam arcem urbis ab hostibus oppugnari. Nisi forte &τυδρομείν πόλιν simpliciter sic dicitur ut πολιοςκείν πόλιν. καὶ τράτευμ' άπ-Tousvor Tugi data Stanleius vertit : et castra accensa igne hostili? At redrivea an unquam cartra significet, dubito; et si id fieri posse concedam, tamen ab hoc loco alienum est. Castra enim non erant obsessorum civium, sed hostium potius urbem cingentium. Itaque seársopa de cxercitu hostili intelligendum et άπτόμενον สบคู่ data est aggredientem s. grassm-tem infesto igne. Si quis tamen ฉัสชังmeror passivo sensu pro incensum accipere maluerit, non equidem valde repugnabo, modo idem σεάπευμα aut milites Thebanorum aut omnem omnino populum Thebanum significare statuat; sicut alibi seuris de populo dicitur. Quamquam si quis hanc rationem initurus sit, auctor ei fuerim, ut vulgatæ ἀπτόμενον præferat lectionem a Scholiasta memoratam, satis ut opinor antiquam, τυφόμενον. id enim h. l., ubi non de ædificiis, sed de vivis hominibus sermo est, aptius fuerit. Cf. lexic. Æschyl. voc. Τύφω. Germanice h. l, ita convertere liceat: und o dass ich nie die Veste dieser Studt gestürmet, nie ihr Volk von des feindlichen Feuers Rauchdampf geängstigt sühe!

225. µń µoi-xaxãs. Vide ne deos invocando male nobis consulas; h. e. non omnino quidem deorum venerationem improbo, at cave ne nimium precibus et lamentationi indulgens in timorem milites nostros conjicias, adroque temere atque inconsulto civitatem perdas. Cf. v. 238.

226, 227. xudaexía yáe ist ris tiπραξίας μήτης, γυνή, σωτήρος. Ante Brunckium V. D. jam Abreschius viderat, surnços non substantivi sed adjectivi loco positum et cum songa-Eias construentum esse. quis cum Stanleio structura masculini

Μήτης, γυνή, σωτήξος δδ έχει λόγος. *Εςι. Δεοίς δ' έτ' ίσχύς καθυπερτέςα. Xo. Πολλάκι δ' έν κακοίσι τὰν ἀμήγανον Έχ γαλεπας δύας υπερθ' όμματων

åντ. Β'.

230

227. yorn, swenges] yorn swenges, Turn. Vict. Stanl. conj. swenges. Sed optime h.l. interpunxit Brunck. præeunte cod. Reg. B. ut yurn sit vocativus, et ad chorum pertineat; survies autem enallage generis non infrequenti cum sureixus

228. [r.] Nullum distinctionis signum Ald. Turn. 3 [r] 3 ir Turn. di e' Vict. 229. 727] Canter sine causa idonea conj. 727, quod legitur ap. Marcellin. de vita Thucyd. ubi h. l. citat; et ab Heathio probatur. Pro παποίει in Mosq. 2. est παποίειο. 230. ἐκ χαλισᾶς] πάπ χαλισᾶς Rob. Viteb. Suspicor poëtam scripsisse wαγχαλισᾶς. ὅστες ἡ Heathius ex Mar-

cellino l. l. legendum censet base 7'.

σωτήρος cum feminino εὐπραξίας offendatur, ideoque surnes substituendum censeat, multa locorum exempla in medium protulit, in quibus non modo masculina, sed et sequioris sexus nomina adjectivorum instar adjunguntur cujuscunque generis substantivis. Æschyl. Pers. 943. πόλιως γίνας πιν-9πτῆρος, et Eumen. v. 186. δίκαι καgarnenges. Agam. v. 675. et Soph. Ed. Tyr. v. 80. τύχη σωτής. Idem in Antig. v. 1086. λωθητήςει 'Ερίννυις. Adde ex hujus, in qua versamur, tragodiæ v. 128. παιδολίτως "Epis. Satis igitur declaravit Abreschius, σωτήeos cum sir englas bene coire. Non tamen æque bene difficultatem in vocabulo yuvi latentem expedivit. Primus autem omnium Brunckius vidit, non nominativum sed vocativum esse, et ad Chorum pertinere; hoc nimirum verborum ordine: สนา และหา้อ γάς, δ γυνή, έςὶ μήτης τῆς σωτῆρος εὐweakins. Ut enim Chorus ipse de se loquens, plerumque singulari numero utitur, sic h. l. eum Eteocles tanquam singularem personam compellat. mile exemplum V. D. excitavit e Sophocl. Œdip. Tyr. v. 1111. ubi Chòrum compellans (Edipus vocativo rei-•60 utitur, quod librariis et editoribus parum intellectum diversimode vexatum fait. Ad sententiam vero idem post alios opportune comparari jussit Sophocleum illud Antig. v. 672. sqq.

'Αναρχίας γὰρ μείζον οὐκ ἔςτν κακόν. Αὐτη πόλεις τ' ὅλλυσιν, ἦδ΄ ἀναςάτους Οἴκους τίθησιν· ἥδε σὺν μάχη δορὸς Teoras zarajónyvvei. var d' de Souprivate

Σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ή πειθας-

zín. 227. So Izu Lóyos, habes meam sententiam, s. hoc igitur tibi dictum sit.

228. 151 scil. 211. Repetit enim Chorus affirmandi causa illud isi in Eteoclis verbis wudaezia yág isi etc. Quæ quidem interpunctio hic unice vera est; quamquam Aldinæ editionis ratio isi Star d' ir lexès nadurterien sensu non caret.

Stois & It' is xus na Surteriea. Quamquam tibi concedimus, obedientiam erga magistratum prosperitatis matrem esse, deorum tamen vis ac potentia multo superior est.

229. sqq. xollázo-ighor. Pulcherrimam allegoriam sic intelligo: Ac sape in malis rebus deorum potentia nubem oculis impendentem, gravi calamitate incluctabilim erigit.

Quam ornate igitur extulit id, quod propriis verbis sic dicendum fuisset: Deorum potentia sæpenumero gravissimam calamitatem, que proxime jam instabat et urgebat, avertit. aunxaves in χαλιπας δύας νιφίλα, nubes tanto tamque difficili calamitatis onere ac pondere premens, ut viribus humanis nec dirigi, nec averti possit. Qui illud in xalsπας δύας, quod cum ἀμήχανον construere debebant ad sequens participium zenμναμέναν traxerunt, hi quid allegoriæ veritas postularet, non viderunt; fefellit autem eos, quod in præpositionem hic locum denotare existimaverunt, quæ potius causam designut; et αμήχανος έκ χαλεπας δύας est nubes, que propter difficilem qua oneratur calamitatem depelli non potest. ie 90,

Κρημυαμέναν νεφέλαν δρθοῖ. Έτ. 'Ανδρών τάδ' ἐςὶ, σφάγια καὶ χρης ήρια Θεοῖσιν ἔρδειν, πολεμίων πειρωμένων

Σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν, καὶ μένειν ἔσω δόμων.

Χο. Διὰ θεών σόλιν νεμόμεθ ἀδάμαςον 5ς. γ΄. 235 Δυσμενέων δ' δχλον σύςγος ἀπος έγει. Τίς τάδε νέμεσις ςυγεῖ;

Έτ. Οὖτι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος ᾿Αλλ' ὡς ϖολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῆς, Ἔκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοδοῦ.

Χο. Ποταίνιον κλύουσα σάταγον άμα ἀντ. γ΄. Ταρδοσύνω φόδω τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν,

. 232. 167] ἔχει Rob. 234. ἔσω] εἴσω Rob. Vict. ἔσω dedit Brunck. e codd. Regg. cf. not. ad Prometh. v. 478. sic et Mosq. 1. 236. ἀποτίγει Δαστίγει Mosq. 2. 237. τίς τάδι στι στάδι σπιπες ante Brunckinm, qui, ut versus antistrophico responderet, Heathio monente rescripsit τίς τάδι. 240. ἔπλος] εἴπλος Ald. Rob. Turn. 241. πλόνυσε χεύωνε Rob. Η των versum ita emendat Heath. ut metrum antithetico respondent: πετάνει πλόνωσε γε πάταγον ἄμα. 242. τάκδ] σύνδ Ald. In Mosq. 2. legitur: τάκδ ἰς σπο-

Figit, summovet nubem in colum, quæ antea oculis quam proxime impendebat, præsentemque tempestatem minabatur, ne quid porro ex-timescendum sit. Germanice sic eloquamur sententiam: Dennoch ist · der Götter Macht noch weit erhabner; und oft lichtet sie im Unglück die mit schwerer Drangsal unwiderstehlich herabdrückende dicht über unsern Augen schwebende Wolke. Jam mihi videat aliquis, an non Canteri conjectura, qua τὸν ἀμάχανον pro τὰν ἀμάχανον Legendum censebat, hujus loci eleganfiam prorsus corrumpat. Atqui ea patronum nacta est Heathium, metrorum illum quidem satis peritum, at a venustatis poëticæ sensu judicioque parum instructum, qui sic istos interpretatur versiculos: Deorum potentia eepe in malis hominem consilii inopem et impotentem e difficili calamitate erigit, nubemque super oculos impendentem tol-

232. sqq. adjar—tou douar. Virorum est curare, ut diis hostice et sacrificia rite offerantur, hostibus incursionem tentantibus; vestrum vero est silere, ac domi vos continere.

235. sqq. die Sien-suyai; Deorum beneficio urbem nostram adhuc invictam servamis, e. incoliinus, hostiunque turbam turres nostræ propulsant; quænam igitur est invidiosa illa obtrectatio, quæ hanc nostram deorum reverentiam culpet, aut oderit? ræði non ad proxime præcedentia, sed omnino ad Chori meticulosam religionem pertinet, quamei Eteocles vitio verterat.

238. sqq. over-versepesso. Non equidem vobis invideo aut prohibeo, ne deos colatis, at ne timidos mihi reddatis cives, quiescite, nec ultra modum nimis metuite.

241. sqq. worning-inquis. Recenti strepitu audito trepidi timoris plenie hunc in arcem, venerandam sedem, confugimus. His verbis mulierculm veram tragodiæ scenam diserte declarant; in arce enim urbis Cadmea, edito igitur loco, se jam versari significant, quod si attendisset Portus, non in turri vel muris Chorum constitisse opinatus esset. víμιον Τδος propter antiquitatem arcis Cadmeæ, et propter tempolorum sancitatem.

Τίμιον έδος, ἰκόμαν.

Έτ. Μή νῦν, ἐὰν θνήσκοντας ή τετρωμένους Πύθησθε, κωκυτοϊσιν άρπαλίζετε.

Τούτω γάρ Αρης βόσκεται Φόνω βροτών. Χο. Καλ μην ακούω γ' ιππικών Φρυαγμάτων.

Έτ. Μή νῦν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν.

Χο. Στένει ωόλισμα δήθεν, ώς κυκλουμένων.

wier v. s. isium. Versus 241, 242. paulo audacius ita emendandos esse conjicit Brunck. ut strophico suo v. 241. metrum respondeat:

Πρόσφατον αλύουσ' ότοδον άμα φόδφ Ταρδοσύνφ ποδί τάνδ' ἐς ἀπρόπολιν

vel intacto secundo versu primum ita restitui posse opinatur:

Πρόσφατον πλύους ότοξον άρτίως.

244. στοςωμένους] στοςαμμένους Viteb. 245. άρσαλίζετι] άρσαλίζετι Ald. 246. φόνψ] φόδψ Ald. Victor. Cur φόνψ prætulerimus, expositimus in com-

mentar, ad h. v. 249. \$69:0] ya9:0 Ald. Rob. sundeupiner] sundeupiner sic Mosq. 1.

244. sq. ph vir heraliters. No. lite igitur, si forte occubuisse quosdam aut vulneratos esse resciveritis, cos lamentationibus excipere. zazvreien derali-Ters Schol. B'. exponit Denves semars, ad sensum quidem satis bene, ne cum lesso et lamentatione discurrite; veruntamen, an certa satis sit intransitiva verbi ἀςσαλίζων, quod raro occurrit, significatio, mihi non constat. Active certe, pro auferre ponitur Eumenid. v. 986. et Hesychius agranizana interpr. asuirus dixouus. Unde conficio ante zazoreion agradiçere subintelligendum esse avreus, quod ad Sen. exercas à rerempisous pertineat; Eteoclemque monere, ne Chorus, si forte audierit aliquos vel mortuos vel saucios e prælio efferri, lamentatione cos excipiat vel prosequatur. Ceterum Scholiastes in Cod. Guelf. άρπαλίζετε interpretatur ταςαχάν και δόςυδον ποι-ÑTL.

246. τούτφ γὰς "Αςτις βόσκιται φότφ βοσαίνα. Utra harum lectionum, φότφ am φόξφ, verior sit, haud adeo proclive est decernere. Si φόξφ legas, sensus etit: Tali enim timore ac trepidatione hominum pascitur Mars, i. e. augetur belli discriment, quæ sententia regis consilio sat bene responderet. Sin φότφ teneas, hos dicht Recockes: Tali

enim hominum cade ac sanguine Mars delectatur; ut vernaculo sermone aliquis diceret: Und wenn thr von Todten und Verwundeten höret, so erhebt niur kein Jammergeschrey. Defin im. Kriege ists nun einnal nicht anders. Blutvergiessen und Metzeln ist des Kriegesgottes Lust.

247. zei pir-Pevaypárar. Enim-

249. siste—xundoppisos. At nimirum tota urbs gemit utpote hostibus cam obsidentibus. In xundoppisos facile suppletur xolipios. Anonymus Anglus sp. Burtonum hanc sententiam its interpungendam existimat:

fine wédupa, dader de zuzdespl-

e quo ille hunc sensum elicit: Gemit unbs, s. per urbem fit tumultus, quesi

Έτ. Ο υκουν εμ' άρκει τωνδε βουλεύειν ωέςι;

Χο. Δέδοικ, άραγμος ἐν σύλαις ὀφέλλεται.

Έτ. Ού σίγα; μηδέν τωνδ έρείς κατά ωτόλιν.

Χο. 'Ω ξυντέλεια, μή σορδώς συργώματα.

Ετ. Οὐκ ἐς Φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήση τάδε;

250. οῦκουτ ἐρκεῖ :] οὐκοῦτ ἀρκεῖ. Ald. 251. ἀραγμὸς] ἀραγμὸς δ Ald-Rob. particulam à sustulit Brunck., utpote h. l. inertem. 252. οὐ σῖγα :] οὐ, σίγα Ald. Rob. 253. ξυντίλια [ξυγγίνια Rob. 254. ἀνασχύση] ἀνασχύσι Mosq. 1-

quidem ii qui eam obsident,—ut sit apoziopesis. Recte vero vulgarem distinctionem tuetur Burgessius V. D.
339ss vero h. l. significat nimirum, videlicet. Si Anonymi illius interpunctio valeret, dicerem dissi dis positum
esse pro dis dissis, et exponerem: Gemit urbs, quippe quam scilicet jamjam
obsidebunt hostes; vel: quasi enm jam
hostes obsideant. Sic enim pro quasi
cum participio ponitur dissis, v. c. Eurip. Orest. 1320. Pro zundougisms
vero Burgessius mavult nundouverse.
Supra tamen etiam nundouverse active

250. sonsur-wie: Nonne igitur

251. Tota hæc diverbii pars a v. 247-260. admirabiliter fervet Chori timentis et Regis hunc timorem increpantis concertatione. Itaque præmetu Chorus id quod Eteocles dicit audire non videtur, nec ad ejus dicta respondet, sed potius suum ipsius augorem prodit.

didan'-οφίλλεται. Metuo: strepi-

sus in portis augetur.

252. οὐ σῖγα; In MS. Guelf. est: Oὐ. σίγα. cum scholio superscripto: οὐδαμῶς. σίνακ. q. d. Eteocles: Non est verum quod dicis. Tace. Verum hæc. interpuactio cum alias incommoda est, tum propter metrum prorsus aliena. Imperativus enim σίγα longam habet ultimam syllabam, qua hic brevi opus est. οὐ σῖγα; non tu tacite scilid habebis? Sic Eurip. Herc. Fur. v. 1042. οὐ σῖγα, σῖγα; et absque ellipsi Sophocl. Ajac. v. 75. οὐ σῖγ ἀνίξη; quæ quidem loca Abreschius laudavit.

253. & gurilsia, un medes rueyúpara, 6 deorum societas, noli prodere parres, h. e. noli committere ut urbs nostra ab hostibus expugnetur. ξυντίλεια ut v. 222. ωανήγυριε θεῶν. Quod hic petit Chorus, μὴ προδῷς συργώμα]α, id supra v. 171. plenius ita elocutus erat: πόλιν δορίπονον μὴ προδῶΥ 'ενερ-

Púra seasã. 254 our is placer signe anasynen சுல்: " Locutio, que hic locum habet, viros doctos fefellit, neque enim sus is phogen significat num tibi mors erit, uti Stanleius vertit, quamquam in annotationibus meliora docuit; neque rade cum is poses conjungendum (quod nescio quomodo in mentem venit Anonymo Anglo), ut significet que nobis fraudi sunt, quas interpretationes satis refellunt observationes Spanhemii ad Callimach. Hymn, in Apoll. v. 113. Bergleri ad Aristoph. Plut. v. 394. et ad Alciphr. l. i. ep. 17. virerum doctorum, explicantium formulas Spanhemius igitur ceteris rectius Nostrum interpretatur: nen in malam rem abiens tacita hæc tolerabis? Sed neque sic etiam res penitus conficitur. Tade non avaczách sed ciyac sensu sequitur, quod signed ex disσχήση pendet. ἀνασχήση σιγώσα τάδι. avixie Sai vero participium pro infinitivo sæpius adsciscere notissimum est. vid. Valckenaer ad Phæn. Eurip. p. 206. His constitutis Æschylum interpretarj malim : Nonne, perdita, de his tucere sustinebis? sive ad sententiam plenius ac disertius: Nonne perdita tibi temperabis, quo minus hac in vulgus spargas? Ceterum Sophoclis Œd. Tyr. versus 1156. a Spanhemio etiam citatus interpretationis instar est:

Oux, 115 δλιθεον, οὐ σιωσήσεις έση ε ubi interrogationis signum, quod vulgo post δλοθερε ponitur, tollendum ca." Χο. Θεοί σολίται, μή με δουλείας τυχείν.

Έτ. Αὐτὴ σὺ δουλοῖς καί με καὶ πᾶσαν τοίλιν.

Χο. ΤΩ σταγκρατές Ζεῦ τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος.

Έτ. 🗘 Ζεῦ, γυναικών οίον ὧπασας γένος.

Χο. Μοχθηρον, ώσπερ άνδρας ών άλω ωόλις.

Έτ. Παλινςομεῖς αὖ, θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων;

Χο. 'Αψυχία γαε γλώσσαν άξπάζει φόβος.

256. καί μι] ἰμὶ Ald. Rob. κάμὶ Mosq. 1. Viteb. ἰμὶ καὶ omisso priori καὶ Mosq. 2.

259. ἄνδρας] ἄνδρις Ald. Turn. codd. Regg. ἀλῶ] Heath. conj. lάλω præter necessitatem.

260. καλοτοριίς] κάλοι τομιίς Ald. Minime lála præter necessitatem. audiendus Pauwius, cuid mentem venit wider risus. 261. ἀψυχίφ] ἀψυχίς Ald.

Hactenus Burgessius V. D. quicum plane consentio, nisi quod is \$9600 latine melius redditur nota illa irascentis interjectione malum. Nunquamne vos, malum, de istis tacere sustinebitis? Germani hanc formam pressius imi-tantur: Aber, zum Henker, könnt ihr nicht davon stillschweigen?

255. Seel Modital, un pe doudelas ອນຂະເຂົ້າ, elliptica ratio, supplendum enim Διλήσητε vel simile. πολίται iidem qui supra v. 69. wolievouxoi. O dii urbis præsides, nolite committere, ut

in servitutem incidamus.

256. auth - πόλιν. Imo vos ipsæ me et omnem civitatem in servitutem conjicietis. cf. v. 193. sqq.

257. I waynearis - Bilos. O Jupiter omnipotens, in hostes converte telum. Apte βίλος de fulmine intelligi potest.

258. Magna irrisionis indignationisque vis est in eo, quod Eteocles Chorum imitatus orationem ad Jovem convertit. O Jupiter, quale tandem mulierum genus procreasti? Was für ein Gezücht hast du an den Weibern erschaf-

259. Regis acerbitatem acerbitate Cherus compensat, ita ad ejus quæstionem quasi Jovis nomine respondens: Miserum, scil. genus, eque ac virorum, quorum urbs expugnata fuerit. Nimirum cum, si constructionem a Choro inceptam prorsus continuare voluisset, dicendum fuisset ardear, immutavit pro dialogi libertate et metri causa structuram verborum, quartumque casum eodem sensu posuit. Post μοχθηρόν, si Ενδρας legitur, repetendum ex antecedentibus aracs. Sin anders cum Ald. et Turn. (quam lectionem Grotius quoque in Excerptis secutus est) post μοχθηρον-supplendum esset γι ένι. (Vel, ut in Cod. Gueiferb. sic distinguendo: μοχθηρόν એ જ જરફ સંખેણક de alog voles, q. d. pozonede duars, deuce cieir of tropes de alog voles. Sic fere declarat glossa interlinearis.) Ista vero ratio verior est, et ad colloquii nexum aptior.

255

" هُمُهُ aoristus est subjunctivi, quem fere comitatur particula de hic suppressa, ut in isto Œd. Col. versu

γίροντα δ' όρθυν, Φλαύροι, δε νίος αίση. Hac ellipsi nihil apud poëtas frequen-tius. Non audiendus Heathius, qui re-

ponit iáh ... Brunck.

260. Taliteousis ad, Siggieres Lyal. μάτως; " Minime audiendi Stanleius et Burtonus vertentes malinopuis, ilerum obgannis, quamquam cum iis consentit Schol. 6'. Multo potius amplectenda videtur Schol. a'. glossa, δυσφημείς, quem ob significatum Valckenarius supra ad v. 7. laudatus *** ... rousis cum mulippodes comparat. Verto: Male ominaris iterum amplectens deorum simulacra?" Burgess: Et recte quidem, sed hac lege, ut as ad maximus kirs, non ad Signárova referatur. Quærit autem, cur iterum male ominetur, quia Cherus expugnationis mentionem injecerat, his verbis av ala af-Air, id quod antea jam sæpius fecerat, e. c. v. 221. sqq. 225.

261. άψυχία γὰς γλώσσαν άςπάζυ φόζος. Ante γὰρ supprimitur Eteocles quæstionis affirmatio, quam his verbis Έτ. Αιτουμένου μοι κουφον ει δοίης τέλος. Χο. Λέγοις αν ως τάχιςα, και τάχ' είσομαι.

262. po zeuper si] pos, zeuper, si Victor. git eisepas.

263. Male Pauwius corri-

άψυχία est dativus causm. 262. αἰτουμίνα μοι πουφον εί δοίης τέ-Ass. Utinam petenti mihi levissimum hoc officium præstares & Könnte ich doch durch mein Bitten nur die einzige kleine Gefälligkeit von dir erhalten! rias, proprie tributum, perquam accommodate h. l. de offició ponitur, quod quis ab altero cum poscere possit, petere tamen mavult. Qui h. l. vim particulæ si non assecuti sunt, vocabulum ***** commatibus incluserunt, sic: αίτουμένο μοι, πουφον, εί δοίης τέλος, q. d. facile tibi esset, si petenti mihi officium preberes. Veriora autem docuit Abreschius, cujus observationem, quamvis paulo prolixiorem, tamen hic studiosorum præsertim causa descri-

bere placet. " si doing, interpres si dederis, bene, modo si ceperit pro utinam, ut in Virgil. Æn. v. 187. Si nunc se nobis illeramus ostendat. Quo sensu si vae usurpari multi docuere ; adde si lubet Nostrum in Prometh. v. 152. Soph. Œd. Tyr. v. 80. et si yae apster Eurip. Orest. v. 1584. etc. si yae visure, et si yae yimile ravra Lucian. in Prometh. extr. Longus lib. iii. p. 77. ii yae 40τως γένειτο Χλόμ. Nec minus obvius usus voculæ si solitariæ, quem tamen qui adstruxerit novi neminem. Certe ipse Suidas, dum notat si esse simernon aliud adfert exemplum, quam Pisidis locum, in quo itidem i vác. (Nempe quia si yae non simpliciter est utinam, sed utinam enim, id quod Abreschium ut multos alios fugisse videtur.) Subjungemus nos quædam: Soph. Ed. Tyr. v. 883. ι' μω ξυπίπ Φίροντι μωίρω. Eurip. Hec. v. 836. ι' μω γίνωτο Φθόγγος. Idem in Orest. v. 1614. ei δὶ τόδ' ἦr.—Ex mente Scholiastæ duplici ratione verba distingui possunt, ut scilicet vel κοῦφον intra duas virgulas includatur, vel ut (rectius) edidit Stanleius alias secutus editiones. Keipar dien dirit Nostro equalis Pind: Isthm. Od. i. v. 60. et πούφαν πτίσιν in Olymp. Od. xiii. v. 118. pro εὐχεςῆ, ἐαδίαν, ἀνεσαχθῆ, ut explanant ad eum Critici. Quo fere sensu in Æsch. Prometh. v. 700. habetur πούφως. Nec alienum hinc est hoc Herodot. lib. vii. c. 38. sai ilaφεὸν τυγχάνα ièν ὑπουεγῆσαι, prout supra in Prometh. v. 636. baroupy nous xágo. Lectionis varietas, quam adnotat Schol. . Aéyer pro viles, orta videtur ex versu sequenti, sed vilos est longe significantius. (Imo unice verum; nam λόγον aperte repugnat sequentibus; non enim sermonem, sed silentium poscit a Choro Eteocles. cf. v. 264.)" Abresch.

263. λίγοις ἄν ὡς τάχισα, καὶ τάχ' εἴσομαι. Commode Stanleius advocavit Sophoci. Œdip. Tyr. v. 1516. ubi quærenti Œdipodi: οἶσο ἱρ' ἱρ' οἶς αὐν εἰμίς Scime autem qua lege hinc abiturus sim, respondet Creon: Λίξιις καὶ τόσ' εἴσομαι. Nimirum in talibus est μακεολογία quædam antiquitatis quodammodo simplicitatem redolens, quæ a recentiorum linguarum genio aut prorsus abhorret, aut saltem quo minus ad verbum reddi possit, prohibetur. Sic

v. c. Homericum illud : 'Eğaúda, pal neóns veğ, Iva eldenev

aμφω,
nemo recte Germanice ad verbum
transtalerit: damit wirs beide wissen;
sed postrema in versione vel supprimenda, vel cum ceteris paulo liberius
ita efferenda sunt: Rede, verschliess
deinen Kummer nicht in deiner Seele,
theile mir him auch mit. Quae quidem
si reputasset Pauwius, non profecto
hic nodum in scirpo quæsivisset; certe
ejus emendatione τάχ εδεσμαι scil.
τίλος, statim tibi feram, prorsus non egemus. Ad nostrum sensum nihil his

'Ετ. Σίγησον, ὧ τάλαινα, μὴ Φίλους Φόδει.
Χο. Σιγῶ· ξὺν ἄλλοις ϖείσομαι τὸ μόςσιμον.
 °Ετ. Τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὖπος αἰροῦμαι σέθεν.
Καὶ ϖςός γε τούτοις, ἐκτὸς οὐσ' ἀγαλμάτων
Εὔχου τὰ κςείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς Κἀμών ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ 'Ολολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ ϖαιάνισον 'Ελληνικὸν νόμισμα θυςάδος βοῆς, Θάρσος Φίλοις, λύουσα ϖολέμιον Φόδον. 'Εγὰ δὲ χώρας τοῖς ϖολισσούχοις θεοῖς

265. ξύν] οὺν Ald. 268. πριίσσω ξυμμάχους] συμμάχους Rob. πριίσσω ξυμμάχους Viteb. 270. παιάνισον] Sic codd. Regg. Ald. Turn. alii παιώνισο.

verbis Chorus dicit præter ista: Age, celeriter id quod vis eloquere, ut sciam quid velis. Nun dann, nur geschwind heraus damit; hättest du es schon gesagt, so wüsst' ichs auch schon. Stanleius ad verbum reddidit: Dicas quam citissime, et cito sciam.

264. σίγηση φίζει. Jam igitur exponit Eteocles, quid fieri a Choro velit. Silete, ό misere, nene amicos, milites nostros, in terrorem ac fugam conjicite.

265. Tandem ægre confirmat animum Chorus. eigā to allois alicepas to poseipas. Tacco: cum ceteris feram fatalem necessitatem.

266. τοῦτ' ἀντ' ἐκιίνων τοῦπος αἰροῦμαι σίθιν. Recte hæc interpr. schol.
Hocce igitur dictum magis probo, quam
ista priora. Germ. Nun das ist doch
ein Wort! das lass ich mir eher von
dir gefallen.

267. sq. zai weis ys reutus—ilus. Ssuis: ac præterea quidem recedens a simulacris, meliora ominare, ac precare ut nobis auxilium ferant dii. À simulacris deorum virgines recedere vult. Eteocles, quia summæ anxietatis erat, ea complecti; itaque vota diis facere, eosque precibus venerari nihil prohibet, modo id ne sic fieret, ut nimiana animi desperationem simul declararent.

269. Que sequuntur, de sollemni pæane capienda sunt, seu invenio, quod, antequam prælium iniretur, inter escrificia canebatur, quo genere carmi-

nis et animus addebatur militibus, et ut dii victoriam darent petebatur. In eoque verbis præibat rex vel imperator; populus vero et milites acclamabant. cf. Pers. v. 385. sqq. zajuar ànovene svyparur, et notis meis, que mox pro salute civitatis rite facturus sum, auditis, laura en exexper isees suparn muchuser, tum vero tu sacram illam deos placantem cantilenam, pæna sc. cantato. έλελυγμός ut v. 827. šæeleλύζων de fansta et læta acclamatione, adeoque in bonam partem acci pitur. pitium reddat, i. e. placantem, intransitiva, quod Æschylo solenne est, nominis significatione, in transitivam detorta. Έλληνικόν νόμισμα Δυσάδος βοής, i. c. ac Δυσάς βοή τους Έλλησιν νεναμισμένη. Suràs βon, der Opfergesang. Bon enim h. l. de cantu intentiore, et propter multitudinem canentium pleniore. Sagores Φίλοις, qui cantus fiduciam inspirat amicis; poëtica enim audacia. Ságres pilos dictum pro Sajjoure piλους. (Falso Burtonus supplendum censet iumnoura.) L'oura melipson po-Cov, exuto jam omni hostium timore. 26oven ad Chorum pertinet, et cum axésusu et muiárises conjungendum. λίμιου φόδου pro συλιμίου. Sic imin αίδο pro iμου αίδο Pers. 701.

265

270

273—280. iya di dipus. Ego vera diis urbanis et paganis, forensibus item, Dirces fontibus, neque vero Ismenum excipio, re bene gesta et urbe servata voveo, nos deorum altaribus ovium sanguine pem

Πεδιονόμοις τε κάγορᾶς ἐπισκόποις, Δίρκης τε πηγαῖς, οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω, Εὐ ξυντυχόντων, καὶ σόλεως σεσωσμένης, Μήλοισιν αἰμάσσοντας ἐςίας θεῶν, Ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν ὧδ' ἐπεύχομαι Θήσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα

275

275. suyais] suyus Rob. 279. le Supara] is Supara Tuth.

fusis, taurisque mactatis, tropea ipsis et vestes hostium, spolia adversariis armorum vi erepta, sacris ædibus dicaturos esse. Nempe Sigur, quod ponitur pro Esandiesis, ante eyrois dopois repetendum est. Lápues dains deveisinances, his verbis antecedentia medamier is 34mara mugis illustrantur. Neque alienum est a vero, quod Heathius monuit, σολιμίων non prorsus æquipollere ve datur. Tolipiur enim est universe hostium, datas vero adversariorum infestorum, h. e. qui modo in concursu cires oppugnaverant. Imo si batar prorsus idem esset quod wolimier, non tamen ideo cum Pauwio in daleur mutare opus esset.

275. οὐδ ἀπ' Ἰσμπνοῦ λίγω. Tmesin esse pro ἀπολίγω, vidit Stanleius. At constructio laborat. 'Απολίγων enim vulgo accusativum regit. Itaque nisi ciaus enallagen fingas, vel post Ἰσμπνοῦ vocabulum ποταμον subintelligi dicendum, vel tenenda est lectio Δίσμης το ππητῆς, et repetendum ἰπισκότως, quasi scriptum sit Δίσμης τι ππητῆς ἰπισκότως, οὐδ ἀπολίγω 'Ἰσμπιοῦ ἰπισκότωνυ. Si cui vero πηγαίς præplaceat, ei auctor sim, ut rescribat, οὐδ ἀπ' Ἰσμπιοῦ λίγω.

279. Show τρόπαια. "Notatur Æschylus a Scholiaste, quasi tempus non recte observaverit, οὐδίσω γὰς ἡ τῶν τροπαίων ὀοιρασία κατὰ τὸν Ἐσιοκλία. Certum same est, vocem τρόπαιον Homeri temporibus multo posteriorem fuisse, a quo tamen, licet ipse nomen non noverit, veteres morem erigendi tropæa mutuati creduntur. Locus est, ubi Ulysses exuvias Doloni jamjam exspiranti detractas e vestigio Minervæ dedicat τῆ Ληθειδι.

Kal rá y' 'A Invain Antridi dies' Odve-

'This' driexide xuei .-

Si itaque in hoc erratum fuerit Æschylo, necesse est ut fateamur Euripidem pariter errasse Phœniss. v. 575. ubi Jocasta ait:

πρόπαια πῶς ἀνας πους δορός; pariter et castigatissimum scriptorem Virgilium, apud quem Æneas quercui, ut Ulysses μυρίκη:

fulgentiaque induit arma Mezentî ducis exuvias, tibi, magne,

tropæum

Bellipotens —
Multo magis errasse, dicendum erit, eos, qui gesta Herculis et Heraclidarum (cum illi ante bellum Thebanum vizerint) describentes, eandem vocem usurpant; inter hos tamen recensendus Euripides, qui in Heraclidis

dus Euripides, qui in Heraclidis
"Talos pils ess, inquit, se' io 32 às '16-

λίως βρίτας
Διὸς σροπαίου παλλίωπου ἔσασπο.
Jupiter τρόπαιος dictus, ut τροπαιούχος
Dionysio, quod ei dedicarentur capta
ab hostibus spolia in tropæi modum
composita. Et Lycophron:

Σύν Οποὶ βλώξας τῷ σπάσαντι δηΐας Μύση τροπαίας ματόν ιδθηλον θιάς. Quibus verbis innuit Herculem puerum ubera Junonis suxisse. Schol. Τροπαίας τῆς Ἡρας πας ὅσον καὶ αὐτῷ αἱ νικῶντις, ὅστις τῷ Διῖ, τρόπαισ ἀντίθιντο." Hactenus Stanleius, qui operosius forsan quam necesse erat, insulsam Scholiastæ reprehensionem diluit, Quid enim? Si poĕtis scenicis in ipsis rebus et argumentis προλήψιε facile concedimus, quidni iis multo pronius hanc veniam demus, ut res antiquas recentibus nominibus appellent?

πολιμίων is θήματα. "Mortuls spolia detrahere Greci συλά, proprie dicunt. Hom. Iliad. xiii.

"Η τινα συλήσων γιαύων απατιθγιιώτων. ἀντὶ τοῦ ἰκδύσων, απτὰ τοὺς απλαιοὺς, Λάφυςα δαίων δουξίπληχο άγνοϊς δόμοις. Τοιαῦτ' ἐπεύχου μη φιλος όνως θεοῖς Μηδ' ἐν ματαίοις κάγρίοις ποιφύγμασιν. Οὐ γάρ τι μάλλον μη φύγης τὸ μόςσιμον.

280. δαΐων] Rauw. conj. δαίσων, partiturum adibus puris; sed recte se habet vulgata. δουρίπληχθ'] δουρύπληθ' Ald. δουριπτής' Rob. δουρύπληχθ' Turn. Victor. Post hunc versum in cod. Reg. B. sequitur hic a glossatore additus:

282. Ψειφύγμασι] Ψειφύγμασι Rob. Ψειφύγμασι Mosq. 1. Ψεῖ φύγμασι Mosq. 2. et supra schol. Seássis, βεαῖς: 283. εὐ γάς τι] εὐ γάς τει Rob. Mosq. 2. φύγκε Μοsq. 2.

ut inquit Eustathius. Ita συλά, ἰκδύι. Et rursus συλά, γυμνοῦν. Nec aliunde Latinis Exuvia, quasi ab exuendo dictee. Claudian. hos onerat ramos exutus Ophion, i. e. exuvise Ophionis." Stanl.

280. ἀγνος δόμοις. "Antiquissimum morem fuisse spolia hostium in deorum templis suspendendi, observat Eustathius in Iliad. ". Τὰ δὶ ἐν κεοῖς κειμῷν τὰ εκῦλα τῶν νενικημένων "βος δν ἀρχαῖεν. καὶ δηλοῖ αὐτὸ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φονιστεῖς, καὶ δ Κωμικὸς δὶ ἐν τοῖς 'Ικατῦσι. Euripidis verba hæc sunt:

Καὶ σπῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ροαῖς;

Θάδας πυρώσας τάσδι Πολυνείκης Βεοϊς

'Arrida; idnzs.

, Atque etiam :

ώς δὶ ἐνικῶμιν μάχη, Οἱ μὶν Διὸς τρόπαιον ἵςασαν βρίτας, Οἱ δ'ἀσσίδας συλῶντις 'Αργιίων νεκρῶν

Σπυλεύμας είσω τειχίων ἐπέμπομεν. Aristophanis vero hæc in Equitibus: Εως ἄν ἢ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.

Ad quæ verba Scholiastes: Πάλιν δ Κλίων τὰ περὶ Πύλον Θευλλεῖ καὶ Σφακτηρίαν καὶ τὰ τῶν αἰχμαλώτων. ἐθος γὰς ἢν, τὰ ἀπὸ τῶν πολιμίων ὅπλα ἰν
τῶς ἱερῶς ἀνατιθίναι. ἔως οῦ, Φποὶν,
ἀνάκινται ἀπὸ Πύλου καὶ Σφακτηρίας
ὅπλα, ἄπις ἀνίθηκα τοῖς θιοῖς νικήσας,
οὐδιὶς τῶν ἰχθρῶν τολμήσει κατ ἰμοῦ
λίγειν. Ninirum notissima est ex
Thucỳdide historia de Lacedæmonis
ad Pylum et Sphacteriam insulam a
Cleone Atheniensi duce captis. HuncCleonem scutis Lacedæmoniorum de-

dicatis gloriantem Comicus introducit, se inimicorum omnium ora facillime ebturaturum. Antiquitatem ejus moris Virgilius (Æneid. vii. 183. sqq. Sed ibi recte monuit Heynius, historise veritatem, cujus *xe/6us in poëta non desideretur, saltem in omnibus v. c. quod rostra etiam memorentur, deposcendam non esse) quoque confirmat, templum Pici antiqui Latinorum regis spoliis hostium ornatum describens:

289

Multaque præterea sacris in postibus arma,

Captivi pendent currus, curvaque secures,

Et cristæ capitum, et portarum ingentia claustra,

Spiculaque, clypeique, ereptaque rostra carinis.

Et de Sesostre, antiquissimo Ægyptiorum rege, qui post novem annorum expeditionem, qua Asiam subegit omnem una cum parte Europæ, excitatis ubique monumentis gentium a se devictarum, amplissima cum præda domum revertit. Diodor. lib. i. và sis isçà xásra và zav Αίγνανοι ἄξιολόγως zai σπύλως ἰπόσμηστ." Stonl.

281. μη φιλοςόνως, non, ut paulo ante, cum multis suspirits et gemütibus. 282. μηδ΄ ἐν ματαίως πάγγείως πωφώ-γμασιν, neque cum vanis et immitibus singulibus. ἄγγεα dicuntur ποιφύγμα-

τω, quia nimius in doloris aut metus significatione excessus morum quandam teritatem, animique barbariam declarat.

283. εὐ γάς—μόρτιμον. Non enim propterea mag is fatum effugies. Ut Horatius: Mors et fugacem persequitur virum. Έγω δ' ἐπ' ἄνδοας ἐξ, ἐμωὶ ξὺν ἐβδόμω
'Αντης ἐτας ἐχθεοῖσι τὸν μέγαν τρόπον, 285
Εἰς ἐπτατειχεῖς ἐξόδους τώξω μολών
Πεὶν ἀγγέλους σπεςχνούς τε, καὶ ταχυρρόθους
Λόγους ἰκέσθαι, καὶ Φλέγειν χεείας ὕπο.

ΧΟΡΟΣ.

ΜΕΛΕΙ, φόθω δ' οὐχ ὑπνώσσει κέας· 5ς. α'. Γείτονες δὲ καςδίας μέςιμναι 290 Ζωπυροῦσι τάςθος,

285. ἐχθροῖσι] ἰχθροῖσιν Turn.

286. ἰπταντιχεῖς] Huic lectioni in Mosq. 1. superscriptum: γς. ἰπτασευχεῖς. μολῶν] μολῶν Viteb.

287. ἀγγίλους] ἀγγίλους] ἀγγίλους] ναχυβόθους Viteb.

289. ὑπνώσεις Viteb. Ald. Sed futurum h. l. aptum non est.

290. μῖσιμνα] μῖσιμνα Rob. mendose.

291. ζωννροῦσι] Post hoc verbum in Ald. et Rob. punsto distinguitur; vocabulo σάρδος ad sequentem versum relato, male.

284. aqq. in' kvdeus iğ—rağu, pro kvdeus iğ invrağu, per tmesin. Itaque proter necessitatem Canterus pro in' kvdeus emendabat indexovs.

285. direngirus in Segues vir utyar versarios, strenuos adversarios, hostibus

magna vi resistentes.

296. Lavrevuxiis ikibers, pro larek vuxior ikiders, septem murorum portas, at deco lavrevuxis ignificet septemus in muro, quam quidem compositionem nec Latinus sermo, nec lingua Teuto-

mica imitari potest.

287. sq. spin-xellas dre. Prinsquam crebri nuneii et rumores cito percrebresecutes adveniant, ac ipio rerum discriminae incendantur. Appide h. l. non sunt nuntii, qui res novas afferunt, Boten, sed nuntii, qui afferuntur. Botendaften, Nachrichten. Hoc enim aptius est sequenti verbo phique. phique dicitar fama, ornate pro considercere; ut enim flamma venti vi, sic rumoras meli, quo majus est periculum, co vehementius accenduntur et inflammantur.

in scenam v. v. 289-370.

Postquam discessit Eteocles, Chorus

jam solus in scena relictus, quamquam eorum quæ regi promiserat bene menor, muliebri tamen imbecillitate languescens, timorem ac sollicitudinem male pectore pressam iterum prodit; iterum deos precibus invocat; deinde urbis ab hostibus expugnatæ calamitates flebili oratione persequitur.

289. μίλιι scil. μίν, non immemores quidem sumus præceptorum tuorum, φί- το μένο εξί το κατά
290. yittoris— ζωπυρούσι τάρξος, curreque cordi propinque denuo accendunt timorem. yittoris καρδίας μέψιμναι, curre animum obsidentes. Bene dictum ζωπυρούσι, quia ultima Eteoclis adhortatione metus paulisper sedatus et restinctus esse videbatur. Quia tamen cura animos non deseruerat, statim post regis discessum, metus haud secus ac ignis sub cinere gliscens, resuscitabatur.

201. ζωπυροῦν, τάρδα. In Cod. Galeano, teste Burtono, est ταρδῶ, et sic quoque in Commentario MS. Stanleium emendasse idem auctor est. Nimirum ita ζωπυροῦν, intransitive capiendum, et ταρδῶ cam sequentibus

2 1

Τον ἀμφιτειχῆ λεων Δράκοντα δ΄ ώς τις τέκνων Υπερδέδοικε λεχέων δυσευνάτειρα

295

292. ἀμφιτειχή ἀμφὶ τειχή A. fortasse librarius aliquis scribere voluit ἀμφὶ τείχη. 293. δράποντα δ'] Sic codd. MSS. et edd. omnes; nisi quod Brunckius Heathio obsecutus in textum recepit δράποντα γ', cujus tamen facilitatis eum in notis penituit. 295. δυσευνάτειρα] δυσευνήτειρα Rob. δυσευνήτορας Schol. Victor. Sed hie accusativus pluralis plane non habet quo referatur. Attamen in eo latere vestigium veræ lectionis arbitror. Mihi enim sic potius Æschylus scripsisse videtur:

wilsie ban net they an yeathe

Δράκοντα δ΄ ως τις τέκνων Υπερδέδοικε λεχέων δυσευνάτορα Πάντρομος σελειάς.

Sic enim pullis suis timet draconem infanstum cubilium socium pavida columba, cf. Commentar, ad h, l.

າ ຂໍ້ມຸທຸກະເຂົາ ໂຄ້ມາ construendum esset. Utraque vero ratio incommoda est. ຂໍ້ມະນຸຍົມ enim non est crardescere, sed accendere, resuscitare flammam. Deinde si poëta scripsisset າຂອເລັກ, certe non omisisset particulam γ ຂໍ້ຊ, ut Prometh. v. 906.

292. τον αμφιτειχη λεών. Qui hæc verba cum rágeos conjungunt, vel præpositionem dià omissam esse censent, vel accusativum a ráglos regi, more poëtarum Græcorum, apud quos nomina verbalia sæpenumero cum eodem casu construuntur, quem verba, unde derivata sunt, adsciscunt. Nam quod pro varia lectione Burtonus affert, των ἀμφὶ τείχη λεών, id etsi facillimam habet constructionem, tamen ipsa facilitate interpolationis arguitur. Qui vero post vocabulum rágeos colo distinguint, hi verba τον κμοιζειχη λεών hoc modo cum sequentibus conjungunt, ut universæ verborum comprehensioni istum ordinem tribuant: Mikas (μέν μοι σαύτα) κέας δ' έχ ύπνώσσει φόδω. γείτονες δε καφδίας μεριμναι ζωπυρούσι τάρδος. τον άμφιτειχη λεών δε (δέδοικα) ώς τις ωελειάς δεάκοντα τέκνων ύπερδέδοικε. Et hanc quidem Is. Casauboni sententiam fuisse narrat Burtonus, quæ mibi quidem omnium maxime arridet. Sic enim difficultas constructionis vocabuli τάρδος cum sequentibus τον άμφιτειχη λεών, tollitur, et ipsa, quæ sequitur, comparatio clarius illuminatur.

293. sqq. δράποντα-ωελειάς. Πάν-TPOPOS esset columba, que fætus suos omnes alit; quod tamen parum hic aptum est epitheton. Multo minus cum Stanleio πάντουφος reponerem; quod is quidem vertit delicata columba. Attamen ipsum in scripto commentario hanc conjecturam retractasse et vulgatam defendisse, testatur Burtonus. (Tzetzes ad Lycophr. v. 86. ubi explicat vocabulum τρήφωνος, its scribit: Τρήφωνα δὲ αὐτὰν (τὰν Ἑλένην) διά σό λαγνου καλεί. και γάς η περισες μόνη σών ωτηνών δι όλου έτους εχείται, και νεοττούς ποιεί. "Θεν Αισχύλος φησί Παντρόφου ωελειάδος. Sed admodum incertum est, an Tzetzes ad hunc Æschyli locum respexerit, præsertim cum genitivum, non, qui h. l. scribitur, nominativum commemoret.) Quam vero Stephanus, nescio unde, in medium protulit lectionem, πάντεομος, pavida columba, omnia adversa timens, facile omnes huic loco optime convenire concedent. λεχέων δυσευνάτειος quamquam verti potest infelix cubilium, s. ut Stanl. int. infeliciter cubant, q. d. δύτηνος λεχέων, ut intelligatur matris miseria, cujus pulli necantur tamen, quoniam hic tantum de periculo pullorum, non de nece sermo injicitur, an satis consentanea sit imago, mihi quidem dubitare liceat, nisi a

Πάντροφος σελειάς.
Τοὶ μὲν γὰρ σοτὶ σύργους
Πανδημεὶ, σανομιλεὶ
Στείχουσιν. τέ γένωμαι;
Τοὶ δ΄ ἐπ΄ ἀμφιβόλοισιν
Ἰάπτουσι σολίταις
Χερμάδ΄ ὀκριόεσσαν.
Παντὶ τρόπω, διογενεῖς

300

296. πέντερθος] In Viteb. est δυσινήτως ἐπάντερυθος. Steph. citat e cod. MS. lectionem Heathio quoque probatam, πάντερμος, que aptiorem h. l. sensum præbet, etsi vulgata non est ejusmodi, ut explicari non possit. 299. π΄ γίννωμαι] Codd. Regg. πις, quod recte improbat Brunck. Idem in notis scribendum censuit σείχνουν, pro vulg. σείχνουν, recte. ut opinor. Est enim hic versus trimeter dactylicus, ut duo præcedentes. 301. ἐῶπνουν] ἐῶπνουν Ald. Rob. 302. ἐπρίωτσων] Sie Brunckius recte rescripsit auctoritate codd. Regg. (in quibus et glossa adjicitur πραχτῶν ἢ σερκὸν) pro vulg. ἐπρύωτσων. Idem in Mosq. 1. Eidem Prometh. v. 281. debetur verior lectio ἐπριώτσων. 303. διογινῶς] Omnes ante Brunckium addunt ὧ, quod in Regg. et Mosq. 2. abest. Et vero omisso eo melius constituitur metrum. Hic enim versus: πωντὶ πρόπφιδιογινῶς est antem 304. Siω πόλιω κωὶ σρωτον cum antistrophico suo ἐνίδροί τι τάθητο est periodicus catalectus, ita ut in illo iambica syzygia præcedat, trochaica sequatur; in hoc antem trochaicam syzygiam iambica excipiat. Itaque non egemus synizesi in voce θιολ, quam Heathius admittebat versum 304. ita constituens: ὧ θιω πόλιν κωὶ τραπόν.

quis δυσευνάτειρα λεχίων interpretetur, que propter crebras noxiorum animalium Insidias, irrequietum ac semper sollicitum cubile habeat. (Et hæc quidem optima ratio explicandi fuerit, si nihil hic in textu mutandum censeas. Fortasse Chorus hanc partem similitudinis ideo adjecit, quia paulo ante de se dixerat φόδη δ' ούχ υπνώσσει πίας.) Quicquid sit, Æschylum potius λιχίων δυσguráreea scripsisse arbitror. (Metrum correctione nostra nil turbatur; nam in versu antistrophico, qui est 312. vocabulo δυσιυνάτος α respondet δ γαιdoza, penultima item brevi.) Quia enim serpentes in columbaria arrepunt, et necatis pullis in nidis requiescunt, inde serpentem recte λιχίων doesvace, infaustum cubilium s. nidorum socium, appellare tragicus poterat. (Nonnihil roboris huic opinioni nostræ accedere videtur ex v. 505. ubi Pallas dicitur hostes propulsatura ****σῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Ceterum serpentes columbaria infestare, res nota vel ex rei rusticæ scriptoribus, v. c. Columell. viii, 3. 6. Geoponic. xiv. 5. p. 980. ed. Niclas.) Universum igitur locum hoc modo a nobis emendatum sic vertimus: Meminimus quidem; at præ timore non requiescit animus; vicinæ vero præcordiis curæ metum demuo accendunt. Exercitum quipe urbem cingentém timeo, sicut pullis suis a dracone, infausto cubilium socio, timet pavida columba.

297. sqn. τοὶ μὰτ γὰς—τί γίτωμαι; Alii enim ad portas confertim densis agminibus ruunt. Quid me fiet? In πατδημιὶ et πατομιλιὶ discernendis nolim quemquam argutari. Synonyma sunt propter affectum loquentium deinceps posita.

300. sqq. τοὶ δ' ἐμφιδόλοιστν—
δερίεσσεν. Alii in cives undique petitos lapides asperos jaciunt. χιρμάδ δερίεσσεν singulari numero collective
in pluralis locum adbibito. ἀμφιδόλοιστι πολίσσεν recte Heathius int. qui
undique lapidibus feriuntur, sicut supra
ἀχρίδολοι ἐπάλξως propugnacula quorum pinnæ feriuntur.

303. sqq. παντὶ τρόπομβύισθι. Omnibus modis, ὁ dii Jovigena, urbem et poΘεοί, πόλιν καὶ ςρατὸν Καδμογενῆ ῥύεσθε. Ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδου Τᾶσδ' ἄρειον, ἐχθςοῖς ἀφέντες Τὰν βαθύχθον αἴαν "Υδως τε Διεκαῖον εὐτραφές ατον πομάτων, "Οσων ἵησι Ποσειδαν ὁ γαιάοχος Τηθύος τε παῖδες; Πρὸς τάδ', ἰω πολιοῦχοι

510.

305 ἀντ. α΄.

307. εᾶσδ'—ἀφίντις] Quoniam hujus versiculi metrum strophici numeris non satis æquatur, (est autem secundus strophæ versus γείντεις δι καρδίκει μέρμους καγηπατετικ εχ penthemimeri trochaica et penthem. iambica, Heathius conj. legendum: εᾶσδ ἄριον εαῖς δ'. Id necessarium non esse existimat Brunck., quia versu 290. καρδίκε, facta synalæphe in ια, tanquam disyllabum pronuntiare liceat. Equidem, etsi hoo non displicet, facilius tamen esse arbitror pro ἔριον hoc versu legere ἀρδίον. 308. βαθύχθον] βαθύχθονα Μοσq. 1. 310. εὐντριφέναντα e codd. Regg. dedit Brunckius. Idem est in Mosqq. 1. 310. εὐντριφέναντα e codd. Regg. dedit Brunckius. Idem est in Mosqq. 1. 310. εὐντριφέναντα. 312. Ποτειδάν] Ποτειδάν Rob. Ποτειδάν Turn. 314. ἐὐ πολιεύχει Μοσq. 2. δ πολλιεύχει Rob. Reliqui δ ἀκολιεύχει. Sed recte in notis observavit Brunckius, ης netrum claudicet scribendum esse ἐν πολιεύχει. Huic igitur paruimus. Atque sic versus oritur trimeter dactylic. æqualis strophico 297. τοὶ μὲν γὰς ποτὶ πύργους.

pulum a Cadmo ortum, vel hac ipsa Cadmi vobis carissimi memoria adducti, tuemini.

306. sqq. woior & ausiver9:- waides ; In quodnam vero terræ solum hac melius migrabitis, relicta hostibus fertili hac tellure, aquaque Dircaa, omnium, quas emittit Neptunus terræ cinctor, Tethyosque liberi, ad bibendum saluberrima. Stanleius roior & ausivis de etc. perperam verterat: Quale reddideritis terræ solum, rectius vero in annotationibus; Quodnam aliud petituri estis terræ solum? item teste Burtono in Commentario inedito: Quale admigrabitis terræ solum hoc melius? Nam apricis-•9a. h. l. non est permutare, sed transire, migrare. Badúzdas ala, fertile, pingue solum; i. q. apud Homerum iglandes, et igianag. Valde enim celebris erat agri Thebani fertilitas, et salubritas atque amenitas fontis Dircæi. Sic apud Euripidem agri circum Thebas dicuntur midia wugiφοςα. (v. 652. sqq. ed. Brunck.)

Καλλιπόταμος ύδατος ΐνα τε Νότις ἐπέρχεται γύας Δίρκας χλοηφόρους Καλ βαθυσπόρους.

Quia vero Neptunus, qui h. 1. apte γαιώςχες, noto epitheto, terram ciagens, ambiens appellatur, mari presidet, e quo fiumina non magis oriri quam in illud regredi credebantur, fontes autem et flumina Oceano et Tethye prognata esse fabalose narrabantur, (Hesiod. Theog. 336. sqq.) ideo Æschylus Dircen εὐνζεαφίςκαν πομάτων appellat, ἔσων ἔησε Ποσιδάς Τηθώς σε πείδες. Cum Neptunum nominat, simul ad fontes a Neptuno sepe eruissos respexisse potest.

314. sqq. πρὸς τάθ—λιναϊσιν. Pro-

314. sqq. ares rab—heraisi. Proinde, ô dii urbis prasides, illis extra turres, sc. perstrepentibus hostibus, perniciem immittite, que stragem inter iper edat, cosque arma abjicere cogui, atque hoc modo gloriam vobis parate; civibus vero et civitatis facile liberatores sitis, hegubribus precious adducti, et firmis in, Θεολ, τοΐσι μὲν ἔξω 315
Πύργων, ἀνδρολέτειρας
Καὶ τὰν ρίψοπλον ἄταν
Ἐμβαλόντες, ἄροισθε
Κῦδος τοῖς δὲ πολίταις
Καὶ πόλεως ρυτήχες 320
Εὐεδροί τε ςάθητ΄
Ὁξυγόοις λιταῖσιν.
Οἰκτρὸν γὰρ πόλιν τήνδ΄ ἀγυγίαν 5ς. β΄.

321. sá9ne'] Ita Brunckius e codd. Regg., vulgo sá9nes.

sedibus immaneatis, a civibus culti. #ray h. l. appellative, non de Ate, ut dea, capiendum existimo. Quia vero pernicies et clades hostium partim cæde, partin fugu ac deditione censetur, optime eam et ad sensum accommodatissime insignivit poëta vocabulis dispositures et fivorson. Ac five-The quidem Stanleius recte fugam innuere admonuit; ut pivarwis dicitur, qui clypeo abjecto e prælio fugit. Idem vero simul ad deditionem pertinere pesse putavit; qui enim se dedebant, arma abjicere et tradere jube-bantur. Açosobs nudes, optativo imperativi vices explente; quod Atticis prescipue in precibus solenne fuit. (Sic Apollinem invocans Clytamnestra apud Sophoclem in Electr. v. 639.

Κλύοις αν άδη, Φοίζε προγατήριε, Κεπρυμμένην μου βάξιν.

ubi veteres Critici: Khing de, istanous, "En') yèn payahan mendumu, to' de disnu fand rè famens mendurum, tyenre ol' Avenni idusum para en de, de laranga. Burton. Sed illud de sempe quoque in optandi formulis omitti constat.)

τως δὶ πολότως, relatum ad illa τος μεν Τζω πύργων, dativo extulit, ut oppositio claresceret; ceterum idem est ac si dixisuet, των δὶ πολιτών και πόλως βυτῆςει. εδιθρω wel sunt bonus scales, bona templa sortiti, ut respiciatur ad v. 307. vel firmiter sedibus inherentes, quod h. l. aptius videtur, cum paulo ante deprecatus sit Chorus, ne dii sedibus suis relictis unban desererent. εξυγώνες λυταίου Stanl. ita intellenti, at sit dativus causal, id qued

optime convenit; propter flebiles prects nostros. Aliæ enim quæ in Scholiis leguntur interpretationes ipso hoc epitheto εξύγεος evertuntur. Imo quæ sequuntur, εἰντρὲν γὰς etc, satis produnt, Chorum deos rogare, ut se precibus ad misericordiam commoveri patiantur.

323. สงมา สทาชิ ผ่าบาร์สา. " ' 17 วย์yıer, malaide, dexaier Hesychio. Ratio nominis inde est : Erat Ogyges rex perantiquus, quem alii Atticæ, alii Thebarum regem constituunt, in quibus πύλας 'Ωγυγίας volunt ab illo sic dictas, ipsam urbem Ogygiam, unde Statius bellum hoc Ogygium vocat lib. vii. Propter vero regis illius antiquitatem, antiqua omnia vocabantur ωγύγια. Quod etiam eo videtur pros babilius, quia Kaledraia interprete Hesychio significat dexaior, walmier. Nam Calydnus rex erat Thebarum antiquissimus. Unde naledraier et ayéyer procul dubio ab utroque rege, propter vetustatem. Hinc fit, ut Thebas Ægyptiorum, quibus nihil cum Ogyge, Ogygias etiam alibi vocet-Potuit etiain utrobique reddi #iya, varemiyedes, ut monuit Hesychius et Suidas. Pindarus Nem. Od. 6.

— βοτάνα τι νίν
ποδ' & λίουτος υπάσαντ' Ιριψ' ἀσπίοις Φλιούντος ὑπ' &γυνίοις ὅρισι.

ubi licet Interpres reddat vetustis, atque insuper Scholiustes dexuius vais Dalowes seen, malim tamen reddi immensis, sublimibus, quia vetustus montis epitheton satis est ineptum; (quod tamen Stanleii judicium recte improbamen stanleii pudicium stanleii pudicium recte improbamen stanleii pudicium stanle

"Αϊδι ωροϊάψαι, δορός άγραν, Δουλείαν ψαφαρά σποδώ, Υπ' ἀνδρὸς 'Αγαιοῦ Βεών, Πεοθομέναν ατίμως. Τὰς δὲ κεγειρωμένας ἄγεσθαι *Ε, έ, έ, νέας τε καὶ σαλαιάς Ίππηδον ωλοκάμων Περιρόηγνυμένων Φαρέων. Βοᾶ δ' ἐκκενουμένα τοόλις. Λαίδος όλλυμένας μιξοθρόου, Βαρείας τοι τύχας προταρδώ.

325

330

324 Ail Ail Ail Rob. 328. Zyro9a: Zyro9s Ald. vitiose. 330, 331. 42πάμων, στερήτηγημείων] πλεκάμων πίρι βηγιυμένων Ald. πλοκάμων, στερίξης γμένων. Sed præferenda est, ut Brunckius vidit, lectio codd. Regg. στερίξηγην Namque sic demuin versus recte respondet antistrophico v. 345. 332. innruquira] innruquira Rob. SSS. Authos] Anthos Ald. Turn. illemims] shauping Mosq. 1. minopuling Mosq. 2. Ceterum hunc versum cum pracedente ita forte rectius constituere liceat :

> Boğ d' innercomina walis رووه وكرويم معكمولدة وعودته

h. e. clamat autem urbs opibus dum exinanitur, perdita, et confuso strepitu plena. 334. va abest Ald. Rob. Turn. weerneld malim weerneld, ut non ad Cho-

vit Ernesti ad Callimach. Hymn. in Jov. v. 14.) ut etiam pace interpretum in illo Callimachi hymn. 1.

daad i Pring 'Ωγύγου παλίουσι λεχώϊσι 'Απιδα-νήσε." Stanl.

324 "Ail wenich un Homerica phraais ad urbem translata, qua ille de heroibus in bello cæsis utitur. Itaque b. l. est ad interitum dare, evertere. doeis ayeur, haste predam, i. e. armata manu expugnatam.

325. doudian dapaçã erodo. sordido pulveri ancillantem s. servientem, graviter et ornate, pro in cineres et pulverem redoctam

326. va' áries 'Azarov, singulariter plaralis loco, pro: ub Arginorum exercitu. SioSer divinitus immisso, si ad 'Azawi traxeris; sin ad wie Sepisar, significat, divino nutu ac numine.

327. aredquirar aripus, inglorie ex-

pugnatam ac vastatam.

328. sqq. ras di-pagiar. Et captiwas duci mulierculus, heu! heu! puellas ac vetulas, equorum ritu capillis tractus, vestibus ab infesto hoste circumecissis.

irridin, quia equi interdum juba trahuntur. and whorehan cum Grotio ut legamus, nihil opus est. ¿rienim intelligi debet, non scribi. Sic Suppl. v. 440. dyapirar istendor dueraw. (Plura exempla verbi ayın cum genitivo sic constructi attulit Valckenaer ad Theocrit. Idyll. iv. 35.)

332. sq. poa d' inneroupira wills. Λάι δος όλλυμένας μεξοθείου, clamat vero urbs dum exinanitur (diripitur) capinis passim inter promiscuum strepitum pereuntibus. Sic interpretor hæc verba, si quidem plane sic scripserit poëts-Tum enim Azis pro captivo populo dixerit necesse est, sicut Hesych Λάιδας exponit αίχμαλώσες. Haud absimile illud Homeri Odyss. z'. 122.

बैंक्बर के अवस्थेड स्ट्रांबर्टिंड स्वयते गाँवह

હેર્ટ્બટ્રઘ 'Aทธิอลัง อังงิบหรังพร, งทลัง 9' ผีผส สำหร μενάων.

De emendatione h. l. quam in V. L. tentavi, liberum esto lectoribus judicium. Non enim est ejusmodi, ut acriter eam defendere velim.

884. Auguine von réxue moraclin

Κλαυτον δ' άρτιτρόποις, ωμοδρόπων άντ. β'. 335 Νομίμων περοπάροιθεν, διαμεῖψαι Δωμάτων ςυγερὰν όδόν. Τί; τὸν Φθίμενον γὰς περολέγω Βέλτεςα τῶνδε πράσσειν. Πολλὰ γὰρ, εὖτ' ἀν πόλις δαμασθῆ, 340

rum pertineat, sed ad urbem, de qua paulo ante dictum erat βοῦ—πόλις. Sic et sequentia melius cohærent. 335. κλαυτόν] κλαυτόν Rob. ὁμοδρόπων] ὁμοτρόπων] ἀμοτρόπων] διμάτων Ald. Rob. vitiose. 338. τίς τόν] τὶ τὸν Ald. Rob. 340. τὖτ ἀν] Ita codd. Regg. auctoritate emendavit Brunckhac ratione et constructioni et metro consulens; adhuc τὖ τε edebatur in omnibus.

Quæ cum ita sint, jam exhorreo graves illas ac tristes calamitates, quæ nobis urbe nostra expugnata subeundæ forent. Aptius autem fortasse fuerit, ut in V. L. recensenda observavi, legere wyoraysii, hoc sensu: clamat civitas scilicet graves calamitates prospiciens ephorrescit ac metuit.

335. ἀρτίτρεστες exponitur virgo adulta. Tale enim quid sensus certe poscit. Sed quomodo id e vocabuli compositione efficiatur, obscurum est. Equidem fateor me parum delectari illa Scholiastæ paraphrasi: ἔρτι ἐπὸ τῆς ἡλικίας ἐπαιδικῆς τριστορία πρὸς σιλειοτίρευ. Multo minus exspecto fore, ut cuiquam arrideat Pauwii explicatio, qui ἐρτιτρόπουν esse fingit, "quarum mores vix sese prodant; in quibus sexus et indolis muliebris indicia certa vix appareant." Ingenue fateor, suspectum mihi hoc adjectivum esse, et spurium videri. Forte Æschylus scripserat:

Κλαυτὸν δ' ἀρτινόμφοις ἀμοδρέστων, et librarii extremas syllabas sequentis vocabuli hic jam, ut sæpe accidit, mente et stilo anticiparunt. Fieri etiam potest, ut sic scripserit poeta:

Κλαυτο γάς τι κός αις, διμοδρόπων etc. Quicquid sit, ubi nunc est άς τι τρόπως, ibi aliud quiddam Æschylum scripsisse mihi persuadeo, nisi aliorum locorum auctoritate veritas ac sensus adjectivi δρατίσεσες confirmetur. Ut άς τίγαμως appellantur νιόγαμως, sic recte Æschylus άς στινύμφος scribere potuit pro νιδυμούς he, nuper desponsatis. διμοδρόπων νόμιμω sunt solennia crudum virginitatis florem decerpentia, i. q. scriptor prosaicus justas nuptim diccret.

wainer enm dudgeamer reminur significat ANTE justas nuptias; nec assentior Heathio, qui wagen Ber non ad temporis, sed ad loci significationem traxit, et cum δωμάτων conjungi voluit, hoc ordine ac sensu verborum: πλαυτον δί έσιν άρτιτρόποις, διαμείψαι συγεράν όδον νομίμων ώμοδρόπων, προπάρ-வில வயக்கை, deplorandum vero est virginibus modo pubescentibus, detestabile iter peragere gaudiorum muptialium vi a crudis adhuc decerptorum ante earum domum, h. e. deplorandum est, virgines teneras in publico stuprum pati. Ilágos-Der cur ad tempus referri negaret, causa non erat, vid. lex. h. v., et 16μιμα de stupro violento dici posse, sane meo quidem judicio nemini per-suadebit. Itaque sic potius interpretandus est locus: Lacrymabile est virginibus nuper desponsatis, ante solennia nuptialia paternis ædibus relictis odiosum iter, scil. in servitutem, peragere.

338, 339. ví; vò φθίμενο γὰς Τεολέγω βίλτερα τωνδε πράσσειν. Quid multa? feliciorem his, quibus talia accidunt, mortuum esse puto. Hœlzlinus ad Apollon. 1. 9. legendum existimabat: ron paimerer yae wed hire, ut sit tmesis pro zeep Simerer, quod sane non displicet; nam et Scholiastes interpr. Top weore Imzira, et sententia exit elegans et gravis: Quid multa? Longe beatiores his eos existimo, quibus, antequam talia viderent, contigit mortem oppetere. Si vulgata servetur weekiya, sic intelligendum est, ut Chorus ad suam ipsius fortunam, quam metuebat, respexerit, sicut antea. βαριίας τοι τύχας ωροταρίῶ ν. 337.

340, 341. wolle yee - queux 7 7's

Ε, ε, ε, δυςυχή γε ωράσσει. "Αλλος δ' ἄλλον ἄγει, Φονεύει, τὰ δὲ καὶ ωυρφορεί. Καπνώ γραίνεται ωόλισμ' άπαν Μαινόμενος δ' έπιπνει λαοδάμας Μιαίνων εὐσέβειαν "Αρης. Κορχορυγαί δ' άν άςυ, Ποτὶ ωτόλιν δ' ὁρκάνα ωυργώτις.

Πρός ἀνδρός δ' ἀνήρ δορί καίνεται.

341. δυσυχή γε] Sic Turn. Brunck. δυσυχή τε πράσσειν Ald. δυσυχή τε πράσ σει Vict. πεκσσει] Hoc verbum hic e versiculi 339. clausula repetiisse videntur librarii, cum poëta scripsisset wáoxer. Saltem hoc verbum multo est h. l. aptius. 343. τὰ δὲ καὶ πυρφορεί] καὶ omissum Rob. 344. καπνώ χραίνεται] κατιώ δι жемічьтая edd. consensu. Brunckius autem recte expunxit particulam metro adversantem. 345. 8 eminvei] Revocavi lectionem Turn. Vict. quæ mibi ideo arridet, quod Martem sistit urbis incendium sufflantem. & incendium sufflantem. है। जारावा Brunck. e codd. Regg. qui in Reg. B. præter istam etiam hanc हैं विश्वास invenit. 347. ἀν ἄςυ] ἀνὰ ἄςυ Ald. 348. 2 Tóliv] Zóliv Rob. ognára] Sic Brunck. e codd. Regg. Vulg. ográvn.

multa et quidem infelicia. δυσυχή σεάσour dictum esse potest pro sands mede-V. L. professus sum, repetitionem hujus verbi mihi parum h. l. placere.

342. ällos Tuepeei. Alius alium rapit, cedit, hic ihi et incendium facit. váde Heathius rescribendum, ac duste zős intelligendum esse arbitratur, quasi Chorus templa vicina significaverit.

Non assentior.

344. sqq. nanrą "Aens. Fumo tota urbs inquinatur; furibundus autem populorum domiter pollueus pietatem buccis quasi suffat incendium. Martis imago incensæ urbis flammam sufflantis apta est antecedentibus; neque vero nulla est inter xeaiseras et maisas rela-tio. Supra metaphora paulo aliter informata dicebantur "Agus amai, in quo similitudo a ventorum mare irritantium impetu petebatur. Fortasse etiam im-สงเม็ง simpliciter positum pro incitare, ut bis apud Euripidem in Phoeniss. v. 800. 305. ed. Brunck. (al. v. 806. 811.) Quocunque modo interpreteris, imanii præferenda videtur Brunckianæ mirvi, num, si vera esset, significaret ruit.

347, 348. zoezoguyal - wueyaris. Perstrepit urbs clamoribus; hec autem hostium turribus quasi septo quodam in-

cluditur. šęzáva zveyőris, septum taritum, h. e. agger turribus instructus. Nimirum in oppugnationibus, cum wbem vallo cinxissent, turres etiam febant. Emque vel propugnacula erant, turribus obsessorum civium opposita, in ipso vallo exstructa; vel machine subditis rotis mobiles, tabulatz, adecque procerse, ut, Vitruvio teste, non solum urbis muros, sed etiam turres lapideas altitudine superarent. Hujus tamen tarrium generis an Æschyli ztate jam usus fuerit, dubito. igitur est, de vallo, cui turres inædifcate essent, interpretazi-

349-357. Sequitur luculenta facinorum hostilium in urbe expugnate descriptio. weeds andpes & ande den zaineras, a viro vir basta interficitur; hoc ad militum in urbe expugnata su-

perstitum codem pertinet.

Blazai & aipariseem Tür imparidian 'Agricepiës Beimorem] Hi versiculi non uno incommodo laborant. Cum enim jam duriusculum sit, βλαχαὶ αἰmarésses dicere pro ungitu infuntum ! cruentis corum vulneribus orto, tum multo duriusid ipsum cum der Gespeis conjungere, præsertim ubi adjunctum sit sar arqueridien, quo cum sadem notio, qua est in dericapie, designetur, altereΒλαχαί δ' αίματός σσαι Τῶν ἐπιμας ιδίων 'Αρτιδος εφείς βρέμονται. 'Αρπαγαί δὲ διαδορμάν ὁμαίμονες.

350—352. Hi versus difficultate laborant. Nihil enim durius est, quam balatus cruentos infantum pueriles dicere, pro ejulatu infantum ex cruentis vulneribus erto. Quid, si legamus:

. Πλαγαὶ δ' αἰματόισσαι Τῶν ἐπιμασιδίων ᾿Αφτιφιρεῖς βρέμονται.

Tam sane sensus exiret facilior et commodior: Cruenta vero vulnera, seu cruenta vero plaga infantibus jam nunc inflicta sonant. Sed plura de h. l. in Commentario disputavimus. 350. βλαχαί] βληχαί Ald. Rob. 352. ἀρτιζειφίις] Η θαθε est lectio cod. Reg. B. quam Brunckius vulg. ἀρτιγειφίις substituit. 553. ἀρπαχαί δί] ἀρταγαί δί] αλιδειμάν, με significet: Rapina fignt discurrentium incolarum aque cruenta. Διαδρεμάν, pro quo in Mosq. 1. διαδρεμάν, a substantivo διαδρομό, h. 1. non placet.

simeters of trum h.l. misere languere et abundare necesse est. Itaque quamquam vulgatam sic vertunt : Babatus cruenti lastontium pueriles strepunt; addoci tamen non possum, ut nihil hic interpolatum esse credam. Nimirum βλα. 'xel pro whavel a librariis vocem dietantis male assequentibus repositum, et quod sequitur dersrespis aut quod alii legunt ล้งราธิงเจราร vel ex glossa vocabuli ir maridiur, vel ex alio quodam adjectivo corruptum in textum mmigrasse, genuinamque lectionem sede sua exturbasse, conjicio. Si itaque legamus :

Πλαγαὶ δ' αἰματόισσαι
Τῶι ἐπιματιδίων
Αρτιφιριῖς βρίμουται,

casus erit: Verbera vero s. vulnera eruenta puerorum lactentium nunc illis inflicta sonant, seu strepunt. Ilayal sum βλαχαί facile permutari potuit. Et αίματέτοσα πλαγά occurrit Choëph. ▼. 466. Ut nutem dicitut ₩ληγην φίein, plagam infligere, sic *Aayal &eri-Oseris bene dicuntur, plaga nunc inflictæ, s. quæ cum maxime infliguntur. An alibi vocabulum ἀρτιφίρης usurpatum sit, equidem nescio; compositio tamen et sensus non abliorret ab anadogia Græcæ linguæ; ut enim keriyea-Φής est recens scriptus, άρτιπρεφής rebens nutritus, sic agripsens recte diceretur, recens illatus, modo inflictus. Non nnen huic epitheto sic inhæreo, ut de eo cum quoquam concertare velim.

Per me enim licet, quodcunque aliud probabilius fuerit, substituere; modo mihi detur, neutram vulgatarum lectionum, kerirespis, aut kericespis, commodum h. i. sensum præbere. Imagines vero infantum lactentium ab ipsis . matrum mammis violenter abstractorum, verberibus aut vulneribus læsorum, imo sævis ab hostibus trucidatorum, sæpe obversantur poetis urbis obsessæ expugnationem describentibus. Aptius quoque hac inter se co-hactent: προς ανδρός δ' ανής δορί παίνε-ται—πλαγαί δ' αίματόεσται βρόμου-ται—άς παγαί δ. δ. διμαίμουες: hac enim consecutione triplex hostilium facinorum genus adumbratur: cædes virorum, vulneratio infantum, raptus muliercularum.

353. Lestaval di diadeonar huniums. Heathius hac ita intelligit, rapime fiunt discursitationum fratres, quippe que mutuo se comitentur. Que ratio cum nimis obscura ac difficilis sit, nec satis antecedentibus respondeat, nec tamen ut nunc leguntur verba aliam fere explicationem admittant, levissima et facillima emendatione ita legendum esse suspicatus sum:

άρταγαί δι διαδρόμων δμαίμονες, raptus vero discurrentium (scil. incolatum, mulierum præsertim) αρμο cruenti; in quo vel είσ supplendum, evel ex antecedentibus repetendum est βρίωμονται. Vulgatum διαδοριών est a δίαλρομες sed adjectivo διάδρομες alibi

Digitized by Google

Ευμδολέ Τ φέρων φέροντι,
Καὶ κενός κενόν καλεί,
Εύννομον θέλων έχειν,
Οὔτε μεῖον, οὔτ' ἴσον λελιμμένοι.
Τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα;
Παντοδαπὸς δὲ καρπὸς ἀντ. γ'.
Χαμάδις ωεσων ἀλγύνει κυρήσας'
Πικρὸν δ' ὅμμα τῶν θαλαμηπόλων'

quoque Æschylus utitur; ut supra lie-Leoner payer v. 193. Atque ut hoc modo desayal ad adayal, diadeépous ad isparidier, sic etiam ipaipers; ad aiparéseem commode refertur. Opaipers autem non exponendum est consanguinea. sed primo vocabuli significatu eque cruente; sicut simplex adjectivum «luer cruentum notat. cf. v. 942. Jam comparet lector universi horum versiculorum contextus interpretationem vulgarem, cum ea, quam ex emendatione nostra effecimus. Vulgo enim sic La-tine redduntur: A viro autem vir hasta interficitur; balatus autem cruenti lactentium infantum pueriles strepunt; rapina discursationum consanguinea s. discursibus affines fiunt. Nos vero, paucis in textu mutatis, ita vertimus: A viro vir hasta interficitur; cruenta vulnera s. verbera lactentibus pueris inflicta sonant, raptusque discurrentium (muliewum et virginum) strepunt vel fiunt, æque cruenti

354—357. Epulodi — Liduphino.
Rapient repienti necursat, vacuusque vacuum advocst, partis predarum cupidus; omnes vero plura quam acperunt appeten-

tes. zivès opponitur ve étorii ii qui nondum partem de præds copenuli, alios æque vacuos advocant. Empa de copenuli, alios æque vacuos advocant. Empa de bere volens; ego vero ve Empa, non masculino, sed neutro genere, intelligo justem portionems præde, inisi foste portius fuerit rescribere: volonius, po ve inspan, legitimum præde partem en parios ele inse alle inservirente circumscripte est rem salsenaresistem. Pluralis sulpristos tam ad étéorem quam ad aim referendum.

358. vis' la virol iladou lipe viene ; Quid igitur ex his conjicce nuis est? s. Ex his igitur quannum de nois scil. conjecturum facere in promu es? Was können wir nun daraus vernünftigt Weise für einen Schluss machen, wie st uns ergehen werde?

359. sq. mailoamos — alayoni negimi. Fructus autem omnis generis humi dijecti molestia afficiant occurrentes soli oculis civium, praccipue mulierum, bona ista misere disperdi indignatium.

361. Tingèr d' öppe Tin 9adapaté. dar. Θαλαμηπόλοι h. l. non sunt ceΠολλά δ' ἀκριτόφυρτος
Γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς
'Εν ροθίοις φορεῖται.
Δμωΐδες δὲ καινοπήμονες νέαι
Τλήμονες εὐνὰν αὶχμάλωτον
'Ανδρός εὐτυχοῦντος. ὡς
Δυσμενοῦς ὑπερτέρου
'Ελπίς ἐςι νύκτερον τέλος μολεῖν
Παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.

370

365

ΉΜΙΧΟΡΟΣ.

"Ο τοι κατόπτης, ως έμολ δοκεί, ςρατοῦ Πευθώ τιν' ἡμίν, ὧ φίλαι, νέαν φέρει,

aaldi emendatione cum Brunckio metri causa inseruimus.

362. Ψολλὰ Rob. 364. φολίοις] Sic auctore Brunckio scribendum. Vulgatæ φολίοις metrum repugnat. 366. πλάμονες sibràν πίχμάλωσες] Heathius vel ex adjectivo πλάμονες transitivan vim verbi πλάμοι repetendam esse, ut πλάμονες subintellacto sici sit i, q. πλάκι; vel rescribendum πλάμονες (scil. sici) sibràν, πίχμαλλοπών. Neutrum tamen necessarium est; quia si πλάμονες interpreteris, αναπησωα et εκιβείεςε, ας ας ακομενούς commate post δυσημενούς distinguitur Rob. Rectius auctore Heathio puncto post εδτυχούντος posito, sequentia verba cum v. 369. conjunguntur.

370. παγαλαύτων] παγαλαύτων Ald. Rob.

bicularia, Kammerfrauen, sed cellaria, penus procuratrices, Ausgeberinnen, Haushälterinnen, qualis erat Euryclea in domo Ulyssis apud Homerum. Sálasas enim iuterdum cellam promtuariam significat. Harum igitur tristis et acerbus vultus esse dicitur, cum vident frumenta, vina, aliaque id genus penora per summam hostium nequitiam perdi ac profligari.

362. sqq. wolld-postivas. Multaque terre munera promiscue in fuvios abjecta, inutilibus undis, ubi nemini prodesse possunt, suferuntur. strellari filma sic dici videntur, quoniam iis res ad victum necessariæ corrumpuntur,

et inutilia redduntur.

S65. δμωίδις δί—εὐτυχοῦντος. Noveque ancille, nova mala, quæ numquam antea acciderant, pasæ, miseræ sunt ob gervile comnubium beuti viri seil. victoris. Hoe modo si interpreteris, Heathii tricas effugias, qui πλάμονες suppleto εἰοὶ idem esse putabat ac τλῶν. εἰνὰ κὶχμάλωνες designat miseram liberæ virginis conditionem, quam victor captivam, invitamque turpi servitio tori

concubinam tenet.

367. sqq. es durusves durentes.

stificos. Heathius vertit: adeo ut, si hostis superior evuserit, spcs sit nocturnum finem (i. e. mortem) adventurum miserrimarum calamitatum liberatorem.

Recte quidem, si verba durusves durentes ad Chorum pertinerent, que tamen concinnius ad illas dueides sursenfurus; referuntur, de quibus modo universe locutus erat. Itaque sic potius interpretandum censeo: Adeo ut his puellis sub immiti domine, hoste scil. victore, unica spcs in atterna nocte relinquatur, que sola nimirum tristissimis ac multum defictis calamitatibus optatum aliquando st finem impositura.

371. Chorus ab altera parte speculatorem s. nuntium, ab altera Eteo-

clem advenire videt.

3 τοι πατόπτης—φίζει. At ecce, speculator ille, quantum nobis videtur, novum de exercitu hostili nuntium, δ amica, affert. τρατοῦ vel α πατόπτης, vel α κατόπτης, vel α κατόπτης τος presenter. Prius tamen p: ætulerim. cf. Prometh. v. 949. rías πτυθώ, cine neu cingezogene Nachricht.

Σπουδή διώκων σομπίμους χνοάς σοδών. 'Ημ. Καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος Εἶσ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Σπουδή δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει σόδα.

375

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

Αγ. ΛΕΓΟΙΜ αν, είδως ευ, τα των έναντίων,

375. ågrizoller] ågrizaler Mosq. 2.

373. σπουδή διώκων πομπίμους χνόας wood. Hanc locutionem, præsertim extra canticum, justo nimis turgidam et catachresticam esse non diffiteor; quaniquam ea fortasse pro diverso linguarum ingenio mollius ad Græcorum quam ad nostrorum hominum aures accidit: certe ad verbum translata nobis quidem toleranda non videretur. diano h. l. est urgens, ad celeritatem impellens, ut nihil opus sit cum Stanleio legere อิเมรลัง, (อิเมรลัง pro V. L. affertur ex uno cod. Askewiano.) id quod sane affectatam dicendi difficultatem in hoc versiculo augeret potius, quam imminueret. Veritas autem audaciori metaphoræ non deest. Ut enim, qui celerius curru vehitur, facit ut rotæ celerius circum axes convertantur, ita qui se ad cursum dat, pedibus citatiorem motum imperat. winπιμοι χνόαι ποδών dicuntur, quia ut sessorem currus, sic pedes corpus hominis promovent, et quo tendit animus, eum deducunt.

674. sq. Altera pars Chori respondet: Et vero ipse quoque rex, Œdipi filius, aggreditur, recentem nuntii sermonem auditurus. In ἐἐρτίκολλον bene observat Heathius metaphoram ductam esse a novo quodam opificis opere, recens coagmentato et conglutinato. Usu tamen translatio h. v. Æschyli ætate jam trita fuisse viderar.

376. στουδή δὶ καὶ τοῦδ οὐκ ἀπαρτίζει πόδα. Sallierius (ad Mærin p. 82. ed. Pierson) vertit: Sed illius festinaţio non sini ig radum absolvere; (Pauwius veroa aŭn ἀπαρτίζει πόδα sic interpretatu: facit ut pes sibi non sit αqualis; quia in festinatione gressus pares non sint.

At hæc interpretatio eodem incommodo premitur. Stauleiaua autem versio: Festinatio vero ejus non moratur gradum, quomodo e Græcis effici possit, non intelligo.) quæ quidem versio, cum per se parum commoda est, tum particula zai, quam neglexit Sallierius, plane convincitur. Hæc enim significat idem h.l. de Eteocle dici, quod alter Semichorus de nuntio prædicaverat. Nempe nihil aliud sensus postulat, quam Eteoclem ipsum quoque festinare. Cui cum aperte contrarium sit oir àraerilu rior àraerilu est, legendum esse

πόδα,
(In Guelf, legitur: στουδε δι και σωδ ου καταρτίζει πόδα. Vulgata tamen in glossa marginali commemoratur.) et

hujns igitur pedem festinatio audiendi studio commota accelerat. sin et sin sepe a librariis permutata sunt. derag-riçu, proprie perficit, perfectum reddit, h. l. ad pedes translatum, est accelerat, celerius movet.

IN SCENAM VI.

v. 377-678.

Sequitur longissima dramatis scena, que maximam quidem partem in narratione ac descriptione versatur, non tamen omnino motu et actione caret; siquidem singulis nuntii relationibus Eteocles commovetur, ut septenis hostium ducibus septenos portarum propugnatores designet. A notatione morum vero et sententiarum gravitate magnopere laudanda est hæc pars fabulæ, etiamsi longiusculæ insignium,

"Ως τ' ἐν' σύλαις ἕκαςος εἴληχεν σάλον. Τυδεύς μεν ήδη ωρός ωύλαισι Προιτίσι Βρέμει σόρον δ' Ισμηνον ούκ έξ σεράν Ο μάντις. Οὐ γὰρ σφάγια γίνεται καλά. Τυδεύς δε μαργών, και μάχης λελιμμένος,

380

378. είληχεν ακάλον] είληχε κλήφον Ald. quod glossam sapit. είληχε κάλου Mosq. 1. είληχε πάλμ Mosq. 2. et supra gl. επληρώθη πλήρφ.

quibus hostium duces in clypeis uterentur, descriptiones magis ad illius, quam ad nostræ ætatis sensum revocentur necesse sit, siquidem eas excusare, aut adeo probare lectoribus velis. Ad nostrum enim populum certe fri-

gerent.

377. sq. λίγοιμ' αν-πάλον. (πάλου etiam est in Ask. C. πάλφ in Guelf.) Re diligenter explorata narrare possum, quæ sit hostilis exercitus constitutio, et quam quisque ducum portam sor-titus sit. In hac portarum designatione non omnino cum Æschylo consentiunt Euripides in Phonissis, et Apollodorus in Bibliotheca, quorum

dissensum post suo loco notabimus. 379. Τυδιύς. Euripides Tydeum Homoloidi, (Phæniss. v. 1130.) Apollodorus Crenidi (Bibl. lib. iii. p. 154.) portæ admovet; Prætidi autem uterque Amphiaraum. Sed nimirum in ipsis portarum Thebanarum nominibus auctores dissentiunt. Æschylus enim portas nominat 1. Prætidas, 2. Electras, 3. Neïtas, 4. Oncæas, 5. Borrheas, 6. Homoloidas, 7. Hebdomas s. septimas. Euripides vero, quamquam alio ordine, 1. Prætidas, 2. Electras, 3, Neïtas, 4. Crenæas, 5. Ogygias, 6. Homoloidas, 7. Hebdomas appellat. Pausaniæ vero memorantur 1. Prætides, 2. Electræ s. Electrides, 3. Neïtæ s. Neïtides, 4. Crenææ, 5. Ogygiæ, 6. Homoloïdes, 7. Hypsistæ. Statius eas his nominibus recenset: 1. Prætides, 2. Electræ, 3. Neïtæ, 4. Dîrcææ, 5. Ogygiæ, 6. Homoloides, 7. Hypsistæ. At in alia omnia abit Hyginus, (Mythol. c. 69.) qui portas Thebarum ab Amphione septem filiarum nomine distinctas fuisse perhibet, quarum nomina fuerint Thera, Cleodoxe, Astynome, Asticratia, Chias, Ogygia, Chloris.

379-381. Tudiùs-nalá. Tydeus

quidem jam fremens ad Prætiden portam tendit; non tamen eum vates (Amphiaraus) Ismeni vada transire sinit, quia scilicet hostiæ non favent.

382. sq. Tudiùs di maeyav-Bog. Tydeus autem furens et pugnæ cupidus, sicut draco meridianis caloribus excitus, cla-Nimirum genus est serpentum, quod æstivis potissimum caloribus, et maxime quidem circa meridiem, sævit. Luculentus est Virgilii locus, qui hanc Æschyli comparationem præclare illustrat, Georg. iii. 425.

Est etiam ille malus Calabris in saltibus anguis,

Squamea convolvens sublato pectore

Atque notis longam maculosus grandibus alvum:

Qui, dum amnes ulli rumpuntur fon-

tibus, et dum Vere madent udo terræ et pluviali-

bus Austris, Stagna colit, ripisque habitans, hio piscibus atram

Improbus ingluviem ranisque loquacibus explet.

Postquam exustr. palus, terræque ardore dehiscunt,

Exsilit in siccum, et flammantia lumina torquens

Sævit agris, asperque siti, atque exterritus æstu.

ubi recte monet doctissimus Heynius, exterritum idem esse ac furentem, insanum (μαργώντα). Idem apte laudat Nicandr. Theriac. v. 371. Lucem quoque Æschyli loco, in quo versamur, ista Statii descriptio affundit (Thebaid. v. 505. sqq.):

Interea campis, nemoris sacer horror Achæi,

Terrigena erigitur serpens, tractuque

Immanem sese vehit, ne post terga relinquit.

Μεσημβριναίς κλαγγαίσιν ώς δράκων, βοά. Θένει δ' ονείδει μάντιν 'Οϊκλείδην σοφον, Σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην άψυχία. Τοιαῦτ' ἀϋτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους Σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ Χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες Φόδον *Εχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,

385

384. 9ini] Birit Ald. Jiini Rob. Mosag. Brital bridilu Mosa. 2. 386. éÿ-รณีท | สมัรณ์ท vitiose Ald.

Livida fax oculis: tumidi stat in ore veneni

Spuma virens, ter lingua vibrat, terna agmina adunci

Dentis, et auratæ crudelis gloria frontis

Prominet. Inachio sanctum dixere tonanti

Agricolæ, cui cura loci, et silvestri-

Pauper honos. Nunc ille dei circumdare templa

Orbe vago labens, miseræ nunc rohora silvæ

Atterit, et vastas tenuat amplexibus

Sæpe super fluvios geminæ jacet aggere ripæ

Continuus, squamisque incisus adastuat amnis.

Sed nunc Ogygii jussis quando omnis anhelat

Terra dei, trepidæque latent in pulvere Nymphæ,

Savior anfractu laterum sinuosa retorquens

Terga solo, siccique nocens furit igne veneni.

Stagna per arentesque lacus fontes-

que repressos Volvitur, et vacuis fluviorum in val-

libus errat : Incertusque sui liquidum nunc aëra

lambit, Ore supinato, nunc arva gementia radens,

Pronus adhæret humo, si quid viridantia sudent

Gramina; percussæ calidis afflatibus herbæ

Quæ tulit ora cadunt, moriturque ad sibila campus.

His igitur collatis clarius patet Aschylum furorem Tydei cum serpentis sævitia, illius clamorem cum hujus sibilo, illius pugnæ aviditatem cum hujus siti comparare, quamquam diserte sibilum tantummodo serpantis cum clamore viri contulit.

384. sq. Sirei-afuxia. Pungit autem vatem sapientem Viclei filium hoc probro, criminans scil. eum tantum ignaviæ causa mortem et pugnam devitare. caimi, quod proprie adulantium canum est, qui sæpe verbera a domino sibi intentata blanditiis evitare student, h. l. pulchre transfertur ad eos, qui callido quodam prætextu prælii aut mortis periculum effugere cupiunt. Cf. v. 706. et Agam. v. 1674.

386. sq. Tuavr' au Tus - xairup. Talia vociferans tres umbrosas cristas, galeæ jubam, quatit. Stanleius comparavit Virgilianum illud:

Cui triplici crinita juba galea alta Chimæram

Sustinet.

387. va derides di ra (notabilis est lectio cod. Med. ou denilos & iou; que sic intelligi possit, sub clypeo intus appensa fuisse (nempe e manubrio) tintinnabula) — πλάζουσι πάδωνις (e cod. non nominato apud Burtonum affertur lectio πώδωνες ήχουσιν) φόζον. Sub clypeo vero illi ærea tintinnabula terrorem clangunt; i. e. clangare terrorem incu-tiunt, terribiliter sonant. "Heroicis enim temporibus clypeorum manubriis tintinnabula appendi solita fuisse discimus ex Euripidis Rheso v. 383.

Κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους Παρά πορπάκων σούς κιλαδούντας." Heath. 389. sqq. izu &-neinu. Superbun

Digitized by Google

Φλέγονθ' ὑπ' ἄςροις οὐρανδυ τετυγμένου 390 Λαμπρὰ δὲ ωανσέληνος ἐν μέσω σάκει, Πρέσδιςον ἄςρων, κυκτὸς ὀΦθαλμὸς, ως έπει. Τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σαγαῖς, Βοᾶ ωας ὅχθαις ωσταμίαις μάχης δ' ἐρῶν

390. φλίγους] φίγγους emendat Pauwius, înfeliciter. 399. weir corollare force Ald. 393. ramēr] Brunckius commute diatinxit post romêr, quod rectius aberat in prioribus. Melius enim cum άλών, quam cum βοῦ construitur. Sensus: Hoc modo se efferent superbo ornatu armorum. 394. μάχως δ΄ μέν Ταπος χαλινών δ΄ όγ. Ταπος δ

vero hocce in clypeo insigne gerit fabricatum ca'lum astris resplendens; in medio autem scuto, plena luna, astrorum decus, moctis oculus, eminet. Similiter Pindurus, a Stanleio laudatus, Olymp. iii.

λεκρινις όλου χουσόριατος Έστιρας όρθαλμος άντίρλεξε μήνα. 393. 30. σειαύν άλδων—ποσαμίας. Hoc modo igitur se efferens superbo armorum ornatu vooiferutur circum fluvii (Ismeni) ripam; ut antea v. 386. σειαύν άδυσων, σειίς κασασκίους λόφους σειίν, sic nunc figura epanastrophes,
394. sqq. μάχης δίοῦν "Ιστος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων, μίντι,

"Oris βοὺν σάλπιγγος δεμαίνα μίνων. Jam in V. L. professus sum, illud μίναι post κατασθμαίνων corruptum mihi videri, antea v. 380. de eodem Tydeo dicebatur βείμαι, quod satis et h. l. aptum tantisper tenco, donec aliquis aliud et melius forte repererit. Interea vero Æschylum h. l. sic scripsisse conjicio:

"Ισπος χαλινών ώς κατασθμαίνων, -βείμει,

the autem avidus pugnæ sicut equus adversus fræna sæviens, fremit, qui tubæ sonitum expertans stare loco nescit, sed impetu fertur ad cursum. Facile lectores, ut Stanleius, recordabuntur nobile Virgilii carmen:

tum si qua sonum procul arma dedere, Stare loco nescit, micat auribus, et tremit artus,

Collectumque premens volvit sub naribus ignem.

Æschylus igitur h. l. Tydeum pugnamoram ægre ferentem, bellicoque ardore impatientem sistit. Illustrabit hanc imaginem comparatio Statii Theb. vi. 389. sqq. ubi in descriptione certaminis equestris, impatientiam equitum pariter ac equorum, signo nondum dato, post carceres expectantium sic depingit:

Et jam sortitus Prothous versarat

ahena Casside, jamque locus cuique est, et

liminis ordo. Terrarum decora ampla viri, decora

ampla jugales, Divûm utrumque genus, stant une

margine clausi.

Spesque audaxque una metus et fiducia pallens;

Nil fixum cordi, pugnant exire paventque.

Concurrit summos animosum frigus in artus.

Qui dominis, idem ardor equis. Face lumina surgunt,

Ora sonant morsu, spumisque et sanguine ferrum

Uritur, impulsi nequeunt obsistere postes

Claustraque, compresse transfumat anhelitus irm.

Stare adeo miserum est! percunt vestigia mille

Ante fugam, absentemque gravis fe-

"Ιππος χαλινών ως κατασθιμαίνων, μένει,
"Όςις βοήν σάλπιγγος όρμαίνει μένων.
Τίν' ἀντιτάξεις τώδε; τίς Προίτου ωυλών,
Κλείθεων λυθέντων, ωςος ατεῖν Φεςέγγυος;
"Έτ. Κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔ τιν' ἀν τρέσαιμ' ἐγώ'
Οὐδ' ἐλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα,
Λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.
Καὶ νύκτα ταύτην, ῆν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος

395. πασασθμαίνων μένει] al. πασασθμαίνει μένων. Ego vero lectionem μένων et μένει librariis deberi arbitror, qui oculis ad clausulam sequentis versiculi aberraverint; atque Æschylum aliud verbum v.c. βείμει vel simile hic scripsisse seror, quod nobis Tydeum impatientia moræ frementem aut trepidantem sisteret, adeoque bene imagini equi πασασθμαίνωνος χαλιών responderet. Μίνει certe l. l. parum aptum est, quia hic vertendum esset manet: cum sensus ac veritas potius requirat verbum, quod notet hominem qui præ ardore pugnandi stare loco nasciat. Secus est versu sequenti; ibi enim μένει non significati. q. permanet, consistit, sed potius expectat, et cum accusativa βούν construitur. 396. εσωίνει μένει] δεμαίνει μένει] δεμαίνει μένει] δεμαίνει μένει] δεμαίνει μένει] δεμαίνει μένει] δεμαίνει κολέξεται.

Idem lib. viii. 382. equites equosque prælio intentos hoc modo describit:

Stat melius campis etiamnum cuspide sicca

Bellipotens, jamque hos clypeum jam vertit ad illos

Arma ciens, aboletque domos, connubia, natos,

Pellitur et patriæ, et qui mente novissimus exit,

Lucis amor; tenet in capulis, hastisque paratas

Ira manus, animusque ultra thoracas anhelus

cas anhelus
Conatur, galeæque tremunt horrore

comarum...
Quid mirum caluisse viros? flammantur in hostem

Cornipedes, niveoque rigant sola putria nimbo.

Corpora ceu mixti dominis, irasque sedentum

Induerint, sic fræna terunt, sic prælia poscunt

Hinnitu, tolluntque armos, equitemque supinant.

Ceterum etsi vulgata lectio mini significare potest exspectat, prastolatur, taipen ipse ille tot δουστελεύτων concursus, auribus gravis, (in πατασθμαίταν — μ(τει — δομαίτει — μίτων) correctionem verbi misss postulare vi-

395

400

397. sq. rív avrirateus—preiryvos a Quem igitur huic oppones; quis Pratiden portam, solutis claustris, se propugnaturum esse spondebit? Heirev walden, nempe a Præto quodam Thebano, qui ab Acrisio ejectus ante portam Illam habitasse fertur, (Pausan. lib. ix. c. 12.) nominatarum. Preiryvos wegerariv, qui non tantum promittit se defensurum, sed propter virtutem certus quoque est sponsor atque idoneus, cui fidere possis ac debeas. Sic apud Thucydidem lib. viii. c. 68. wald Registra divid irudinas virtus, preiryvastrates (pain. Vide nostrum v. 451. 472.

399. sqq. In Eteoclis responsione fas est admirari generosam imperatoris fortitudinem, et hostilis superbiæ despicientiam.

Kόσμοτ-δόξος. Ornatum quidem ego in viris nullum exhorreo; nec vulnera instigunt insignia; cristæ vero ac tintinnabula sine hasta neminem mordent.

402. sqq. καὶ νύκτα ταύτην accusativi absoluti sunt, id quod Pauwius quoque vidit, commode hic positi, quod sequitur articulus postpositivus cum verbo accusativum regente. Sea-

"Αςροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρείν,
Τάχ ἀν γένοιτο μάντις ἡ "νοιά τινι.
Εὶ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀΦθαλμοῖς ἐκσοι,
Τῷ τοι Φέροντι σῆμ' ὑπέρχομπον τόδε
Γένοιτ' ἀν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,
Καὐτὸς καθ' αὐτοῦ τὴν ὕδριν μαντεύσεται.
'Εγὰ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν 'Αςακοῦ τόκον

405

404. à "run] à anu Ald. Rob. Turn. Vict. 406. intenparo bateauro Mosq. 2- et supra schol. rolagin, innguiron. 407. igSus i igSus of Turn.

sus: Et quod ad noctem istam attinet, quam dicis, cali sideribus illustrem in clypeo effictam esse; ráx de yérsure professer, h "roue pro h trous, quæ ex uno codice in ed. Burtomiana citatur, frigidiorem præbet sensum, quam ut eam editor probare debuerit. In Guelf. est h trous, et in glossa marginali affertur lectio droin, y riv; cito forte fieri possit ut ominosa sit nonnemini stulitia; so könnte es leicht kommen, dass diese Thorheit einem gewissen Manne, den ich nicht nennen will, nichts gutes bedeutete. Clarius hæc in sequentibus explicat. Assus est stulta superbia in delectu insignis clypeo illigati.

A05. sqq. si yhe Instruction pure. Brunckius commate post wien sublato, sequenti versicule post wien sublato, sequenti versicule post wien sublato, sequenti versicule post wien gipticulam vai in verbis või distinxit. Verius autem arbitror propter particulam vai in verbis või vai pipova, versum 405. a sequentibus ita sejungi, ut eo solo protasis contineatur, versus 406. et 407. vero apodosin faciant. Sic Instruction appodosin faciant. Sic Insur: Etenim si (el) morienti (æterna) nou oculos operuerit, tumitiur ei, qui superbism illud insigne gerit, vere et juste ominosum fieret. Seguia haud falsum esset omen, initias quia Tydeus superbia sua dignus esset, cui interitus vere portenderetur.

408. sabrès—maseriéstras. Adeque ipse adpersus se ipsum contumeliam vaticinaturus esset; (und so würde er sich selbst mit diesem stotsen Simbilde seine eigne Schande geweisagt haben.) Vulgata igitur lectio si defendatur, veis h. l. de insolentia et fastu Tydei, quem in superbo clypei ernamento demoning

straverat, intelligi posset; quod tamen fieri non potest, nisi quid in textu corruptum esse statnamus. Fortasse sic scripserat Æschylus:

Kabrn sar' abrob किर' bles parres-

(in Guelf. legitur zabrd zar abrov.) adeoque ipsa scilicet adversus eum insolentia sua vaticinabitur; que sententia mutatis verbis eadem fere esset, quam paulo ante sic enuntiaverat: ráz ar yrouro párris h "roia rin. Fieri etiam potest, ut antiqua lectio hæc fuerit:

Καύτὸς καθ' αύτοῦ τῆδ δίξεις μαντιά-

atque hoc modo ipse adversus se ipsum insolens vaticinabitur, sic ut abros vegs idem esset quod aveds bleiens, quemadmodum Hesiodus Beer delea dixit pro bleiffr. (Hesiod. Opp. et Dier. v. 189.) Certe utram harum conjecturarum veram esse putes, melius verba alterutro modo constituta quam in vulgata lectione, et antecedentibus et consequentibus respondebunt. Ut enim non urgeam, Thur de clade et interitu viri fortis haud satis commode usurpari, primum, si Heis de insolentia et fastu impudenti diceretur, aptius conveniret verbis que præcedunt, ล้าผล, et รกัน บรร์ยูมอนุรอง, aut ประจัยคุยอง. συμα 7. 389. (cujus generis insignia Euripides, Phæniss. v. 1129. (1123. ed. Brunck.) մեջարմու օորւնո appellavit); deinde oppositio, quæ sequitur. clarius enitesceret; insolentiæ enim et Heu Tydei sic opponeretur Melanippus ὁ τὸν Αἰσχύνης Θεόνον σιμών, ut aptius nihil fieri posset. Denique eodem sensu et in eadem causa les recurrit v. 504.

409. sqq. lyà-λόγους. Ego vere

Τόνδ' ἀντιτάξω ωξος άτην ωυλωμάτων, Μάλ' εὐγενῆ τε, καὶ τὸν Αἰσχύνης Θεόνον Τιμώντα, καὶ ςυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους. Αἰσχρῶν γὰς ἀςγὸς, μὴ κακὸς δ' εἶναι Φιλεῖ. Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνὸς ῶν ᾿Αςης ἐΦείσατο,

414. iquicaro] iquicare et supra Schol. iquinou Mosq. 2.

Aydeo probum Astaci filium, Melanippum, opponam porte Prætidos defensorem, hominem valde nobilem, quique Puporis thronum reveretur, insolentesque sermones odit. πυλωμάτων, pluralis pro singulari. εὐγινὰς de nobili et generosa animi indole. Αἰσχύν est dea pudoris; perperam enim de contumelia Schol. β΄. cepisse videtur. Αἰσχύνης Θείνου σιμάν ornate dictum pro veremundiam et pudorem colere, ab impudentia abhorrere.

413. alexprov yàc keyès, un xanès d'
svau plai, nam ad turpia quidem lentus, non tamen ideo ignamus esse solet. Egregiæ hujus laudis vim Stanleius in versione obscuravit, cum xanès Latine reddidit iniquus. Rex enim nihil aliud significat, quam Melanippum verecundum quidem esse, et cum omnem turpitudinem, tum inprimis insolentiam et fastum, inanemque gloriationem odisse, nihilo secius tamen eundem, ubi res ad prælium deducta fuerit, fortem ac strenuum esse.

414. sqq. σπαρτών δ ἀπ ἀνδεών— Μελάνισπος. Est autem Melanippus hominum illorum terra satorum, quibus Mars pepercit, stirpe genitus, adeoque verissimus indigena. Cadmus cum de Europa sorore, quæ scilicet a Jove rapta nusquam reperiebatur, Apollinem consulturus Delphos venisset, Deus ei de Europa curiose non esse quærendum respondit, sed eum bucula quadam viæ duce iter persequi, ubique ea cursu fessa procubuisset, ibi urbem condere jussit. Quæ cum eum in Bœotiam deduxisset, ibique, ubi postea Thebæ conditæ fuerunt, procubuisset, Cadmus, antequam urbem conderet, Palladi eam sacrificaturus, misit e sociis quendam, qui aquam e vicino Martio fonte quæreret. Sed aquaturos, unum póst alterum, draco Marte satus, fontis custos absumsit. Quare indignatus Cadmus draconem intermit; ac Minervæ consilio dentes ejus serit; quibus satis armati e terra viri exorti sunt, Exectsì ab origine nominati, h. e. terra sati ; iique postea in pugnam congressi sunt, ita ut plerique mutuis vulneribus conciderent, et ex omnibus quinque tantum, Echion, Udæus, Chthonius, Hypotrenor, et Pelor incolumes discederent. Hæc altius tironum causa repetenda duximus. propterea quod Stephanum hominem longe doctissimum verus verborum 🔊 "Aens ipsicare sensus fugit, qui si hance partem fabulæ de quinque tantum Spartis ex mutuo prœlio servatis opportune recordatus esset, non sane osicare in iqueare mutandum esse Est enim ar "Aene ipcioustatuisset. 40, quibus Mars pepercit, poëtice dictum, atque i. q. qui ex prælio isto superfuerunt. pigapa radix h. l. de progenie dicitur, nempe quia cum semine, e quo propullulat, comparatur. Nos dicimus der Zweig eines Stammes, adeoque posteros cum surculis aut ramis, parentes vero cum stirpe aut radice comparamus. Graeci vero sæpe progeniem cum radice, generis auctorem cum semine comparant; translatione altius petita, sed æque idonea; cum eadem ratione, qua surculus ad stirpem, radix ad semen referatur. Sic infra v. 757. Œdipus dicitur arvum, quo ipse genitus erat, incestuose consevisse, indeque ρίζαν αίματόισσαν tulisse, h. e. filios Eteoclem et Polynicem, qui jam in eo erant, ut mutuis se vulneribus cæderent. κάςτα ἰγχώρις autem, non simpliciter 1/2 úgus, quoniam alii indigenæ quidem erant, non tamen ut Melanippus e terræ filiis progeniti; adeo ut hic præ ceteris κατ' έξοχην indigena's. αὐτόχθων appellandus esset.

410

Υίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ε΄ς' ε΄γχώςιος, Μελάνιππος' ἔργον δ' εν κύδοις Αςης κρινεῖ. Δίκη δ' ὁμαίμων κάςτα νιν ωςος έλλεται Εἰργειν τεκούση μητςὶ ωολέμιον δόρο.

415

417. δίκη δ' δμαίμων] Verissimam hanc lectionem Brunckius e cod, Reg. ernit, quam sic exponit Glossa MS. το σῆς συγγενίας δίκαιον σίλλει αὐτον εἰς μάχην. Uterque tamen cod. Reg. in contextu habet hanc lectionem δίκη δ' δ δαίμων, cum glossa δικαίως δ' δ "Αρης. Editiones autem δίκη δ' δ δαίμων consensu.

316. Teyer & ir riben; "Agns reni." Pugnæ vero eventum Mars tesseris sortietur, 'ut omnibo vita hominum et fortuna, sic inprimis bellica cum alea et
tesseratum- lusu comparatur. Stanleius adduxit Euripideos illos ex Rheso senarios:

χεὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονείν Ψυχὴν προδάλλοντ' ἐν πύδοισι δαί-

Notandum vero, Eteoclem ista non sine boni ominis captatione adjicere; submonetur enim auditor, ut, quandoquidem Melanippus ex uno illorum virorum e draconis Martii dentibus terra satis ortorum, quos ipse Mars superstites esse voluerit, generis primordia ducat, Mars autem instantis proelii solus arbiter sit, bene ideo de Melanippi fortuna speret, præsertim quod et strenuus ipse bellator, et patriæ telluris, quacum arctiori quam plerique cives necessitudine conjunctum esse constabat, amantissimus esset.

417. sq. dinn d' spaiper nágra vis προτίλλιται-πολίμιον δόρυ. Jus vero cognationis eum potissimum, s. vehementius quam alios, impellit, ut a matre, que eum peperit, hostium tela propulset. dinn ėμαίμων, pro jure consanguinitatis s. cognationis dictum, significat pietate in patriam obligari Melanippum, ut pro ea prœlii periculum suscipiat, idque belli genus justissimum esse. Atque hujus quidem lectionis (hoc loco corrigere liceat errorem in recensenda varietate lectionis admissum, ubi ad h. l. omnes editiones præter Brunckianam consensu exhibere lectionem dinn d' i duipar, falso pronuntiavi. In Ald. igitur et Rob. est dian & & daiper, quod etiam legitur in MS. Guelf. At in Turn. ding & & delpur, quod etiam in utroque cod. Reg. Brunckius invenit. Lectionem vero disn & inainem, quam et Schol. a. agnoscit, Victoriana primum, deinde et relique editiones exhibuerunt. Neque vero eam se eruisse e codd. Brunckius professus est, sed judicio tantum comprobavit) veritas (quamquam disn & i dainem explicari potest Mars eum jure in bellum mittit) hoc potissimum momento confirmatur, quod eadem particula xágra hic repetitur, que paulo ante in verbis xágra & solique Thebani cognationem designaverat.

weefillean, mittit, i. e. incitat, impellit.

418. દાંદુપુદા, pro દાંદ જે દાંદુપુદાન કે. એંદુ

ileyus. Melanippum ante Prœti portam cum Tydeo congressum memorant Apollodorus, Pausanias et Statius. Et Apollodorus quidem narrat Tydeum a Melanippo in ventre percussum esse; qui cum semianimis jaceret, Palladem medicamentum precibus a Jove impetratum attulisse, quo illum faceret immortalem; Amphiaraum vero ejus odio commotum, ut eum immortalitatis dono privaret, celeriter Melanippi caput a se abscissum ei præbuisse; quod Tydeum, vindictæ cupiditate incensum, effregisse cerebrumque exsorbuisse. Qua immanitate narrat ab eo Minervam abalienatam, beneficio, quod ei constituisset, indignum judicasse. Pausanias refert, a Prætide porta, ubi Chalcidem iter sit, ad viam publicam ostendi Melanippi sepulcrum, quem bellica virtute præstantissimum nominat, eumque, postquam Tydeum et Mecisteum Adrasti fratrem occidisset, ipsum quoque ab Amphiarao interfectum esse scribit. Aliter Statius hanc narrationem informavit. Etenim see Χο. Τον αμόν νυν αντίπαλον εὐτυχεῖν Θεοί δοῖεν, ως δικαίως πόλεως Πρόμαχος δρυυται· τρέμω δ' αἰματηφόρους μόρους ὑπὸς Φίλων 'Ολομένων ἰδέσθαι.

"Αγ. Τούτω μεν ούτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί. Καπανεὺς δ' επ' 'Ηλέκτςαισιν είληχεν πύλαις, 425 Γίγας ὅδ', ἄλλου τοῦ ωάρος λελεγμένου

424. δοῖν 3:ω] Ita scribendo Brunckius metro consulit, quod vulgata lectione Siω δοῖν corrumpebatur. Veram lectionem præbent Codd. Regg. 425. εῖλενχει] ita pro vulg. 37 ελλεν, legendum conjecerat Markland ad Eurip. Suppl. v. 872. Eandem postea lectionem Brunck. in cod. Reg. A. inventam recepit. Quamquam vulgata non omnine inepta est, Brunckio tamen obsecutus sum.

eundum eum Melanippus Tydeum graviter vulnerat; Tydeus vero vicissim,
ægre viribus quæ superessent collectia,
telo Melanippum transfigit. Tydeo
jam moribundo, ac nihil aliud optanti
nisi ut sibi quis Melanippi caput apportet, Capaneus obsequitur, humerisque allatum spectandi vulnerati hostis
eopiam Tydeo facit. Tum is caput
Melanippi abscissum porrigi sibi jubet.

Spectat atrox hostile caput, gliscitque tepentis

Lumina torva videns, et adhuc dubitantia figi.

Infelix contentus erat. Plus exigit ultrix

Tisiphone; jamque inflexo Tritonia patre

Venerat, et misero decus immortale ferebat.

Atque illum effracti perfusum tabe cerebri

Aspicit, et vivo scelerantem sanguine fauces. Nec comites auferre valent. Stetit

aspera Gorgo Crinibus emissis, rectique ante ora

cerastæ
Velavere deam; fugit avetsata ja-

centem,

Nec prius astra subit, quam mystica

lampas et insons
Ilissus multa purgavit lumina lympha.

419. sqq. &referatos h. l. is qui adversariis obsistit, adeoque propugnator.

or est nam s. quoniam. Justitia nimirum causse facit, ut cam fidenter Chorus diis commendet. αίματηθέρους μόσους ότης φίλου όλομίων, cruentas movies pro amicis, pro civibus, percuntium s. occumbentium. Sic Eurip. Phoniss. 1064. Chorus, ubi nebile Menœcei facinus sponte se pro patria morti devoventis, admiratur:

50. a.

άγάμι3', άγάμι3' δ; iπì 3άναφον οίχεται

yüs brile wureyüs.
Sensus igitur totius carminis hic est s
Hunc igitur propugnatorem meum dif
felicem ac fortunatum esse et bene ren
gerere jubenti; etenim ad justem kujus
urbis defensionem prodit; exhorresco autem cruentas stortes vironum pro curie
civibus pereuntium; Germani tuelius
vim horum verborum assequuntur: ich
sittere den blatigen Tod der für ihre
Freunde sterbenden Streiter zu sehn.

424. rośry Sios. Et hunc quidem ita ut dicis felicem esse dii jubeant.

425. Karrands V to 'Hλίστραστ εlληχεν ανόλως. Eidem ports Capaneum admovet Euripides, Phomiss. v. 1146. (1140. ed. Brunck.) et Pausanius (lib. ix. c. 6.) eum ante hanc portam fulmine ictum corruisse memo-

426. Phys. 33, Allow resi trajes lalaspaine miles. Hoc loco iterum perpenso ponitet me sere obsequii, que Marklandum et Brunckium, quantis egregios antesignamos, teneres, ut must opinor, secutus, vulgatam lectioneis. Μείζων, ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἀνθεωπον Φρονεΐ-Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δεῖν', ὰ μὴ κραίνοι τύχη. Θεοῦ τε γὰρ θέλοντος, ἐκπέρσειν ωόλιν, Καὶ μὴ θέλοντός, Φησιν, οὐδὲ τὴν Διὸς "Εριν ωέδω σκήψασαν ἐκποδών σχέθειν. Τὰς δ' ἀςραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς Μεσημβρινοῖσι θάλπεσι ωροσήκασεν.

427. Marse & Abest & Turn. 428. Menisol medica Edd. ante Brunckium consensu. Hic vero, etsi quid in Cod. Reg. A. scriptum sit, non liquebat, quia evanuerant fere minutissimi litterarum ductus, tamen quia et v. 551. ubi item vulgatur medica, uterque cod. Reg. priestat menisor, et h. l. ita scribere maluit, 433. Merimanul Atticam formam et alibi ab Æschylo servatam cum Brunckio revocavimus. Vulg. Merimanu.

Τίγας Το Ελλος, τοῦ πάρος λελιγμένα

Meiζer, mutavi. Nam etsi sensus in utraque fere idem est, tamen vehementius ferit animum ista structura, riyas 33 άλλος, τοῦ πάρος λελεγμένου μείζων, hic autem alius est Gigas, ille paule ante di--cto major. Marklandi ratio, quan Brunckius Cod. Reg. auctoritate firmavit, hanc versionem postulat: Gigas hicce, altero paulo ante nominato major. (Sunt qui illud muiller ad corporis staturam trahant, cum Tydeum reliquis ducibus breviorem fuisse constat, h. l. tamen rectius arbitror, yiyas μείζων sic intelligere, ut μείζων ad majorem ferociam pertineat.) Observandum vero est, gigantem h. l. appellative dici militem superbum, fero-cem et impotentem. Egregie hanc imaginem illustrat locus Euripidis in Phœnissis, ubi Antigone de Hippomedonte ait:

રે, દે એક જુસ્ટેટિક્ક, એક Φેર્ક્સિફેક્ટ કોંકોર્કેસ્ટેંક, જોજવાજા

γηγινίτα, προτόμωσς.
Videsne Antigonem eum non aliam ob eausam cum Gigante comparare, quam quia erat terribilis adspectu, et vultu truci? Quia igitur uterque Tydeus et Capaneus acerrimi bellatores erant, idemquie superbissimi et atrocissimi, sic tamen ut in his omnibus Tydeum Capaneus vinceret, ideo hic major illo gigas appellatur. Euripides (Phœniss. v. 1134.) Capaneum ipso Marte negat inferiorem esse:

O da lanerer "Actos els máxer Openio Kawareds -

Idem (ibid. v. 1138.) in Capanei clypeo gigantis effigiem inclusam fuisse narrat, qui humeris totam urbem vectibus evulsam sustineret.

427. δ χόμασς. Φρονιῖ. Superba vero jactantia elatus ultra hominem spirat; s. jactantia ejus humanæ modum naturæ ezcedit.

428. πύργοις — τύχη. Turribusque nostris h. e. urbi nostræ summa pericula, s. terribilia minatur, quæ utinam ne fortuna perficiat.

429 431. Sie karden (karden Larden L

Kawarids di, wus siwoju de de ipui-

νιτο ; Μαπεριύχινος γάς πλίμαπος πεοσαμ-Gάσιις

"Εχων έχώρει, καὶ σωσόνδ ἐκόμπασε, Μηδ ἄν σὸ σεμνὸν πῦς νιν εἰςγάθειν

Τὸ μὴ οὖ κατ' ἄκρων Φιργάμων έλεῖε Φόλιν.

Cf. Stat. Theb. lib. x. 821. fin.

432. sq. ràs d' esquaés — weersners. Fulgura vero et fulminum jactus meridianis caloribus assimilabat; nihilo plus nocere, quam sestum solis meridianum. Έχει δε σήμα, γυμνον ἄνδοα συρφόρον,
Φλέγει δε λαμπάς διὰ χερῶν ώπλισμένη 45
Χουσοῖς δε φωνεῖ γοάμμασι ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ.
Τοιῷδε φωτὶ σέμπε. Τίς ξυςήσεται;
Τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;
Έτ. Καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.

436. φωτίτ] φωτίτ Ald. σρότω] σρότω Rob. 437. φωτί σύμσι. τίς] φυτί, σύμσι τις Ald. φωτί συμσετίς Rob.

434. sqq. Ἰχιι ἢ σῆμω—ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ. Insigne autem in clypeo gerit mudum virum igniferum; cujus in manibus fax vibrata lucet; aureis autem litteris clamat INCENDAM URBEM. Optime Stanleius monuit γυμνον ἄνδρα ωυοφόρον Prometheum esse, qui et in titulo tragedia Æschyleæ Προμηθιὸς πυρφόρος et a Sophocle (Œd. Col. v. 55.) ὁ πυρφόρος θεὸς Γισὰν Προμηθιὸς appellatur. Accedit quod apud Euripidem (Phæniss.) in clypeo Tydei eadem imago fuisse fingitur, quam h. l. Cupanei scuto Æschylus adsignat.

Όμολωΐση δὶ τάξη τίχι πεὸς πύλαις Τυδιύς, λίοντος δίρος ίχων ἰπ' ἀσπίδος Χαίτη ωτφρικός: διξιῷ δὶ λαμπάδα Τιτὰν Περικηθιύς ἔφιρεν, ὡς πρήσων πόλιν.

Tydeus igitur in clypeo duplex insigne gerebat, primum pellem leoninam (nisi forte legendum sit λέδντος τίρας, h. e. immanem leonem juba horridum), deinde Prometheum facem deatra gerentem, quasi urbem incensurus esset. Sed Brunckius V. D. interpunctione h. l. sic mutata:

διζιά δὶ λαμπάδα Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ως, αρήσων ακόλιν,

alium verborum sensum efficit, quo Tydeus ipse urbem incensurus facem dextra gessisse diceretur, ac propterea cum Prometheo iguifero compararestur. Nobis tamen illa ratio verior videtur, qua quidem Euripides Æschyll locum, in quo versamur, prorsus expressisse dicendus esset. Utram vero cligas Euripideæ descriptionis interpretationem, ad id quod volumus efficiendum nihil interest. Utraque enim Æschylum h. l. Prometheum significusce confirmatur. επλιτρίνη non est

proprie armata, sed instructa, parala, infesta; simulque ad gestum facem vibrantis respici potest. χευσως δι φωτιγείμεσοι breviter et ornate, pro: habet etiam hanc inscriptionem aureis litteris cælatam.

437. τοιῷδι φωτὶ πίμπι. τίς ἔρτιστας; Aposiopesin quærunt interpretes in vocabulo πίμπι, quasi dictums fuerit: τοιῷδι φωτὶ πίμπι τὸ θυίνγυον ἀλλὰ τίς ξυςήσιται; Ego vero potius Æschylum sic scripsisse conjicio.

τοιῶδι φωτί δ', είπὶ, τίς ξυτάσιτει: Non enim, si in πίμπι οταίιο abrupto fuisset, particula ἀλλὰ ante quasito nem τίς ξυτάσιται videtur abesse potuisse. Si vero correctionem nostram probaveris, consecutio verborum facilis erit. Tali autem viro, die quaso, quis congredictur? quis jactnitem virum sine trepidatione s. absque horrore sustinebit?

439. καὶ τῷδε κίρδι κίρδις ἄλλο σίκτεται. Et huic lucro aliud luctum paratur; h. c. quamvis Argivorum remultum augeri videantur, qui tam superbo et feroci bellatore utantur, habeamus tamen, quo illud eorum κλινίκτημα compensare possimus. Nam non deest vir fortis, quem Capaneo opponamus. Haud scio tamen an sensus verborum verius ita explicetur: Et ex hoc lucro Capanei superbia derumque contemtu dliud lucrum h. e. interitus ejus nascetur. Skut enim Tydei superbum insigne cladem ei portendit, sic etiam Capanei κυρφόρος κτης, quo scutum insignivit, mali ominis insigne est; spero enim fore ut in eum igniferum fulmen incidat.

rum fulmen incidat, zárousa d' aŭroj Eur dian rêr ave Cógor n'Eur abeauron Τῶν τοι ματαίων ἀνδεάσι φεονημάτων Ἡ γλῶσσ' ἀληθης γίνεται κατήγοεος. Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ, δεᾶν τα αξεσκευασμένος,

441. zarńycets] In Mosq. 1. notatur : ye. διδάσκαλος.

adeoque in everbis καὶ τῆδι κίρδις κίρδος vel utrumque κίρδις et κίρδος ad Thebanos refertur, quibus primum jactantia et impietas Capanei, deinde etiam clades ejus, quæ ex illa consequebatur, lucrosa erat; vel κίρδις ad Capaneum, κίρδος ad Thebanos respicit; q. d. et ex hoc Argivorum lucro, siquidem lucrum est immanis hominis superbia, aliud nobis lucrum nascitur; quod fere conveniret cum proverbiali Germanorum sententia: Es ist keine Sache so böse, sie ist doch zu etwas gut.

440. sqq. Tõi Toi zathyogos. Vanam nimirum hominum nimis magnifice de se sentientium superbiam ipsa eorum lingua verissime redarguit. Nempe Capaneus certiori argumento inanem animi arrogantiam prodere non potuisset, quam ferocibus istis tumidisque minis, quas cum ipsa deorum contumelia effundebat.

442. sq. Kanariùs & aniili, beñr wagerzeuaruiros, Seous &τίζων. Quocumque modo ista δράν παρισκινασμίνος vertas, aut languent aut sensum parum idoneum præbent. Si sic exponas: Capaneus minatur, quasi jam paratus sit ad agendum; languida est hæc sententia, nec satis tamen Græcis verbis accommodata. Necesse enim foret, ut deav παρισκινασμένος dictum sit pro δράν δητα παρισκιυασμίνος, vel pro ως δράν παρισκιυασμίνος. Si cum Stanleio vertas: Capaneus minatur se expeditum exsequi, æque friget sensus, nec Græca verborum constructio redditur, sed alia callide substituta. Si denique sic interpreteris: Capancus minatur ad agendum h. e. ad exsequendas minas promtus atque paratus, idemque satis instructus, recte quidem hæc interpretatio e Græcis elicitur, sed tamen illa ipsa toti verborum perpetuitati, eorumque universæ sententiæ repugnare videtur. Etenim si Capaneus satis ad exscquendas minas paratus atque instructus fuisset, fieri certe non potuisset, ut Eteocles ejus minas vanas atque

inanes, nec eventum ullum habituras diceret. Itaque levi mutatione, at egregium ni fallor sensum præbente, rescribendum existimo:

Καπανεύς δ' ἀπειλεί, δράν παρισκευασμένους

Stoùs arigan,

ita ut illa verba cum iis quæ sequuntuc hanc vim habeant: Capaneus autem minatur, deos ad agendum promtos contemnens, linguamque vanis minis exercens inani latitia elatus, homo mortalis in calum eructat æstuantia verba, quæ sane Jovis aures non effugient. Sic omnia inter se aptissimo nexu cohærent, totusque verborum circuitus, sublata vulgatæ lectionis frigiditate, magnifica sane sententia augetur. Karavius ariiλεί, δεάν σαεισκινασμίνους Διούς ατίζων; hic opponuntur minæ Capanei, nihil prorsus efficientes, deorum perenni virtuti, semper actuosæ, et ad ea quæ voluerit peragenda, sine verborum strepitu, semper promtæ atque paratæ, semper idoneis viribus instructæ. Egregie vero emendationem nostram confirmant, quæ infra v. 556. de Actore prædicantur:

άνης ἄπομπος, χείς δ΄ ός ζ τὸ δςάσιμον. Queniadmodum enim ille alienus quidem ab ostentatione, et vana, quæ in verbis tantum consistat, jactatione, idem vero etiam manu fortis, et ad agendum promtissimus dicitur, Parthenopæi vero, cui is opponebatur, tumidæ minæ appellantur γλώσσα ἰργμάτων ἄτις ρίουσα, sie h. l. Capaneus inaniter se jactans et ostentans turpi linguæ abusu stultitiæ se ipsum convincit, cum eo procedat insaniæ, ut deos contemnat convitilsque lædat, quos tamen semper ad agendum promtos, inprimisque ad vindicandam hominum superbiam alacres esse, haud ignorare debebat. &σογυμνάζειν τόμα ante de eo dicitur, qui vires non habet idoneas ad magna illa, quæ minatur aut promittit, perficienda, sed linguam tantum vana verborum jactatione exercet. Scholiastes

Θεούς ἀτίζων, κάπογυμνάζων ςόμοι Χαρά ματαία θνητός ων ες ούρανον Πέμπει γεγωνά Ζηνί κυμαίνοντ' έπη. Πέποιθα δ' αὐτῷ ξύν δίκη τὸν συρφόςον Ἡξειν κεραυνὸν, οὐδὲν εξηκασμένον Μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου. 'Ανὴς δ' επ' αὐτῷ, κεὶ ςόμαργός ες' ἄγαν, Αἴθων τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία,

445

450

445. Ψίμπι γιγωνὰ] Vulgo πίμπι, γιγωνῷ: qua in lectione acute Branckins désiderat casum, quem verbum πέμπιι regat; præterquam quod Græcum non ait γιγωνώ». Itaque verissime rescripait πέμπιι γιγωνὰ Σπιὶ πομαίωνο ἔπη, i. e. jacit estuantia verba que Jupiter audire possit, apte comparans Prometh. v. 312-In Mosq. 2. legitur γιγωνιῖ. 448. Βάλπισω βάλπισω edd. ante Brunck-450. Πολυφόντω II ελυφόντω Ald. et βία] βία Rob. utrumque vitiesum.

tamen in participio ຂໍສາງບຸນາລ໌ໃພາ ຊ. liam, turpitudinis nempe, notionem quæsivisse videtur; cum sic interpretatur : avaidus amozahúmmur zai diavoiyer; quod sane non ineptum esset, si modo aliis exemplis constaret, &---γυμιάζωι idem aliquando denotasse. quod ἀπογυμνοῦν, denudare. Interea. donec illi verbo hac potestas certius asseratur, acquiescamus in vulgari interpretatione, quæ prefecto cum reliquorum verborum sententia pulcherrime conspirat. Ceterum emendationem nostram illa quoque oppositio, quæ inter Inntos de et is objector ripeau intercedit, confirmare videtur. E. gregie vero Brunckius aliud mendum in hac verborum serie latens detexit, mutata lectione γιγωνά in γιγωνά. Nam yayara Zari zumairere inn sunt estuantia verba, que Jupiter audire possit. Idem optime comparavit Prom.

ei d' Wde spanies and rednymérous ab-

ρίψεις, τάχ' ἄν σου, καὶ μακράν άνωτίσο

Saxωr, xλύοι Zed; —

pec minus apte Hesychium ad partes

vocavit, qui γιγωνὸν interpretatur, τὸ

ξάκουτον, μιγαλόφωνον.

446. sqq. wlr. o.9a 8—h\u00e1so. Certe autem spero fore, ut pro merito ejus in illum irruai igniferum fulmen, saue non digruum quod cum meridianis solis caloribus comparetur. cf. Prometh. 358361. et Eurip. Phæniss. 1197. sqq. (1192. sqq. ed. Brunck.)

449, 450. arne — Holopérrou Bia. Vulgo in his versibus adjectivum 🐗agyos omnes interpretantur garrulus, et ad Capaneum trahunt, hoc sensu: Sed adversus eum, quamvis nimium sit garrulus, h. e. ostentator, mittitur vir animi fervidus, fortis Polyphontes. Neque vero est, quod hanc explicationem contemnamus. Fieri tamen possit, ut h. l. poëta chuzeyer rariori vocabuli significatu posuerit pro eo qui segnis sit ad loquendum, ac de Polyphonte id intelligi voluerit; sieut yauesuetas, apud Lucianum tamen in Lexiphane reperitur pro lingue ignavia positum. (p. 835. ed. Grev. Is-zal κατά τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιου σιωπάν καὶ γλωτταργίαν ημιν Ιπιδάλλιι.) Tum autem ordo verborum esset : 'A me & रेन' स्पेन्क् नर्रक्यरम्या, यौजेका र्रेमेस्स, ऋही σόμαργός ἰς ἄγαν, Πολυφόντου βία h. e. adversus eum autem ordinatur vir animi fervidus, quamvis a loquacitate vehemen-ter abhorrens, fortis Polyphontes. (Ge-gen ihn aber wird der wakere Polyphontes gestellt, ein Manu feurig in seinen Unternemungen, wenn er gleich nicht viel Worte macht, kein geschwäziger Praler ist.) Sic. v. 409. sqq.

ίγω δὶ Τυδεῖ κιδιὸι Αςαποῦ σόκοι σύτδ ἀνσισάζω προςάσηι πυλωμάσων, μαλ. εὐγενῆ τι καὶ τὰ Αἰσχώνης Θρότοι Φερέγγυον Φρούςημα, ωροςατηρίας 'Αςτέμιδος εύνοίαισι, σύν τ' άλλοις θεοίς. Λέγ' άλλον άλλαις έν ωύλαις είληγότα.

Χο. "Ολοιθ' δς σόλει μεγάλ' ἐπεύχεται, ἄντις. α'.
Κεςαυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι, 455
Πρίν ἐμὸν ἐσθοςεῖν δόμον, πωλικών θ'
Έδωλίων ὑπεςκόπω
Δορί σοτ' ἐκλαπάξαι.

"Αγ. Καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα ωςὸς ωύλαις Λέξω. Τρίτω γὰς Ἐτεόκλω τςίτος ωάλος 460 Έξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους,

454. ὅλοιθ'] ὅλλοιθ' Ald. Rob. 455. νιν] μὶν Ald. Rob. Turn. 457. ὑντερκότφ] Recte sic edidit Brunck. ex metri præscripto; pro vulg. ὑντεριόμετφ.

σιμώντα, καὶ συγούνθ' ὑπίρφορνας λόγους,

αίσχεῶν γὰς ἀςγὸς, μὴ κακὸς δ' είναι φιλεί.

Ut igitur illo loco Melanippus glorioso Tydeo oppositus dicitur superbos sermones odisse, ob eamque causam αἰ-σχεῶν ἀργὸς μὴ κακὸς δὶ νοcatur; h. e. ad turpia quidem (quod præcipue pertinet ad loquacitatem) segnis, nequaguam tamen ad præclara facinora ignatus vocatur, sic h. l. Polyphontes dicatur σἡμαργος quidem, ad loquendum segnis, idem tamen αἴθων λῆμα, (altera lectio αἴθλον λῆμα, quam citat Schol. α΄. præferenda non videtur,) ad agendum fervidus et promtus. cf. etiam ν. 556.

451. Φιρίγγνον Φρούρημα i. q. Φιρίγγνον Φρουρόν, propugnatorem s. defensorem certum et idoneum. Ψροςατηρίας Αρτίμιδος είνοίαισι, σύν τ' ἄλλοις Σιοῖς, tutelaris Diamæ benevolentia, ceterisque diis faventibus. Hæc adjicit Etcocles ad amoliendam impietatis invidiam, ne solam Polyphontis fortitudinem vel absque deorum numine et favore propulsandis hostibus idoneam existimare videatur.

454, 455. δλωβ'—lwinχίθω. Pereat, qui magna mala urbi minatur, eumque fulminis jactus arceat. μιγάλα ἐντώ χισθαι idem est quòd v. 428. ἀνα ἀπαλιό, et apud Euripidem διπά τη πόλυ ἰφοδρίζων, Phæniss. 183. Fulmine vero Capaneum a Jove tactum

occidisse notum est. (" Sic enim Euripides in Phœniss.

ήδη ύπερθαίνοντα γεῖσσα τειχίων Βάλλει περαυνῷ Ζεύς νιν.

et Quint. Calab. δμηθέντα Διὸς σονόεντι κεραυνώ.

Vide Pausan. in Bœot. et Philostrat. Imagg. in Antigone. At Vegetius lib. 4. Qui scalis in obsidione urbium utuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, a quo primum scalarum propugnatio perhibetur inventa, qui tanta mole lapidum fuit obrutus a Thebanis, ut fulminibus dicatur exstinctus." Stanl.) Hunc locum imitatus est Euripides Phæniss. v. 186. sqq.

ὶὰ Νίμισι καὶ Διὸ; βαρύδρομοι βρονταὶ, κιραυνόν τι πῦρ αἰθαλόιν, σύ τοι μιγαληγορίαν ὑπιράνορα κομίζεις.

456. sqq. τείν πλαπάζαι. Priusquam in ædes meas irruat, atque insolenti hasta nos e virgineis sedibus exturbet. πωλικὰ ἰδώλια virginum conclavia, παρθένων notum chim est, interdum πώλον dici virginem, sicut Horatius juvenes juvenos appellavit.

460. sqq. τρίτφ—λόχον. Tertio cnim Eteoclo tertia sors ex supina ærea galea exsiliit, ut Neitæ portæ cohortem admoveat. (Apud Euripidem Phæniss. 1115. Parthenopæus hauc portam oppugnat.) " Homerus Iliad γ'.

Κλήρους εν πυνέη χαλπήςει πάλλον ελόντες

2 6

Πύλαισι Νηίτησι προσθαλεῖν λόχον. Ίππους δ' ἐπ' ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας Δινεῖ, θελούσας ωρὸς ωύλαις ωεπτωκέναι. Φιμοί δε συρίζουσι βάρδαρον τρόπον, Μυκτηροκόμποις ωνεύμασι ωληρούμενοι. Έσχημάτις αι δ' άσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον. 'Ανής δ' όπλίτης κλίμακος ωροσαμβάσεις Στείχει ωρός έχθρων ωύργον, έκπέρσαι θέλων,

462. Natrue: Edd. ante Brunckium Natrues, quod Heathius metro aptum non esse primus intellexit. Natrues enius penultimam corripere necesse est. Nec vero hæ portæ Nnividis sed Nnival appellabantur. Itaque Heathius reponendum censebat Nnirauri; hactenus recte; nisi quod formæ communi Atticam cum Brunckio substituere præstat; quan etiam præbet Mosq. 1. 463. ἰπ' ἀμπυ-468. ωςοσαμζάσιι;] ατήρει»] in άμπυντήρει Ald. γ' in άμπυντήρει Rob. Conjunctim cum Brunckio scribere maluimus hoc nomen subintellecto zard. Vulg. πρὸς ἀμβάσεις.

Οππότιρος δη αιρόσθιν άφιίη χάλκιον TYXOS.

cujus ad exemplum Virgilius:

dejectaque ærea sortem Accepit galea

Sic et Statius Theb. iii.

Et jam sortitus Protheus versarat ahena

Cusside.—" Stanl.
463. sq. Inwest were well Et equos jam ad portam irruere cupientes, adversus frena ferocientes gyrat s. circumagit. Hac imagine illustratur comparatio supra v. 395. ab equo ferociente ducta. ha aparatingens intermas Sas h. l. ita dicitur ut supra xaliver zaraedpaireir. Etsi enim alias έμπυκτήρις aut έμπυκις funiculi sunt, quibus equorum capilli ad frontem re-ligantur, (das Kopfstük des Vorder-geschirrs) h. l. tamen universe de freno usurpatur. Imi, quia ferocientes equi frenis obnitentes, et ab ea via quam ingredi cupiunt identidem retracti, in gyrum ire coguntur.

465. φιμοί δε συρίζουσι βάρξαρον σρόwov. Quia statim v. 467 in fine versiculi recurrit reóno, arbitror Æschylum h. l. scripsisse βάς δας ον βρόμον, h. e. cami autem strident fero strepitu; vel, si mavis, φιροί δι συρίζουσι βάρθαen τεόμον, i. e. frena autem barbarorum ritu fabricata stridore suo tremorem s. timerem incutiust. Priori conjectura favere videtur schol. a'. qui exponit ลัสทุทที่ ที่สุด. Posteriorem præter schol. β'. illustrat similis imago v. 388. χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωτις φόζοτ. cf. etiam v. 151. sqq. v. 205. sqq. Mihi tamen βάςδαςον βςόμον maxime placet, etiam hanc ob causam, quia post Eteocles ad hac nuntii verba respiciens

δς εὖτι μάργων ἰππικών Φρυαγμά-

β εόμον φοδηθείς έκ πυλών χωρήσι-

Si vero vulgatam teneas, saltem βάς-Caer reser cum pipes potius omisso participio, v. c. τιτυγμέτω vel simili, quam cum eveicour construas necesse est. Nam frena quidem barbarico ritu fabricata esse possunt; barbarico autem ritu strepere perquam incommode dicerentur. μυντηροκόμποις πτιύμασι πλήgoύμενοι, vom Schaume des schnaubenden Dampfs der Nasen bedekt. (Casaubonus teste Burgessio in Codice suo adscripserat μυπτηροπόμπως.) μυπτηρόπεμπα Δυιύματα pro ferocientium equorum spumante anhelitu.

467. loznuáricai - reógor. Clypeus autem ejus haud vulgari modo pi-

ctus aut exornatus est.

468. πλίμαπος περσαμδάσεις, die Sprossen der Leiter, scalarum gradus. weeraulasus cum sixu construeidum, omisso zará.

Βοά δέ γ' οὐτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς, 'Ως οὐδ' ᾶν 'Αρης σΦ' ἐκδάλοι συργωμάτων. Καὶ τῷδε Φωτὶ ϖέμπε τὸν Φερέγγυον Πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλειον ζυγόν. Έτ. Πέμποιμ' αν ήδη τόνδε, σύν τύχη δέ τω. Καὶ δὴ ωέπεμπτ', οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων, Μεγαρεύς Κεέοντος σπέρμα, τοῦ σπαρτών γένους,

*Ος οὖτι μάργων ἱππικῶν Φρυαγμάτων Βρόμον Φοδηθείς έκ συλών χωρήσεται.

472. τῷδι φωτὶ] τῷδι τῷ φωτὶ Ald. 475. καὶ δὰ πίπιμπτ', εὐ] κ. δ. πίμπιτ' εὐ Coch Reg. A. Ald. Rob. καὶ πίμπιται δ' εὐ Victor. etc. Lectio recepta Brunckio dehetur, qui eam e cod. Reg. B. eruit. καὶ δὰ πίμπιτ' εὐ Mosq. 1. παὶ δῆτα πέμπιτ' οὐ Mosq. 2. καὶ δη πέμπει οὐ Viteb. 476. TOU GREETEN] Sic Viteb. et Brunck. Vulg. Tar exactar.

470. βοᾶ—γεμμάτων ἐν ζυλλαδαῖς. Ut v. 436. χευσοῖς δὶ φωνεῖ γεάμμασικ 471. ὡς οὐδ' ἄν—πυργωμάτων. Inscriptio igitur clypei, quæ hic obliqua phrasi narratur, hæc erat :

OTA' APHE M' EKBANEI TITP-ΓΩΜΑΤΩΝ.

474. τότδε. Malim τῷδε, ut ad Eteoclem referatur, et nuntii verbis zal รจุริง คุมรา v. 472. respondeat.

σὺν τύχη δέ τφ. "Id est τινί. Male bæc vulgo accepta. vov, vy indefinita omnis sunt generis, nec co significatu της, τη adhibentur. Soph Aj. 290. ούτε του αλύων σάλπιγγος, Philoct. 39. βάπη βαριίας του νοσηλιίας πλία. 771. μήτι το τίχνη πίνως μιθινώς ταῦτα. Antig. 249. Ubivis exempla obvia. Perinde est in του, το interrogantibus. Quin plurali etiam serviunt numero. Eurip. Suppl. 135.

Plane ut nos: à qui avez-vous marié vos filles? Nescio quid argutatur ad hunc locum Matklandus, cui absurda immerito videtur illa lectio." Brunck. Recte vir elegantissimus, et σὺν τύχη di rop est i. q. non sine fausto quodam omine, s. ac feliciter quidem. Stanl. qui lectionem re expressit, sic int. Mittam jam hunc, feliciter quidem, in eum. Ne vero frigidum putes wiproip' &, cum deinde sequatur and di missumras, (in Guelf. est and dira niumer,) notandum est sigerem' ar ita dici, ut nos

diceremus: Ei ich werde ja dem wol schon auch einen schiken, und das, wie ich hoffe, mit gutem Glük. Latine sententiam hoc modo efferas: Quidni mittam, et bona quidem cum fortuna mittam? Imo vero jam missus est etc. (Anonymus apud Burgessium emendandum eenset

σὺν τύχη δί τα. haud male, ut opinor. Sed pro roide etiam ross præstare videtur; ut totum versiculum ita legamus:

สเผสอเผ่ ผึ้ง ที่อิท จตุอิย, σὺν τύχη δί τοι.

Quod autem e marg. Morell. in eadem ed. affertur σὺν τάχμ, pro σὰν τύχη, id nihili est.)

475. où zómwor ir zseoir izme breviter et acute dictum, pro οὐ πομπάζων, άλλὰ τὸ δράσιμον ἐν χιροῖν ἔχων. Ita-que nihil aliud hac locutione significari puto, quam quod alibi planius di-cit χίζεα δ' οὐ βεραδύνισαι. Scholiastæ enim β'. paraphrasis, οὐα ἀσπίδα κομσασμάτων πλήρη φίρων, nescio quomodo non placet.

477. sqq. อีร ออีสเ mágyav— χωρήσεrai. Qui nequaquam insanæ equorum ferociæ strepitum exhorrens porta egredietur. Quamquam μάργων facile defendi potest, tamen si in codicibus legeretur mágyor, id potius præferrem; concinnius enim esset, et, si modo verum, emendationem nostram, qua v. 465. βάςθαρον βςόμον legendum censebamus, egregie confirmaret. φευάγμων Xo.

'Αλλ' ή θανών τροφεία ωληρώσει χθονί, *Η καὶ δύ ἄνδρε, καὶ ωολισμ' ἐπ' ἀσπίδος 480 Έλων, λαφύροις διόμα κοσμήσει σατρός. Κόμπαζ ἐπ' άλλω, μηδ' ἐμοὶ Φθόνει λέγων. Έπεύχομαι δή τάδε μέν εύτυχείν, 'Ιω, πρόμαχ' έμων δόμων, τοῖσι δὲ δυςυχεῖν. 'Ως δ' υπέραυγα βάζουσιν έπὶ ωτόλει 485 Μαινομένα Φρενί, τώς νιν Ζεύς νεμέτωρ επίδοι κοταίνων.

Αγ. Τέταρτος άλλος, γείτονας ωύλας έχων

482. μπδ΄ έμεὶ φθόνει] μπδὶ φθόνει Rob. 483. ἐπεύχομαι δὰ πάδε] ἐπεύχομαι πάδε Ald. ἐπεύχομαι τῆδε μὲν εὐτυχεῖν, τοῖσι δὶ δυσυχεῖν Rob. Brunckio lectio debetur, quam in contextu posuimus, qui eam ex utroque Cod. Reg. adscivit. In Cod. Reg. A. contextus quidem exhibet τηθε sed superscripta est emendatio των, et addita glossa κωτώ. Ceterum versus hic est iambicus trimeter brachycatal. 484. [à] Hæc interjectio extra versus numerum ponitur, quod etiam in φω, à et à sæpe fieri solet. Ψεόμαχ' [μῶν] ωςομ' [μῶν Mosq. 2. et supra schol. βωθί τῶν. 485. ὑπίραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλιι] Ita se jamdudum emendasse profitetur Brunck, antequam eandem istam scripturam ne mutata quidem littera in cod. Reg. A. reperisset. Nec aliter scribi debere ex versu antithetico intelligitur. ὑπίραν χαθάζουσ' mendose Ald. ὑπίραυχα βάζουσ' Rob. Turn. Vict. etc. ἐπὶ ωτάλιι] ἐπὶ πόλιι Ald. Vict. ἐπὶ ωόλιν Rob. 486. μαινομίνα] Sic Codd. Regg. μαινομένη edd. Brunckio antiquiores consensu. 487. VILLETME] VILLEM Mosq. 2. et supra schol. διεξαγίτω.

non solum sunt hinnitus equorum, sed omnia horum ferociæ signa, cum fremunt, exsultant, capita jactant, frenorum strepitum excitant.

479. τροφεία proprie sunt dona a filiis vel pupillis parentibus vel tutoribus ac nutritoribus gratiarum causa tributa. Ea h. l. pulchre transferuntur ad mortem hominis pro patria occumbentis. Sensus: sed vel morte sua

debitam patriæ telluri gratiam reddet. 480. Ä zai δύ' ävdet (Ä zai δή židea Grot. quod non placet. Ä ž δύ' ärdeas Guelf.) argute et cum irrisione dictum; vel duo viros, h. e. et Eteoclem, et eum quem in clypeo gerit onlirns äνδρα, una cum urbe in eodem cælata capiet.

481. λαφύροις - wareos. Aderque

patriam domum spoliis ornabit. 482. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλω. Học non sine festiva quadam cavillatione dicitur; άλλου τινός κόμπον λέγε. Nam etsi nuntius non id agebat, ut ipse hostium robur auf ferociam jactaret aut exaggeraret, tamen ejus narratio sen.

sim sic incalescebat, ut ipse quasi in societatem ostentationis venire viderctur. Ita qui in sole ambulant, etiamsi id non agant, tamen vel inviti colorantur; et qui de magnarum rerum altitudine dicunt, ipsi inter loquendum cæco impetu attollunt sese, et in digitos eriguntur.

μηδ ίμοι φθόνει λέγων ironice idem est, ac : noli auribus meis parcere, ezaggera quantum potes istorum, qui reliqui

sunt, ferocium.

483. τάδι μὶν (τάδι μὶν etiam in Guelf. legitur) universe dicitur de Megarei partibus. Ac tuis quidem, 6 defensor domorum nastrarum, partibus for-

tuna ut adsit precor.
485. sqq. ws d -- xoraisws. Et quem-

admodum furentibus animis insolenter adversus urbem vociferantur, ita Jupiter eos vindex iratus respiciat. imidui h. l. in malam partem sumitur, de animad-

488. sq. riragres-"Oyzas 'Agaras. ('ASnivas Bar. 4. et Hesych. v. "Oynus. ubi hunc locum spectat; quod verius

"Ογκας 'Αθάνας, ξὺν βοῆ σαςίςαται,
'Ιππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος. "Αλω δὲ σολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,

490

489. ὅγκας] ὅγγας Mosq. 2. et supra gl. σῆς μιγαλόφρους. 490. Ἱσπομίδυντες.

Codicum et Aldinæ ed. scripturam revocavi. Nec illa metro adversatur. Litterarum, quas liquidas vocant, ea vis est et proprietas, ut quia earum sonus facile nec ingrate geninatur, brevem vocalem sæpe producant. Veram hanc observationem exemplis confirmat V. D. inter quæ est ex hac tragædia v. 549. Παρθινο-παῖος ᾿Αρκάς, quod ibi pronuntiandum Παρθινοσκάς. τόσει] κτύσει Μοςq. 1. 491. ἄλω ἄλλω vitiose Ald. πολλην] πολύς male Rob.

esse arbitror.) Apud Euripidem Ogygia porta nominatur Phæniss. v. 1124.

490. Ίππομίδοντος σχῆμα καὶ μίγας σύπος. Notum periphraseos genus, ut Πολυνίκους βία, Έπτοςος μίνος Homer. Π. ξ. 418. σχῆμα et τύπος ad corporis figuram et staturam pertinet. Sic μος φῆς τύπωμα apud Euripidem v. 163.

491. alus cum et aream, et halonem, (den Hof um die Sonne oder den Mend) quem Latini coronam s. circulum dicunt, significet, alii comparationem cum clypeo ab illo priori, alii ab hoc significatu derivandam censue-Jam etsi clypeus ob rotunditatem et magnitudinem, cum areis, in quibus frumenta triturabant, quas eo tempore rotundas fuisse constat, conferri quodammodo potest, nemo tamen hoc genus comparationis suave aut commodum dixerit. Stanleius quidem ad partes vocavit Ammianum Marcellinum; qui (lib. 24.) areis, inquit, (sic et Varro i. 51. aream esse oportet-modicam pro magnitudine segetis, potissimum rotundam, et mediahi paulo extumidam, ut si pluerit non consistat aqua etc.) medietas in sublime consurgens tereti ambitu Argolici scuti speciem ostendebat. Sed aliud est, scriptorem historicum, explicandæ rei causa, figuram arearum cum figura clypei, alind poëtam exaggerandi studio clypeum cum area comparare. Quis enim ferat: Er schwang eine Tenne, ich meine seinen Schild etc.? Itaque mihi quidem Æschylus non ad aream, sed ad halonem respexisse videtur, cum eoque clypeum non tantum ob magnitudinem et rotunditatem, sed etiam ob fulgorem comparasse. A splendore clypcos apud poetas sæpenumero laudari notum est. Sic Virgil. Æn. 734. Sic de Martis πανοπλίη Statius (Theb. iii. 222.):

. 222.): Ardentes clypeos, atque æra mican-

tia cerno.

Fulmine cristatum galeæ jubar armaque in auro

Tristia, terrificis monstrorum ani-

mata figuris Incutiens; tonat axe polus clypeique cruenta

Lux rubet, et solem longe ferit æmulus orbis.

h. e. clypei radii ab ejus orbe solis æmulo usque ad solem resplendebat; nisi solem cum ferit potius construendum, ac transitive solem ferire pro solem reddere dixit Statius: hoc sensu: und das spiegelnde Rund des Schildes wirft das Bild der Sonne surük. Si certe imaginem suam in clypeo Achilles vidisse dicitur ab eodem (Achill. ii. 190.):

Ut vero accessit propius, luxque æmula vultum

Reddidit, et similem tandem se vidit in auro,

Horruit, erubuitque simul-

In splendore quoque clypeorum terroris materiam quæsitam esse, testatur militis gloriosi (Achill. i. 1. 1.) apud Plautum jactatio:

Curate ut splendor meo sit clypeo clarior,

Quam Solis radii esse olim cum sudum est solent.

Ut ubi usus veniat, contra conserta

Oculorum præstringat aciem in acie hostibus.

Plurimum vero id quod efficere volamus illustrat Homeri locus Iliad. 1, 4. 1849. ubi Minerva Tydei galeam et ely-

*Εφριξα δινήσαντος οὐκ ἄλλώς ἐρῶ.

peum insigni fulgore circumdedisse dicitur:

Δαζί οἱ ἐπ πόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον ωῦρ,

'Ας είξ όσωρινο εναλίγχιση, ός ε μάλις α Λαμσρόν σαμφαίνηση λελουμένος 'Ωκιανώο.

Sicut igitur Homerus illius clypei fulgorem cum stellæ luce comparat, sic Æschylus clypeum magnum, rotundum, fulgentem cum sole præsertim corona cincto, abi multo major ejus facies quam alias apparere solet, clara sine dubio, ornataque similitudine comparare potuit. Et quamquam nostri forte poëtæ clypeum magnum et fulgentem potius cum ipso sole simpliciter, quam cum sole corona ciucto compararent, observandum tamen est, Æschyli ætate ejus generis meteora, multo vehementius quam nostra, hominum animos feriisse, novitate spectaculi oculos terrente; accedente etiam quæ spectandi curiositatem augeret, superstitione. Et si quis forte nobis objiceret, splendorem clypeo cælato non bene tribui, ut in quo ipsa cælaminum asperitas fulgorem minuat, eum Homeri vincerem exemplo, qui Achillis clypeo, quamvis multa in oo signa Vulcanus cælasset, eximium tamen splendorem tribuit, Iliad. 7'.

Ως δ΄ όταν έκ ανόντοιο σέλας ναύτησι Φανείη

Καιομένοιο ωυρός, τὸ δὶ καίεται ὑψόθ'

Σταθμῷ ἐν οἰοπόλφ — — 'Μς ἀπ' 'Αχιλλῆος σάκεος σέλας αἰ-Θίὲ' Ἰκανε

Kalov, šaišalios –

Que cum ita sint, equidem Virgilium quoque, ubi de Polyphemi oculo loquitur,

et telo lumen terebramus acuto Ingens, quod torva solum sub fronte latebat

Argolici clypei aut Phœbææ lampadis instar,

ibi igitur eum non magnitudinem tantum, sed etiam splendorem clypei ac solis in comparando spectasse crediderim, quasi dixerit: sein groses Auge, das einsam unter seiner Stirne, unter den sottigen Augenbranen hervor schimmerte, gros und glänsend wie ein Argelisches Schild, oder die Fakel des Phöbes. Certe id similis, quem Virgilii interpretes haud neglexere, Callimachi Iocus postulare videtur, hymn. in Dianv. 53. ubi idem de Cyclopibus:

. . Î

σων δ΄ ὑπ' ὀφεῦν Φάια μουνόγληνα, σάπει Ίνα σταγα-Cosiφ

Διιτόν ύπογλαύσοντα.

Hactenus vocabulum also in has metaphora non aream, sed meteori genus, quod Græci also, Latini circulum s. coronam appellant, solem vel lunam corona cinctam significare lectoribus persuasimus; voluimus quidem certe. In verbis autem conjunctis

άλω δὲ τε ελλην, ἀστίδος μύπλον λίγω,

ថ្ងៃកូរីឌ វិទៅបាយកូរៈ ខំរិឌ និងឯន ខ្មែរី, (Salmasius ad Solin. p. 277. ed. Traject. ita distinguendum censebat:

and it working armidos, zuzkov kife. Ona correctione nihil ad sensum proficitur, concinnitas tollitur.) non satis placet woλλήν adjectum, non quo woλύς pro magno, amplo, spatioso dici nequest, (nam de hoc adjectivi usu ex Homero aliisque liquido constat,) sed quod magnitudo imaginis co adjecto minuitur potius, quam augetur. Etenim si Æschylus clypeum cum area contulisset, nihil opus erat hyperbolen per se satis audacem, hoc additamento ad vitium usque intendere; si vero, ut nobis videtur, similitudinem ab halone duxit, ne aptum quidem satis esset epitheton, propterea quod in hoc meteoro nulla est magnitudinis varietas. Non enim nunc minori, nunc majori ambitu spectatur. Itaque haud scio an Æschylus ita scripserit:

"Αλω δ' Ιπαλλεν, ασπίδος πύπλον λέγω

"Εφείζα διτήσαντος, εὐπ ἄλλως ἰρῶ.
Halomem vero vibrabat, clypei orbem dico: Fforrus eo illum rotante; haud mentior. Er schwang ein Schild, so groz
und so glänzend als das Sonnenbild, wenn
es ein leuchtender Hof oder Ring umgiebt; ich entsette mich, da er es soschwenkte, ungelogen zu sugen. «άλλιν, quemadmodum de hastis et gladiis, sic et de clypeis motis vel gestatis bene dici, vel ex epitheto Hometico σεκίστωλες intelligitur.—εὐχ ἄλ-

'Ο σηματουργός δ' οὖ τις εὐτελης ἄς' ῆν,
'Ος τις τόδ' ἔργον ὤπασε ωρός ἀσπίδι,
Τυφῶν' ἰέντα ωυρπνόον διὰ ςόμα
Λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην ωυρὸς κάσιν'
''ΟΦεων δὲ ωλεκτάναισι ωερίδρομον κύτος

495

495. διὰ τόμα] διὰ τόματος Robi

λως ἰρῶ (in Güelf. ὁνα ἄλλως λίγω. Nempe librarius incidit in clausulam versus antecedentis, ubi similiter est λίγω) i. q. ὁν μώταια λίγω, ich vergrösere nichts.

493. ὁ σηματουργὸς δ' οῦ τις εὐτιλης ἔς ἦν. Pro ἄς ἦν in cod. Seld. (item Ask. A. C. Colb. 2.) legitur ἀνῆς, quod sane non erat cur a Burgessio vulgato præferretur. Ordo enim est: ἐ σηματουργὸς δὶ ἄρα ἀὐα ἐὐτιλής τις ἦν, anaglyphorum vero faber sane haud vulgaris aliquis fuit; et particula ἄρα asseverandi causa additur.

495. sq. Τυφῶν ἴέντα—αἰόλην συρὸς κάσιν. (Burgessius ita potius interpungendum esse existimat:

Δογνὸν μίλαιναν, αἰόλην, πυρὸς κάσιν. Sed salva est vulgata distinctio. cf. Agam. v. 503.) Typhonem ex ignivomo ore atrum fimum emittentem, volucrem s. velocem ignis fratrem. Phrasi pæne ultra dialogi tragici fastigium assurgente eloquitur, id quod simplicius dixiset: ignem et fumum emovit.

497. εύτος est ipsa convexitas s. cavitas clypei, h. e. area cava quam # avreg, quæ et irus dicitur, æreus circulus ambit. Quod zúros mspideoper cum dicitur, idem est ac τρογγύλου, area rotunda. ποιλογάτως πύπλος, επtrema clypei circumferentia magnam aream cingens. σερσηδάφισαι h. l. nihil aliud significare potest, nisi stratum est. Quamquani enim alias meorioaφίζων est solo allidere, s. solo æquare ; tamen ut simplex idapifus interdum est pavire, pavimentare, pavimento sternere, ita eadem composito quoque vis subjicitur ; omissa deinde pavimenti notione, simpliciter sternere, insternere significat. Sensus igitur est: Serpentum spiris h. e. serpentibus inirum in modum implexis rotunda area capacis s. spatiosi circuli chypeum ambientus instrata est. Germ. die runde Fläche der holböuchigen Einfassung ist mit gewundenen Schlangen bedekt, und gleichsam genflastert. Que quamquam ejusmodi non sunt, ut defendi non possint, suspicor tamen levi mutatione sic rescribendum esse:

. gbins gi myznapanel mibigbolroz zh-

Ψεοσηδάφισαι χειλογάσο<mark>ε</mark>ος πύπλος. unde saltem sensus exsistit et verbis aptior, et clypei descriptioni magis conveniens. In ipsa enim area clypei Typhonis imago czelata erat; circum ambitum vero clypei, qui et leus, et avruž, et zúzles Græce appellatur, serpentes efficti erant, multiplicibus spiris inter se impliciti. Serpentum vero spiris ambiens circulus cavæ areæ stratus. seu cinctus erat; Germ. der einfassende Ring, (oder die ringförmige Einfassung) der kolbänchigen Schildflüche war mit vielfach gewundenen Schlangen bedela. (Stanleius in versione plane sic reddidit verba, ac si emendationi nostræ favisset: ubi serpentum gyris concavi scuti circularis ambitus stratus est. At in adnotationibus, cur ita verterit, ne verbo quidem exposuit.) Certe epitheton πιςίδςομος melius τῷ πύπλφ et καιλογάτως aptius τῷ κύτιι convenit, quam vice versa. Et in clypeis non solum aream, sed etiam manubrium (σελαμώνα) et orbem æreum s. circumferentiam clypei, (Trus s. avruya) cælatis signis ornata fuisse notum est. Tilaparos exemplum Homerus habet, qui in Agamemnonis clypeo aream repræsentasse narrat Gorgonem, Terrorem ac Fugam; argenteum vero manubrium cæruleum draconem ambiisse:

Τῆσδ' ἐξ ἀργύριος πιλαμών ἦν' αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ

Κυώτεος ἐλέλικτο δεάκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν Τειῖς ἀμφισιφίες, ἐνὸς αὐχίνος ἐκατι-

φυνίαι. In circulo vero clypeum ambiente A- Xo.

Τοιάδε μέντοι ωροσφίλεια δαιμόνων.
Πρός τῶν κρατούντων δ' ἐσμὲν, οὶ δ' ἡσσημένων,
Εὶ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχη.
Εἰκὸς δὲ ωράξειν ἀνδρας ἀδ' ἀντις άτας
Υπερδίω τε, ωρὸς λόγον τοῦ σήματος,
Σωτὴρ γένοιτ' ἀν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών.
Πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔγοντ' ἀντ. β'.

519, 520. Hos versus vulgo transpositos et perperam scriptos feliciter ordini suo veræque scripturæ ex codd. Regg. restituit doctissimus Brunck. In Ald. etc. sic leguntur:

Είκὸς δὶ πράξειν ἄνδρας ωδ ἀντισάτας. Εἰ Ζεύς τε Τυφώ καρτιρώτατος μάχη.

520. arrigaras aranginas Mosq. 1. 521. 'Tauglin vis 'Tauglin va Victorvi Viteb. 523. arangal aranga di Rob.

Nempe victoriæ spe abreptus Eteocles vix cito satis monere posse sibi videtur, Jovem semper invictum esse. Itaque eum, si logicum sententiarum ordinem sequi voluisset, sic potius collocandi fuissent versiculi:

τοιάδι μέντοι προσφίλιια δαιμόνων ποθτω τις είδε Ζῆνά του υπώμενον (qua ratione ille quidem versiculus cum v. 512—515., hic autem cum sequentibus aptius conjunctus fuisset) tamen inversam harum sententiarum consecutionem animi fervor et confidentia dictavit; quam ab ipso poëta, non a librarii errore profectam esse existimo.

517. τοιάδι μέντοι σερυφίλεια δαιμόw. Hac parum assecutus est Pauwius, qui de amicitia, qua dii suos tueantur, accepit. Nam σεροσφίλωα respicit id quod v. 512. dixerat, deos, quos amboilli adversarii inclypeis gererent, inimicitias inter se exercere; ironice igitur addit: Talis igitur est utriusque horum deorum inter ipsos amicitia. Germanice verterim: Nicht genug, dass hier Feind gegen Feind zu ftehen kömmt; auch die Götter, die sie im Gefecht auf ihren Schildern gegen einander führen werden, sind unter sich Feinde. Denn jener führet den flam-menhauchenden Typhon, Hyperbius aber den Vater Zevs auf seinem Schilde; in erhabner Stellung sitzt er da, und schleudert aus der Rechten einen feurigen Pfeil; (und dass Zevs je sei besiegt worden, hat noch niemand erlebt.) So gute Freunde sind also die Gottheiten (auf beider Schildern) unter einander.

Notanda vero est relatio inter particulas µúvros v. 517. et di post zestroures. Illud enim indicat, absolutam esse priorem sententiam, de inimicitia inter deos, quorum imagines in clypeis erant; hoc vero di innuit, jam novum inchoari enuntiatum, de superiore Thebanorum fortuna, ex Jovis signo, quod Hyperbii clypeo insculptum erat, ominanda.

518. sq. σεὶς τῶν μάχη. Nos vere a victoribus stamus, illi a victis, siquidem Jupiter Typhoëo in pugna superior est.

520. sqq. sind; \$1—ruxdu. Et hoc igitur modo illos adversarios utrinque rem gesturos credibile est; et Hyperbio, adrationem insignis, servator ut spero Jupiter erit in clypee effictus.

523. Cherus inchoatam ab Eteocle sententiam persequitur. Is enim cum de Hyperbii fortuna dixisset, superat ut etiam quid de Hippomedonte futurum esset, auguraretur. Hoc igitur Chorus hac Antistrophe supplet.

πίπωθα—lάψιν. Certo confidimus fore, ut is, qui in clypeo Jovi adversarium, et invisum terra obruti dei corpus gerit, invisam imaginem mortalibusque diis, ante portas conput confringat. In πίπωθα πὸν απίταιλια τὸν cum ἔχοντα construendus; et ἐντίτυπον ἄφιλον asyndeti figura pro ἀντίτυπον ἄφιλον ατ. ἀντίτυπον αδνεπανοι, adversarium, apte de Typhoĕo propter bellum adversus Jovem gestum; idea-

"Αφιλον εν σάκει τοῦ χθονίου δέμας Δαίμονος, εχθρόν εἴκασμα βοοτοῖς τε καὶ Δαοοδίοισι θεοῖσι, ωρόσθε ωυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.

525

"Αγ. Οὕτως γένοιτο. Τὸν δὲ ϖέμπτον αὖ λέγω Πέμπταισι ϖοος αχθέντα Βορρείαις ϖύλαις Τύμβον κατ' αὐτὸν διογενοῦς 'Αμφίονος. "Όμνυσι δ' αἰχμὴν, ῆν ἔχει, μάλλον θεοῦ

530

525. δαίμονος] Ex emendatione Brunckii certissima. Vulg. δαίμοση. 526. πέος-9ε] πεόσθεν Rob. 529. πεοςαχθέντα πορςαγέντα Rob. πεοςαθέντα Vit. Βορέκιαις] Βορέαις Ald. Βορέαισην Victor. Βορέκιας Vit.

que Jovi ἄφιλο, invisum, exosum. Pro δαίμοσο certissime Brunckius emendavit δαίμονος; et quia felicem hanc con-jecturam vir doctissimus hac una ratione defendit, quod absque ca tautologia oriatur, (quam tamen effugiunt ii, qui daimosn exponunt newon, ut Schol. β'.) age firmioribus eam argumentis adstruamus. Primum vou x90sion absque substantivo parum commode poneretur. Deinde oppositionis elegantia, quæ est inter βςοταϊς το καὶ δαροδίοισι Stoiiσι periret. Tum suavior e lectione daimores exsistit concinnitas verborum. Præstat enim, vocabulo iz Sein, in quo præcipua vis sententiæ ponitur, novum comma inchoari. Denique, quo minus δαίμοσιν hac ratione defendamus, ut sit i. q. semideis, heroibus, hane ob causam impedimur, quod, etiamsi hæc vocabuli vis, de quo dubitari potest, Æschyli ætate jam invaluerit, hoc loco tamen id universe nos accipere jubet v. 517. ubi vocabulo δαιμόνων Jupiter ac Typhoëus comprehendebantur.

525. sq. ix3eo « « Respue Boorois re and depolicies Sesses. Periphrasi pro imagine annino omnibus invisa, ut Latini dicunt, diis hominibusque approbantilus. Pro urmine non ameridante.

tibus, pro nemine non approbante.
529. Βεβρίαεις ωύλωες. Apud Euripideun Phoeniss. 1115. sqq. Parthenopæus Neiten portam oppugnat.

pæus Neïten portam oppugnat.

530. De communi Zethi et Amphionis monumento cf. Pausan. ix. 17.

Toysvey, 'Augieres. Amphion enim et Zethus ex Jove et Antiope nati-

531. "Oprove & alzane. " Jastinus Epit. Trogi Pomp. lib. 43. Per en adhuc tempora Reges hastas pro diademate habebant, quas Graci sunarea dizere; nam et ab origine rerum pro diis immortalibus veteres hastas coluere; ob cujus religionis memoriam adhuc deorum simulacris hastæ adduntur. Hæc Justinus, quæ Nostro miram lucem afferunt. Hasta, inquit Festus, olim summum armorum imperium significabat; neque vero tantum imperium militare, sed et summam etiam in civilibus auctoritatem hasta communiter designavit. Hinc patet hastam et exister idem olim fuisse. (Non assentior Stanleio. Namque jam apud Homerum 🖋 में 🖛 🖛 🗸 et Tope distinguuntur. Neque vero ex Euripidis loco id colligi potest.) Unde Euripides de Polymestore in Hecuba: ⁶Ος την άρίσην χιρρονησίαν αλάκα

Σατίρι, φίλιαπον λαὸι εὐθύων δορί. Sceptrum jurare apud antiquos Regibus solenne fuit; quod ex Homero liquet.

Naì μὰ τόδι σκηπτρου — Euripides δεκιον ξίφος. Plant. Curcul.

At ita me machæra et clypeus bene juvent.—" Stant.

531. μᾶλλον 91οῦ εἰδιν πιποιθώς. "Mezentius apud Virgil. Æn. x. 778. Dextra, mihi deus, et telum, quod missile libro,

Nunc adsint.

Capaneus apud Statium:

virtus mihi numen et ensis Quem teneo." Stanl. Adde ejusd. lib. ix, 547. ubi idem CaΣέβειν σεποιθώς, όμμάτων 9 ὑπέρτεςον,

H μὴν λαπάξειν ἄςυ Καδμείων, βία
Διός. Τόδ αὐδᾶ μητρὸς ἐξ ὀςεσκόου
Βλάςημα καλλίπςωρον, ἀνδρόπαις ἀνής.
Στείχει δ Τουλος ἄρτι διὰ σαςητόων

"Ωςας Φυούσης, ταρφὸς ἀντέλλουσα θρίξ.
Ο δ ἀμὸν, οὅτι σαρθένων ἐπώνυμον
Φρόνημα, γοργὸν δ ὅμμ. ἔχων σροσίςαται.
Οὐ μὴν ἀκόμπας ός γ ἐφίςαται σύλαις.
Τὸ γὰρ σόλεως ὅνειδος ἐν χαλκηλάτω

540

533

532. διμάτων S' ὑπίρτιροι] διμάτων ὑπίρτιρον Rob. 533. βία Διὸς] βία δορὸς Rob. 534. μητρὸς] ματρός. 539. γιοργὸν δ'] καὶ γιοργὸν δ' Ald. 540. εἰν μὴν] οὐ μὴν δ' Viteb. ἀπόματατός γ'] ἀποματατός γε Ald.

paneus telum immane lacerto librans hortatur:

ades ô mihi, dextera, tantum Tu præsens bellis, et inevitabile numen.

Te voco, te solam superûm contemtor adoro.

" Hinc quoque lineamenta sumsisse videtur, quibus Idæ ferocem expressit indolem Apollonius Argou. i. 466.

"Ism గ్రామ్ కేర్యల వియ్యంగా, కూడా జూక్రిపర్యంగా జేసిసిమా

Kudos iri στολίμωση ἀτίρομαι, οὐδί μ'

Ζεὺς τόσον, ὀσσάτιον τερ ἐμὸν δόρυ, μὰ νύ τι Ψημα

Δοίγιον ἔσσεσθαι, μηδ' ἀπράαντον ἄιυ-

"1dem toxomívelo, zad el Deds åvriógro." Brunck.

534. μητρὸς ἰξ ἐρισπόου. "Schol. a'. Antiopam vocat. Sed Euripidi 'Ασπλάντης γόνος dicitur, (Pheniss. 149. 1117.) ut et Ovidio. cf. et Apollodorlib. iii. Servius ad vi. Æneid. alios nominat parentes." Stanl.

535. βλάσημα καλλίπρωρου, ἀνδρίπαις ἀνάρ. " De pulcritudine Partheμορεί Statius Theb. iv. 251. •

Pulchrior haud ulli triste ad discrimen ituro

Vultus, et egregiæ tanta indulgentia formæ.

Nec desunt animi, veniat modo fortior ætas."

536, 537. suxu-Beig. Seus Quouons vel ab Toulos regitur, vel a suepus

artilance 2018, quam rationem secutus est in versione Stanleius: Huic commodum inserpit per malas lanuga, creber nascentis publis exurgens pilus; vel denique, quod optimum videtur, signs quodons genitivi sunt absoluti, et commata cum Brutckio post wagnibur et quadras ponenda. Sensus: Et jane et genas lanugo opacat, crescente pubertate (Abreschius signs quodons ita explicat, ut intelligatur asiris, actate ipsum (Toulos) gignente. cf. lexic. Æschyl. in quant public, creber pilus exoriens. Compararit Stanl. Hom. Odyss.

— σείν σφαϊίν ύπο πεοτάφωσιν ίθλες 'Ανθήσαι, πυπάσαι σε γίνος εὐάνθιϊ λάχνη.

538. over was Siver i retruer. Allusio ad nomen Parthenopæi, quod deinde diserte enuntiat. Er hat einen rauhen keinesweges jüngferlichen Sinn, oder Muth. sies, h. l. de ferocia et fortitudine, ut sevus apud Virgillum.

539. γος γὸτ δ ὅμμ' ἔχων. Sic Eurip. Phæniss. v. 145. de eodem: ὅμμασι γος γὸς, ιἰσιδείν νιανίας.

540. οἱ μὰν ἀκόμπακός γ' ἰφίςαται πύλαις. Neque vero ipse sine jactatione accedit ad portam. ἀκόμπακο ad superbum clypei insigne pertinet.

541. πόλιως ὅνισος appellatur Sphinx, quia Thebis fædam calamitatem inferebat. Hic igitur ὅνισος malo sensa ponitur. At bono contra apud Epris

Σάκει, κυκλωτώ σώματος προθλήματι, Σφίγγ' ωμόσιτον προσμεμηχανευμένην Γόμφοις ενώμα, καμπρου έκκρους ου δέμας: Φέρει δ' ὑφ' αὐτῆ φῶτα Καθμείων ένα, 'Ως πλεῖς' ἐπὰ ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσ βαι βέλη!

545

543. το εστιμηχανιυμίνην] το εστιμηχανιυμίνη Ald. το εστιμηχανημίνην Rob.

pidem Phœniss. 1748. Σφιγγὸς ὅνωδες, cum respectiu ad Œdipum, cui victoris de Sphinge reportata magnam
gloriam attulerat:

543. Zpiyy spissirov. Comparetur Duripidea Sphingis descriptio, Phæ-

niss. 1030.

Μας, ίδας, δ στιρούσσα, γες λόχιυμα τιρτέρου τ' Έχίδνας Καθμείων άρπαγά

καθμείων άρπαγά ωολόφθορος, ωολύτονος μαξοπάρθενος, δάίον τίρας φοτάσει ωτεροίς, χαλαϊσί τ' ώμοσίτοις,

543. sq. Ψεοεμιμης απισώνην γόμφοι. Clavis affizam. Nimirum Splingis emblema clavniis vel cunecilis ad fundum clypei affixum etat. λαμπροι de fulgore aeris, ex quo Sphingis simulacruit fabricatum erat. Ιππροιστό ob horribitem figuram. Nam ἰππροιστόν quoque ad splendorem cum Abreschio trahere non placet.

742. pieu vo opi avin para Kadaiiav va. Ea vero Sphinx unum Thebanum civem fert, pedibus subjectum. Ita scilicet sdornatem erat Sphingis signum, ut ore arreptum pedem vel aliud membrum hominis mordicus teneret, relicant eius campor redibus subjecto.

quo ejus cotpore pedibus subjecto.

5 to. of white in deleging than in the circum (scil. Thebani 'civis in clypeo imaginen) multa tela conficiantar. Germ so dass disser gute Thebaner eben weil er auf dem Schillte steht) eon vielen Pfeilen beschossen wird. Hae sententia milit alind significatur, quam Parthenopæum; utpote bellicosum virum et in præfio acrem, nullum tempus intermittere, quin corpus periculis et elypeum hostium telis objiciat; indeque in civis Thebani effigiem multa tela conjici. Hae same tacillima est et simplicissima verborum interpreta-

tio, in qua quidem acquierendum puto, nisi hoc simul innui velis, consulto Parthenopæum Cadmei civis etiam imaginem clypeo addidisse, ut significaret, quemadmodum hoc simulacrum multis hostium telis petatur, sic se ipsum quoque multos Thebanos occisurum. Sed reconditus hic est verborum sensus, quo facile carere possumus. Etenim, si cogites, nuntium continuo sequenti versu ad fortitudinem Parthenopæi describendam transire: ix3òv 8 lonus so narmanoru paign;

nihil aliud indicare videtur ista, quapræcedit, observatio,

केंद्र को डॉ है कि के रहेश कहेंदें कि की एक का विदेश, quam multa in clypeum Parthenopæi, adeoque in ipsam Cadmei civis effigiem tela conjici, quod fieri non posser, nisi Parthenopæns fortiter pugnaret, clypeumque perpetuo hostibus obverteret. (Itaque et Homerus II. à'. 570. sqq. ubi Ajacis fortitudinem prædicat, multa hostium jacula partim in ejus clypeo, partim circa eum in terra defixa esse narrat.) Sic si hodie miles aliquis legionarius diceret : In dieser Schlacht ist der Adler in der Fahne unsers Regiments brau durchlochert worden; id utique honoris causa, et virtutem legionis jactaturus diceret. Jam aliorum interpretum commenta breviter percenseamus. Scholiastes uterque verha sic intellexit : civem Thebanum in clupes tam misere a Sphinge laccratum esse, quasi, multis hostium telis laceratus fuisset. Id antem nullo pacto e verborum structura effici potest. Panwing ώς ωλείς' έπ' ανδεί τῷδ' ἰάπτισ Βελη sic vertit : Quam plurima in virum hunc conficiuntur tela; quasi nuntius moneat, ut virum hunc, si possent, urbi propter ipsum insigne maxime invisum cito de medio tollerent. Verum, Έλλων δ' ξοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην,
Μακράς κελεύλου δ' οὐ καταισχυνείν πόςον
Παρλενοπαίος 'Αρκάς' ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνήρ,
Μέτοικος, 'Αργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφὰς,
Πύργοις ἀπειλεί τοῖσδ', ά μη κραίνοι λεός.
'Έτ. Εὶ γὰς τύχοιεν, ὧν Φρονοῦσι, πρὸς λεῶν

550

549. 'Açaás' ò di] 'Açaàs o de Rob. hic male repetitum.

551. raied] dur R. Sed id ex verse

si quid video, ista versio prorsus a grammatica ratione abhorret; quis enim unquam audivit, de cum infinitivo constructum, imperativi vim secum ferre? Neque vero võis and commode potest ad ipsum Parthenopæum referri, cum his verbis eundem indicari olarum sit, quem versu antecedente ไทย Kudusiur para tragicus appellaverat. Heathius denique sic cepit: Thebanos in propugnaculis stantes et Parthenopæi insigne in eorum contumeliam ostentari ratos iracundia furentes, jam eum quamquam ex longinquo jaculis petiisse. Quod quamquam reliquis commentis melius et verbis aptius est, non tamen, quomodo Thebani e longinquo clypei insigne oculis comprehendere potuerint intelligo.

547. ἐλθὰν δ ἔμεκν. Hoc loco veram particulæ δὲ potestatem negligi nolim. Nam non solum ea quæ sequentur cum versu antecedente vincit, sed hujus etiam sententiam illustrat et confirmat. Latine verteris: ET SANE huc venisse non videtur bellum cauponaturus. Id igitur proxime cum iis cohæret, quæ versu antecedente dixerat, multis telis elypeum peti. καπηλείων μάχην primum est hellum lucri causa gerere; ex bello lucrum quærere. Sic Ennius apud Cic. de off. i. 12. cauponari bellum dixit. Pyrrhus enim, cum de captivis redimendis ageretur, pæclare sic respondet:

Nec mi aurum posco, nec mi pretium dederitis,

Nec cauponantes bellum, sed belligerantes,

Ferro, non auro vitam cernamus utrioue.

itaque couponantes bellum est i. q. ex bello questum facientes. Verum ab hoc

Æschyli loco lucri notio prorsus abhorret. Itaque sicut idem teste Etymol. M. auctore (ν. Κάσηλος. Item Suid. ead. ν.) σάντα τὰ δίλια αξαπλείων μάληνη nihil aliud est, nisi bellum haud serio, sed dolose tractare, h. e. quærere, qua arte, quove dolo pugnæ discrimen effugere possis. Germ. Und in Wahrheit, et hat gar nicht das Ansehn, als ob er hergekommen wäre, sich hinter dem Treffen listig wegzuschleichen.

548. μακεῶς — πόςον. Nec videtur longæ viæ iter, ignavia scilicet, et socordia, aut prælii detrectatione, dedecoraturus. ("Plerumque πόςος dicitur de trajectu fluminis breviori; nonnunquam tamen de itinere et transituquovis etiam longinquo et spatioso. Vid. Herodot. vii. 183. Parthen. Erotic. c. 27. et quæ hanc in rem dictasunt ad Xenoph. Ephes, lib. i. p. 19." Abresch.)

550. μίταικος, non civis Argolidis, sed colonus inter Argivos, et inter eos educatus.

"Agysi & luvívus zalàs reopés. Et Argis pulcra educationis ac nutritionis pramia retributurus.

551. πύργοις ἀπιιλιῖ σῶσδ (scil. διινὰ) ἄ μὴ κραίνοι Θιός. Turribus hisce atrocia minatur, qua utinam ne deus rata habeat.

552. sqq. si yèę rúxusr-iloiure. Hec verba Pauwius ita interpretatur: Utinam evenirent illis, qua spirant issi illis improbis jactationibus, profecto omnes perirent funditus. Sed primum particula yèç, ut sæpe, includit tacitam ejus, in qua alter loquentium proxime finierat, affirmationem; deinde rúxusr weis Señ de eadem re dicatur necesse est, de qua versu antecedente

Αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν,

"Η τ' ἀν ωανώλεις ωαγκακῶς τ' ὀλοίατο.
"Εςιν δὲ καὶ τῷδ', δν λέγεις τὸν 'Αρκάδα,
'Ανὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁςᾳ τὸ δςάσιμον,
"Ακτως, ἀδελφὸς τοῦ ωάρος λελεγμένου
"Ος οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐςγμάτων ἄτερ

\$55

553. πομπάσμαση] Ob sequentem vocalem Brunckius e codd. Regg. adjecit • ἐφολχυσικὸ, vulgo cum scriberetur πομπάσμασι. 555. ἔση] ἔσι Rob.

promuntiatum erat & mi zenivos Irós. Verus igitur proculdubio sensus hic est: (Non nego gravia et atrocia esse quæ iste turribus nostris minatur.) Etenin si isti ea quæ cogitant a diis obtinere impia ista jactatione possent, certe (turres nostræ) funditus et pessime perirent. Ita warehus ad wieyers v. 551. non ad oppugnatores refertur. zopowós paso epitheto aptissime delecto. Tantum enim abesse significat, ut insolenti ista jactatione quidquam proficiant, ut eadem potius propter impietatem deorum iram et vindictam sibi contrahant. Respicit autem Eteocles id quod Parthenopæus v. 531. haud sine deorum contumelia dixisse ferebatur. Vernacula igitur v. 552-555. sie redAiderim: Ja wenn sie freylich durch jene gottlosen Grosssprechereyen die Götter vermögen könnten, ihnen ihre stolzen Absichten zu gewähren, so würden sie (unsre Thurme) freylich von Grund aus erbärmlich zerstöret werden. So aber wird dieser Arkadier auch an dem Actor seinen Mann finden etc. Sed Pauwii rationem si quis forte prætulerit, eam e versu 568, 569. adstruere possit.

556. dene axopero, xile d' de rè de rè de supero. Si vera est lectio, quam quidem Scholiaste utroque et Tizetze (is enim notante Abreschio Chiliad. iv. v. 994. hunc in modum interpolat:

v. 994. hunc în modum interpolat:
Νοῦ μὶν ἐπόμπατος, χιὸς ὁ ὁρῷ τὸ
δράσιμον.)
antiquiorem esse oportet, ἑρῷ satis audaci παταχρήσιι positum sit necesse
est, pro οἰδι, novit, seit; seine Hand
aber kennet Thätigkeit. Si quis autem
hac metaphora non delectetur, ei au-

otor sim, ut rescribat :
 Arde ακομπος, χείρα δοςύ σε δεάσιμος.

Sæpe enim arma et manus, ubi de fortitudine agitur, deinceps ponuntur. (Sic Stat. Theb. ii. 622.

Heu socii, nullæne manus, nulla ar-

ma valebunt?) zijea dederups esset manu fortis; daed dederups, acer et arduus hasta, at Virgilius locuitur An. xii. 789.

gilius loquitur A.n. xii. 789. 557. adalphs rei wages lalayuisee. Hyperbii scilicet.

558. sq. is our last ylüsent leyaden in arte leu avlür fissent àllainte nand. Hoc loco ambiguitas oritur o vocabulo ἐργμάτων, cum ἔργμα et septum, i. q. lenes, et facinus, opus, i. q. leyer, denotare possit. Stanleius posteriorem notionem amplexus vertit: qui non sinct linguam sinc operibus intra portas irruentem augere mala. Multo autem nobilius Æschyloque dignius videtur leymarus de aggere accipere, qualis exundantibus fluminibus opponi Orationis autem, ni fallor, structura hæc est : ຢີເ ອປະ ໄດ້ອະເ ງາລັດອະນາ leyμάτων άτις βίουσαν έσω πυλών άλ-δαίνων καπά, qui sane linguam Parthenopæi immodice jactabundam, non sinct (torrentis ritu ultra ripas exundantis) absque aggere (quem potius sat cito ei opponet,) fluentem, intra portas, h, e. in urbe mala augere, terrorem nimirum civibus incutiendo. (Germ. der nicht seumen wird dem Strome seiner Zunge einen Damm entgegenzusetzon, damit er nicht in der Stadt noch Uebel ürger mache.) Verbo jum proprie utitur Homerus de fluminibus, a quibus, cum exundant, pontes disjiciuntur, et perrumpuntur aggeres; v. c. Il. c. 87. ubi de Diomede:

Θύνι γος άμπιδίω, ποταμώ πλάθοντι ἱωπώς, Χιμαίρη, ός ώπα βίων intenses γα-Θύακε. "Εσω συλών δέουσαν, άλδαίκειν κακά, Ούδ' εἰσαμεῖψαι Απρὸς, ἐχθίςου δάκους,

560

560. ix 9isou] adixou Rob.

Τόνδ' ουτ' άς τι γίφυςαι διεγμέναι ίσχανόωσιν, Ουτ' αξα έξχεα ίσχει άλωάων έξιθη-

et Il. ¿. 746. ubi Ajaces dicuntur Tro-

janos repressisse:

- ώσπες τέςὼν ίσχάνει ύδως 'Υλήςις, πεδίοιο διαπρύσιον σετυχηκώς. "Οσε καὶ ἰφθίμων ποσαμών άλεγεινά . pisten

Ισχεν, άφας δέ τε πασι ρόον πεδίονδε wi2noi

Πλάζων, οὐδί τί μιν σθίνει βήγνυσι p 607785.

Quemadmodum igitur supra, comparatione ab incendio sumta, de dissipatione rumorum dixit poëta σαχυβρό-Sous doyous into Sai nai patyeir neetas οπο, sic h. l. similitudine ab exundante fluvio petita superbiloquentiam Parthenopæi magno cum strepitu minas effutientis, quæ cives terrere potuissent, appellat γλώσσαν ρίουσαν. Quod autem άλδαίνων κακά ad timorem civium, quem ex auditis Parthenopæi minis concipere possent, pertineat, cum per se satis manifestum est, tum aliis etiam locis comparatis clarius apparet. Ita v. 502. φόδον γλε ήδη τερός πύλαις κομπάζεται, nihil aliud significabat, quam Hippomedontem jam ante portam fugam ac timosem jactatione sua minisque atrocibus ciere. Et v. 195. Eteocles Chorum nolebat propter metum τὰ τῶν θύρα-Der agis' δφέλλειν, quod idem est ac ίσω συλών κακὰ ἀλδαίνων. Ceterum Burgessius pro jiouras emendabat Spioueav, hac interpretatione usus : qui non sinet linguam quæ frustra intra septum ejus in ore tumultuatur, mala augere, et crsequi, quæ minatus sit. కేరబ జాలసిము nimirum post Bern. Martinum V. L. i. 9. sic intelligit, ut Homerus lexes odov-TWI (Il. d'. 350. et sæpius) et Euripides τόματος στύλας (Hippol. 882.) dixit. Verum si hoc innuisset Æschylns, ei potius, ut opinor, ເຮັພ ສາມλών, quam ἔσω πυλῶν scribendum fuisset.

'500. oud' elemmer das Angos, ex Disou

δάκους, είχὰ φίροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίdoc. Stanl. int. neque intrare eum sinet. qui bestiæ inimicissimi morsus imaginem. fert in hostili chipeo. Is igitur iz 9/500 dazous non appositum esse vocabulo Ingos, sed potius ab co regi existimavit. At, ut alia hujus versionis incommoda præteream, dénos morsum significare non memini. Est potius bellua, vel bestia seu dentibus, seu veneno De Sphinge dentibus et unnocens. guibus Thebanos lacerante nibil aptius. Sed si dans h. l. beluam significat, duplex est, quam inire licest, ratio et via constructionis. Vel enim genitivus aneis ab alio genitivo ix 2 isou dánous regitur, sicut Euripides ap 2017 a dána Ingier dixit Hippol. v. 646. quod tamen ob ambiguitatem structuræ, et genitivorum, alius ab alio recti, coacervationem non placet; vel iz 9/500 dánous est irsznynous vocabuli Incos, et utrumque appositione jungitur : hoc sensu: neque sinet eum intrare, qui in hostili clypeo gerit imaginem FERE, INI-MICISSIME BELUE. Que ratio, quamquam inter eas, quas exposui, longe optima est, nondum tamen ita mihi satisfacit, ut in ea prorsus acquiescam. Etenim si esset Ingos insirou, vel Ingos σούτου, plane non offenderer hac appositione ix Sirou danous. Nec magis eam sollicitandam putarem, si She de Sphinge zar' iğoziv, olim usurpatum fuisset. Nunc cum 9he universe quamcunque beluam aut feram notet, nec h. l. pronomine quodam demonstrativo ad propriam Sphingis naturam traductum sit, Inges, έχθίσου δάπους sixà haud secus ad aures accidit, ac si Latine diceres: bestiæ, immanis beluæ imago; ubi statim succurrit quærere: cujusnam tandem bestiæ, aut beluæ? Certe parum definite Æschylus cogitata elocutus fuisset; quod genus vitii ab hoc scriptore alienissimum est. Suspicor itaque poëtam scripsisse:

ούδ' είσαμείψαι Σφιγγός, έχθίσο

δάκους sinà Pigoren etc.

Είκω φέροντα ωολεμίας επ' ἀσπίδος. Εξωθεν είσω τω Φέροντι μέμψεται, Πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ ωτόλιν. Θεών θελόντων δητ' αν άληθεύσαιμ' έγώ.

Ίχνεῖται λόγος διά 5ηθέων 50. %. 565 Τριχὸς δ' ὀρβίας ωλόκαμος ίζαται, Μεγάλα μεγαληγόρων κλύων άνο-

563. πεοτησμού] Recte Brunckius hoc restituit, antea conjectura, post etiam in Codd. Regg. repertum. Vulg. zeoriepav, quod barbarum esse recte idem Brunckius pronuntiat. 564. čňo ži] Ita versus explendi causa rescripsit Brunck. Siūr Silvivar d' ži ži. iya Ald. Rob. Sic et cod. Reg. B. In Reg. A. omittitur di. Pauw. conj. S. S. d' ži. iya. Sed particula potentialis ži hic abesse nequit.

h. e. Neque sinet eum qui Sphingis, immanissima bestia, imaginem in clypeo gerit, intrare. Nec difficile est conjicere, quo pacto Speds pro Epipyds in textum venerit. Forte in glossa interlineari vocabulis 1x9irou danous superscripserat aliquis Ingos, quo nimirum Saxous explicaret ; deinde id, ut sæpe, in textum receptum verum vocabulum exturbare potuit. Certe in Guelf. superscriptum legitur: σοῦ μεμισημίνου S ngίου. Nec repugnat Scholion ejusdem cod. margini adscriptum : " " ούπ ιάσει την γλώσσαν του Παρθενοπαίου σην χωρίς Ιργων ρίουσαν ήτοι Βολλά λέγουσαν αὐζάνιιν τὰ κακὰ, ἐ λίγιι, ἰλ-Βοῦσαν εἴσω τῶν πυλῶν, ἦτοι αὐτὸν τὸν Παρθενοπαίον φέροντα έπὶ τῆς Ψολεμίας ἡμίν εἰκόνα τοῦ με μιση μένου θηelov της Σφιγγός οὐκ ἰάσει είσα-μεῖψαι ਜτοι είσελθεῖν.—Quod reliquum est, vulgatam, nisi codicum auctoritas accesserit, damnare non ausim; eamque defendendi mollissimam rationem arbitror hanc, ut Ingos pro Ingos iziiyou positum esse dicamus.

561. tind. "Sic in utroque cod. Reg. scriptum. Recte. Diversæ formæ sunt, sinàv, sinóvos, et sinà, sinous, acc. ilzá. Eurip. Hel. 73.

- izdísny dew Τυναικός είκω φόνιον, ή μ' ἀπώλεσεν et Med. 1162." Brunck.

562. "Eğuder elew דשָּׁ סְנֹפָסִידִי מְנֹשְּעִים" σαι, Πυκνού κροτησμού τυγχάνους ύπὸ -τόλι. Sensus facilem habet explicationem: Sphinz illa in clypeo efficta, extrinsecus introrsum, nempe ad Parthenopæum, illum clypeum ferentem, conversa graviter conqueretur, ob crebros ictus telorum et hastarum, quos ante urbem accipiet. Sed v. 562. desideratur copula; non enim Æschylus ahruptum ejusmodi orationis genus amat. Itaque vel sic legendum:

n "ξωθεν είσω τῷ φέροντι μέμψετας vel secundum Cod. Barocc. 4- scriptu-

τεωθεν είσω τῷ φίροντι δὶ μίμψεται. (In Cod. Guelf. est igusis d' elou vo φίροντι μίμψιται. Sed eum locum per metri leges particula 3ì occupare nequit.)

564. Osav-iya. Vera igitur dire-

rim diis bene volentibus.

565. In tertia Chori antistrophe, quamquam verba per se spectata timoris indicium habere videntur, tamen ob Eteoclis orationem proxime præcedentem, confirmandis animis metuique abstergendo maxime idoneam, præstat ea de summo horrore intelligere, quem Chorus ex impietate Parthenopæi, deorumque contemtu perceperit.

inveiras doyos dià en Siev. Pectus penetrat sermo. Loyos nimirum de universo argumento colloquii de Parthenopæi insolentia inter Eteoclem et

nuntium habiti capiendum.

566. τείχος-Ίςαται. Et arrecti præ horrore stant capilli. τειχός πλόκαμος

h. I. periphrastice pro Seig. 567. μεγάλα-άνοσίων ανδρων. Αυditis magnis scil. conviciis superbiloquentium impiorum virorum. Ellipsis 21

σίων ανδρων. Είθε γάρ θεοί Τούσδ ολέσειαν έν γα.

"Αγ. "Εκτον λέγοιμ' αν ανδρα σωφρονές ερον 'Αλκήν τ' άριςον, μάντιν, 'Αμφιάςεω βίαν. 'Ομολωίσιν δε ωρός ωύλαις τεταγμένος Καχοῖσι βάζει σολλά Τυδέως βίαν Τὸν ἀνδροφόντην, τὸν σούλεως ταράκτορα, Μέγιςου Αργει των κακών διδάσκαλον,

575

570

568. 1791 yaz 9101] Sic optime Brunck. ex utroque cod. Reg. Eandem lectionem præbet Mosq. 1. Vulgo cum pessimo hiatu i De oi Deoi. 570. rapporist-[00] Hæc lectio, quam ex Ald. Rob. Mosq. 2. revocavi, aptior est huic loco, quam superlativus σωφεονισάτον, quem Brunckius edidit. 572, 573. Male in Aldina omissi. 574. TREÁRTOCA] GRAZÁRTOCA 573. βάζει] βιάζει Rob. Cod. Reg. A.

substantivi post μιγάλα indignationem loquentium decet. Fieri tamen potest ut μιγάλα eodem modo dictum sit, quo v. 485. ὑπίραυχα, ac simpliciter ρήματα, non autem λοιδορήματα aut gravius ejus generis verbum subintelligatur.

568. είθε γάς. Cavendum est, ne omittatur h. l. vis elliptica particulæ γάρ; quæ sæpe respicit brevem aliquam sententiam, omissam illam quidem, sed facile supplendam. Sensus est : Utinam eos dii perdant ; merentur ENIM.

569. ἐν γῷ scil. τῷδι, ne incolumes

in patriam revertantur.

570. Post insolentium aliquod virorum inauditam superbiam, ferociamque immanem et cum ipso deorum numinis contemtu conjunctam, suaviter animum spectatoris reficit Amphiarai, hominis modesti ac sobrii, nec tamen ideo minus ad agendum promti, pulcherrima sane imago, et a poëta quidem nostro sic efficta, ut in alienæ personæ moribus ipse animi sui magnitudinem signis haud obscuris expres-

σωφρονίτερον άλκήν τ' άριτον. Modestiorem quidem quam illos, eundem tamen et fortissimum.

572. Ouedwien. Prætiden portam. Amphiarao assignat Euripides Phœniss. v. 1120.

573: κακοίσι βάζει στολλά Τυδίως βίαν. Tydeum vehementer probris incessit, multis eum conviciis alloquitur.

"Pari modo Hesiod. 'Eey. v. 186. Μέμψονται δ' άρα τοὺς χαλιποῖς βάgore' imisees, s. prout Henry Steph. in Th. L. Gr. legit βάζοντις ἔπισσι." Abresch.

574. ἀνδροφόντην. Tydeum cædis perpetratæ causa exsulem Argos confugisse, consensu narratur a scriptoribus. Quosnam vero occiderit, ambiguum est. Diodorus Siculus Lycopeum et Alcathoum, ejus patrueles, nominat. Apollodoro autem teste, fuerunt, qui solum Alcathoum Œnei fratrem, alii, velut Alcmæonidis scriptor, qui eum Melanis filios Œneo insidiantes, nempe Phineum, Euryalum, Hy-perlaum, Antiochen, Eumeden, Sternopem, Xanthippum ac Sthenelum; alii, ut Pherecydes, qui ipsum Ole-nium fratrem suum occidisse traderent. Rursus apud Hyginum fratrem Menalippum in venatione occidisse dicitur. Eustathius vero docet, affines, Lycopeum et Alcathoum, seu ob insidias Eneo structas, a Tydeo interemtos esse, simulque eum quamvis invitum et imprudentem Melanem patruelem occidisse.

τὸν στόλιως ταράκτορα. Civitatis Argorum turbatorem.

575. μέγισον — διδάσχαλον. Maxi-

mum Argivis malorum magistrum. Utroque igitur convicio Amphiaraus belli adversus Thebanos suscepti præcipuum auctorem fuisse Tydeum querebatur.

Έριννύος κλητήρα, ωξόσπολον Φόνου Κακών τ' 'Αδξάς ω τώνδε βουλευτήςιον' Καὶ τὸν σὸν αὖλις ωρόσμοςον ἀδελΦεὸν

576. 'Egiptos adnthem. Furia vocatorem s. praconem. Quia Edipus filios suos his diris devoverat, ut ipsi mutuis cædibus se invicem conficerent, aptissime patris scil. furiam provocasse dicitur Tydeus, quoniam bello isto conflato occasionem patris diras perficiendi ipse arcessiverat. «pérmador pérou, ministrum oædis; péros omnino ad stragem in hoc bello edendam pertinere videtur.

577. ซสรอัง — ดิงบาง เบาท์อเจง. Et omnium horum malorum Adrasto suasorem.

Omnino tota hæc narrationis pars de probris ab Amphiarao in Tydeum conjectis insignibus ornatur artis tragicæ notis. Primum enim perturbatio quædam verborum inest, narrantis affectum significans. Nam post ron deδροφόντην omissum est, καλών αὐτὸν, ut nuntius ipse, accelerans orationis cursum, jacta in Tydeum convicia sua quoque sententia comprobare videatur. Deinde, ut mos est iratorum hominum, eadem probra aliis verbis enuntiata hic repetuntur. Versus enim 575. et 577, eandem fere vim habent, nec Έρίννυος κλητήρα et πρόσπολος φόmultum inter se differunt. Denique in ipsis his conviciis admirabiliter et vatis dignitas, et orationis tragicæ decor servatus est.

578. sqq. Καὶ σὸν σὸν αῦθις πρόσμορον ἀδελφιὸν

Έξυντιάζων διομα, Πολυνίπους βίαν, Δίς τ' ἱν τιλιυτή τοῦνομ' ἰνδατούμινος Καλιί, λίγιι δὶ τοῦτ' ἔπος διὰ τόμα.

Incredibile est, quas ad ineptias abierint Scholiaste, ut se ex h. l. difficultate expedirent. Primum enim igualicio sopia interpretantur ενεστύεται, ίτυμολογείν. Nihil vidi magis ineptum. Quomodo enim huic verbo, cui resupinandi notio inest, ea vis tribuatur, ad quam ne audacissima quidem translatione unquam detorqueri potuisset? Deinde δίς τοθνομέ ἐνδατούμενος reddunt bifariam nomen dividens. Allusionem ad Polynicis nomen h. l. tangi certum est. Nimirum Amphiaraus eum πολλών νικέων ἐκώνυμον nomipaverat, At quis unquam ab Ær

schylo exspectet, ut hanc rem tam jejune, tam exiliter, tam inepte elocutus sit, quam ineptis illis Græculis in mentem venit hariolari! Quis quæso ferat poëtam nedum tragicum, qui allusionem ad vim nominis Hodurizous factam esse memoraturus, hoc ita describat : Bifariam secuit nomen, h. e. in Πολύ, et Nείκος? Grammaticum aliquem in ludo litterario prima pueris elementa tradentem, non autem poëtam generoso spiritu inflatum audire tibi videaris. Accedit, quod ineptissima sic oritur tautologia. Nam si ίξυπτιάζειν ένομα jam significat τὸ ένο-μα άναλύειν, s. έτυμολογείν, cur idem sequenti versu horridius etiam et j junius dicatur? Neque vero, si Æschyli verborum copiam et varietatem recordamur, credibile est, eum bis vocabulum overa binis versiculis continentibus tam insipide repetiisse: Quæ cum ita sint, mihi quidem videor et versus 578. una syllaba defecti mensuræ, et universæ sententiæ, ut nunc est, omnem interpretandi sollertiam aspernantis, integritati quam fieri possit optime consulere, sic emendando:

Kai vòr vòr aŭdis meóspoes is adelφιèν Εξυστιάζων δμμα, Πολυπίαυς βίαν, Δύς ηγον αὐτῷ τοΫνομ' ἐνδατέμενος, Kalei, liget de rout' fres dia comm. Deinde vero vicissim in infelicem tuum s. malo tuo fato tibi natum fratrem vul-tum reflectens, Polynicem, infaustum ei nomen exprobrans, vocat, et his eum verbis affatur. ωρόσμοςος άδιλφιδς Eteocli Polynices dicitur, non quod ei certum interitum portendat, (nam id quidem nuntius regi non oggessisset,) sed pe-tius quod ei malo fato natus sit, ut qui jam bello eum persequatur, quo sane, absque eo fuisset, Eteocles carere poterat. Itaque meierneen nec cum Schol. a. agioSávarov, neque cum Scholio, quod e cod Reg. Brunckius affert, AdnosoSávaros, ron lygus Sa-งส์รอบ อังรฉ interpretor (scite enim Brunckius: næ melior, inquit, Amphiarao ipso, vates erat nuntius ille, qui jam præviderat Polynicem in præ-

Έξυπτιάζων ὅνομα, Πολυνείκους βίαν, Δίς τ' ἐν τελευτῆ τοῦνομ' ἐνδατούμενος

580

579. In hoc versu non solum post ακόσμοςον syllaba deest ad metri integritatem, sed etiam sensus ejus duorumque sequentium multis modis implicitus est.
Ut autem nos ex omnibus expediamus, ita corrigendos opinor: καὶ τὸν τὸν πῶθες
πρόσμοςον iς ἐδιλφιὸν Ἐξυπτιάζων διμα, Παλονίπους βίαν Δύσηνον αὐτῷ τοῦνομὲ ἐνδατνύμενος Καλιῖ etc. Emendationis veritatem ut assererem, operam dedi in Commentar. ad h. l. Brunckius audacius, quam ut probare possim, in textum invexit
ἐμόσποςον πακοβρόσῶν pro πρόσμοςον ἀδιλφιὸν, neque tamen reliquorum versuum
difficultatem remedio tam aspero sublevavit. Pro ἀδιλφιὸν in Rob. est ἀδιλφόν.
In codd. Regg. annotatur lectio futilis πρόσποςον, quam exponunt glossæ, τὸν ἐκ
τοῦ ἀὐνοῦ σπόρου, ἰκ τῆς αὐτῆς επορῶς γενηθύντα, in quo Brunckius suum illud
ἐμόσποςον latere putabat.

lio cæsum iri), sed potius cum Schol. β'. τον οὐκ ἐπὶ φιλίς συναδιλφόν, άλλ ອ້ອກ ພະແກ (deinen recht dir sum Un-glück und Verdrusse gebohrnen Bru-der.) Verbi ໄຊ້ຫາກລັ້ງພາ notior vulgo est vis intransitiva, que pro supinum esse ponitur. Idem tamen active quoque usurpatum fuisse constat. Cf. lexic. Æschyl. h. v. ίξυπτιάζειν διμα sis rivà itaque est, oculos in aliquem reflectere, resupino vultu aliquem spectare, quod primum ii facere solent, qui corpera alta, v. c. sidera, turres, montes suspiciunt. Deinde idem vultus est efferentium sese, et alto supercilio alios contemnentium, aut increpantium. Ita Clemens Alex. Pædag. lib. iii. p. 253. A. ed. Sylb. vetat iguariagora aagachiaun iis rods dantarantas, el darellerourn els haus, quod utique superbiæ foret indicium. Ĥoc loco igitur vultum Amphiarai Polynicem increpantis optime depingit iguaria (sur opum. Facillime autem juna et juna a librariis permutari potuisse, non est quod multis verbis demonstrem. (Sic Plat. Phæd. c. 47. p. 260. ed. Fischer. ubi in vulgatis est allorein junari, rectius Sto-bæus legit allorein irinari.) Halu-rinous siar vel cum allopir conjungendum est, ita ut post zaku subintel-ligatur auri, vel cum hoc ipso pronomine construendum. Utrum eligas, parum interest. Nobis tamen postrema ratio majorem videtur commoditatem habere. Participium iron τύμετος jam Stanleius intellexit non significare partiens, dividens, id quod h. l. ineptissimum esset, sed potius exprebrans. Apportune quoque laudat Sophocleum

illud e Trachiniis, v. 801. ubi Hercules Déjanirse conjugium sibi exprobrans dicitur:

rd δυσπάριυνον λέπτρον ἰνδατούμενος. (Schol. ad h. l. recte explicat: ἐνδετούμενος, νῖν, σφόδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν, συνιχῶς μιμφόμενος, ἐπαρῶμενος.) Nihilo secius tamen in adnotationibus parum aberat, quin optimam hanc interpretationem retractaret, properere quod se ex adjuncto δες σ' ἐν στιλιυσῷ expedire non posset. Atqui in his verbis corruptelam latere, vix est ejusmodi, ut ambigi debeat. Quid enim quæso δες illud valeat? Nonne prorsus otiosum est et frigidum? Cur enim bis dicatur Amphiaraus nomen Polynici exprobrasse? Quapropter sensus certe poëtæ a nobis divinatus fuerit, si rescripserimus:

Δύς η νον αὐτ ῷ τοῦνομὶ ἐνδατούμε.

Infaustum ei nomen exprobrant. An autem veram Æschyli manum hic assecuti simus, alia quæstie est. Nec ipse id affirmare ausim. Si mihi de auctoritate vocabuli δυσιντίλευνος constaret, quovis pignore certarem Æschylum scripsisse:

δυσεντέλευτον τουνομιώδατούμε-

Ut ariaspros est exitum non habena, non ad finem perductus; sic ex analogia compositionis esset durarriaspros, infeliciter ad exitum perductus; adcoque durarriaspros domanime ad exitum perducitur. Eaque lectio propius ad vestigium scripturæ, quod in codicibus superest, accederet. Ceterum post Scholiastas, qui tennen sani nihit

Καλεί, λέγει δε τοῦτ' ἔπος δια ζόμα.

581. rove' iros] rovros Ald.

attulerunt, nemo interpretum hæc verba dis τ' iv $\tau i \lambda \iota u \tau \bar{\gamma}$ coramque difficultatem expedire ausus est, præter unum Pauwium, qui dis τ' iv $\tau i \lambda \iota u \tau \bar{\gamma}$ de fine sermonis Amphiarai cepit, isto quidem, sensu exeunte: bis ei in clausula sermonis nomen exprobrans. Quod sane seorsim spectanti valde blanditur. Nam apud Euripidem quoque Eteocles, multum cum Polynice altercatus, tandem his verbis desinit v. 645. (al. 649.)

Έξιβ' ἰπ χώρας: ἀληθῶς δ' ὅνομα Πολυνίαην συπτής
Τθιτό σοι θιίμ προνοίμ νειπίων ἐπώνυμον.

Is igitur in fine sermonis, is released τοῦ λόγου, malum nominis omen ei exprobrabat. Sed quamquam Pauwii rationem Scholiastarum nugis multum præferendam esse censeo, non tamen eam ab omni difficultate inmunem, adeoque prorsus approbandam esse arbitror. Cum enim h. l. nuntius Amphiarai verba diserte commemoret, haud satis aptum fuisset, antequam initium dictorum audisset spectator, clausulæ mentionem facere. Nec ipsa narrantis verba diligentius inspecta id admittunt. Cum enim dicit nuntius Holoreinous Biar nal si, quid aliud innuit, nisi primam Amphiarai ad Polynicen apostrophen? Cum vero inter verba Πολυνείκους βίαν et verbum zadei hæc interjicit die e έν σελιυτή τουνομ' ένδασούμινος, quomodo hæc non ad exordium dictorum Amphiarai, sed ad epilogum pertine-ant? Sine dubio his verbis indicare voluit nuntins Amphiaraum, antequam ista que sequentur v. 582. H rolor ieyer etc. ordiretur, Polynicen nominatim vocasse, adjecta simul infausti ominosique nominis interpretatione.

V. c. sic:

*Ω Πολύνικες, νικέων ἐσώνυμε!
vel ut ipse apud Euripidem Chorus
Phæn. 1503. Polynicen alloquitur,
jam mortuum:

& Πολύνεπες, ἔφυς ἄς ἐπώνυμος!
Quocirca si quis verba τίς τ' ἐν τελευτῷ
at genuina defendere velit, acrius e-

quidem non repugnabo; hoc tamen primum vehementer urgebo, ir vsλιυτη mon ad finem sermonis Amphiarai, sed ad exitum nominis Polynicis trahenda esse, quemadmodum infra v. 938. his verbis minter in redeser haud obscurum est, iterum Polynicis nomen spectari. Deinde vero idem ut doceat postulabo, ed loqua is eshiv-รที่ ไรอิสรเรียน significare posse, nomen alicui propter ejus exitum infaustum exprobrare, s. reprehendere. Quod nisi ideneis exemplis confirmetur, maneo in sententia, ut in verbis die le redeser adjectivum latere statuam, quod significet malum exitum habens, s. infausts omine, quod jam exitus firmet, impositum. Jam ut facilius, quid emendatio nostra huic loco profuerit, lectores judicare possint, Scholiustarum h. l. explicationem cum nostra comparabimus. Etenim si illos audimus, sic, Teutonicis quidem verbis, efferendi sunt versiculi : Dann rief er deinen todeswürdigen Bruder, zergliedernd seinen Namen, den Polynices, theilte am Ende seinen Namen in swey Stücke, und fing so an zu reden. Nos autem, emendationem secuti facilem, nec infirmis, ut opinamur, argumentis adstructam, sic vertimus: Dann erhob er auf deiner Bruder, das Unglückskind, seine Augen; 6 Polynices, rief er, indem er ihm die un-glückliche Bedeutung seines Namens vorwarf, und brach dann in diese Worte aus.-

Ceterum vix opus est ut moneamus, hanc nominum propriorum act eventum accommodationem, quæ hodie, imminuta hominum superstitione, frigida et jejuna videretur, magnam Æschyli ætake, qua cuncta vaticinandi genera mirum in modum vigebant, vim ac dignitatem habuisse, ut mirandum non sit, eum cum aliorum sæpenominum ominibus usum, tum inprimis hac Polynicis nominis interpretatione, quod sit πολλῶν επικίων ἐπόνυρος, sic delectatum fuisse, ut ea pluribus locis in hac una tragedia recurrat. Cf. v. 660. 831. sq. 938.

Ή τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι ϖροσφιλές Καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυς έροις, Πόλιν ϖατρώαν καὶ θεοὺς τοὺς ἔγγενεῖς Πορθεῖν, ςράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα; Μητρὸς δὲ ϖηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;

5**8**5

5β. iμθιθληπότα] iμθιθηπότα et supra schol. iσαγαγόττα, Mosq. 2. 586. μπσεὸς δὶ] Sie Brunck. pro vulg. τε.

582. Amphiaraus jam Polynici piaculum exprobrat, quod oppugnanda

patria urbe contraxerat.

TH τοῦν Ιεγον και Θιοῖνι πεοσφιλίς.

Cane tale facinus etiam dis acceptum
fuerit. Facile unusquisque sentiet pronomen τοῦν, et particulam και hic
valde languere. Suspicor itaque Æschylum sic scripsisse:

ή θείον ξεγόν και θεώσι περοσφιλές καλόν τ' άκουσαι, και λέγειν μεθυςέ-

gois.

Divinum vero facinus ac diis acceptum, ino posteris etiam auditu dictuque pulcherrimum; O eine göttliche und den Göttern gefällige That, und wie schön wird sie im Munde und Ohre der Nachkommen klingen!

584. sq. wόλη μειεληπότα. Patriam urbem deosque indigenas vastare, peregrinum inducendo exercitum!

586. अवन्दर्भेड केरे जाभूमेर गाँड प्रवादकिर्दर dian ; Stanleius vertit : Matrisque fontem quodnam jus exsiccabit? Recte ad verbum. Sed quo sensu, nemo facile dixerit. Nam quid est unreis anyn? (Sunt qui de Direzo fonte intelligunt; ideoque in edit. Turn. unreés es anyin legitur, et colo post srayan distinguitur, scilicet ut cum regain conjunga. tur. At ineptum hoc sensum præbet. Fontes enim ab hostibus quomodo vastari dicantur? Et cur Direzeus fons μητεος πηγή appelletur?) Schol. a. et β'. de patrize lacrymis intelligunt. Verum quomodo aliquis pro patrize lacrymis matris fontem dicere potuerit, equidem non assequor. In Scholio marginali Cod. Guelf. exponitur de matris Jocastæ lacrymis. At hac opinione, non sublato prioris interpretationis incommodo, novum etiam accedit! Quis enim hic exspectabat, ut Jocastae mentionem faceret Amphiaraus? Et quamquam dangiou srnyal, πλαυμάτων πηγαλ, νοτίως παζαϊς παρειάν riy/un, similesque locutiones probæ illæ quidem sunt, non tamen efficient, πutris lacrymas dici posse μησερὶς πηγήν. Levi igitur emendatione, ni fallor, sanari potest hic versiculus:

Mnreès di anym es nacasticuliner; (Nimirum ut es non interrogativum pronomen sit, sed encliticum; et interrogatio non ab eo, sed a tota sententia pendeat; ut Prometh. 117.

Ικιτό τιρμόνιόν τις έπλ πάγον:) Matris vero (cæsæ) vindictam num fons aliquis restinguet? Wird auch irgend eine Quelle die Blutrache eine Mutter auslochen? Ita unreds dinn positum sit pro นกระจอง สในสรอร อีเมทา. Sic Eumenid. v. 230. aysı yaç alun unjusta sanguinis dica, Eurip. Orest. 499. Amphiaraus nimirum bellum adversus patriam susceptum inexpiabile crimen esse demonstraturus, id cum matricidio comparat, et ut conceptam e materno sanguine maculam negat ullius fontis lavacro elui aut expiari posse, ita et patriæ urbis vastationem inexpiabili religione sancitam esse docet. În simili causa similis est argumentandi ratio, nec absimilis verborum structura Choëph. 69. sqq. Ibi cædes mariti piaculum dicitur, nullis omnium fluminum aquis eluendum; idque comparatur cum pudicitia virginum læsa, quæ nullo unquam remedio . restitui possit. Recordentur autem lectores jure Græcorum antiquo quamcunque cædem piaculum homini contraxisse, sed ita ut ei præsertim, qui vel invitus vel justa causa adductus aliquem occidisset, sacrificiis et aqua . puræ inprimis fontanæ (Orestes v. C. apud Trœzenios aqua ex Hippocrene lustratus esse fertur Pausan. lib. iic. 31. p. 185. ed. Kühn) lustrations expiare cædem liceret.

Πατρίς τε γαΐα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορι
'Αλοῦσα τῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
"Εγωγε μὲν δὴ τήνδε τιανῶ χθόνα
Μάντις κεκευθῶς τολεμίας ὑπὸ χθονός. 590
Μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.
Τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
Πάγχαλκον ηὔδα. Σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλω.
Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄρισος, ἀλλ' εἶναι θέλει,

587. πατείς τι] πατείς δὶ codd. Regg. τωμών Mosq. 1.

589. δη abest Ald. 592. νίμων]

587.sq. wareis—yevinerai; Et quomodo unquam patria tellus propter cupiditatem tuam armis expugnata socia tibi fuerit? orovòn h. l. dicitur Polynicis cum regnandi, tum fratrem, qui eum regno excluserat, ulciscendi cupiditas. Universa autem hæc Amphiarai objurgatio comparanda est cum oratione Jocastæ eundem filium suum ab expugnatione Thebarum deterrentis, Eurip. Phæniss. v. 577. sqq.

Eurip. Phæniss. v. 577. sqq.
589. sq. "ywyt—x9oo's. Ego vero
jam hanc terram pinguefaciam vates hostili sub terra conditus. waw x9o'a
pro sepultus in hac terra putrescam.
Utrum vero sequens versiculus

μάντις κεκευθώς πολεμίας ύπο χθονός Æschyleus sit, haud equidem pro certo dixerim. Subdubitandi saltem causam præbet, quod nimis clare his verbis tangi videtur mortis genus, quod Amphiarao impendebat. Jam etsi prævidisse eum narrant, se ex hoc bello non rediturum, tamen se a terra devoratum iri ignorabat. Si vero xiziu-Sès πολιμίας ύπὸ χθονὸς nihil aliud significaret, nisi hostili terra sepultus, tautologiam saperet, cum jam antecedente versu idem aliis verbis enuntiatum esset. Neque vero Æschylus pro eximia, quam sequitur, orationis copia et varietate, duobus continuis versibus ita scripsisse videtur, ชทั้งอิเ ซาลงอั χθόνα, et κικιυθώς πολιμίας ύπὸ χθονός. Denique concitation et Amphiarai generoso fervore dignior, ut opinor, esset oratio, si omisso isto versiculo sic decurreret:

"Εγωγε μὶν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα. Μαχώμεθ', οὐα ἄτιμον ἰλπίζω μόςον. Sic ipsa mortis certitudine ad virtutem hellicam se ipsum exhortatur; quemadmodum de eo Statius (lib. vii. Thebaid. v. 699. sq.):

talis medios infertur in hostes Certus et ipse necis. Vires fiducia leti Suggerit

Suggerit.

Quod autem dicit sin žτιμο iλπίζω
μόρο, eo aperte significat, sibi nihil
de vero, quod eum manebat, mortis
genere cognitum esse. Sperat potius
se fortiter pugnantem in medio cum
hostibus conflictu occubiturum.

592. τοιαύβ' ὁ μάντις ἀσπίδ εὐπυπλον τόμων, πάγχαλκον πύδα. Stephanus, nescio unde, commemorat lectionem εὐπλον, quam vellem eertior auctoritas confirmaret. Nam et per se sensum elegantem præbet: ατειμα clupeum quietum, h. e. quiete movens, in quo laudatam Amphiarai σωφεσύτην agnoscas; et illustratur simili Euripidis loco Pheniss. v. 180. ubi Antigone Amphiaraum curru vectum conspicata his eum verbis admiratur:

ώς & τρεμαΐα χέντρα καὶ σώ φρον α πώλοις μιταφέρων ἰθύνει.

693. σημα δ΄ εὐκ ἐσῆν κύκλφ. Insigne autem non erat in clypeo. κύκλφ scil. ἐσπίδος. Idem in Amphiarao laudatur apud Euripidem Phæniss. 1122.

ο μάντις 'Αμφιάςαος, οὐ σημεῖ' ἔχων ὑξεισμίν', ἀλλὰ σωφείνως ἄσημ' ὅτλω. 594. sq. Οὐ γὰς — βουλιύμαςα. Non enim optimus videri, sed esse cupit; fruens ipse animi sui facunda segete, e qua prudentia et proba consilia nascuntur. Egregiam hanc morum Amphiarai notationem omnis antiquitas admirata est. ἔξετος pracipue ad fortitudia. Βαθείαν ἄλοκα διὰ φρενός καςπούμενος, Έξ ής τὰ κεδνὰ βλαςάνει βουλεύματα. Τούτω σοφούς τε κάγαθούς ἀντηρέτας Πέμπειν ἐπαινῶ. Δεινὸς δς θεούς σέβει. Έτ. Φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὅςνιθος βροτοῖς Δίκαιον ἄνδρὰ τοῖσι δυσσεβεςάτοις. Έν σαντὶ εξάγει δ' ἐσθ' ὁμιλίας κακῆς Κάκιον οὐδὲν, καςπὸς οὐ κομιςέος, "Ατης ἄςουςα θάνατον ἐκκαςπίζεται.

FAG

595

600. δυσσιζισμάτοις] Multo aptior hic est et gravior superlativus, quem e Mosq.
1. et Rob. restitui. Vulgo δυσσιζισήςοις.

nem bellicam spectat. βαθείαν άλοπα, profindum sulcum, h. e. arvum fertile, segetem facundam. διὰ φεινὸς καιφπούμενος quidam ita ceperunt, ut sit i. q. φεινὸς διακαφπούμενος, tmeseos figura; nihil autem necesse est cum διὰ φεινὸς nihil autem necesse est cum διὰ φεινὸς nihil autem necesse est cum διὰ φεινὸς nore Æschyléo idem valeat, quod iν φρινὶ. Adeoque significatur, Amphiarai animum bonorum consiliorum uberem et fæcundum esse, quamvis idem ab omni jactatione multum abhorreat. Eandem animi indolem Persius nobilissimis his versiculis expressit:

Compositum jus fasque animi sanctosque recessus

Mentis, et incoctum generoso pectus honesto

Hæc cedo, ut admoveam templis, et farre litabo.

Ceterum Plutarchus in Apophthegmatibus narrat, cum hi versus in scena recitarentur, omnium spectatorum oculos in Aristidem fuisse conversos. (Apud eundem ibid. pro & sis rà xiòrà legitur à 6° sis rà xiòrà.)

597. sq. rever ricu. Huic igitur ut sapientes et fortes adversarios apponas suadeo; timendus enim est qui deos colit. iraniu h. l. idem quod raganiu. Gravissime sententie, dunis is Siovi, ricu, decora etiam brevitas est. Utique enim ejus vis aliquantulum imminuta fuisset, si particulam causalem et verbum substantivum diserte addidiset.

599. sq. pri — Iveres erers: Prohiniquam istam fortunam, qua justum mirum cum impiissimis hominibus consocia-

vit. "Ogus, ales, h. l. pro mapicia, fortuna. Nostri dicerent: Was für em Unstern hat diesen rechtschaffnen Mann in die Genossenschaft der ärgsten Freuler verwickelt!

601. sq. lv warri—où neperios. In omnibus rebus nihil est malo comortie pejus; fructus ejus dignus non est qui colligatur; h. e. pessima inde messis metitur. neperio enim sò nepurios ita dicitur, ut yapes eyapos de nuptiis infelicibus. Quis autem sit neperio sò nopurios, statim exemplis a nave et civitate petitis, imo et ipsius Amphiarai exemplo declaratur.

603. "Атпе йенци Запаты інпистіζεται. Hic versiculus cum solus spectatur, nemini, ut opinor, Æschylo indignus videbitur. Grandem enim sententiam gravibus et ornatis verbis enuntiat. Attamen h. l. quia non opus erat, ut zaere ille se zopusias quasi quadam definitione explicaretur, quippe quem ex illis qui statim sequentur exemplis cognoscere suavius esset; deinde quia versus ille non satis vinctus est cum antecedentibus, sed tanquam solitarius; denique quia, ubi modo substantivum sagrès adhibitum esset, ibi Æschylus alio potius verbo, quam verbo inneralisma usurus fuisse videtur; his igitur causis adducor fere ut credam, illum versiculum ex alia quadam tragœdia, propter argumenti similitudinem primum a Grammatice quodam ad marginem scriptum, deinde a librariis in contextum, quasi hic inscrendus esset, receptum fuisse.

Η γὰς Ευνεισθάς πλοῖον εὐσεθής ἀνής Ναύτησι Βερμοῖς, καὶ πανουργία τινὶ, "Ολωλεν ἀνδςῶν Εὐν Βεοπτύς φ γένει

605

606. Βιοπτύεφ] Βιομίσφ Ald.

Eerte si post xopussos puncto distinguamus, continuoque, omisso v. 603. pergamus legere H yèe — non modo nihil ad sensum desiderabitur, sed etiam suavitas in transitu major erit, si a metaphora illa xagrès où xapussos, attentionem spectatoris excitante, statim ad exempla, quæ sequuntur, quæque exspectationi opportune satisfaciunt, oratio procedat. Ut autem in epigrammate ingratum esset, id quod in eo acuminis instar est, prius intelligere quam totum cognoveris; ut enigmata non prius solvi quam audiri volumus, ita etiam h. I. versiculus ille.

"Arns Egoven Scravo innegriferas, decoctam habere dulcedinem videtur, quæ fastidium potius quam voluptatem afferat, propterea quod, quis ille sit nagrès où nopurios, nimis clare explicat, justoque citius id nobis ingerit, quod ex iis, quæ sequuntur, exemplis ipsi reperire maluissemus. Si tamen vere hic ab Æschylo scriptus sit, hoc saltem certissimum existimo, copulativam post "Arns particulam intercidisse. Certe si rescribamus:

"Arns d' äsousa Iárarer lunasriss-

Tai,

vis appositionis enitescit, et imminuitur loci communis male intrusi spe-Tum enim statim colligit auditor, arms acosea non absolute, sed relate ad έμιλίαν παπήν poni, ita ut ipsa hæc ອຸພາລົດ appelletur ລັກກະ ລ້ອຍບອດ, quæ mortem pro fructu ferat ; q. d. In omnibus negotiis nihil est pejus malo consortio; pessimam ex eo messem metas; est enim tamquam ager nequitiæ, qui mortem fructum gignit. In allegoria nihil est, quod placere non debeat; ut enim in agro nocentibus herbis consito, si collectis ex eo forte vescaris, etiamsi tu illas non severis, pestilentia tamen earum corpus affectum sentias; ita ex consuctudine cum improbis, quamvis a peccatorum contagione integrum castumque servaveris animum, commune tamen pænarum, quæ illes manent, periculum subeas necesse est. De. v. innagnizer au v. lexic. Æschyl. Ceterum Burtonus ob sententia similitudinem comparavit Pers. 819, 820. ex Pauli Apostoli dictum Ep. ad Rom. 6. 23.

v. 604—610. ñ yàe—

Optime sic Latinis versibus reddidit Grotius:

Aut justus aliquis nave conscensa simul

Cum navitarum perfido audaci grege Obruitur undis, hostibus Divûm additus.

Aut innocens sanctusque populares habens

Injurios hospitibus, immemores De-

Implicitus isdem cassibus venaticis, Una flagellum patitur ultoris dei. nisi quod falsam lectionem में अबेह provera में अबेह secutus est. Non igitur vertendum aut justus aliquis etc. sed: Pro-

fecto enim justus etc.

605. παύσησι Sτεμεύς καὶ Ψανουργία του. Arnaldus corrigebat καὶ Ψανουργία του. Arnaldus corrigebat καὶ Ψανουργίατος του: id vero nimis redolet vulgarem orationem, ut, quomodo lectionem tam facilem librarii indifficiliorem mutaverint, exputare nequeas. Si quid mutandum sit, malim corruptelæ sedem in vocabulo καύσησι quærere. Pro illo nimirum fieri posset ut Æschylus scfipserit aliud substantivum, quod cum Ψανουργίας copularetur, v. c. Τολμάς σε Sτεμεύς καὶ Ψανουργία

tumque καὐτησι ortum dicatur e glossa interlineari, quæ substantivum omissum adjectio Sιεριοῖς addidisset. Vere autem repetendum est ἀνδράσι, ex ἀνὰρ ρτæcedente, ἀκὸ σοῦ κωνοῦ. Stanleium in Commentario inedito pro καὶ emendasse κἀν auctor est Burtonus; id autem non vereor, ne multi futuri sint, quibus arrideat. Nec sane opus est aliquid mutari. πανυφγία σινὶ pro societate hominum facinorosorum dicitur. Plura hujus figuræ exempla collegimus in lexic. Æschyl. h. v.

2 K

Η ξυμπολίταις ἀνδράσιν, δίκαιος ὧν, Έχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι, Ταυτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος, Πληγεὶς θεοῦ μάςιγι σαγκοίνω δάμη. Οὖτος δ' ὁ μάντις, υἰὸν 'Οϊκλέους λέγω, Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεδῆς ἀνῆρ,

610

607. ξυμπολίταις] ξύν πολίταις Turn. 610. Τάμα] δαμη Ald. Rob. 612. 🕹 στόης] εύγενης Rob.

607. Si ξυμπολίσαις legamus, e ξυναισίδες repetendum est συνδιν, ἀπό σοῦ
ποινοῦ. Sin autem ξὸν ἀνολίσαις, facillime cum sequentibus constructur.
Verum ipsa hæc facilitas hanc mihi
lectionem suspectam reddit. Fortasse
autem legendum est:

"Η ξυμπολίτης ἀνδράσιν, δίκαιοις Δν,

Ex Seogivers -

vel in eadem civitate degens justus cum hominibus inhospitalibus etc.; ita ξυμπολίσης bene responderet antecedenti ξυνισζές συλοίση etc. verborumque collocatio exquisitior et concinnior esset.

608. La Sectives. Hospitalitatis jura violantibus. Sier suraporo, deorum immemoribus, i. e. contemtoribus.

memoribus, i. e. contemtoribus. 609. สมชาวี มบรูท์สม, ไทรีเมษ, สำรุยข่ματος. Quia ἄγριυμα de præda tantum, non de reti aut plaga usurpari existimat Heathius, lectione izdizus prælata hunc sensum elicit : ejusdem cum iis prædæ partem injuste adeptus. In quo miror eum non intellexisse, hoc modo plane Æschyleæ sententiæ vim ac veritatem adulterari. Quid enim? Si justus vir in societatem prædæ cum facinorosis injuste venerit, nonne ipsum quoque a justitia discessisse necesse est? Zyeivua etiamsi proprie rete non denotet, falsum tamen est, unicum ei prædæ significatum subjici. Imo potius sæpe capturam.venationem (un parti de chasse) designat; ut, si quis liberius latine aut germanice verterit, haud aberraverit a sensus veritate, si pro vocabulis captura (Fang) actionem denotantibus, ista rete (Nez) in versione substituerit. Etenim in eandem capturam incidere, quid aliud est, nisi in idem rete incidere? ivdixus vel cum zugúes construendum, ut

significet & An See, quam vim huic adverbio interdum tribui Hesychius testatur, hoc sensu: si in eosdem casses vere inciderit (wenn er nun wirklich gerade in einerlei Netz mit ihnen gefangen wird) vel sublato commate post άγριύματος, cum πληγείς εδάμη, quod si melius placeat, poëtam hoc adverbio justitiam divinam excusasse dicamus; quæ hominem innocentem quamvis ipsum porna non dignum, tamen propterea, quod in improborum consortio deprehensus sit, eadem qua illos calamitate afficere cogatur; quia consultius sit unum hominem etiam sine ejus merito affligi, quam tot improbos propter unius innocentiam impunitos dimitti.

, 610. See patry: waynelse. Nobili metaphora pro communi calamitate divinitus immissa. Fons comparations observatione quadrigarum contineri videtur. Auriga enim e quatuor equis junctis tres ferocientes flagello percusurus, vix ac ne vix quidem, ne eodem ictu quartum quoque tangat, efficere potest.

611. Στος δ δ μάντις. Brunckius netavit in cod. Reg. A. legi εδτως δ, idque etiam in B. yulgato superscriptum esse. Unde se probaturum ait εδτως δ μάντις. Idque mihi hanc ob causam verum videtur, quod vis comparationis magis clarescit.

υἰὸν Ὁ Γεπὶἱανς λίγω. Familiare tragicis est hoc genus ἐπιξηγήσιως, cf. v. 491. Choëph. v. 127. Sophocl. Antig.

v. 204.

612. Admirabilis in his est verborum delectus. Primum enim laudes Amphiarai cumulantur, hisque singulis opponuntur sociorum ejus vituperia, nimirum ut eo fortius animum talis ac tanti viri misericordia pellat, cus

Μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγείς Θρασυς όμοισιν ἀνδράσι, Φρενῶν βία, Τείνουσι πομπήν τὴν μαχεὰν πάλιν μολεῖν, Διὸς Βέλοντος, ξυγκαθελκυσθήσεται. Δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ περοσβαλεῖν πύλαις,

615

615. πάλι»] πόλι» Ald. Rob.

propteres quod in eorum consortium inciderit, una cum illis pereundum sit. Adjectivis dinaues et suesche respondet in oppositione averieurs; ad ayales, quod h. l. fortem designat, refertur Seasus (μωση, denique vocabulo σώ-Pews, quod Amphiarai sapientem in omnibus rebus temperantiam ac moderationem describit, opponitur person Big, quod idem est ac poirty person v. 663. significatque insaniam istorum hominum, quam insoleutia et superbia maxime declarabant. Person Big non, ut a nonnullis factum video, ad reiners (Pauwius persus Big cum summiyeis construere maluit, ut significetur scilicet Amphiaraum invito animo (ut Bis Dia est invitis diis) cum impiis hominibus hanc societatem iniisse. Sed hac ratione constructio sit ambigua et impedita. Et quamquam notum est, quomodo Amphiaraus uxoris Eriphyles dolo coactus sit ad hanc expeditionem suscipiendam, (vid. Apollodor. lib. iii. p. 151. ed. Commelin.) tamen Æschylus antea nullibi istam fabulæ partem tetigit, ut saltem jure dubitari possit, an his verbis, φεινών βία, illam respexerit) sed potius ad θεασυτόμωνσι trahendum est, plane ut v. 663. φλύerra et ev por por perior conjungitur.

615. τίνυς πομπην την μαπράν πάλις μολίν. Hæc de fuga intelligenda
esse recte Heathius vidit; qui sua scil.
stultitla hoc efficiunt, ut longa via, qua
venerunt, endem, turpiter scil. in fugam
versi, revertantur. Die es recht darauf
anfangen, den weiten Weg, den sie gekommen sind, wieder zurük zu thun.
cf. v. 548. et lex. Æschyl. v. Πομπή.
Συγκαθλενωθήσεται vulgo interpretantur, una deorsum trahetur, in eoque
mortis genus, quo periturus esset Amphiaraus, ab Eteocle tangi Heathius
existimat. At quomodo id Eteocli
potum fuerit, quod ne ipsi quidem

Amphiarao cognitum atque perspectum esset? Nam ex oraculo nihil aliud rescierat, quam in hoc bello omnes præter Adrastum duces perituros esse. Fac vero Amphiaraum hoc quoque prævidisse, se terræ hiatu absorptum iri, quis eadem notitia jam Eteoclem hostium regem imbuerat? Sed ut hoc quoque demus, et prolixe cum Heathio agamus, quæ tandem causæ sunt quæso, quibus ut, id Æschylum h. l. spectasse, probabiliter efficiatur? Omnino enim in tragœdiis interpretandis maximopere cavendum est, ne, quia certam alicujus fabulæ seriem a scriptori. bus mythologis certa ratione ac via traditam esse videmus, ideo eandem a tragico poëta eodem modo contextam esse fingamus. In Sophoclis Œdipo Coloneo, ut hoc utamur, Amphiarai mentione facta, ne mortem quidem ei impendere significatur, nedum ut Sophocles de causa mortis fabulosa aliquid innuerit. Itaque ξυγκαθιλκυs Shorras non vertendum est una deorsum trahetur; (præpositio enim *##& in compositione, h. l. ut sæpe, non est putide premenda;) sed potius, una abripietur, una cum reliquis eadem scil. fuga et clade trahetur. Germ. er wird mit fortgerissen, mit in ihr Unglük hineingerissen werden. Διὸς θέλοντος iterum ut v. 564. Diar Dilávras coll. v. 522. ad avertendam impietatis suspicionem dictum.

617. sqq. dora - raigen. Jam equidem eum ne oppugnaturum quidem portam existimo; non quo ignavus sit aut imbellis timidusque, sed quia sibi fatule esse scit, hoc in prælio occumbere, si quidem Apollinis oraculis veritus constiterut. Is est enim Amphiaraus, qui cut sileat, aut tempestiva dicat. Hujus loci verum sensum parum assecuti sunt interpretes, præsertim ii, qui Eteoclem aliquid de mortis genere, quo periturus esset Amo

Ούχ ως άθυμον, ούδε λήματος κάκη. 'Αλλ' οίδεν ως σφε χρη τελευτήσαι μάχη, Εί καρπός έςαι θεσφάτοισι Λοξίου.

620

618. ἄθυμοτ] ἄθυμος Ald. Rob. 620. κάςτες] κάςτος conj. Canter. Θεσφάτοισ:] Θεσφάτοις τοῦ Rob.

phiaraus, inaudiisse somniant. Nos Æschylum ex se ipso primum explicandum esse, antequam externa sensus inveniendi præsidia circumspiciantur, cum alias nobis persuasimus, tum ejus opinionis hoc loco potissimum, maximum profecto fructum cepimus. Quicquid enim hic Eteocles de Amphiarai mortedicat, id unice e nuntii verbis v. 589-591. pendere statuimus. Quod enimis narraverat, vatem dixisse : iyays μεν δη τήνδι πιανώ χθόνα· id sic interpretatur Eteocles, eum hæc non temere, sed ab Apolline monitum pronuntiasse. Nihil igitur opus est, ut aliunde de ea re, etiamsi nuntius ista non narrasset, aliquid Eteocli innotuisse Non quo ignota plane credamus. fuerit Æschyli zetate fabula, quz Amphiaraum hiscentibus terræ faucibus haustum esse traderet (utpote cujus Pindarus paucis annis post Æschylum natus mentionem faciat); sed hoc volumus, Æschylum in adornanda hac tragoedia illam fabulam nihil moratum esse. Etenim si quis alius, Æschylus certe est in fingendo suus ; nec tam quid alii commenti sint, quam quid ut ipse comminiscatur convenientia postulet, curare solet. Itaque ut in verbis φεινών βία negabamus eum ad Eriphyles fraudem respexisse, sic h. l. quæcunque Eteoclem de Amphiarai interitu loquentem faciat, ea non extrinsecus, sed, ut veritatem dialogi tragici decet, e sola nuntii quicum colloquitur Eteocles, narratione petita esse censemus. Quocirca paraphrasi liberiore verum horum verborum sensum declarabimus, in qua nihil addemus, nisi quod per ipsum colloquii nexum subintelligi necesse sit. Sic igitur Eteocles: Quod autem me mones (v. 597.) de propugnatore adversus Amphiaraum mittendo, id equidem haud scio an ne opus quidem futurum sit. Quantum enim e verbis tuis (v. 589-191.) intellexi, ipse mortem suam sibi præsagit vates prudentissimus. Itaque ne aggressurum qui-

dem ad portam arbitror. Non quo eum, ut impotens ille Tydeus ausus est, (v. 384. sqq.) ignaviæ aut timiditatis incusem ; imo novi eum fortissimum esse ; sed quod Apollo ei prædixerit, eum in hoc prælio mortem oppetiturum esse: Nisi enim divinitus oraculo monitus esset, certe non ita fidenter, nec tam intempestive pronuntiasset, se in hac terra sepultum iri. Unde enim futuri scientiam sibi arrogaret homo prudentissimus, nisi se divina mente inflammatum ista dicere sciret ? Aut quomodo si tantum conjiceret cladem suam, tristem eventum, qui militum animos frangere posset, non silentio potius pressisset? Certeenim Amphiaraus non is est, qui futiliter immmodiceque garriat. sed potius aut silet, aut ea tantum loquitur, quæ opportuna ac tempestiva sunt. Quare non dubito quidem eum, donce ceciderit, ante portam fortiter pugnaturum, (quemadmodum ipse se honestam mortem sperare dicebat) (v. 591.) attamen eum portam oppugnaturum esse, haud est verisimile.

δοκῶ μίν. Huic μλν respondet ὅμως δλν. 622. Germ. Nun glaub' ich swor, dass er nicht einmal auf das Thor einen Angriff thun werde.

618. λήματος κάκη non est consilii inopia, sed i. q. ἀψυχία v. 365. aut ἄψυχος κάκην. 194. Germ. Nichtals obs ihm am Mut und unternemendem Geiste felte. Bellicam Amphiarai fortitudinem omnes celebrant. Sic Pindaro (Nem. x. 16.) appellatur πολίμωο νίσος, et alibi (Isthm. vii. 45. sqq.) cum fortissimis componitur. (Olymp. vi. 27. eum μάντον τ΄ κίγαθον καὶ δωνὶ μάρναθαι nominat.) Sophocli vero (Œdip. Colon. v. 1309.) est:

δορύσσους 'Αμφιάριως, ταπρώτα μέν Δορί κρατύνων, πρώτα δ' είωνων δοις. 619. άλλ' είδιν, sed quod certo scit, oraculo, ut conjicio, monitus, non levi conjectura ductus.

620. si zapròs scal—Aziov. Si quidem fructum h. e. exitum habitura sint oracula Phabi. Sed veram puto CanΦιλεῖ δὶ σιγᾶν, ἡ λέγειν τὰ καίρια.
Όμως δ' ἐπ' αὐτῷ Φῶτα, Λασθένους βίαν, Ἐχθρόξενον ποιλωρὸν ἀντιτάξομεν, Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡδῶσαν Φέρει, Ποδῶκες ὅμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται

625

623. ἐντιτάζομι»] ἐντιτάζομαι Rob. 624, φίριι] φύσει Rob. Probabiliter Brunckius conjicit legendum esse τρίφει.

teri emendationem, il nágros igue. Nam alibi quoque nágros de oraculis usurpatur, que vero exitu corroborentur. v. c. Sophocl. Ed. Col. 1327.

દો ગુર્નર જા જાણમાં દેવામ દેવ પ્રશાસભાગ ભારત હોય કહે જાણકારી મું, જાણકો દેવવાનો દોયના પ્રદેશના

621. φιλει— παίρια. Stanl in commentar. MS. conj. φιλει δὶ σιγκι (omisso μαλλοι) ἢ λίγιν τὰπαίρια.

623. ἰχθρόξινοι ἐνολωρόν. Portarum custedem peregrinis adversarium. ἰχθρόξινος h. l. alio modo, quam v. 608 dictiur. Illic enim in vituperio, hic autem in laude ponitur. Metaphora, quantum video, petita est a similitudine canis villatici, qui tum demum maxime probatur, si, ut Columella ait, (de R. R. vii. 12. 5.) semper excandescat in exteros.

624. γίροντα τον κόν, σάρχα δ' ήθωσαν γίρου. Consilio quidem et prudentia senem, corpus vero juveniliter vigens gerit. Eadem est variatio constructionis, quæ v. 556. occurrebat. Inepta est lectio Rob. quam et Schol. β΄. agnoscit, φόνυ. σέιφυ autem, quod Brunckio in mentem venit, sane non displiceret.

625. Todons; Juna. Scil. autou içu. Oculorum celeritas ad occupandam, quæcunque se obtulerit, vincendi occasionem, in ducibus laudatur.

Τας ἀντίδος γυμνωθιν ἀςπάσαι δόςοι. Neminem vidi interpretum, qui ista sic expedierit, ut mini satisfaceret. Ut Scholiastas Græcos mittam, quos lectores ipsi suo loco consulent, Abreschius ita construendum esse putavit: τὸ δὶ δόςοι (τὸ μιτὰ τὴν) χιῖςα οὐ βραδύνεται ἀςπάσαι (τὸ τοῦ σώματος μίςος τὸ) απαςαγυμνωθέν τῆς ἀσπίδος, i. e. nec cunctatur hasta in manu rapere, seu vulnus inftigere, qua vel tantillum clypeo nudum ostenditur corpus. At quis tam duras ellipses, tantamque verho-

rum trajectionem ferat in Æschylo, qui si e plurimis locis judicandus sit ab intrieat verborum structura, præsertim extra choricos cuntus, vehementer abhorruit! Haud magis nobis placet Burtoni ratio, hunc in ordinem verba redigentis: (ຂατὰ) χιῖρα δὶ οὐ βραδύνίθω ἀς πάσω δόρυ παρὰ τὰ (μέρος τοῦ ἀντιπάλλου) γυμονωθίν τῆς ἀσπίδος. In quo me maxime offendit constructio ἀρτάσω δόρυ παρὰ τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου, pιο: hasta petere nudatum seu apcrtam corporis partem. Στίροο ἀρπάσω σρὸς γέρου nou item. Quæ cum ita sint, versum illum, si quidem omnino Æschyleus sit, ita restituendum esse putem:

Τὸ જાલું લેન્જારિક γυμνωθίν άξπάσαι

nt rae karibes yournes ir pro karibes i maenyournes i dicatur. 'Aerda ai doci est id quod Latinis hasta haurire, aut hasta rapere; ut in cæstuum certaminis descriptione Pollucem inter et Bebrycem ap. Valerium Flaccum lib. iv. v. 291. (quem locum Abreschio debeo):

Emicat hic dextramque parat, dextramque minatur,

Tyndarldes; redit huc oculis et pondere Bebryx

Sic ratus; ille autem celeri rapit ora sinistra.

Virgil. Æn. x. 312.

Huic gladio perque ærea suta
Per tunicam squalentem auro latus

Aurit apertum.

Quamquam vero in descriptionibus certantinum et præliorum sæpenumero mentio fit partis corporis nudatæ, vel non bene tectæ, quam adversarius gladio aut hasta, aut pugnis denique rapuerit, idque adeo bene huic loco quin conveniat, dubitari non potest, ultro tamen fateor, me nondum satis hac ellipsi delectari, qua và «ae des idas yvunus); positum esset pro và mae

Πας' ἀσπίδος γυμνωθέν ἀρπάσαι δόςυ. Θεοῦ δὲ δῶςόν ἐςιν εὐτυχεῖν βςοτούς. Χο. Κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς

628, 629. Airàs nµετέρας] λόγους iμουs Rob.

ασπίδος γυμνωθέν άντιπάλου μίχος. Ubicunque enim poëtæ partem corporis clypeo nudatam designare volunt, ibi, quantum recordor, semper addunt, ecquod membrum ita nudatum fuerit; saltem universum corporis χεοδς, aut aliud ejus generis vocabu-lum nunquam omittunt. Sic Homerus memorat Thoantem σίζνον γυμνωθύντα II. π'. 312. et Euripides in duello Eteoclis et Polynicis hujus humerum nudatum ab illo animadversum narrat (Phæniss. 1406.):

- اوزه ده ما م دودماه د موريم عرض عرض دود

ό πρόσθι τρωθείς τίρνα Πολυνείπους βία

διηκε λόγχην. --

His addo Theocritum certamen Castoris et Lyncei describendum, Idyll. xxii. ubi v. 187.

Εγχισι μέν ωράτισα τιτυσχόμινοι ωόνον ιίχον,

'Αλλάλων εί που σε χροδς γυμνω-Βὶν ίδοιεν.

Vides igitur, quomodo ab his poëtis eadam res multo dilucidioribus verbis descripta sit, quam Æschylus descripsisset, etiamsi correctione nostra versiculum hunc multum sublevarimus ita legendo:

Τὸ πας ἀσπίδος γυμνωθέν ἀςπάσαι δοςί.

Longe igitur melins videt, versiculum ita intelligere: manu vero haud cunctatur a sinistro latere nudatum gladium educre; ut nostri dicerent: er ist gleich bereit vom Leder zu ziehen. Sic sæpe åçatāju usurpatur. waē åσατίδος deberet esse a sinistro latere, sicut waē åσατίδα sinistrorsum, ia åσατίδα a sinistra significare notissimum est. Denique δόρυ paulo insolentius positum esset pro ξίφος, quemadmodum Sophocles aliquando ἔγχος pro ξίφος adhibuit Ajac. 668. coll. 829. sqq. item Schol. ad v. 668. et Eustath. ad Iliad. ζ. 319. p. 505. lin. \$1. ed. Basil.

Posteaquam ista scripseram, non

sine voluptate cognovi hanc explicationem Brunckio quoque placere. Et sane in ea prorsus acquiescerem, a exempla mihi nota essent, quibus **e/ assides eodem modo significare poss a sinistro latere, quomodo waj desile vel mae araides sinistrorsum significat, amplius confirmaretur. Atqui ejusmodi exempla non recordor; nec utriusque locutionis eadem est ratio. Nam in wae' dowidas ambiguitas esset, quæ non est in rae arrida. Quapropter versum male tornatum haud xio an interpolator aliquis adjecent, qui quid esset χείζει δ' εὐ βραδύνεται supplemento quodam declarandum pun-Certe si eo prorsus deleto si procederet oratio;

yiporem vor rour, odena d'ilusar fi-

ποδώπες διμα, χείζα δ' οὐ βραδύπτα. Βεοῦ δὲ δῶρόν ἐςιν εὐσυχεῖν βροτώς. tantum abesset, ut aliquid ad sensum desideraretur, ut potius integra sententia concinna dictionis brevitate concluderetur. modures omun imperatoris in observando celeritatem xue δ' ού βραδύνεται (sic Eteocles Eurip. Phoeniss. v. 765. ἀλλ' τω, του; ἐτ ωὶ καταργώμεν χίρα. Et Ulyses in Philoct. Sophocl. v. 98. καὐνος ἀν τος ποτί Γλώσσαν μίν άργον, χώςα δ΄ άχη quem locum supra ad v. ἐργάτιν. 449. ubi nostram vocabuli square explicationem optime illustrat, nescie quomodo oblitus sum commemorare) strenuam ejus fortitudinem designs. ret. Quod reliquum est, judicet lector e versione, quam addam, quid ista de conjectura statuendum sit: Gleichon will ich ihm auch einen Mann,den wackers Lasthenes entgegenschicken, einen Greis an Geist, bei voller Jugendstärke des Körpers; schnell ist sein Blick, und seine Faust nicht minder rasch. Doch ists immer Gottes Geschenk, wenn gute Glück die Thaten der Sterblichen kro-

628. Chorus ita precatur; 0 dil justas preces nestras sudite, et felium

Ήμετέρας, τελείθ' ώς σόλις εὐτυχή, Δορίπονα κάκ' έκτρέποντες γᾶς έπιμόλους σύργων δ' έκτοθεν βαλών Ζεύς σΦε κάνοι κεραυνώ.

"Αγ. Τον εβδομον δη τόνδ' έφ' έβδόμαις σύλαις Λέξω, τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον, σόλει Οίας γ' άρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας. Πύργοις επεμβάς κάπικηρυχθείς χθονί, Αλώσιμον σαιαν' ἐπεξιακχάσας, Σοί ξυμφέρεσθαι, και κτανών θανείν σέλας,

629. τελείβ'] εὐ τελείτε Rob. ὡς πόλις εὐτυχῆ] πόλις εὐτυχεῖ Rob. 630. ἐπερόλους] πρὸς ἐπιμόλους Ald. Turn. Victor. τῶτδ' ἐπιμόλους Rob. In Mosq. 1. Reg. A. ἐπιμόλους sine πρός. Præpositionem e glossa in textum irrepsisse recte observavit Brunck. 631. δ ἔπτοθει Ιπικο ΑΙΔ. δ ἔπτοθει Rob. Turn. observavit Brunck. 031. σ επτουστή επικουστή ε Reg. A. 635. είας γ ἐπτοθη, quod metrum postulat, Brunckius recepit e Reg. A. 635. είας γ ἐπαταιὶ εία ἀρᾶται Ald. τύχας] πύλας Ald. 637. ἐπιζιακχάσας] ἰζιακχάἐρᾶται] οἶα ἀρᾶται Ald. τύχας] πύλας Ald. σας Ald. Turn. Vict. Ειακχεύσας Rob. 638. ξυμφέρισθαι] συμφίρισθαι Ald.

civitati belli exitum date; hos advenas, hostilia mala e terra prosligantes. Jupi-ter autem eos a turribus propulsans ful-mine occidat. Ut Latini nonnunquam damna, calamitates, dicunt, pro hominibus damna aut calamitates inferentibus, sic h. l. oi ἐπίμολοι, advenæ hostes, appellantur δορίπονα κακά, damna bellica, s. hastis nocentia. yas autem apte sic inter ἐπτείποντες et ἐπιμόλους interjectum, ut pariter ad utrumque referri possit. iz reimur yas idem quod deinde ωύργων ἔκτοθεν βάλλειν.

633. sqq. τον είδομον δη τόνδ ίφ' ίδδόριαις Ψύλαις λίξω-οΐας γ' άρᾶται καὶ πατεύχεται τύχας. Jam dicam, qualia infortunia septimus ille ad septimam portam oppugnandam constitutus, tuus ipsius frater, urbi optet atque imprecetur. Nominativi & 1600 pos etc. propter sequens verbum λίζω noto græcismo in accusativos mutati sunt. Adeoque non est, cur roids cum Brunckio sollicitemus. Quod enim is substituendum censebat ານັ້ນ, ejus vis jam inest particulæ ອີກີ, quæ idem valet, quod #8n. Ut autem ille apud Latinos, sic ili centies refertur ad sequentia, quæ dicturi sunt loquentes.

Tor autou sou zasiyunter. "Fortasse leg. abrov odr, tuum ipsius fratrem. τον εὸν αύτου κασίγνητον, ut ή έμη τουδ &νδεός τεμπέζη Œdip. Tyr. v. 1462. de qua locutione præter Schol. ad h. l. vid. Eustath. ad Il. &'. v. 54." Bur-

636. sqq. wύργοις ἐπιμβάς—τίσα-σθαι τρόπον. Optat nimirum, ut ipse, turribus conscensis et rex huic terræ declaratus, pæana ob expugnatam urbem magno cum clamore exorsus, tecum congrediatur, et sive cecideret, te simul occidat, sive superstes fuerit, te, a quo tali ac tanta ignominia affectus et expulsus sit, codem modo exsilio multet.

κάπικηρυχθείς χθονί scil. βασιλεύς, s. wenths, rex aut victor publico præconio declaratus. άλώσιμος waiav, carmen ob expugnatam urbem Marti aut Apollini cantatum. Sic αλώσιμος βάξις fama de urbe expugnata, Agam. 10.

ἐπεξιακχάσας. (Si copula in hoc versu necessaria esset, optimum foret

Αλώσιμον εκαιανά τ' έξιακχάσας quam quidem lectionem inter V. L. ab anonymo in ora Ed. Ald. in Bibl. publ. Cantabr. citari testatur Burtonus. Quod enim Stanleius in commentar. inedito proposuit 'Αλώσιμόν τε παια, iπιξιακχάσας, id metrum non patitur.) Significat se ipsum tanquam

præcentorem verba præiturum. Inest autem simul clamoris significatio. 638. sqq. Σοὶ ξυμφίρισθαι καὶ κτα-νὸν θανεῖν Ψέλας, "Η ζῶντ' ἀτιματῆρα *Η ζώντ' ἀτιμας ῆξα τώς σ' ἀνδρηλάτην Φυγῆ τὸν αὐτὸν πόνδε τίσασ θαι τρόπον. Τοιαῦτ' ἀῦτεῖ, καὶ θεοὺς γενεθλίους

640

Rob. Turn. 639. rús] r' ús Rob. et abest r'. 641. áveri] airtí Rob.

τώς σ' ἀνδεηλάτην Φυγή τὸν αῦ οὐ τόνδε τίone Sas reéres. In his versibus primum transpositio facta videtur circa verba nal arando Sanio widas. Si enim ita scripsisset Æschylus, To Saniir videtur primarium esse, et adjunctum * * * * * secundum in sententia locum obtinere. Atqui id ineptum esset. Polynices enim optaret, ut ipse moreretur. Imo veritas et ratio illud postulabat, ut, cum duplex ei conditio proposita esset, nimirum ut aut in duello cum fratre occumberet, aut ex eo vivus discederet, optaret aliquid, quod, sive illud, sive hoc accidisset, expetendum - sibi videretur. Si igitur fatale sibi esset in certamine occumbere, sane pro acerbitate odii, quod eum in fratrem stimulabat, nihil erat, quod ardentius optaret, quam ut eum a quo interficeretur, simul occideret; id igitur sic potius enuntiandum erat, zraver Sara's milas, quam neura's Sareis πέλας· sin autem vivus e conflictu discederet, nolebat certe victus, sed victor discedere. Jam si vicisset Eteoclem, eum aut occidere, aut in exilium agere poterat. Ex his duobus hoc præoptabat. Fratrem enim, qui se regno et urbe excluserat, ex jure talionis eadem injuria ulcisci malebat. Itaque sic emendandos esse hos versiculos mihi persuasi:

σοὶ ξυμφίρισθαι, καὶ κτανιῖν θανών πίλας,

π ζῶν ἀτιματῆρα τώς σ' ἀνδοηλάτην φυνή τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. His ita constitutis optat Polynices, ut, cum fratre congressus, auc occidat eum, etiamsi sibi una cum eo moriendum sit, aut si superstes fuerit, eum qui se reguo expulisset, vieissim expellat. Prior autem correctio a Scholiasta ε. confirmatur; cujus ex interpretatione, συτῆναί σω καὶ φονῶναι ἀποθακών ἐγγὺς, clare apparet, eum in suo codice non legisse κτακών θακών πίλας, sed potius κτακών θακών πίλας. Apud Sophoelem Œdip. Col. primum quidem Po-

lynices v. 1339. optat, ut sibi contingat fratrem vi expellere, Œdipus vero ei imprecatur, ut occisus a fratre ipsum vicissim occidat.

άλλὰ συγγινίῖ χιςὶ Θανίῖν, απανίῖν Β' ὑφ' οὖπις ἐξιλήλασαι.

Accedit quod Euripides quoque Œdipi diras ita ratas fuisse auctor est, ut prior Polynices a fratre letali vulnere affectus, jam moribundus ipsum vicissim interfecerit (Phœniss. v. 1429. sqq.):

ਇτι γὰς ἐμπτίων βραχὸ, Σάζων εἰδηρον ἐν λυγρῷ-πετήμωνι Μόλις μὰν, ἔξίτεινι δ' εἰς ἔστας ἔίρος Ἐτεικλίους, ἐ πρόσθε Πολυνείκης πίσών.

Ταΐαν δ' δλάζ ἱλόντις, ἀλλήλοι πίλας
Πίπτουσιν ἄμφω, κοὺ διώρισαν κράτος.
Itaque si emendatio nostra valeat, hene
inter se cohæreant ξυμφίριο βαι-πετανεῖν-σίσασ βαι; et ut infinitivi κτακιῖι
ας πίσασ βαι; et ut infinitivi κτακιῖι
ας πίσασ βαι; disjunctive posita ca designarent, quorum alterutrum ut fieret
Polynices expetchat, sic participia βακὸν et ζῶν utriusque horum eventorum
conditiones innuerent.

Tos i. q. evres, construendum cum armatique; et armatique rois s' angentamment, te expulsorem suum tam in se contumeliosum.

640. จ้างที่ รถ่า หน้าถ้า รถ่าถึง รโรกเริกเ รกุ่รรถ. Macrologiam quandam sapit hic versiculus; et si pro ล้าจิดูคลล์สาท in quibusdam codd. forte reperiretur ล้า-รักกลสาท, in proclivi esset suspicari versum 640. ex interpretatione ortum, Æschylumque tantum scripsisse;

ที่ รู้อ้า ล้งรุนลรที่จุล รอ๋ร ช ล้งอิดุกิลชามัง, quod si verum esset, particula รอ๋ร i. q. อ๋นอ๋อร cum ล้งอิดุกิลชามัง construeretur. Sed hæc incertiora sunt, quam ut mutari nunc quidem aliquid deheat

641. sqq. reave?— Hedentinees fin.
Talia vociferatur Polynices, patrieque
terræ indigenas doss invocat, ut preces
suas diligenter respiciant, casque omni-

Καλεί σατρώας γής, ἐποπτήσας λιτών
Τών ἀν γενέσθαι σάγχυ Πολυνείκους βία.
Έχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος.
Διπλοῦν τε σήμα σροσμεμηχανευμένον.
Κρυσήλατου γὰς ἄνδρα τευχης ἡν ἰδεῖν
Αγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη.
Δίκη δ' ἄς' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα
Λέγει· ΚΑΤΑΞΩ Τ΄ ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ, ΚΑΙ
ΠΟΛΙΝ
ΈΞΕΙ, ΠΑΤΡΩΩΝ ΔΩΜΑΤΩΝ Τ΄ ΕΠΙ-

ΣΤΕΟΦΑΣ.
Τοιαῦτ' ἐκείνων ἐςὶ τάξευς ήματα.
Σὰ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι πίνα ωέμπειν δοκεῖς.
'Ως οὔποτ' ἀνδρὶ τώδε κηρυκευμάτων

643. Bia] Bia Rob. 644. sideror] sünundor Turn. Vict. etc. ante Brunck. qui recepit süderor e Regg. 645. wessemmanuminer] wessemmanuminer Mosq. 1. 646. eronnenn) erunnerad Ald. Rob. Turn. resnerad Vit. 647. änni änna Ald. 648. eroni eneri Vit. 649. anerita er änges I in recte Brunck. e cod. Reg. 651. isi Viteb. 652. danis] dani on Ald. B. Vulgo aburat et. 653. ands er enerit viteb.

no ratas habeant. Ordo verhorum est: «maye' direi Nodovinose him, nul nadei Isode zereddies wareins zie, Adam describes war de de zerez zere

644. silveror oditos. Daplicem lectionem, silveror et sinundor, jam Schol. «'. memorat. Utraque satis bonum sensum fundit, ut, que verior sit, vix certo decerni quest.

645. Simhour es ouns. Norape una tantum imago erat, sed duabus figuris aut formis constans.

646. sq. χευνήλατον—λγουμίνη. Aureum enim s. ex auro fabricatum hominem armatum (h. e. militem) ducit mutier quedam modeste praiens. Taiv pendet a συχανόν, pleonasmo Gracis familiari; ut sleddir vasslas Eurip. Phoniss. 146.

648. Ains F de eleci Queir. Stanleius vertit: Justitia sano-dicitur. Perperam. Significat enim: Justitiam vero se esse ait. Nempe totam clypei inscriptionem duobus senariis absolutam fuisse fingit:

Δίπη μασάξω ς' Ενδρα σύνδι, καὶ πόλιο

"Eğu, aureğan dumáran r' laises-Pás.

h. e. Ego Justitia reducam hunc virum, et urbem possidebt, patrieque domus alternas vices consequetur. Huc igitus pertinet, às và γράμματα λίγαι. Non emim nuntius e figura tantum et habitu mulieris eam esse Justitiam conjiciebat, sed ex inscriptione ipsa certo cognoverat.

651. τωαῦν' — ἰξινεήμανα. Talia sunt illorum Polynicis scil. et ceterorum ducum inventa. ἰξινεήμανα, quia suopte marte clypeorum insignia a ducibus inventa esse fiugit.

652. ov Jonus. Tu jam tecum reputa, quem adversus fratrem tuum mittendum censeas.

653. Fidem in officio explendo suam predicat nuntius, ut supra v. 66. etc. is sinso' krêşì rişês angunsumarus mim. 44, nam nunquam hujus hominis (h. e. meam) in nuntiando fidem ac diligentiam desiderabis s. culpabis. rişês krêşî,

Sumerinas pronuntiatur.

ed 8 abris — retur. Tu autem ipse jam vide, quomodo gubernes urbem.

2 4

Μέμψη, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν τόλιν.

'Ετ. 'Ω θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα ςύγος, 655
'Ω πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος'
' Ωμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφάροι.
' Αλλ' οὕτε κλάειν, οὕτ' ὀδύςεσθαι πείπει,
Μὴ καὶ τεκνωθῷ δυσφοςώτερος γόος.
' Επωνύμω δὲ κάρτα Πολυνείκει λέγω'
Τάχ' εἰσόμεσθα τἄπίσημ' ὅπη τελεῖ'
Εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα
' Επ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτω φρενῶν.
Εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν

656. ἀμλη ιόμλο Ald. Ιμλο Rob. (1637. λη λ Viteb. 658. αλάνο λαίνο Ald. Rob. 660. Πολυνίανι Παλυνίανη Rob. 661. εἰσόμισθα ιἰσόμισθα Ald. σάσίσημη συστίσημο Viteb. δτη δτο Rob. Vict. 663. φώτομη τύφω Ald. Turn. συμφότου Rob. corrupte. φώτος confirmatur codd. Regg. Mosq. 1.2. it. Schol. 664. ωπεδίνος Δίκη ωπεδίνου δίκην Ald.

655, 656. Prima hace Eteoclis apostrophe tota ad Edipi genus pertinet, quamquam sunt qui versum 655. de Polynice capiant. O divino instinctu furens diisque graviter exosum, 6 perquam lacrymabile acrum Edipi genus. Nempe opiò ex Aldina ed. pro vulgibio, quod hic valde languet, restituendum puto. opiò Oldivou yisos, ut Horatius acrum Pelopis domum. sirves graviter pro suynes, quensón. cf. v. 693.

657. **peu — viltopieu. Hei mihi, nunc patris dire-rate habeutur. Æschylus in hac tragcedia, quod post magis apparebit, Edipum in exilio, quod sua sponte sibi imposuit, jam vita excessisse, et antea diris filios devovisse, fingit, quibus ut ferro se invicem occiderent, imprecaretur. cf. que dicemus ad. v. 780. sqq.

658. Præclare servat animi fortitudinem Eteocles, cum statim eum ah exclamatione doloris horrorisque plena tevocat. &A. obre-durgagiores; (durgagiores; Guefa, nec lamentari decet, ne forte into-terabilior etiam luctus erusipat. Nam si ipse tristitias et agritudini se dare volusset, magnam vim ea res ad frangendos civium animos habuisset, adeoque res publica in summum esset, periculum adducta. cf. v. 193. sq. ph vilum adducta.

xman, ne pariatur, ne existat.

660. Ισωνύμω δι κάρτα Πολυνίκοι λίγω. Jam autem Polynici, vere ita nominata (nunc enim se σελλών νεκίων auctorem prodit) hæc dico.

661. τάχ' εἰσόμισθα—τελεῖ. Moz cognoscemus, quemnam ezitum ejus insignia (in Guelf. Ald. Turn. est τοὐπίσημ'), pro τὰπίσημ') habitura sint.

662. sq. el viv naráğu—pewär. Videbimus, inquam, an eum aurea littera reducturæ sint, quæ in clypeo ejus garriunt (φλύοντα enim est h. l. nugantia, stolidæ superbiloquentiæ plena, non ut Burtonus vertit: e clypeo quesi ebullientia) una cum mentis insania, h. e. ea garriunt, quæ ipsius insaniæ consentanes sunt, quæ ejus furor quasi dictavit. Ege enim φλύοντα ad χρυσοτευπτά γράμµara traho, cum Stauleius hoc participio ad viv relato, sic verterit: utrum illum reduzerint auro elaboratæ littera in clypeo effutientem cum fastu mentis. σὺν φοίτο φεινών, ita jubente ejus insania. Etenim aureæ litteræ hujus Polynicis insaniæ quasi quædam interpretes e-

664. sq. εἰ δ' ἡ Διὸς waïς—τέχ' ἐν τόδ ἦν. Jam si quidem Jovis filia virgo Justitia (" Hesiod. Έργ. v. 256.

'Η δί τε ταμβίνος ἐςὶ Δίκη, Διὸς ἐκγιγαυῖα. ad quem Proclus: Παρβίνος μὲν ἡ Δίκη "Εργοις ἐκείνου καὶ Φρεσὶν, τάχ' αν τόδ ἢν 665
'Αλλ' οὕτε νιν Φυγόντα μητρόθεν σκότον,
Οὕτ' ἐν τροΦαῖσιν, οὕτ' ἐΦηδήσαντά πω,
Οὕτ' ἐν γενείου ξυλλογῆ τριχώματος,
Δίκη ϖροσεῖδε καὶ κατηξιώσατο
Οὕδ' ἐν ϖατρώκς μὴν χθονὸς κακουχία 670
Οἵμαί νιν αὐτῷ νῦν ϖαραςατεῖν ϖέλας.
'Η δῆτ' αν εἴη ϖανδίκως ψευδώνυμος
Δίκη, ξυνοῦσα Φωτὶ ϖαντόλμω Φρένας.
Τούτοις ϖεποιθώς εῖμι, καὶ ξυςήσομαι

668. ζυλλογή Ald. Rob. Turn. Vict. 669. ωροσείδε] ωροσείσε Ald. Rob. Turn. Vict. σροσείδε jam Staul. a Schol. α΄. lectum fuisse putabat; idem Martini V. L. p. 243. defendit, et Brunckius recepit. 671. νῦν παρασατεῖν συμπαρασατεῖν Ald. Turn, Vict. νῦν παρασατεῖν Codd. Regg. Mosq. 2.

τοις θεολόγοις είθηται, διότι τῶν τὸ δικατικὸν γίνος ἀδιάφθορον είναι δεῖ καὶ
καθαρόν· καὶ τούτου σύμβολον ἡ παρθενία. Παῖς δὲ τοῦ Διὸς, διότι νομοθέτης
εὖτός ἐςι κοσμικὸς, ὡς ἄρχων καὶ βασιλεὺς τῶν ὅλων." Burton) ejus factis et
consilis adesset, fortasse illud eveniret,
ut in urbem reduceretur.

666. sqq. Eteocles dicturus, nunquam Justitiam fratrem suum adspicere dignatam esse, hanc sententiam decore per μερισμόν exsequitur. At Justitia eum nec primum nascentem, nec infantem, nec puerum, nec pubescentem adspectu suo dignata est. Ετε φυγόνο μησεόθεν σκότον (comparavit Abreschius Æschyl. Eumenid. 668. obd' in σχότοισι ນກ໌ Suos ຈະປອດພຸພະນາ, item Pindar. Nem.i. v. 53.) periphrasi temporis nascendi, haud fere audaciori, atque ea est qua nos utimur: da er zum erstrenmal das Licht der Welt erblikte. Sed hæc usu trita, illa novitate quadam splendebat. έν τροφαίσιν designat ætatem infantiæ proprie sic dictæ, qua puerulus a nutrice alendus esset. ἐφηθήσαντα notat ætatem intra infantiam et pubertatem inclusam, h. e. pueritiam proprie sic dictam. ουτ έν γενείου ξυλλογή τριχώparos, neque inde a quo ei barba crevit, adolescentiam et puberem ætatem significat.

669. Δίκη προσείδε. Quam vim ex veterum opinione habuerit, si quem di deæve placidis et benevolis oculis

nascentem adspexissent, multis veterum poëtarum locis intelligitur. cf. quæ Bern. Martini laudavit Callimach. Hymn. in Apoll. v. 51, 52. in Dian. v. 129. Theocr. Idyll. ix. v. 35. adde Hesiod. Theog. 91. Horat. Carm. iv. 2. 1. sqq. æpostiðs xal κατκζιώσατο figura iv διά δυοίν, adspectu dignata

670. sq. . . v warequas - wilas. Neque vero eam nunc in patriæ telluris læsione ipsi adfuturam esse opinor. iv nanouxia male vertit Stanleius in usurpatione iniqua. Non enim adeo impudens erat Eteocles, ut quem ipse per injuriam regnandi societate exclusisset, eum ultro tanquam indebitæ potestatis usurpatorem, seu postulatorem potius, iniquitatis accusaret. Imo vero per totam hanc fabulam id agit Eteocles, ut ab ea, qua ipse fratrem læserat injuria, spectatorum animos abducat, eosque tantum ad Polynicis odium convertat, qui utique vehementer antiquorum hominum opinione culpandus videbatur, quod cum exercitu patriam urbem oppugnaturus venisset.

672. sq. ň δης αν-φείνας. Sane nimirum prorsus falso nominata esset Justitia, si homini facinoroso et quidilibet audenti auxiliaretur. Ψευδώνυμος ef. Prometh. 85. De πανδίκως ef. lexic. Æschyl.

674. sqq. τούτοις—προβλήματα. His igitur fretus abço; et cum co congrediar

Αὐτός. τίς ἄλλος μάλλον ἐνδικώτερος;
*Αςχοντί τ' ἄςχων, καὶ κασιγνήτω κάσις,
'Εχθερος ξὸν ἐχθρῷ ςήσομκι' Φέρ' ὡς τάχος
Κυημίδας, αἰχμὴν, καὶ ϖετεών πεοδλήματα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

Χο. ΜΗ φίλτατ' ἀνδροῦν, Οἰδίπου τέκος, γένη 'Οργὴν ὁμοῖος τῷ κάκις' αὐδωμένω. 'Αλλ' ἄνδιας 'Αργείοισι Καδιμείους ἄλις 'Ες χεῖρας ἐλθεῖν αἴμα γὰρ καθάρσιον 'Ανδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος, Οὐκ ἔςι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. 'Ετ. Εἴπες κακὸν Φέςοι τις αἰσχύνης ἄτες,

Times warm helm it and Yould area?

680. ὁμοῖος] ὁμοίως Ald. 684. γῆςας] πίςας Mosq. 2. et supra schol. τίλας. 685. φίςαι] φίςει Ald. Rob. Turn.

ipse; quis enim alius magis idoneus? Cum imperatore imperator, cum fratre fratre, hostis cum hoste congrediar. Affer igitur cito ocreas, hastam, et munimenta adversus lapides. wireer (Schol. β'. memorat etiam aliam lectionem wrieer, quod idem explicat ἐντῶν. Eadem est in Rob.) wreelnimars vel clypeum et loricam designat. Ultima vero verba ad nuntium convertuntur; qui nondum scenam reliquerat, his autem mandatis acceptis abit.

IN SCENAM VII.

v. 679-721.

Nuntio dimisso remanentem Eteoclem frustra Chorus a proposito cum fratre congrediendi abducere conatur. Magnus est in hac altercatione animorum fervor, Eteoclisque cum fratre pugnandi studium æque ac Chori mutuam fratrum cædem aversantis perturbatio egregie alternis eorum sermonibus exprimitur.

679. sqq. μη φίλτατ' — αδδωμένω. Ah noli committere, carissine virorum, Œdipi fili, ut iræ vehrmentia similis verum fias, qui pessime audiumt, i. e. pessimos imiteris. τῷ κάκυς ἀὐδωμένω

vel universe dictum, vel cum respecta ad Polynicem; hoc sensu: noti codea modo peccare, quo ille frater trus, pessime ideo audiens, peccat, qui tantum irus sua indulget, ut etiam patriam oppugnet. Atqui si tu jam iracundia commetus fratrem interfecturus abis, quid aliud aga, nisi ut ci similis fias, in candenque infamisi ut ci similis fias, in candenque infamiam encidas? Adeoque, quia statim etiam Chorus μαίνμανος mentionem facit, το κάκις αιδομάνος simil respicere potest opprobria ab Amphiarao in Polynicem conjecta. cf. v. 583—586. Melius utique hoc et aptius fuerit, quam cum Heathio αιδομάνος active interpretari; ut αάκις αίδομάνος, pessime loquenti, ad Polynicis dicta referatur, v. 636. sqq.

675

685, sqq. Stanleius inte rpretatut

Έςω· μόνον γαρ κέρδος ἐν πεθνηκόσι. Κακῶν δὲ καἰσχεῶν οῦ τιν εὔκλειαν ἐρεῖς. Χο. Τί μέμονας, τέκνον; μή τί σε θυμο-

636. πίρδος] Pauw. conj. πύδη, hoc sensu: mortuis nihil est præter glorians.
687. παίσχεῶν] παίσχεῶν Rob. 688. μέμανας] μέμανας Aid. Turn. τί απὶ μέμανας Rob. Lectionem μέμανας, quam et Schol. β΄. laudat, cum Heathio et Brunckio præferendam censuimus.
688. δυμοπληθής] δυμοπλήθης Rob.

Siquidem malum fert aliquis sine dedecore, esto; solum enim lucrum in mortuis; at malorum et turpium nullam dices glorium. Quæ quidem versio, si cum Gracis, ut nunc leguntur, comparetur, nihil magnopere habet, quod culpari possit. At quomodo istud Eteoclis responsum cum Chori admonitione coherent, nemo satis explicavit, nec ego profecto intelligo. Chorus enim regem hortatus erat, ut ipse civibus tantum ad prœlium missis, domi se teneret, nec se periculo fratrem occidendi, ab ejusque manu pereundi objiceret: sin minus, fore ut se inexpiabili scelere contaminaret. tem Eteocles recusat. Quomodo igitur post elere - Irw subjungunturilla, méres de sondisse intelligas, quomodo Eteo-cles illam sondisser in redonnios, in mortuis tantum inesse dicat, qui proxime bonum esse pronuntiasset, si quis malum sine dedecore ferat: At qui mala fort aut tolerat, is vitam quoque servat, neque cam periculis objicit. Suspicor itaque, versus 685. et 686. transpositos olim a librario, et hanc veram corum consecutionem esse:

દાંચાર પ્રથમને ભેરિત નાર શોલ્ટર્જનાર શૈવાર પ્રથમના કરે પ્રથાન્ટર્ટ્સન એ વારે દાંપ્રદેશસ દેવાર

Iswa pièvos piè nigès; is en Innaées. In siere pièm (nota post hanc particulam ellipsi) suppressum est présus, aut simile quid. Sensus vero hic efficitur: Si quis malum aliquod ferat sinc dedacere, ferat sanc (ut et ego forrem Polynicis injarias, neque el obviam irem, si sine probro facere possem); malorum vero, que cadem turpia sunt, mullem honestatem aut gloriam dices (h. e. non persuadebis nihi, me pagnam absque dedecore detreotare unt effugere posse, quia omnes me timidum regem vocarent, qui ipse domi

deses satis se functum officio putet, si cives ad prællum miserit): Esto! Solum enim mihi lucrum in mortuis, h. e. nihil enim nihil optabilius aut utilius est, quam mortem oppetere. Quæ si cum sequentibus v. 688. v. 692. sqq. v. 699. v. 700. v. 706. v. 718. sq. comparata fuerint, nihil amplius dissolutum, sed omnia inter se connexa et apta esso intelligetur. Itaque fra h. l. non est concedentis fornula, sed in proposito perseverantis. Quod deinde dicit sires pale siedes is ridnach, id præclare illustratur Antigones verbis apud Sophoclem Antig. 462. sqq.

εί δὶ τοῦ χεότου Περόσθου θανοῦμαι, πέρδος αὐτ' ἰγῶ λίγου.

"Osis yae in wollowein, as lya, na-

Zñ, wus 28 obzi naviandr niedes pieu:

Eteocles autem, si mortem obire detrectet, non malis solum, sed etiam dedecore se premi significat.

688. vi µinema, vinver; Quid perseveras in proposito, fill P Optime hac interrogatio transpositioni quam suasimus duorum passeedentium versiculorum convenit. Cum enim Eteocles dixissee: Sit ita; mihi enim lucrosum est mori. (Es sey! Denn der Tod ist für mich doch das beste!) aptius respondere non poterat Chorus, quam istam questionem injiciendo: Cur ita pertinaciter in proposito manes? Altera lectio, µinpres; cur ita firis? sententiam efficit Chori, ut cum rege loquentis, verecundia parum dignam.

μή τι σε φείτω. Ne te iracundia commotum perniciosus pugnandi ardor abripiat. δερίμαργος άτα, hasta furens noza, i. e. perniciosa et furibunda pugnandi cupiditas. Eadem dicitur Sυμοστανθλές, irarum picua, quia Chorum non fugiebat, iracundia potizamem πληθής δος μαργος άτα φες έτω Κακοῦ δ' ἔκδαλ' ἔρωτος ἀρχάν.
'Ετ. 'Επεὶ τὸ πρᾶγμα κάςτ' ἐπισπές χει θεὸς, 'Ίτω κατ' οὖς ον, κῦμα Κωκυτοῦ λαχὸν, Φοίδω ςυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.
Χο. 'Ωμοδακής σ' ἄγαν θυμὸς ἐποτς ύνει πικς όκας πον ἀνδροκτασίαν Τελεῖν αἴματος οὐ θεμις οῦ.

Έτ. Φίλου γὰρ ἐχθεά μοι ωατεὸς τέλει ἀξὰ Ξηξοῖς ἀκλαύς οις ὅμμασι ωροσιζάνει, Λέγουσα κέρδος ωρότερον ὑς έρου μόρου.

694. Θυμός] Τμιρος Turn. Vict. 695. sq. ἐποτεψνιι] ἰξοτεψνιι Turn. Vict. πρόκαρτοι] πικρόκαπον Rob. 696. Θεμισοῦ Ald. Rob. Turn. adversus metrum. În cod. Reg. B. notatur: γρ. ἀθιμισοῦ ; unde Brunck. rescripsit οὐ Θιμισοῦ. 697. ἰχθρὰ] αἰσχρὰ Ald. Turn. ἰχθρὰ habet Mosq. 1. 629-μέρου] μόρον Ald. Pauw. conj. λίγουσα κίρδος πρότερον, δίτρον μόρον.

Eteoclem ad ineundum cum fratre singulare certamen stimulari.

690. zazou d' incad' igentes aggár. Suadet Chorus, ut malæ cupiditatis

principiis obstet-

691. sqq. Eteocles, cujus animo patrio diræ obversantur, jam tempus instare ratus, quo illæ exitum sint habiturze, vitze desperatione affectus respondet : imi-Autou vives. Quandoquidem hoc negotium (interitum nostrum) vehementer urget deus, universum sane Laii genus Phæbo extsum secundo vento per Cocyti fluctus naviget. πάρτ' έπισπέρχει Seos, deus nimis fentinat, ut Edipi diras ratas habeat. Tra xατ' οὖρω, magnifica translatione celeritatem interitus designat. Nostri sic efferrent : so fare denn des Laius ganzes Geschlecht mit vollen Segeln den Strom des Kocytus hinab. Deico suyudir respicit oraculum illud (apud Euripidem in Phænissis illud oraculum his verbis conceptum legitur v. 17. sqq.

ω Θήθαισιν ιύτσσως άναξ Μη σπιῖρι τίκνων άλοκα δαιμόνων βία. Εἰ γὰς τικνώσυς παῖδ, ἀσοκτινεῖ δ' ὁ Φὺς,

Kal wως σèς οίχος βήσεται δ' αίματος.)

Apollinis, quo Laio ne liberos procrearet interdixerat; secus si faceret, eum a filio occisum iri, totamque ejus domum misere perituram esse, minatus.

690

πάν τὸ Απίου γίνος. Quid dicit πᾶν, id obscure significat, quod post magis patebit, Œdipum jam diem supremum oblisse.

694. sqq. aus danés - où Demereu. At te ira nimis acerba instigat ad perpetrandam cædem funestam, profuso sanguine fratris, quem profundere nefas est. ώμοδακής θυμός, ira fero et crudeli morsu animum rodens et ad vindictam impellens. irorgéru tangit id quod Eteocles dixerat, Seds immigzu, cui Chorus ita obloquitur, quasi dicat : non tam deus interitum urget, quam iracundia tua to ad cadem instigat. wingénagπον ανδεοπτασίαν propter piaculum e fratris cade conceptum. cf. v. 684. αϊματος οὐ Βιμιςοῦ, genitivi absoluti. où Septeoù religionem enim posside. bat fraternus sanguis. Sic as opener

alμα ματίρος Eurip. Or. 193.
697. φίλαν προσιζάνει. Quid mirum ? Cavi entim patris inimica perfectris dira siccis oculis illacrymabilis mikia assidet. Sicci Diris oculi tribuuntur, quia inexorabiles sunt, nec se precibus ad misericordiam et lacrymas commoveri patiuntur. ξηροίς ἀπλαυτος όμερασι. Το ξυροίς ἀπλαυτος όμερασι. Το ξυροίς ἀπλαυτος όμερασι. Το ξυροίς ἀπλαυτος όμερασι.

699. Aigrauam niedes weiaren ürigen

'Αλλά σύ μη 'ποτούνου, κακός οὐ κεκλή-Xo. ση βίον εὖ χυρήσας. μελαναιγίς δ' οὐκ

700

700. zands] deidds Rob.

poseov. Ex hoc versiculo nemovadhuc eum sensum exsculpsit, qui contextui responderet. Portus præeunte Schol. ita interpretatur: dictans et præscribens mihi, satius esse me priorem interticere fratrem, quant ab eo interfici; satius esse antevertere, quam exspectare mortem. Quod primum non video, quomodo, nisi verba misere torqueantur, ex iis effici possit; deinde, si per verborum structuram liceret, îpsis tamen antecedentibus et consequentibus repugnaret. Eteocli enim nihil animus præsagiebat, quam quod ipse fratre occiso una cum eo occubiturus esset. Propius ad verborum vim accedit Angli Anonymi apud Burgessium interpretatio: mihi demuntians me prius victorem fore; licet postes occubiturum. At hoc modo nimis clare proderetur futurus certaminis exitus. Procul dubio transpositis duobus vocabulis ita emendandum:

λίγουσα πίεδος ΰς τε ο ο τε ο σ ές ο υ μόρου.

Μεότιρος μόρος est infaustus Laii cum Jocasta concubitus invito Apollinis oraculo celebratus, e quo consecuta est Laii cædes ab Œdipo perpetrata, ejusque incestuosum cum matre Jocasta connubium. Ejus desger ziedes, ultimum damnum, est mutua cædes, quæ jam Œdipi filiis instabat, quanque pater fortunæ injuria exacerbatus, et horrore nuptiarum cum Jocasta contractarum commotus iis imprecatus erat. cf. v. 785. sqq. Qtem quidem sensum verissimum esse, cum ex omni hujus colloquii perpetuitate, tum inprimis ex eo quod proxime sequitur Chori cantico perspicitur. Ibi enim v. 742. Chorus exclamat:

à mires dépar ries

waλαιοίς ξυμμιγιίς κακοίς. ubi πόνοι νίοι i. q. h. l. υστρον κίρδος, et σαλαιά κακά i. q. h. l. πρότιρος μόgos. Cum autem pergit ibi Chorus:

makaiyiin yag kiya สนอนเป็นสเนา พัมย์สเมางา etc.

ipse satis dilucide explicat, primum horum malorum fontem eo contineri, quod Laius neglecto Apollinis oraculo filium genuerit. ziedos auteiu sæpe de damno ex aliqua re emer-

gente usurpatur.

700. άλλα συ μη 'ποτρύνου etc. At noli tu ipse tuapte sponte fatum adversus te irritando accelerare; sane enim nemo quod vitam tuam pulchre servaveris, te ignavum appellabit; neque vero Furia atram tempestatem ciens intrare solet ejus domum, cujus e manibus dii sacrificium accipiant. Duobus argumentis usus erat Eteocles, ut liortantem, ne ad pugnam festinaret, Chorum repelleret; primum, quod, si domi muneret, ignaviæ famam subiturus esset alterum, quod propter patris diras sibi jam fatalem horam impendere diceret. Hæc ita diluit Chorus, ut primum neget istam iguaviæ notam ei timeridam esse; deinde autem, si domi manserit, nihil ei Furiam Œdipi diras persequentem obfuturam esse ostendat. μη Ιποτεύνου scil. μόρον. Quod sequitur zazès (dustès, quod ex marg. Morell. in ed. Burtoniana affertur, est veræ lectionis zazòs interpretamentum) οὐ κεκλήση βίου εδ κυρήσας, (Heathii enim emendatio zugwous necessaria non est) in eo Brunckius zueńσας neutraliter positum arbitrabatur; q. d. ἐπιτυχών κατὰ τὸν βίον; postea vero in animady. ad Hecub. Eurip. v. 697. hanc sententiam retractavit, et active interpretandum esse vidit. Recte; est enim h. l. zugeit, aliquid invenire, potiri aliqua re; et consequenter, servare id cujus amittendi summum periculum erat. Biov :5 zueńowe, si vitam honesto modo servaveris. Justam emm et honestam excusationem habebat Eteocles, qua duellum cum fratre devitare posset; scilicet ne patris diris locum faceret, neve ipse sua manu fratrem occideret, ex esque cæde nefarium sibi piaculum contraheret µshavaiyis 'Egirvis, vel atram procellam ciens, vel atra tempestate ceu veste involuta; ut nostrorum aliquis poëtarum diceret, die in eine Mitternachtwolke s. in eine schwarze Domierwolke verhüllte Furie. Sequentium autem verborum our' ar in ziemr Diol Είσι δόμους Έριννος, οὖτ' αν ἐκ χεριών Θεοί θυσίαν δέχανται.

Έτ. Θεοῖς μὲν ἦδη τως ταρημελήμεθα. Χάςις δ' ἀφ' ήμῶν ὀλομένων θαυμάζεται. Τί οὖν ἔτ' ἀν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόγον;

Χο. Νου ετ αν σαινοιμέν ολέπειον μορον;

702. dopous] Sic Brunck. dopou Reg. A. 703. dixorrai] dixorrai Rob.

Surias dixurras recondition est sensus, nemine interpretum observatus. Non enim universe tantum significant, Eteoclem, ut regem, summum quoque sacrorum administrum esse; sed Chorus simul monet regem, et, dum ceteri ad pugnam exierint, ipse domi manens sacra pro urbis salute faciat; ita nihil adversus eum furize vim valituram esse. In urbe ab hostibus obsessa, dum cives armis gerendis idonei pugnabant, senes et matronse diis operari, vota facere, dona ferre solebant. cf. Homer. Iliad. &. v. 279. Quod igitur munus imbellium alias mulierum et senum erat, id h. l. ut ipse obeat, Chorus regi persuadere cupit; si enim domi se tenuerit, et sacra pro urbe fecerit, nihil ei ab imprecationibus patris metuendum esse: cujus enim e manibus dii hostias accipiant, ejus domum furias perniclem ferentes intrare non solere.

704. Ultimum Chori argumentum sic eyertit Eteocles, ut se omnino s diis curari neget.

Stors utr-uceor; Dis quidem dudum est, quod nescio quomodo prorsus negligimur, nec illi videntur alio potius modo, quam morte et pernicie nostra placari posse; quid est lgitur, quod fatum entitule porro adulenur?

705. χάρις δ' ἀρ' ἡμῶν ὁλομίνων Βαυμάζεω. Anonymus Anglus vertit: si ex morte nostra aliquid boni accemerit, id in pretio erit. Perperam. Respicit enim Eteocles id quod modo Chorus de sacrificiis ab eo diis offerendis dixerat. Itaque, unum est, quod a nobis diis gratum fuerit, interitus noster; hæc est una χάρις, quæ ab iis θαυμάζεται, colitur, i. e. præoptatur, in aliquo numero et pretio hubetur. Germ. das einzige Ogfer, womit den Göttern von mir gedie.

net seyn möchte, ist mein Untergungonism piese, adulari fatum, est, illud pracibus allisque id genus mitoribus remediis evitare cupere. Nostri dicerent: Was soll ich denn noch mit meinem Schiksale erst complimentiren? Wass soll ich dem Tode nun erst noch gute Worte geben?

ታሰት

gute Worte geben?
707. viv ors on wagiganse, nunc salten (scil. sains pipes) cum te urget. wagiganse enim h. l. malo sensu accipitur. best dainer pie d'ir. ¿i. Etenim fortuna. sera impetus conversione tandem aliquando mutata, posthac fortasse mitore aura redeat; nunc vero adhuc fervet. Heathius ita legendum ac distinguendum censebat:

Λήματος હૈંગ τροπείφ Χρονίφ, μεταλλακτὸς ἴους ἀνέλθει θαλερωτέρφ

Ππύματι νῶν δ΄ ἔτι ζεῖ. quod ille quidem sic vertit : quandoquidem Genius serotino voluntatis refietu redibit forsan reconciliatus aura magis secunda; adhuc vero fervet. Verum tantum abest, ut ista correctione egeamus, ut potius allegoriæ venustati vulgata melius consulere videatur. Omnino enim a vento e calidioribus regionibus magno cum æstu spirante ducta est similitudo; cujus impetus si convertitor, frangitur plerumque æstus, arboresque et animalia mitioris aura flatu recreantur. dergowais i. q. desтестя, quod in Cod. Reg. interpretutionis loco superscriptum est. Eodem modo simplex resguia de fortuna conversione ponitur, Choëph. v. 773.

άλλ' εἶ τροπαίαν Ζεὺς πακῶν Θήσα

λήματος autem i. q. έρμῆς, non est veluntatis, sed impetus. λήματος άντζοπαίφ χροίφ, impetus conversione pad longum tempus fucta, quis jam dudum Λήματος ἀντροπαία χρονία μεταλλακτός, ἐσως ἀν ἔλθοι θαλερωτέρω Πνεύματι: νῦν δ' ἔτι ζεῖ.

710

'Ετ. 'Εξέζεσεν γὰς Οιδίπου κατεύγματα· "Αγαν δ' ἀληθεῖς Φασμάτων ἐνυπνίων "Οψεις, ωατεμώων χεημάτων δατήειοι.

Χο. Πείθου γυναιξί, καίπες οὐ σέργων όμως. Έτ. Λέγοιτ' αν ων άνη τις, ούδε χεή μακράν.

715

Χο. Μή λθης όδους σὰ τάσδ' ἐΦ' ἐδομαις σύλαις.

Έτ. Τεθηγμένον τοί μ' ούκ άπαμβλυνείς λόγω.

Χο. Νίκην γε μέντοι καὶ κακήν τιμά θεός.

708. ἀντροπαία] iν τροπαία Ald. Turn. ἀντροπαίου Mosq. 1. c. schol. τοῦ ἰσχυροῦ. 710. ζεῖ] ζῆ Rob. 711. ἰξίζεσεν] ἰξίζεσαν Ald. Rob. Turn. 712. Φασμάτων ἐνυπνίων] ἐνυπνίων φαντασμάτων sic Ald. vitiose pro φαντασμάτων. ἐνυπνίων φαντασμάτων Τurn. 713. δατήριοι] δατήριοι Ald. 715. ἄνη τις] ἀνότις Ald. Rob. ἄνυτις Turn. Vict. μαπράν] μαπρά Rob.

Œlipi domus magna malorum tempestate premebatur. μισαλλακτός de mutatione fortunæ, non autem tropice de reconciliatione capiendam. Θαλεφωτίχος στιύματι nihil aliud significare potest, quam aura tepidiore; opponitur enim τῷ ζῶν ut mitius et mollius.

711. lžisiesi (alteram lectionem ižisiesi h. l. sortasse meliorem, ut vel levissima ambiguitatis in constructione suspicio tollatur, Abreschius aliis exemplis illustravit, quibus eodem modoverbum plurale pluraliter posito generis neutrius nomini jungitur. v. c. Suppl. v. 129. Homer. II. β. 135.) γὰς Οιδίσου κατιόγματα, nimirum jam efferbucrunt Œdipi diræ, ut mihi nihil aliud sperandum sit, nihil eas jam ad exitum perventuras.

712. sq. äyar d' àln9tis—darheisi. Nimium vero veraces fuerunt nocturnorum visorum species, paternam hereditatem dividentes. Speciose enim Æsahylus fingit, umbram Edipi per nocturnam quietem sæpius Eteocli apparuitse, easdemque diras, quibus ille filios devoverat, repetiisse. Optaverat autem Edipus ut fili ferro hereditatem cernorent, ferro opes paternas inter se dividerent,

σιδαρονόμο διαχειρία σε λαχείν απήματαut Chorus ait v. 790.

huarian recte se habet; est enim hic adjectivum; nec adeo opus est cum Abreschio reponere huarnon, h. c. zar huarnon.

714. wisser γυναίζη, καίπις εὐ τίςγων δμως. Chorus argumenta sibi erepta videns jam precibus pugnat. Obsequere mulierims, quamquam eas non amas, obsequere tamen. Nimirum Eteocles haud obscure se mulierum osorem esse supra prodiderat v. 189. sqq. δμως vel ad πίδου γυναίζι referendum; vel elliptice ut ἀλλ΄ δμως ponitur, ita ut πίδου subintelligatur hic repetendum, q. d. απίδου γυναίζι, καίστις δύ είγγων, ἀλλ΄ δμως απίδου.

715. λίγοιτ — μακράν. Dicatis igitur, qua perfici et prestari possint; at breviter quaso, sine longis ambagibus.
λ΄ διη τις, quorum sit perficiendi copia; nempe quia ea petiisset Chorus, qua rex fieri negaret. Festinutionem vero Eteoclis decebat postulare, ne se longa oratione morarentur.

716. ni-wuxus. Noti qua carpisti via ad septimam portam pergere.

717. risnyuiso — Aéya. Tu sane sermone tuo animum meum nimis jam acutum non retundes; a proposito, quod firmiter teneo, me non abduces.

718. νίκην γι μίντοι και κακήν τιμβ Diss. Attamen ignavam quoque victoriam 2 M Έτ. Οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρη ςέργειν ἔπος. Χο. 'Αλλ' αὐτάδελφον αἵμα δρέψασθαι Βέλεις; 'Ετ. Θεῶν διδόντων, οὐκ αν ἐκφύγοι κακά.

720

χορός.

ΠΕΦΡΙΚΑ τὰν εδλεσίοικον Θεὸν, οὐ θεοῖς ὁμοίαν, Παναληθῆ, κακόμαντιν, Πατρὸς εὐκταίαν Έριννὺν Τελέσαι τὰς περιθύμους sę. α'.

725

719. riegin] rivur Aid. 721. izodysi] izobyn Aid. 723. Sed où Indian] Post hunc v. in Ald- hic versiculus additur où yde rinture augestionare and rivors, qui nihil aliud est quam glossema, idque leviter corruptum; cf. Schol. a'. et b'. ad h. v. Idem in Rob. sic legitur: a rde rinture augestionare and rivorus. In Turn. autem rectius; a rde rinture augustionare augestionare and rivori. In Vict. ita: a rde rinture augestionare of rivoris. Steph in margine libri veteris notatum reperit: our dir raiva ir irique. Nec dubitari potest ex interpolatione esse. Recte sustulit Stanleius.

honorat deus. Recte enim Burtonus, vinn nanh hic, inquit, non est victoris injusta, sed ut recte Stanl. ingloria, i. e. ab homine ignavo, et qui ipse pericula detrectat, aliorum virtute repertata; talem etiam victoriam Deos honore prosequi, monet Chorus; atque adeo certamen ceteris Thebanis Argivisque esse permittendum sine capitis sui periculo. Equidem non video, quæ sit alia explicatio ad hujus loci ac temporis rationem accommodatior. Inest autem quasi quedam occupatio reprehensionis, q. d. Quamquam e nemine te ignaviæ accusatum iri jam professæ sumus, si hodie ipse prælie abstinueris; tamen etiamsi quis te ideo ignavum vocaret, parum a te curanda esset reprehensio; nam etiam ignavi imperatoris victoriam sub ejus auspiciis aliorum virtute partam deus honorat, i. e. fausto exitu prosequitur.

719. Ohn årde' sandens redre upd riegur irres. Hujusmodi sermonem hominem bellatorem s. militem audire s. comprobare minime decet. Germ. So ein Sprüchelchen muss man keinem Soldaten vorsagen!

720. ἀλλ' — Θίλιις; Atque adeo non discedis a proposito, sed ipsum

fratris germani sanguinem profunders eupis. \$\frac{1}{2}\lambda \text{e nim hic cum ellipsi contrarise sententise positum. Germ. Se willst du denn-also durchaus deines leiblichen Bruders Blut vergiessen!

lichen Bruders Blut vergiessen!
721. Sran-nand. Si mode dii fineant, sane perniciem non effugiet. His dictis pergit Eteocles ad crudele duellum, unde non erat rediturus; Chorusque sequenti cantico Œdipodiæ domus infelicem sortem deplorat, et quantopere, ne jam Œdipi diras deus ratas habeat, metuendum sit, expenit.

IN SCENAM VII.

v. 722-793.

722—728. wipeina—breviri. Horreo illam deam domos perdenten, nequama ceteris dis similem, nimis veracem malorum vatem, furiam a patre Œdipi invocatam, et precibus excitatam, vererque ne jam perfectura sit iratas amentis Œdipi dires, jamque hæc filios ejus perdens contentio ipsum illarum dirarum exitum instigat et accelerat. Lassimus dicitur furia, vel universe, vel proprie cum respectu ad Œdipi domum.

Κατάςας βλαψίφουος Οιδιπόδα·
Παιδολέτως δ' έςις άδ' ότς ώνει.

Ξένος δε κλήρους επινωμά άν
Χάλυδος. Σκυθών άποικος,
Κτεάνων χεηματοδαίτας
Πικεδος, ωμόφρων σίδαρος,
Χθόνα ναίειν διαπήλας,

Όπόσαν άν και φθιμένους κατέχειν,
Τών μεγάλων σεδίων άμοις ους.

άντ. α΄. 730

735

727. Οιδιπόδα] Οιδίποδος Ald. 728. δ Τρις] Abest δ' Rob. 729. ξίνος Al. ξίνους cit. Steph. κλήφους] κλήφοις Ald. Turn. Mosq. 2. al. κλήφος citante Steph. ἐπινωμαζ Ιάτικωμαζ Νιοsq. 2. c. schol. μεγαλοφρονεί. 732. σίδαρος] σίσδηρος Ald. Turn. 734. δπόσαν] δπόσην Ald. Turn. φθημένους] φθιμένους Ald. Rob. Turn.

οτεύνει. Cf. v. 700.

729-735. Esvos apoigous. Peregririus autem chalybs, Scytharum colonus, sortes versat, acerbus patrimonii divisor, crudelis ferreus gladius, tantum terræ, sortitione facta, cos habitare jubens, quantam cos vel mortuos corporibus occupare liceat, magnorum agrorum expertes. Eiros χάλυβος ut v. 944. Eiros σίδαgos. χάλυζος autem h. l. nominativus est, non genitivns a χάλυψ. Alia ejus formæ exempla adduxit Abreschius. Sic in Hecatæi fragm. apud Steph. Byz. Xalucours wees voren 'Aeμίνιοι όμοῦ ναίουσι, et Eurip. Alcest. v. 980. τον εν Χαλύβοισι δαμάζεις οὐ Bia cionpor. Ceterum tota hac imago valde decora, qua ferrum quo frames decertaturi erant ωροσωποποιείται,

si ad pedestrem orationem revocaveris, nihil aliud significat, quam eos jam cum vitæ periculo contentionem de hereditate paterna ferro dirimendi consilium cepisse. πλήρους ἐπινωμῷ Abreschius int. sortitionem inspicit; ego malim sortes distribuit. Fingitur enim ferrum tanquam persona, sortes, ut mos erat antiquorum, in urnam conjectas vibrare, douec alterutra salteru exsilierit. Quod autem chalybs dicitur peregrinus et Scytharum colonus, id propter novitatem ferri a Chalybibus Scythico populo inventi adjicitur. πτιάνων χεηματοδαίτας ωικεδς, ut v. 943. σίδηρος dicitur πικεδς λυτής νιιείων. In χεηματοδαίτας, propter adjunctum πτεάνων, χεήματος vocabu-lum πλεονάζει; ut saye fit in ejus-modi compositis. Certe hic πτεάνων χεηματοδαίτας nihil aliud est quam ν. 946. χρημάτων δατητάς. διαπάλ-Aus cum proprie sit discutere, concutere, h. l. cum emphasi quadam est, sortibus in urna aut galea quassatis terram dividere, aut sortito distribueres φθιμένους pendet a ναίειν, in quo αὐτοὺς intelligitur. In ἐπόσαν ἄν κατίχων vero supprimitur sin, quantum terræ portionem etiam mortuos occupare Li-CEAT. Graviter chorus hic bustum aut sepulcrum designat. Fratres miseri, inquit, ferro de patrize terræ possessione depugnant, et facient fortasse pugnando, ut non majorem terræ partem obtineant, quam quantam sepulti

Ἐπειδὰν αὐτοκτόνως
Αὐτοδάϊκτοι Βάνωσι,
Καὶ χθονία κόνις ωίη
Μελαμπαγὲς αἴμα Φοίνιον,
Τίς ἀν καθαρμοὺς ωόροι,
Τίς ἄν σφε λούσειεν;
Τὰ ωόνοι δόμων νέοι
Παλαιοῖς Ευμμιγεῖς κακοῖς.

sg. β'.

740

736. αὐτοντόνως] αὐτοὶ κτάνωσι Viteb. αὐτοὶ κτάνωσιν Ald. Turn. Vict. αὐτοι κούς Rob. Cant. Pauwius emendnt: ἐσειδὰν αὐτοὶ κτανόντις (vel αὐτοκτανοῦντις) αὐτολαϊκτοι Θάνωσι, et acumen in hac lectione quæτις, quo sane melius caremus εται δ΄ ἀν αὐτοὶ κτάνωσι Mosq. 2. cum scholio superscripto φοινόσωσιν ἐαυτούς. 737. Θάνωσι] Θανῶσι Mosq. 1. Θανώσι et supra schol. ἀπὸ Mosq. 2. 739. μελαμπαγλή Sinceram Pauwius lectionem absque causa idonea sollicitat, vocabulum as e excogitatum μελαμπαχνής nobis commendans. φοίνιο] φόνιον Mosq. 1. 2. Viteb. 740. καθαφμούς καθαφούς sic Mosqu. 1. ex rasura. καθαφμό Mosqu. 2. 743. παλαμῖς] παλαιοῖτι Mosq. 1. ξυμμγιῖς] συμμγιῖς Mosq. 1. 2. κακοῖς κακοῖτι Mosq. 1. Ceterum hos versus Pauwius ita constituendos esse autumat:

741. Τίς αν σφε λούσειεν ; ὧ 742. Πόνοι δόμων νέοι εσαλαι-743. οῖσι συμμιγεῖς παποῖς.

antistrophicos vero sic:

cadaveribus occupaturi sint. Vehementer animum haec sententia ferit, quæ aliis verbis repetitur v. 951. Eadem et Œdipo obversabatur apud Sophoclem Œd. Col. v. 789.

736—743. i πιδὰν κακοῖς. Quodsi fratres isti mutua cæde a se invicem peremti occubuerint, pulvisque terrenus biberit atrum corum ex cæde cruenta sanguinem, quis quæso lustralem ipsis aquam prabebit; quis eos tantum piaculum purificaturus abhuet? O novæ hujus domus calamitates veteribus malis mistæ! αὐνοκόνως αὐνοδάϊκτω adjectivom adverbio ejusdum notionis jungitur ad rei immanitatem fortius designandam.

πίς—λούσκαν. cf. v. 682—684. πόνω νίω sunt instantes illæ calamitates, fratrum cædes, urbis periculum. cf. v. 762. Quæ autem sint παλαιὰ κακά, Chorus ipse statim explicat.

744-759. walarisin - pessálsis. Vetus enim dico peccatum, celeriter punitum, quod jam ad tertiam atatem durat, s. permanat, cum Laius invito Apol-

linc, qui ter ex Pythico oraculo edizerat, eum, si sine liberis moreretur, urbem servaturum, tamen imprudentibus amicorum consiliis victus, genuit sibi futalem parricidam Œdipum; qui deinde incestum matris arvum, ubi ipse nutritus fuerat, consevit, indeque sanguinolentam stirpem tulit. Insania vero conjunzit conjuges amentes.

Cum v. 743 Chorus mentionem fecisset παλαιῶν κακῶν, quibus jam nova mala accedant, statim quæ illa sint exponit per κωλανιστή περαιδασίαν, quod nihil aliud significat, quam oraculi Apollinei violationem a Laio admissam. Ea primum appellatur δκύστωνος, quia in ipso Laio peccatum ejus celeriter punitum est. Etenim Apollo, postquam eum liberos procreare vetuerat, teste Jocasta apud Euripidem hæc subjunxerat, Phœniss. v. 10.

si γὰς τεκνώσεις ໝαῖδ, ἀπουτινεῖ σ' ὁ Φὺς,

καὶ τοᾶς σὸς οἶκος βήσεται δί κίματος.

Itaque primam neglecti oraculi pornam sat cito Laius ipse expertus est; nam ab Œdipo filio, cui obviam factua Παλαιγενή γὰρ λέγω ἀντ. β΄.
Παραιδασίαν ἀνάποινον 745
Αἰῶνα δ΄ ἐς τρίτον μένει,
᾿Απόλλωνος εὐτε Λάϊος
Βία, τρὶς εἰπόντος ἐν
Μεσομφάλοις ωυθικοῖς
Χρηςηρίοις, θνάσκοντα 750
Γέννας ἄτερ, σώζειν ωόλιν.
Κρατηθεὶς δ΄ ἐκ φίλων ἀδουλίαις, 5ρ. γ΄.

749. Μισομφάλοις πυθικοϊς750. Χρησηρίοις, θνήσποντα γίν-751. νας άτις σώζειν πόλιν.

existimatque v. 741. et 749. esse asynartetos catalecticos; v. 742. et 750. iambicos dim. acatal. v. 743. et 752. trochaicos hepthemim. Arnaldus quoque versum 743. παλαιδίς συμμιγείς κακοίς omnibus numeris solutum putabat; ideoque suadebat ut legeretur sakaisīsis uppurytīs nanois, ita ut primus pes anapiestus esset, syllaba has in wahasses ob sequentem diphthongum ancipite. Sic versus hicuna cum antithetico suo iambicus dim. acatal. ei numerabatur. Sed uterque in dimetiendis his versiculis erravit. Nam scholiastes metricus diserte pronuntiat omnes hujus Chori versus inde a v. 736. esse choriambicos aut antispasticos. Adeoque v. 741. est antispast. dim. catal. ex diiambo et prima parte epitriti secundi | 0 - 0 | - 0 | antitheticus v. 749. similis 0 - 0 - | - 0 - | ; versus 742. est antispast. dim. acatal. impurus ex ditrochæo et prima parte epitriti secundi; - 0 - 0 | - 0 - | cui oppositus est similis v. 750. ex epitrito tertio, et prima parte epitr. sec. | ---- | -u- | . Denique v. 743. et 751. antispastici sunt dimetri acatal. e binis Epitritis. 745. σαραιδασίαν] Sic rescripsit Brunck. e cod. Reg. B. pro vulg. wapalariar. Heathius metri causa articulum rin huic versui præfigendum censebat. Nimirum quia v. 737. ei videbatur trochaicus dimeter acatal. 749. μισομφάλοις] μισομφάλοιν Rob. Vitch. Ald. Rob. Turn, etc. ante Brunck. 750. Ivászorta] Ivászorta 751. yimas] yinas Mosq. 1. 2. 732. in oilar] inoilar Ald. Rob, Turn. Vict. " In Reg. B. vocem oilar glossa exponit idorav. Meminerat forte, inquit Brunck. illius auctor Euripidei versus in Phænissar. prologo: ὁ δὶ ἡδονῆ δοὺς, ἔς τι βακχιῖο πισών. Conjicere quis posset scriptum hic olim fuisse κεατηθείς δ' ήδονων άδουλίαις. Sed nihil mutandum."

erat, patrem non agnoscente, occisus est. alwa d'is reirer ulvu scil. n maeaccaria, ita ut sensus sit : peccatum, h. e. peccati effectus, usque ad tertiam actatem durat; nam et Œdipus ob Laii culpam perlit, et jam filiis cjus pernicies instat. aleva reiror i. q. reirne γινιάν. Ιν μισομφάλοις Πυθικοίς χρηsneius, quia olim Delphos in umbilico terræ h. c. in terræ meditullio sitos esse fingebant. Inde eadem Apollinei oraculi sedes apud Euripidem Phæniss. 244. dicitur μισόμφαλα γύαλε Φοίζου, et ap. Sophoel. Udip. Tyr. ν. 487. μισόμφαλα γας μαντιία. cf. Strab. Geogr. lib. ix. p. 419. D. al. Casaub.

τελε εἰπόντος. Æschylus ergo ter a Laio consultum esse ponit Apollinem, an sibi expediret liberos procreare. Alii simpliciter unum oraculi responsum eum tulisse narrant, repetitionem ignorant. Βτάσκοντα γίντας άτις σώτιν, καί αιδιμένη ερο σώστιν. Obscurius autem et oraculorum more loquendi dignius his verbis expressa est sententia, quam fere ninis clare cloquitur Euripides l. l.

752. zoarn9ûş t in φίλων άδουλίαις, i. e. ut Abreschius vidit, φίλων βουλαϊς, durch dus unverstündige Turedeq seiner Freunde bezwungen. cf. v. 812.

Έγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ,
Πατροκτόνον Οἰδιπόδαν,
Οςε μὴ πρὸς άγνὰν
Σπείρας ἄρουραν, ῖν' ἐτράΦη,
'Ρίζαν αἰματόεσσαν
"Ετλα. παράνοια σύναγε
Νυμφίους φρενώλεις.
Κακῶν δ', ἄσπερ θάλασσα, κῦμ' ἄγει' ἀντ. γ'.

Hactenus ille. Et recte quidem. Nam si commentum aliquod Euripidi arrisit, non continuo idem Æschylo quoque placuisse credendum est. ἀξωνλίως i κατώς αντίωτο Ald. ἐγείνωτο Μοσς. 1. ἐπτῶς αντίωτο Ald. ἐγείνωτο Μοσς. 1. ἐπτῶς αντίωτο hiatu, vulgatæ in cod. Reg. B. superscriptam cum Brunckio recepimus. 755. ἔτι] ἔτγτ Μοσς. 1. μὰ ἐντὰς Sic Mosq. 1. 2. Regg. Viteb. Ald. Rob. eaque sine dubio genuina est lectio, perperan deinde in Turn. Vict. in ματερί πυτατα. 758. ἔτλως ἔτλη Μοσς. 1. εντάγως ετ προς για Ald. δὶ εντάγωγε Rob. εντάγως Τurn. εντάγωγε Μοσς. 1. εντάγω et supra schol. ἐνῶσωι, εντάζω, Μοσς. 2.

Iterum habemus exemplum, ex quo, quanta prudentia pariter ac verecundia tragicus noster in fabulis tractandis usus fuerit, appareat. Euripides enim Laium narrat libidine et ebrietate ductum eo processisse, ut immemor aut incurius oraculi cum uxore Jocasta concumberet, filiumque gigneret. Phætiss. v. 21.

ό δ΄ ήδονή δοὺς ἔς τι βακχεῖον **πισών** ἔσπιιειν ήμεν παΐδα.

Hæc ibi Jocasta. At quanto prudentius ac decentius Æschylus Laium amicorum stolidis consiliis victum esse fingit, ut tandem liberos procreare utilius sibi esse censeret, quam oraculo parere?

753. ἐγιίνατο μὲν μόραν αὐτῷ. Perniciem, calamitatem sibi genuit. Particula μὲν aut simpliciter hic posita, ita ut dì, vel plane non sequatur, vel post παράνοια suppressum sit; aut illud δὲ, quod post πακάν ν. 760. sequitur, huc referendum.

755—758. Verba ss.— Ττλα parenthesi quasi includenda. μὰ πρὸς ἀγκὰν, pro πρὸς τὰν μὰ ἀγκάν. Est autem μὰ πρὸς ἀγκὰν ἄρους το tiberos ex incesta eoncubitu procrearc. Matris autem uterum significari adjectis verbis το ἐνεφον astenditur. ρίζευ κίματοιστας stirpem astenditur.

sanguinolentam, nominat filios Eteoclem et Polynicem, quia jam in eo • erant, ut sanguinolenta cæde se invicem interimerent.

758. sq. παράνοια σύναγε νυμφίος φρινόλεις. Male hæc Schol. ad Œdipodis et Jocastæ incestuosum connubium traxit. Nam quomodo his propter hoc facinus insania tribueretur, cum Œdipus Jocastam ducens non magis eam matrem suam, quam Jocasta illum filium suum esse sciret? Verum igitur est, hæc de Laii et Jocastæ concubitu dici. τυμφίους h. l. non est sponsos, sed conjuges. Latus autem et Jocasta, quos non fugiebat oraculi monitum, merito hic insani et mente alienati dicuntur, quod humanis potius quam divinis consiliis obtemperave-

760. ຂຂອ້າ ຈື່, ລັດສະຊ ອີຂົໄຂດອຂ, ຂັບຄື ຂຶ້ງເຄ, eademque insania (ຂໍ ຕົນຂາງຂະຖະຊົດເຫຼັ ຄຸຍເຂົ້າເຄ, eademque insania (ຂໍ ຕົນຂາງຂະຖະຊົດເຫຼັ ຄຸຍເຂົ້າເຂົ້າ ຂອງເຂົ້າ ຂອງເ

Τὸ μὲν ωίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει Τρίχαλον, δ καὶ ωερὶ ωρύμναν Πόλεως καχλάζει. Μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου

Τείνει ωύςγος έν εὔρει. Δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι Μὴ ωύλις δαμασθή.

-- 21

Τέλειαι γας σαλαίφατοι άραὶ, Βαςεῖαι καταλλαγαὶ,

Τὰ δ' όλοὰ τελλόμεν οὐ παρέρχεται. Πρόπρυμνα δ' ἐκδολὰν Φέρει

776

761. πίτνο] πισνον Τurn. 762. τρίχαλον] τροχαλον Viteb. 764. άλκὰ Μοςς. 2. 765. ἐν εὐρει] ἐνεύρει junctim Mosq. 1. 2. 768. τέλειαι] Sic Ar. Ox. Mosq. 1. 2. Reg. A. Ald. Rob. τέλεια vitiose Turn. Vict. Reg. B. παλαίφατω! παλαιφάτων Ald. 770. τελλόμεν] τελομέν Ald. τελλομένα Mosq. 1. In Mosq. 2. sic legitur: οὐ παρέρχεται τελούμεν οὐ παρέρχεται. 771. πρόπρυμια Rob. πρόπρυμιαν Rob. πρόπρυμιαν Turn.

761. sqq. τὸ μὶν—καχλάζει. Vixdum unus resedit, ecce alius tripto major
em unus resedit, ecce alius tripto major
essurgit, qui jum etiam circa prorum urubis strepit. τὸ μὶν πίσνον (Edipi ipsius
calamitatem designat; id autem κῦμα,
quod his verbis ἄλλο δ΄ ἀνίρει etc. describitur, ad bellum inter filios ejus
conflatum pertinet. τοῦχαλον κυνα
i. q. τοικυμία Prometh. v. 1023.

764. usraži diazie is sięsi. Stanleius vertit: Inter hae prasidio breti extenduntur mania in latitudine; sententia parum commoda, et valde languente. Multo minus tamen audiendus Anonymus Anglus, qui sic interpretatur: Interea prasidio diu esse non possunt mania in tantam amplitudinem extensa. Quare vel cum Burgessio legendum arbitror:

μεταξύ δ' άλκὰν δι' όλίγου τείνει πύργος εν εύρει,

h. e. in medio sero breve intervallo latitudine sua turris præsidium præbet; vel, quo:l mihi in mentem venit,

μιταξύ δ' άλκὰ δι' έλίγου ξεινῷ πύργος ἐν εύρει. In medio vero brevi præsidium turris est angusta latitudine, blos die schmale Breite der Thurme schützt uns noch ein Weil-

766. sq. didoina—damao 99. Vereor tutem ne una cum regibus h. e. Eteocle

et Polynice urbs quoque dometur h. e. intereat.

768. sq. τίλικι—καταλλαγαί. Nam jam rate sunt et perficientur Œdipi antique dira; difficilis inter fratres reconciliatio; vel potius gravis ac dura inter fratres transactio s. compositio, quia jam in eo sunt, ut vi et ferro lite transigant. Hoc modo καταλλαγά pro διακαγή positumesset, id quod h. I. ralius convenit of κ. 201. 385. 914.

melius convenit. cf. v. 791. 885. 911. 770. τὰ δ' διοὰ τελλόμεν' οὐ παρές-χεται. Calamitatum autem tempestas cororta non præterit. In τέλλεσθαι et παρέχεισθαι enim ad tempestatis similitudinem respexisse videtur poëta, quæ si semel cœlum omne contraxit, raro discutitur. Nostri dicerent: Ein Unglickswetter, das einmal aufgestiegen, verzieht sich nicht so leicht.

771. sqq. πρόπρυμνα δ — ἄγαν παχυνθείς. Praterea hominum opulentorum fortuna ultra modum aucta ingentes jacturas affert. Allegoriam poëta sumsit a mercatoribus, qui sæpe in naufragii periculo magnarum opum e puppi jacturas faciunt. Frequenter autem apud tragicos occurrit locus iste cominunis, magnam hominum fortunam diis invisam esse, divitesque ac potentes non alio consilio in altum tolli, nisi ut lapsu graviore ruant. 'Ανδοων άλφης αν "Ολδος άγαν σαχυνθείς. Τίν άνδοων γάρ το σόνδ' έθα ύμασαν άντ. δ'. Θεοί, καὶ ξυνές τοι 775 Πόλεως, σουλύδο τός τ' αὶ ων βροτῶν, "Οσον τότ' Οὶδίπουν τίον, 'Ανας παξάνδραν Κῆρ' ἀφελόντα χώρας; 'Επεὶ δ' ἀρτίφοων 5ρ. ε΄. 780

772. ἀλφηςῶν] ἀληςῶν Ald. Rob. Turn. Vict. Cant. ἀλφηςάων cod. Reg. B. unde Brunckius dedit ἀλφηςῶν, sicut μιλισσῶν Pers. 127. 776. «ουλυδοσὸς] πολυδοτὸς Τυrn. πολυδοσὸς Mosq. 2. 778. ἀναρακξάνδραν] ἀναρακξάνδρα Ald. 779. κῆς'] Stanl. conj. Θῆς' quod recte aspernati sunt Arnaldus et Pauwius.

774. sqq. vív avdeav - xúeas; Quem enim hominum tantum honorarunt dii,et cives, et quotcunque illa ætate beati erant, quantum tunc Edipum coluerunt, cum perniciosum illud monstrum (Sphinga) homines rapiens e terra sustulisset? Javμάζει h. l. duplici pro diversitate personarum sensu ponitur. Dii enim Œdipum dicuntur θαυμάσαι, quod eum magna fortuna dignum judicaverant; cives autent et exteri, quod eum beatum prædicabant, eumque ut magnum et felicem colebant ac venerabantur. ξυνίτιοι πόλιως Thebani sunt cives; πολύβοτός τ' αίων βροτών, et opulenta ætas mortalium, significat exteros quoque quamvis opulentissimos Œdipi fortunam suspexisse. Majus autem est et excellentius, beatorum, quam pauperum invidiam et admirationem in se convertere. zhe calamitas fatalis h. l. pro perniciosa belua.

780—793. kail—'Eenvõs. Postquam vero infelix conscius factus est infausti conjugii, (quod inscius cum matre Jocasta contraxerat) intemperantia doloris graviter cummotus, furente animo et manu parricidali duplex malum patravit; nam primum se e conspectu filivrum jan petentiorum h. e. patre excluso regnantium subduxit; deinde filis diras infiirit, iratus se eos educasse, heu heu acerbissimas diras, et vovit ut aliquando ferro inter se patrimonium dividerent; nunc vero tremo, ne pedes mobilis Furia eas exsequatur.

ἀρτίφεων h.l. est qui jam conscius sit alicujus rei ante sibi ignotæ. Quomodo Œdipus intellexenit, eum quem olim in Phocidis trivio occidisset, Laium, patrem suum, et quam deinde in matrimonium duxisset, Jocastam matrem suam esse, sd igitur qua ratione rescierit, Æschylus, quia satis notum erat spectatoribus, silentio præterit; longius autem persequitur hanc ἀναγνώςτων pro diverso dramatis consilio Sophocles in Œdip. Tyr. v. 989—1182. ed. Brunck.

In sequentibus levissima mutatione sensum sublevandum, et sic rescribendum puto:

αατοοφόνο τε Χεδί. φιγοήτα κακ, σαειέγεσας παινοήτια κόαριά

(pro vulg. πατροβόνη χιεί των) Æschylus enim dicit duo mala Edipum perpetrasse: alterum erat, quod ipse voluntarium sibi exilium imposuisset; alterum quod filios diris devovisset. Hæc igitur mala dicitur perpetrasse μαινομίνα μεαδία πατροβόνη τι χιεί. Ετ illud quidem μαινομίνα πραδή ad utrumque malum, nimirum tam ad voluntarium exilium, quam ad diras, quibus filios deficrat, πατροβόνη τι χιεί vero tautum ad imprecutions trakendum. Si quis autem quærat, quomodo diræ manibus infligi pouerint, respondemus in eo hunc ritum tangi, quo qui furias aut inferos deos in alicujus ultionem provocabant, ter-

'Εγένετο μέλεος άθλίων Γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορών, Μαινομένα κραδία Δίδυμα κακ' άπετέλεσσε Πατροφόνω χερί τῶν Κοεισσοτέχνων δ' όμματων έπλαγγθη.

785

781. iyivere] Arnaldus, quia in antithetico versu est ionzer, corrigebat iyerre. At hoc opus non est. Syllaba enim longa in duas breves solvitur. νομένα πεαδία] μαινομίνη παεδία Ald. μαινομίνη παεδία Rob. μαινομίνη παεδία Turn. 784. κακ' άπιτίλισσι] πάκ' ἰτίλισι Ald. Rob. Turn. etc. Heathius metri explendi causa emendavit: κακά γ' ἐσέλισσι, id Brunckius in textum recepit. Postea vero in notis hanc crisin retractavit, et se nunc malle *** &******. Asses professus est; quia et gratior hic aures accidat sonus, et importunum amoveatur 21, quod prorsus otiosum sit. Sæpe etiam librarios verbum simplex pro composito posuisse observat. His igitur argumentum persuasit nobis V. D. ut 786. zeussorizvar] zeissau rizvar Ald. zeussorur rizvar Roh. πρισσστάκων Turn. Vict. εξισστάκων sic Mosq. 1. πρίσσστάκων τάκων et supra Schol. τῶν πρισστάκων τῶν Mosq. 2. Φρισσστάκων conj. Stanl. Sed de universo h, l. lectorem rogamus ut Commentarium consulat. ἐμμάτων] ἀπ' ἐμμάτων Ald. Rob. Turn. Victor. ἐπλάγχθη] ἐπλάχθη Mosq. 1.

ram manibus verberare solebant. Ita Homerus Althæam Meleagrum diris devoventem describit:

ή γα θιοίσι Πόλλ' ἀχίουσ' ήγατο κασιγνήτοιο Φό-

Πολλά δε και γαΐαν πολυφόρξην χερ-

Κικλήσκουσ' 'Αΐδην καὶ ἐπαινὴν Πιερσι-Φόνειαν,

Πρόχνυ καθιζομίνη, διύοντο δὶ δάκουσι **Χ**όλ**જ**οι

Παιδί δόμεν θάνατον τῆσδ' ἡεροφοῖτις 'Egiviùs

*Enduer it 'Egicueque, ausidixor frop žχουσα.

786. των πρισσοτίπνων δ' έμμάτων iπλάγχθη] Cum versu antecedente pro Bateobord Xrei. Las

legendum censebam σε απεοφόνος τι χιεί.

articulum ror, qui facile potuit e glossa irrepere, sinul ejiciendum esse statuebam. Sed post neuroorinum particula di in ye mutanda esse vide-

πριισσοτίκνων γ' δμμάτων έπλάγჯმო,

aberravit quidem ab oculis potentiores filiorum, h. e. potentiorum filiorum oculis se subduxit, ex eorum conspectu sponte discessit. Nisi potius ita scripserit Æschylus:

πριισσοτίκνων δωμέτων ίπλάγχθη, discessit ex ædibus, ubi jam potentiores filii excluso patre regnum invaserant. Quicquid sit, hoc certe firmiter tenendum, in his verbis nullum excæcationis Œdipi vestigium esse. Narrant alii (Edipum, postquam a se inscio patrem occisum, et incestuosas cum matre nuptias contractas esse rescierit, utrumque sibi oculum eruisse. Verum in tota hac tragædia nihil occurrit, quod eandem fabulæ partem Æschylum quoque adscivisse nobis persuadeat. Suo quemque ingenio in concinnandis adornandisque fabulis obsequi scimus. Quid est igitur, quod h. l. fabulam de Œdipi excæcatione poëtæ nostro quamvis invito obtrudamus? Æschylus fingit, antequam Thebæ obsiderentur. imo antequam Polynices a fratre exclusus esset, Œdipum cognita fortunæ atrocitate in ægritudinem furori incidisse, filiosque, partim quod ex incestu geniti essent, partim quod ipsi exauctorato patre regnum invasissent, aversatum, ædibus atque adeo urbe agroque Thebano excessisse, et in hoc exilio, incertum an mœrore consumtum, an sua manu peremtum, interiisse; antequam vero moreretur, filios diris devovisse. Sophocles autem et Euripides eum in oculos suos sæviisse, eosque fibulis effodisse narrant. Lidem

tamen et inter se, et ab Æschylo in aliis fabulæ partibus dissentiunt, ut profecto nihil opus sit, propter eorum consensum hanc de excæcatione Œdipi narrationem Æschylo etiam, apud quem nullum ejus vestigium extat, obtrudere, ideoque sensum h. l. misere torquere et pervertere. Ubi enim hic tragicus noster significat Œdipum se visu privasse? An his verbis δίδυμα zaz' ἀπετέλεσσε? Ridiculum. enim unquam scriptor tam dissolutus, tam verborum negligens fuit, ut, cum dicere vellet, utrumque sibi oculum eruit, universe pro eo diceret: duplex malum perpetravit? At in zeusseτίκνων δμμάτων ἐπλάγχθη forte excæcationis inest notatio? Tantundem scilicet! Jam enim Pauwius et Heathius intellexere, phrasin isram nullo pacto sic accipi posse, ut significet, oculis se privavit; Missis igitur nugis primum hoc teneamus, δίδυμα κακά non alia esse, nisi ea, quæ ab ipso Æschylo claris verbis narrentur; duplex malum perpetravit Œdipus insana mente, manuque parricidali; alterum, quod (μαινομένα πραδία) urbe excederet et in exilio mortem oppeteret; alterum, quod (πατροφόνω χερί tellurem verberans) diras filiis imprecaretur. zeureoτικνα δμματα dicitur pro κριισσόνων τίχνων ὄμματα, filiorum nunc patre potentiorum oculi. Ab his ἐπλάγχθη Œdipus, h. e. iis se subduzit. Si vero corrigere libeat κριισσοτίκτων δωμάτων, quod dictum esset pro δωμάτων έν οίς πειίσσονά έτι τὰ τέπνα, εκque perspi-cuum est πειισσοτέπνων δωμάτων πλάζισθαι ad voluntarium Œdipi exilium pertinere. Quare non possum quin a Brunckio, viro doctissimo, discedum, qui præeunte Scholiastæ inedito sic h. l. interpretatur: Eadem manu, qua patrem occiderat, duos sibi confodit oculos, filiorumque, quorum acerba magis quam oculorum jactura, aspectu et convictu se privavit. Scholinstæ autem adnotatio, quam V. D. sequitur, hæc est: Έπει δι ή μέλεος και ό άθλιος άρ-τίφρων εγένετο, άντι αΐσθησιν Ιλαβιν ών देक्नांग्रह, प्रवो राप्णित्रहा है दिक्क्ष्ट्रहा प्रवक्त क्रि μπτρός, εὐδαίμων γὰρ Ϋν κατὰ πάντα, πρὶν ἄν μάθη τό μητρομόςξιον, βαρίως Φέρων, καὶ ἀνιώμενος ἐπὶ τῷ τῆς μητρός wagaroμος γάμος, ετίλισε και έπραξε δίδυμα κακά, ήγουν τους δύο όφθαλμους αύτοῦ ιτύφλωσε τῆ χειρί, τῆ καὶ τὸν πατίρα Λάϊον φονευσάση ἐπλάγχθη δὶ במו באשפוסשת דבי דוצישי, דבי הפנודדםνων τῶν ἰφθαλμῶν, τὰ γὰς τίκνα τοῖς γονεύσε κρείττω των όφθαλμών νομίζον-Tai. Tois Tixvois di imapine natéens ievilous. Quomodo autem nesserviανων δμμάτων significare possit i. q. τίχνων & πριίσσονά έςι δμμάτων, ποπ video. Unice verum est, quod vidit Heathius, zeusserinnur esse filiorum potentiorum, qui scilicet post Œdipum regno exutum ei in imperio successerant. Sed illud Heathio non concedo, iπλάγχθη significare amotus est scil. filiorum jussu. Quamquam enim Euripides fingit, Œdipum a filiis custodia tenebris abditum et inclusum fuisse, tamen ne hujus quidem commenti Æschylus auctor est. Itaque ἐπλάγ-29, nihil aliud est, quam aberravit, sponte in exilium abiit, atque ex filiorum conspectu discessit. Restat, ut videamus, quamobrem hanc Œdipi fugam s. voluntarium exilium in malis numeret Æschylus. Id autem dupliciter intelligi potest; vel quia exilium, seu necessarium fuerit, seu voluntarium, semper exsuli tristissimum esse olim videretur; vel quia absque Œdipi exilio, quod mors quoque sequebatur, belli quoque calamitate Thebanos carituros fuisse, Chorus existimaret.

787. sq. रांत्रणाइ वे बेहबांबड देक्निका, देवांnores reefas. Hæc ita interpretor : Filiis vero diras imprecatus est, iratus ob educationem; h. e. quod eum iracundia commotum pæniteret, se tales filios suscepisse atque educasse. Teopà prima vocabuli significatione denotat nutritionem s. educationem. Œdi pus igitur, qui filiis succensebat, quod in tanta patris miseria nihil aliud agerent, nisi ut eum regno excluderent, ipsique imperio potirentur, iratus illis, factum ipse suum damnabat, quod tales filios educasset, ac non statim postquam editi essent, necandos curasset. Itaque sibi propterea non magis quam filiis iratus, quandoquidem eos vita indignos censebat, diris exsecrabatur, optabatque, ut ferro patrimonium, cujus impie cupidi fuissent, dividerent, h. e. terro se ipsos invicem de regno decernantes trucidarent.

Έφῆκεν, ἐπίκοτος τροφᾶς, Αὶ, Αὶ, πικρογλώσσους ἀρὰς,

788. ἰφῆπειν Τατη. Sic et Mosq. 2. cum schol. ἔπιμψιν. ἰπίποτος τροφῶς] ἐπιπότως τροφῶς Ald. ἐπιπότους τροφῶς Rob. Turn. Recepta lectio Heathii ingenio debetur. Eam et Brunckius probavit; qui tamen existimat ἐπιπότους servari potuisse. Nobis autem hoc duriusculum videtur. 789. πιπρο-

Heathius autem ἐπίποτος τροφᾶς vertit ira incensus propter victum quem illi (parce) præbebant filii. Existimat enim Œdipum, postquam e' conspectu hominum in carcerem a filiis remotus fuisset, quod ab iis victum sibi negligenter nec reverenter satis administrari putaret, ideo ira vehementer commotum diras istas toties decantatas illis fuisse imprecatum, ejusque interpretationis veritatem asserere studet Scholiastæ testimonio ad Sophocl. Œdip. Col. v. 1440. Ubi enim Sophocles inducit Œdipum graviter conquerentem, quod Polynices, cum prior anno suo regnum Thebis obtineret, se patrem in exilium pepulisset, in quo, nisi filiæ succurrissent, inopia et fame sibi pereundum fuisset, ubi igitur has Œdipus querelas effundit, exsecrationemque filiorum jam olim pronuntiatam repetit, Scholiastes hanc adnotationem subjicit: rouro anaganavris οί τρο ήμων ταραλελοίπασιν. έχει δε τὰ άπο της Ισορίας ούτως. Οι περί Έτεο-πλία και Πολυνείκην δι ίθους έχοντες THE THEORY O'S CONTROL OF LANGE ερείου κοιραν τον ώμον, έκλαθέμενοι ποτέ είτε κατά ρασώνην, είτε εξ ότουοῦν, ἰσχίου miro tashtar. o di mineotixus, xal σελίως άγεντῶς ἀρὰς ίθεσο κατ αὐτῶν, δόξας κατολιγωρεῖσθαι. Ταῦτα ὁ τὴν κυκλικὴν Θηδαϊδα ποιήτας ἱτορεῖ οὕτως·

'Ισχίον ως ενόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπέ σε μῦθον

Ω μοι ἐγὰ, παῖδίς με ὀνειδείοντες ἔ πεμ-ψαν,

Εὖκτο Διΐ βασιλῆῖ καὶ ἄλλοις ἀθανά-

Χιςσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταδήμιναι "Αϊδος εἴσω.

Tà di aaganhissa tõ lnonosõ nai Alnxilos ir tois lenta ini Oilaus. nai loun to tie legelas inus ini nollousas nai aaga tii lutidinas abud neds ta yiloisten did tobton.

'A εὶ δ΄ δρῶντι γ' δζὺ, εἰ καὶ τυφλὸς ቭν. Θυσίας γὰρ ἀπαρχὰς γέρας ἐπέμπομεν πατρὶ Πιεισσόν όμον, Ίππειτον γίφας: τό δε Αὐτοί γι συγκόψαντις οὐ μεμνηκένοι, Αήσιν δοκούντις, άντὶ τοῦ κικομμίνου Ἐπήμψαμιν βόειον: ὁ δε λαζών χιρὶ ἔτγνω γ ἐπαφήσας, εἶσί τ' ἐκ θυμοῦ σάδι:

Τίς μοι τόδ άνθομοῖον μισητὸν πείας Πίμπει ; γίλων δη τάμὰ ποιοῦνται πόροι

Θύοντις ύδρει τυφλές εὖτει γνώσεται Οὔτω λίγοντις. 'Ω Θιοὶ μαρτύρομαι 'Εγὰ τάδ ὑμᾶς, καὶ κατεύχομαι κακὰ Αὐτοῖσι, αὐτοὺς τὰνδε δὶς τόσα σχίδειν. Χαλκῷ δὶ μαρμαίροντις ἀλλήλων χρόα Σφάζειν ἀμφὶ κτήμασυ τοῖς βασιλι-

Jam etsi illud Heathio largior, Scholii hujus auctorem ad hunc Æschyli locum respexisse, cum eum eandem fabulam, quam scriptor ille Cyclicus narraverit, in tragædia Septem adversus Thebas tetigisse memorat; non tamen ideo verum vidisse Grammaticum, eique assentiendum esse con, Tantum enim abest, ut ridiculam illam fabulam scriptore Cyclico dignam, Æschylus quoque amplexus fuerit, ut potius ne Sophoclis quidem rationem, quam paulo ante ex Œdipo tyranno commemoravimus, tenuisse nobis videatur. Æschyli enim consilio multo accommodatius est, istinores σεοφας ita interpretari, ut sit i. q. indigne ferens se tales filios educasse, quam si exponamus: iratus filiis ob victum male præbitum. Atque ut ἐσλάγχθη ἐμμάτων, quamquam alii poëtæ narrant Œdipum a filiis, ne in publicum prodiret, custodia retentum esse, non tamen ideo apud Æsohylum h. l. vertendum: a filiis e conspectu remotus est; eodem modo inineros reepas non propterea .: ddendum est : iratus ob alimenta, quia Sophocles Œdipum sic loquentem inducit, ut se a filiis, nominatim Polynice, in exilium actum, summa rerum omnium inopia laberasse queratur.

789. wineoyharrous deas. Dirac a

Καί σφε σιδαρονόμφ Διαχειεία ωοτε λαχείν Κτήματα· νῦν δε τρέω Μὴ τελέση καμψίπους Έριννύς. 790

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

*Αγ. ΘΑΡΣΕΙΤΕ σαΐδες μητέρων τεθραμμέναι.
Πόλις σέφευγεν ήδε δούλειον ζυγόν.
Πέπτωκεν άνδρῶν όδρίμων κομπάσματα.
Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου
Πολλαΐσι σληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
Στέγει δὲ σύργος, καὶ σύλας Φερεγγύοις
'Εφραξάμεσθα μονομάχοισι σρος άταις.

800

795

γλώσσους] πιπερογλώσσου Ald. 790. σιδαρούμω) Το Τυπ. Μοςα. 1. 793. μὰ σιλίση π. Έ.] Metri causa Heathius auctor est ut legamus vel μὰ σελίση γ΄ ὰ παμψίσσους Ἐξεινούς, vel μὰ σιλίση γι παμψίσσους Ἐξεινούς. At hoc necessarium non est. Ultimus enim hic antistrophes quintæ versus cum strophico opposito est choriambicus impurus ex choriambo, ditrochæo et clausula ex prima Choriambi parte | - 0 0 - | - 0 0 | - 7 |. Quare nec opus est Arnaldi emendatione; μὰ σιλίση σὰ παμψίσσους Εξ. 795. δύλισο] δάλισο Viteb. 796. δέρίμων βιρείμων Ald. Verum δερίμων Rob. Codd. Regg. etc. et recte observat Brunck. litteram μ in hujus vocis prima syllaba insertam nec meliores libros nec veteres grammaticos agnoscere. 799. είγιι] σέναι Rob. είγια Mosq. 2. 800. λφραξάμισθα] ἰφραξάμισθα Mosq. 1. 2. Viteb. Ald. Rob.

cerbas, vel ab acerbitate linguæ profectas, ut Heathius int. vel potius acerbis cum conviciis et probris pronuntiatas.

cum conviciis et probris pronuntialas.
790. sq. σιδαρούμος διαχυρία. Scil.
non ex jure manum conferentes, sed
ferro rem repetentes; deas enim ultrices precabatur Œdipus, ut filii sui,
a quibus propter nimiam patrimonii
cupiditatem regno ante diem exturbatus esset, ipsi inter se de ejus possessione ferro decernerent.

793. παμψίπους Εριννίς. Aliud est γόνυ κάμπτιν, quod significat requiescere, aliud πόδες κάμπτιν, quod est, ambulare, ire. Adeoque παμψίπους h. l. est pedes mobilis. cf. lex. Æschyl. h. v.

IN SCRNAM IX.

Chori lamentationem interrumpit nuntius adveniens, qui Argivos quidem profligatos, Thebasque incolumes esse, at Eteoclem et Polynicem mutuis vulneribus concidisse narrat.

794—800. Omerivs — weorárau. Bono anumo estote, virgines, urbs enim nostra servitutis jugum effugit; irrite fuerunt ferocium virorum (hostium) minæ et jactationes; civitas vero jam in tranquillo est, et quamquam multis tempestatis fluctibus concussa, non tamen obruta ac submersa est. Sustinuere hostium impetum turres; portasque nostras propuguatoribus munivimus, qui fidem in iis positam haud fefellerunt.

wólis d' in sidia ... Metaphoram a nave in maris fluctibus periclitante jam supra v. 760. adhibitam hic persequitur poëta. Comparavit Abreschius Sophoclea illa, Antig. v. 168.

"Ανδρις τὰ μὶν δη πόλιως ἐσφαλῶς

Πολλφ σάλφ σείσαντες δοθοσαν τά. λεν. Καλώς έχει τὰ ωλεῖς' ἐν ἐξ ωυλώμασι'
Τὰς δ' ἐβδόμας ὁ σεμνὸς ἐβδομαγέτας
"Αναξ 'Απόλλων είλετ', Οἰδίπου γένει
Κραίνων ωαλαιὰς Λαίου δυσβουλίας.

Χο. Τίδ' ές ει ωράγος νεύκοτον ωύλει ωαρύν;

"Αγ. Πόλις σέσωςαι, βασιλέες δ' ὁμόσποςοι "Ανδςες τεθνάσιν έκ χερών αὐτοκτόνων.

Χο: Τίνες; τί δ' είπας; παραφορνώ φόθω λόγου.

Αγ. Φρονούσα νύν άκουσον, Οιδίπου γένος

Κο. Οὶ γωὶ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

810

805

801. παλῶς ἔχιι] παλῶς δ' ἔχιι Rob. πλεῖς' le τξ] πλεῖσα τξ Viteb. et Mosq. 1. ita ut iv rubrica superscriptum sit, ceu interpretamentum. 802. ἐδδεμαγίτας] ἰδδεμαγίτας Mosq. 1. 803. Οδίστου] Οιδίστους Mosq. 1. post γίνιι comma positum Ald. Rob. 805. πρᾶγος] Ita Ar. Rob. πρᾶγμα Ald. Vict. νεόποτον] νεόπητον Mosq. 2. adjuncto schol. νωντὶ πατασκευασμένον. πόλιι παφὶν] πόλιι καὶ πλέων Rob. πλέων etiam in Mosq. 1. item in Viteb. ubi a manu recentiori suprascripta est varians lectio παφών. 806. βασιλίες] βασειλεῖ Ald. βασιλεῖς Rob. Mosq. 1. 2. Guelf. 807. χιςῶν] χυςῶν Ald.

801—804. παλώς ἔχτι—δυσδουλίας. Et maximam quidem partem in sex portis res bene gestæ sunt; septimam vero venerandus rex Apollo cepit, Œdipi generi perficiens s. exsequens veteren Lait imprudentiam s. inconsulta facinora. De epitheto ἰζδομαγίτας cf. lexic. Æschyl. h. v. More suo ludit in hoc cognomine Æschylus, quasi Apollo ἰζδομαγίτας ideo dicatur, quod ante septimam portam militaverit.

silato. Cepisse s. occupasse hanc portam Apollo dicitur, quia effecit, ut Eteocles septime portes propugnator in duello caderet. cf. v. 800. againus duesculla, perficiens h. e. ad exitum perducens prava illa et infelicia Laii comilia, i. e. pænas istas, quas ipse oraculo edito Laii posteris minatus erat, si invitis diis liberis operam daturus esset. duesculla; quam quam pluraliter dictum, tamen ad unum hoc Laii facinus pertinet v. 752. —754. narratum. cf. v. 744. sqq. v. 699.

805. Chorus ultimorum nuntii verborum veram vim non assequens, ac ne urbs ipsa detrimenti quid capiat, reverens, quærit, quid tandem novum tl.ud malum sit quod civitati acciderit.

806. Clarius jam nuntius quod acciderat eloquitur: Urbs quidem servata

est, reges autem fratres ipsi se invicem suis manibus occiderunt: Abreschius contulit Sophoel. Antig. v. 177.

— Ικιίνω πρὸς διπλής μοίρας μίαν Καθ' ἡμίραν ὅλοντο, παίσαντές τι καὶ Πληγέντες αὐτόχτες τὸν μιάσματι. 808. Inopinata calamitate perturbatæ mulieres, præclare animi affectum his verbis exprimunt: Quidam illi reges? Aut quid narras? Exammor ac tantum non insunio metu dicendorum. Germ. Ach die Furcht vor deiner Erzählung bringt mich schon um den Verstund.

809. Opersone viv Enever. Oblives yives Quia Chorus metu dicendorum se insanire professus erat, acute respondet nuntius: Sama igitur mente audi; h. e. Tantisper igitur ad te redi, donec audieris. Germ. Nun so nimm deinen Verstand noch erst susammen, und höre. Post Oblives yives reticentur quædam, quæ nuntius, quo minus efferat, interpellatione Chori impeditur. Vehementior enim est h. l. dialogi cursus, et ad ipsam rerum quænarrantur atrocitatem sapienter accommodatus.

810. of 'yo' rahawa—nanos. O nos miseras; jam præsagit mens nostra malum, quod narraturus es. Αγ. Οὐδ' ἀμφιλέκτως μην κατεσποδημένοι. Χο. Ἐκεῖβι κ' ηλβον; βαςέα δ' οὖν, ὅμως Φςάσον.

"Αγ. Οὔτως ἀδελφαῖς χερσίν ήναίζοντ' ἄγαν.

Χο. Οῦτως ὁ δαίμων χοινὸς ην άμφοῖν άμα.

"Αγ. Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.
Τοιαῦτα χαίςειν καὶ δακρύεσθαι πάρα:
Πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπις άται,
Δισσῶ ς εατηγῶ, διέλαχον σφυρηλάτω
Σκύθη σιδής ω κτημάτων παμπησίαν.
"Εξουσι δ' ἡν λάδωσιν ἐν ταφῆ χθονὸς,
Πατςὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φοςούμενοι.
Πόλις σέσως αι' βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν
Πέπωκεν αἴμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνω.

811. μην] νῦν Mosq. 2. Gnelf. Viteb. Rob. 812. βαφία Dubium inter βαφία et βαφίας Mosq. 1. 813. ἀναίφοντ'] ἀνήφοντ' Τυτη. 815. αὐτὸς δ' ἀναλα] αὐτὸς δ' ἱναλοῖ. Sic Mosq. 2. et supra schol. ἡφάνισε. 816. δακφύνεθως δακφύνεσθως Turn. Vict. In Mosq. 1. sic: χαίφιν κακὰ καὶ δακφύνεθως, et in Viteb. καίφειν κακὰ καὶ δακφύνεσθως. Ceterum in Viteb. hic versus et seqq. usque ad φρονούμενο Choro tribuuntur, ubi κακὰ e glossa ortum. 819. παμαπενίαν] παραπισίας Mosq. 1. 820. σαφῆ] σάφφ Ald. χθονὸς βτυηκλίως quia genitivus χθόνος nihil habeat, a quo regatur, scribendum esse suspicatur χθόνος Recte quidem; nisi ἀκὸ τοῦ κοινοῦ repetendum est παμαπισία; ita ut sensus st εξουνι παμαπισίαν χθονὸς ἢν λάδωσιε ἐν ταφῆ. 822. βασιλίων] βασιλιίων Mosq. 1. εξουνι παμαπισίαν χθονὸς ἢν λάδωσιε ἐν ταφῆ. 822. βασιλίων] βασιλιίων Mosq. 1 εξουνι παμαπισίαν χθονὸς ἡν λάδωσιε ἐν ταφῆ. 822. βασιλίων] βασιλιίων Mosq. 1 γᾶνος Viteb.

811. οἰδ' — κατισποδημίνοι. Neque vero dubium est, eos occisos esse. κατασποδιαθμι proprie in pulpere volutari; transfertur autem ad eos qui in prælio cadunt. cf. Valckenaer ad Eurip. Hippol. v. 1253.

812. inti31 x 7230; Eone igitur devenerunt? Illucne ergo processerunt? Certe enim concinnius est h. 1. 7230; 3, pers. pl. de fratribus, quam 1. pers. sing. de Choro ipso, (quasi esset: Eone igitur res nostræ devenerunt? Ist est dahin mit uns gekommen?) interpretari.

βαρία δ' οδν, δμως φράσον. Enimvero dura et gravia hac sunt, attamen perge dicere.

813. ovrus—äyar. Ita nimirum fraternis manibus prorsus se invicem interemerunt.

814. Overs—Zua. Itaque communis atriusque fortuna fuit. à dainer, males genius, acerbum fatum h. l.

815. auros vivos. Nimirum ipse ille malus genius s. illa fortuna infelix

815

Ædipi genus disperdit.

816. sqq. Hac igitur partim letari, partim deflere decet; latari quidem urbem incolumen esse; at contra imperatores, ambo duces de patrimonii possessione Scythico ferro decertarunt. Atqui non aliam terram possidebunt, praeter eam quam in sepultura occupabunt; cum ipsi secundum infelices patris diras in perniciem suam ruerint. Urbs igitur servata est, at regum fratrum sanguinem ex mutua eorum cæde terra bibit, s. hausit. Ferri epitheton ropefaceros inepte redditur in ind. Itsveracoyías Burtonianæ: talos perfussus. Imo est malleo ductus, et ad ferri fabricam pertinet; sicut supra v. 209. wyegysvarār xalvār, et infra ix wooks subris Innerés eidages v. 945.

$XOPO\Sigma$.

Ω ΜΕΓΑΛΕ Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι
Δαίμονες, οὶ δὴ Κάδμου πύργους
Τούσδε ρύεσθε:

825

Πότεςον χαίςω, καπολολύξω

Πόλεως άσινεῖ σωτῆρι, "Η τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας

'Ατέχνους κλαύσω ωολεμάςχας; Οὶ δῆτ' ὀςθώς κατ' ἐπωνυμίαν

Καὶ ωολυνεικεῖς

830

824. πολιούχοι] πολισεύχοι Ald. πολισσούχοι Rob. Turn. Vict. 826. σούσδε ερίσσθε] σούσδε ερίσσθε ερίσσθε εναπορία Mosq. 1. σούσδι ερίσσθε et supra scholion φυλάσσετε Mosq. 2. 827. καπολολύξω] κ' άπολολύξω Victor. 828. σωτηρί σωτηρία Viteb. σωτηρία pro σωτηρία Mosq. 1. c. schol. ἐπὶ τῆ ἀδλαδῆ, vitiose pro τῆ ἀδλαδῖ. 830. πολεμάζχας] Hanc lectionem in cod. Reg. B. notatam pro vulgata πολεμάζχους auctore Brunckio recepimus. Est enim ut recte V. D. observavit forma magis poètica. cf. ad Pers. 554. 831. κατ'] καὶ κατ' Ald. Rob. ἐπωνυμίαν] ἐπωνυμίαν Turn. Vict.

in scenam x. v. 824-871.

Flebili cantico nutuam Eteoclis et Polynicis cædem Chorus prosequitur; et postquam ipsa eorum cadavera in senam delata videt, solennem lessum facere tristissimorum funerum ergo constituunt.

824. sqq. a µsyáns Zsv — διανοίφ. O magne Jupiter, vosque urbis præsides, qui has Cadmi turrès omninoque civitatem Thebanam memini, num gaudeamus, et urbis servatori, qui eam incolumen præstiti, letæ acclamemus; an culamitosos et infelices imperatores, jam sine prole defunctos defteam, qui nimirum vero nominis omen expleverunt, et contentionum studiosi impiis consiliis occiderunt?

α μεγάλε Ζεῦ. "Eustath in Iliad. ν. ait casum rectum μεγάλος in usu fuisse, cujus inquit vocativus usurpatur apud Æschylum: α μεγάλε Ζεῦ. Idem in Odyss. β. τὸ μέγμε per syncopen a μεγάλος derivatum tradit, eadem Æschyli verba laudans; ut et in Odyss. σ΄." Stanl. "Ita et Tzetzes ad H siodi 'Εργ. ν. 122. καὶ ὁ με γάλος δὶ εὐθεία ἐςὶ, καθὰς Αἰσχύλος δείνευσι γράφων. *Ω μεγάλε Ζεῦ καὶ πολισσοῦχω Θεοί." Burton.

825. sq. πύργους τούσδε. δεικτικώς, quia Chorus ex arce, έξ ἀκροπόλεως turres prospectabat.

827. πάπολολύζω. "Τὸ ἐπολολύζειν hic in bonam partem accipitur, ut et Agam. v. 27.

Ολολυγμὸν εὐφημοῦντα τῆδε λαμ-

'Επορθιάζειν — —" Stanl.

828. πόλιως ἀσινιῖ σωτῆρι. " Jovi Servatori urbem incolumen præstanti, subandito scil. Δτί. Ceterum ἀσινής hie in activa, lexicographis nondum observata significatione ponitur. Quo itidem sensu vocem hanc accepisso videtur Noster in Agam. v. 1350. τίς ὧν εὕζωτο βροτῶν ἀσινιῖ δαίμονι φῦναι;" Βυττοπ.

830. ἀτίκνους. Quia olim in magnæs calamitatis loco ponebatur sine liberis mori. E multis quæ hic acervari possent locorum exemplis, Stauleius unum excitavit Eurip. Ion. ubi Crëusa:

'Οττοτοττοτοί. Τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον ἔλαθεν

'Αρὰ βίστον. 832. καὶ Ψολυνεικεῖς. Etymon nominis Polynicis h, l, cum fratre Eteo"Ωλοντ' ἀσεβεῖ διανοία. "Ο μέλαινα καὶ τελεία Γένεος, Οἰδίπου τ' ἀρὰ,

σεοφή. 833

835. Olimov v'] re omissum Rob. Stanl. legendum censet: Olimov v'. Sed recte particulam re defendit Brunckius, cujus doctam observationem Commentario ad h. l. inseruimus.

cle quoque communicatur, quia hic nimirum æque contentiosus erat ac Polynices. Nisi vero quod Stanleio in mentem venit, versiculus excidit, qui ad Eteoclem pertineret. Fingamus enim sic Æschylum scripsisse:

อใ วิทีร อ้อุวิอัร หลร รัสอาบุนโลง

દેવદવસ્ત્રદાં કે સહો સ્થાને અગમાં પ્રદાં એંગ્રેગમાં હેલદુદાં કેલ્સગ્લંહ

tum in ἐτεοκλεῖς Eteoclis quoque nominis significatio tangeretur; idque haud ineptum esset, propterea quod ambo non magis rixandi studio, quam regni ambitione et gloriæ cupiditate tenerentur. Certe Éteoclem ob nimiam φιλοτιμίαν carpit Jocasta apud Eurip. Phæniss. v. 542. (al. 545.)

833. descri diavela. Impio consilio, quia non exhorruerunt fraterni san-

guinis religionem.

834—841. δ μίλαινα—δορός. O atra et perfectria generis Œdipique imprecatio, malus mihi metus præcordia aggreditur. Thyadis ritu furens lugubre carmen sepulcro meditor, audito fratrum sanguine stillantium infelici interitu. Næ illi infausto omine ad duellum congressi sunt.

835. γίνιος, Οίδίπου τ' ἀρά. "Copulam τε in Rob. omissam non omittunt Codd. Regg. In B. satis inepta superscripta glossa: τὸ τε παρίλειι. Minime otiosa est copula. Duplex imprecatio hic intelligitur: ea qua olim universum Labdacidarum genus devotum fuerat, et Œdipi recentior altera filiis dicta. Prior autem, sive Martis sit, ob occisum a Cadmo draconem,

unde iræ superûm perpetuis malis vastant Labdaciam domum,

ut ait summo Grotio interprete Chorus in Phœniss. 1075, sive Pelopis, ob raptum a Laio filium, passim Poëtis argumentum hoc tractantibus memoratur. Bis innuitur a Sophocle in Autig. 593. ἐξχαῖα τὰ Λαβακιδᾶν εἶπων ἐξῶμαι ἐνῆματα Φλιμίνων ἐπὶ πήματα καιτωντας τὰ τανταντας; et iterum 869. Manifestum est igitur, τε a Robertello aut casu, aut pravo consilio, quia vim illius non percipiebat, omissum fuisse, nec recenter, ut metrum fulciret, additum fusse, quod præter Aldi et Turnebi editiones, exhibent etiam duo nostri codices veteres, bibl. Reg. Gall. Sæpe autem Scholiastis et Glossatoribus, parum subacti judicii hominibus, particula illa otiosa visa est, ubi minime abundat. In Soph. Œd. Col. Ismene sciscitandi patri, quid agant filii sui, dicit v. 1367.

πρίν μέν γὰς αὐτοῖς ἢν ἔρις, Κείοντί τι Βρόνους ἐἄσθαι, μηδὲ χραίνισθαι πό-

ubi ad priorem versum adnotat græcus enarrator, δ σε πλισιάζει. Hoc arbitratus non fuisset, si in sequenti legisset μήτε. Sed jam ad Eurip. Or. 295. observayi, post σε sæpe in altero membro sequi δὶ, in εἴσε—ειδὶ, μήτε—μηδί. cf. Eurip. Hippol. 75."

Hactenus doctissimus Brunckius; qui quidem particulæ re veritatem pulcre asseruit. Attamen non opus est, ut in interpretanda phrasi reimest, ut in interpretanda phrasi reimest. Eschylus enim, cum de malis fatalibus, quibus Œdipi genus prematur, ipso Œdipo antiquioribus loquitur, ubique intelligit Laii noxam, quod Apollinis oraculo, qui liberorum procreationem ei interdixisset, non paruerit. cf. v. 693. 745. sqq. 804. 844.

Quamquam vero genuinam esse particulam es non dubito, idem tamen concinnitatem sententiæ ab ea leviter turbari sentio. Nam vivos è es esset imprecatio generi dicta, s. generi incumbers, Odirov à es vero imprecatio ab Edipo dicta. Duo autem genitivos ita cum nominativo construi, qui alio

Κακόν με καρδία τὶ ωεριπιτνεῖ κρύος. *Ετευξα τύμδω μέλος 'Ως θυιάς, αίματος αγεῖς Νεχεούς κλύουσα δυσμόρως Θανόντας. ή δύσοργις ά-840 δε ξυναυλία δορός. 'Εξέπραξεν, ούδ' ἀπεῖπε άντις. Πατρόθεν εύχταία φάτις. Βουλαί δ άπιςοι Λαίου διήρκεσαν. Μέριμνα δ' άμφὶ ωτόλιν, 845 Καί θέσφατ' οὐκ ἀμελύνεται.

836. κακόν με] κακόν μου Mosq. 1. Ald. Vict. κακόν με Rob. Cant. κακόν με Viteb. Abreschius vel μοι reponendum, vel καρδίαι legendum existimat. Nobis μι, genuinum, sed zaρδία in zaρδίαν mutandum esse videtur. Idem Brunckio visum. cf. Commentar. ad h. l. καθία] κραδία Vict. καθία conjectura emendabat Stanl. Et sic est in Mosq. 1. Viteb. περιπιντεί] πίρι πνινεί Ald. 838. Θνιὰς] Νηὰς Ald. Rob. αἰματοσαγιῖς | αἰματοσυγιῖς Ald. Rob. 839. δυσμόρους | Sic Mosq. 2. δυσφόρους Mosq. 1. Viteb. Ald. δυσμόρους Rob. Turn. Vict. 844. ärigei] äriga Rob. 845. µίριμτα] μίριμται Ald.

sensu ad priorem, alio ad posteriorem relatus accipiatur, parum commodum est. Adeoque non omnino nihil erat, quod Stanleius sequebatur, cum sic legendum putabat:

γένιος Οιδίπου γ' ἀρά. Si metrum ferret, præferrem γίνιος Έρινος, Οίδιπου τ' άρά sed si in codice aliquo inveniretur:

L μέλαινα καὶ σελεία γ' 'E eivùs, Οἰδίσου τ' ἀρά· vere sic poëtam scripsisse judicarem.

Nam μίλαινα 'Egirus v. 979. et furia

sæpius dicitur diras perficere.

836. zazóv ps zagdia si wigistevií zgús. "Structura zagdiav flagitare videtur. Theocr. in Thyrside: sigas πί τυ θυμὸν ἀτύξαι. Apoll. Argon. i. 1232. την δι φρίνας ιπτοίησε Κύπρις, et iii. 695. την δ' αινως άτλητος ιπίπλυσε Super drin. Neophron in Medeæ fragmento, quod infra exhibemus: #8n γάς με φοινία μέγαν δίδοκε λύσσα θυμόν. Soph. Œd. Col. 314. αυνή πρόσωπα Θισσαλίς τιν άμπίχει. Philoct. 823. Βρώς γέ τοι νιν παν κατας άζει δίμας. 1301. μίθις μι, πρὸς θιῶν, χείρα, φίλ-τατον τίανων. Noster Pers. 159. Huins generis exempla apud singulos poëtas passim obvia. Vide Valckemaer ad Hippol. 571." Brunck.

... 842—846. ἰξίπραξιν—οὐπ ἀμβλύνιras. Effectum habuit, nec vana fuit patris diru imprecatio; Laique consiliorum, quibus Apollinis oraculum migravit, ad hanc usque ætatem vis et efficacitas pertinuit. εὐπταία φάτις periphrasi pro άρά. πατρόθι adverbium genitivi Targos loco positum. Boudai arison, si de Laio dicuntur, nihil aliud significant, quam Laii oraculum Apollinis contemnentis contumaciam, das ungehorsame Betragon des Laius. Fieri tamen possit, ut βουλαί ἄπιςω Λαΐου sint infideles amici et consiliarii Laii, qui ei, ut Apolline invito neglectoque ejus monito liberis operam daret, suaserant; cf. v. 752. Prior tamen interpretatio, ut facilior, ita verior nobis quidem esse

845. sq. μέριμνα δ' άμφὶ πτόλι», καὶ Βίσφατ' εύχ άμελύνεται. Nostra vero cura circa civitatem et oracula haud vana fuerunt; non quod ipsa urbs incolumis non tuerit, sed quod Eteoclis mors ad urbem quoque proxime pertineret; et quod facile fieri potuisset, ut major etiam calamitas ex hoc bello ad urbem redundaret. cf. v. 722. sqq. v. 776.

'Ιω πολύς ονοι τόδ' εἰργάσασ β' ἄπις ον' ἦλθε δ' αἰακτὰ πήματ' οὐ λόγω.

Τάδ' αὐτόδηλα, πς ὅπτος ἀγγέλε λόγος. μονος ρ.
Διπλαῖ μές ιμναι, διδυμάνος α
Κάκ', αὐτοφόνα, δίμοις α,
Τέλεια τάδε πάθη. τί φως;

848. εἰργάσασ [εἰργάσασ [3 εἰργάσα [3 εἰργάσασ [3 εἰ

847. Inter hæc quæ proxime sequentur verba, fratrum occisorum Eteoclis et Polynicis cadavera in scenam illata fuerint, necesse est. Nondum tamen h. l. de funerum pompa cogitandum; sed cruenta ac pulvere et sanie dedecorata cadavera h. l. tantum misericordiæ movendæ causa Chori et spectatorum oculis exponuntur; ubi ea usque ad finem tragædiæ jacuisse sequentia satis docent; finita enim domum tragædia damum asportantur cadavera, ut deinde justæ is exsequiæ parari possent.

ia πολύτουν τοδ είργασάσδ' ἄπιτου. O multum lamentabiles, multoque gemitic prosequendi fratres, perpetradis igitar incredibile tilud facinus. Sic sane interpretandum, si verum sit ἄπιτου. Sed quoniam eodem adjectivo, et alio quidem significatu, paulo ante v. 844. usus est Æschylus, suspicor fere eum

h. l. dedisse

कि जारेर्य कि राष्ट्रकेटका से जा

i. e. perpetrastis innuditum hoc facinus, quod nemo unquam fando audivit, fratres germanos mutuo se occidisse. Id bene etiam et quod sequitur ε λόγη responderet, et ambiguitatem, que propter cjusdem adjectivi ἐπιστος, alio sensu positi, viciniam oriretur, e medio tolleret.

848. ήλ.91 δ' αίαντὰ ψήματα, οὐ λόγφ. Venerunt luctuose calamitates, non fama tantum et nurratione. Hæc verba docent, Chorum-jam Eteoclis et Polynicis cadavera, quæ modo illata erant, oculis spectare. Eodem modo Prometheus v. 1088. poltquam-horri-

bilem illam tempestatem, quam Mercurius ei minatus erat, ipse jam exorientem oculis auribusque percipit, hæc proloquitur:

καί μην τργφ, κοδκίτι μύθω, χθών σισάλιυται.

849. Post อย วิธังจุด malim commate tantum distingui, ut ista verba quam proxime cum sequentibus ชสอ ละร์อ
851. διπλαϊ μέριμται, gemina cara, scil. fratres illi infelices, quorum amborum nos cura tenuit. Σιδομάνιες κακ αὐτοφόνα, poëtice dictum pro διομοι άνδρις κακός ελλάλους φυτώνωνες. Vulgatam lectionem διδυμανίριο κακά Heathius ita interpretatir, durum virorum infortunia. Falso. Nam et hæc verba διικτικώς efferuntu. Κακά h. l. ipsi fratres miserrima cæde interemti appellantur, sicut infra κάκε,

δίμουρα potius cum τίχεια τάδι πάδι, quam cum antecedentibus jungendum; ita ut post αδίφους plenius distringuatu. Δίμουρα τίχεια τάδι πάδι significat, jam finem esse horum laborum, quorum uterque fratrum ex æquo particep fuerit; uterque enim regnum appetivit; uterque alterum interfecit; uterque ab altero interfectus est. cf. v. 949.

853-855. rí pã ;- ipiria. Quid

Τί δ' ἄλλο γ' ή σούνοι σούνων, Δόμων ἐφές ιοι. 'Αλλά γόων, ὧ φίλαι, κατ' οῦςον

855

254. winer abest Rob. 856. ying] yier Ald. Turn. Vict. yier Rob. et Brunck. e cod. Reg. B.

clicemus? Quid aliud autem, quam alias ex aliis calamitates hanc domum obsidere? ví d' allo y' h whos i. q. ví d' allo y' po, h er x'oos etc.

856. Jam Chorus, quod pedestri sermone ita fuisset efferendum: Verum, ó amicæ, jam funera ista planctu et lesso prosequamur, id pulcherrima allegoria usus ita eloquitur; Verum nunc jam, 6 amica, secundum auram querelarum impellite planetum funus comitantem, qui semper Acherontem sequitur tristem atro velo insignem Charontis cymbam, in illam Apollini inaccessam. solis expertem, capacem, tenebricosam Orci regionem. Sed hic locus est ex iis, quorum pulcritudo nulla versione reddi, sed tantum aut Græca legenti sentiri, aut paraphrasi declarari potest. Exsequiæ s. funeris pompa, cum imagine navigii, quo mortuorum animæ Charonte portitore per Acherontem vehuntur, comparatur. Et quoniam in funerum pompa solennes erant næniæ, s. lessi, quos inter multos planetus, h. e. capita et pectora manibus percutiendo, canere solebant, planetus cum remigio s. pulsu remorum contenditur. Quia vero planctus illi, cum remigatione comparati, querelis, s. næniis intermiscentur, apte simul zar' objer your igireredus dicuntur. πίτυλες proprie remorum aquam pulsantium strepitus; h. l. ad plangorem tristitiæ indicem transfertur. Sed hoc vocabulum, ne quis aberret et proprie positum esse existimet, finitur adjectis vocabulis χιροίν et άμφὶ κρατί. Ut enim si de remigatione diceretur, esset Títulos tur zutur appi Salaren, sic planctus, h. e. strepitus capitum ant pectorum Juctus declarandi causa manibus percussorum, eleganter appellatur wiroles xeen kupi zewil Cumque, ut navigia non solum remis, sed sæpe, si ventus quidem secundus sit; simul velis impelluntur, sic etiam funera non plancta solum, sed et lesso

lugubri decorari solerent, lessus quasi cum vento secundo vela navigii implente confertur. ausicirai h. l. i. q. deducit, comitatur; s. ut Brunckius græco verbo, sed non minus apto reddit, wogiver. Sewels, quin Charontis cymbam denotet, quamquam nomine portitoris non addito, dubitari tamen non potest. Tragicorum enim ætate, fabula de Charonte, quam Homerus et Hesiodus ignorant, satis nota fuit. cf. Eurip. Alcest. v. 437. sqq. et alibi passim. Quod autem non σχάφος, sed Dimpida dixit, id snavem habet Dimpidos illius Deliæ significationem. Cum enim Minos instituisset, ut Athenienses, quos devicerat, anno unoquoque septenos liberos suos Minotauro ad epulandum mitterent, postea Theseus patriam ab infelici tributo liberaturus, Cretam cum sodalibus navigavit, Minotauroque occiso se et suos servavit. Cujus expeditionis memoriam hoc ritu celebrarunt Athenienses, ut, quam illi Apollini, si servarentur, voverant, navem sacram magna cum cærimonia quotannis Delum mitterent. Hujus autem ritus celebrationem Dimeiar, navem ipsam Simeida, et qui ea Delum veherentur, Simeoùs appellatos fuisse, inter omnes constat. Quoniam vero Simple illa quasi memoriam repræsentabat illius navigii, quo ante Theseum in Cretam deportabantur ii, qui, ut Minotauro immolarentur, forte delecti erant; hinc factum est, ut Æschylus Charontis navem Singida appellans, partim ad navigia, quæ olim triste vectigal a Minoë impositum Cretam deferebant, partim ad ea, quæ post Theseum Apollini Delum mittebantur, respexerit. Cum enim hanc Demeida nominat ἄσολον, et μελάγπροπον, utroque epitheto tangitur annua illa liberorum Minotauro devotorum in Cretam devectio. "Arokov enim infaustum notat; sicut enim ἄγαμος γάμος infaustæ nuptiæ, ἀπόλιμος σόλιμος infe'Ερέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ ωόμπιμον χεροῖν Πίτυλον, ης αἰὲν δι' 'Αχέροντ' ἀμείδεται Τὰν ἄςολον, μελάγκροκον θεωρίδα, Τὰν ἀςιδῆ 'Απόλλωνι, τὰν ἀνάλιον, Πάνδοκον, εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.

840

860. τὰν ἄσολον μελάγκεροκου Δεωρίδα] τὰν ἄσονον μελάγκερου ναύσολον Δεωρίδα Ald. τὰν ἄσονον, μελάγκεροκον ἄσολον Δεωρίδα Rob. τὰν ἄσονον μελάγκερου κεύ σολον Δεωρίδα Turn, unde Vict. et Brunck. duo efficiunt versus:

Τὰν ἄςονον μελάγχροχον Ναύςολον Θεωρίδα.

Nobis autem verum assecutus esse videtur Stanleius, qui ναύτολον tanquam glossema veteris lectionis ἄτολον delendum censet; ita ut iambicus efficiatur senariu; consentiente metrorum Æschyli enarratore Græco, qui hic non duo, sed unum versum numerat. Accedit quod non solum ex cditione Robortelli, sed etiam er Schol, Arundel intelligitur, lectionem olim in Codd. fuisse ἄτολον. Hic enim ita: ἄτονον, ἥτοι κακος ίνακτον, ἢ ἄτολον καὶ κακῶς ἰταλμένον. Ceterum causan vulgatæ lectionis paulo aliter informare licet. Cum Æschylus scripsisset ἔτολον, otta est lectio ἄτονον, quam nonnulli cum ista permutabant, alii cum ea sinul in textum invehebant, ut in Robortelli editione factum. ναύτολον autem interpretamentum fuit lectionis Suogião. De sensu verborum vid. Commentar, al h. l.

lix bellum, avas; vás; infaustæ naves, sic etiam arodis Itolis navigium infaustum, calamitosum; quale nimirum et illud erat, quo olim Atheniensium liberi, vectigalis instar, in Cretam deportabantur. Μελάγκεοκον vero atro relo insignem cymbani Charontis appellat, respiciens ad atra illa vela, quibus qui ad Minotaurum mittebantur navigare solebant. (Hygin. fab. xli.) Cum autem in designanda Charontis cymba Demeides nomine utitur Æschylus, eamque in terram 'Απόλ-วิตม ตัรเริ่ที่ vehi dicit, rationem utique habuit solennis illius in Delum legationis, Apollini sacræ. Orcus vero sic describitur, ut sit Apollini inaccessus, quia ans et ruerages invisa dis su-peris loca sunt. cf. Prometh. v. 1036. sq. ἀνάλιος, quia sole eum nunquam collustrari fingebant; (sic, ut e multis unum hujus imaginis exemplum addam, mortuorum sedes dicitur avalus oinos ir 'Aίδα δόμοισι Eurip. Alcest. v. 439. cf. et Homer. Iliad. 9'. 481.) - ardo. 205, sicut rapax Orcus ap. Horat. Carm. 2. 18. 30. quia omnes codem coguntur; denique àparns, pallidus, temebricosus, ob æternam Orci caliginem. Cermanice hunc locum sic imitari ausim: (nam versionem mihi religio est dicere.)

Auf dann! Freundinnen, auf!
Beginnt die Klage des Todtengesang!
Schlagt an die Stirn mit trauernder
Faust!

Wie der Wind braust in den Segeln der Barke, Wie der Ruder Tact in den Flutten

tönt,
So brause die Klage des Todtenge-

sangs! So tön' an der Stirn der trauemde

Schlag!
Wie der Wind, in Segeln brausend,
Wie der Ruder Tact, in Fluthen
tönend,

Ans Ufer der See die Barke führt; So ists die Klage des Todtengesangs, Vermischt mit den trauernden Schlä-

gen der Faust,
Die stets das tausendmal verwünschte

Schwarzbesegelte Fahrzeug.
Den Acheron hinüber,
In jenes, nie vom Apoll betrette,
Nie vom Sonnenstrahl besuchte,
Weltverschlingende, düstre Land
begleitet.

Αλλά γὰρ ἦκουσ' αίδ' ἐπὶ ωξάγος
Πικρον 'Αντιγόνη τ' ἢδ' 'Ισμήνη'
Θςῆνον ἀδελφοῖν οὐκ ἀμφιβόλως
Οἰμαι σφ' ἐξατῶν ἐκ βαθυκόλπων
Στηθέων ἤσειν, ἄλγος ἐπάξιον.
'Ημᾶς δὲ δίκη ωρότεζον φήμης
Τὸν δυσκέλαδόν β' ῦμνον Έξιννύος
'Ιαχεῖν, 'Αίδα τ'
'Έχθεὸν ωαιᾶν' ἐπιμέλπειν.

ΧΟΡΟΣ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ.

ΉΜΙΧΟΡΟΣ.

ΙΩ δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι
Στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται,
 Κλαίω, ς ένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
 Μὴ ἀ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.

875

869. δυσχίλαδόν Β'] δυσχίλαδον Rob. 871. ἱσιμίλστιν] Alii teste Turn. ἰσιμάρστιν. 873. ἰσθῆσιν] ἰσθῆτα Rob, ἰσθῆσι Turn. ἰσθῆσιν ob metrum scribendum esse monuit Pauw.

863-871. daza yae-laimizativ. Sed enim veniunt, ecce, ad acerbum hoc officium Antigone et Ismene, quas quidem haud ambigue putamus ex amabili pectore lamentationem ob fratres, justum dolorem effusuras. Θεñvor άδιλφοῖν non cum Stanleio ad priora, quasi verbis Tenyes winger appositum sit, sed potius ad sequentia trahendum, et cum verbo fieur construendum est, ita ut άλγος iπάξιον magis explicet Señvor άδιλφούν. Ex epithetis vocabuli εn-Siar, prius igarar ad pulchritudinem, βαθυπόλαων vero ad cincturæ profundioris morem pertinet, quod vel ex Homero notum.

868. sqq. ἡμᾶς δὶ—ἰσιμίλσιιν. Nos vero decet, priusquam illa vociferentur, lugubriter sonantem Erinnyos hymnum incipere, Plutonisque tristem pæma cantare. σεότιεον φήμης cum Schol. accipio pro: σεὸ τοῦ κλαῦσαι ἰκιίνας. Quod autem sequitur lugubre conticum, id ideo appellatur ὕμνος Ἐριννός, quia dira fratrum cædes Furis potissiquia dira fratrum cædes Furis potissiquia

mum tribucnda erat, quippe quæ Œdipi imprecationes, ut ratæ essent, perfecerant. Itaque etiam in sequentibus Erinnyos mentio injicitur.

v. 872-1006.

Jam præsentibus Antigone et Ismene Chorus lessum canit; similem amebæis carminibus, ita ut, quæ altera Chori pars eccinerit, iis altera aliquid addat, quod aut simile aut majus sit. Falluntur vero, qui nunc demum fratrum cadavera in scenam illata fuisse putant.

872—875. HMIXOPOE a'. là—liyaivur. Heu omnium infelicissima sorores, quotquot strophium vestibus circumjiciunt; firmus, gemimus, neque vero
simulamus dolorem, sed ex animi sententia vere ejulumus. δυσαδιλφόταται sunt
quae omnium sororum maximum ex
fratribus dolorem ceperunt.

Ημ. Ἰω ὶὰ δύσφρονες,
Φίλων ἄπιςοι, καὶ κακῶν ἀτρύμονες,
Πατρώους δόμους ἐλόντες μέλεοι σὺν αἰχμᾶ.
Ήμ. Μέλεοι δῆβ΄, οὶ μελέους βανάτους
Εὖξοντο δόμων ἐπὶ λύμα.
'Ημ. Ἰω ὶὰ δωμάτων
'Ερειψίτοιχοι, καὶ ωικρὰς μοναρχίας
'Ιδόντες, ἤδη διήλλαχβε σιδάρω,
Οὐκ ἐπὶ Φιλία,
'Αλλ' ἐπὶ Φόνω διεκρίβητε·
Κάρτα δ' ἀληβῆ ωατρὸς Οἰδιπόδα κατεύγματα

Πότνι' Έριννος ἐπέκρανε.

879. αίχμα da a Ald. Rob. Vict. 881. λύμα] λύμη Ald. Rob. Vict. Doricam formam Brunckius e Reg. B. restituit. 882. δωμάτωτ] δόμων Ald. 883- leuviruna] leuviruna Viteb. Ald. Rob. augas] une Rob. 885 e-886. oun im' pilia] ounie im' pilia Ald. Rob. Turn. fre post omisimus. Brunckium præeunte Cod. Reg. A. delevimus. 888. Οίδιπόδα κατιύγμετε] πατώγματα abest Ald. Vit. Mosq. 1. 2. codd. Regg. agnoscunt autem Rob. Vict. Stanl. Brunckius delevit, e glossa natum existimans. At quia sic durissima ellipsis oritur ab Æschyli consuetudine plane aliena, (cf. v. 727, 768. 835. 842. 948.) et κατώγματα vocabulum exquisitum est et Æschyleum, (cf. v. 711.) qualia in glossis raro poni solent, utpote que vocabula communia potius et usu trita sectantur, genuinum puto zarrivypara, nec propter aliquot codicum in ejus omissione consensum delendum censeo. Si enim invitis his Codd. presertim cum omnes nimis recentes sint, glossemata recte expungimus, multo magis bonas lectiones, quæ in nonnullis corum desunt, servare debemus. 889. irinemi iningam Ald.

876—879. HMIX. \$\beta\$. i\text{id} al\text{z}\text{u}\text{\text{i}}\$. Heu heu insani, amicis non obsequentes, et malis indomiti, qui ferro voluistis, \$\delta\$ miseri, paternam domum (sinul cum patrimonio et regno) obtinere.

οίλων—ἄντρω refertur ad v. 714. ubi Chorus frustra rogabat Eteoclem, ut sibi bene consulenti obsequeretur. κακών ἀνεψωντες, qui tantis jam præteritis Labdaciæ domus malis se nec flecti nec domari passi sunt, quo minus alia quoque adderent.

880. Prior Semichorus posterioris verbo µilso inhæret, idque exsequitur. Miseri sane sunt, qui miserrimam mortem invenerunt in domus perniciem,

scil. ut totum Edipi gemus exstirparetur.

882—889. Alter Semichorus excipit prioris sententiam δίμων ivì λύμη, et sic pergit: Heu heu paterne domu eversores, qui acerbam monarchiam spectabatis, jam denique ferro litem direnstis; non amicabili pactione, sed cruenta cæde transegistis. Valde autem veras Edipi diras perfecit (omuino ratas habuit) veneranda Erinnus.

885

leuvirsiχους παὶ πιπεὰς μοναεχίας this res, ut ips monarchiæ, propter quas supe urbes bello vastantur, leuviraχα dicantur.

883. Forte rectius legatur:

Ήμ. Δι	ι εύωνύμων τετυμμένοι	890
Ήμ.	Τετυμμένοι δήθ΄, δμο-	,
•	σπλάγχνων τε ωλευρωμάτων.	
Ήμ.	Αὶ αὶ δαιμόνιοι,	
•	Αὶ αὶ δ' ἀντιφόνων	
	Θανάτων άραί.	\$ 95
Ήμ.	Διανταίαν λέγεις ωλαγάτ	
Ήμ.	Δόμεισι καί σώμασι	
•	Πεπλαγμένους έννέπα.	
Ήμ.	'Αναυδάτω μένει:	
•	'Αραίω τ' έκ ωστρός	. 900
	Διχόφοονι σότμφ.	
Ήμ.	Διήκει δε καλ σόλιν	
	Στόνος, ςένουσι σύργοι,	

895. Jaratur] Jaratu Ald. Jarortur Turn. 891. 379'] 3h ráð' Rob. 898. wεπλαγμένους] weπληγμένους Ald. 896. diarraíar] di arraíar Ald.

890-892. Prior Semichorus incipit: Per sinistra icti . . . quod ita supplet alter: icti sane, et consanguinea latera. Itaque etiam post souroper anticipandum est πλιυχωμάτων. Letale autem vulnus describitur his verbis: δέ εὐωνύμων σεσυμμένοι, quia ipsum cor, cujus in sinistro latere sedes est, gladius penetraverit.

893-895. Priori Semichoro ista

tantum tribuenda censeo:

al al daiménies, heu heu infelices fratres! ut respondent

al, al d' arribérer Savárus deal,

heu heu imprecationes mutue cedis; diras Œdipi queritur, quæ tristem jam eventum habuerint.

896-898. Certissimum arbitror, quod etiam schol. a. ad v. 896. confirmare videtur, hæc ita transponenda ease :

'Ημίχ. α΄. Δόμωσι καὶ σώμασι

Πιπλαγμίνους ἐννίπω. "Ημίχ. β'. Διανταίαν λίγεις πλαγάν. Prior enim Semichorus, qui fratres Samorious appellaverat, jam infelicitatem eorum sic describit, ut dicat : Uno eodemque ictu eos et regnum et vitam perdidisse aio; cui alter respondet: Sane ictum penetrabilem, gravem, penitus perforantem narras. Ita Liyus bene præcedenti ivisa respondent, cum in vulgata versuum dispositione nihil habeat, quo referatur. diarraiar, de ictu, qui non solum domum, sed etiam corpus et vitam eripuerit. σεπλαγμίnterpretor excussos. δόμοισι ut sæpe de tota regni paterni hereditate sumitur.

899 - 901. Ita dispescere melim:

Ήμίχ. α΄. άναυδάτοι μένει. ἀρκίω τ' ix **π**ατρὸς 'Ημίχ. β'. διχόφεονι πότμο.

Prior Semichorus causam affert, que, ut uno ictu fratres vitam et opes perderent, effecerit: propter ineffabilem s. incredibilem insamiam. Altera autem Chori pars addit aliam quoque causam: propter fatalem discordium patris diris efflagitatum. διχόφεων σύσμος i. q. διχοφερούνης ωόσμος. κερίος in wares, wormes ita fere dictum, ut supra πατεόθεν εὐκταία φάτις v. 843.

902-904. Prior Semichorus, ut

opinor, hæc tantum canebat:

Sinker de nai wohre Sóves, Sévenes Wilyes. Ήμ.

Ήμ.

Στένει πέδον Φίλανδρον.
Μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνοις, 905
Δι' ὧν αἰνομόροις
Δι' ὧν νεῖκος ἔδα,
Καὶ θανάτος τέλος.
Έμοις άσαντο δ' ὀξυκάρδιοι
Κτήμαθ', ὧς' ἔσον λαχεῖν. 910
Διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία Φίλοις,
Οὐδ' ἐπίχαρις Αρης.
Σιδας όπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι.
Σιδας όπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι,

904. τίνα πίδον] τίνα δι πίδον Turn. Vict. δι recte omittunt Ald. codd. Regg. 908. τίλος] In Mosq. 1. notatur: γς. μίνος. 909. ἰμοιράσαντο δ'] ἰμοίρατο τοδ Ald. Mendose. 910. ἴσον] ἴσαν Ald. Versum trochaicum esse, lecythium dictum, Brunckius vidit, meritoque damnat vulgarem scripturam ἴσον, cum prima corripi debeat. 911. δ οὐα ἀμιμφία] δ' οὐ καμιμφίς vitiose Ald. 913, 914. σιδαξόπλακτοι σιδηξόπλακτοι Cod. Viteb.

Percurrit vero et urbem gemitus, gemunt turres. Alter autem accinebat: givi wider pilardeer,

imo totus ager Thebanus gemit, horum virorum amantissimus.

905—912. In his, quatuor versiculos μενεί—τέλος priori, reliquos quatuor ἐμοιράσαντα—"Αρης posteriori Semichoro tribuenda censeo.

905. Post zriara particula re in 33 mutanda est, ut legatur:

μενεί κτέανα δ' ἐπιγόνοις.

Sensus: Possessiones autem posteris manebunt, propter quis miseris illis primum lis et contentio nata, post etiam cædes commissa est. seríyona non ipsorum fratrum posteri (ut qui sine liberis mortui essent) sed alii heredes ex agnatorum progenie. Nostri dicerent: lachende Erben.

909. sqq. i unique arto — "Apns. Illi autem furoris astu abrepti sic jam scil. mutua cæde inter se bona diviserunt, ut aqua pars utrique cederet; (h.e. ut nihil uterque lucraretur, quemadmodum Germani codem sensu dicerent: dass einer so viel davon hat, als der andre.) Arbitrum vero ceperunt (scil. gladium) reprehensione apud amicos non carentem; neque gratum sane fuit bellum (inter fratres.) diallaring tropice di-

ctum, ut significetur ferrum, s. gladus, quo fratres litem diremerint. φίλως i. q. Ψαρὰ φίλος. Nempe Chorus restict ea, quæ ipse Eteocli direat v. 681. sqq. Quamquam, ut nonc est, in textu nihit mutandum arbitror, tamen si in cod. MS. inveniretur:

διαλλαπτής: δ΄ οὐπ ἀμε μφεϊ φίλως, οὐδ' ἐπιχα ειῖ πιδά εφ' hoc sane præferrem; quia rotundius et sequentibus verbis aptius esset. cf. v. 885. 943—945.

913. 'Huíx. a'. σιδαρόπλακτοι plr 38' Ίχουσι. Atque ita quidem se habent (sic jacent) ferro percussi.

914. sqq. In his male adjectivum σιδηφόσελακτοι coit cum substantivo λάχαι, quomodo enim sortitio dicatur ferro percussa? Itaque legendum arbitror:

σιδηρόσαλ τοι δε τους μένουσι. Sic supra loco ad sententiam sinillimo eadem notione de σιδήρω verbum διαπάλλει» ponebatur v. 731. sqq. κτιάνου χρηματοδαίτας

πικρός, ωμόροων σίδα ρος, χθόνα ναίκιν διαπήλας, δπόσαν άν καὶ Φλικένους κατίχων. είδηρόπαλτοι τάφων πατρώων λάχων, paterni sepulcri possessio, quam ferro wrtiti sunt. q. d. Germ. Nun wartet auf

915

Ήμ.

Τάχ ἄν τις εἶποι, τίνες;
Τάφων ωατεωων λάχαι.
Δόμων μάλ ἀχω ἐπ αὐτοὺς
Πεοπέμπει δαϊκτὴρ γόος,
Αὐτός ονος, αὐτοπήμων,
Δαίφεων, οὐ φιλογαθής,
Δακρυχέων ἐκ φρενὸς, ᾶ,
Κλαιομένας μου, μινύθει,

920

915. εἴπά] εἴπη Vitch.
γαθης Ald. Rob. Tum.
βταποκ. cf. ad Pers. 43.
Post hoc vocabulum Turn. Vict. addit ἐτύμως ad sequens δαπευχίων relatum.
921. δαπευχίων δάπευ χίων Ald. δαπευχίων δ'
Rob. Vitch.
923. δυτίν] δυτίν Ald. Rob. Turn.
δυτίν e cod. Reg. B. cum
Brunckio scribere præstat.

sie der durchs Loos des Schlachtschwertes errungene, oder gewonnene — — Antheil am väterlichen Grabe.

915. Si eidem Semichoro tribuendus sit, ita interpretandus: quærat hic forte quispiam, quænam tandem? Sed verius equidem arbitror, post utrour secundum Hemichorum pausam quasi facere; et priorem Hemichorum inji-

नर्वर्रे हैं। नाइ हॉक्स, नांश्ह्ह

Cito nobis aliquis dicat, quænam? ut is alterius moram impatienter ferre et supplementum dicti, quod ille inchoaverat, flagitare videatur.

916. In hoc dicto, quasi quoddam epigrammatis acumen, magnum vero

sententiæ pondus est.

917—928. Hæç iterum non eidem Chori parti, sed priora v. 917—923. δήμων — ἀνάκτουν priori, et quæ sequuntur, πάρες — is δαίδι posteriori Choro assignanda videntur.

Soper-diakren. Exadibus vero gravi sono istos prosequitur lacerans aninum lamentatio, proprio dolore gemens, propriam calamitatem reputans, corpori infesta, latitiam haud amans, veras exanimo lacrymas ciens, qui quidem animus mihi propter istos duo reges fletui intabescit. Televa in principio versicuii 917. commodam sane explicationem non habet, cum de suo ipsius luctu Chorus loquatur. Portus quidem de funere, qued jam ex ædibus efferretur, intelligi voluit. At falsum hoc

esse, dudum ex superioribus intelligitur. Fratrum enim cadavera in scenaerant exposita; de funerum elatione nondum cogitabatur. Suspicor itaquescribendum:

διινάν μάλ' άχὰ δ' ἐπ' αὐτοῖς προπέμπει δαϊκτήρ γόος,

valde gravem autem sonum super iis emittit luctus. ἐπ' αὐτοῖς, ut postea v.
924. ἰπ' ἀθλίοισι. Particula quoque
ðl vix hic abesse potest. δαϊκτὰς Stanleius vertit hostilis, et δαῖφων, animum
laceram; ego vice versa malim δαϊκτὰς interpretari animum lacerams, et
δαῖφων infestus scil. corpori. ἀὐτόςοros autem et ἀὐτοκήμων recte videtur
Stanleius, quem secuti sumus, intellexiase. Si ἰτύμως ante δακευχίων, quod
in quibusdam edd. (etiam in MS.
Guelf) reperitur, verum est, ἰτύμως
δακευχίων ἰκ φεινὸς eodem modo dictum, quo supra ἰκ φεινὸς εοδεπ λυγαίνίν ν. 875.

In a, nausuivas mou, unvisu, articulum a ad proxime antecedens perose referendum existimo. Optimus enium sensus existit, qui (scil. animus meus) me flente, marcescit, qui fletui intabescit. Aliter Brunckius, qui ad axò retrahit, hoc verborum ordine: γόη αὐτό-κους, αὐτοκήμων, δαίθρων, εὐ φιλογωθής, δακευχίων iκ φενώς, ων φιλογωθής, δακευχίων iκ φενώς, ων μυθω άντι το το το διαμον και διακα το το διακα το το διακα το το διακα το το διακα το δ

Πάρεςι δ' ελπείν ἐπ' άθλίοισιν

Τοῖνδε δυεῖν ἀνάκτοιν.

'Ως έρξατην

Ήμ.

Πολλά μέν σολίτας,
Ξένων δὲ σάντων ςίχας
Πολυφθόρους ἐν δαίδι.
Δυσδαίμων σφὶν ἀ τεκοῦσα
Πολ σασῶν γυναικῶν,
Ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται.
Παῖδα τὸν αὐτᾶς σόσιν αὐτᾶ θεμένα,
Τούσδ ἔτεχ', οἱ δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνοις χερσὶν ὁμοσπόςοισιν.
'Ομόσποροι δὴ καὶ σανώλεθοι

926. πολίτας] πολίταις Vit. Ald. Rob. Turn. Sed πολίτας constructions causa præferendum.
927. ἐλ πάντων] τ' ἐς πάντων Vit. Rob. τι πάντων vulg, quod recte e cod. Reg. B. corrigendum censuit Brunck. in neths. Precedit enim μέν.
928. ἐν δαίδι] Steph. testatur in quibusdam codd. legi μέν.
952. ἀντᾶς] ἀντᾶς Ald. Rob. ἀντῆς Vit. αὐτᾶ] ἀὐτῆ Rob. ἀὐτῆ Vit. 3.
μένα] Sτμένη Rob.
933. ἐντλιύτασαν] ἐντλιύτασαν Ald. Turn. Donan formam e codd. Regg. cum Brunckio recepimus. ἐνίλισαν Rob.
934. ἀλληλοφένως Ald. ἀλληλοφένως Ald. Βοb. Φοτίsmum revoçavit Brunch e codd. Regg.
935. δη καί] δητα καί Ald. Rob. Turn. Vict. Brunchis recte scripturam Cod. Reg. A. prætulit. Versus est trim. iamb. brachycaul πανάλεθεν] πανάλεθενι Ald.

anima, qui mihi flenti minuitur? Sed cur axò propter fletum ninui dicătur, equidem non assequor. In dedenti per ellipsin roi inza recte explicavit per ellipsin roi inza recte explicavit Brunckius.

924. sqq. waees.— Jaib. Jure autem de infélicibus istis fratribus dicere licet, quoti multis malis affecerint, partim cives, partim peregrinorum, i. e. hostium, turmas, quorum magna pars in prælio periit.

πολίτας. " Sic omnino scribendum, non πολίταις. ρίζιο cum duobus accusativis construi solet, et sequitur γίχας." Brunck.

ξίνων δί. "Sic Cod. Reg. B. Recte; præcedente μίν. Sensus: ὡς ωολλὰ κακὰ ἰξάντην, ὁ μὶν Ἐτισκλῆς τοὺς πολύτας, ὁ δὶ Πολυνιίκης καντων τῶν ξίνων τίχας, πολυφθόρους ἐν δαίδι. Postrema hæc ad utrosque Thebanos et Argivos referantur." Brunck.

929—934. δυσδαίμων— όμοσπός ασιν. Infelix autem præ omnibus qui umquam pepererunt, mater horum (Jocasta) et, quæ primum suo ipsius filio (Édipo) nupsit, deinde hos (Éteoclem et Pdrinicem) peperit, qui jam sic manibusfre ternis se invicem trucidantes vitam jui-

925

930

935

935. Ultimam prioris Semichorivem excipit alter, et cum ille Josse miseriam deplorasset, hic in ipportun fratrum tristi fato moratur. Francutique germani penitus se invicem prio derunt transactione non amica, farisse contentione, rivarum exitu. spierre, non ut v. antecedente ad zipas, ed ad ipsos fratres pertinere videtur; se romais si picas, (cf. v. 886.) compatione sane non amicabili. nitus in latură, Polynicis, ni fallor, nomen tagit.

Verba vero, quæ v. 939—941. **
quuntur, iterum priori Choro meinu, puto, tribuuntur. Is persequitur siterius ultimam sententiam suzsus b n. Asurā, hæc subjungens: Jam un un

Διατομαίς οὐ Φίλαις, * Εριδι μαινομένα, $^{\cdot}$ Νείχεος έν τελευτά. Πέπαυται δ' έχθος, Έν δὲ γαία ζωά Φονορρύτω μέμικται. Κάρτα δ' είσ' δμαιμοι. Πικρός λυτήρ νεικέων δ ω όντιος Εείνος έχ συρός συθείς Θηχτός σίδαρος. 945 Πικρός δὲ χρημάτων κακός Δατητὰς "Αρης, άρὰν Πατρός τιθείς άληθη. *Εχουσι μοῖςαν λαχόντες, 📆 μέλεοι, διοσδότων άχέων 950

949. (wà] (wh Vit. 942. 176') Sic Brunck. e Regg. Codd. Accedit Mosq. 1. Vulgo sicin. 944. ou9tis] στισθείς Mosq. 1. 947. δατητάς] δ' ἀητάς Mosq. 2. et supra schol. ἀφανισμόν ποιήσας. διαιτητής Ald. δαητάς Rob. δατητής Turn.

sat eorum inimicitia; et in terra cruore ipsorum madefacta duorum fratrum vita commista est. (Germ. und in der blut-bespritzten Erde ist ihrer beider Leben in eins geflossen.) Nimirum generosa metaphora ¿wà pro sanguine dicitur, quo vita continetur.

Ήμ.

Ήμ.

942. κάρτα δ εῖο εμαιμοι. Hæc verba alterum puto Semichorum priori accinere: Imo vero nimis sunt consamunine Blutsvervandte. Hic quamquam in ambiguitate vocabuli εμαιμοι luditur, cum et consanguineos, et eos qui sanguinem miscuerunt, significare possit, tamen hic lusus nescio quid gravitatis tragicique dedecoris habet.

943—948. Primos tres versiculos, สเหตุอิเ- อเฮินอุดร, a priore, sequentes autem tres, สเหตุอิเ- นั้นที่ที่ a posteriore Choro pronuntiatos esse statuo.

943—945. winges oldages. Acerbus vero litium arbiter est ponticus ille peregrinus exigne progressus acutus gladius. Esires Stanleius substantive acceptus contentionum arbiter transmarinus hospes ex igne pro-

fectus, acutum ferrum. Sed simillimus locus v. 729. sqq. docet, omnia quæ post viizier sequuntur, cum elderes construenda esse. wórrios de Ponto Euxino accipio, ut alibi Scythicum dicitur ferrum.

946—948. Tineòs—ànnöñ. Acerbus opum malusque distributor Mars est, qui patris diras ratas habuit. Post nanès copulam desidero.

949-952. Inter priorem et posteriorem Semichorum æqualiter dividendes censeo.

After Chorus eandem fere sententiam gravioribus verbis et acerbiore sarcasmo concludit: 500 31-400, ut sub cadapere corum immensi crunt terrus, quam scil, occupent, thesauri. VeΉμ.

Υπό δὲ σώματι γᾶς
Πλοῦτος ἄδυσσος ἔςαι.
'Ἰω πολλοῖς ἐπανθήσαντες πόνοισί γε δόμοι·
Τελευτᾶ δ' αιδ' ἐπηλάλαξαν
'Αραὶ τὸν ὀξὸν νόμον,
Τετραμμένου παντεόπφ
Φυγᾶ γένους.
"Εςακε δ' Ατας
Τεόπαιον ἐν πύλαις;
'Ἐν αις ἐθείνοντο, καὶ δυοῖν κρατήσας
"Εληξ' ὁ δαίμων.

955

960

951. εώματι] εώματος Ald. Turn. 954. δόμω] δόμως Ald. 957. εττεμμώνου] τετεμμώνου Rob. quod commate distinctum ad νόμου refertur. 961. ἐθείν νοντο] ἐθείναντο Vit. 962. ἴληξ ὁ δαίμων] Sic Regg. Mosq. £. ἔληξε δαίμων Ald. Rob. Turn. etc. præter Brunck.

rum verborum sensum, amaræ ironiæ gravisque reprehensionis plenum, Heathius assecutus est. Cum Eteocles et Polynices ambo de terra Thebana contendissent, uterque autem solus huius terræ dominus esse voluisset, ironice Chorus hanc avaritiam nunc expleri significat, quod, quantum terræ spatium sub cadavere, cum sepultum fuerit, contineatur, quamvis immensa sit spatii profunditas, id sibi quisque vindicare scilicet possit. cf. v. 733-735. Populares mei hac paraphrasi uterentur; Sie haben nicht Land genug kriegen können. Nun aber werden sie unter ihrem Leichnam Lan-des die Fülle haben. Was ihm an Breite abgeht, ersetzt die Tiefe. Vix autem credent posteri, nostra ætate fuisse, qui γας cum σώματι conjungendum putaret, (periphr. pro yn) q. d. Unter dem Leibe der Erde werden ungeheurc Schätze seyn. Atqui Abreschio commentum placuit.

Ceterum hic opportunus est locus, ubi Chori carmen finiri dicamus. Etenim si Antigonen his verbis wassais, frances deinum incipere statuamus, exordium nimis abruptum fuerit; sin, ut quidam faciunt, hae verba v. 949—952. jam Ismenæ tribuantur, male surprem, quod et Heathius vidit, saç-

casmus ille deceat, in fratres v. 951. sq. conjectus. Aptissimum vero est Antigonen his verbis ià wolloë, etc. Pristinorum Edipodiæ domus malorum prius mentionem facere, antequam de istis, quæ ante pedes erant, et quæ longioris querelæ materiam præbebant, diceret.

953. Antigone sic orditur: O domus multis quidem subinde malis abundans! Postremo vero dire acutissimum clamorem sustulerunt, funditus profligats familia. In \$\overline{\text{times}}\times \times \t

959. Sequentes versus Ismenæ tribuo, quæ cæptam ab Antigone allegoriam persequatur: "ræss-dajum. Fortuna vero tropæum calamitatis, ad pontam, in qua interfecti sunt, erexit, et utroque horum devicto, quievit, s. furero desiit, i. e. urbem ipsam incolumem reliquit.

'Αν. Παισθείς έπαισας. Σύ δ' έθανες κατακτανών. ľσ. 'Av. Δ opì δ ëxtaves. Dogl & Zaves. $^{\prime}I_{\sigma}$. 'Ay. Μελεόπονος. Ίσ. Μελεοπαθής. 'Ay. "Ιτω γόος. Ίσ. *Ιτω δάκευα. 'Αν. Πουκείσεται κατακτάς. 'Ηὲ ήὲ, μαίνεται γόοισι Φρήν. 'nσ. 'Εντός δε καρδία ςένει. 'Av. 'Ιω ὶω σολυδάκρυτε σύ. 970 Ίσ. Σύ δ' αὖτε καὶ σανάθλιε. 'Av. Πρός φίλου γ' έφθισο. Καὶ Φίλον έκτανες.

966. ἴτω γόος. IΣΜ. ἴτω δάκρυω] Sic e codd. Regg. ut hiatus vitaretur, recte edidit Brunck. Accedunt Viteb. Mosq. 1. 2. Vulgo sic: ἴτω δάκρυω. IΣΜ. ἵτω γόος. 972. ωρὸς φίλου γ'] ωρὸς φίλου γ'] ακὸς φίλου γ' Ald. Vict.

963. In alternis quæ sequuntur dictis observandum est, Antigonen semper de Polynice, Ismenen vero de Eteocle loqui.

963. waiedis fraieas. Tu (6 Polynices, prior ab Eteocle) percussus (hunc) percussisti. cf. Eurip. Phæniss. v. 1417. sog.

v. 1417. sqq.
ibid. où d' l'aris zarazrarór. Tu
vero, ô Eteocles, postquam fratrem interfeceras, ipse quoque perüsti.

terfeceras, ipse quoque periisti. 964. Antigone: δορί δ΄ ἔκτανις, hasta, fratrem, ô Polynices, occidisti.

Ismene : Seel d' Bares, hasta fratris

periisti, Eteocles!

965. μιλιόπονος et μελιοπαθής vel prorsus synonyma sunt, ut illud miserum, hoc ærumnosum significet; vel si argutari libeat, μιλιόπονος miserum ob id quod fecit, μιλιοπαθής vero miserum ob id quod passus sit, significare dicas.

967. Quid sibi velînt ista: προκίσεται κατακτάς, nulla equidem conjectura exputo. Cur enim de fratris cadavere, quod jam ante pedes erat, futuro tempore diceret προκείσεται? Præterea versiculum hic excidisse, et carminis amæbæi ratio, et personarum alternatio facile arguit. Si vero ita

scripsisset Æschylus:

'Αντιγότη. πρόπεισαι τῆδ' ὁ φονιυθείς.

'Ισμένη. πρόπεισαι χὸ μασακτάς.

nec ad sensum, nec ad personarum alternationem áliquid desideraretur. Antigone enim diceret: Hæc jacet interfectus Polynices. Ismene autem regereret: Justa eum et ille, qui interfecit, jacet. Omissionis quoque causam intelligeremus, quod librarius a πρόπεισα, postquam illud scripsisset, ad sequens πρόπεισαι oculis aberrasset. Verum in explendis ejusmodi lacunis, ultra id quod probabile sit, progredi non licet.

968, 969. Antigone: Heu! heu! furit luctu animus. Ismene: Et intus

in pectore cor suspirat.

970, 971. Antigone: Heu, heu, Polynices, multis lacrymis deflende. Ismene: Tuque rursus, Eteocles, ô miserrime!

972, 973. Antigone: Tu igitur ab amico periisti. Ismene: Tuque ami-

cum perdidisti!

Hic utraque sororum invertit querelam v. 964. enuntiatam. Ibi Antigone Polynicem cædis reum, Ismene vero Eteoclem oscisum querebatur.

 $\Delta i\pi \lambda \tilde{\alpha} \lambda \acute{\epsilon} \gamma \epsilon i \nu$. ľσ. Διπλα δ όραν. 'Αχέων τοίων τάδ' ἐχχύδεν. 'Aν. 975 Πέλας δ άδελφών αίδ άδελφεαί. ľσ. Ίω Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά, 'Av. Πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά, Μέλαινά τ' Έρινὺς, ή μεγασθενής τις εί. Ίσ. 'Η ε ή ε, δυσθέατα σήματ' έδείξατ' έκ Φυγας έμοί. 'Av. Ούδ' ίκεθ' ώς κατέκτανε. Σωθείς δε συεθμ' άπώλεσεν. ľσ.

974. λίγινη Viteb. et Mosq. 1. addit πάρις νη, quod e glossa fluxit. 975. 'Α-χίων το ών η γόων ποίων Mosq. 2. 976. πίλας — ἀδιλφιαί] Ita cum Brunckio scribendum erat, qui versui prorsus ἀμίτρο metrum restituit. πίλας α΄ ἐδιλφαὶ ἀδιλφιῶν Add. Vict. πίλαδ αὶ ἀδιλφιῶν Αδιλ. ποδιλφιῶν Codd. Regg. 977. ἰωὶ ἰωὶ ακοb. 979. ἰρινὸς Ιτα Brunckius καθιλφιῶν Codd. Regg. 977. ἰωὶ ἰωὶ ακοb. 979. ἰρινὸς Ιτα Brunckius καθιλφιῶν con volg. ἰρινὸς, cf. v. 490. 981. ἰμοὶ abest Rob. 983. σωθιὸς Stanl. conj. σωθιός.

nunc vice versa Antigone Polynicem occisum, Ismene Eteoclem cædis reum queritur.

974. Nullus dubito, quin corruptum hic sit διπλᾶ λίγιιν et διπλᾶ δ' έξαν, vereque Æschylus ita potius scripscrit:

Antig, όλοὰ λίγειν. Ism. όλοὰ δ' ὁρᾶν.

quod et postea bis recurrit v. 988. et 996. Itaque hæ voces sunt tanquam ἐπνμιλωδήματα, cujus generis quædam in bucolicis quoque occurrunt, e.c. Theocrit. Idyll. 1. Galli appellant: des refreins δλοὰ etiam cum sequentibus bene cohæret. Antigone enim statim infert: ἀχίων τοίως etc. δλοὰ yero h.l. i. q. λυγρὰ, tristia, miserabilia.

975. τάδι ab Antigone διαντικώς pronuntiatur, pro ἡμιῖς. Se nimirum suamque sororem hisce malis propinquam queque cum vespectu ad fratrum cadavera, oculis exposita, dictum.

 opte ingenio usus ad numeros reduxit. Fortasse alternus Ismenes versiculus excidit, in ejusque locum e scholiis interpretamentum illud immigravit.

977. Tres qui sequintur versiculos deinceps quoque v. 989. recurrentes, aut Chorum intercinuisse, aut saltem ab ambabus sororibus una voce pronuntiatos fuisse puto. Sensus: Heu Parca luctifera infelix, tuque veneranda Edipi umbra, tu denique atra Furia, sane magna vi et potentia polles. Quoniam hic Edipi exià memoratur, certitudini argumentorum, quibus supra usi sumus, ut Edipum ex Æschylifictione jam ante filios decessisse doceremus, maximus profecto cumulus accedit.

980, 981. Antigone: Heu, heu, tristia visu spectacula (hic Polynices) inde a fuga, h. e. ex quo tempore in exilio quasi vixit, mihi edidit.

982, 983. Utrumque Ismenæ tribuo.

söd "mi3'— & and lette. Neque vero (hic scil. Eteocles) venit (i. e. rediit) postquam illum Polynicem interfecerat, sed ipse servatus (h. e. cam prior vicisset, ipse tamen) vitam perdidit.

983. Antigone: Perdidit sane. I-

'Αν. 'Απώλεσε δῆτα. Καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσΦισε. Ίσ. 'Av. Τάλαν γένος. 985 ľσ. Τάλανα σταθών Δύς ονα κήδε δμώνυμα. 'Av. Δίυγρα τειπάλτων σημάτων. $^{\prime}$ I $_{\sigma}$. 'Ολοά λέγειν. 'Ολοὰ δ' ἀξῶν. 'Aν. 'Ιω μοτρα βαρυδότειρα μογερά, Πότνιά τ' Οιδίπου σχιά! Μέλαινά τ' Έρινὺς, ή μεγασθενής τις εί. Σύ τοίνυν οίσθα διαπερών. 'Ισ. Σύ δ' ούδεν ες ερον μαθών.

984. zal vò vũời zan vớuð Turn. 985. válava wasii Sic Brunck. edidit e cod. Reg. A. válava wásh Reg. B. válava zan wasii Ald. válava ani wasii Rob. Vict. Stanl. valava zan wasii Turn. 986. zhði] zan záði Turn. 986. zhði] zan záði Turn.

985. Antigone: O miserum genus! Ismene: O misera passum.

986. Divera andi sparopa. Hunc versum Antigonæ adsigno, cui sequena Ismenes respondeat. Divera vulgo derivare solent a div et river vulgo derivare solent a div et river quod ab analogia compositionis recedere videtur, cum, si verum esset, vocabulum potius a div et river deducendum esset; ut sireres, ita diveres. Si a river fluxisset, duplex saltem e desiderarem, sicut diversitis, ita diveres. Sed omnino mihi Aschylus h. l. scripsisse videtur diverse.

sunt ipsi illi fratres, qui sororibus curse erant, dupliciter gemendi. κάδια nimirum pro fratribus, quorum cura nondum sorores deseruerat. (Sic supra iidem appellabantur δισλαϊ μέρμαναι. v. 851.) δικόνυμα, quia ambo dulcissimo fratrum nomine compellandi erant. δίσουα vero sic diceretur, ut aput Sophocl. Œdip. Col. 1049. δίσολα άδιλφαί. Quemadmodum enim hoc significat proprie geminus sorores, qua amba stolata sunt; sic δίσουα κάδια sunt gemini homines carissimi, ambo gesnendi.

987. Sententiam Antigones persequitur Ismene, dicens:

δίνγρα σριπάλτων πημάτων.

Stanleius vertit: labores ter maximos lacrymis rigandos. Parum commode, si quid video. Sed offendor etiam vocabulo τειπάλτων. τείπαλτος dicunt esse i. q. vehementissimus; quo jure, nescio. Quid multa? Æschylus mihi quidem dedisse videtur:

ο ομος α δος α άλτων απμάτων.
e quo pulcherrimus, ut opinor, sensus existit. δος καλτος est hastam vibrans. Sic δος καλτος χείς apud nostrum Angam. 118. απήμωτα δος καλτα sunt noxe s. piacuda horum fratrum, quibus, ut hastis so invicem aggrederentur, permoti sunt. Jam ipsi fratres s. corrum corpora dicuntur δίνγςα δος καλταν απμάτων, madentia noxis hastam vibrantibus, h. e. etiamnum madentia sanguine et cæde, qua alter alterum peremerat. Nostri dicerent: Sie triefen noch gams vom der schwerdtsückenden Siinde des Bruderhasses.

992. Antigone: Tu jam (ô Polyusces) hoc intelligis (quam potens scil.
furia sit), trajiciens i. e. huc profciscens. diarress enim de expeditione
Polynicis capiendum, non autem, ut
Scholisstes somniant, idem est, quod
diacar dia vis puiess.

993. Ismene: Tu vero (Eteooles)

'Av.	Έπεὶ κατῆλθες ἐς ωόλιν.	
Ίσ.	Δορός γε τῶδ ἀντηρέτας.	994
'Av.	'Ολοά λέγειν.	
Ίσ.	'Ολοὰ δ' ὁρᾶν.	
'Aν.	'Ιω στόνος.	
Ίσ.	'Iw iw xaxa	
	Δώμασι, καὶ χθονὶ, ωρὸ ωάντων δ' ἐμοί.	
'Aν.	'ໄໝ່ ເພັ, και ထာ့ တ်တေ γ' နဲ့ μοί.	
Ίσ.	'Ιω δυσπότμων κακών, άναξ	1000
	Έτεόκλεις, άρχηγέτα.	
'Aν.	Ἰω πάντων πουλυπονώτατοι.	
Ίσ.	Ἰω δαιμενώντες ἐν ἄτα.	
'Av.	'Ιω ὶω, σου σφε Αήσομεν χθονός;	
Ίσ.	Ιω, ὅπου τιμιώτατον.	1905

997. ἐὰ πόνος—ἰμοὶ] Sic Ald. Turn. ἐὰ ἰὰ πόνος. ὁ ἰφ' ἡμῖν ἔμημίνος καὶ τὰ χθοιὶ ποὰ πάντων δ' ἰμοὶ Roh. ἰὰ πόνος ὁἰφ' ἡμῖν. IEM. Ἰὰ ἰὰ κακὰ δ. κ. χ. πρὸ πάντων δ' ἰμοὶ Vict. Stanl. Cum Aldina consentiunt codd. Regg. augmentis, quæ glossæ debentur, abjectis. 999. καὶ πό πόνω Αld. τὸ πόντων Τκο. καὶ τὸ πόνω γ' Turn. 1000. ἰὰ] Bis positum Rob. δυστότμων] δυσάτων Ald. Cod. Reg. B. γρ. δυσότων πημάτων notatur in eod. δυσήτων Vit. 1001. Ἐπιάκλιμ ἀρχηγίτα] Hæc absunt Reg. B. 1002. ἰὰ πάντων πουλυπονώτατοι codd. Regg. Ald. Turn. ἰὰ πόντων πουλυπονώτατοι Vict. Staul. Aldinam lectionem revocavit Brunck., recte in notis monens, ut metro consulatur, scribendum esse πουλυπονώτατοι. Sic versus erit dactylicus trimeter. Nam ἰὰ fere semper extra versum ponitur. 1003. δαιμονώντες δαιμονώντες Rob. 1005. ἱὰ] ἰὰ bis Rob.

idem scis, nihilo serius (quam ille,) edoctus. In Guelf. est grees μαθών.

994. Antigone: Posteaquam ad urbem veneras; hæc arctissimo nexu cum v. 992. copulanda sunt.

σὺ τοίνψι ઍσΩα διαπερῶν, ἐπεὶ κατῆλΩες ἐς πόλιν.

995. Ismene: cum te illi in duello adversarium praberes. cf. v. 675. sqq. Hæc verba cum v. 993. cohærent.

998. δώμασι καὶ χθονὶ, πρὶ πάντων δ ἰμοί. Hæc iterum ab Antigone dicuntur, proxime cum ib πόνος conjungenda. Respondet Ismene, quæ se benevolentia in fratres ei cessuram negat: ib ib, καὶ πρόσω γ' iμοὶ, imo vero præcipue mihi quoque; scil. πόνος καὶ κακά.

1000. Ante hunc versum excidisse

puto duo versiculos ab Antigone recitates, qui hanc aut similem sententiam continerent: Heu miscrandam calamitatem, é Polynices, frater carissime; quibus deinde vicissim Ismene hos opponeret:

ιω δυσπότμων κακών, άναξ

'Ετώπλισ, άςχηγίτα.
heu, τεχ Eteocles, tristium illorum molesum inceptor! quia primus fratrem expulerat-

1002, 1003. Antigone: O omnium arrumnosissimi! Ismene: O furentes noxa calamitosa. Is ἄτφ hic de tristi contentione ac dissidio inter fratres exorto capiendum.

1004, 1005. Antigone: heu, heu, ubinam loci cos sepeliemus? Ismene: heu, loco honorificentissime.

'Ay.

1006. Antigone, quoniam nescit, quo alio loco honorificentius, quam in patris sepulcro, condantur fratrum cadavera, statim exclamat, (suppressa hac sententia: Ergo in patris sepulcro

ponemus!)

id when warel wheterer. Heu malum juxta patrem accubiturum! ซกันส, sing. pro plurali, de ipsis fratribus dicitur. Iterum ex hoc versu intelligitur, fabulam sic ab Æschylo adornatam esse, ut Œdipum jam ante filios supremum diem obiisse fingeret. Nam wageurer quin h. l. ad sepulcrorum viciniam pertineut, nemo sane dubitabit.

'Ημίχοςος α'. ίω, δυσαδιλφόταται προσώγ, έπόσαι

σρόφον έσθησιν σεριζάλλονται.

κλαίω, σένομας, και δόλος οὐδεὶς

μη 'n φρενός όρθως με λιγαίνειν.

'Ημιχορος β'. ià ià, δύσφεοιις φίλων ἄπισοι, καὶ κακών ἀπρύμονες

πατρήους δόμους έλόντις μίλιοι ξύν αίχμα.

MELSON DAS, of MELSONS DEVETOUS

εύροντο δόμων έπὶ λύμα.

ιὰ ιὰ δωμάτων ieniticoncent un ainege hornexins idortis, Adn bina-

.

λαχθι σιδάρω,

oux lai Oilía, 4xx' tay bosé gurbigues.

κάρτα δ' άληθη πατρὸς Οἰδιπόδα κατεύγματα .

morri' Egirrus la ingare.

δί τθωνύμων σεσυμμένοι

TITUMMÍVAI อีที3', อันอσπλάγχημη σε πλευςωμάτων.

Ίω ίω, ωήμα φατρί ωάρευνον.

Et hactenus quidem Chori sororumque lamentatio. In qua, quia sæpius aliter, ac superiores editores fecere, constituéndas putavimus Semichororum et sororum partes, ut lectores facilius, quid hæc opera nostra poëta profuerit, intelligere, et an omnino operæ pretium fecerimus judicare possint, age totum illud Chori carmen cum sequente sororum dialogo, a v. 872-1006. eo ordine eaque personarum dispositione, quam nobis placere diximus, receptis etiam emendationibus nostris, una cum versione germanica hic exscribatus:

Erster Chor.

Unglücklichste der Schwestern, unter allen Müdchen,

Die ihr Gewand mit dem Gürtel umgürten,

Wir weinen, seufzen, und kein erkünstelter Schmerz,

Die wahrste Wehmuth tönt aus unsrer Klage.

Zweiter Chor.

Weh euch! Sinnlose Brüder, De ihr den Freund nicht, hörtet, die kein Unglück beugte,

Weh euch, Unglückliche, dass ihr Des Vaters Erbe mit dem Schwerdte theiltet!

Erster Chor. Ja wol unglückliche, die solch un-glücklichen Tod Zu ihres Hauses Umsturz fanden.

Zweiter Chor.

O weh! die ihr nach des Erblands Leidiger Alleinherrschaft strebtet, Um die schon manche Mauern, man-

che Häuser stürzten, Nun hat euch das Schwerdt ausei-

nander gesetzt! Nicht freundlicher Handschlag, Nur Brudermord konnt' euch

vergleichen!
Ach allzuwahr hat die erhabne E-

rinnys Des Vatens Verwünschung erfüllt.

Erster Chor. Durchs Herz drang beiden der Stahl! Zweiter Chor.

Ja wol; und drang aus Brudershand Ins bruderliche Herz.

2 Q

ΧΟΡΟΣ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ. ΚΗΡΥΞ.

KHPYZ.

ΔΟΚΟΥΝΤΑ καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρή

1007. δίξαττ' μίλοττ' reposuit Brunck. e Reg. A. Sed vulgatum in Commentario defendi.

ai, ai, δαιμόνιοι.

al, al & arrichous Savarus apal.

δόμοισι καὶ σώμασι πιπλαγμίνους ίντίπω.

Starraler higgs whager.

ἀναυδάτω μένιι.

ágaig o in wareds

διχόφεονι πότμφ.

อีเท็มย อียิ มลา เชอมเข

ड्र ११०५, द्रश्वरण सर्पश्या

civu wider piameter.

mini zetará e' imporois,

δι' એν αίνρμόροις, δι' એν πίπος દેદિય, ααો ઝેયγάσου σέλος.

ξμοιράσμοτο δ' έξυχάρδιοι

254µ23', 25' 1000 λαχιίν.

διαλλαπτήρι δ' οὐπ ἀμεμφία φίλοις

i wid imixages "Agns.

कार्ववर्ष्ट्रभ्यम्बद्धका कार्र कुर्व दूर कारा.

σιδαρόπαλτοι δὶ τοὺς μένουσι

ર્લ. વર્લ્સ લેંગ વાદ દૌત્રભ, વાંગદદ; Erster Chor.
Weh, weh, unglicelliches Bruderpaar!
Zweiter Chor.

Weh, weh, des gegenseitigen Mord Heischenden Vaterfluchs!

Erster Chor.

Ach beiden raubt ein Stoss der Lanze
Zugleich ihr Erbgut, und ihr Leben.

Zweiter Chor.

O welch ein tiefverwundender Stos!

Erster Chor.

So weit hat's ihre tolle Wuth gebracht!

Zweiter Chor.

Und ihr durch ihres Vaters Fluch erbetner Unglücklicher verhasster Zwist!

Erster Chor.
Nun läuft ein Seufzer durch die ganze

Stadt,

Es seufzen unster Mauern Thüme.

Zweiter Chor. Es seufzt das ganze diesen Prinzen

Es seutzt das ganze diesen Priazer holde Land. Erster Chor.

Nun bleibt ihr Erbgut fremden Erben,

Um das die Unglücklichen sich zuerst entzweiten,

Und nun zuletzt sich mordeten.

Zweiter Chor.

So theilten die Wüthenden dann im Erbe,

Dass einer so vicl als der andre bekam!

Gleich tadelnswerth und traurig war für ihre Freunde

Der Mittler, der ihre Theilung entschied.

Erster Chor.
Nun liegen sie da, durchs Schwerdt gefallen.

Zweiter Chor.

Nun erwartet sie, durchs Schwerdt
errungen....

Erster Chor. So sagt doch, Freunde, was?

Δήμου προδούλοις τησδε Καδμείας πόλεως.

β΄. **Τάθων π**ατεφων λάχαι.

δεινάν μάλ' άχὸ ἐσ' αὐτοῖς προπίματι δαϊκτήρ γόος, αὐτότονος, αὐτοπήμων,

Batogar, où Piloyashs.

Sameuxiar in petrès, d,

וברטיות שפש במיושפושלב

Toirde ducir drázeren.

β'. **चर्चहरूर हैं** डोजरॉंग देजे दे9λίωσιν

és legárny

ψαλλά μὶν ψολίτας, ξίνων δὶ ψάντων ςίχας ψολυφθάρους ἐν δαϊδι.

δυσδαίμων σφὶν ά τικοῦσα σερὸ σασῶν γυναικῶν, ἐπόσαι τικνογόνω κίκληνται. σαιδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτῷ Θιμίνα

Toved' [TIX', of d' 20' tridivenent va'

λαλοφόνοις χιεσίν όμοσπόροισιν. Β'.

Spieraces by har achiverside

है।सन्दामकाँड को फ्रिसाड देशके प्रसापकार्यम् प्रश्निक्ट हेप नहिरूवान्स्

alauvai & 1×3.02. In 31 Auit Lou Description between:

वर्षहरूस हैं दांड' हमसाम्बा

wingos huthe minter & weveries

Junge aigubot.

ωικρός δε χρημάτων κακός δατητάς "Αρης, άρὰν ωατρός τιθείς άληθῆ.

Trover poleny darfores, Trover poleny darfores, Zweiter Chor. Ihr Platz im väterlichen Grabe.

Erster Chor. Nun folget ihnen mit lautem Geschrei Die herzverwundende Klage nach, Von eignem Jammer, eignem Leid er-

presst,
Am Leben nagend, keiner Freude
hold;

Und Thränenquellen öffnend tief in unserm Herzen,

Das uns, indem wir um die beiden Fürsten

Weinen, dahin vor Kummer schwin-

det.

Zweiter Chor.

Und leider haben doch, wir müssens sagen,

Die Unglückskinder manches Ungemach

Auf dieser Stadt Bewohner
Und auf die fremden Völker gebracht,
von denen so viele das Schwerdt frass!

Erster Chor.

Ach unglückbelastete Mutter Vor allen Weibern, Die jemals Kinder gebahren! Sie, die mit ihrem eignen Sohne sich vermählte

Und dann die Söhne gebahr, die nun einander selbst

Mit Bruderhänden ermordeten. Zweiter Chor.

Ja Brüder freylich, und Verderber waren sie,

Unfreundlich ihr Vergleich, Wüthend ihr Zank,

Und ihrer Zwietracht Ende der Tod!

Erster Chor-

Ausgesöhnt ist nun ihr Hass, Und in der blutbesprengten Erd' ist Beider Leben in eins geflossen. Zweiter Chor.

Ach allzunahe Blutsverwandte! Erster Chor.

Ein leidiger Schiedsrichter ist der scythische Fremdling.

Der aus dem Feuer hervorgegangne Geschärste Stahl.

Zweiter Chor. Ein leidiger Erbtheiler ist

Der böse Mars,
Der nun des Vaters Fluch erfüllte.

Erster Chor.

Nun haben sie jeder sein Theil, Unglückliche, der gottgesandten Trübsal!

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Έτεοκλέα μεν τόνδ' έπ' εύνοία χθονδς

1009. sirola] sirala Ald.

β΄. કેજો કેરે σώματι γᾶς

πλύτος άξυσσος ίςαι. 'Αντιγόνη. ἐὰ πολλοῖς ἐπαιθήσαν-

ers moroiri ye dopen-

τιλιυτά δ αίδ ἐπηλάλαξαν ἐξαὶ τὸ ἐξὺν νόμον, τιτραμμίνου παντρόπω Φυγά γίνους. Ἰσμήνη.

igans δ' 'Aras τρόπαιον έν πύλαις,

to als theirerre, xai dueir zearneas

TANE & DRIPPER.

'Arriyon.

waiedis traisas.

'Ισμήνη. σύ δ' ίθανις κατακτανών. 'Αντιγόνη.

doel d'intans.

²loµnívn. Sopi 8 Z9æves. *Avroyóvn.

μιλιόπονος.

'Ισμήνη, μιλιοπαθής. 'Αντιγόνη,

Tru yous.

'Ισμήνη. Έτω δάχουα.

Αντιγόνη.

' Ισμήνη. σεόσπειται χὸ παταπτάς. 'Αντιγόνη. ἐὰ, ὰὶ, μαίνεται γόοισι Φεήν.

'Iσμήνη.
દેશ્વદેતું તે માર્યુકીલ જંગા.
'Αντιγόνη.
દેલે, દેલે, સ્વત્રે સેલે સ્ટ્રેલ જંગા પ્રત્યાપુર્વ છે.
'દિમાંગમ.
કેલે જે વર્ષિયા માર્ચ સ્વયાર્થ પ્રત્યાપુર્વ છે.
''Αντιγόνη.
સ્વાર્થેક ઉદ્દેશના પૂર્વ પ્રત્યા પ્રદેશ Zweiter Chor.
Und unter ihrem Leichnam wird für beide Land's genug.

Unermesslich an Tiefe seyn.

Antigone.

O Hans des Lajus, wie so fruchtbar warst du

An immer neu aufsprossender Trübsal! Zuletzt hat Œdipus Verwünschung Das hohe Schlachtgeschrey erhoben;

Nun ist aufs Haupt geschlagen Sein ganzes Geschlecht.

Nun hat sein böser Genius Mit der Niederlage zweier Brüder

Geendigt, und im Thore, wo se fielen,

Des Verderbens Siegspanier errichtet.

Antigone (zum Leichnam des Polynices.)

Du warst getroffen und trafst.

Ismene (zum Leichnam des Eteoda).

Du hattest getödtet und starbst.

Antigone (zum Polymices.)
Ihn durchbohrte deine Lanze.
Ismene (zum Eteocles.)

Und du starbst von seiner Lanze.

Antigone.

Unglückliche That! Ismene.

Unglücklicher Fall!

Antigone.
Fliesst ihr Klagen!

Ismene. Fliesst ihr Thränen!

Antigone (zum Polynices.)
Da liegt nun der Ermordete!

Ismene (zum Eteocles.)
Und da sein Mörder neben ihm.

Antigone.

O weh! mir raset der Kopf vor Sch-

merz.

Ismene.
Und das Herz im Busen seufst.

Antigone.
Wehe, wehe, Thranenwerther!
Ismene.

Und auch du Beklagenswerther!

Antigone.

Ach du starbst von Freundes Hand!

Θάπτειν έδοξε γης φίλαις χατασχαφαίς.

1010

' Ισμήνη. καὶ φίλου ἔπτανις.

Arriyon.

δλοὰ λίγιη.

'Ισμήνη. όλοὰ δ' δρῷν. 'Αντιγόνη.

άχίων τοίων τάδ ληγύθεν.

'Ισμήνη. Φέλας δ' ἀδιλφῶν αϊδ' ἀδιλφιαί.

Xegós.

εω, Μοίζα βαρυδόττιρα μογιρά,

Φότηά τ' Οίδίπου σκιά,

μέλαινά τ' Έρινδς, η μιγασθενής τις εί.

'Αντιγόνη. Με, πε, δυσθίατα απίμας' εδείξας' εκ φυγᾶς εμοί. 'Ισμήνη. αὐδ' Ικιθ' ώς κατίκτανε,

σωθείς δὶ ψνεῦμ' ἐπώλεσεν.

'Artiyon.

Απώλισι δήτα.

'Ισμήνη. καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισε. 'Αντιγόνη.

TÉLET YÉTOS.

' Ίσμήνη, τάλανα παθός. ' Αντιγόνη. δίσονα κήδε' όμώνυμα. ' Ισμήνη.

δίνγεα δος ιπάλτων πημάτων

. . .

όλοὰ λέγει». 'Ι,

όλοὰ δ' ὁρᾶν. Χορός.

έὰ, Μεῖρα βαρυδότειρα μογερά,

στότνιά τ' Οίδίσου σπιά, μέλαινά τ' Έρινὺς, η μιγασθινής τις εί,

'Arriyónn. σù τοίτυν οἴσθα διαπτρών . . . 'Ισμάνη. σù ઢે' લોકેરે૧ ઇંદરફાર μαθών '. . . . Ismene.

Und du tödtetest den Freund!

Antigone.

Schrecklicher Gedanke!

Ismene.

Schrecklicher Anblick!
Antigone.

Hier stehn wir nun beim Schauspiel des Elends!

Ismene.

Hier stehn die Schwestern neben den Brüdern!

Chor.

O Moëra, du quaalenspendende Verderberin,

Und du furchtbarer Schatten des Œdipus,

Und du, o schwarze Erinnys, gross ist deinde Macht! Antigone (zum Polynices.)

O weh, was für ein grosses Schauspiel Hat er mir, seit er floh, gegeben.

Ismene (zum Eteocles.)
Auch Er kam nach dem Morde nicht
zurück,

Sein war der Sieg, und doch büsst' er das Leben ein.

Antigone.

Sein Leben büsst' er ein.

Ismene.

Und nahm's dem Bruder, ach!

Antigone.

Unglückliches Geschlecht!

Ismene.

Unglückliche Geschichte!
Antigone.

O zwiefach beseufztes Brüderpaar!

Ismene.

Noch triefend vom Greuel des Zweykampfs!

Antigone.

Schrecklicher Gedanke!

Ismene.

Schrecklicher Anblick!

O Moëra, du quaalenspendende Verderberin.

Und du furchtbarer Schatten des Œdipus,

Und du o schwarze Erinnys, gross ist deine Macht!

Antigonc.

Das hat dein Feldzug dich gelehrt, . . .

Ismene.

Und du hasts zu gleicher Zeit ge. lernt, . . .

Στυχών γὰρ ἐχθρούς, βάνατον είλετ' ἐν σόλει Ίερων ωατρώων δ' όσιος ων μομφής άτερ

1011. suyar] sigyar Rob. Receptæ lectioni favent Vit. Ald. etc.

'Αντιγόνη. देवारे मक्तिमें के कि कि में कि Ισμήνη.

Socos ys rad' avrneiras. 'Autiyoun.

ὀλοά λίγειν.

'Ισ*ι*εήνη. όλοὰ δ΄ ὁρᾶν. Αντιγόνη.

iù 55 6405 . . .

iù zazá

Αντιγόνη. δώμασι, καὶ χθονὶ, ωρὸ σάντων δ' ἐμοί.

'Ισμήνη.

ià, ià, xaì πρόσω γ' έμοί. Αντιγόνη.

โรนท์ขท. ὶὰ δυσπότμων κακῶν, ἄναξ Έτεοκλεις, άςχηγέτα. Αντιγόνη. ιω πάντων πολυπονώτατοι. 'Iσμήνη. ιω δαιμονώντες έν άτα. 'Αντιγόνη. iù, iù, wou ope Snoomer x Boros :

'Ισμήνη. ได้, จัสวย จานเตรสจาง. 'Αντινόνη. દેશ દેશ कामक स्वत्रहों सर्वहरणक्य.

> IN SCENAM XII. v. 1007-1055.

Venit præco a Senatu missus, ejusque auctoritate Eteoclem honesto funere sepeliri, Polynicem vero ut patriæ hostem insepultum abjici jubet. Cui Antigone fortiter repugnat, seque vel invito senatu fratrem sepulturam esse denuntiat.

1007. δοκούντα sunt ea quæ facienda esse censuit senatus, dogavra, quæ decrevit; (das Gutachten und den Schluss) Show T. K. T. Teofoules, The-

banorum senatus.

Antigone. Da du vor unsre Mauern rücktest! Ismene.

Da du dich ihm entgegenstelltest. Antigone.

Schrecklicher Gedanke!

Ismene. Schrecklicher Anblick!

Antigone. O Drangsal .

Ismene. O Leiden!

Antigone.

Das unser Haus und Land, und mich vor allen trifft!

Ismene.

O weh! und mich nicht mind trifft. Antigone.

O Polynices, der du dir dein Recht Zu erkämpfen kamst, und drüber selbst erlagst.

Ismene. O Fürst Eteocles, der du Zuerst dis Unglück stiftetest!

Antigone. Unglücklichste der Sterblichen!

Ismene. Ihr, die das Schicksal rasen machte! Antigone.

O weh, wo werden wir sie nun begraben!

Ismene. Ach, an der ehrenvollsten Stäte!

Antigone. So wird dann neben dem Vater sein Herzleid schlafen!

1009. Έτεοκλέα-τόνδ. Τόνδι sic pronuntiatur, ut digito simul Eteoclis cada ver monstraret præco. in inin x 9000s, propter ejus in patriam terren fidem ac benevolentiam. yas pila 14. raszapal, humatio mortuis exoptabilis. Quam miserum autem veterum opinione fuerit, sepultura carere, quamque atrox iis visum sit justa humatione prohiberi, neminem fugit,

1011. ruyar cum emphasi, hostos exosus, sevus in hostes, i. e. fortiter eos

oppugnans.

1012. sq. ingar-zader. Petrin vero sacris pietatem præstans honesta

Τέθνηκεν, οδπες τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν. Ούτω μεν άμφι τοῦδ' ἐπέςαλται λέγειν. Τούτου δ' άδελφον τόνδε Πολυνείκους νεκρον 1015 *Εξω βαλεῖν ἄθαπτον, άρπαγὴν κυσὶν, 'Ως οντ' άνας ατήςα Καδμείας χθονός, Εί μη θεών τις έμποδών έςη δοςί Τῶ τοῦδ'. ἄγος δὲ καὶ θανών κεκτήσεται Θεών σατρώων, ους άτιμάσας όδε, 1020 Στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλών, ήρει σόλιν. Ούτω σετεινών τόνδ' ύπ' οἰωνών δοκεῖ Ταφέντ' ἀτίμως, τοὐπιτίμιον λαβεῖν Καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα, Μήτ' όξυμόλποις ωςοσσέδειν οἰμώγμασιν, 1025 Είναι δ' άτιμον έκφορας φίλων ύπο. Τοιαύτ' έδοξε τώδε Καδμείων τέλει. 'Αν. 'Εγώ δὲ Καδμείων γε ωρος άταις λέγω, "Ην μή τις άλλος τόνδε συνθάπτειν θέλη, Έγω σφε θάψω, κανα κίνδυνον βαλώ, 1030

1017. Καδμείως Καδμείων Ald. Rob. Vict. Καδμείας Brunck. dedit e Reg. A. 1019. ἄγος] ἄτος Mosq. 1. et supra schol. ἔνείδος. 1021. ἤρει πόλει] ἤρόπολεν mendose Ald. 1026. εἶναι δ΄ ἄτιμον ἄτιμον δ΄ εἶναι invite metro Ald. Turn. ἄτιμον εἶναι δ΄ Rob. Vict. etc. Concinniori ordine Brunckius voces transposnit. 1028. γε abest Ald. Rob. 1029. ἢν μλ] εἰ μλ Ald. 1030. κὰνὰ κίνδυνον

morte occubuit, sicut juvenes occumbere decorum est.

1015. τόνδε Π. νεπρόν. Iterum δει-

xTIRES pronuntiatur.

1016. ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἀςπαyn zuriv. Solennis in hac re loquendi formula erat, inhumata corpora volucribus et feris relinqui; jam ex Homero nota. " Varie hoc efferunt reliqui tragici. Soph. Antig. v. 211. έఞν ἄθαπτον, καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας, καὶ ໝອດຮ ຂບາພົກ ຂໍດີເຮດ້າ. Eurip. Phen. 1624. εκδάλλετ' άθαπτον πποδ' δρων έξω χθονός. ν. 1628. ἐᾶν ἄκλαυςον, ἄταφον, οίωνοῖς βοράν. Sophocl. rursus in Antigone ν. 29. ἐᾶν ἄκλαυςον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκύν Δησαυρόν έσορωσι πρός χάριν βοeas. Unde videtur mutuatus Euripides in Suppl. v. 282. μη ἀτάφους χάρματα θηρών παίδας κατίδης." Αbresch.

1017. sqq. ws ovr - Tovo. Ut qui

urbem agrumque Thebanum vastasset, nisi deorum aliquis ejus armis obstitisset.

v. 1019. ลังจร— มะนาท์จะสม ปะลัง สน-รอุขุลง. Et post mortem etiam inexpiabili patriorum deorum religione constrictus tenebitur.

1021. ήρει πόλιν. Non cepit urbem, sed capturus fuit.

1022. sqq. «υτω—λαξιίν. Ita senatus censet, dignum eum esse, qui inhoneste a volucribus sepultus, pænam facinoris luat.

1024. καὶ—χωρώματα. Et sequi eum vetat libationum in tumulo effundendarum officium. cf. Choeph. v. 85. et Pers. 608. s. 10.

1026. είναι—υπο. Eumque nonore funeris ab amicis elati privandum esse. 1030. sqq. εγώ σφε 9άψω, κάνὰ κινΘάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν, οὐδ' αἰσχύνομαι Εχουσ' ἄπις ον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὖ πεφύκαμεν, Μητρὸς ταλαίνης, κἀπὸ δυςήνου πατρός. Τοιγὰρ Θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν Ψυχὴ, βανόντι ζῶσα, συγγόνφ φρενί. Τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάς ορες Λύκοι σπάσονται: μὴ δοκησάτω τινί. Τάφον γὰρ αὐτὴ καὶ κατασκαφὰς ἐγιὸ,

1035

βαλῶ] κῷν ἀκίνδυνον λάδω Mosq. 1. κῷν ἀκίνδυνον βάκλω Mosq. 2. κθὰ ἀκίνδυνον βάλω Ald. cum vitio typogr. κῷν εἰς κ. βαλῶ Rob. Receptam lectionem præferunt Turn. Vict. etc. 1031. τὸν ἱμὸν οὐο αἰσχύνομαι] τὸν ἱμὸν ο ὁο αἰσχύνομαι] τὸν ἱμὸν ο ὁο αἰσχύνομαι] τὸν ἱμὸν ο ὁο αἰσχύνομαι] κοὶν αἰσχύνομαι Rob. 1038. δαάσονται] Ita codd. Regg. Vit. Mosq. 1. 2. vulg. κάσνται. 1039. αὐτὰ] Recepi emendationem Piersoni, Verisimilium i. 3. p. 41. ut referatur ad sequens κ' αὐτὰ. Veritatem lectionis asserui in Comm. ad b. l. Vulgo legebatur in omnibns αὐτῷ.

δυνον βαλώ, Βάψασ' άδελφον τον έμον. Ego eum ipsa sepeliam et scrulto fratre meo periculum subibo. "Eadem Antigone apud Sophocl. in cognomini fabula v. 71. πείνει δ΄ έγὰ Θάψα, παλέι μοι σοῦτο ποιούση Θανιῦ. et in Eurip. Phæniss. v. 1734. δι εἶ με παὶ Θανιῦ χειών σποτία γα παλύψω. Deinde ut hic et infra v. 1071. συνθάπτειν, sic Soph. in Ajac. v. 1398. Tor Sarorta σόνδι συνθάσσειν θέλω καὶ συμπονείν.-In nostri verbis mirifice divexarunt criticos illa κάνὰ κίνδυνον βαλώ. Obfuit scilicet, quod jam aliquoties obstitisse vidimus, præpositio a suo verbo, inter-posito zírdurar, sejuncta, cui si præposueris habebis ἀναβαλῶ κίνδυνον, sensu aperto, pro avaffifu zirdurer, periculum adibo; de qua phrasi vide H. Steph. in Thes. L. Gr. Quod idem dicit in V. L. afferri sine exemplo. piartus zirourer, sensu eodem habes in Eurip. Ion. v. 23. ubi είνδυνον μέγαν jiwrun." Abresch. cf. lex. Æschyl. in v. ἀναβάλλειν.

1031. 30. οὐδ αἰσχύνομαι ἔχουν ἄτιτον τήνδ ἀναεχίαν πόλιι. Neque me pudet
in huc re civitati ejusque magistratui
non obtemperare. "Variis in locis hæc
videtur imitatus Sophocles. vid. Ajac.
v. 1131. 1162. 1346. et sequentes.
γαυτικήν ἀναεχίαν dixit Eurip. in Hec.
v. 607." Abresch.

1033. sq. derrer - surges. Magnam

vim habet communis ille sanguis, e que nati sumus, a matre misera et infekti patre. In v. 1934. ordo verborum hie est: åsed unreds radains sai durins warps.

1085. Jam ipsa generosam animam alloquitur Antigone; Quocirca lubra, 6 anima, cum invito, viva cum mortus, eadem mala participa, in eoque benevlentiam, quæ fraternam necessitudinem decet, demonstra. Θίλουν ἄκοντι, scil. Polynici. Oppositionis autem hæc si est. Mortis periculo se lubens offert Antigone, quam invitus Polynices pertulerat.

1037. sq. τούσου—τινί. Hujus autra corpus nequaquam avidi lupi discrpen; ne mihi hoc fieri quisquam censea. " σπάσοντα, lupis accommodatius. Soph. Antig. v. 264. σημεία δ' οίτο συνούς εξεφαίνετο. Et de codem Polynice v. 1212. πυνοσπάφαντον σώμα Πιλυνοίπους. v. 1093. σπαφάγματα εναχ. adde Eurip. Bacch. v. 339. Hec. v. 1126. Longum iii. p. 89. Parthen. Erot. c. 10. et sic alii complures." Abresch.

un donnaara rivi. rivi cum respectu ad Senatum et præconem, qui SCtum retulerat.

1039. sqq. τάφον γὰς αὐτὰ τῷδι μηχανήσομαι — καὐτὰ καλύψυ. Εςο

Γυνή του τοδοτα, τώδε μη χανήσομαι, 💠 🚟 🤄 Κόλπω Φέρουσα βυσσίνου σεπλώραπος, Κ' αύτη καλύψω μηδέ το δόξη κάλιν Θάρσει, σαρές αι μηχανή δρας ήριος:

Kή. Αὐδω σώκιν σε μή βιάζεσθαι τόδε

'Αν. Αύδω σε μή σερισσά κηρόσσειν έμοί.

Κή. Τραχύς γερκέντος δήμος εκφυγών κακά.

Αν. Τράχων, άθωπτος ούτος ου γενήσετας.

1040. Tos perperam omissum Rob. 1042; undi ru dign undi ru dign vitiose pro undi ru dign Ald. Rob. un di ru dign Turn. undi ru dign walu a conjectura reposuit Brunck. Sed vide Comm. ad li. 1 1047. τεάχυν] τεαχύνισ9' Ald. σεαχύς Rob. σεάχυν' Turn. etc.

enim ipsa, et sola, quamvis mulier sim, sepulcrum huic (fratri meo) et humationem parabo, efferens eum in sinu byssinæ vestis, egoque ipsa eum humo tegam. Sic, recepta lectione, quam Piersonus conjectura indagavit, αὐτή pro αὐτῷ, et τῷδι ad Polynicem relato, h. l. interpretamur. Alia vero ratio Brunckio placuit, qui aura servatum ad Polynicem, τῷδι vero ad κόλσφ v. 1010. γης φίλαι κατασκαφαί terra super cadavere sepulto congesta.

1042. μηδί τη δόξη πάλιν. Neve quis contra sentiat, neve quis contraria decernat. v i. q. v.i v. 1038. Quamquam eadem sententia jam v. 1038. occurrit, repetitione tamen ejus, præsertim aliis verbis enuntiatæ, nolim quemquam offendi, ut quæ fervidum et constantem virginis animum optime deceat. Neque vero, cur ineptam Brunckius hanc versionem judicaverat, neve quis contra sentiat, conjectura assequor. Sicut enim salmousir est contraria loqui, quidni eadem ratione wάλιν δοzer significet contraria sentire s. decernere f cf. lexic. Æschyl. in Πάλο.

1043. θάρσει, παρέσαι μηχανή δραrheus. Confide, aderit efficax sollertia, h, e. credere mihi, non deerit mihi, præco, consilium exsequendi, via et ratio. Germ. Verlass dich drauf, es wird mir nicht an Mitteln fehlen meinen Vorsatz ausuführen. Burgessius Sugern non imperativum, sed dativum a subst. Sápros esse statuit, hoc sensu: Vel ipsa per me sepeliam, ne contra ea sentias. Fiduciæ aderit efficax sollertia; quod: h. l. tamen nimis exquisitum videtur: ne dicam perquam incommode eum legendum censere #áliv +q, contra ea. Brunckins, versibus ita constitutis:

μηδέ σοι δόξη πάλιν.

Βάρσει, παρίσαι μηχανή δρασήριος, iterum Antigonen animum suum alloqui putat; hoc verborum sensu: ne consilium mutes, b anime, confide, non deerit negotium perficiendi opportunitas. Quam quidem emendationem ut ingeniosam esse fateor, ita vulgata lectione ejusque ca, quam dedimus, interpretatione veriorem aptioremque esse, nou concedo. Gallus interpres in Sagou apostrophen ad Polynicem quæsivit, ita vertendo: Oui, mon frere, je te le promets, tu recevras les derniers devoirs.

1044. aidu - robs. Edico tibi, ne in his urbem violes, urbi adverseris. "Sic Sophoel. Antig. 674. νέμωνς βιάζεται, et v. 66. βιάζεμαι σάδε." Abresch. 1045. αὐδα μωί. Edico, ne mihi

superflua pradices. Nobilis Antigones contumacia repetito verbo aida pulcre declaratur.

1046. τεαχύς γι--- κακά. At enim vero asper solet esse populus, qui infortun nium effugerit.

1047. τράχυν, ἄθαστος—γανήσεται. Quantum voles, exaggera ejus asperițatem; non tamen ideo insepultus hic jacebit. reazum recte cepisse nobis videtur Schol. a. sic exponens : λίγε πολλάκις ότι τράχυς έτιν δ δημος. Ροpularibus meis facile succurret Lessin. Κή. 'Αλλ' δι σόλις ςυγεί, σὺ τιμήσεις τάφω;

'Αν. "Ηδη τα τοῦδ' ούχ ήτετίμηται θεοῖς.

Κή. Οῦ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνω βαλείν.

'Αν. Παθών κακώς κακοίσων άντημείθετο.

Κή. 'Αλλ' είς απαντας ἀνβ' ένὸς τόδ έργον ήν.

'Αν. "Ερις ωεξαίνει μύθον υς άτη θεών.

Έγω δε δάψω τόνδε μη μακρηγόρει.

Κή. 'Αλλ' αὐτόβουλος Ίσθ' ἀπεννέπω δ' έγω.

1055

: 1050

ΧΟΡΟΣ. ΙΣΜΗΝΗ.

Ήμ. ΦΕΥ Φεῦ.

1049. εὐπ ἀτετίμηται] εὐ διατετίμηται Ald. Rob. Turn. Vict. etc. εὐ τετίματα: Vit. Nos præcunte Brunckio textum e Grotii emendatione constituimus; nisi quod pro εὐδ ἀτετίμαται Heathio auctore scripsimus εὐπ ἀτ. quod melius ad sensum.

1053. «τεραίνει] «τεραίνει Ald.

1054. Sάψω] Θάψων vitiose Ald.

1055. "εβ'] ἄεβ' Rob.

gianum illud in comædia Minna von Bernhelm; ubi famulus hero vitia ejus crepanti respondet: Machen Sie mich so schlimm, als Sie wollen. Sic h. l. reaxum optine vertas: Mache du das Volk so rauh und barsch, als du willet. Hoc certe venustius arbitror, quam si cum Stanleio vertas: exaspera et n.!

1048. Postquam præco dixerat: Num vero tu eum, quem civitas odit, sepulcro honorabis? respondet Antigone: Nomdum ejus res inhonorate fuerunt apud deos; h. e. adhuc Polynices apud ipus deos in honore fuit, ut me ipusm quoque eum honorare non mirum sit. v. 1049. pro biarse/unrai, quod etiam in Guelf, legitur, optime Grotius restituit invelunrai, cui quidem correctioni etiam Schol. a. favet. (In ed. Burton. affertur illa Casauboni emendatio:

TH dir và roud où diarresiparas dinis: Sed Grotii ratio præferenda.) Sed Grotius scribendum censebat:

ที่อีก rà าะอีรี อ่รี หารว่าเลขาม Sees, quod hunc sensum præbet: adhuc ne apud dess quidem honore suo Polynices caruit; ut non opus fuerit Heathium อ่รับ หารว่าเคตาม reponere, meque eum secutum esse pœniteat.

1050. ευ, βαλιν. Non sane liohore a diis caruit, priusquam nimirum hanc civitatem periculo objiceret. Resta vere Heathius, hase ad splendidam illam Polynicis fortunam, quam exul apud Adrastum, filia hujus in matrimonium ducta, consecutus erat, retulit.

1051. Tallor nază; nazăru dernpsifiere. Mala a fratre passus, mala retribuit; injuriam fratris injuria compensavit.

1052. &\lambda\lambda'\to \text{\sigma}, At hoc ejus facimus, belli scil. illati, cum ad unum tantum, qui eum læserat, Eteoclem pertinere deberet, ad omnes pertimut. Quid
enim commerti erant Thebani, ut una
cum Eteocles illos quoque ulcisceretur?

1053. Abrumpit sermonem Antigone, nolens amplius cum praecone altercari: Omnium dearum Contentie s. "Ess pottrema sermonem finit; h. e. altercationis haud facile est finem atque exitum reperire. Ego vero hunc sepuliam; apage prolisam disputationem.

1055. &\lambda \lambda \lambda -\frac{1}{2}\sqrt{\omega}. At scito te hoe

1055. ἀλλ'—lγώ. At scito te hoe tuopte consilio facero, ego vero veto « prohibeo.

IN SCENAM ULTIMAM. v. 1056-1081.

Postquam nuntius ad senatum, Antigone vero domum ad paranda funci necessaria abiit, solus cam Ismese chorus relinquitur.

1056. sqq. più-serus. Heu, hen,

1065

'Ω μεγάλαυχοι καὶ Φθεοσίγενεῖς
Κῆρες 'Εριννύες, αῖτ' Θίδιπόδα
Γένος ἀλέσατε ωρυμεόθεν οῦτως.
'Ισ. Τί ωάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;
Πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν,
Μήτε ωροπέμπειν ἐπὶ τύμδον;
'Αλλὰ Φοδοῦμαι κἀποτρέποιμαι

Δεῖμα σολιτών.

Τεύ γε μην σολλών σενθητήςων
Τεύξη κεῖνος δ' ὁ τάλας άγοος
Μονόκλαυτον ἔχων θεήνον άδελφῆς
Εῖσιν. τίς ἀν οὖν ταῦτα σίθοιτο;

Ἡμ. Δράτω τε σόλις καὶ μη δράτω

1057. Φθιροιγινική Βαροιγινική Rob. 1061. μάτε] μάποτε Ald. Turn. μάτ Rob. κλάιν Sic Rob. et Brunck. e cod. Reg. A. 1062. ἐπὶ τύμδον [κα] κτύμδον Ald. Turn. ἐπὶ τύμδον Rob. ἐπὶ τύμδον e cod. Reg. A. dedit Brunck. Idem legitur in Mosq. 2. 1067. ματάκλαυταν ἔχων θορίνον] ματοκλαυτάν θράνον ἔχων Rob. 1068. τίς—νέθαιτο] τίς οῦν ταῦτα πείθωτο Ald. Rob. Vict. τές ἀν οῦν τὰ νέθοιτο Turn. Receptam lectionem Brunckius dedit e Regg. 1069. δράτω τόλιε] δράτω πόλιε Ald. Turn. δράτω δι πόλιε Turn. τε post δράτω inserendum esse vidit Canter.

b superhe exsultantes et generi exitiosa fatales Furia, qua funditus hunc in modum exstirpastis Edipi genus, omni scilprole mascula exstincta.

1060-1064. Tí Tágu ;- Tolitür. " Hanc juer ambo codd. Regg., editiones Aldi et Turnebi, Ismenæ tribuunt, quod recte factum ipsa demon-Statim recitato v. strat sententia. 1054. e scena discedit Antigone, minime consilii dubia, nec ulla re a sepeliendi fratris proposito deterrita, cui neutiquam isti versus convenire pos-Quis illis primus Antigones personam præfixerit, ignoro; sed commentum sane dignum erat, quod calculo suo Pauwius comprobaret. Eos Heathius non absurde Semichoro tribuere videtur. Sed aptior est Ismenæ persona."

Hactenus Brunckius V. D., cui de Autigone prorsus assentior; idem vero an non potius Semichoro hi versiculi tribuendi sint, dubitandum censeo. Nimirum utramque sororem Polynicis funus comitari voluisse, nen est credibile propteres quod Eteoclis funus sororis comitatu prorsus caruis-

set, quod certe fieri non debebat. Itaque cum et supra Antigones querelæ ad Polynicem, Ismenes autem ad Eteoclem pertinerent; Chorus sibi persuasisse videtur, Eteoclis funus Ismenen cum ceteris civibus, Polynicis vero solam Antigonen prosecuturam. Adeoque sive Ismene cum Antigone discesserit, quod mihi quidem verisimilius est, sive cum Choro in scena permanserit, hoc tamen colloquium. nihil interpellante Ismene, inter unum alterumque Semichorum agi videtur, ut sensus horum verborum hic sit: Quid agemus? quid faciemus? quid moliemur? Quo modo enim sustinebimus, 6 Polynices, te nec deflere, nec ad sepulcrum comitari. At at, timemus scilicet, terribilesque civium minas refugi-

1065. Respondet alter Semichorus:
Tu quidem, ô Eteocles, multos qui te lugeant habebis; ille autem infelix absque
luctu, sola unius sororis lamentatione
honoratus abit; soil. in Orcum. Quis
igitur his acquiescet?

1069. sqq. dedru-dinaus. Sive igitur civitus, ca que Polynicen lesse hane-

Toug nhalouras Hodupsingu.
Ήμεῖς μὲν ἴμεν, καὶ ξυνθάψομεν
Αίδε ωρόπομποι. και γάρ γενεά
Κοινὸν τόδ' άχος, καὶ ωόλις άλλως
"Αλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.
Ήμ. Ήμεῖς δ' ἄμα τῷδ', ϣσπερ τε ϖόλις
Καὶ το δίκαιον ξυνεπαινεί.
Μετά γάρ μάκαρας καὶ Διὰς ἐσχύν,
Οδε Καδμείων ήθηξε σόλιν
Μή 'νατραπηναι, μηδ' άλλοδαπών
Κύματι φωτών
Κατακλυσθήναι ταμάλιςα.

1071. μὶν] γὰς Ald. Tura. μὶν γὰς Rob. ἔυνθάψομεν] συνθάψομεν Rob. 1073. ἄχος] ἄχθος Rob. ἄκος in edit. Stanl. vitium typographicum est manuamm et Glass, propagatum. ἄλλος] εὐκ ἄλλος Rob. 1075. ὅστις τες Δία. 1079. μὴ ἀκτρεπῆναι] μὰ ἀκατρεπῆναι Αιά. μὰ ἀκατρεπῆναι Rob. 1081. ταμάλεςα] τὰ μάλιςα Ald.

rantibus minata est, perficiat, sive non perficiat, nos certe ibimus, ct una cum Antigone funeris comites erimus; communis enim est generis dolor; l. e. hic luctus ad universam Thebanorum gentem pertinet: nec civitas in iis, que justa sint, definiendis semper sibi constat, sell alias aditer de iis statuere solet.

1075. sqq. hais—rapalesa. No vero hujus (Eteoclis) funus prosequemu, sicut et civitos et jus fasque precipit. Nam post immortales deos, et Jovis virtutem hic potissimum tuitus est Cadmerum urbem, ne everteretur, et peregrinorum militum fluctibus abrucretur.

1070

1075

1080

ΤΕΛΟΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΎ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

SEPTEM ADVERSUS THEBAS

EXCURSUS I.

FABULÆ ŒDIPODIÆ VARIETAS ET VICISSITUDO.

I. AIUS, Labdaci filius, rex Thebanorum, Jocastam , secundum quosdam Creontis , secundum alios Menœcei filiam in matrimonium duxit. Epimenides vero deum Eurycleam Ecphantis filiam duxisse tradidit; alii utramque, Eurycleam, et Jocastam, uxores habuisse.

Cum igitur Laius prole conjugium carere ægre ferens Apollinis oraculum consuluisset, responsum tulit, quod eum a procreandis liberis absterreret. Æschylus ter eum monitum ab oraculo esse fingit, si sine liberis moreretur, patriam salvam fore. Alii diserte ei prædictum memorant, si filium gigneret, eum qui nasciturus esset parricidam futurum. Addit etiam Euripides , universam ejusdomum sanguinolenta cæde interituram.

Causæ, cur oraculo non paruerit Laius, varie narrantur. Oblivioni Diodorus culpam tribuits; Euripides libidini et ebrictatia; Apollodorus quoque per ebrictatem cum uxore concubuisse scribit. At Æschylus, malis et imprudentibus amicorum consiliis rermotum esse, ut oraculum negligeret. Non defuerunt tamen, qui Laii cædem a Pelopis diris repeterent, quibus hic illum, filio Chrysippo, cujus amore incensus esset, rapto, devovisset.

Natum sibi e Jocasta infantem, Laius pastori cuidam trajectis ferrea fibula

aliis Epicastam, Homer. Apollo-dor. lib. iii.

Diod. Sic. lib. iv.

Eurip. Phoniss. v. 10.
Schol. ad Eurip. Phon. v. 13.

[·] Apollodor, lib. iii,

of Phoniss. v. 20. Sic et Diodor. Sic. lib. iv. p. 266. ed. Rhodom.

s ibid.

Schol, ad Eurip. Phoniss. v. 66.

pedibus exponendum dedit, a quo quidem in Citherone monte expositus et. Hanc fabulæ partem silentio præteriit Æschylus in hac tragædia; adhibuerast vero Sophocles ^k et Euripides ¹.

Expositum Laii infantem Polybi Corinthiorum regis bubulci ad Peribean illius uxorem contulerunt, quæ acceptum ab iis puerum ut proprium puerum educavit, Œdipumque a pedum tumore nominavit ...

Adultus interea Œdipus, ob invidiam ab æqualibus, quod sparius esset, conviciis lacessitus, cum a Peribœa, quid verum esset, cognoscere non posset, Delphos profectus est, de veris parentibus Apollinem interrogaturus. A quo, me in patriam rediret, monitus, quod ei fatale esset, patrem occidere, et cum mate concumbere; Œdipus, quod se ab iis, qui dicerentur, prognatum esse crederet, Corinthum redire noluit; cumque per Phocidem veheretur, anguta quadam in via Laio ejusque præconi Polyphontæ occurrit; cui cum Polyphontes ut de via cederet, imperasset, altercatione orta, tandem Œdipus Laium et Polyphontem interfecit. Æschylus hoc factum leviter tangit v. 754.

Post cum Sphinx illa cives Thebanos infestaret, eamque Œdipus sustaliset, rex Thebanorum declaratus, Jocastam uxorem ducit. Pherecydes autem promotize prodiderat, Œdipum e Jocastae comubio Phrastorem et Laonytum, qua Minyis et Ergino occisi sint; postea vero ex Euryganeæ conjugio Antigona, Ismenen, Eteoclem et Polynicem suscepisse. Mortus denique Euryganeæ dipum cum Astymedusa Stheneli filia nuptias contraxisse.

Edipus, postquam piacula, quamvis ab inscio et imprudeute sibi control cognoverat, secundum Æschylum, filiis regnum invadentibus Thebis profugi, atque antequam in exilio moreretur, eos diris devovet, utque ferro de regno de certarent, precatur. Id eum Æschylus propterea fecisse fingit, quod filis ol nimiam regnandi libidinem succensuerit. cf. quæ diximus ad v. 787. sqq. Sophocles vero in Œdipo Coloneo a hanc causam affert, quod filii patrem para pulsum nec retinuerint, nec defenderint, eumque exulem nec auxilio sublevint, nec vitæ subsidia præbucrint. Euripides in Phænissis ob turpitudinem incestuosi cpm Jocasta connubii Œdipum a filiis custodia inclusum fuisse, nams, ideoque eum animi ægritudine laborantem diras filiis imprecatum esse. Ineptam vero dirarum causam a cyclicæ Thebaidos auctore confictam, jam supa e Schol. Sophocl. commemoravimus ; qua tamen haud scio an etiam ineptior si,

Phœniss. v. 24.

k in Œdip. Tyr. v. 1135. sqq.

Eurip. Diodor. Sic Apollodor. Il.

Sic Apollodorus, et Euripides, paucis aliter informatis. Il. cc. Consentit etiam Diodorus.

Fabulam illam de Sphingis enigmate Æschylus præteriit, tantumque
 eam évagrafárðgar ab Œdipo subla-

tam esse memoravit.

P teste Schol. ad Eurip. Phenis. v. 53.

v. 417. sqq. v. 65. sq. Similiter fere Stat. Thebaid. i. 238. sqq. Fulgentius swem Œdipi diras silentio præterit, ib. 67. 68.

ad v. 785. p. 364.

gram Athenseus e ex alio Thebaicorum scriptore affert, Ædipum filios ideo exseexemtum, quod sibi pocula, que aversatus esset, apposuerint.

Æschylus Cdipum ante filios mortuum esse, Sophocles vero et Euripides iis Europerstitem fuisse; et ille quidem jam ante horum cædem exulasse, hic vero dema um occisis iis a Creonte Thebis expulsum fuisse finxit.

De mortis genere et sepulcro haud magis inter se consentiunt auctorea.

Sunt qui se ipsum occidisse perhibeant "; alii morbo et mœrore exstinctum narmant ". Sepulcrum Œdipi Æschylus quidem Thebis ponere videtur. cf. v. 916.

1004-1006. At Pausanias intra septum Areopagi Athenis Œdipi monumentum, eoque ossa ejus Thebis deportata fuisse scribit ". Aliam vero fabulam satis prolizam contexuit Lysimachus, quam refert Schol. ad Sophoci. Œdip. Colv. 62.

In Polynicis sepultura, que, cum a scuatu Thobanorum vetita esset, Antigomæ occasionem pulcherrimam facit amabilem fratris amorem, egregiamque animi indolem demonstrandi, æmulos habuit Æschylns Sophoclem in Antigone, et in Phænissis Euripidem, corumque ingenia, ut quid in sodem argumento efficere possent, experirentur, excitavit.

EXCURSUS II.

DE TRAGŒDIÆ SEPTEM ADVERSUS THEBAS CONSILIO ET ADORNATIONE.

Cum Æschylus alias etiam historiæ Thebanæ partes deperditis fabulis, Laio, Sphinge, Œdipo, complexus fuerit, nihil aliud sibi in hac tragædia proposuisse videtur, quam ut tristissimi belli inter fratres coorti, mutuæque eorum cædis imagine spectatorum animos terreret, misericordiaque afficeret. Quod quidem consilium ita exsecutus est, ut simul "Apros µ1500, ut ipse ait apud Aristophaneu, b. e. bellici strepitus plenissimum drama redderet, omniaque pericula, quæ urbi ab hostibus oppugnatæ impendere solent, elegantissimis coloribus expinxit.

Et que in singulis quidem fabulæ partibus, Choricis præsertim canticis vis es rehementia insit, supra jam suis locis breviter lectorem admonuimus. Universa autem actionis maxima simplicitas est; nec tamen ea, que in jejunitatem abeat, aut spectatorem non satis teneat, atque afficiat. Quod ille quidem hoc artificio

^{*.} Deiphosoph lib. xi. c. 3. p. 465. ad. Casaub.

^{*} Fulgent. fab. 242.

^{*} In hanc partem concedere videtur Apollodor. lib. ii.

consecutus est, quo ne uspiam sine quodam animi affectu sententiose dicerent personæ, sed ut ubique spem, aut metum, fiduciam, aut desperationem, tristitiam, animique vel contractionem vel elationem dictis exprimerent, claboravit-

Eteoclem fortem, laudis et honoris avarum, in rebus gerendis promptum, in reperiendis adversus hostem præsidiis alacrem et sollertem, ceterum etsi non contemtorem deorum, tamen a nimia superstitione, muliebrique: religione alienissimum effinxit. Choricæ virgines trepidæ sunt ac sollicitæ; humanis opibu parum confisæ omnia a divini numinis auxilio exspectant, ideoque in deorum dearumque veneratione maximam solatii præsidiique partem ponunt. In congressu quem Eteocles cum fratre initurus est, Chorus nihil aliud, quam piacui atrocitatem, ille nil nisi quod imperatoris laus et officium postulet, spectandum existimat.

Chorus nihil, quod non cum proposito apte coherest, eique conducat, intercinit. Prima enim deorum dearumque invocatione in tanto urbis discrimie, nihil est opportunius. Deinde que sequitur cum Eteocle altercatio, non solun idoneam timoris excusationem habet, sed etiam quam alte eorum animos oppresserit, perspicue demonstrat, ut cum eum maxime celare et condere cupiant, ægre tamen id efficere valeant, identidemque succumbant. Postquam recessit Eteocles, quid erat, in quo aptius versarentur, quam periculi quod imminebat magnitudo? Itaque magna cum animorum perturbatione urbium ab hostibu expugnatarum calamitates decantant. Tum Eteoclis colloquium cum nunio, quam quisque portam Argivorum ducum sortitus sit, narrante, nunquam moleste interpellant, sed idoneis locis pauca adjiciunt, e quibus patrize amorem, et in cives suos benevolentiam intelligas. Ipsum vero Eteoclem, postquam a singulari cum fratre certamine frustra omnibus modis abducere conati sunt, eumque perinacem et in proposito perseverantem ad crudele prælium abire viderunt, in hejus piaculi atrocitate, Œdipique dirarum tristissimo eventu deplorando versantur. Accepta autem fratrum cæde funebrem lessum canunt, doloris ac lucius plenissimum, in quo nihil quod fucatum sit, aut longe petitum, aut temere arcessitum, nihil nisi quod flebili rerum eventu dignum sit, audias. Ex quo intelligitur, Choricas hujus tragœdiæ partes multum Euripideis in Phœnissarum fabu la præferendas esse, ut in quibus multa sint aliena, quæ nemo ut a Choro iste loco ac tempore dicerentur, exspectaverit.

Attamen Euripides prolixam illam hostilium imperatorum, eorumque, quoi adversus illos missurus esset Eteocles, enarrationem in Æschyli tragædia vituperasse videtur. Nam in Phæniss. v. 768. (763. ed. Brunck.) Eteoclem, qui se hostium ducibus adversarios missurum esse professus erat, hæc addere jup sit:

*Ονομα δ' έκάσου διατριδή πολλή λέγριν *Εχθρών ύπ' αύτοϊς τιίχεσιν καθημίνων.

Quibus quidem versiculis teste Schol. Didymus eum ad Æschyli rationem 10

spexisse putabat. Veruntamen incertum hoc est, a conjectura ductum; et ai verum esset, Euripidis reprehensio facile dilui, justisque argumentis convinci posset. Nam nihil interea, dum Eteocles cum nuntio colloqueretur, ab hostium incursu timendum esse, spectatoribus, qui Eteoclis primum sermonem audivissent, ejusque vigilantiam et prudentiam cognovissent, satis persuasum erat; et ipsa hujus colloquii, quamquam paulo prolixioris, celeritas, impediebat, quo minus, si quid in ea re a verisimilitudine alienum esset, id a theatro animadverteretur.

Clypeorum vero descriptiones non otiosæ sunt, sed ita conformatæ, ut hostilium ducum animos et consilia prodant; ut in his iterum Æschylum Euripide
superiorem judicem. Hic enim nuntium qui prælii jam commissi eventum narrat, imperatorum quoque insignia describentem induxit; sed ita ut nec ipsa insignia eandem, quæ in Æschyleis cernitur, inventionis calliditatem prodant, et
eorum descriptio prorsus alieno loco, ubi ea rescire nihil spectatorum intererat,
temere intrusa tædium audientibus objiciat.

Æschylus vero nihil hic inepte molitus est; omniaque quæ parum decora aut minus consilio idonea essent, e fabula circumscripsit, eoque dicendi genere usus est, in quo descriptæ personarum vices pulcherrime servarentur, nec unquam, si ab uno duobusve locis discesseris, magnitudinis et gravitatis consectatio inflatam ac tumentem efficeret orationem.

Ceterum Aristosles, Athenæo auctore, testatus est, hujus fabulæ actionem etiam ab arte Telestæ, quo ad choreas utebatur Æschylus, magnum lumen habuisse, ut qui res a septem ducibus gestas saltatione callidissime expresserit*; qua de re in apparatu historico copiosius agemus.

Deipnosoph. lib. i. p. 22. ed. Casaub.

IN

ESCHYLI

PERSAS.

ÆSCHYLI

PERSAS.

ARGUMENTUM TRAGŒDIÆ.

Cum Xerxes et mari et terra bellum Gracia illaturus, cum tantis cam copies invasisset, quantas neque antea quisquam habuerat, neque postes habuit, ingentem per omnes imperii provincias juvenum virorumque vastitatem effecerat. Quam quidem solitudinem primo hujus traggedize ingressu . Sones, quibus Xerxes domus rerunque suarum custodiam tradiderat, multis vechis queruntur; ac breviter b populorum, qui regem ad bellum secuti erant, corumque ducum nomina recensentes, suspensos sibi ac sollicitos animos esse significant, quanam futura sit regis fortuna, cogitantibus. Etsi enim e tam immenso exercitui, qui torrentis ritu universam Græciam inundabat, nemo videbatur futurus esse, qui obsistere posset, suspicabantur tamen senes, ne divini aluminis invidia a magna Persis clades pararetur. Hæc igitur illis animo volventibus, Atossa s, mater Xerxis, Darii vidua, in scenam prodit, cum alias anxia futuri f, tum hesterna nocte, luculento somnio, quod mala regi portendere videbatur, majorem in modum perturbata. Quod cum illa senibus narrasset s, bi quidem non id agunt, at visum illud regine oblatum interpretentur, sed tantum, ut deos supplicationibus adeat, terræ inferisque libationes offerat, imprimisque, ut regem Darium, cujus speciem noctu vidisset, precibus sibi benevolum ac propitium reddat, exhortantur h. Acquiescit in consilio regina, et quædam de Athenarum situ, fortuna, viribus exquirit i. Ecce autem nuntius accurrit anhelans, totumque Persarum exercitum deletum esse clamat 1. Chorus ejus clamoribus suos quoque

[•] v. 12. sqq. • v. 15. sqq. • v. 85. sqq. • v. 91. sqq. • v. 147.

v. 157. sqq.
v. 174-212.
v. 213-223.
v. 224. sqq.
v. 247. sqq.

genitus vocesque lamentabiles miscet 1. Atossa autem tanti tamque subito allati mali terrore primum attonita et obstupefacta, tandem ipsa quoque silentium rumpit =, paululumque, ubi Xerxis vitam salvam esse accepisset, recreata =, fusius de rebus Persarum male gestis exponentem nuntium audit . Finita ejus narratione, regina quid in hac rerum adversitate senes facere velit, edicit »; deinde ea, quæ inferiis necessaria essent, paratura intro abit. Chorus interea luctum tot viduarum, maritis parentumque filiis orbatarum prosequitur, talemque civium ac navium jacturam deplorat q. Redit Atossa, seque jam ad Darii sepulcrum libaturam ostendit *; senibus autem, ut ejusdem regis umbram carminibus evocent, quo eam de rebus suis consulere possint, persuadet . Itaque illa ad inferias peragendas, hi ad carmen lamentabile, quod ab inferis Darium Quibus rite perpetratis surgit ab inferis anims educeret. convertuntur t. Darii ", et quid acciderit, sibi narrari jubet. Accepta vero Xerxis clade, partim eam fati necessitati, partim ipsius filii culpæ tribuit x, quippe qui cum alias tum præsertim Hellesponto vincula injiciendo, superbius se gessisset, quam ut effugere posset ultionem deorum. Deinde quid de relique exercitu futurum sit, et quantum etiamnum supersit calamitatis, vaticinatus, unicum Persis malorum remedium esse docet, si memores Athenarum et Græciæ suis se finibus contineant, belloque adversus Græcos gerendo prorsus abstineant 7. Postremo senibus ut Xerxem admonitionibus corrigant, Atossæ autem, ut cum vestibus decoris filio obviam eat, eumque consoletur, præcipits. Quo facto ad inferos redit. Atossa deinde umbræ mariti dicto audiens, vestes filio quassitum domum regreditur. Chorus in laudes Darii excurrit . Scens ultima Xerxes ipse advenit, qui non solum, quantum ipsum fortunæ suæ pigeat ac posniteat, libere proloquitur, sed etiam Chorum ad societatem doloris provocat. Ita mutuo gemitu, planctu, dolore tragodia finitur-

Scenæ dramatis novem sunt. Prima, quam Chorus agit v. 1—152. secunda, Chori et Atossæ colloquium, v. 153—246. tertia, quæ nuntil narrationem complectitur, iisdem in scena manentibus v. 247—529. quarta, Chori canticum v. 530—596. quinta, redeuntis Atossæ cum Choro confabulatio, hujusque carmen quo Darium evocant, v. 597—677. sexta, quæ Darium ab inferis evocatum sistit v. 678—839. septima, breve Chori et Atossæ diverbium v. 840—848. octava, Darii præconium a Choro cantatum v. 849—904. ultima, communes Xerxis e bello redeuntis Chorique eum salutantis lamentationes continet v. 905—1068.

```
1 v. 254-287.
```

m v. 288.

n v. 298.

e: v. 300. sqq.

P v. 525.

⁴ v. 530-596.

^{*} v. 597-617.

[•] v. 618-621.

t v. 621-677.

^{*} v. 678.

[≠] v. 736. sqq.

y v. 787. sqq.

^{*} v. 829.

[.] v. 849-904.

• FABULÆ PERSARUM FUNDUS, PERSONÆ, ITEM SCENÆ LOCUS, TEMPUS, ORNATUS.

In historia belli Persici, e qua tragodiæ hujus argumentum sumsit Æschylus, multa esse, in quibus poëta ab historicis, nominatim Herodoto, dissentiat, facile deprehenditur; sive quod Phrynichi Persas in nonnullis fabulæ partibus imitatus fuerit; sive quod suo potius ingenio, aut famæ, quam certis historiæ testimoniis obsecutus; sive quod in quibusdam rebus, ea quæ ipse vidisset aut audivisset, aliorum narrationi anteposuerit, ut qui non solum Marathoniæ puguæ, sed etiam prællis Salaminio et Platæensi non sine magna virtutis laude interfuisset. Primum igitur in populorum sub Xerxe stipendia merentium, ducumque et imperatorum nominibus parum ei cum Herodoto convenit. Herodoto enim si credimus in exercitu Xerxis

Persis præfuit	Otanes Amastris fil.
Medis	Tigranes
Assyriis	Octanes Artochæi fi
Bactriis	Hystaspes
Indis	Pharnazathres
Parthis et Chorasmiis	Artabazus
Sogdis	Arzanes
Gandaris et Dadicis	Artyphius
Caspiis.	Ariomardus
Sarangis	Pherendates
Pactyis	Atragates
Utilis	Arsamenes
Myris et Paricaniis	Tiromitres
Arabibus et Æthiopibus	Arsames
Afris	Masanges
Paphlagonibus et Matienibus	Dotus
Mariandenibus, Ligyibus et Syris	Gobryas
Phrygibus et Armenis	Artochmes
Lydis et Mysis	Artaphernes
Thracibus	Bagassaces
Moschis ac Tibarenis	Ariomardus
Macronis et Molinoccis	Artayetes
Mariis et Colchis	Pherendates
Allarodiis et Laspiris	Masistes
Jusularum maris Erythræi incolis	Mardontes.
,	•

b Lib. vii. cap. 61. sqq.

Præter hosce singulorum populorum præfectos sex alios, qui summæ rerum præerant in exercitu terrestri, nominat Herodotus, Mardoniume, Trintatachmen, Smerdonen, Masisten, Gergin et Magabyzum. Summi vero classis præfecti Herodoto teste fuere Ariabignes, Prexaspes, Megabyzus, Achæmenes; quorum sub auspiciis Sidoniis przerat Tetramnestus, Tyriis Mapen, Aridiis Nerbal, Cilicibus Syennesis, Lyciis Cyberniscus, Cypriis Gortus, et Timonax, Cariis Histizus, Pigres, et Damasithymus. Quorum nominum paucissima apud Æschylum occurrunt. Neque vero multa eum omisisse mirandum esset, utpote qui tragædiam, non historiam scriberet; sed hoc tamen mirum est, Æschylum multa ducum nomina memorare, quorum nullam Herodotus mentionem fecerit. Qua quidem re adducor fere ad suspicandum, poëtam nostrum, ut Scholiastæ quoque visum est, pleraque illa ducum nomina suopte ingenio finxisse.

Deinde in causis expeditionis a Xerxe susceptæ tradendis historiæ veritaten paulisper inflexit Æschylus. Nihil enim de Darii consilio Græciam novo bello persequendi, Atheniensesque ulciscendi tradidit d, quod ille exsecuturus erat, nisi morte præpeditus fuisset. Et quamquam v. 244. Chorici senes cladis a Dario apud Marathonem acceptæ quasi prætereuntes mentionem injiciunt, tamen et ipsum illud clarissimum Marathonis nomen silentio tegunt, et alibi sc de Dario loquuntur, quasi semper ille invictus discesserit, nec umquam qua incepisset, sinistre ei evenerint. Herodotus porro Xerxi primum animum a bello Græciæ inferendo alienum fuisse narrat e; post eum a Mardonio incitatum, frustra renitente Artabano, consilium cepisse belli gerundi; cujus cum eum ponituisset, tamen eum viso nocturno sæpius oblato, cui Artabanus quoque conceserit, confirmatum, in hac sententia perstitisse, ut sibi nihil utilius ac gloriosius fore putaret, quam cum Atheniensibus ex universa Græcia belligerare. Æschylus vero Xerxi amicos desidiam atque ignaviam exprobrasse, horumque opprobriorum stimulis, exemplo quoque patris proposito, eum ad bellum adversus Græciam suscipiendum excitasse fingit. Itaque et bellum adversus Egptios ante quam Græciam invaderet, feliciter a Xerxe gestum f, alto apud E. schylum silentio premitur. Denique in serie regum Persiæ ducenda aliquantum Æschylus ab historicorum monumentis discedit, qua de varietate narrandi aptior erit in Excursu ad v. 762. hujus tragædiæ dicendi locus.

Personæ dramatis præter Chorum, quatuor sunt, Atossa, nuntius, umbra Darii, Xerxes. Chorus constat senibus, principibus viris et summo loco natis, quibus Xerxes curam rei publicæ ac domesticæ demandaverat. Septem eos regni proceres fuisse suspicatur Stanleius; sed de numero incerta res est. Atosse, Darii vidua, mater Xerxis, id temporis jam provectioris ætatis erat. Nuntins non ex corum numero est, quos Xerxem per certa stationum intervalla disposuisse scribit Herodotus, sed ipse rerum gestarum testis. Darius autem Hyst-

[•] Herodot. lib. vii. cap. 82.

e lib. vii. c. 5. lib. vi. cap. 4. f lib. vii. c. 7.

spis filius annis ante Persarum cladem mortuus erat. Ejus umbram ab inferis evocatam spectatoribus ostendit Tragicus noster, in quo eum ob generosam nova inveniendi audaciam jam antiqui scriptores laudant. Xerxen denique non solum, sed comitantibus forte paucis asseclis, mutis personis, scenam ingressum esse conjicio. Agitur autem fabula Susis, ante regias ædes; quas a dextro aut sinistro latere scenæ repræsentatas fuisse, credibile est, ita ut a postica ejus parte Darii sepulcrum spectatoribus ostenderetur.

Diei tempus nuspiam in hac tragcedia diserte notatur. Actionis tamen initium ante meridiem poni exinde colligitur, quod Atossa somnii quod superiore nocte viderat, narrationem non videtur in postmeridianum tempus distulisse.

Scenam ædibus ac Darii monumento decoratam fuisse, res ipsa docet. Quonam vero schemate Æschylus usus fuerit ad histrionem qui Darii umbram imitabatur, vestiendum, non constat. Illud certum est, eum habitu quoque spectri quandam similitudinem præ se tulisse. Machinis quoque locum fuisse conjicio, quibus extolleretur Darii persona, eum surgeret ab inferis, ac ad eosdem rediens, deprimeretur.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

 $\Pi E P \Sigma A I.$

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ. ΑΓΓΕΛΟΣ. ΔΑΡΕΙΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ. ΞΕΡΞΗΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΕΡΣΑΙ.

XOPOΣ.

ΤΑΔΕ μέν Περσών τών οἰχομένων Έλλάδ ές αἶαν ωιςὰ καλεῖται, Καὶ τών ἀφνεών καὶ ωολυχρύσων

3. άφνεῶν] άφνειῶν Guelf. καὶ ψολυχεύσων] τῶν ψολυχεύσων Rob.

IN SCRNAM I.

3

v. 1-152.

Chorici Senes, quorum curæ Xerxes regnum ac domum demandaverat, primum, qui sint et quid rerum gerant, spectatorum causa verbis declarant. Quæ quidem tragœdiæ ingressio, quamquam non omnino male instituta est, sapientius tamen Promethei vincti ac Thebaidos principium adornatum est. Ibi enim nihil dicitur ab iis qui primo loco scenam ingrediuntur, nisi quod suis ipsorum ex rationibus dicere debebant; tamen ex iis, quæ dicunt, spectatores plenam corum notitiam Quid autem causæ subcolligunt. erat, cur hic senes Persæ statim qui essent, quoque munere fungerentur, exponerent, quod ex corum numero neminem fugiebat? Nimirum ne spectatores ignorarent. At vitiosum est in dramate personas ita loquentes agentesve inducere, ac si scientes theatri curiositati inserviant. Verum hoc vitii genus ortum est e dramatici et epici poëmatis confusione, vetere que tragicos tum maxime hic lapsos esse deprehendimus, ubi ab initio vel Chorum solum, vel quendam ex interlocutoribus solum secum loquentem facerent.

1. sq. Τάδι μίν. Τάδι h. l. διιατικώς, et pro ἡμιῖς positum, ut Sept. adv. Theb. v. 975.

Πιρεῶν τῶν οἰχομένων—κῖαν. Probabiliter hoc adjectum et ad argumentum fabulæ declarandum appositum.

2. wişă. Sic v. 169. yngalia wişămara de iisdem senibus; et v. 678. wişă wişăr. Quod subjicitur malirai h. l. et sunt et nominantur. Kaliodai, vomițiodai, aidāodai, quiviodai swpe pro iirai poni, dudum observarunt Grammatici, in his nuper Burgess ad Soph. (Ed. Col. p. 51.

3. παὶ τῶν - Φύλαπες. Ostendunt senes, se non solum regni Persarum fidos Xerxi ejusque familiæ administros, sed etiam Susorum, qua in urbe regia Persarum erat, ingentibus diviliis opibusque custodes esse constitutos. ἀφιλα παὶ πολύχευσα τὸρανα, opulenta sedes auroque abundans, apte designat Xerxis regiam; qua cum potiretur Alexander, ut reliqua taceam, auri argentique non signati plus quadraginta millium talentorum invenit. Diodor. Sic. lib. xvii. cap. 6.

Έδράνων Φύλακες, κατά ωρεσθείαν Ους αυτός άναξ Ξέρξης βασιλεύς Δαρειογενής

Είλετο χώρας έφορεύειν. 'Αμφι δε νός ω τῶ βασιλείω Καὶ σολυχρύσου ς εατιας ήδη Κακόμαντις άγαν όρσολοπείται Θυμός ἔσωθεν.

Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς ᾿Ασιατογενής

6. Δαριιογενής] Δαριίου υίδς additur Ox. Mosq. Viteb. Turn. διός Δαριίου Guelf. Utrumque additamentum e scholiis inductum. 10. derolowsiras derorali-Turn. Sed recte jam Stephanus preferendum censuit ¿¿çochorsiras, quod Hesychii quoque auctoritate confirmatur. 11. icads omissum Viteb. 12. 'Asiaroysens] 'Asiaroysens Turn. probante Pauwio.

4. zarà messcriar. " Propter dignitatem. Hesychius : Πρισβείη, τιμη μείζων. Rursum Πείσδεις, βασιλείς, ἄεχον-τις, προτιμούμενοι. Noster infra v.

625. Basilita yinai meleses Missais. 4. sqq. nara meissiar olis-isoseinis. Quos ipse rez Xerzes, imperator Dario prognatus, pro dignitate elegit, ad regni sui se absente surum tutelamque gerendam. " Aliter autom Herodotus, apud quem Xerxes soli Artabano imperium committit, his verbis : σῶζε οἶκόν τε τὸν έμου, και τυραννίδα την έμην. Σοί γιλο έγω μαύνω εκ πάντων σκήστρα τὰ έμα έπιτραπώ, quæ locutus Artabanum Susa dimisit." Stanlei. Βασιλιύς Δαguoyents explicationis causa adjectum. Opportune autem hic Xerxes nominatur, ne spectator temporis, quo hæc geruntur, notitia careat.

χώςας έφοςεύειν. Dubitare videtur Abreschius, quartusne plur. an secundus sit casus xúgas; provocans ad Suppl. 684. 634. Eumenid. 534. ubi ἐφορεύειν cum accusativo construitur. Sed hæc exempla non impediunt, quo minus h. l. vocabulum x sees, quod sensus postulat, genitivo casu elatum esse dicamus.

8—11. ἀμφὶ δὶ νόσω— θυμὸς ἔσωθεν. Verum de reditu regis exercitusque auro abundantis nunc jam mala præsagiens in pectore animus vehementer perturbatur. aupi 1659, metuebant enim ut salvi redirent. In metus, timoris, sollicitudiuis affectibus exprimendis præcipue excellit Æschylus. Variavit autem verborum structuram in his with Basiliém zai seatias, pro Basilius. Similem loquendi formam Abreschius observavit v. 76. zer Zerómais iz en 94. λάσσης ἰφίταις.

10

woλυχεύσου τρατιάς. Ingentem auri argentique vim in exercitu Persarum fuisse memorize proditum est ab historiæ scriptoribus, cf. Herodot. lib. vii. c. 41. 85. nanéparers hic paulo aliter ac supra Sept. adv. Theb. 724. Ibi de furia mala hominibus denuntiante; h. l. autem Jupie manheaver, mali pre saga. Causas sollicitudinis exponit Chorus v. 91. sqq. Sæpius autem Tra-gicus de prævisione malorum utitur vaticinandi verbis.

όρσολοπεῖται. Hesychius: 'Ograh πείται, διαπολεμείται, ταράσσεται, Μ·

12. wasa yae iszus 'Asiareyinis oïxuner. Omne enim robus Asiaticum, h. e. omnis Asiæ juventus abiit. Neminem enim fere qui arma portare posset, a Xerxe domi relictum esse, immensus copiarum numerus nobis Ex unius Pythii familia persuadet. quinque filii exercitum sequebantur; tantumque aberat ut pater uni corum vacationem impetrare pollet, ut potius eam petenti Xerxes vehementer iratus crudeli filium innocentem supplicio afficeret.

Οίχωκεν νέον δ΄ ἄνδρα βαύζει. Κούτε τις ἄγγελος, ούτε τις Ιππευς *Αςυ το Περσων άφικνείται. Οίτε το Σούσων, ήδ' Αγβατάνων,

15

13. οίχωπι»] όχωπι Viteb. Ald. Tarn. οίχωπι Victor. νίον] τον Mgit Schol. in quibusdam Codd. βαΰζι Pauwius vel βαΰζω legendum, vel ad θυμός referendum putat, cum alii, ut Heathius, ex Assaroyerns, 'Asia quasi and rou nouvou repeti velint. Cel. Valckenarius ad Phænisa. Eurip. 1489. metrorum potissimum anapæsticorum rationibus adductus conjecit post βατζιι quædam deesse; cui repugnant Heathius et Brunckius; quia in his non ita terminetur sententia, ut basi et parœmiaco claudi omnino debuerit; connecti enim eam cum sequentibus co-pula 201, quæ novum sensum non inchoet. Heathius itaque hunc sensum verbis tribuit: Asia juventutem suam tantum non omnem a Xerxe in Graeiam abductam poscit et inclamat. Brunckii vero secundum opinionem Asia sic dicitur vior ardea i. e. την νιότητα πάσαν των Πιροών clamare, ut infra v. 918. αίαζει των ίγγαίαν ηθαν Πιροών. Perierat, inquit, juventus fere omnis. Verum si hoc perierat vir doctissimus de hoc loco, quem tractamus, intelligi voluit, uon animadvertit hic et v. 1. vocabulum ofxie Sai perire, sed tantum abire, discedere. Periisse enim juventutem hoc loco ante nuncii adventum senes Chorici nondum sciebant. Nobis vero durior h. l. videtur esse vocabuli 'Asia ex antecedente repetitio; nec levibus ducimur argumentis ad suspicandum, inter o naver et vier d' arden Bautis aliquot versiculos intercidisse. Qua de re ct. Commentar. ad h. l. 16. หัง] ทั้ง Mosq. 'Aycarásus] เมโลรล์รเม Mosq. Viteb. Guelf. Ald. Turn. etc. Scite autem Brunckius observavit urbem, quæ postea Ἐκζάτανα vocata sit, Æschyli ævo Αγζάτανα nominatam fuisse. Cf. v. 956. in quo etiam ad Wesselingii auctoritatem provocat, qui ubique in Herodoto e melioribus codd. istam scripturam restituit.

13. vier & ardea Baulu. Si hic sana omnia et integra sunt, utique renetendum arbitror 'Asía ex 'Asiaroyunis. q. d. et Asia cum clamore juvenes viros poscit, nullis scilicet præter pueros senesque maribus in regno relictis. Verumtamen hæc ratio paulo contortior est et abruptior, quam ut ita Æschylum scripsisse credam. Accedit quod cam Chorus bis in hac scena ad eandem sententiam redeat v. 59-64. et v. 131-137. utrinque etiam mentionem faciat parentum uxorumque desiderii, quo liberos maritosque prose-quantur. Fortasse igitur inter «"χωκεν et sios aliquot versiculi perierunt ; quorum quidem cum vicinis junctorum hanc fere sententiam fuisse suspicor: Abiit omnis Asiæ juventus; magnum ex horum desiderio dolorem capiunt, patres, matres, uxores; unaquæque recens nupta mæret, et juvenem maritum cum clamore poscit. βαθζειν Hesychius intp. ύλα-**** h. l. transfertur verbum ad vociferandi flagitandique sensum, quemadmodum in illo Lucretiano, -nonne videtis Nil aliud sibi naturam latrare: idem est latrare, ac vehementer poscene, flagitare.

14, 15. xours - apirniram. Neque ullus sive pedestris sive equestris nuntius ad hanc urbem Persarum imperii caput advenit. Iraniv, de krystous illis sveredariis publicis accipio apud Persas institutis, quorum rationem describit Herodotus lib. viii. c. 98.

16. des qui quidem scil. Persæ Susorum urbe, et Ecbatana Mediæ metropoli, et vetere Cissiæ sede relicta abierunt, alii equis alii navibus vecti, alii pedites, pedestri itinere belli robur ac molem præbentes. Woliuw sipos waeixur vel simpliciter est bellicum agmen facere, vel simul robur belli notatur. Utro modo explices, hoc certe tenendum, βάδην-παςίχοντες ad wεζοùς tantum, non ad equites nautasque pertinere. Aliter enim post βάδην commate distinguendum esset, repetito post βάδην, ex antecedentibus είσαν; quod sane langueret ex tautologia, πι-ζοι βάδην ίζαν. Nostra vero ratione elegans efficitur periphrasis, #1ζοί τε, Badny Wedipou Sipos Waligertes.

Καὶ τὸ σαλαιὸν Κίσσινον ἔρκος Προλιπόντες ἔδαν, οἱ μὲν ἐφ' ὅππων, Οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, ωεζοί τε βάδην Πολέμου ςῖφος σαρέχοντες Οἰος ᾿Αμίςρης, ἡδ' ᾿Αςταφρένης, Καὶ Μεγαβάζης, ἡδ' ᾿Αςάσπης,

Ταγοί Περσών,
Βασιλής βασιλέως ὅποχοι μεγάλου
Σοῦνται, ςρατιᾶς πολλής ἔφοροι,
Τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποδάται,
Φοδεροί μὲν ἰδεῖν, δεινοί δὲ μάχην
Ψυχής εὐτλήμονι δόξη.

19. ναῶν] νηῶν τι Mosq. νηῶν Viteb. 21. οιος] Pauw. inepte corrigit αστη. Αμίτεης] ἀμνήτεης Ald. ἀμήτεης Rob. 'Αρταφείνης] ἀρταφίενης Guelf. ἀρταφείνης sic Mosq. 22. Μιγαδάζης] μιγαδάτης Viteb. μιταδάτης Mosq. Ald. 'Ατάστης] ἀτάτης Οχ. Mosq. Viteb. Ald. Rob. 24. βασιλῆς] βασιλίςς Mosq. Viteb. Ald. Rob. 26. τοξοδάμαντις τ'] Abest τ' Viteb. Guelf. τοξοδάμαντις Mosq. ἀδ'] δ' Mosq. 28. εὐτλήμονι] Sic Brunck. e codd. Reg.

17. Kissiver ignes. "Susa a Tithono condita, Memnonis patre; arx ipsa Memnonium vocabatur. Susii etiam Cissii sunt dicti, et Æschylus Memnonis matrem Cissiam vocat. Strabo lib. zv. p. 728. Aiyeras yae bi καὶ ετίσμα Τιθωνού του Μέμνονος τουτρός. Et mox : ή δ' ἀπρόπολις ἐκαλείτο Μεμιότειον. Λίγροται δὶ καὶ Κίσσιοι οἰ Σούσιοι. Φησί δε και Αίσχύλος την μη-Tien Migreres Kirriar. Auroram intelligit, quam Æschylus (fortasse in Ψυχοτασία) Cissiam fuisse tradidit. Sic Strabo. Æschylus vero hic Susa et τὸ Ψαλαιὸν Κίσσιον Τρχος separat, ut et postea v. 117. Cissia sane urbs erat in agro Susiano, Ptolem. Geogr. vi. Kiesins zwens meminit Herodotus vi. 236. Cissiorum Hesychius; 19res IIcan, quos in hac expeditione adversus Græcos profectos, tradit idem Herodotus armaturamque describit, et ducem nominat, Ataphem Otanis fil. lib.

21. 'Auisens idem esse videtur, qui infra vocatur 'Auisens. Virorum nomina metro refractaria in ordinem cogenda erant, ut versui aptari possent. Qui vulgo 'Aerapiens, transpositis litteris 'Aerapisms dici debuit.'
Brunck. " Sane Artaphernes qui-

dam, Artaphernis fil. Lydorum et Mysorum dux in hac expeditione memoratur Herodoto lib. vii." Stanlei.

20

25

22. Meyaldins. "Idem fortasse, qui Herodoto Meyalalos, à Meyalarus, inter præfectos nauticarum copiarum recensitus lib. vii. c. 87." Stanl.

'Asásans. " An idem qui Herodoto 'Tsásans dux Bactrionum et Sacarum? lib. vii. 95." Stanl.

24. βασιλής βασιλίως ἐσοχω. "Persarum imperatorem plures reges sibi subditos habuisse nemo nescit, ideoque titulum regis regum sibi vindicabat; ita in inscriptione monumenti Cyrum appellatum testatur Strabo lib. xv. ex Onesicrito.

'Ενθάδ' ἐγὰ κεῖμαι Κῦρος βασιλώς βασιλήων.

Ita se nominat Artaxerxes in epistols ad Esdram, Esdræ lib. i. c. 7." Stanl. βασιλίως μιγάλω. Hec titulo regem Persarum insignitum fuisse notissimum est; nec in re tralatitia opus est exemplis, quæ ad h. l. congessit Stanleius.

26—28. τοξοδέμαντις—δίξη. Alii quidem sagittarii, alii equites, abpetu formidabiles, in pralioque strenui propter insitam omimi cedere nescii virtutem, cuì jus laude florent.

'Αςτεμδάςης β' ἱππιοχάρμης,
Καὶ Μασίςςης, ὅ τε τοξοδάμας
'Εσβλὸς 'Ιμαῖος, Φαςανδάκης β',
"Ίππων τ' ἐλατηρ Σωσβάνης.
"Αλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων
Νεῖλος ἔπεμψεν Σουσισκάνης,
Πηγαςαγών Αἰγυπτιογενης,
"Ο τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄςχων
Μέγας 'Αρσάμης, τάς τ' ἀγυγίους
Θήδας ἐφέπων 'Αςιόμαρδος,
Καὶ ἐλειοδάται ναῶν ἐρέται

Iντλήμου Ald. Turn. etc. ἀτλήμου Rob. 32. Σωσθάνης Σουσθάνης Viteb. σωσθάνης Guelf. σωσθάνης Mosq. 34. Ιστμένι] Ιστμέν Ald. 35. Πηγασαγών, αυμα φαίν Rob. Stanl. existimat forte legendum esse ωνηγάς το πρών, αυμα quidem lectionis etlam Schol. meminit; neuter tamen, queme a distractio sensum præbere possit, edixit. Αἰγνωστισγενής Αἰγνωστογενής Mosq. Turn. Acute autem observat Brunckius vocabulum αἰγνωστισγενής hic ωνισασύλλαζον esse, synalæphe in νο facta, ut Eurip. Phæniss. 684. εὐνλίωνι sic promuntiandum, ut λίουν sit pes trochæus. 37. μίγας μίγας τ' Mosq. ώγων γίους] ἀγωγώς Τurn.

29. Ιαπιοχάρμας. "Ita Pindarus Hieronem Συραύσιον Ιπιοχάρμαν βαισιλαία νος τη νει ut alii, ipsos Syracusios Ιαποχάρμας μα ilegunt Συραυστίον Ιαποχάρμας, qui legunt Συραυστίον Ιαποχάρμας, δι τανος χαίρων 1 Ιαπος Δάρμας, δι δρί Ταπος χαίρων α μαχόρμος. Κάρμα γλε ά μαχόρμος. Κάρμα γλε ά ματά χαρας μάχη. De Persis diserte Hieronymus in Hierem. cap. 12. justa historium omnis Persis et universu Chaldea, et regionum illarum exercitus gaudet equitatu. cf. et Xenoph. Cyrop. lib. viii." Stanl.

80. Marisens. "Inter duces Persicos Marisens quidam nominatur Herodoto lib. vii." Stanl.

31. Dagardánns. "An qui Herodoto Depredarns qui Maribus et Choribus et Colchis præerat? lib. vii. 79." Stanlei.

32. Nalles. Magnus appellatur, quia ceteris longior multo et copiosior fuit, quam ob causam sæpe etiam cum de Ægypto agitur, κατ' Εοχὴν νοσατιν δ σοτακός. σολυθείμων, almas, fertilis: Epitheti rationem reddit Strabo lib. κν. καὶ Νίλουδ' είναι γόνερον μᾶλλοι ἐτίρων, καὶ μιγαλοφῦῦ γενῶν καὶ σάλλα καὶ τὰ ἀμφίδια: τάς τε γυναϊκές ἐκθ' ὅτι καὶ τισκάθυμα τίκτυς

τάς Αίγυντίας. 'Αρισστίλης δε απέτασάδυμα στια ίσορεί σετοπέναι' παὶ αὐτὸς απλύγουν παλών τὸν Νείλου, παὶ σρόμμον διὰ τῶν ἐπ τῶν ἐπλίων μετσίαν ἔψησιν αὐτὰ πασαλισέντων τὰ σρόφιμου, τὰ δε απεριστόν ἐπθυμιώντων." Stant.

35. Ilnyagayár. "Scholiastes monet nomina hæc non esse Ægyptiaca, sed ab ipso poëta conficta; certe Persica potius videntur. Inyaray às inter Persas nominatur infra. Est et 'Aerauns nomen Persicum, Antigon. Hist. mirab. 12. onel 31 è isogió yeupos 'Agraun vor Higenr thibbs in gerens idoreus izur. Arabum et Æthiopum dux Arsames in hac expeditione memoratur Herodoto lib. vii." Stanl. Ego vero non video, cur Ægyptiaca horum ducum nomina esse debuerint; quid enim impedit, quo minus creda mus Persarum proceres Ægyptiis præfectos fuisse?

37. Lyvyis; OfCas. De hoc Thebarum Ægyptiacarum cognomine cf. Stanleii not. ad Sept. adv. Theb. v. 327.

39. nai ilistăra. "Per iliofăras, paludieolas intelligit incolas llian, regionum palustrium Ægypti. vid. post Schol. Spanhem. ad Julian. p. 255. Hemsterh. ad Aristoph. PlutΔεινοί, ωλήθός τ' ἀνάριθμοι.
'Αδροδιαίτων δ' ἔπεται Λυδιῶν
'Όχλος, οἱ τε ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
Κατέχουσιν ἔθνος, τοὺς Μιτραγαθής
'Αρκεύς τ' ἀγαθὸς, βασιλής δίοποι,
Καὶ ωολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους
"Αρμασι ωολλοῖς ἐξορμεῶσιν,

v. 178. et Wesseling ad Hieroel. Synecd. p. 716. Thucydide teste "Exusisti Ægyptii erant omnium bellicosisimi, v. lib. i. c. 110." Abresch. Surel igéras, boni remiges, acres. (Sic acri remige Virg. Æn. v. 116.) Sin igéras, de militibus nauticis capias, duvel fortes erunt.

41. ἀξεδικίτων Λυδών. " Mollitiei Lydorum satis aperta indicia, quod filias suas omnes prostituerint; quod primi caupones institoresque exsiterint, et quod inventum ab ipais tesserarum et talorum ludum et pilæ καὶ ἄλλων πασίων παιγνίων τὰ είδια πλὴν πεσσῶν jactitarint. Herod. lib. i. 94."

43. κατίχουτο 1920ς. Etsi hæc explicari possunt, si κατίχευ 1920ς insolentius dictum sit, pro gente aliqua contineri, mihi tamen verismilius est, articulum τοὺς ante Μετραγαθής ab aliena manu insertum, Æschylum autem ita scripsisse:

οι τ' ισίσαν ησιφορινής
Κατίχουση ίδνος, Μυταγαγαθής
Αρχίνς τ' άγαθός βασιλής δίσσος
colo post δίσσο posto, ita ut ex antecadentibus subintelligatur Ισιστα.
Sensus: Sequitur vero etiam mollis Lydorum populus, et qui omnes gentes in
illa continento natas imperio regunt,
Mitragathes, et fortis Arceus, prafecti
regii.

βασιλής δίσσει brevius cosdem designat, qui antea βασιλής βασιλίος υποχω μεγάλου τρανιᾶς Ιφορο diceban-tur. Eustath. in Iliad. α'. δίοπος λίξις στις Αίσχυλος άγχιρουκάς. Idem in Iliad. 3'. οὐ μόνου δίσσα οἱ ἄρχιστις, ώς καὶ Αίσχυλος δηλοῖ, άλλὰ καὶ ἀἰωσει οἱ μὰ ἀρχόμενοι. Εt in Odyss. μ΄. δύστις, Τὸ ἰνιργιῖς λίγις ὅθος καὶ δύστες ό οἰποτόμος πας Αἰσχύλφ. Verum ul-tima hac Eustathii glossa ad alium Æschyli locum pertinet. Hesychius: Δίοπος, ἐπίσποπος, ἄςχων, ναύαςχος, ἐπισάτης ; item Δίοποι, ἐπιμεληταί. Et hujus quidem interpretationis sedes in hoc Æschyli loco ponenda videtur. 45. εης. και πολύχευσα Σάρδιςweerdiedas. Et Sardes (male Stant. intp. Sardi) auro abundantes multorum curruum vectoresemittunt, quadrijuges et sejuges ordines, terribile visu spectaculum. πολύχευσοι dicuntur Sardes, quia Pactolus e Tmolo fluens, aurique ramenta secum ferens, mediam urbem ejusque forum interluebat; (Herodot. lib. i. c. 17. Strabonis autem ætate hæc ramenta defecerant. Geogr. lib. xiii.) unde etiam Crosus divitias habuisse dicebatur. ἔποχος Hesych. ὁ ἐπὶ τοῦ ἀχήματος. Idem Εποχοι οἱ ἐπὶ τῶν όχημάτων διαδαίνοντις. iξορμώσι. "Transitive quam abso-

45

lute frequentius verbum inveneris apud auctores paulo antiquiores. v. c.

53

Δίρρυμά τε και τρίρρυμα τέλη, Φοβεραν όψιν ωροσιδέσθαι. Στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου ωελάται Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι, Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες, Καὶ ἀκοντις αὶ Μυσοί· Βαθυλών δ' Η ωολύχρυσος ωάμμικτον ὅχλον Πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους Καὶ τοξουλκῷ λήματι ωις ούς. Τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ ωάσης 'Ασίας ἔπεται Δειναῖς βασιλέως ὑπὸ ωομπαῖς.

48. σεροιδίοθαι] προσειδίοθαι Ald.
49. σεῦνται] σεῦνται Mosq.
49. 50. Ιαννειο ordine leguntur in Rob.
50. δούλιον δούλιον Guelf. Viteb. Mosq.
Ald. Vict. At δούλιον metri causa legendum esse vidit Stanl.
51. Μάρδαν,
64ευξις] μάρδαν τ' "Αρυδις Τυπ.
55. παὶ] Abest Guelf. λήμανι] λήμανιοι δδ. παὶς Abest Guelf. λήμανι] λήμανιοις,
αναϊς Codd. Regg. Rob. Turn. Cant.

49. sqq. στῦνται-ἄκμονις. Mimantur vero etiam sacri Tmoli accole
servitutis jugum imponere Gracia, Mardon, Tharybis, sc. duces corum, hasta
acres. Tmolus Lydiæ mons hees, ut
sp. Eurip, Bacch. v. 64. quia ibi
Bacchus ex Jovis femore natus esse
ferebatur. (cf. Spanhem. ad Callim.
hymn. in Del. v. 70.) Circa eum habitabant olim Lydi, Mæones, Mysi.
(Hom. II. β'. 866. Strab. lib. xii. p.
625.) Lydorum tamen et Mysorum
ducem Artaphernem nominat Herodotus.

52. azorrigal Mucal, quia jaculis præustis utebantur. Herodotus ar-

maturas variarum gentium in hac expeditione describens: Μυσιὶ δὶ ἐκεὶ μὶν τῆσι κιφαλῆσι εἴχον κράνια ἐπιχώρια, ἀπαθῶσε δὶ μικράς. ᾿Ακεντόιοις δὶ ἰχρίωντο ἐπικεψτοισι. Lib. vii. 74.

52. Βαθυλών δ' ἡ πολύχευσος. " De hujus urbis opulentia cf. Herodot, lib. i. 192. et Strab. lib. xv." Stant. In uno Beli templo immensa vis aurez supellectilis fuit. Herodot. i. 181.

πάμμικτον ὅχλον, scil. partim nautas, partim pedites. πίματι σύρδης Stanl, vertit mittit tractim. Verum quid hoc sit tractim mittere? σύρδης έναλῶσει apud Eurip. Rhes. v. 8ξ, est funditus perdere. Sed hæc adverbit notio non magis quam illa ab hoc loco aliena. Quid multa? Mihl vel σύδης impettuse, vel φύρδης mixtim s. promiscue legendum esse videtur. καῶν ἰπόχους, nautas et milites classiarios. τοξουλκῆ λήμετει πετσύς, sagittandi peritia feroces.

56. sqq. ซอ- ซอมพลเร. Ensiferque populus ex universa Asia sequitur vencrandis grandibusque sub regis auspiciis. มัสอั ซอมพลเร. " Dum exspecto, qui doceat อัสอ์ illam inducre compositis virtutem, quam hic agnoseunt veteres

Τοιόνδ' άνθος Περσίδος αίης Οίχεται άνδρών. Ους ωέςι ωάσα χθων Ασιητις Θρέψασα, σόθω ζένεται μαλερώ. Τοκέες τ' άλοχοί 3' ήμερολεγδου Τείνοντα χρόνον τρομέονται. Πεπέρακε μέν ὁ ωερσέπτολις ήδη 5000m. 65 Βασίλειος 5 ρατός είς άντίπορον Γείτονα χώραν, Λινοδέσμω σχεδία σορθμον άμείψας 'Αθαμαντίδος Έλλας, Πολύγομφον δάισμα 70 Ζυγον άμφιδαλών αυχένι σόντε.

59. alns σίχιται] γαίας σχιται Viteb. αίας σίχιται Ald. αίας formam Ionicam eruit Brunck. e Regg. 61. οὐς πίρι] οὐδὶ πιρὶ Mosq. 63. ἡμερόλιγδα] ἡμερόλικου Guelf. 64. σερμίοναι] σρομαίοναι mendose Guelf. 65. πίσεις πίραπες μὶν Turn. περσίπτολις] περσίπολις Viteb. 67. χώρας] χθόνα Guelf. 69. "Ελλας Τ'Ελλας Guelf. Ald. "Ελλας etiam in Viteb, legitur. 70. δύσμα] ἔρισμα Rob.

critici, mihî dubium non erit, legendum quin sit ὑπὸ ωομπαῖς, separatis, quæ male in unam vocem coaluere. Simplex wομπαὶ pro instinctu habes in Aristid. Tom. i. p. 181. αίματους. Βείμα συμπῆ γῆν ἰπὶ αᾶσαν ἀφορμὰς τοῦ βίου et Ζεφύρου ανομπὰς dixit Pindar. Nem. Od. vii. v. 43. Hinc sensu valde commodo ὑπὸ συμπαῖς βασιλίως accipi poterit pro regis ductu." Abresch.

59. živios kilgār Insprides ains ut Agam. v. 205. živios "Agrees vel 'Agyelar de delecto juvenum virorumque bello gerendo idoneorum exercitu.

61. εὐς πίςι μαλιςῷ. Propter quos omnes quæ eos genuit et aluit Asiatica tellus ingemiscit, flagrams desiderii igniculis. μαλιςῷ, ardente, ignibus consumente, bene de desiderio; uritur enim animus cupidine absentis amici videndi et quasi tabescit.

63. roxiis r' roquisveus. Parentesque et uxores, singulos dies numerando, temporis mora et tarditate anguntur.

άμερόλιγδον. "Sic Aristot. Natur. Animal. lib. vi. ἔνω δισχυρίζονται δί. κα μάνας κύων άμερόλεγδον, h. e. decem menses continuos, (ita ut singuli dies numerentur). ημερολεκτείν quotidie numerare." Stant.

65. αιτίεραι μὶν χώραν. Jam quidem transit regis exercitus urbium vastator in vicinam oppositam regionem. Chersonesum scil. Abydo exadversum sitam. ἀντίπορος, ut in Suppl. 553, ἀντίπορος γαϊα, et Eurip. Med. 210. Έλλὲς ἀντίπορος. Eodem sensu ἀντίπος χώραν posuit Eurip. Troad. 220. et ἀντίπος Όμος id. Jon. 1585.—" Δbresch.

68—71. λινδίσμω σεόντου. Per rates lineis vinculis s. funibus inter se junctas, fretum Helles, Athamanti filie, i. e. Hellespontum superans, pontem suutis clavis firmatum, jugo cervicibus ponti imposito. Pontem navalem, quo Xerxes Europam Asiæ junxit, luculeuter describit Herodotus lib. vii. Post δίσμα ambigua est interpunctio, et jam olim pro eo legebatur Schol. teste, ξεισμα. Utra lectio verior sit, certo difinire non ausim. Si vero δίσμα teneas, melius est, colo a sequentibus disjungere, ut wελύγμφον δίμα sit explicatio quædam verborum λωθέμω σχεδία, et ita connectatur cus

Πολυάνδρου δ' 'Ασίας θούριος ἄςχαν ἀντις.
'Επὶ ωᾶσαν χθόνα ωριμανόριον
Θεῖον ἐλαύνει
Διχόθεν, ωεξονόμοις, ἔχ τε θαλάσσης το Όχυροῖσι ωεποιθώς
Στυφελοῖς ἐφέταις, χουσογόνου γενεᾶς ἐσύθερς φώς.

73. Ψαμανόμοι] Ψαμανόμοι Viteb. 74. ἐλαύνι] ἐλαύνι Guelf. 75. ΨιΓονόμοις Wiδιούμοις Guelf. 78. χευσογόνου] χευσνόμου Ald. Turn. Utriusque etiam lectionis mentionem facit Schol. γινιᾶς] γυγιᾶς corrupte Viteb.
ἐκάθοις] ἰκόθιον in quibusdam Codd. a se lectum esse testatur Steph. tumque
non φῶς, sed φῶς scribendum fuise recte monet. Sed nihil mutandum. Infra de
regina occurrit ἐκῶν ἴενο φῶςς v. 149. unde fortasse aliquis hic genuinam lectio.
nom emendandam putavit.

antecedentibus, ut vel simul cum acc.

e\$Pis a participio **past*/pas regatur,

vel absolute positum sit. Sin izenpas
legas, quod est firmamentum, aptius

cum sequentibus ita construatur, ut
sensus sit: firmamento multis clavis re
vincto tamquam jugo cervicibus ponti

imposito. In his \$*p**is—sinxin uniore

nobilis, est metaphora, non tamen ul
tra tragici sermonis altitudinem assur-

72. sqq. erodvárdeov-irádises pas. In his v. 75. melius legi arbitror Zarópeus, commate vel colo post Sa-A desus posito; quam quidem rationem Scholiastæ quoque placuisse suspicor. Sensus: Populosa autem Asia bellicosus rex gregem divinum, h. e. immensum, bifariam partim terrestres, pantim ex mari s. maritimas copias agit, fortibus asperisque ducibus confisus. E lectione τιζούμως gracilior sensus oritur, nec satis, ut ita dicam, rotundus; epitheta enim, que ad universas Xerxis copias pertinebant, tantummodo ducibus eorum tribuuntur. ws ζονόμος, si accusativum legas, signif. pedestris, q. d. qui pedestris pascitur. Si dativum serves, est pedestres pascens. Illa ratione passive accipitur, ut ayeropes ap. Hom. Od. 7. 106. Utrumvis legas, servatur translatio, quæ est in Ψοιμανόριον.
" Ψοιμανόριον, exercitum. Non enim hoc vocabulo gregem tantum ovium, sed et populi significari, monet Eustathius, nostrum laudans in Iliad. ii. 🖚 🚰 च्यामनेर रेवर्के, स्वयस्त्रेर हैर सम् क्रेरवेट्केर

wοιμάνως συνθίνως Λίσχύλος είσησε, καὶ τὸ σειούτος ποίμητος, ποιματός εον. cf. infr. v. 239. Heaveh. Πειμάνως πυμήν ή βασιλώς." Stant. συφιλές αυρος, i. q. fortis, bellicosus, quemadmodum Virgilius: studiis asperrima belli, de Carthagine. Æn. i. 14. ἰφίναις · Hesychius: Κφέναις 'νὰς ἡίμόνας σῶν Περσίδε καταχομετώς, proprie enim erant Athenicasium judices, qui de camis capitalibus cognoscobant.

χευσογόνου γινιᾶς. Genus curo prognatum appellatur Xerxis genus, quatenus a Perseo deducitur, quem Danaé turri ænea inclusa ex Jove, qui in pluviam auream commutatus ei vitium fecerat, suscepisse dicitur. Rabula est notissima. Xerxem vero e Persaf posteris esse, similiter fingit Lycophron, (Cassandr. v. 1403. aqq.) hiace versiculis, quos jam Stanl. adhibuit:

'AAA' évől márgur Migolus Iva ongg gős Stakii gágara, ső Isákassa pilv

βατή Πιζό πος' ໂσαι, γι δί υμυμβλαθώνι-

'Phosens: απόδις χίρου:
Persas vero onnes a Rerseo nomen accepisse auctor est Herodotus lib. vii. c. 61. inalieres h (Πέροα). απόλαι όπο μεν Ελλάνον Κυρήνες, όπο μεν το σρίων αὐνίων παὶ τῶν ανεριοίπου 'Δρταϊο. Επιὶ δὶ Πιοργές δ Δανάης το παὶ λοὶς ἀπίπενο υπαὰ Κυρία τὸ Βήλαι, ἡ ἔνχι αὐνοῦ τὸν Δυγανίρα 'Ανδραμίδηι, γόνιναι αὐνοῦ απός ὁ σύνομα ίλουνο Πέρ-

Κυάνεον δ΄ όμμασι λεύσσων Φονίου δέργμα δράκοντος, Πολύχεις, καὶ σολυναύτης, Σύςιόν Β΄ άρμα διώκων, Έπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον άςην. Δόκιμος δ΄ οῦ τις ὑποςὰς Μεγάλω ρεύματι Φωτῶν, Έχυροῖς ἔςκεσιν εἴςγειν "Αμαχον κῦμα βαλάσσης.

μονός ρ.

8.5

79. λεύσσων φούωυ] βλίπων φονίου Viteb. λεύσων φοινίου Rob. 81. ανολύχεις Ald. Rob. 82. Σύριον] ἀσσύριον Guelf. Rob. Reg. B. ἀσύριον Viteb. Mosq. Reg. A. Ald. Turn. ἄρμα] ἄμα Mosq. Ald. 84. ἄρνι] ἄρα Rob. 86. φωνών] Viteb. add. τάξισιν, quod e scholio verborum ἐχυροῖς ἔρεισιν fluxit.

σην. Τούτου δὶ αυτού ματαλιίστι. 'Ετύρχανι γὰς ἄσαις ἱὰν ὁ Κηφιὺς ἔρεινος γίνου. 'Επὶ τούτου δὶ τὴν ἐσωνυμίην ἔσχον.

79. sqq. xvånsor—äen. Oculisque ceruleum referens immitis s. cruenti draconis vultum, multo cum milite mulsique cum navibus Assyrium currum agens, Martem arcipotentem adversus viros hastis nobiles ducit. Sublimis descriptio! Similitudo draconis graviter designat trucem bellicosi regis vultum.

Σόριον. "Pro Assyrio, sicut monet interpres Græcus. Herodot lib. vijii. 63. de Assyriis verba faciens: οὐτοι δὶ διτὰ μὰν Ἑλλάνων ἰκαλίσντο Εύριοι, ὑτὰ δὶ τῶν βαρίδερων 'Ασσύριω ἐκλήθησων. Strabo lib. κνί. οἱ δ' ἐσφοῦντος τὴν Σύρων ἀρχὴν, ὅτων φωο! Μόδους μὰν ὑτὰ Πιοροῦν καταλυδήνωι, Εύρως δὶ ὑτὰ Μήδων, κὶν ἄλλωνς τνὰς τοὺς Σόρους λίγων σεν, ἀλλὰ τοὸς ἐν Βαζυλῶνι καὶ Νίνω κατακινωσμένους τὸ βασίλειο. Oritur differentia ex additamento articuli Ārabici." Stanl.

83. ἐπάγει—Ḥenr. " Contra Græcos, qui hastis-in pugna usi sunt, adducit Persas, quibus arcus et sagittæ præcipua armatura." cf. v. 145. sqq. Herodotus Persarum arma recensens lib. vii. α!-χμὰς inquit, βραχίας ἔχοι, πόξα δὶ μι-γάλα, ἐῖςοὺς δὶ παλαμίνους. Et apud aundem lib. v. Aristagoras ἢ τι μάχη αὐνίων ἐςὶ τοιπὸς, τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία. Ubi tamen in describendo arcu Persico parum inter se conveniunt A-

ristagoras et Herodotus, quem hic brevem, ille magnum dicit. Sub geris et scutis ex humeris pendere pharetras discimus ex eodem Herodoto lib. vii. ord di pagergeione ingiquare. Strabo lib. xv. waçà di rès pagirges nai engagus ixour. Rursus codem libro: ixu d'innes réfer nai opinion." Stat.

raξόδαμνον. Rectius forte fuerit cun Pottero ad Lycophr. v. 1331. σέρδεμνον scribere. Tætzes enim ad illum locum monet, παξόδαμνον esse arcu domitum, τοξοδάμνον vero, υποραξονόνων, arcu domantem. Quicquid sit, h. l. activam hujus vocabuli vim obtinere, certum est.

85. sqq. δόκιμος-λαός. Neque quiquam idoneus, qui valeat, magno virores torrenti, immenso exercitui, obnitens, firmo aggere, opposita militum mole, inexpugnabilem maris fluctum, exercitum Persarum, cujus vim et impetum sustinere nemo potest, propulsare. Sustineri enim non potest Persarum exercitus hellicosusque populus. Allegoria nobilis, audax, lucida, sibique egregie constans. cf. Theb. v. 64. 116. etiam comparavit Stanl. illud Ciceronis ad Attic. vii. 4. Fluctum enim totius barbariæ ferre urbs una non pote-rat. deniuss] " Interpr. reddit expectandus, quasi legeretur zerdening. Rectius Schol. exp. arderies. Hesych. Hesych. chii quidem glossa xenespes hic optime

'Απρόσοις ος γάρ ὁ Πεςσῶν Στρατὸς, ἀλκίφεων τε λαός. Δολόμητιν δ' ἀπάταν Θεοῦ Τίς ἀνὴς Θνατὸς ἀλύξει; Τίς ὁ κεαιπνῷ ωοδὶ ωηδή-

90. dais] dids Turn. dais, quod et metrum poscit, est in Regg. 91. estáens Guelf. Vit. Mosq. 92. Snaris] Snaris Vit. Sisu-Snaris absunt Mosq.

quadrat. ἐπρόσοιτος] ᾿Απρόσοιτος, ἀνυπομόνητος Hesych. qui vel in codice suo legit ἐπρόσοιτος, vel corrigendum ἐπρόσοιτος.

91. sqq. Δολόμη Ιν-φυγείν. Insidiosam vero fraudem numinis quis mortalium ewitet? Quis levi agilis pedis saltu se expediat? Amice enim initio blandiens ducit mortalem in retia, unde non licet homini sine noxa effugere. δολόμητιν ἀπάcar Siou ita accepit Stanl., ut Æschy-Ium ad somnium illud respexisse putaret, quod, Herodoto narrante, bis Xerxi apparuerat, minitans, ni extemplo expeditionem susciperet, eum brevi ad Incitas redactum iri. Quanquam vero codem trahit ila quæ v. 101. sequuntur, mihi tamen haud persuasit vit doctissimus, Æschylum nocturnum illud Xerxis visum in hanc fabulam illigare voluisse. Ego potius h. l. universe, sine respectu ad illud somnium, hanc sententiam designari statuo, magnam hominis fortunam sæpissime cladis alicujus aut calamitatis prænuntiam esse. Nimirum duæ sunt opiniones veterum de divini numinis erga fortunam hominum habitu; altera, qua deum eundem hominem perpetuo beatum esse ferre posse negabant; altera, qua divinum numen ipsam homizis felicitatem, præsertim si ea insolenter abutatur, insciente eo ac minime sperante in perniciem convertere statuebant. Illam igitur ob causam deo invidium; hanc ob rem autem ei dolum s. fraudem tribuunt. Prioris sentiendi loquendique rationis exemplum occurrit ap. Herodot. ubi lib. iii. c. 40. Amasis ad Polycratem scribit,-se quidem ejus prospera fortuna delectari, sed propterea quod nimia sit ejus prosperitas, et humanitatis modum excedat, sollicitum esse; non ignotam enim sibi esse numinis invidiam. ipoi De, inquit, ai sai pryádar rôgogiar rón delonovei, lauguping vo Beier de Tes pBore eor-eidin pae nai dépp eidu axoveas, esis is tidos où nanos itidióτησε πρόβριζος, εὐτυχίων τὰ πάντα. Eodem modo Artabanus Xerxem a bello adversus Græciam avertere cupiens invidiam hanc divini numinis commemorat lib. vii. c. 10. वेव्हेंड नके ध्यावीप्रशास्त्र दिव्हें के इस्त्राध्या है त्रिवेड वोधेने दिव्हें क्रियनबंद्धार त्रिक्ष के इस्त्राध्यक्त कोधेंड प्रथम सर्वाद्धाः वेव्हेंद् हो केंद्र देश कार्याप्रस्त्र नके व्याप्त्रक इय बोरो प्रयो वेरिवेश्य एवे एश्वायोप वेपानपर्धmeretai Bidia; Oidii yag i Diòs ele vaiglyorea mareta modoviir oven dà nad इट्टर्वेड कार्योड र्रेक्ट वेंद्रवे वेर्रायुग्य वेंद्रविद्राहरूका κατά τοίοδε Ιστάν σθι δ Βιδς φθονές σας φόδοι Ιμεθάλη ή βρουτήν, δι δυ Ιρθέ-ρησαν άναξίως Ιωύτών, ου γάς ιῆ φρονίων άλλον μέγα δ Βιδς ή Ιωύτου. Itaque cum h. I. Chorus de dolosa fraude numinis loquitur, nihil aliud intelligit, quam deum summam hominum fortunam subito sæpe evertere, cosque nec opinantes, ac rerum suarum prosperitati nimium quantum confisos, in acerbissimas calamitates, unde se expedire nequeant, conjicere. Quocirca Æschylum in his ad somnium illud regis ab Herodoto narratum respexisse, tantum abest ut concedam, ut potius illud ei forte ne in mentem quidem venisse existimem. Certe si Stanleii conjectura valeret, infra ubi Darius quærit, quid Xerxen, ut Græcos bello persequeretur, impulerit, Chorici senes hocsomnium silentio non præteriissent. Quid enim ad excusandum Xerxen majorem potuisset vim habere, quant si per nocturni visi fallaciam eum a deo ad suscipiendum bellum excitatum fuisse docuissent?

δολόμητη. In hoc epitheto non inest injustitiæ criminatio. Alibi enim tragicus noster candem ἐπάπης justam appellavit, versiculo ab Eustath. ad Iliad. β΄. commemorato; ἔτι

ματος εὐπετέος ἀνάσσων;
Φιλόφρων γὰς σαίνουσα τὸ ωρώτον, ωαςάγει
Βροτὸν εἰς ἀςκύς ατα,
Τόθεν οὐκ ἔς ιν ὑπὰς θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
Θεόθεν γὰς κατὰ μοῖς
Έκς άτησεν τὸ ωαλαιοὸν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
Πολέμους ωυςγοδαίκτους

5e. a. 100

94. εὐσετίες] εὐσετίως Mosq. ἀνάρσων] ἀνάσσων Guelf. Ald. ἀνάρσων Φιλίφων γὰς omittit Mosq. ἀναίσσων Τυτη. ἀναίσσων Victor. 97. ἀρεύσατα] ἀρεύσατα Rob. mendose. ἀρεύτατα conj. Pauw. 98, 99. «ἐκ ἔτιν ὑπὶς Βνατὸν ἀλίζεντα.

δί ίσιν, sic ille, οἱ μόνον παπή ἀπάση, ἀλλὰ παὶ ἀγαθή, Αἰσχύλος δηλοῖ siπὸν,

www. Awarns dinains oùn dwosneri Iros.

93. ris-avassav. Sic utique ad metri integritatem scribendum, non draisser. Inepta in cod. Reg. B. glossa เช้อนเนล้า, มอนาล้า. Credo equidem a veteribus Atticis area scriptum fuisse sine iota. Sed scriptura illa si hodie admitteretur, minus exercitatis molestiam sæpe facesseret. Qui enim distinguerent avassu, cujus thema anag, ab dracou significante dratoru? -H. l. autem notanda est enallage Poëtis frequens: vis à nemmrou wobes รษัตรงาน สหอักผลงา ล่งคุดงคม. Sic Sophock. Electr. 19. μίλανά τ' άτρων ἐπλέλοιπεν εὐφεόνη, pro ἐκλέλωπεν ἄσςα μελαίons εὐφείνης. Eurip. Hel. 1098. πα-εμδί τ' δνυχα φόνιοι ἐμδαλῶ χεδος, pro παρίδος χεοί. Orest. 227. δ βοσεύχων wireder a λίον κάρα, pro & βότρυχοι πινώδις άθλίου κάρα. Exempla passim obvia apud utriusque linguæ poëtas.-" Brunck. Imo et Germanorum lingua nonnunquam imitari potest. v. c. Æschyli versiculos illos ita vertere licet: Wer kann mit behendem Fusse, leichten Sprunges, entkommen? vel sic: Wer kunn mit einem leichten Sprunge des be-

henden Fusses entkommen?"

wohningeres. Metaphora ducta est
a bestiis, quæ capiuntur in foveis, stramento aut virgulio tectis, unde exsilire non dafur.

95. Φιλόφου γλο σείνουσε, simulate benevolentia blandiens, scil. ἐστέντ illa; pertinet ad ingentem illam fortunam, quæ hominis perniciem auteceder solet.

98. τίθτο-φυγείν. E tribus has verba construendi interpretandique rationibus, quas attulit Abreschius, unam tantum, qua unice vera est, omissis reliquis, enotamus. Sude nimirum cum φυγείν, a quo disjunctum est, connectendum: τόθτο δυά έρτο θαστά διαγείν, unde mortalis non potest sine noan effugere, s. quas laqueos nemini mortali superare lica, etiamsi omnibus viribus id conetur. Atque ita dicitur, eedem observante Eurip. Bacch. v. 868. φυγείν ενέ δεστών, et infra Agam. v. 366. δυτεπελέσει δίπτυσ. it. v. 1385. Δραέσεντο, υψες περίσσου in ποδάματος.

100. sqq. 916911 - ἀνας ἀστις. Divinitus enim jam dudum prospera fortuna obtinuit, Persusque adegit, ut bel la gererent, turribus infesto, tumultuque equis gaudente, h. e. prælio equestri, urbiumque eversionibus òccuparatur. μείρα h. h. non universe de iato, sed de felici Persarum fato accipio, quo nimirum usi sic insolescebant, ut animos ad bella gerenda converterent. πόλιμω πυργοδάϊκτοι de obsidione urbium, et præliis inter oppugnatores obsessosque commissis; at πόλιμο δυκεράσις designat urbium jam expugnatarum eversionem. κλένες de

Διέπειν, ίππιοχάφμας
Τε κλόνους, σόλεων τ' άνας άσεις.

Έμαθον δ' εὐφυπόφοι
δ θαλάσσας σολιαινομένας σνεύματι λάβφω
Έσος αρτιον άλσος,
Πίσυνοι λεπτοδόμοις σείτριασι, λαοπόφοις τε μηχαναῖς.
Ταῦτά μοι μελαγχίτων

105

104. Ισπιοχάρμας] Ισπιοχάρμονας Viteb. Mosq. 105. πόλιών σ' ἀνασάσιις] πόλιων σ' ἀντάστις Turn. 107. Βαλάσσας] Βαλάσσης Ald. Turn. Cant. 108. πολιαινομίνας] πολιαινομίνης Ald. Turn.

turba ac tumultu hostium in pugna congressorum, ut apud Homer. 6. 167. e^{-/}. 331. leficunți autem, infisit, h. l. de imposita necessitate pugnandi, cui resisti non potest.

106. sqq. ImaBov—mnxavais. Stanl. ita vertit : didicerunt vero vasti maris, albicantis flamine rapido, aspicere marinum nemus, freti tenuiter textis rudentibus et populum transfretantibus machimis; qua in versione poëtæ dictio non tautologiæ solum insulsæ, sed inficetæ quoque translationis speciem induit. Quomodo enim ferri possit maris marinum nemus? Aut quomodo mare cum nemore comparetur? Sed ista interpretis, non poetæ culpa est. Primum enîm etsi sores ac Salassa sy. nonyma sunt, non tamen its sunt similia, ut prorsus nihil different; withres enim præterea quod mare signi-Scet, certi alicujus maris propriam habet notionem adjunctum, quod secus est in Salassa, adeoque, sicut Æschylo quidem licuit hac figura verborum uti, radon nov, idem vero si vais vais dixisset, omnibus profecto, qui eum audirent, risum debuisset ; ita sorleredos Balássas excusar potest, non item si dixisset 9 a 2 de e e e e äλσος θαλάσσης. Itaque saltem non maris marinum nemus, sed pelagi marinum nemus, aut ponti marinum nemus vertere debebat interpres. Accedit quod Æschylus wirtur de Hellesponto videtur intellexime, carte, que se-

quuntur, eum Hellespontum a Xerxe trajectum spectasse planum faciunt. "Axees autem h. l. non nemus, sed pratum significat, adeoque morner alors ita dicitur, ut Ciceroni placuit in Arateis: Neptunia prata secantes, quem locum in notis ad partes vocavit Stanleius. Plura dahimus in lex. Æschyl. v. Älses. Itaque Latinis verbis hoc potius modo reddenda sunt Greeca: didicerunt vero (nempe antea ob rei nautice ignorantiam nondum docti) vasti maris ventorum impetu albescentis pontica prata (vel si mavis, vasti pelagi marina prata) intueri. Levellena esiwara, rudentes a tenuibus filis contexti; et hac quidem, tanquam partim pro toto, de navibus Xerxis intelligo; Anteriores autem unxante de ponte navali, quo Xerxes Hellespontum trajecit, accipio, cujus descriptio exstat ap. Herodot. lib. vii. c. 36. Sensus igitur verborum misura - pagarais detracto ornatu poëtico hic est: freti navibus et ponte naveli.

112. sqq. rauva par lanis. Ab stropharum sensu et verborum consecutione Scholiastes pariter atque interpres Latinus valde aberravit. Vero enim sic explicandes: Propterea misis tristia pracordia metu vellicantur s. punguntur, ne istum elamorem, Heu Persarum esercitum! audiat civins, urbs magne Susidis viris vacua; illique clamori Cissma urbs respondeat, Heu, illad verbum (scil. ia) universa mulic

Φρην αμύσσεται φίδο,
'Οὰ Περστκοῦ τρατεύματος
Τοῦδε, μη ωόλης ωύληται κένανδρον μέγ'
"Αςυ Σουσίδος,
Καὶ τὸ Κίσστνον ωόλισμ'
'Αντίδουπον ἔσσεται.
'Οὰ τοῦτ' ἔπος γοναικοπλη-

άντιςς. β΄.

115

'Οὰ τοῦτ' ἔπος γοναικοπλη-Βης ὅμιλος ἀπύων Βυσσίνοις δ' ἐν ϖέ-

120. rour' iwes absunt Tum.

rum caterva vociferante, byssinique mu-

118. Kironer Kerrier Viteb. Mosq.

lierum pepli, pres dolore lacerentur, In Gracis tanten paululum languere videtur roude post searchemes; quam ob causam pro eo legendum opinor σούτο, ita ut commute post seariumres posito, revre sublata distinctione cum pen will quam proxime coherent, dodembue modo ad præcedentia in Hispoini searcupares referatur, quo in antistrophe sequente rour' ires refertur ad præcedens oc. Nempe metuebat Chorus, ne serius ecius adventurus esset nuntius clamans : Heu Persicum exercitum! sc. deletum; illumque clamorem audiret vacua viris urbs Susorum, eumque redderet Cissina civitas, omni mulierum turba lamentabilem illam vocem HEU (ià,) quam ex nuntio primum audierant, repetente. Cl. Brunckins hanc locum Grancis verbis ita explicavit; de ravra Φιδούμαι ὑπὶρ τοῦ Πιρσικοῦ σρατιύμας res, in rolls wilnen. . . nai cò Ківетог подлері адпівонню всектом, тя γυναικοπληθούς διείλου केπύοντος, 'Οὰ, સαί μη केसदाσθώσιν οι βύσμινοι πίπλοι. In quibus ut alia melius quam ceteri, tum hoc præclare vidit γ'. όμιλος 🚓 mominativos esse consequentias. At quomodo priora intellexerit, non satis assequor. Quantum enim ex ejus paraphrasi conjicio, dativum وهي ita construit, ut ab eo regeretur genitivas Algernou sensupares, vel seltem omissa et subintellecta præpositique vaie ab eo penderet; cum eodemque reliqua oratio per mi conjuncta procederet. In quo si recte viri doctissimi mentem interpretor, necessarium foret ista μη πόλις σύθησαι-Saveidos hoc modo reddere: Veres, heu, de isto Persarum exercitu, ne cartas audiat evacuatam esse viris Susidis urbem. Verum hanc rationem que minus amplectar, duo sunt, que me prohibeant; alterum quod Susorum urbem ceterasque viris vacuas esse, jam antea questus erat Chorus, neque ea res ejusmodi erat, ut eam a nunio demum audire deberent; deinde quis illa quam exposui interpretatione atctioribus inter se Strophe et Antistrophe vinculis constringuntur.

οὰ Περευκοῦ ερατεύματος. Simil, quam Chorus hic timet, exclamatione postes utitur is, qui cladem Persarun nuntiat v. 248. sqq. πόλω et ἄτο είνακδος, per appositionem no-

stro familiarem.

119. avridouses. Sic v. 1036. Sie v. doridoused, 444. Atque sic nunti clamorem vicissim clamoribus excipi Chorus v. 254. sqq.

120, the rows fars. Ut h. l. sow fars refertur ad pracedens the sic Prometh. 988. postquam Prometheus vocem fars emiserat, Mercurius subdit: rok Zibe rows; sin infraram.

120. sq. γυναμφοτληθής δρέλος ἀπόσο ποιninativi absoluti, quosante Brunckium, qui conferri jubet Eurip. Hel. 296. Phæniss. 290. Sophocl. Cd. Col. 1119. Cd. Tyr. 60. Abreschius animadverterat, laudsto Salmas. de

Usur. p. 715.

πλοις ωέση λακίς.
Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας 5ρ. γ΄.
Καὶ ωεδος ιδής λεώς 125
Σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπε
Μελισσᾶν, σὺν ὀςχάμω ςρατοῦ,
Τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἄλιον
Πρῶνα κοινὸν αἴας. 130
Λέκτρα δ΄ ἀκλέρῶκ ωόθω ἀντιςς. γ΄.
Πίμπλαται δακρύμασι

124. ἐσπηλάτας] τι additur Rob. Vict. Cant. abest autem a codd. Regg. et recte expunxit Brunckius; metrum enim corrumpit. 127. μιλισσῶν] μιλισσῶν Reg. B. Guelt. μιλισσῶν Ald. Turn. Vict. etc. Brunckius veram scripturam assecutus est, μιλισσῶν. 128. ἔαμιίψας] ἀμιίψας Viteb. 132. πίμπλαται] Sic Viteb. τημπλανται Guelf. Ald. πιπίμπλαται conj. Arnald. ita hos versus constituens:

भेदमस्य है वेश्वेट्टिंग स्वर्शन साः-स्रांभयभेदस्या वेदम्हण्यातः.

ut prior esset creticus dim. hypercatal. posterior trochaicus dimeter catalectic. Verum Heathii ratio præferenda, quam et Brunckius tenuit.

123. le πέπλως πίση λαπίς, periphrasi poètica pro πίσλω λαπισθώσι.

Etiam apud Persicas mulieres in summo luctu vestes sciudere moris erat." Ita Diodor. Sic. lib. xvii. post Darium victum mulieres τὰς leθπας παρήμπτώσας, μετ δυσμών, in τῶν παρήμπτώσας, μετ δυσμών, in τῶν παρήμπτώσας μετ laceratis criuibus, abscissaque veste, pristini decoris inumemores etc."—Porro abscissis vestimentis lugubria inducbant mulieres Persicæ. Curt. lib. x. Ad Darii quoque matrem celeriter perlata est; abscissa ergo veste, qua induta erat, lugubrem sumsit." Stanl.

124. sqq. Eandem quæ supra occurrerat v. 12. sqq. sententiam h. l. repetit Chorus, sed majore copia verborum et varietate imaginum usus. Omnis enim equestris pedestrisque populus tanquam apium examen excessit, una cum duce exercitus, utrinque ponte junctum utrinque terræ Asiæ et Europæ commune promontorium trajiciens. Trajica zaviès aias âufartes intellige Chersonesum Thracicam, quæ tanquam isthmus aut promontorium at

Europa versus Asiam procurrit, adeoque utriusque communis dici potest. ¿μφή-ξενπτος vero appellatur, quia ab utroque Hellesponti littore ponte jungebatur. ἄλος τρων, peninsula s. terrætractus in mare prominens.

131. sqq. Si vul atam v. 134. lectionem sequamur, intp.: Lecti autem virorum desiderio lacrymis implentur, Persides vero summa tristitia oppressa; unaquæque desiderio viri amante ferocem bellicosumque muritum prosecuta solitaria relinquitur. Sed præter tautolo-giam a me jam in V. L. notatam, quæ ex repetito roly exsistit, veritas quoque suavissime imaginis lectione rémulierum amantium sensus, quo discedentes ad bellum maritos prosequuntur, προπίμπονται, desiderium recte dici nequit, quippe quod post aliquam temporis moram demum oritur. Sed in hoc discessu merent mulieres, dolent, anguntur, et cura potissimum virorum in pericula ruentium afficiuntur. Comparet lector illustrem Homeri locum, ubi Hector ab Andromacha discedit, Il. vi. 407. sqq.; nullum ibi in Andromacha desiderii

Περσίδες δ' άκροπενθεῖς, Έκαςα ωόθω Φιλάνορι Τον αιχμάεντα θοῦρον 135 Εύνατήςα ωςοπεμψαμένα Λείπεται μονόζυξ. 'Αλλ' άγε, Πέρσαι, τόδ' ένεζόμενοι MOYOSQ. Στέγος άρχαῖον, Φροντίδα κεδυήν και βαθύ6ουλον 140 Θώμεθα, χρεία δε σοςσήχει,

134. izása] Sic Codd. Regg. izasa Viteb. izása Turn. wi9a] Ferenda non est tautologia horum verborum πόθφ φιλώνος, cum v. 131. duobus tantum versiculis interjectis jam positum sit ἀνδεών πόθφ. Sæpe jam monuimus, ut copiam et varietatem Æschyli lectores observarent. Eumne igitur bis eadem in eadem periodo dixisse credamus? Absit per omnem modum. Particula 31 quoque post inára vix abesse potest. Itaque sic emendandum esse h, l. statuo:

ξκάςα δ' όθη Φιλάνορι

idque cum προπεμψαμένα arctissime copulandum: "OSn. φεοντίς, ώρα, φόδος, Hesychius. Sensus: et unaquæque bellicosum virum cura mariti amante prosecuta, selitaria relicta est. Pauwius, ut eidem vitio occurreret v. 131. pro à vigen aise legendum putahat ἀνδρῶν πόνω. Sed ibi nihil mutandum est. Φιλάνοςι] Lepidam hic Arnaldo fraudem fecit vitium Stanleianæ editionis typographicum; ibi enim exaratum est φιλάνοςω, e quo cum se Arnaldus expedire non posset, nec alias editiones inspexisset, emendandum opinabatur φιλανός», quod Græcum non 135. «¡χμάιντα] Ita est; adeoque sordes, ut ita dicam, sordibus eluebat, Regg. αίχμητάεντα vitiose Ald, αίχμήεντα Rob. Turn. Vict. etc. νατήςα προπεμψαμένα] Hoc ut multo aptius restitui e Rob. Vulg. εὐνασής ἀποπιμψαμίνα. Cod. Reg. Λ. in contextu legit εὐνασῆρα προπιμψαμίνα. Prima verbi syllabæ superscriptum ἀπὸ tanquam glossema. 138. ἄγι] ἄγιστ Viteb. quod Zeunius ortum esse vidit ab eo, qui ignoraverit we cum plurali quoque numero recte jungi,

vestigium; adhuc enim in Hectoris amplexibus hærebat; sed curæ ac sollicitudinis omnia plena. Itaque si εκάτα δ΄ δθη Φιλάνορι (c δ΄ δθη primum πόθη post πόθη fieri potuit) reponamus, non solum jejunæ tautologiæ maculam abstergemus, verum etiam integritatem imaginis poëticæ servabimus. In discessu virorum cura mulierum animos attentos tenebat, sollicitos vice maritorum, quos tot belli pericula manebant; post longam vero absentiam accedebat etiam desiderium; indeque nocturnæ lacrymæ, quibus lectos irrigabant, a viris sejunctæ.

μονόζυξ solitaria, metaph. ducta ab equis eidem jugo adsuetis, jamque inter se disjunctis.

138. sqq. & Al ayt-zezearnzer.

Sed agite Persæ, assidentes antiquis hisce ædibus, regio palatio, gnaviter et prudenter curemus, urget enim necessitas, ut sciamus, quid rerum gerat Xerzes Darii filius generi nostro cognatus; teline conjectus vicerit, (h. e. Persene ercubus instructi) an cuspidate lancee vi (h. e. Græcorum) superior discesserit. peoveris zedoù proba est et gnava, socordiæ contraria, βαθύδουλος autem sollers, consilii plena, imprudentiæ oppo-Hæc autem exhortatio Chori hanc vim habet, ut omnibus medis exquirendum et sciscitandum esse dicant, quanam fortunæ conditione utatur Xerxes cum exercitu; itaque pracipue ad nuntios et exploratores in Græciam mittendos spectat. χριία δὶ προσήπει. Hæc necessitas

in eo posita, quod diu nullus nec pe-

Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς,
Δαρειογενής, τὸ πατρωνύμιον
Γένος ἀμέτερον·
Πότεgον τόξου ρῦμα τὸ νικῶν,

*Η δος ὑκράνου
Λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν.
'Αλλ' ἤὸε Θεῶν ἴσον ὀΦθαλμοῖς
Φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως,
Βασίλεια δ' ἐμὴ, τὴν πεοσπιτνῶ.

143. Ψατρωνύμων] πρωνύμων ex non intellecto scripturæ compendio Guelf. Ψατρωνίμων Mosq. Sed hic locus mini videtur interpolatione depravatus. Suspicionis causas exposui in Commentario ad h. l. 145. πότιρον] πρώτερον Rob. τόξου μίμω] τόξου μίμω Αld. 146. δορυπρώνου] δορύπρανον Ald. Rob. 150. τὸν omissum Guelf. Ald. Rob. Turn, Vict,

Καὶ ωςοσφθόγγοις δὲ χοςεών αὐτην Πάντας μύθοισι ωςοσαυδᾶν.

destris nec équestris ab exercitu venisset, qui senes cura et sollicitudine liberaret. cf. v. 14.

Δαριογικής τὸ Ψατρωνύμιον γίνος ἐρρίσιρον. Quid hoc est genus nostrum a patre nominatum? quod etiamsi de Perseo Persarum, ut ferebatur, generis auctore capetemus, tamen incommode dictum esset. Æschylus mihi scripsisse videtur: Δαριογικής, γίνος ἐμίσιρον, Darit filius, idemque (ut Persa) nobis cognatus; sicut notissimum illud σῶ γὰς καὶ γίνος ἔσμιν significat, nos cum co cognati sumus. Vocabulum vero Ψατρωνύμιον irrepsit, ut opinor, e nota Grammatici, qui ad marginem vel intra lineas adscripserat: Ψατρωνυμικόν moniturus nempe adjectivum Δαριογικής patronymicum esse. Quo recepto facile alius nescio quis articulum τὸ inseruit.

τόξυ ρύμα verbotenus est arcus tensio s. ut Cel. Morus (in ind. in Xenoph. ἀναδ. v. ρύμα) teli conjectus; ponitur autem pro militibus arcus gerentibus ac tela emittentibus, et consequenter Persas designat, quemadmodum δορυπεράνου λόγχης ἰσχὺς simili verborum figura Græcos hastis armatos notat, Ut h. 1. τόξου ρύμα, sic supra τοξουλκὸν λήμα, et v. 84. τοξόδαμνος άρης de Persis.

λόγχη δορύπρανος, hastile ferro pra-

fixum Virg. v. 557.

148. sqq. ἐφθαλμοῖς non cum Schol. et interpr. de senum oculis accipio, sed cum 9τῶν conjungendum existimo; quo pacto hic sensus efficitur: Verum ecce lumen, quale ex deorum oculis emicat, nobis exèritur. Prodit enim Atossa, regis mater, regina nostra, quam adoramus. φάες ἴστο ἰφθαλμοῖς θτῶν, phantasia nobilissima ac decentissima; significant enim Atossæ vultum populo tanquam deæ vultum affulgere.

την προσκισνώ. " Moris erat apud' Persas, ut regem adeuntes proni adorarent, priusquam in congressum colloquiumque venirent. Tithraustes ap. Ælianum, V. H. lib. i. c. 21. Νόμος ἰσὶν ἰσιχώριος Πίοσαις τὸν εἰς ὑθλαλμοὺς lλοδόντα τοῦ βαευλίως, μιλ πρότερον λόγω ματαλαγχάνων πρὶν ἢ προσκυνῶ σ' ἄναζ, νόμοιος βαρδάρους ι προσκυνῶν . cf. Curt. lib. viii. c. 1. Valer. Max. vii. 3. Hujus vero legis rationem reddit Artabanus Persa apud Plutarch. in Themistocle, 'Ἡμῶν, inquit, πολλῶν νόμων παὶ καλῶν ἔντων πάλλιεςο οὐτός ἰσιν, τό τι τημῶν βαειλία, καὶ προσκυνιῦν εἰκόνα Θιοῦ τοῦ πάντα σώζοντος." Stanl.

προσφθόγγρος μύθοις προσαυδά». Gravius hoc est, quam simplex προσαυδάν, Significant enim reginam nou sine honorifica compellatione, qualis ca est,

ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ.

Χο. Ω ΒΑΘΥΖΩΝΩΝ ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
 Μῆτερ ἡ Ξέξξου γεραιὰ, χαῖρε Δαρείου γύναι, [155
 Θεῦ μὲν εὐνάτειςα Περσῶν, θεῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς,
 Εἴ τι μὴ δαίμων ϖαλαιὸς νῦν μεθέςτικε ς εατοῦ.

"Ατ. Ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἰκάνω χουσεος όλμους δόμους
Καὶ τὸ Δαρείου τε κάμὸν κοινὸν εὐνατήριον'
Καί με καοδίαν ἀμύσσει Φοοντίς ες δ' ὑμᾶς εοῶ
Μῦθον, οὐδαμῶς εμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος, Φίλοι, 160
Μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀνατρέψη ποδὶ

155. εὐνάτειρα] εὐνήτειρα Viteb. 9τοῦ δὶ καὶ] καὶ omittit Viteb. Ald. Rob. 156. τρατοῦ] τρατοῦ Ald. Vict. Genitivum recte restituit Brunckina e Cod. Reg. A. 157. χρυσιοσόλμους] Ita Victor. χρυσιοσίλθους Guelf. Turn. χροσιοσόλων Viteb. Rob. χρυνοσόλθως mendose Ald. 158. πάμκὸς Sic Regg. Vit. Ald. Rob. πάμκοῦ Turn. Vict. Cant. εὐνανήριος] εὐναστάριας Guelf. 159. ποί μει Vit. παί μευ Ald. 160. εὐδαμοῦς ἱκαμυτῶς εὐδαμοῦς Guelf. Rob. 161. ποιίσσες] ποιίσσες Rob. ἀνατρίψη ἀντρίψη vulg. ἀνατρίψη Viteb. Reg. Α. ἀνατρίψει Mosq.

quæ v. 153. sq. continetur, alloquendam esse. Incst igitur notatio venerationis; utapud Romanos blandius et officiosius erat, nominatim aliquem compellare, quam simpliciter, nomine non addito, affari.

IN SCENAM II.

v. 153-246.

153. sqq. Atossam ex regia prodeuntem hisce verbis alloquitur Chorus: O Regina Persidum alte cinctarum, grandæva Xerxis mater, salve Darii uxor; namque tu dei Persarum conjux eras, dei quoque mater es, nisi forte vetus fortuna nunc exercitum deseruit. Omnia verborum lenocinia hoc uno alloquio inclusa sunt. Laudant enim senes Atossam a dignitate, a sexus sui principatu, a matrimonio, a materna felicitate, unde commode ad enuntiandam animi solicitudinem transcunt. Beds Megen dicitur rex, quatenus et ipse felix est, et subditorum civium fortunas recte tuetur. Itaque Chorus tantisper Atossam Dei Persarum matrem appellari posse denuntiat, donec Xerxes res bene gesserit. δαίμων τσα-Assis, pristina felicitas. "Interpres, nisi forte vetus infelicitas exercitum invascrit, quem sequitur Spanhem. ad A- ristoph. Plut. v. 386, et Ran. v. 859. Animon scil. accipientes pro infortunio, quihus haud queo accedere, quod non videam rò 17 v. nà na 3 i vas it qui possit intelligi. Quin permittere non videntur Atossa verba, que responsi loco subdit sidamais dos adui navros etc. Recte haud dubie Schol, ad v. 153. explicuerat sirenzian, sidamais, Madismas, adat reliquit, i. q. hapismas, ut expl. Hesych." Abresch.

159. sqq. respondet Atossa: Propter hoe insum, sollicitante me nimirum filli mei fortuna, veniu relictis auro ornatis actibus, thalamoque Dario minique communi; pungit et meum animum sollicitudo; habeo enim quod vobis narrem, somnium scil. quod me terruit, quamquam et alias meapte aponte minime sum timoris expers, sed metuo potius, amici, ne magna illa opulentia nostra, celeriter festivans, pede proruat felicitatem, quam Darius non sine divino numine acquisivit.

μῦθοι sine dubio de narratione somnii quam parat intelligendum.

Luzurns i. q. ἐπ' luzurns, etiamsi illud somnium non accessisset, se tamen suopte ingenio satis timidam esse ustendit.

μη μέγας πλούτος. Decoram hanc

Όκδον, δυ Δασεῖος Τρεν οδα άνευ Βεών τινός.
Ταῦτά μοι διπλη μέριμν ἄφρας ος ες τι εν φρεσί,
Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πληθος εντιμη σεδειν, [165]
Μήτ ἀχρημάτοισι λάμπειν φώς, δσον σθένος πάρα.
Ές ιγὰρ πλετός γ' ἀμεμφης, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόδος.
Όμμα γὰρ δόμων νομίζω, δεσπότου παρουσίαν.

allegoriam non omnino recte ceperunt interpretes. xviseus sidas, solum pulvere spargens, quemadmodum Homericum illud xviseus, yvõisse nihil aliud est ac festinantes. Opulentia autem festinans dicitur pro celeriter crescente. Et util qui carrere festinant, facile pedibus columnam, aut si quid occurrat e-jusmodi, proruunt, sic opulentia dicitur celeriter festinando felicitatem e-versura.

A.Cov. "Hinc perspicere est discrimen *A.Fov. inter et \$\(\)

2. Augus sperioris. Quam feliciuatem Darius erezit, non sine Dei alicujus tutzilio. Pergit enim in allegoria quam coperat; ut felicitatem cum stante columna comparet. Simile est notissimum illad Horatianum (Carin. i. 35, 13.) ad fortutam: Injurioso ne pede proruas stanten columnam.

163. sqq. *aŭrá μω - «Điνος wae...
Horum verborum sensus quidem facifis et planus, at structura impeditior
est. Ait enim Atossa duplici cura sibi animum pertentari; metuenti ne
vel optes sinte viris maneant, vel viri
opibus exuti redeant. Neutrum vero
optabile esse, cum nec opes absque viris in honore sint, nec viris quamvis
fortibus bene sit, nisi etlam opes accedant. **aŭra h. l. omissa præpositione
propterea. **iopus in persons propositione
propterea. **iopus in persons infunda cura, sicut infundum dolarem dixit Virgilius pro immenso.

patri—olbur. Obscurum est, quo pertineat olbur; itaque vel omissum est rua, ut is rua olbur nihil aliud sit quam ierium dyur, hoc sensu: nepuz quemquam opum sine viris multitudinem honore prosequi; vel in rini elsin dictum pro inripan, see und elsin dictum pro inripan, see und elsin neque opum sine viria multitudinem eo in honore esse, ut eam aliquis colat. Si pro efferi legeretur paipun, nitri esset laborandum. Id enim optime conveniret sequenti adarsin, q. d. neque opes sine viris in honore lucere, neque viris sine opibus felicitatis lucem affulgere. Sed Eschylum sic scripsisse evinci nequit.

un' axenuarous scil. un des xaparo pos, scil. roos, son orlos un appearant posses, scil. roos, son orlos un appearant posis tottus, absque divitis tantam felicitatis s. salutis lucem affulgere, quanta ipsis fortitudo insit. Pas h. translate, de felicitatis flore. Melius tamen forte fuerit de honore et existimatione intelligere, ut viri fortes, si opibus careant, nequaquam in tanto honore, quantum corum virtus postulet, haberi dicantur. cf. lex. Æschyl. v. pas.

166. Is: yap. polos. Nam divitive quidem nobis sant non contemnende, sed circum oculos meds timor. ausuphs h. 1. i. q. apsovos, multus, magnus; sicut antea μίγας ωλούτος. Inepte latinus interpres a Scholiaste graco deceptus vertit: de oculis vero metus; quasi 6-Φθαλμοίς metaphorice de viris, inprimis de Xerxe, dictum sit; qua quidem metaphora h. l. nihil fuisset ineptius. Imo hoc dicit Atossa, timorem, maxinie ex viso nocturno, quod mox narratura est, atris quasi alis sibi oculos circumvolare. Universe autem hic posses refertur ad eadem quæ v. 161. a se timeri dixerat, μη μέγας πλούτος etc.

167. ὅμμα γὰς—παςουσίαν. Quamquam hicversiculus seorsim spectatus nihil habet, quod poëta nostro indignum sit; pulcra enim est sententia: oculton Πεδς τάδ' ως οθτως εχόντων τωνδε, σύμβουλοι λόγε Τοῦδ' εμολ γίνεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πις ώματα.

Πάντα γὰρ τὰ κέδν ἐν ὑμῖν ἐς ἱ μοι βυλεύματα. 170 Χο. Εὖ τόδ ἸσϪι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι Μήτ ἔπος, μήτ ἔρΙον, ὧν ὰν δύναμις ἡγεῖσθαι Θέλη. Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβύλυς καλεῖς.

Ατ. Πολλοίς μεν αίει νυκτέροις όνείρασι Ξύνειμ', άφ' οὖπερ ωαίς ἐμὸς ςείλας ςρατὸν

Εύνειμ΄, άφ΄ ούπες ωαϊς έμδς ςείλας ςρατόν 175 Ίαόνων χήν οίχεται, ωέςσαι Θέλων

168. ώς abest Viteb. 169· γηςαλία] γηςαλαία vitiose Ald. Rob. 172. ὧς ὧγ Rob. 174. αἴιι] ἀιὶ ambo codd. Regg. 175. ἀς ὧντις] ἀφ' ὧ Guelf.

domus arbitror domini præsentiam; tamen si nexum ac perpetuitatem orationis considero, vix mihi tempero, quin eum hic ab aliena manu intrusum esse suspicer. Fieri potuit, ut Grammaticus nescio quis, qui sententiam v. 164. attentius tractasset, aut v. 166. ¿φθαλμοῖς perperam de viris absentibus cepisset, hunc versum adscriberet, sive a se fictum, sive aliunde, ut sæpe factum scimus, propter similitudinem argumenti translatum. (Sic post'v. 252. in ed. Rob. et post v. 251. in Cod. Guelf, integer versus e Sophoclis Antigone insertus est. Certe si abesset hic versiculus, nihil ad sententiam desideraremus, et asperitas dictionis a propria τῶν ἐφθαλμῶν notione ad ἔμμα translate positum effugeretur. Si tamen genuinus est, hoc saltem tenendum, particulam yae post euna non causam s. explicationem præcedentis iφθαλμοῖς afferre, q. d. ideo dixi i-φθαλμοῖς, quia iμμα δόμων puto domini præsentiam, quæ subtilitas grammatico quam poëta tragico dignior esset; sed potius vàe ad causam timendi referendum esse, ut dicat Atossa: circum oculos vero timor. Nec mirum me timere; nam oculum domus arbitrer esse domini præsentiam.

168. sqq. weòs τάδι—βουλιύματα.
Proinde his rebus ita comparatis, ò Perme, senes consiliarij, mihi in hac causa
consulatis vclim; omnium enim honorum
consiliorum copium mihi in vobis sitam
esse censeo.

ລະ ພັກລະ ໄຊຄຳກລາ ກລັງໄະ. "Usitata est loquendi formula in Again. v. 1404 ລະ ພັດ ໄຊຄຳກລາ. Adde Sophocl.

in Ajac. v. 282. et 999. in Antig. v. 1193. Herodot. lib. i. c. 177. ως δτ λχύντων ωδι. Idem viii. 144. ως οδια ιχύντων—" Abresch. γηθαλία πιςώντωνα, pro πιζοί γίρουστο, neutrum maculini loco, ut supra v. 7.

171—173. Respondet Chorus: Sat scito, regina hujus terra, te nihil quod a nobis dici fierive velis bis edicturam, quod quidem in nostra potestate positum sit. Vere enim nos benevolos tibi harum rerum consultores vocas. ຜ້າ ຂ້າ ໄດ້ປະເພດເຂົ້າ ກໍາຄົວໃຊ້ເປັນກຸກ, apta circumlocutione ຈັກາ ປັນຈະຈຳ. Antequam enim aliquid faciamus, quasi præire debet faciundi potestas.

οντας—παλείς. Respicit Chorus id quod Atossa postremo loco dixerat v. 173. significatque se curaturum, ut honorifico illo regime judicio re ipsa dignum se præstet.

174. Sequiter luculenta visi per quietem nocturnam regime oblati narratio. Ac primis quidem verbis exspectationem auditorum movet: Mutis quidem semper somniis nocturnis utor, ex quo filius meus exercitu conflato in Graciam profectus est, expugnare can cupiens; nunquam tamen visum adeo tuculentum oblatum est, quam hesterna nocte. Idoue vobis iam narrabo.

tapiens, hangamin est, quam hesterns nocte. Idque vobis jam narrabo.

176. 'Ιαόνων γῆν. " Et v. 1019. 'Ιαόνων λαὸς οὐ φυγαίχμας. Iaones dicti Graci a barbaris, nempe ut in sacris litteris dictæ insulæ Javan. Schol. Aristoph. in Acharn. "Ιαον λί ἀνοὶ τοῦ 'Αθηνας, "Ιωνες γὰς οἱ 'Αθηναϊο, ἀπὸ "Ιωνος τοῦ Βούθω. Hesych. "Ιωνας (leg. 'Ιάονες, αι postulat litterarum ordo)' Αθχναϊω, οι" Ιωνες, ἀπὸ "Ιωνος, απὸ τους, απὸ

'Αλλ' ου τι σω τοιόνδ' έναργες είδόμην 'Ως τῆς σάροιθεν εὐφούνης· λέξω δέ σοι. 'Εδοξάτην μοι δύο γυναϊκ' εὐείμονε, Η μέν ωέπλοισι Περσικοῖς ήσκημένη, 180 Ἡ δ αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν, Μεγέθει τε τών νῦν ἐκπρεπές ατα σολύ, Κάλλει τ' άμώμω, καὶ κασιγνήτα γένους Ταυτοῦ - ωάτραν δ' έναιον, ή μεν Ελλάδα Κλήρφ λαχούσα γαΐαν, ή δε βάρδαρον. 185 Τούτω ςάσιν τιν', ώς έχω 'δόκουν όραν, Τεύχειν εν άλλήλησι ωαίς δ' έμος μαθών Κατείχε, κάπεάυνεν, άρμασιν δ΄ υπο Ζεύγνυσιν αύτω, και λέπαδν έπ' αύγένων Χ' ή μεν τηδ' επυργούτο 5ολη, 190

178. ως της] ως τις Ald. 179. γυναϊκ' εὐείμονε] γυναϊκς εὐείμονες Viteb. γυναϊκ' εὐείμονες Ald. Turn. 182. ἐππρεπίσατα] εὐπρεπίσατα Guelf. Ald. Turn. 183. ἀμώμω] ἀμώμω Ald. 184. ταυτοῦ] αὐτοῦ Mosq. 187. ἀλ-λήλοισι—μαθών] ἀλλήλοισι—λαθών Viteb. ἀλλήλαιν—μαθών Ald. ἀλλήλοισι. Αιδ. Αὐτοῦσο μαθών Rob. 188. κάπράϋνες] καὶ πράϋνες Ald. 189. αὐτῶ] αὐτῷ Ald. 189. αὐτῶ] αὐτῷ

ei ateinei αὐτών. "Eviei παὶ τοὺς Θράπας, παὶ 'Αχαιοὺς, παὶ Βοιωτοὺς "Ελληνας." Stanlei. cf. Potter ad Lycophr. v. 989. et Ind. histor. v. 'Ιάονις.

179. sqq. tõõčárn- háglagov. Visæ mihi sunt duæ mulieres eleganter vestitæ, altera poplis Persicis, altera Doricis ornata, in conspectum venine, proceritate hodieruis mulieribus multum augustiores, forma vero inculpatæ, et sorores germanæ ejusdem generis; patriam vero incolebant, hæc quidem Græciam, illa vero barbaram.

πουπμίνη. "Hesych. 'Aσκήσας, κοσμήνας, κατασκινάσας." Stanl. Frequens autem ἀσκιῦ pro ornare, excolere. Eurip. Ion. v. 326. εξ ποσκοπειδρίων δόμων ἰσθῆσα πόσμων τι εὐπρειτῶς
καπόσατο." Abresch. qui more suo hic
multo plura coacervavit. εὐπρειτῆσα
superlativus pro comparativo. πασιρήκα Scholiastes refert ad mythicam Europæ et Asiæ ex Oceano generationem. πλήρη λαχοῦσα, vel quia fingitur utraque soror sorte inter se possessionem divisisse, vel simpliciter signiκαρα possidens.

186. sqq. τούτω—τίθησι. Hæ dissidia forte inter se (ut visa sum mihi videre) exercebant. Quod cum filius meus comperisset, cohibuit eas et compescuit, curruique eas junzit, loraque cervicibus imposuit. τύχων. Hunc infinitivum Cl. Brunckius pendere putat ab ἰδοξάτην, quod repetendum sit e v. 179. Ita et Glossa in Reg. Β. ἀπὸ ποιοι ἰδοξάτην μαι. Verum cum intercedat v. 184. ἴναιον, duriuscula hæc ratio videtur. Itaque vel ἦεξάνντο supplendum esse existimo, vel ἔτωχον ἀλλή-λησι legendum. ἔφμασιν pluraliter pro uno Xexxis curru.

190. sqq. X' n ulv—Niyo. Et illa quidem Asia, s. barbara, hocce ornatu superbiebat, osque frenis coerceri facile patiebatur. Hac vero exsultare manibusque instrumenta currus dilacerare, et frenis excussis vi diripere, postremo medium jugum frangere. Excidit autem filius queus, paterque Darius miserens illius adsistit, quem simulac vidit Xerxes, vestes circum corpus laceravit. Et hac quidem jum noctu me vidisse aio.

ιπυργούτο. Hesych. πυργούται, ύψούται. H. l. ad elationem animi et Έν ήνίαισι δ΄ είχεν εὔαρκτον ςόμα.

Ἡ δ΄ ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου Διασπαράσσει, καὶ ζυγον Βραύει μέσον.

Πίπτει δ΄ ἐμὸς παῖς, καὶ πατήρ παρίς αται Δαρεῖος οἰκτείρων σφέ. τὸν δ΄ ὅπως ὁρᾳ Ξέρξης, πέπλους ἐήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω.

Επεὶ δ΄ ἀνές ην, καὶ χεροῖν καλλιρὸόου

"Εψαυσα πηγῆς, ξὺν θυηπόλω χερὶ Βωμῷ προσές ην, ἀποτρόποισι δαίμοσι

192. χιροϊν ἴντη δίφρου] χιροϊν ἰν τῆ δίφρον Guelf. Ald. Rob. etc. Canter con (χιροϊν αὐτὴ δίφρον. Sed nihil evidentius est emendatione Stankeii ἴντη, ησω contra Heathium recte defendit elegantissimus Brunckius.

201. βωμή με βο Guelf.

superbiam transfertur. ivaeutor sona, es morigerum, tractabile.

iven δίφρου. "Ita legendum esse, hand dubie vere conjecit Stanl. cui suspicioni mirandum est cum non multum tribuisse. Sic ivera ivenezà Pind. Olymp. xiii. 28. ubi vid. Schol. et Nem. ix. 51. Idem Pyth. Od. iv. 417. επασάμενος δ΄ ἄφενον βείως δηνειν ἀνάγκας Ιντιον αθχίνες, cf. Od. v. 45. κασίκλασε ἐντίων σθένος υδόν. Ubi iterum vid. Schol. Per Ινσια δίφρου intelligit lora, quibus adjuncta erat currui, et frena, ut ipse auctor mox exponit." Abrech.

197. πίπλους ρήγουσιν. " In luctu vestes lacerare mos erat apud Persas tum viris tum mulieribus comuunis. De mulieribus cf. not. ad v. 123. De viris exempla supius occurrunt. Herodot lib. iii. Πίροαι δ΄ ώς τὸν βασιλία είδον ἀνακλαύσαντα, πάντις τά τε Εθήτος εχώμινα είχον, ταῦσα κατιεμικόν τι καὶ οἰμωγή ἀφθόνμ διεχείωντο, cf. lib. viii. c. 99. et Curt. lib. v

199. sqq. isri—waesixs. Postquam vero surrezi, manibusque pulchre fluentem fontem attigi, una cam turba sacrificorum ad aram steti, averruncis dis, quibus hac sacro parari solent, libum oblatura. Video vero aquilam ad Phabi altare fugientem; præ timore terro obmutus, amici; deinde circum

aspicio celeriter alis irruentam unguluque caput (aquilæ) vellicantem; heter nihil aliud egit, quam ut perteritam pus ei præberet. Ingeniose Æschip futuram Xerxis fortunam somni periter atque ominis Atossæ oblati ingine adumbravit.

193

Thave wnyms. "Notissima retrum in expiandis sommilis supersime quod vel vini aspersione fichat, ri, ut hic, aqua fontana. Aristophaso Ranis:

'Αλλά μοι, ἀμφίσολοι, λύχτοιἄψει, Κάλσισί τ' દેશ σοταμών δρόσοι έφει. Θερμαίνεσε δ' ύδωρ

of av Suis verses accention.

Pers. Sat. 2. et noctem flumine punt
Stant.

201. நிவந்த இருக்கு சு. 4 Hec sui ab Herodoto prorsus aliena, qui & Persarum sacris ritibus verba ங்கியி. 132. சீசா, inquit, நிவந்தி சில்ராக, சீசா குழ் குடிக்கும் மில்கா அம் குருக்கு மில்கா இம்மா. Quis vero nescit, Poets re sui ævi ad tempora illorum, de quiss scribunt, transferre?—Nostrum forma imitatur Seneca in re simili sub presona Poppeæ:

delubra et aras petere constitui s

cras,
cæsis litare victimis numen dedu,
ut expientur noctis et somni minz.
Stank

Θέλουσα θυσαι ωέλανον, ών τέλη τάδε: Όρω δε φεύγοντ' άετον ωρος εσχάραν Φοίδου· Φόδω δ' άφθογγος εξάθην, φιλοι: Μεθύς ερον δε χίρχον είσοςω δρόμω Πτεςους εφοςμαίνοντα, και χηλαύς κάρα Γίλλονθ'· ὁ δ' οὐδεν άλλο γ' ή ωτήξας δέμας Παςεύχε. Ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔς' ἰδεῦν, Ύμῦν δ' ἀχούειν. Εὐ γὰς ἴςε, ωαῦς ἐμὸς

205

206. nága] rò nága Viteb. 208. dípar ir idur] Stanl. conj. diña r' ir idur.

202. Σν τίλη τάδι. "Hæc verba interpres minus accurate vertit: qui hisce prasident. Τίλη hic sunt θυσίαι. Hesych. Τίλια, τίλη, τὰ ἰιρά. Soph. Trach. v. 242. Τίλη ἔγκαρτα Δύς. i. e. Schol. interprete θυσίας. Adde sis ejusd. Œd. Colon. v. 1104." Abresch.

203. ἐσχάρω, i. e. βωμὸν, quem usum ex Sophocle et Euripide observavit quoque Ammonius. Eurip. Schol. ad Phæniss. hoc modo commentatur: ἐσχάρω δὶ ἡ ἱν στοραγώνω περὶ γῆν βάσις, βωμῶν σάξυ ἔχουσα ἄναυ ἀγαθάσιως." Δίντεκh.

Φοίδου. "Quo minus hoc incongrue dictum videri possit, monendum est, vel ipsos Historicos, Geographos, aliosque orationis solutæ scriptores, deorum Græcorum nomina diis Persicis accommodasse. Ita Herodotus lib. i. et Strabo lib. xv. inter Persarum deos recensent Δία, Οδραμίπη, et 'Αδρα-δίτην, quin etiam "Ηλισι et Σελίηνη. Ex his Δία, teste Agathia, Βὸλ nominarunt Persæ; 'Αφραίτην, si Herodotum sequimur, Μίσουν, sin Strabonem, 'Αναιστίδα. Hic itaque per Φοίζον videtur intellexisse Æschylos Solem, oni sub Mithræ nomine sacrificarunt Persæ." Strab.

207. ἐ ἔ οἰδὶν ἄλλο γ'. "Supple ἐποίμ, cujus verbi frequens ellipsis, Vide ad Prometh, v. 611. Nec Latinis minus usitata. Vid. Interpretes ad Livii xxii. 24. et ibi laudatum Perizonium ad Sanctii Minervam." Brunck, writes hic vel proprie controlens sese, vel translate, pertervita; quod h. l. aptius est. Præ terrore enim et påvore aquila nec tueri se, nec repugnare audebst.

208. ταῦτ'—ἀπούιν. Hac vohis haud minus auditu, quam mihi visu, terribilia esse scio. Male autem Stanl. corr. διμα τ'; num nec singularis hic plurali præferendus; et copula τι hie prorsus aliena.

209. sqq. sõ yàe ist. Nullo pacto hæc quæ sequuntur, præsertim addita particula causali, cum antecedentibus connecti possunt. Nam quæ jam addit Atossa, ea consolandi potius Chori quam terrendi vim habere debebant. Atqui cum dixisset ræöræ bañ dispærif å andit cum dixisset ræöræ bañ dispærif andit cum dixisset ræöræ bañ dispærif andit medium prolaturam exspectaret, quod ad exaggerandum metum valeret. Quæ cum ita sint, inter å andit et så yàe is quædam intercidisse suspicor; versiculosque appositis defectus notis hoc modo collocandos esse:

Omissorum heec sententia fuit, nisi fallor: Et sane visa illa mala.nobis portendere videntur. Fieri tamen potest, ut in bouam partem accipienda sint. Certe si modo Xerxes salvus redierit, cetera aquo animo ferenda puto. Jamque pergit Atossa: Non enim vos fugit, Xerm, si bene rem gesserit, admirablem futurum; sin male, certe urbi non obnozius erit. Sed si modo salvus redierit, haud secus atque antea, hujus term imperium tenebit. Pauvius, qui idem hujus loci difficultaten sensit, malam tamen ei medicinam adhibuit, corrigendo ŝarósas pro ŝarósas, quod minime fieri oportuit. Neque vero veram incommodi, quod hunc locum premit,

Πράξας μεν ευ, θαυμας δς αν γένοιτ' ανήρ. Κακῶς δε ωράξας, οὐχ ὑπεύθυνος ωόλει, Σωθείς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

Χο. Οὖ σε βουλόμεσθα, μῆτες, οὖτ' ἄγαν Φοβεῖν λόγοις, Οὖτε θαςσύνειν θεοὺς δὲ ωςος ςοπαῖς ἱκνουμένη, Εἴ τι Φλαῦρον εἶδες, αἰτᾶ τῶνδ' ἀποἰςοπὴν τελεῖν, 215 Τὰ δ' ἀγάβ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν, Καὶ ωόλει, Φίλοις τε ωᾶσι. Δεύτερον δὲ χεὴ χοὰς Γῆ τε καὶ Φθιτοῖς χέασθαι πρευμενῶς δ' αἰτᾶ τάδε Σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ Φὴς ἱδεῖν κατ' εὐΦρόνην, [220 'Εσθλά σοι πέμπειν, τέκνω τε, γῆς ἔνεςθεν ἐς Φάος Τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχ ἀμαυρᾶσθαι σκότω. Ταῦτα θυμόμαντις ῶν, σοὶ ωρευμενῶς ωαρήνεσα.

212. ὁμοίως] Veram lectionem inique sollicitat Pauw. ut substituat suam ὁσοίως, quam sic interpretatur: quomodo imperabit huic terræ? 214. Θαρσύνειν] Θρεσύνειν Mosq. 215. τελεῖν] λαδεῖν Guelf. Ald. Turn. τελείν Vit. Mosq. Nov. Vict. etc. 216. τέχνοις σύθει | τέχνοις τι vitiose pro τέχνοις τε Vit. 217. χεί πόλυ usque ad ἔνεβεν ν. 220. absunt Mosq. 218. αγευμενῶς] αγευμενῶν Ald αγευμενῶ Τurn. 221. τἔμπαλιν] τοῦμπαλιν Viteb.

sedem recte assecutus est. Heathius autem, qui contra eum verbose disputat, multum se torquendo non effecit, ut intelligeremus, quonam modo si yàe ir, et quæ sequuntur, nexu causali cum præcedentibus cohæreant.

ούχ ὑπτάθνος πόλει. Non, ut Schol. explicat, quia culpæ istius socios habeat consiliarios, qui eum ad suscipiendam expeditionem in Græciam impulerint; sed potius quia propter αὐστερατῆ βασιλείαν καὶ ἀνυπτάθννον, ut Plutarchi verbis utamur, a nemine civium, ut rerum male gestarum rationem redderet, aut causam diceret, cogi poterat. κοιρανώ h. l. futurum.

213. sqq. od vi—vivi. Nolumus te, o mater, neque nimium terrore verbis, quasi mala tantum, neque confirmare, quasi mera bona tibi portendantur. Quin tu potius deos supplicationibus adiens, si quid mali vidisti precare, ut id averuncent, bona vero tibi et liberis, civitatique et omnibus amicis perficiant. Deinde te oportet terræ et mortuis inferias tibare; humaniter vero roga Darium, quem dicis te noctu vidisse, ut tibi filiaque tuo bona abinferis in tucem emit.

tat, contraria vero terræ tenebris occula.

210

17 τι Φλαθρον. "Collectivum est τί, under pluralis σῶνδι subjicitur. Sic Eurip. Suppl. v. 256. 17 τ. στώντο. —" Abresch.

215. airou—rikiv. "Id est airou abrude rade arerierir. Germanam lectionem exhibet Reg. a. Vulgato kalur superacriptum in Reg. B. 72. rikiv, zai douval rou." Brunck.

218. Weinutses. Si hæc lectio placeat, Weinutses airtiedat est humaniter rogare. Quia tamen statim v. 222. recurrit Weinutses, magis arridet lectio Turnebiana, quam et Brunckius in codd: Regg. adnotatam reperit, speninn, quod cum Aestie construendum. Benevolum vero maritum tuum Darum roga. cf. ad v. 682.

221. yaías nároza, sub terra retenta, ne evolure possint, mala.

222. Ουμόμαντις dicitur is, qui insita mentis prudentia usus, non divino numine afflatus, futura pradicit. Hesych. Θυμόμαντις, ό το ἀποδητόμενα συλλογιζόμετος, καὶ περγινόπεων ψυκρικές, καὶ συνεῶς περομόντικ τὰ ἀποδρικές. Ορροπίται Στόμαντις.

Εὐ δὲ σανταχή τελείν σοι τώνδε κρίνομεν σέρι. Ατ. Αλλά μην εύνους γ' ό πρώτος τώνδ' ένυπνίων κριτής, Παιδί και δόμοις εμοΐσι τήνδ' εκύρωσας Φάτιν. 225 Έκτελοῖτο δή τὰ χρηςά. Ταῦτα δ', ώς ἐφίεσαι, Πάντα θήσομεν θεοίσι, τοίς τ' ένερθε γης Φίλοις, Εὐτ' αν εἰς οίκες μόλωμεν. Κεῖνα δ' ἐκμαθεῖν θέλω, 3 Φίλοι, ποῦ τὰς 'Αθήνας Φασίν ἱδρύσθαι χθονός. Χο. Τῆλε πρὸς δυσμάς ἄνακτος Ἡλίε Φθινασμάτων. 230

224. εὔνους γ'] Abest γ' Vit. 225. ἰμοῖσι] Omissum Ald. ἰπύρωσας] ἄπυρσας Rob. 226. ἐπτελοῖτο] ἰξιλεοῖτο Vit. Mosq. Vict. δη] δι Ald. Rob. 227. ἔνερθι] ἔνερθιο Vit. γῆς] Omissum Ald. 230. πρὸς δυσμάς] πρὸς δυσμαϊς Guelf. žne911 Vit. γñs] Omissum Ald. 230. weòs δυσμάς] πεὸς δυσμάς Viteb. weòs δυσμάς Brunck. dedit e Reg. Λ.

223. 18 di-wie. Omnino autem deos hæc tibi prospere ut eveniant effecturos esse censemus. " Geminum horum esse sensum docet Schol. pro totidem consilii partibus, nempe et somnii et sacrificii prosperum eventum futurum esse. Aliter paulo intellexit interpres, cum vertit: et undequaque hæc tibi perficienda decernimus. Possent fortasse et hoc pacto suppleta accipi: zeirouer (ver Amerier) ed realir oot reel Theb. v. 35." Abresch. Atque hujus interpretationis veritatem adstruunt verba Atossæ, quæ statim sequuntur, άλλὰ--ἰνυπνίων πειτής. Utrum vero deos an Darium post eshis intelligas, perinde est.

224. sq. ἀλλὰ--φάτη. Tu vero primus horum somniorum interpres idemque benevolus filio domuique mez hac asseruisti. אינפסטי φάτιν, fidenter aliquid

pronuntiare, s. asserere.

226. izredoiro dà rà zenrá. Altera lectio iξιλιοίτο, (ab iξιλιόομαι, placo, passive accepto,) quam Schol. quoque sequitur, postularet ut ra zensa adverbialiter sumeretur. Plures ejusmodi formulæ apud Æschylum occurrunt, e. c. τὸ δ' εδ νικάτω. Agam. 167. τὸ δ' εδ κρατείη ibid. 359. Itaque vertendum: omnia jam bona eveniant, quemadmodum Chorus Atossam jusserat precari τὰ ἀγάθ' ἐκτελῆ γενίø9aı v. 216.

226. sqq. ταυτα-μόλωμιν. Et hæc quidem omnia, ita ut mones, diis amicisque sub terra h. e. Dario faciemus, cum domum reversæ fuerimus. φίλω, pluralis pro singulari, ut sæpe. Sic Choëph. 51. dioxoran Sanaroi, regis

Agamemnonis mors.

228. zeiva— x Dovós. Interim hoc scire velim, amici, ubinam terrarum sitæ dicantur esse Athenæ. Hac digressione. quam sola reginæ curiositas peperisse dicatur, sapienter utitur poëta, ut Atheniensibus blandiri possit.

230. τῆλι-φθινασμάτων. Nunquam ego mihi persuaderi patiar, Æschylum inficeta hac locutione usum fuisse durμαὶ-φθινασμάτων. Nam δυσμαὶ ήλίου et φθινάσματα prorsus eadem sunt, ut apponi quidem sibi utrumque queat, non alterum ab altero regi. Sic igitur emendandum esse censeo:

τηλε τερός δυσμαϊς, άνακτος 'Ηλίου Φθινάσμασιν.

(Postquam ita scripseram, idem vidi Pauwio placuisse.) Talis appositio synonymorum, præsertim ubi alterum adjectis aliquot verbis explicetur, poëta tragico non indigna, utpote quam Herodotus quoque usurpaverit lib. ii. c. 31. jiu di (6 Nillos) and louigns re καὶ Ἡλίου δυσμίων. Lectio weòs δυσμαῖς non solum auctoritate cod. Guelf. et edd. Ald. Rob. aliarumque, sed etiam consuctudine Æschylea firmatur, qui et alibi, ubi situs in loco significandus est, wees cum dativo construit, e. c. Prom. 815. of sees naiou vaiours mnyais, et v. 853. Νείλευ προς σύματε. Quamquam non nego Accusativi quoque exempla apud eum occurrere. cf. ad Prometh. v. 348. Si quis igitur accusativum δυσμάς malit, certe ita scribendum est:

Ατ. 'Αλλά μην ίμεις' έμος καϊς τήνδε θηράσαι κόλιν.

Χο. Πᾶσα γὰς γένοιτ' αν Έλλας βασιλέως ὑπήκοος.

"Ατ. "Ωδέ τις σάςες ιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια ς εατοῦ;

Χο. Καὶ ς εατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δη Μήδος κακά.

Ατ. Καλτίπρος τέτοισινάλλο; πλέτος έξαρμης δόμοις; 235

Χο. 'Αργύρου στηγή τις αὐτοῖς ἐςι, βησαυρός χθονός.

Ατ. Πότες αγάρτοξελκός αίχμη διά χες ωναύτοις πρέπει;

233. δδί τις] δδι; τίς Turn. 234. ἴρζας ωολλὰ δὴ Μ. αωτὰ] ἴρζας δὴ Μιδιος ωλιῖςα κακὰ Rob. 235. καὶ—ἄλλο; ωλοῦτος] καὶ τί τυχός τούτοις πλώτις Ald. Post ἄλλο nullum distinctionis signum Rob. 236. αὐτιῖς ἰχτ] αὐτιῖς

ten abrais Ald. 237. χιραν] χιιρος sic Mosq. χιρός γ' Victor. Sed γ' abest Mosq. Regg. Ald. unde Brunckius metri causa dedit sa χιραν.

τηλε πρός δυσμάς, πναπτος 'Ηλίου Φθινάσματα.

Δυσμαὶ, ut δύσιε, absolute ponitur de regione occidentali. Nostri cives dicerent: Fern im Westen, wo die Sonne die Königin des Tages sich unsern Augen entsicht. Gallicus interpres Evazues ad Persicam solis adorationem traxit: dans les contrées où le soleil que nous adorons, disparoit à nos regards. Verum Évæg Græca quoque Solis appellatio, cf. Homer. Odyss. μ. 176. "Ceterum Eustath. ad II. λ'. p. 765. extr. huc respiciens: λλίου Φθίνευμα είνεί τις πυπτές et Hesych. Φθίνευ." Αρίστει." Αδυσκό.

231. ἀλλὰ—wόλιν. Enimvero fitus meus vehementer capere hanc urbem

232. พลัดน ๆ ผู้จู-บรท์ทองร. Male latinus interpres: Imo omnis fiat Gracia regi subdita. Fefellit eum, ut recte Brunckius observat, vis particulæ γάς. Hase enim in responsionibus sæpe refertur ad omissam brevem sententiam, cujus rationem affert. Itaque h. l. Abreschius bene hunc in modum supplevit: καὶ εἰνότως γι, καὶ εὐδιν γ' ἀπεικός, πᾶσα γὰς -ὑπήκος, τῆσδι πό-λεως Θραθείσης. Νευ mirum; nam hac urbe expugnata, omnis Gracia in

regis potestatem veniret.

234. zai—zazá. Imo vero ejusnodi exercitus, qui multa jam Medis h. e. Persis mala inflicit. Marathoniam potissimum pugnam significat. " Sè h. pro Am ut Prom. v. 13." Abresol.

l. pro 10n, ut Prom. v. 13." Abrech. 235. zal vi bipos. Quid auten praterea? num etiam divitiarum quantum sat est ipsis domi suppetit? Interpres latinus vortit: hisne aliquid insper, quasi legeretur zai v. Sed interrogativum vi h. l. aptius.

per, quasi vim τi li. l. aptius.
236. ἀργόρου χθονός. Argenti
quidam fons, i. e. fodina, ipsis est, terre
thesaurus. "Sectiones argentarias in Attica olim uberes faisse refert Strabo lib. ix. và d' apyona và le va Ar-ving navegnàs pàe de accapa, reel l lahimu. Locus autem, ut abservat Casaub. ad h. l., ubi fuere argenti veme, vocabatur Laurium. Thucyd. lib. ii. waendor is one waender yn xadeμίνην, μίχρι Λαυρίου δρους, 3 τὰ ἀργί-ριω μίταλλά ίςιν 'Αθηναίοις. Et lib. vi. commemorat Alcibiades ras va Ausρείου τῶν ἀργυρείων μετάλλων προσίδους. Cf. etiam Herod. qui in Polyhymnia testatur, potuisse Athenienses e Laurii metallis accipere iexndor inares diκα δεαχμάς; omninoque Xenophon wiel Higor, quem librum recte judicat Casaubonus ab eo hoc porissimum consilio scriptum esse, ut Athenienses ad todiendas strenue argenti fodinas hortagetur." Stanl.

237. moripa yaz meisrei; Numman arcum et sagittus manibus gerunt? eskookais aizun est sagitta, quue ideo dicitur arcum trahons s. tendens, quia ercus non aliam ob causam tenditas. Χο. Οὐδαμῶς έγχη ςαδαῖα, καὶ Φεράσπιδες σαγαί.

"Ατ. Τίς δε τοιμάνωρ έπεςι καπιδεσπόζει ςρατοῦ;

Χο. Οῦ τινος δοῦλοι κέκληνται Φωτός, οὐδ' ὑπήκοοι. 240

*Ατ. Πώς αν ουν μένοιεν άνδρας σολεμίους ἐπήλυδας;

Χο. "Ωςε Δαρείου σελύν τε καὶ καλὸν Φθεϊραι ςρατόν.

 ${
m ^{*}A}$ τ. Δ εινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεχοῦσι Φροντίσαι.

Χο. 'Αλλ', έμοι δοκεῖν, τάχ' εἴση πάντα νημερτή λόγον Τέδε γάς δράμημα φωίδς Περσικόν πρέπει μαθείν, 215

238. pięńsaidis] pięńsaidus sie Mosq. suyui] zieis Rob. 239. wapárat] weisaure Ald. Turn. irigi] irign Mosq. rearei] rearei Mosq. Rob. 244. dentir] dont Mosq. dentir Vitch. raz den ravea ware tien raze Guelf. eax' abest Rob. 245. deaunua] deaunua Mosq.

quam ut sagittæ emittantur. Paulo aliter supra rofeshair Anma, fortitudo arcum tendens. Male assecutus est imaginem poëticam in voloulnès aixuà Latinus interpres; vertit enim: cuspis per arcum tracta.

dià xugòs meimu. Sic Eurip. He-len. v. 217. meimu di alliges.

238. Iyan sadaia non sunt hasta firma, sed erecta, que solent in terram defigi; Homer. Iliad. ". 153. 1721 δί σφιν δεθ' ίπε σκυρωτήρος Ιλήλωτο. Hesych. Σταδαΐα, ίτηκότα δεθια. Inde ad hastæ longitudinem transfertur. Oredonides onyal bene interpr. clypeata armatura

259. ris di-reares. Quis vero rex præest et imperat exercitui? wouhavag enim h. l. βασιλιύς. vid. Hesych. v. Ποιμάνως.

240. el-barress. Nullius hominis servi aut subditi sunt. sinanyan enim h. l. pro siei.

241. was -landudas ; Quomodo igitur sustineant hostes infestos s. impetum fucientes ? landudas enim, alias interprete Herychio 1505) ia Dorras ig irieas yas, h. l. non advenus solum, sed eliam aggressores notat.

242. des. Ante hanc particulam intelligi oportere sorus, Abreschius probe admonuit. Sensus cnim est : Quomodo vim hostium sustinere possint, quevis? Imo jam olim sic sustinuerunt, ut Darii mugnum et bonum exercitum per-

248. Sund-Penrisai. Gravia igitur corum qui ad bellum exicrunt parentes liberis suis metuere jubes; s. quantum ex te audio, habent utique parentes militum nostrorum in Graciam profectorum, cur de liberis solliciti

sint. 245. சலிம் ஒக்க மிக்கியாக "Hero-dotus, postquam Xerxem hujusce cladis nuncios in Persidem misisse narraverat, subdit, nihil his nuntiis per-

nicius transcurrisse in rebus humanis, ipsunque δράμημα, ut vocat Æschylus, hunc in modum a Persis constitutum describit : Jear ar fasgiar fi maen ठेठेंड, क्लब्र्यका किल्या का मार्थ संबोध्य है। इस्त्रिक κατά ήμερησίην όδον ξκάτην σεταγμένοι. Tous over viperos, our' oucess, ou ravua, où ruk lieges, mà où nararissas sór wesneimeren luurg bebuer the taxisht. 'O ple dà weares deupar waendides en irreradulva ra deuriem, ò di devrigos ra reire. To di treiuDir nde nur Eller διιξίρχεται ωαρκδιδίμενα, κατάπερ"Ελλησι ή λαμπαδοφορίη, την τη Ήφαίσο โซเซเมิเอยอเ. Τουτο τὸ δεάμημα των Tran zaliousi Higeat Appagnior. Endem ratione Herodotus apprehilds Persarum λαμπαδοφορίη Gracorum assimilat, qua et Æschylus noster in Agamemnone rdv in diadoxis wugrov rdv an ayyagou wugos vocat. Ipsiquippe nuncii dicebantur ayyage. Joseph. Antiq. Jud. lib. ii. c. 6. de Artaxerxe: Διέπεμψε δὶ τοὺς 'Αγγάρους λιγομίνους τίς σαν ίθνος λος τάζειν αύτοις τοὺς γάμους παραγγίλλων. Hesych. "Αγγαρος ή λίξις δὶ Πιοσική σημαίνει Βι και σους Ικ διαδοχής βασιλικούς γεαμματοφόρους. lidem et 'Arandas Καὶ φέρει σαφές τι πράγος, ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ω ΓΗΣ ἀπάσης 'Ασιάδος ωολίσματα,
''Ω Περσὶς αἶα, καὶ ωολὸς ωλούτου λιμὴν,

246. σι πρῶγος] τοι ωράγος Mosq. αλύων] Excidit Rob. 247. 'Ασκαλος] 'Ασκάτιδος Ald.

dicti. Suidas : 'Arardas, oi in diadoχῆς γεαμματοφόροι οι δε αὐτοι "Αγγαροι τα δὶ ὀνόματα Πιρσικά. Eustath. in Odyss. 19. nuging di nava Allion Διονύσιον "Αγγαροι οί έκ διαδοχης γραμματοφόροι οί δε αὐτοὶ, φησὶ, καὶ Αςάν. das Higginas. Hos a Cyro institutos fuisse docet Xenophon Pæd. lib. viii. Σπεψάμενος γὰς πόσην αν έδὸν Ίππος κατανύτοι της ημέρας ελαυνόμενος, ώςι อีเฉยุมเกง, เสอเทียลาง โสสฉีของ รายอบาง อีเฉλείποντας, καὶ Ίππους ἐν αὐτοῖς κατέτησε, καὶ τοὺς ἐπιμελουμένους τούτων. Καὶ ἄνδρα ἰφ' ἐκάςψ τῶν τόπων ἔταξε τον επιτήδειον απαραδέχεσθαι τὰ φιρόμινα γεάμματα, καί παραδιδόναι, καί Ψαραλαμδάνειν τοὺς ἀπειρημότας ἴπ-πους, καὶ ἄλλους πέμσειν νεαλῶς. ¨Εςι δ' ότι ούδὶ τὰς νύχτας φασὶν ໂςασθαι ταύτην την πορείαν, άλλα τῷ ήμερινῷ ἄγγελφ τὸν νυπτερινὸν διαδέχεσ Ωι." Hactenus Stanleius; qui, quamvis illa quæ collegit scriptorum loca ad co-gnoscendam Angariæ Persicæ veredariorumque publicorum (des Persischen Postwesens) rationem utilia sunt, tamen si ad hunc locum spectes aidis weès τèr. Διόνυσον attulit. Hic enim nuntius non ex Angaris illis per certa stationum intervalla dispositis est, neque cum eo nuntiorum genere, quæ nos reitende Posten, Estaffettes, appellamus comparandus. Sed potius Æschylus talem esse nuntium finxit. quales nobis Couriers vocantur, qui mandata ab eo, unde profecti sunt, loco, usque ad cum, ubi is, ad quem data sunt, commoratur, perferunt. Hunc enim nuntium non a proxima statione, sed ex ipsa Græcia venire, satis declaratur v. 264. ubi se cladi

Persarum interfuisse testatur. Quod reliquum est, illa ruit yèc rejeu publir nihil aliud significant, quam, illum enim Persam accurrentem videre licet.

IN SCENAM III.

v. 247-529.

Nuntius a Xerxe missus clamore et lamentatione Chori et Atossæ colloquium interrumpit.

247, 248. Quamquam woλès πλώσου λιμόν sic explicari potest, ut sit magnus divitiurum portus, ac de universo Persarum regno intelligatur, mihi tamen verisimilius eat poëtam scripsisse

[†]Ω Πίρτις αἶα, καὶ πόλις, πλούτω λιμὴν,

hoc sensu: O terræ totius Asiaticæ oppida, δ Persica tellus, tuque, δ urbs, portus divitiærum; Susa nimirum, quam in urbem, tanquam in portum omnes undique divitiæ confluebant. (Observandum est λιμὴν translate positum tripliciter usurpari. Primum sic, ut cum Furipides, quem Abreschius cum aliis laudat, Orest. v. 1077. Agamemnouis filium sic loquentem facit:

Σοὶ μὶν γάς ἐςι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔςι

Καὶ δώμα πατρὸς, καὶ μέγας πλούτου λιμὴν,

ubi μ. π. λ. sunt ipsæ divitiæ, ad quas tamquam ad portum confugere possis-Similiter ξδου λιμὰν Soph. Antig. v. 1295. est ipse orcus, mortuorum portus et receptaculum. Alia ratio est, cum Longinus sect. ix. mortem appel-

'Ως εν μιά ωληγή κατέφθαρται ωολύς "Ολθος, το Περσών δ' άνθος οίχεται σεσόν. 250 "Δ μοι, κακὸν μὲν ωρῶτον ἀγγέλλειν κακά. "Όμως δ' ἀνάγκη τάν ἀναπτύξαι ταίθος Πέρσαις. ςρατός γάρ σάς δλωλε βαρδάρων. 'Ανί', άνια κακά, Xo. Νεόχοτα, καὶ δάϊ, αῖ, αῖ. 255 Διαίνεσθε Πέρσαι

Τόδ άχος κλύοντες.

250. To Higger 8] To de Higger Ald. Rob. 252. avant all avanticas Ald. Rob. Post hunc versum additur in Rob. hic versiculus; Στίργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.

Eundem Guelf. commodius post v. 251. inserit. Sed suppositifium esse Stephanus recte conjecit, et Abreschius Sophocleum esse Antig. 283. unde eum aliquis illustrationis causa, quod et Schol. fecit, adhibiturus ad marginem scripsit, e quo deinde in textum a nonnullis receptus est. 253. Hiprait Migras legitur in Ald. in fine antecedentis versiculi; h.l. autem repetitur Tierau. Tieraus e cod. Reg. B. rescripsit Brunck. loco vocativi adhuc editi. 254. #11-224. #12 - 254. #11-2254. ลังเล ฉลาล โบสทุด โบสทุด Ald. Rob. สังเล ลังเล มลาล Turn. Male Pauwius et Heathius and mutari volunt in airá. 255. riénora] riórona Rob. dái''] dáia

256. diaireo 9:] oraireo 9at sic Mosq. diaireo 9at Guelf. Ald. Guelf. Rob.

lat λιμίνα κακών, h. e. perfugium adversus mala. Tertius vero usus occurrit Antig. v. 1013. sedes auguris appellatur παντός οἰωνοῦ λιμών, quo tamquam ad portum omnes aves convolant. Eodem modo hic apud Æschylum #620 πλούτου λιμίνα nominari censeo.), πόλις in πολύς a librariis mutatum esse videtur, qui rodis e sequenti versiculo oculis anticipaverat. Æschylus autem non solet idem verbum, nisi orationis elegantia postulat, brevi intervallo repetere. Multo etiam verius urbs, quas regni caput est, et ubi regii thesauri asservantur, πλούτου λιμην appellatur, quam universum regnum. Πόλις etiam, urbs, xar' izoxiv de Susis recte ponitur, præsertim cum wediepara, oppida, ei opponantur. Accedit, quod, si πόλις legamus, elegantior a majori. ambitu ad minorem procedat orațio. Asia enim Persicum regnum, Persico regno Susa continentur. Inest etiam: quasi quædam itineris a nuntio facti repetitio. Primum enim Asia, deinde Persidis fines intraverat; postremo jam ad Susorum urbem devenit.

249. sqq. des in ma - wier. Ut uno

eodemque ictu magna felicitas eversa est, Persarumque flos caducus interiit. Hactenus nuntius corlo quasi et aëri tantum Persarum calamitatem questus erat; gravissimisque verbis summam infortunii effuderat. In iis autem, que sequentur, ad ipsum senum chorum convertitur.

250. sqq. & μοι βαεβάρων. Heu mihi; malum quidem est mala primum nuntiare; necesse tamen est omnem culamitatem Persis exponere. Totus enim exercitus barbarorum h. e. Persarum interiit.

254. aw, ana zazá. "Sic scripti et digesti versus in utroque cod. Reg. Prior non minus est penthemimeris trochaica, quam quod reponi suadet Heathius. Adjectivum aves, quo carent lexica, valet Aurneos, anas rueεπτικός, άνιαρός, άθεράπευτος, ut exponunt veteres glossæ. Occurrit iterum infra v. 1047. et 1053." Brunck. avià riézora zazà zal dála sunt tristia mala, recentia s. recenti et inusitato furore sevientia, atque hostilia.

256. dinimide, irrigemini seil. lacrymis.

2 z

*Αγ. 'Ως ωάντα γ' ές' έκεῖνα διαπεπραγμένα Καύτος δ' άέλπτως νός ιμον βλέπω φάος.

Ή μακροδίοτος άντις. α΄. Xo. "Οδε γέ τις αιών εφάνθη Γεραιοίς, ἀκούειν Τόδε ωημ' ἄελπτον.

Αγ. Καὶ μὴν παρών γε, κού λόγους ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' αν, οδ ἐπορσύνθη κακά.

500Φη Β΄. 'Οττοττοτοί, μάταν Xo. Τὰ τολλὰ βέλεα ταμμιγή Γας απ' 'Ασίδος ηλθ' ἐπ' αΐαν

Δίαν, Έλλάδα χώραν. Αγ. Πλήθουσι νεκριών δυσπότιμως έφθαρμένων

diaine De dansver Rob. ubi tamen auctor additamenti scripsit dazever ; quod scill-258. de marra y' le'] de mart is cet intelligendum erat, non scribendum. Ald. Rob. is intima is at mira Mosq. 259. Blind Blint Ald. 261. in pi rul 300 pi rus Ald. 194791 ipan Vit. iquangn Ald. Turn. 262. premis premis Ald. 264. pr. se Mosq. Vit. 265. Hispan Highers Rob. easois] yneasois Ald. 26 268. 'Aridos] 'Ariádos Vit. 270. dvenérum; dvenérum Mosq.

258. is—diamenenyuira. Ut scilices illa omnia prorsus perierunt! Male enim Interpres latinus : quoniam illa omnia peracta sunt. "Sie infra v. 515. diamemenγμένυ ၄၉α မြ ; ubi vid. Schol. Sic Choëph. 880. åçıkas diamenenyaire i. e. spayir-rs. Ald. v. 1008. Sophoel. in Trachin. V. 797. et Thom. Mag. v. Διασισ επεριμέver. Eurip. Helen. v. 864. diamingáyus a, periimus, actum de nobis est. Et simplex verbum in nostri Choëph. v. 130. πιπραγμίνοι άλώμιθα...... Eundem usum præstant omnia ferme reliqua verba faciendi, ut in gaza Eurip. Hec. 515. Soph. Œd. Colon. 1730. et infra Agam. 1286. iğiçyásas Sai Eurip. Helen. 1104. Orest. 1224. Hippol. 565. iriğiqyanas Par Soph. Antig. 1298. ubi Schol. explanat per imagagai, et dingyarardai Soph. Œd. Col. 1481. Eurip. Hec. Hippol. 613 .--Abresch.

259. νότιμον φάος, reditus diem, ut τότιμον ήμας Odyss. ζ. 311. et sæpius apud Homerum.

260. sqq. # μακροδίοτος—ἄελπτον. Profecto nimium longæva videtur hæc vita senibus, insperatam hancce calamita-tem sudienco. Se res the non conjungenda, quemadmodum Eurip. Electr. v. 107. sieces rards wecerecher end, aliisque locis ab Abreschio commemoratis; sed h. l. vis ad peangoliere retrahendum, notaque illa intendendi vi præditum est. Ordo enim verborum : A mangellores eus de 192 alien i-paron. Infinitivus anosus ellipsi præpositionis wede vel de jungitur cum videntur senes, vel spòs vò asocio etc. ut istam calamitatem audire possent, superstites, vel dià vò ànsiur, propterea quod eam vivendo attigerint, auribusque acceperint.

970

264. Choricorum senum verbum Antitivo occasionem præbet nuntio, illa quæ sequuntur adjiciendi : Atqui vere ego, qui præsens adfui, nec alios tantum narrantes audivi, optime dizerim, quanta

illis mala acciderint.

266. sqq. márus—zúgus. Ehen! Frustra igitur tam multa omnis genera tela, h. e. tot millia hominum armatorum e multis variisque gentibus conflatorum, in Graciam, cluram et nobilem terram, ex Asia venerunt.

270. sq. arthSouri-rows. Opplete sunt cadmeribus militum infeliciter per:

Σαλαμίνος άκταλ, σάς τε σούσχωρος τόπος. 'Οττοττοτοί, Φίλων άντις. Β'. Αλίδονα σώματα σολυδαφή Κατθανόντα λέγεις Φέρεσθαι Πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. 275 "Αγ. Οὐδὲν γὰς ήρκει τόξα, ωᾶς δ' ἀπώλλυτο Στρατός, δαμασθείς ναίησιν έμβολαίς. "Ιυζ' ἄποτμον βοάν Xo. 5000मे थं. Δυσαιανή Πέρσαις Δ atois, $\dot{\omega}$ s $\dot{\omega}$ avra $\dot{\omega}$ ayx $\dot{\alpha}$ x $\dot{\omega}$ s 289 *Εθεσαν, αί, αί, ςρατοῦ φθαρέντος. Αγ. ΤΟ ωλείζου έχθος δυομά Σαλαμίνος κλύειν

271. ωρόσχωρος] ωρόχωρος Mosq. Ald. 273. άλίδονα σόματα πολυδαθή] Arnaldus, ut hic versus secundo strophes secundæ respondent, ejecto voçabulo σώματα, quod ut v. 596. subintelligi possit, îta scribendum opinatur;

άλίδουα πολυδαφή τε.

274. κατθανόντα] καταθανόντα Viteb. 275. ir διαλάκιστη] σὺν διαλάκιστη inepte corrigit Pauw. 276. ἀσώλλυτο] ἀσώλυτο Ald. 277. τρατὸς] λιὸς Guelf. κατόρον] κατοιστη Turn. 278. Τύζ Τurn. 280. σάντα αποχαπαίως] Sic Mosq. Vit. πάντα πακώς Guelf. 282. κλύιν] καλὸν add, Mosq.

ditorum Salaminis littora, omnisque vicinitas, scil. ex pugna navali Salaminia, cf. Herodot. viii. 89.

273. allora molucapi, mari jactata et multum s. sæpe mersa. Post woλυδαφη non intelligendum sanguine, ut Schol. voluit, sed undis. Aliud est jactari fluctibus, aliud mergi. Itaque nec Pauwii ratione utimur, qui πολυδαφη κατθανόντα arctius copulanda censuit, q. d. in aquis exstincti. Nos potius zar Savorta cum alayarois in dialá-*: jungimus; ut universæ antistrophes hæc sententia sit; Heu, heu, corpora amicorum in errabundis navibus, scil. fractis et submersis, mortua ferri dicis, mari jactata ac sæpe mersa. Ita πλαγατοῖς διπλάκισσιν vel proprie accipiendum, de tabulis navium, in quibus miseri naufragi enatare cupiebant, sed antequam ad lictus appellerent suffocati peribant, ita ut paulo post eorum cadavera mari disjicerentur; vel parte pro toto posita, integras naves significat, in quibus nautici vel sesi, vel submersi tunt. De v. Mahak cf. Clav. Æschyl. h. v.

276. sq. obdis—lucolais. Nihil enim Persis profuerunt arcus; omnis autem exercitus periit, navium hostilium impetu victus. vaia lucolai de navium in hostiles impetu et concursu, cum adversis proris in profus, vel in latera irruebant. Cf. Thucyd. Th. 36. Polyb. i. 24,

277. sqq. lūζ — φθαρίντος. Emitta infaustum lugubrem clamorem super infecticibus Persis! Ut omnta pessime gesserunt, heu, heu, perdito exercitu! cf. v. 936. sqq. δαίσις hon pugnacibus, ut interpr. reddidit, sed infelicibus. Schol. ad Sophoch. v. 796. δάίσι κοινῶς εξ πολίμιος, ἀνεικῶς δὶ τὸ δόςνηνο. Et alius ibid. το δάία, δήῖα πιπονθυῖα, ἢ κατακτεριώνη, κατακτελιμημένη, κικακωμένη. κατά Αλεχύλος ἀνοί τοῦ ἀθλία αίχρηναι τῷ λίξιι. cf. Spanhem, ad Aristoph. Ban. v. 925.

282. 3—x\u00e4\u00e4ses. O Salaminis nomen acerbissimum auditu et infestissimum! \$\u00e4\$Sos non est fastidisim, sed odium ex daumo accepto.

Φεῦ, τῶν ᾿Αθηνῶν ώς ζένω μεμνημένος. Στυγναί γ' 'Αθάναι δαίοις' Xa. Μεμνησθαί τοι σάρα 285 'Ως φολλάς Περσίδων μάταν "Εκτισαν εύνιδας ηδ' ανάνδρους.

Ατ. Σιγῶ πάλαι δύς ηνος ἐκπεπληγμένη Καχοῖς ὑπερβάλλει γὰρ ήδε συμφορά,

284. suyvaí y' 'ASavai] suyvai d' 'ASavai Guelf. Turn. 285. Tol TI Mosq. 286. wάςα ως πολλάς] Hiatus vitandi causa, quod tamen necessarium non est, transponere malebat Abreschius:

> μεμνησθαί τοι ανάρα ανολλάς us Hipridur-

Περσίδων] των Περσίδων Mosq. Vit. 289. υπιρδάλλιι] υπιρδάλλιι Vit.

283. ως σένω μεμνημένος. Quam gemo, cum Athenarum reminiscor! Ejusmodi vocibus Æschylus populi Atheniensium aures mirifice delectari sciebat.

284. sqq. ruyraí-àrárdeous. Exosa. graves, formidabiles, hostilus Athenae sunt; meminisse licet, quam multas Persidum liberis parentibusve orbas viduasque viris reddiderint.

εὐνίδας. " Orbas nempe liberis parentibusve, quasdam utrisque. Hoc valet some, ut recte illustravit Schol. per ἐστεημένον, ὀεφανόν, quo et solo sensu novit Homerus, observantibus grammaticis. vid. Iliad. x. 44. Odyss. . 524. Noster in Choëph. v. 245. ίδου γένναν είγιν αἰστοῦ φατρὸς, et y. 792. σῶλος είχις φατρὸς φίλου. Eurip, Orest. v. 930. ἐνδρῶν εὐνίδας dixit mulieres, quarum mariti absentes.-"Averdess notat in universum mulierem sine viro, sive matrimonio fuerit juncta, sive non. Eurip. Androm. v. 343, Zvarden in doues niem zadiğis, et Soph. Trach. v. 313. ris wor's avarδρος ή σταρύσα. Hac refero inprimis Eurip. Cycl. v. 305. "Αλις δι Πειάμου γαι" εχήρως Έλ-

Πολλών γεκεών τοιούσα δορυπετή φόνου, 'Αλόχους τ' ανάνδρους, γραύς τ' απαιδας ώλεσεν.

Πολιούς τε πατέρας-

ct Orest. v. 1136. Dr marieus inreji, du r' agoliesy Tinya,

Νύμφας τ' έθηκεν δεφανάς ξυναίρω." μάταν vero h. l. non est inmerito, sine caasa, ut Abreschius putabat, quamquant id alibi e. c. Agam. 1283. its usurpatur, sed potius frustra, mille dfectu, quemadmodum v. 266. positum reperimus. Nempe si Xerxes victor discessisset, acerba quidem uxonbus matribusque tot militum occisorum isctura, sed tamen ferenda fuisset; nunc cum tot millibus hominum perditis nil nisi damnum et ignominiam lucratus esset, multo acerbior iis casu ad animum accidere debebat.

înticar. " Kricai arti rai puis frequens in primis Æschylo. Euri pidi et Sophocli rillian et painin cujus tamen in Trach. v. 915. van

288. sqq. riyā - zá9a. Din est. quod taceo infelix, obstupefacta malis; tantum enim hoc est infortunium, ut ne que loqui, neque sciscitare calamitates ausa fuerim.

izstranymin zazois. Compani Abreschius Achill. Tat. vi. p. 361. μέν δη τῷ παραλόγφ τῆς συμφερᾶς ix-πλαγείσα ἐσιώπησεν, ut alia nittamus Ceterum neque, quod ei in mentem venit, ut post ingialnymin supplesmus λόγφ, neque ante τὸ μάτε λίξει particula des, sed potius is praspositio intelligenda est, ut sæpe in hac loquendi forma.

Το μήτε λέξαι, μήτ' εφωτήσαι σάλη.
"Όμως δ' ἀνάγκη σημονάς βροτοῖς Φέρειν, Θεῶν διδόντων· σᾶν δ' ἀναπτύξας σάλος Λέξον καταςὰς, κεὶ ς ένεις κακοῖς ὅμως, Τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καὶ σενθήσομεν Τῶν ἀρχελείων, ὅς τ' ἐπὶ σκηπτουχία Ταχθείς ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών.
"Αγ. Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῆ τε καὶ Φάος βλέπει.

295

"Αγ. Ξέςξης μὲν αὐτὸς ζῆ τε καὶ φάος βλέπει.
"Ατ. 'Εμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα,
Καὶ λευκὸν ῆμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

291. βροτοῖς] βροτοῖς Vit. Ald. Turn. 296. Ṣανῶν] Ṣανιῖν sic Mosq. 297. μὶν abest Mosq. 298. δώμασιν] δίμωσι Mosq. Viteb. 299. μελαγχίμως] μελαγχίμως

291. Jung 7 dráyan. "Eurip. Alcest. v. 1071.

Men d' deus il eù næerseile Diol doeie."

Abresch.

292. war d' drawrifas - Lifer. Supra in Prometh. v. 198. wart' land-Luter nal ylywr' huir Loyer.

293. nei gives, nancis juns. Malim iuis, ut significet, quamvis tu similiter, s. æque atque ego his malis ingemiscas. Juns temere repetitum e v. 291. h. l. fri-

naração, animo composito et confirmate y. Clav. in Kasienus vina di zai er lari. Scholiastes ait in quibusdam codd. scriptum fuirse de', hoc sensu : quinam vero nobis lugendus sit ex imperatoribus, et quomodo quisque in imperio constitutus, morte sua aciem destituerit. Haud male quidem; attamen vulgata quoque sic explicari potest, ut dexi-Asier ad summos duces pertineat, verba autem es' isi es, describant minorum ordinum duces sub illorum auspiciis imperantes. expresuzia imperium militare h. l. designat. avarder rakin nenmou Savar sic interpretor, qui morte sua cohortem in solitudinem conjecerit, jam viro scil. forti imperatore carentem, adeque viribus fractam et imbecillem. Avoga seepe de imperatore et viro forti zer iğezir dici notissiman est. Omnino etiam simpliciter Emoles significare potest viduam, s. Sic nostri homines forti viduatam. imperatore legionis occiso vel mortuo dicere solent, sein Regiment sey verwaiset. Ita certe dignior Æschylo et Atossæ persona sensus exit, quam ex Heathii ratione, sic illa vertentis: quique sceptrigeris præfectus cohortem eviratam duce destitutam reliquit mo-riens. " Exnavouxos enim, inquit, isti non erant Satrapæ aut qui supra appellantur βασιλής βασιλίως υποχοι, sed revera Eunuchi, unde avarden rager subjungit poëta. Regii corporis apud Persas custodiam eunuchis primus commisit Cyrus, teste Xenophonte Cyrop. vii. 3, 6. viii. 3, 8. Hi satellites numero trecenti erant, et enneren-Xº appellabantur, jisque primus præ-fuit Gadates ipse eunuchus." Qua quidem omnia etsi vera et recte observata sunt, minime tamen hujus loci sententiam attingunt. Nam primum i ist sunstrouxiq sux Itis non significat sceptrigerorum cohorti prefectus, sed potius in imperio constitutus: deinde cum ineptum h. l. fuisset satellitum regiorum mentionem facere, tum præsertim eviratorum spadonum cohortem hic nominare prorsus absonum et minime decorum.

297. ξη τε καὶ φάος βλίπει. "Homeric. Iliad. α'. 88. ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομίνοιο." Stant.

298. imis—mannyzimov. Sane tu quidem domui meæ magnam lucem denuntiasti, albumque h, e. clarum diem ex atra nocte. Imagine utitur suavi, et materni animi benevolentiam et caritatem spirante. Succurrit nobilissimum Horatii carmen Od. iv. 5, 2.

Αγ. 'Αςτεμδάρης δὲ μυςίας ἵππου βςαβεὺς Στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων' Χώ χιλίαρχος Δαδάκης, πληγῆ δοςὸς, Πήδημα κοῦφον ἐκ νεως ἀφήλατο' Τενάγων τ' ἄριςος Βακτςίων ἰθαγενης Θαλασσόπληκτον νῆσον Αἰαντος πολεῖ. Λίλαιος, 'Αρσάμης τε κ' 'Αργήςης τςίτος, Οῖδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα Νικώμενοι 'κύςισσον ἰσχυρὰν χθόνα: Πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου 'Αςκτεὺς, 'Αδεύης, καὶ Φεςεσσεύης τςίτος, Φαρνοῦχος, οῖδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον.

301. πας ἀπτὰς] παραπταϊς Μοςς. Σιληνίων] Αυνίων Μοςς. 302. πληγή] πληγώς Vit. 303. ἀφήλατο] ἀφήλλατο Μοςς. Ald. 304. τινάγων] τακάγων Ald. τινίγων Rob. βαγινής] ἰδαιγινής Rob. 307. πιλιωθείαμωνα] πελεωθείμων

Ald. 309. Alyurríu Alyurríu sic Mosq. 310. Deservins Sic scriptum nomen Brunckius in utroque cod. Reg. reperit. Oservins Mosq. Oservins Ald. Oservins Rob. 311. Als vais of al revois Mosq. Ald. oser nie Rob. Heathio, quod Attici augmentum non abjiciant, rescribendum videtur tituror mās, pro iz mās wies,

300. µveías îstro Bealids, decem millium equitum dux. Hesych. Bealía, äexorra.

301. συφλούς—Σιληνίων, cæditur ad appera littora Sileniarum. Silenia ora erat Salaminis insulæ prærupta et scopulosa. vid. Schol. ad h. l. Attendat vero lector, quanta dictionis parietate et copia usus fuerit Æschylus in describendis enuntiandisque v. 301. sqq. imperatorum mortibus.

303. พาติกุนล หอบัตุงา โร พอง สำหัวสาด, facili saltu ex nave desiliit, h. e. letali vulnere accepto præceps in mare cecidit. Sic Cebrionem vulneratum ex curru decidentem Homerus க்றாமரிய urinatori comparat, de ecque Patroclus cum acerba irrisione:

δ πόποι ή μάλ' ίλαφεδς άνης, ώς βια κυ 6 ι ς ζ. (Iliad. π'. 742. 745.)

304, 305. Terwywy Woli. Ac Tenagon, fortissimus Bactriorum indigena, Ajacis insulam, Salamina, fluctibus marinis percussam, incolit, h. e. ibi sepultus est. wolsiv non solum est pascere, sed etiam habitare,

-307, πελιεθείμμετα i, q. Homero

"Salaminem insulam Veneris in tatela fuisse, ex Homero discimus; unde probabile est, columbas summa cun incolas enutrivisse, atque insulam in abundasse. Veneri enim sacra hec avis." Stanl.

300

305

310

308. inéquero ieχυρὰν χθόνα. sepiorus ut arietare apud Latinos primum cornibus ferire significat, deinde
simpliciter ferire, percutere. h. l. de
cadaveribus horum imperatorum frequenter ad littora allisis capiendum.
ieχυρὰ χθὰν, ut postea v. 317. επλακὶ
γῆ dicitur Salaminia tellus, ob aspera et saxosa littora.

311. Φαρτούχος. "Tres Ισσαρχο, equitatus præfecti, memorantur Herodoto lib. vii. 38. quorum tertius Φαρτούχης appellatur." Stanl.

Brunckius offenditur hac sententis, una eademque es nave istos duces cetidisse. Quomodo enim non sirum videatur tot imperatores eandem conscendisse navem? Attamen illa veteris Grammatici explicatio, quam idem vir doctiasimus enotavit, isuasissess is

Χουσεύς, Μάταλλος μυριόντας χος θανών,
"Ιππου μελαίνης ήγεμων τρισμορίας,
Πυρράν ζαπληθή δάσκιον γενειάδα
"Ετεγγ', άμειθων χρώτα πορφυρέα βαφή.
Καὶ Μᾶγος "Αραθος, 'Αρτάμης τε Βάκτριος,
Σκληρᾶς μέτοικος γῆς ἐκεῖ κατέφθιτο.
"Αμηςρις, 'Αμφιςρεύς τε πολύπονον δόρυ
Νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς 'Αριόμας δος Σάρδεσι
Πένθος παρασχών, Σησάμης β' ὁ Μύσιος,
Θάρυδίς τε πεντήκοντα πεντάκις νεών

312. Μάταλλος] μάταλος Musq. 314. συβλο] συφλο Mosq. δάσπιον] δάσπιον idem. 316. παὶ Μᾶγος "Αφαθος] παὶ μάγος άβμαθος Ald. παὶ μάγος δήμαθος Rob. παὶ μάγος "Αφαθος Turm. 'Αφτάμας] ἀρσάθας Rob. 318. "Αματρος Ita Bruuckius rescripsit. ἀμάγοις Rob. Sic et Codd Regg. 320. Σπσάμας] δίο et Viteb. σιστάμας Ald. Rob. Vict. Copulam 9' Brunckius inseruit e MSS. Regg. 321. Θάφωδις] Θάφως Rob.

puiss onds vio 'Admussus, etsi istam difficultatem tollit, ambiguitate premitur, et contextui parum respondet. Omnes enim, quibus h. l. nuntius utitur, locutiones mortem ducum diserte describunt. Itaque vel dicamus licet, Æschylum hic a veritate rei per incuriam discessisse, vel eum sie potius scripsisse conjiciamus:

ode mes in μις πισον, tmesi pro vaès igistison μις scil. Αμέςς. (Post μις sape intelligendum esse δες vel πμέςς, docuit Lamb. Bos in Ellips. Gr.) Infra v. 429. sic finit muntins:

untus: कृ हे क्रेंट्र रहीं "हिंडा, इनोर्वक्र" में क्र हिंद् क्रेंड्र अपने क्रिकेट्स कामिटा क्रेंड्रिक क्रेंड्रिक क्रिकेट

314. ζαπληθή δάσπιον χενιάδα. " Suidas ex Epigr. citat ζαπληθής εόμα. Petron. c. 99. barbis horrentibus nauta, L. c. hispidus, multibarbus, ut loquitur Apuleius Flor. lib. i. sub principium." "Abresch.

315. Zebra dualles weepigin for

φη. Cutis colorem mutans purpureo sanguinis tinctu. ΨοςΦύςιον αίμα, Ψοςφύςιον Θάνατον Homerus dixit. Fundus autem translationis e re tinctoria suntre in nobilissima ejusdem comparatione Iliad. 3. 141. 309.

ratione Iliad. 7. 141. sqq.
316. Māyas. "Nomen gentilitium.
Stephanus de Urb. v. Mayia: siol nati Máyas tipos wasi Muian. Herodot. i.
101. tr. ii Mator roedis yand, Bound,
Ingurannal, Ergodyans, 'Asianral,
Bodiss, Máyas. Tend pir Mator ird
ráts.—" Stant.

317. σκληςᾶς μέτοικος γῆς ἐκεῖ κατέφθισο. Quasi hospes aut inquilinus
aditt Salaminem insulam, ibique perriit.

318. well-word life, hasta qua strenue pugnaverat. Cl. Agam. v. 65.

320. Zágèses wis Ses wagarzón.
Sardibus luctum, nempe sua merte
importans. Utrum autem hic Ariomardus idem sit, qui supra Thebarum
Ægypfiarum dus nominabatur, v. 38.
an alius, definiri nequit.

Tnedμης. ⁴⁶ Hoc nomen in codd. Regg. diversimode scriptum: Σισάμης, Σισάμης, Σισάρμης. Postremi vitium manifestum. Vera scriptura servata in v. 979. Sequens nomen duplica etiam modo scriptum, Gágolos, Θάξω μης. Βερικοίο Ταγός, γένος Λυρναΐος, εὐειδής ἀνής,
Κεῖται Βανών δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς.
Συέννεσίς τε ωρῶτος εἰς εὐψυχίαν,
Κιλίκων ἔπαςχος, εἰς ἀνής ωλεῖςον ωόνον
Έχθροῖς ωαρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
Τοιῶνδέ γ' ἀςχόντων ὑπεμνήσθην ωέςι
Πολλῶν ωαρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.

*Ατ. ΑΙ αΙ, κακῶν ὕψιςα δή κλύω τάδε, Αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα. 'Ατὰς Φςάσον μοι τοῦτ' ἀναςςέψας ωάλιν, Πόσον δὲ ωλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,

323. εὐσυχῶς εὐσυχῶν Rob.
324. Συίντισίς τι] σύνισίς τι Mosq. Rob. 525. ἴπαρχος Hoc Brunckius in cod. Reg. B. notatum invenit pro varia lectione. ἀπαρχος Rob. Vict.
326. εὐκλιῶς ἐπλιῶς Guelf.
327. τοιῶνδι γ' ἀρχόντων τοῦν Rob. Vict.
τοιῶνδι γ' ἀρχόντων τοῦν Rob. Vict.
τοιῶνδι γ' ἀρχόντων τοῦν Rob. Vict.
τοιῶνδι δ΄ ὅντων τοῦν Τυπν. metro quidem stituto, sed incerta auctoritate. Stanleio placebat: τοιῶνδι γ' ἀρχόντων τοῦ Canter vero conjecerat: τοιῶνδι γ' ἀρχῶν τοῦν. Nos Brunckium secuti sumus. 328. ἀπαγγίλλω] ἀπαγγιλῶ Rob. Τυπι. ἀναγγίλλω Guelf.
331. ἀτὰμ αὐτὰρ Mosq.
332. πόσον δὶ Πνοδ. πόσον τὶ Τυπι. πόσον δὶ Guelf.

322. Λυρναϊος. "Interpres Græcus: τὸ γίνος ὁν ἀπὸ Λύρνης τῆς χώρας. Ιπο τῆς πόλως. Steph. de Urb. Αυρναϊος ἡς πόλως. Τεριλαβι μία τῶν Ἰνδιακ τῶν ἰν τῆς πόλως. Το ἰθνικὸ Λυρναϊος. Αἰσχύλος δὶ Πίσσαις, ὡς ἄπὸ. τοῦ λίμας, ἡ Λύρνη, Λυρναϊος." Stant. "Ad hunc locum jam monuere viri docti, Eustathium existimasse prius ex. posteriori per syncopen factum, sed hujusmodi syncopen factum, sed hujusmodi syncopen gu haud capio. Rectius ni fallor dixisset Λύρνη, per apocopen, candem quæ Λυρνασός. Η Καγκλίο Αύνησος, cadem quæ Tenedos." Αθτεκλίο Αύνησος, cadem quæ Tenedos." Αθτεκλίο

384. sqq. Zuévasis—doráliso. Et Syemecsis virtule et animi fortitudine facile princepe, Cilicum prefectus, unus ille, qui maximum laborem hostibus facestebat, gloriosa morte occubuit. "Apud Herodot. vii. 98. inter eos, qui in classe proximi a ducibus dopusadoraros fuere, recensetur Kínig Zuévasos, Oromedontis filius. Erat vero Syennesis, ni fellor, nomen commune Regibus Ciliciæ, Cyaxari et Alyatti coætaneus, apemoratur Herodoto lib. i. 64. Alterius sub Dario mentionem facit idem

lib. v. 118. Meminit et tertii Xenophon in Κύρου ἀναθ. lib. vii. ubi reges omnium regionum, quas in expeditione illa peragraverant Græci enumerat." Stant.

\$25

330

327. sq. rowds—rand. Et hi quidem, quorum mentionem feci, meri pracipes sunt; pauca vero e multis tibi mela narro. Nibil scil. de tot millibus e quitum, peditum, nauticorum casis, nibil de variis eorum calamitatibus dixerat.

329. zazāv Jura. "Ut pices ihises Suppl. v. 488. et anuaran Jura Lycophr. v. 305." Abresch.

330. alexn-zunépara. Que Persis dedecora et acutas lamentationes afterunt.

331. ἀνατρίψας πάλου. " Eurip. ἀν ελθιῦ in Phæn. v. 1213. et Ion. 934. εἰστο ἀπ' ἀρχῆς αὖθης dixit Soph. Δjac. v. 1119. quod si quis alium facere jubet, ἀναποδίσει dicitur (lat. νενοcare.) Herodot. v. 92. 6. ἀναποδίζου τὸν κήρυνα." Abresch.

332. wiere di rangos in, quantus tandem fuit numerus. "Sic uterque cod. Reg. Glossa in B. 2007 voi di Hinc orta vulg. lectio." Brunck.

"Ως' ἀξιῶσαι Περσικῷ ς απεύματι
Μάχην ξυνάψαι νατησιν ἐμδολαῖς;
"Αγ. Πλήθους μὲν ἀν σάφ' ἴσθ' ἔκατι βαςδάςους 335
Ναυσὶ κρατῆσαι. Καὶ γὰς Ελλησιν μὲν ἦν
'Ο ϖᾶς ἀςιθμὸς ἐς τριακάδας δέκα
Νεῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκςιτος'
Ε΄εςξη δὲ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν,
''Ων ἦγε, ωλῆθος' αὶ δ' ὑπέρκομποι τάχει 340

334. ναίησιν ἱμδολαῖς] δαίοισι συμδολαῖς Mosq. ναίοισι συμδολαῖς Vit. ναίησιν ἰμδολαῖς Ald. 335. ἄν] Abest Mosq. βαρδάρους] βαρδάρων Mosq. Vit. 339. ακὶ abest Mosq. 540. ὧν ἦγι πλῆθος] Plutarchus in Themistocle, ubi h. l. citat, legit νιῶν τὸ πλῆθος. ὑπίρχομποι] ὑπίρχαμποι Mosq.

333, 334. ως' ἀξιωσαι — Ιμβολαϊς. Ut auderent cum Persico exercitu pugnam conserere navium congressionibus; i. q. oratione prosa diceretur ως' ἀξιωσαι ναυμαχίν.

335. sq. πλήθους—πρατήσαι. "Ordo est: πλήθους ρέν επατι, σάο τοθι βαράφες τανοί πρατήσαι άν. Si navium multitudo aliquid ad victoriam contulisset, certo scias barbaros victuros fuisse. Particulæ år latina versio vim non exprimit: quoad numerum quidem certo scias longe barbaros navibus superasse." Brunck.

336. καὶ γὰς Ελληση. Male versio latina: nom et Gracis. Vertendum erat: Etenim Gracis.

337. δ πῶς ἀριβμός. " Græcorum classem Ctcsias septingentarum navium fuisse narrat; at Herodotus non nisi trecentarum et octoginta, lib. viii. 82. quarum xvi. tantum Lacedæmonii, clxxx. Athenienses præbuerunt. De Atticarum navium numero convenit Plutarchus in Themistocle; quin ipse Herodotus lib. cod. c. 61. naves πι-πληφωμίνως cc. Atheniensibus tribuit, cui accinit Diodor. Sic. lib. xv." Stant.

cui accinit Diodor. Sic. lib. xv." Stant.

338. diràs — irreptos. Prater has
vero decemnavesbonitate, h. e. s. magnitudine s. celeritate, prastantes, s. eximia erant. Louis raide conjungendum.
Secus accepit Schol. qui raide irreptos
copulavit, adeoque Aschylum non
cocx naves numerare, sed ccc navibus
x selectas comprehendere existimavit.

339. Zięży di. Xerxis classem mille ducentarum et septem navium fuisse refert; quo potissimum teste, ut ex-

ploratæ fidel, utitur Plutarchus, in vita Themistocl. σερί δι τοῦ πλάθορς τῶν βαρδαρικῶν νιῶν, Αἰσχύλος ὁ ποιπτὰς ὡς ῶν είδως καὶ διαδεδαιούμενες, ἱν τραγφ-δία Πέρσαις, λέγει ταῦτα: Ξέρξη δίνου Τλών στ τάπθος—ἱπτὰ δί. Adstipulatur Herodotus, post Æschylum testis optimus, lib. vii. 79. Τῶν δὶ τροῆρεων ἐρθυλοὶ ἰκρῶν καὶ ἐπτὰ ἐριλοὶ ἐμθοῦν ἐπτὰ ἐριλοὶ ἐμθοῦν ἐπτὰ ἐριλοὶ ἐμθοῦν ἐπτὰ ἐριλοὶ ἐμθοῦν ἐπτὰ ἐπτὰ ἐριλοὶ ἐμθοῦν ἐπτὰ ἐπτὰ ἐπτὰ ἐμθοῦν άριθμός μὶν ἰγίνισο ἱπτὰ καὶ διηκόσιαι καὶ χίλιαι. Dein ex his quot e qualibet regione suppeditatæ fuerint, diser-tissime narrat. Eundem ad numerum collineare videtur Diodorus Siculus lib. ii. inquiens, νητες δὶ σύμπασαι μακραί πλείους τών χιλίων καί διακοσίων-Minus curiose agunt, qui non nisi mille et ducentas numerant. Horum est Isocrates, in Panathenaico: xal Βίρξου του τότε βασιλεύοντος τριήρεις μέν συναγαγόντος διακοσίας καλ χιλίας. Et in Panegyrico: ফু০০ক মাত্রতের মা ক্লোন্তর বিজ্ঞান বিশ্বনিক্তা হয় সাম্প্রকার স্থানিক্ত Et Corn, Nep. in Themistocle: Hujus enim classis mille et ducentarum navium longarum fuit, quam duo millia onerariarum sequebantur. Verum hoc intelligendum tantum mara vo odor neisieos. Quanto magis, platice dictum ab iis, qui mille navium fuisse asserunt? ut Ctesias, remeis Xilias Alauver in the Έλλάδα, et Cicero in Verrem, Xerxem mille numero navium classem ad Delum appulisse scribit. Ceterum apud hos, ut loquitur Varro de R.R. lib. ii. c. 1. non est ut sit ad amussim, ut non est cum dicimus mille naves iisse ad Trojam etc. " Stanl

340. Jr 174 wandes. "Non crediderim ego aliter hic legisse Plutar-

Έκατον δίς ήσαν, έπτά Β'. "Ωδ' έχει λόγος. Μή σοι δοκώμεν τηδε λειφθηναι μάχη 'Αλλ' ώδε δαίμων τις κατέφθειρε ςρατόν, Τάλαντα βείσας οὐκ ἰσορρόπω τύχη. Ατ. Θεοί σόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.

"Αγ. "Ες' ἄρ' 'Αθηνῶν, ἔς' ἀπόρθητος σόλις.

342. donomus de de de legitur de la Lupania de de de la Lupania de Mosq. 346. Hic versus Atossæ tribuitur et legitur de legi- Adonom de la de de de legi-

245

chum, atque nos hodie, quod existimat Stanl. et Spanhem. ad Julian. p. 280. sed pro ar fys manyes, ideo scripsit หลัง ซอ สมติชิตร, ut, quod fieri solet quam sæpissime, et omnes, qui breviter aliorum verba adducunt, faciunt, verbis abrupte et extra nexum suum laudatis, sensus constaret." Abresch.

tur etiam in Mosq. Viteb. Guelf.

υπίςκομποι τάχιι. Celeritate præstan-

342. μή σω-μάχη. Interpres lat. falsam lectionem δοποῦμεν secutus vertit: Num tibi videmur in hac pugna inferiores fuisse? " Verum vide non debet cum μέχη conjungi, sed seorsim verti hac ex patte, id est, quod ad numerum navium attinet, (* \shis) ous Exari v. 335.) Ex sequente autem άλλὰ manifestum τὸ μη h. l. non interrogative, sed negative poni. Legendum igitur omnino est, donomes. Ne tibi videamur ab hac parte in prælio inferiores fuisse." Heath.
343. 52276. "Schol. legit Aads,

quo sensu, nempe pro rearis, cadente Græcitate frequentatum docet du Cangius: sed usum antiquissimum probat noster, cujus iterum est infra v. 731. τάς λαός κατίφθαςται δορί, et ut ναυτικός σεατός v. 730. sic λιώς v. 383. et Anton. Liber. c. xxx. λαὸν ἀθροίσαντις ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας απαρά τὴν Adeins. Contra searis pro Luis habet Eumenid. 686. 892." Abresch.

344. τάλαντα βείσας εὐα ἰσοβρόπος σύχη. Qui (scil. δαίμων) lances haud aquilibri fortuna meravit. Apud Ho-merum Jupiter fingitur fatalem populorum vel hominum sortem in trutina ponderare; ita ut, quorum lanx potiori gravitate deorsum vergat, iis exitium portendatur. Sic Il. 9'. 70. imposuerat lancibus die anes ravalsvies Sarárea, Trojanorum nempe et Achivorum; tumque

"Edns di missa dasar, piere d'aish

mor šmae 'Axaiar. Eodem modo in Achillis et Hectoris certamine Il. x'. 210. sqq. ubi Hectoris morti destinati lanx deprimebatur. Fieri tamen potest ut imaginem hujus trutinæ paulo aliter informaverit Æschylus. Nam si bonam fortunam Persarum et Græcorum ponderatam esse finxit, gravior lanx utique Græcorum, levior Persarum erat. cf. Clav. in i/ipastos.

346. "Er' de' 'Annan, is' desented with it. Cum hic sensus particulam dea, non des postulet, (nam hoc interrogativum est, quod, si hic versus nuntio tribuatur, admitti nequit ;) 🦗 vero propter primæ syllabæ brevitatem locum hic non inveniat, certissinium arbitros, hosce versiculos ita legendos esse.

'Ατ. Θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς. "Er' åe' 'Admidi is' aniedmess ni.

"Ay. 'Arceur yae creur, lezos isir i. σθαλίς.

h, e. Atossa: Dii profecto urbem Pelladis servant.—Adhucne igitur Athene-rum urbs invicta est? Nuntius: Est profecto; nec mirum. Nam cum iis virorum fortium copia sit, firmissimo utuntur munimento. Et hanc rationem jam editio Robortelli præivit, nisi quod ibi pro ir de vitiose scriptum ir de, et pro signo interrogandi, quod abesse non debet, punctum post ignes positum est. In responsione nuntii particula vàe involvit suppressam quæstiqnis propositæ affirmationem.

'Ανδρών γαρ όντων, έρκος ές λν ασφαλές. "Ατ. 'Αρχή δε ναυσί συμβολής τίς ήν φράσον, Τίνες κατηρέαν, σότερον Ελληνες, μάχης, *Η ωαῖς ἐμὸς, ωλήθει καταυχήσας νεών. 350 Αγ. Τρξεν μέν, ὧ δέσποινα, τοῦ σαντός κακοῦ Φανείς άλάςωρ ή κακὸς δαίμων σοθέν. 'Ανής γαρ Έλλην έξ 'Αθηναίων σρατοῦ Έλθων, έλεξε σαιδί σω Εέρξη τάδε, 'Ως εί μελαίνης νυκτός ίξεται κνέφας, 355 Ελληνες οὐ μένοιεν, άλλα σέλμασι Νεών ἐπενθορόντες, άλλος άλλοσε Δεασμώ κευφαίω βίοτον έκσωσαίατο. Ο δ' εύθυς ώς ήκουσεν, ου ξυνείς δόλον Έλληνος άνδεὸς, ούδὲ τὸν θεῶν Φθόνον, 360 Πάσι ωροφωνεί τόνδε ναυάρχοις λόγον.

351. λεξεν] ἡεξε Guelf. Ald. Turn. ἤεξεν sine μὲν Rob. 356. σίλμασε] σίλμασει Ald. 357. κεῶν] νῦν Mosq. ἐπειθορόντες] ἐπαιθορόντες Mosq. Vit. Rob. 358. κεψφαίφ βίστον] κ. βίσν Μοsq. κεψφαία βίσν Viteb. 361. κανάεχοις] ναυάρχαις Ald. νανάρχαις Guelf.

380. wλήθιι κατανχήσας νιών. Superbiens s. fretus navium multitudine. "Verbum notes, cujus nulla in lexicis vestigia, præterquam ex Jacobi epist. ii. 13. ubi in quibusdam libris κατανχήται pro κατακανχήται lectum fuisse scribit Corn. a Lapide, cunctis nihilominus libris MSS. quorum V. L. collegerunt viri docti, in vulgatam conspirantibus, quam et genuinam esse puto." Abresch.

352. ἀλάςως h. l. infestus genius. v. lex. Æschyl. h. v.

333. årng yag "Ellin." (Cui nomen Sicinus. Astutissimum hoc Themistoclis commentum memorat Herodotus lib. viii. 76. et Diodorus Sic. lib. xi. p. 231." Stanl.

354. Ιλιζι—Ξίςξη τάδι. " Vel potius, πεδε τοὺς τραπηγούς τῶν Βαρδάρως, si Herodoto credimus, qui et nuntii verba paulo aliter refert. "Εστιμγί με τραπηγός δ' Αθηπείων λάθρη τῶν ἄλλων "Ελλήνων (τυγχάνει γὰρ Φρονίων τὰ βασιρα κατύπειθε γενίσθαι ή τὰ τῷν "Ελλήνων κατύπειθε γενίσθαι ή τὰ τῷν "Ελλήνων πρήγματα) Φράσοντα ὅτι οἱ "Ελλήνων πρήγματα)

ληνες δρασμόν βουλεύονται κατοβρωδηκόσες. καὶ νῦν σαρέχει κάλλισον ὑμέας έργον ἀπάντων έξεργάσασθαι, ην μή περιίδητε διαδράντας αὐτούς ούτε γὰράλλήλοισιν διαοφρονίουσι, ούτι άντις ήσονται ύμιν. Πρός ξωϋτούς τε σφέας όψεσθε ναυμαχέοντας τὰς τὰ υμέτερα φρονίοντας καὶ τοὺς μή. Ceterum cum nostro consentit Diodor. Sicul. irusi rua (Θεμισοχλής) πεός τὸν Ξέεξην αὐτομο-Añrai, nai dialilaidraodai diori mixλουσιν αί κατά Σαλαμίνα νήτς άποδιδράσχειν έχ τῶν τόπων χαὶ πρὸς τὸν 'Ισθμόν & Βροίζεσ θαι." Stanl. Ceterum h. l. rectius, quam in versione lat. Stanl. sic verteris: Græcus homo ab Atheniensium exercitu veniens filio tuo Xerxi hæc dixit: Græcos cum primum noctis tenebræ ingruissent, haud amplius mansuros, sed occupatis navium transtris alium alia via vitam clam aufugiendo servaturos esse.

360. 912 o Prim. Ignorans deos ei victorium, quam de Græcis reportare sperabat, invidere, h. e. ei non decrevisse. cf. nots ad v. 91.

Εὖτ' αν Φλέγων ακτίσιν ήλιος χθόνα Λήξη, κνέφας δε τέμενος αιθέρος λάβη, Τάξαι νεών μεν ςῖφος εν ςίχοις τρισίν,. Εκπλους Φυλάσσειν καὶ ωόρους άλιρρόθους, Αλλας δε κύκλω νησον Αίαντος ωέριξ, 'Ως εὶ μόρον Φευξοίαθ' Έλληνες κακὸν, Ναυσί κρυφαίως δρασμόν εύρόντες τινά, Πάσι ζέρεσθαι κρατός ήν ωροκείμενον. Τοιαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου Φρενός. Οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἢπίς ατο. Οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ ωειθάρχω Φρενὶ Δεϊπνόν τ' έπορσύνοντο, ναυδάτης τ' άνηρ 'Ετροπούτο κώπην σκαλμὸν άμφ' εὐήρετμον.

362. χθόνα] φλόγα Rob. 364. mir sipes] sipes mir Ald. Rob. sipes mir Guelf. Turn. sixus] six us sic Mosq. 365. alipialous] aligalous Ald. Rob. 367. φινζοίαθ'] φιυζοίενθ' Rob. 369. σίεισθαι] στείσκισθαι Mosq. 370. τοιαῦτ'] τοιαῦτ' Rob. Guelf. ψπ' ικθύμων [Guelf. ψπ' ενθύμων Rob. Mosq. ψπ' τιθύμου Victor. φεινός | φεινί Mosq. 372. σειθάχχη σεθάχχη Mosq. 373. δείσνός σε | Abest σ' hiante metro. Guelf. Ald. Rob. Turn. Vict. δείσνό y' conj. Stanl. Sed melius cum Brunckio desarios e' scribitur. saubarns] miras Ald. vavárns Turn. Vict. Guelf. vavárns cum Brunckio rescripsimus, cum dudum inter Philologos constet ravárus Græcum non esse. σεοπούτο Turn.

Simulac urere sol radiis terram cessaverit ac tenebræ templa ætheris occupaverint. Tiperos al Sigos, ut Latini cali templa.

365. ἔκπλους καὶ σιόρους άλιβρόδους, ezitus et freta maritima, per quæ ni-mirum enavigandi copia erat.

366. ทัศงง A สหรอง สเอเร็. " Herodot. viii. 76. สหัญงง ผลง รอ สำ เสรายุทร τέρας χυχλούμενει τρός την Σαλαμίνα, et mox ชพิทธิ์ อิธิ รีงะหล ลังท์ของชตร หกิสร, ίνα δη τοισιν Ελλησι μηδέ φυγίειν έξη, Ελλ' ἀπολαμφθέντες εν τη Σαλαμίνο δοϊεν τίσιν των έπ' Αρτεμισίω άγωνισμά-Twy." Stant.

367. sqq. &s--- areox sipesvor. Adeout. si malam perniciem Græci effugerent, ac navibus clam elabendi occasionem reperirent, omnibus scil. navium in præsidio collocatarum ducibus capitis pæna denuntiaretur. Ita si zazo de præfe-Glis tantum s. vaváezois v. 361. intelligatur, (nam de omnibus classiariis accipere nulla necessitas cogit) non est quod cum Schol. pro nearis legamus zeźros, quod ne metrum quidem admittit, nisi forte zágros ille scripe-

370

370. záe3' ὑπ' ἐκθύμου Φεινὸς, anime

valde feroci atque fidente.
372. sqq. oi 8-ivnesquer. Hi ver non negligenter, sed obsequenti anime cænam parabant, et unusquisque nauticus alligavit remum circa scalmum remis

373. delavór e la opouvores. " Persæ semel tantum in die, idque ad cænæ tempus, cibum capessebant. Hinc facetum Megacreontis dictum, cujus meminit Herodotus lib. viii. c. 20. qui præclare actum dicebat cum Abderitis, quod Xerxes non bis quotidie cibum caperet, nam si iis præter cænam, quam ei dederant, etiam pratdium præbendum fuisset, nihil illis es calamitate durius accidere potuisse."

374. ἐτροπούτο. Inde lorum, que scalmum religabant, reowwrke dictus.

Έπεὶ δὲ Φέγγος ήλίου κατέφθιτο. 375 Καὶ νὸξ ἐπήει, ποᾶς ἀνηρ κώπης ἄναξ 'Ες ναῦν ἐχώρει, ωᾶς δ' ὅπλων ἐπιςάτης, Τάξις δε τάξιν σαρεκάλει νεώς μακράς. Πλέουσι δ', ώς έκαςος ην τεταγμένος, Καὶ σάννυχοι δη διάπλοον καθίζασαν Νεών ἄνακτες σάντα ναυτικόν λεών. Καὶ νὺξ ἐχώςει, κού μάλ' Ἑλλήνων ςρατὸς Κρυφαΐον έκπλουν ούδαμή καθίς ατο. Έπεί γε μέντοι λευκόπωλος ήμέρα Πᾶσαν κατέσχε γαΐαν εύφεγγης ίδεῖν, 385 Πρώτον μεν ήχοι κέλαδος Έλλήνων σάρα

377. is ναῦν] is ναῆς Mosq. Guelf. 378. νιῶς μακρᾶς excidit Mosq. 380. καὶ πάννυχοι δη διάπλουν] πάννυχοι δη διάπλουν Rob. 381. νιῶν] ναῶν Rob. 385. κατίσχι] κατάγι Mosq. γαῖαν] γῆν Ald. 386. ἀχῶ] ἀχῆ Ald. Turn. ἀχῶ Rob. Mosq. ἤδη conj. Pauw. ἀχοῖ ex ingeniosa Piersoni conjectura (ad Mærin p. 176.) quam confirmat Cod. Reg. B. ubi vulgato ἀχῆ superscriptum. åχοῖ.

376. zwans ävat. i. e. remex. "Reprehendit Euripidem Aristoteles hac phrasi usum, ac si minus esset decora. Rhetor. lib. iii. c. 2. To di, dis ό Τήλεφος Εὐριπίδου Φησὶ, κώπως ἀνάσσει κάποδὰς εἰς Μυσίαν, ἀπριπὶς, ὅτι μείζον τὸ ἀνάσσειν ἡ κατ' ἀξίαν." Stant. "Verum expedit rem Eustath. ad Iliad. β'. p. 261. docens in talibus non regis significationem spectandam, sed quatenus in genere notet dominum curamque gerentem rei cujuscunque; sic mox v. 383. vadiv Δνακτις. Oppian. Hal. i. 17. σκυλάzων ανακτις. cf nostri Agam. v. 70. Nec non Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 1291. Iterumque E. Odyss. a'. p. 67." Abresch. Iterumque Eustath. ad

577. δπλων imisárns interpretor de milite classiario; nam quemadmodum remiges metaphorice remorum avaz-Tis appellabantur, sic milites armorum præfecti.

380. zai wárroza. "Herodot. lib. viii. 67. ἐποίει δὶ σιγῆ ταῦτα, ὡς μὰ συνθανοίατο οἱ ἐναντίοι οἱ μὲν δὴ ταῦτα της νυκτός, οὐδὶν ἀποκοιμηθίντες, πα-ραρτέοντο." Stant. διάπλοον h. l. adjective sumtum, significat navigando sine remissione intentum. Nempe navium duces omnem populum nauticum

per totam noctem ministeriis navalibus operam dare jubebant.

384. λευκόπωλος ημέρα. " Ut nocti nigros, sic et Auroræ equos albos tribuunt poëtæ. Theocritus:

Οὐδ ὅπχ' ἀ λεύκιππος ἀνατρίχει ἰς.

Διὸς ἀώς.

Q. Calaber lib. i.

Ήὰς μαςμαςίοισιν άγαλλομίνη Φείνας Tarois." Stant.

386. sqq. ενεωτον μίν-ήχώ. primum quidem classicum a Græcis sublatum Echoi instar cantici acclamabat; Echo autem insularis petræ ilico altissima voce resonabat. Magnifica sane descriptio! κίλαδος est clamorque virtin clangorque tubarum, ut Virgilii verbis utamur. Hic dicitur μολπηδον εύφημῆσαι, quoniam ἔεθιος ille νόμος certos numeros certamque modulationem habebat, ad excitandam virtutem pugnantium hostesque terrendos compositam. Cf. Lex. Æschyl. v. ος θιος. Sed quamquam h. l. hujus ος θίου νόμου quædam descriptio continetur, non tamen in iis, quæ statim sequentur, vocabulum og Siov udjectivi loco, ita ut vomer supplendum sit, sed potius adverbialiter positum accipio; et de-Sior ανταλαλάζειν interpretor intentissima voce resonare, vel reclamare. GerΜολπηδον ηὐφήμησεν, ὅςθιον δ΄ ἄμα ᾿Αντηλάλαξε νησιώτιδος ωέτςας Ἡχώ· φόβος δὲ ωᾶσι βαρβάςοις ωαρῆν Γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. Οὐ γὰρ ὡς φυγῆ Παιᾶν᾽ ἐφύμνουν σεμνὸν Ἦλληνες τότε, ᾿Αλλ᾽ ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχω θςάσει. Σάλπιγξ δ᾽ ἀῦτῆ ωάντ᾽ ἐκεῖν᾽ ἐπέφλεγεν Εὐθὺς δὲ κώπης ροθιάδος ξυνεμβολῆ Ἦπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,

395

387. πὐφάμπστι] τὖφάμπστι Ald. Rob. 390. οὐ γὰς ὡς φυγῆ] οὐδὶ γὰς ὡς ὑς φυγῆ Ald. οὐ γὰς φυγτῖν Rob. 392. ἰςμῶνττς] ἰςῶντας Guelf. Rob. 394 ιἰ-Sùs] Sic Mosq. Vit. item Regg. Vulg. ἐπτί. 395. πελεύσματος] πελιύρε τος Mosq.

manice sic verterim: Nun rief von Seiten der Griechen ein dem Gesange ähnliches Schlachtgeschrey jauchsend der Echo zu; und schnell hallte mit lauter Stimme von den Felsen der Insel die Echo wieder.

390. sqq. oi yàg is ovyn Sgáru.
Non enim quasi ad fugam gravem Pæana
canebant Græci, sed animosa audacia ad
pugnam ruentes.

τούμπουν. " Ut δλολυγμόν τουμετίν in Choeph. v. 383. et τ χ χ νον Eumen. 905. Pro invocare posuit Soph. Antig. 669." Abresch.

393. Σάλπιγξ—ἰπίφλιγιν. Tuba vero clangore omnia ista accendebat.

lπίφλιγιν. "Glossæ in Reg. β΄. ἐτάρασσιν, ἰδορύδιι. Schol. ἀτήγειριν. Frequens poëtis verbi φλίγιν usus metaphoricus. Soph. Theb. 288. Ευπίρ. Phæniss. 248. "Αρης αίμα δάιον φλίγιν. Ε Græcis mutuatus est Virgilius, cum alibi, tum Æn. x. 865.

Clamore incendunt cœlum Troësque Latinique.

ix. 500. de Euryali matre ;

Illam incendentem luctus Idæus et Actor

Corripiunt .-

woλυδάκευτοι 'Αΐδα γόοι φλίγουσαι, ut ait Comic. Thesmoph. 1050. ubi male excusum φιόγουσαι. Bacchylides in Analectis nostris Τ. i. p. 151. iuter Pacis laudes illud recenset, quod

συμποσίων έρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ, παιδιποί Β' ὕμνοι Φλέγονται. Sophoel. Aj. 196. ἄταν οἰρανίαν Φλέyer. Nec absimile est istud Edip. Tyr. 187. παιάν δὶ λάμπει ενώμε τι γῆρυς ὅμαυλος." Brunck.

wart intīva, omnem istum tumultus. Fortasse autem Æschylus ediderat: Σάλπιγζ δ ἀὐτῆ wánca Sii ἐπίθλιγαν.

Tuba autem clangore omne littu accedit, nempe insulæ Salaminiæ, aliarunque circumjacentium. "Ceterum de tubicine Virgilius:

quo non præstantioralter
Ære ciere viros, Martemque accordere cantu.

Lycophron v. 249. sqq.

Καὶ δη παταίθει γαΐαν δεχησής Απ Στεόμβον τον αίματης δυ ἐξάρχου ή μον." Stant.

394. sqq. siddis—iden. Statim em junctis remorum strepentium percussibus audito celeusmate verberabem, ocheriter omnes conspicui erant. Interier omnes conspicui erant. Interier omnes tincursu, sed exprimit emorum percussionem ab omnibus codem momento factam. Remiglus enim in remis impellendis suos numeros, certosque percussionum modos fuisse, inter omnes constat. iz salisquares, vel audito celeusmate, vel secutum celeusma, ut Sept. adv. Theb. 860. in dictione allegorica ex remigandi regotio petita zar olgen yant learen. Celeustes,

qui requiemque modumque Voce dabat remis, (Ovid. Metam. 3. 629.) hortator idem a Latinis dictus, vel pausarius, melia Θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.
Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτακτον κέρας Ἡγεῖτο κόσμω, δεύτερον δ' ὁ πᾶς ςόλος Ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν Πολλὴν βοήν 'Ω παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, 400 'Ελευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρώων ἔδη, Θήκας τε προγόνων νῦν ὑπὲρ πάντων ἄγων. Καὶ μὴν πας ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ρόθος Ὑπηντίαζε, κοὐκέτ' ἢν μέλλειν ἀκμή. 405 Εὐθὸς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη ςόλον 'Επαισεν' ἦρξε δ' ἐμβολῆς 'Ελληνικὴ Ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεῶς

396. ñour] εἴουν Ald. ἰκρωνεῖς] ἐκρωνεῖς Mosq. 397. εὖτωκτον] εὐτώκτως Mosq. Guelf. 399. ἐστἔκχώρει] Sic Mosq. Vit. Regg. Ald. Turn. Reliqui ὑστιξιχώρει. 401. ἱλευθερεῦνει δί] ἰλοῦνει δὰ sic Mosq.

in puppi stabat. Ita Silius Italicus: lib. vi. 361.

mediæ stat margine puppis, Qui voce alternos nautarum temperet ictus,

Et remis dictet sonitum, pariterque relatis

Ad numerum plaudat resonantia cœrula tonsis.

397-403. vò digir-äyur. Ac primum quidem dextrum cornu seite instructum ordine præibat, deinde reliqua tota classis subsequebatur; simulque hic undique clamor audiebatur; O filii Græcorum, ite, liberate patriam, liberate liberos, uxores deorum patriorum sedes, majorumque sepulera; mane pro omnibus pugnandum est. Hæe narrationis pars Atheniensium aures gratissimo sensu mulcere debuit!

404. sq. nal un-anuf. Enimvero et a nobis Persice lingue strepitus illis recurrebat, neque ullus amplius erat cunctandi locus. "Moris enim erat apud Persas, ubi manus consererent, clamorem tollere, quo et hostes terrerent, et incitarent suos. Curt. lib. iii. Jam in compectu, sed et estra teli jactum utraque acies erat, cum priores Perse inconditum et trucem-sustulere clamorem. Diodor. Sic. lib. xvii. el Manidóns weurs ennanciafarte, hor

ίξαίσιον Ιανίνσαν μιτά δι ταυτα τών βαρξάρων άντιφθιγξαμίνων, συνήχησε μιν ή συνιγγύς όριν ή πάσα: τό δι μίγηθος τής βούς ύπιρης την προγιγινημίτην πραυγήν, ώς αν συντήκοντα μυριάδων μιξ φωνή συνηχουσών.—" Stant.

δων μια φωνή συνηχουσών.—" Stant.

σύκιν' ήν μίλλιν άκμή. Ordo est:

ἀκμή ήν σύκιν μίλλιν. Ventum erat
asi ipsum temporis articulum, qui omnem moram excludebat. Germani
dicerent: Es war die höchste Zeit nicht
weiter zu zaudern. Sic Agam. 1364.

σό μή μίλλιν δ' άκμή.

406. sq. 10905—Irausev. Confestim navis, Graeca in nave Persica aratum rostrum percussit. "Pro 1μ6λφ, rostro navis, τόλον hic positum a poèta recte monuit Schol. παρὰ τὸ εἰς ἔξυ συνισάλθαι, etc. quibus parilia scribit Hesych. cum Eustath. ad Odyss. μ. p. 494. 12. Pollux lib. i. Segm. 86. distinguit inter τόλον et Ἰμβολον." Abresok. Fieri tamen potest, ut h. 1. τόλος proprie sic dictus designetur.

407. sqq. κεξι-κόευμε. Primum vero impetum dedit Graca navis et omnia Phanissa navis aplustria diffregit. "Ita etiam Herodotus lib. viii. Utrum vero navis hac Atheniensis fuerit, an Æginensis, apud ipsos Græcos non constabat. 'Αμινίης δὶ, inquit, Παλληνείος, ἀνης 'Αθνικίος ἔξαναχθὶς, νηὶ ἡμεξάλλιι. Συμπλακείσης δὶ τῆς τηὸς τηὸς

Κόρυμ6, ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος Ίθυνεν δόςυ.
Τὰ πςῶτα μὲν δὴ ρεῦμα Πεςσικοῦ ς ς ατοῦ 'Αντεῖχεν' ὡς δὲ πληθος ἐν ς ενῷ νεῶν "Ηθροις', ἀς ωγὴ δ' οὖτις ἀλλήλοις παρῆν, Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκος όμοις Παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη ς όλον, 'Ελληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφςαδμόνως Κύκλω πέςιξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὴ Σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἢν ἰδεῖν

415

410

409. "Θυνιν] "Θυνι Mosq. Guelf. ιὔΘυνιν cod. Reg. B. in contextu et pro V. L. "Θυνιν. 410. τὰ πρῶτα] καὶ πρῶτα Rob. μὶν δὰ] μὶν αὖν Ald. Rob. Mosq. 411. νιῶν] τιῶν τῶν Πιροικῶν Guelf. e glessa. 413. ὑφ αὐντῶν] ὑκ' αὐντῶν Μοsq. Ald. Vict. ἰμθολαῖς] Mallet quis forte ἰμθόλως. Brunck. 414. παίντὶ Mule Heathius corrigendum putabat ἐπαίντὰ. Recte enim Brunckius admonst diphthongum αι in senario nunquam cotripi. 416. ὑπνιοῦν αὰ) ὑπνιοῦν ὰ Guelf. Ald. Turn. Vict. δὰ ex Heathii emendatione post Brunckium recepima. 417. Θάλασσαν Ald. Θάλασσαν sine δ' Vict.

καὶ οὐ δυναμένων ἐπαλλαγῆναι, οῦτω δη οἱ ἄλλοι 'Αμεινίη βοηθέοντες συνέμισγον. 'Αθηναΐοι μέν ούτω λέγουσι γενέσθαι της ναυμαχίας την άρχην. Αίyivaras di the zatà tous Aianidas attoδημήσασαν ές Αίγιναν, ταύτην είναι την žęξασαν. Æschylus, qui et ipse Atheniensis, priori sententiæ favisse videtur; dicit enim navem Græcanicam, quæ conflictum incepit, Phænissam confregisse; at Phænices in hoc prælio adversus Athenienses instructum fuisse monet Herodotus lib. cit. c. 85. κατά μέν δη 'Αθηναίους έτετάχατο Φοίνικις ούτοι γας είχον το ωςος Έλιυσινός τι και ισπίρης κίςας. Idem vero in hac pugna Æginetis primas partes, Atheniensibus secundas tribuit. viii. 93. is δί τη ναυμαχίη ταύτη ηκυσαν EALÁVAIV ZOISA AIZIVĀTAI STI DI, 'A.

409. ia' ἄλλην δ' ἄλλος Τθυνεν δόςυ. Et alius scil. gubernator in aliam hostium navem direxit navem. δόςυ hic de nave, ut sæpe. v. Suppl. 141.

410—421. Tà reate seatiquates. At primum quidem torrens Persici exercitus impetum sustinuit; cum vero multitudo navium in angusto coarctaretur, ipsaque suis auxilium ferre non posent, sed potius ipsa se invicem æratis rostris perforarent, tum vero omnem remorum apparatum detergebant, Grucaque naves haud inerti consilio undique eas cingen-

tes percutichant; jamque passim subertebantur naves, nec amplius mare vider licchat, adeo naufragiis ac cedibu kaninum oppletum erat. Plena quoque liura, plenæ rupes e mari prominentetediverum erant. Itaque quotquot in bebirorum classe naves erant, omnes fuge intentæ sine ordine remigabant.

τὰ σρώτα. "Hoc ex nostro hausise videtur Diodor. Sic. lib. xi. Oi li Πίφαι τὸ μὶν πρώτον πλέοντες διετήρων τὰ στὰς ν Χροντες πολλήν εὐρυχωρίων ἀι li si τὸ τινὸν Άλθον, ἡνωγχαζόντο σῦντῶ τῶνος ἀποστῷν, καὶ στως ἀπὸ τῆς ταξιως ἀποστῷν, καὶ στλὸν ἐποίουν Θόρυζου." Stant.

ρίθμα τρατού. Ut supra v. 86. ρίθμε Φωτών.

413. iμθολαϊς χαλκοσόμοις. Mak Abreschius ἰμθολαϊς post interpretem Latinum concursibus vertit. Nimirum negat idoneo exemplo farman posse ἰμβολάν rostrum navis denotare. Atqui sic usurpatur Xenoph Hist. Gr. iv. 3, 6. ἰμβολὰς ἰχούση σῆ σμέσει. Sic de nostro machine bellica Thucyd. ii. 76. farm. σὰ σχούχον σῆ ἰμβολῆς. Ut adeo nihil opus sit h. l. kegere ἰμβόλως.

414. i Seaver. In hoc verbe ideipit apodosis, quod neglexit interpres, qui protasin verbis de di maiori comprehensam assessant de comprehensam assessant de comprehensam assessant fregerient omne classis remigiam.

417. engion vien. " Hanc periphre

Ναυαγίων ωλήθουσα καλ Φόνου βροτών *Ακταί δε νεκρών χοιράδες τ' επλήθυον Φυγή δ' ἀκόσμως ωᾶσα ναῦς ἡρέσσετο, 420 Οσαι ωερ ήταν βαρδάρου ςρατεύματος. Τοὶ δ' ώς ε θύννους ή τιν' ἰχθύων βόλον 'Αγαΐσι χωπών, θεαύσμασίν τ' ἐρειπίων "Επαιον, ερράχιζον, οίμωγή δ' όμοῦ Κωχύμασιν κατείχε σελαγίαν άλα 425 "Εως κελαινής νυκτός όμμ' άφείλετα. Κακών δε ωλήθος, οὐδ' αν εί δέκ' ήματα Στοιχηγοροίην, ούκ αν ἐκπλήσαιμί σοι. Ευ γάρ τόδ' ίσθι, μηδάμ ήμέρα μια

418. Ψλήθουσα] Ψλήθουσαν Ald. Vict. 419. ἰσλήθυσον Sic Reg. A. u prima manu; litera » postmodum addita. ἐκπλήθυσον Turn. Vict. ἐσλήθυσον Mosq. Guelf. Reg. B. Ald. ἐσλήθυσον Viteb. 423. θραύσμασίν σ'] Βραύσμασίν σ' Mosq. Viteb. Rob. 424. ἰρμαχίζον] ἰράχιζον Μοsq. 425. κοκύμασιν] κοκύμασι Ald. σιλαγίαν] σιλασγίαν Mosq. Guelf. 427. ιἰδία ἡ εἰς δία Ald. 428. σοιχηγοροίνν] σιχηγοροίνν Mosq. ἐκπλήσαμμί σοι Μοsq. 429. μηδιάμ ἡμίρα] Sic optime Brunckius e Reg. Λ. Vict. μηδιάν ἡμίρα Guelf. Ald. Rob. Turn.

sin mire habuit in deliciis Euripides; e pluribus locis vid. Troad. v. 539. et 681. Iphig. Taur. 1345. Med. v. 1. Adde Thuc. lib. i. cap. 50." Abresch. Verum ex hoc ipso Thucydidis loco intelligitur hanc periphrasin non otiosa quadam eurorupia contineri; sed potius σκάφη νιών sunt alvei navium; iique, poëtico ornatu, pro ipsis navibus dici possunt. Schol. Thucyd. endon καλεί τὰ κοιλώματα τῶν νεῶν, Ε ἡμεῖς γασίρας καλούμιν, cui quidem interpretationi, sed frustra, obnititur Dukerus.

418. vaunyimy zai povou accipio sic, ut naufragia et cædes poëtico spiritu pro fractis navium tubulis et cæsis hominibus dicta sint. Ita certe multo ornatius et concinnius est, quam si illud (a raváyior) pro tabulis naufragio disjectis sumatur, id quod Abreschio placuit. Quamquam vaváyior interdum haud secus ac ravayia naufragium significat.

422. voi 8. An h. l. extra canticum dorica articuli forma ab Æschylo profecta sit, dubitare licet. Alibi si di ut v. 372.

Des Durrous -. " Thynnis Persas

comparat, ut nostri imitatione, quod jam observavit Potterus, Græcos Lycophron v. 381. βόλον, quod recta Schol. interpretatur άγραν. Sic βόλους δνείσθαι ίχθύων Plutarch. in lib. de cap. ex inimic. Util. p. 91. c." Abresch.

423. άγαϊσι κωπών, θραύσμασίν 🕈 leuxier. Fragmentis remorum, ac ruinarun e discussis navium tabulatis fragminibus.

426. γυπτὸς δμμ'. " Alias noctis oculos luna dicitur, ut supra S. c. Th. 396. vuntes ip Salmis; hic vero periphrastice pro ipsa nocte. Ita Eurip. in Phœniss. νυπτός τ' άφιγγὶς βλίφαçor. et Eurip. Iphig. Taur. v. 110. σταν δὶ τυπτὸς όμμα λυγαίας μόλη.—" Stant.

428. soixnyoger est una serie, perpe-

tuo narrare, in einem weg erzählen. 429. μηδάμ' ἡμίρη μιξ. "Vulgo legitur μηδ ἄν ἡμίρη μιξ pendente et nullo fere sensu. Perperam, si ad vulgata Græca Latina exigantur; interpres: numquam una die occubuisse: Hoc nimirum est undau' nuice. At μηδ αν ή. μ. - Saviiv esset : numquam una die perituram fuisse. Sed corrupta illa lectio est. Cod. Reg. A. in textu

Πλήθος τοσουτάριθμον άνθοώπων θανείν. Αλ αλ, κακών δή ωέλαγος έρρωγεν μέγα

Πέρσαις τε καὶ ωρόπαντι βαςδάρων γένει.

Αγ. Εὖ νῦν τόδ ἸσΩι μηδέπω μεσοῦν κακῶν, Τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἢλΩε συμφορὰ πάΩους, 'Ως τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῆ.

"Ατ. Καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Λέξον τίν' αὖ Φὴς τήνδε συμφοςὰν ςρατῷ Ἐλθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.

*Αγ. Περσῶν ὅσοιπες ἦσαν ἀκμαῖοι Φύσιν,
Ψυχήν τ' ἄςιςοι κεὐγένειαν ἐκπςεπεῖς,
Αὐτῷ τ' ἄνακτι ωίςιν ἐν ωςώτοις ἀεὶ,
Τεθνᾶσιν οἰκτςῷς δυσκλεεςάτῳ μόςῳ.

perspicue μηδάμ' ἡμίρα μιᾶ. Superscripta glossa μηδαμᾶς. Reg. B. in textu, (ubi fere semper deterior lectio) μηδ αν. In margine adscriptum γε. μηδάμ' ἡμίζα, quo refertur interlinearis glossa: γίνωσκε γὰς εὖ, ὅτι οὐδόλως ἐτελεύτησεν ἐν τῷ κόσμῳ ὅλῳ τόσος λαὸς εν μια ημέρα, δους εκιίσε από των βαρ-Cάρων." Hactenus Brunckius V. C. qui docte ibidem observat, Græcis poëtis in usu esse οὐδαμᾶ et μηδαμᾶ ultima longa, nec non sidauz et undaμα ultima brevi: unde aliquot Sophoclis locis veram scripturam restituit. Ceterum in fine hujus narrationis observare liceat, eam omnibus numeris absolutam ac perfectam esse. tata enim est, gravis, brevis, dilucida; efficitque, ut non narrari res, verum in conspectu tuo agi videantur.

431. κακῶν πίλαγος ἔρρωγιν. Sublimi metaphora, a mari quod aggeres perfregit ducta.

433. si viv xansiv. Interpres Latinus: Hoc bene scias, nondum medietatem me attigisse malorum. Melius ta-

men fyerit itæ verba construere: u' m' τοδι μὰ μεσοῦν κεκῶν, jam ceto scito hæc, quæ tibi narravi, nondum ū-midiam partem esse malerum? queusd-modum in Prometh. v. 746.

430

435

440

ους γὰς νῦν ἀκήπους λόγους Εἶναι δόκει σω μηδόπω 'ν προυμίως. Fortasse etiam scribendum: εῦ νῦν ποῦ ἴσθι.

Certo igitur scias; nempe, quandoquidem tibi illa jam nimis magna videntur, illa qua narravi, nondum dimidim partem conficere.

434. sq. round in abrob; - jori.
Talis enim calamitas eos oppressit, que
illam pondere suo vel bis superet.

439. sqq. Heeriv — pies. Vide quam diligenter omnia colligat, qua luctum exaugere possint. Laudat enim cæsos a corporis vigore, ab animi virtute, a nobilitate, a fide in regem; jamque eos non paucos, sed omnes, non simpliciter occubuisse, sed miserabiliter ærumnosissima morte periisse ait.

"Ατ. Οὶ ἐγωὶ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι Ποίω μόρω δὲ τούσδε φὴς ὀλωλέναι;

Αγ. Νῆσός τις ές εκρόσθε Σαλαμῖνος τόπων, Βαιὰ, δύσοςμος ναυσὶν, ῆν ὁ Φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει, ωοντίας ἀκτῆς ἔπι. Ἐνταῦθα ωέμπει τούσδ', ὅπως, ὅταν νεῶν Φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο, Κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων ςρατὸν, Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων ωόρων, Κακῶς τὸ μέλλον ἰςορῶν. 'Ως γὰρ θεὸς

445

450

44k. Ψοίφ μόρφ δὶ] δὶ omissum Ald. 445. Ψρίσθε Ψρίσθεν Mosq. Viteb. 446. ναυσίν] νημούν Viteb. Guelf. φιλόχορος] φιλόχωρος Mosq. 447. Ψουσίας] παντιάς Mosq. 450. εὐχείρωτον] εὐχείρως τὸν Mosq. 451. ἐναλίων] Sic Bruncke Reg. A. Perperam vulgo εἰναλίων. 452. ὡς γὰρ θεὸς] ὡς γὰρ ὁ θεὸς Mosq.

445. πρόσθι Σαλαμίνος σόσων. Periphrasics. Insula est quædam haud

procul a Salamine sita.

446. βαιά. "Herodotus νησίδα vocat lib. viii. 76. is την νησίδα την Ψυστάλειαν μισαξύ Σαλαμινές τε κιμείνην καὶ τῆς ἡσείχου. Et lib. cod. c. 93." Stant. δύσορμος ναυσίν, navibus importuna.

τη δφιλόχορος Πάπ " Εράμως γὰς τόσοις ούτος ὁ θιὸς ἐνδιατρίζειν εἰώθει, inquit Scholiastes. Ita sane describitur Straboni lib. ix. καὶ ἡ Ψυττάλια νησίον ἔρημον καὶ σιτρῶδες. Et istiusmodi locis gaudere dicitur Deus ille. Homerus hymn. in eum v. 6.

— ός πάντα λόφον πφόεν]α λίλογχε καὶ πορυφάς όριων, καὶ πετρήεντα κά-

Unde δλοβάτας et φιλόδιοδρος Themteto appellatus; quare vero et φιλόχορος facile constat ex epigrammate Platoui adscripto:

Αὐτός έσει εύριγγι μελίσδεται εὐπελάδη Παν

Ausop IIav 'Τγεδι isiς ζευπτών χείλος ύπλε καλάμων.

Ai di więik Salspoies zogos words ich-

'Τδμάδις νύμφαι, νόμφαι 'Αμαδρυάδις---" Stant.

447. ἐμδατεύι. Hesych. Ἐμδατεῦσει, τὸ κατίχειν καὶ καφτοῦσθαι χωρίον ἢ εἰκίαν, ἢ ἔλον τὸν κλῆσον. "Nempo ἐμβατεύι h. l. est frequentat, inhabitul." Abresch.

448-451. ivrav3u-woeuv. " Interpretem latinum, vertendo 🕫 Ø 🚐. girris vier navibus privati, non percepisse loci sensum palam est; qui, si suo structuræ ordine ponentur verba, sponte se sistet ; is vero hic est : & wes πτείνοιεν εὐχείρωτον τρατὸν Ἑλλήνων, όταν οἱ ἰχθροὶ Φθαρίντις ἐκσώζουντο τῶν νιῶν εἰς τὴν Υῆσον, Φίλους δ' ὑπικσώζοιεν i. r. Itaque convertendum fuerat: Istuc eos mittit, ut si e navibus evasissent in insulam hostes palati, illum ibi oppressu atque superatu facilem Græcorum exercitum trucidarent, simulque suos e marinis fluctibus in hanc insulam receptos servarent. Palatos reddidi \$9aeireus, ut oportebat. Proprie quod notum odsieredar est perdi, perire, hinc venuste vagari, palari quia tales nimirum suzsiewes sunt, tacile capi perdique possunt. Hesych. Dsigerai, жаната. Dio Chrysost. Serm. vii. p. 117. μετά ταῦτα ὁ Μενίλεως χρόνον πο-λυν ἐφθείρετο πανταχόσε τῆς Ἑλλαδος. Aristid. tom. i. p. 208. μόνη δίξατο τοὺς φθειρομίνους κατά πάσαν την Έλλάδα. Nec aliter accipi fas est apud Soph. Ced. Tyr. v. 1515. χίρσους φθαρήνας καγάμους υμώς χριών. Ipse quippe ilico se explicat v. 1520. per τὸ, μή τψε παρίδης ωτωχάς άνάνδρους λγγανίζε άλωμένας.—" Abresch.

450. wxiewrer. "Utpote in manus ipsorum delapsum. Herodot. lib. viii. 76." Stanl.

452. zazūs vi midder isegūr. Male

Ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἑλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
"Οπλοισι, ναῶν ἐξέθεωσκον ἀμφὶ δὲ
'κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ῶς' ἀμηχανεῖν
"Οποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτρησιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἄπο
Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὧλλυσαν
Τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἐνὸς ῥόθου
Παίουσι, κρεωκοποῦσι δυςήνων μέλη,
"Εως ἀπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος.
"Εδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ ςρατοῦ,

455. "Ελλησιν] "Ελλησι Mosq. 454. εὐχάλποις] εὐχάλποιο Mosq. 455. ἐμφὶ δὶ 'κυκλοῦντο] ἀμφὶ δ' ἐκυκλοῦντο Vit. Mosq. Reg. B. ubi superscriptum ἀμφὶ δί. 457. ἐκ χιρῶν] ἐκ χιρῶν Ald. 458. ἐκ ἐκροῦν] ἐκ ἐκροῦν Schol. tem Mosq. Vit. ἡράσσοντο] ἡράσσοντο Ald. Rob. Turn. ἡράσσοντο Mosq. τοξικῆς τ΄] τοξικῆς δ' Ald. Turn. 459. ἐκροσκίτνοντις] προσκίτνοντις Αld. Turn. Vict. ἐκροσκίτνοντις επετί causa reposuit Brunckius. ἔλλυσαν] ἔλυσαν Mosq. 463. κακῶν omissum Mosq. βάθος] σάθος Vit. 464. εὐανγῆ] εὐαγᾶ. Sử Regg. A. ct B. edd. et codd. adhuc colluti omnes. εὐαγῆ est e certissima emendatione Hemsterhusii.

futuri prascius. "Scho]. monet isogor positum αντί τοῦ νοῦν et προθλίπων. cf. Eumenid. v. 457. ubi warige isoguis παλῶς, patrem optime nosti."—Abresch.

452. sq. ως γλε-μάχης. Cum enim Deus navalis pugnæ gloriam Græcis concessisset. εῦδος de victoria, ut sæpis-

sime apud Homerum.

454. sqq. αὐθημερὸν—τρέποιντο. Illo ipso die avois armis corpora munientes navibus in insulam Psyttaleam essilicrunt Græci; totamque insulam circumdederunt, ut quo se verterent Persæ non haberent. "Hoc ab Aristide Lysimachi filio Atheniensi factum refert Herodotus lib. viii. 96. Qui παραλαδών τολλούν τῶν ὁπλιτίων, οἶ τολλοί παρατιτάχατο παρά την ἄτρην τῆς Σαλαμνίης χώρης, γένος ἰντις Αθηναῖοι, ἰς τὴν Υυστάλειαν νῆσον ἀπέξη ἄγων εἶ τοὺς Πέρσας τοὺς ἐν τῆ νησίδι ταὐτη κατιφόνωσας τοὺς ἐν τῆ νησίδι ταὐτη κατιφόνωσας τοὺς ἐν τῆ νησίδι ταὐτη κατιφόνωσας πάντας." Stant.

458. neśworow. Veram lectionem pro vitiosa neśworowo, quæ omnes adhuc editiones obsederat, primus e Regg. codd. restituit Brunckius V. D. Schsus horum vv.: multum enim Per-

sæ partim lapidibus manu missis percutiebantur; partim sagittæ ab arcuum nervis iis inflictæ eos perdebant.

455

460. sqq. τίλος—βίον. Postremo uno omnes impetu aggressi, cædunt, concident miserorum membra, donec omnium vitam prorsus perdidissent.

463. κακῶν βάθος, abyssum malorum, metaphora cum alias idonea, tum huic potissimum loco apta, quod Xerxes ex alto prælium spectabat.

464. Τόρων γὰρ τίχει. "Pugnamhanc spectavit Xerxes de Ægialeo monte e regione Salaminis. Herodotlib, viii. 90. Ubi in argentea sellaceruli sedens prælium spectavit, qua postea in templo Minervæ dedicate est, et αἰχμάλωνες dicta. Harporetion: 'Αργυρόπους δίφος, ἐ Βιέξεω, ἐι κὶχμάλωνες ἐπιπλείνε, ἰφ' εὐ παθλίμωνες ἐδιώρει τὴν ναυμαχίαν. 'Απιπεν δὶ εἰς τὸν παρδιεώνα τῆς Αθγυία. Parter una consecratus est et Mardoni acinaces; cum enim apud Thucydidem inter omnes rerum copias, quibus Athenienses initio bellì Peloponæsiaci abundabant επῦλα Μηδικά cum merantur, non aliter locum exponi

465. πελαγίας] πελασγίας Vict. άλὸς] alii χθονὸς, testante Stephano.

Scholiastes, quam per hæc duo donaria, τον άργυροποδα θρόνος, καὶ τὸν άκινάκην τὸν χρυσοῦν. De quibus Ulpianus ad Olynth. iii. ὁ γὰρ Ξίεξου δίρρος καὶ ὁ ἀκινάκης Μαρδονίου, ὁ μὶν ἰκ Σαλαμίνος, ὁ δὶ ἰκ Πλαναιίων άντιθησαν. Ετίαπ Demosthenes orat. in Timocr. utrumque conjunxit, ταμμύσας ἐν άκροπόλιι τὰ ἀρισιῖα τῆς πόλιως, α ἴλαξιν ἀπὸ τῶν βαρξιῶρον ὑφηρημείνος ἰξ ἀκροπόλιως, τόν τι δίθρον τὸν ἀργυρόποδα, καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου δε ῆγι τριακοία Δαρεικούς.—" Stant.

tuavyn. h. e. locum, unde longe lateque exercitum omnem prospicere poterat. De hoc adjectivo, quod h. l. et alibi a librariis perperam in wayn mutatum est, docta est disputatio Tib. Hemsterhusii, quam hic subjicimus. Eurip. Suppl. 652. legitur πύργον ἐὐαγῆ λαδών, et in Æschyli Pers. 464. Ιδραν γὰρ είχε παντὸς εὐαγῆ Arnaldus lect. gr. p. 58. ver-FLATOÙ. tit svayn, a quo longe lateque prospici potest; quæ quidem interpretatio sententiæ horum locorum apte convenit; sed ipsi voci convenire fuerat ostendendum. Evayns si ducatur ab ayos, quid sit notum est, quemadmodum avayas, duoayás si ab aya, duco, erit agilis, flexibilis, qua potestate capitur in Hippoer. weel diair. ii. p. 363. 34. neque aliter Henr. Stephan. intellexit Anthol. i. c. 60. ep. 6. χαίροιτ' εὐαγίις (μίλισσαι) in Th. Gr. L. T. i. p. 126. C. agiles apes, quod per aërem ferantur cito et facile; vel mobilis, volubilis, ut in Aretæo p. 19. v. 33. έφθαλμοὶ εὐαγέις, λαμπεοί, exponi possunt; licet puros dederit Crassus, Wiganus lucentes, quod vix perspicias unde pendeat, nisi legisse vel legi voluisse statuas svayiss junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. 1. 6. 9. δφθαλμοί μεγάλοι τε καὶ λαμπεοί και εὐαγείς, cujus vice admodum vitiose suraciis Polemo præfert. Porτο si ab ἄγω, ἄγνυμι, frango, significabit fragilem, quique facile comminui possit; quo pertinet Suidæ locus ita scribendus : svayis, svzódos zezdaguirer, et rázus suayns idem qui sunharos, ευθεωντος, apud Etym. in v. Δημήτης.

In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur; aliis in locis eadem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. vi. 27. ep. 6. Καὶ σείλεκυν ρυκάναν τ' εὐάγεα καὶ περιαγίς Τρύπαιου — Parmenides apud Clem. Alex. Strom. v. p. 732. καθα-ρᾶς εὐαγίος ἡελίοιο Λαμπάδος Ιργ ἀΐ-δηλα—. Nimirum forma Dorica nascuntur ex εὐηγης et πειειηγής quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro circumacto, circumjecto, rotundo; sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est; qua de re nunc nihil amplius dicam. Singulare est, quod ex Lex. Vet. MS. Bibl. Sangerm. mecum communicavit præstantissimus noster Ruhnkenius : 'Αγής' τοῦτο ἀπὸ **สมาชิโธยพร หลาลมิยโทยาลเ รอบี ยบลิจุทิร ที่** wavayńs. 'Εμπιδοκλης. "Αθειι μέν γάρ άνακτος έναντίον άγεα κύκλον. Ριο wavaγns, quod longe diversum est, melius scripsisset weenayns, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. wsei Kormón. p. 179. όσον όφθαλμοῦ ωεριηγία κύκλον ελίξαι. Vid. Suid. in Εὐαγής. Nunc investiga, quantum libet, harum, quas notavi in ເບ້ຂາກຣ, significationum, quænam vel Æschyli verbis vel Euripidis accommodari possit; nullam, ni fallor, invenies: at si scripseris inserta littera ເບ້ຂບyn, omnis difficultas fuerit sublata; nam svavyns, locus illustris, vel qui undique conspici potest, vel unde prospectus in vicina late patet. Ratio structuræ in idea wavrds svavyns sea-சல் itidem expedita, quæ frustra quæritur in svayns. Enimvero jam dudum vereor, ne εὐαυγής per culpam librariorum pluribus locis abierit in εὐαγής in Jamblichi certe Protr. p. 152. v. 23. vice vulgati λαμπροτάτη τις εὐαγία, Cod. Reines. quem ipse cum edito contuli, præfert εὐαυγία, quod utique longe melius congruit cum λαμπροτάτη et τὸ τῆς ψυχῆς ὅμμα, quam εὐαγία. Perinde se res habet in Platone de LL. xii. p. 989. C. & μαθούσι μέν ιδαγέτερα γίγνεσθαι, μη μαθούσι δί σχοτωδίσιρα—καὶ ἀσαφῆ. Timæi p. 1065. Ε. ἀίρος τὸ μὶν εὐαγίsater inixans aidie xadequeres à de 'Ρήξας δὲ ωέπλους, κάνακωκύσας λιγὺ,
Πεζῶ ωαραγγείλας ἄφας ςρατεύματι,
'Ἡξ΄ ἀκόσμω ξὺν φυγῆ. Τοιάνδε σοὶ
Πρὸς τῆ ωάςοιθε συμφορὰν ωάρα ς ένειν.
'Ατ. 'Ω ςυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄο΄ ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας ωικρὰν δὲ ωαῖς ἐμὸς τιμωρίαν
Κλεινῶν 'Αθηνῶν εὖρε, κοὐκ ἀπήςκεσαν,
Οῦς ωρόσθε Μαραθῶν βαρδάρων ἀπώλεσεν
'Ων ἀντίποινα ωαῖς ἐμὸς ωράξειν δοκῶν
Τοσόνδε ωλῆθος ωημάτων ἐπέσπασε.
Σὺ δ΄ εἰπὲ ναῶν αὶ ωεφεύγασιν μόρον,
Ποῦ τάσδε γ΄ ἔλιπες οἰσθα σημῆναι τορῶς;

468. #iξ'] Înσ' cod. Reg. B. Înσ' Rob. Pierson ad Mærin p. 301. quia alere s. ăsos aut ărru semper apud Atticos dissyllabum sit, corrigendum opinatur îrvri vel ἀπήξ. ἀκόσμος ξύν ἀκόσμος σύν Μοςς. 469. πάρωδι πάρωδι Λίδ. Rob. Μοςς. Vit. συμφορὰν συμφορὰ Μοςς. Vit. 470. δαϊμον δαίμων Μος. 472. ἀπήρισσαν] ἐπήρισσαν Vit. 473. ἀπάλισσι] ἀπάλισσι Μοςς. 474, 475. Desunt Mosq. 475. τοσόνδι γεσῶνδι Vit. 476. ναῦν αἰ πισριύγαση nῶν τὰ πισριύγαση λίδ. 477. ποῦ τάσδι γ' ἴλιστε] ποῦ τάσδ ἴλιστες Ald. Tun. σῶν

Θολιςωτατος δμίχλη τε καὶ σκότος. Unde sumtum Jamblichi de Myst. p. 80. v. 21. vò svayiraver zal Ezger veñ dies. Si tum juncta propinquæ, tum apposita contraria potestatis attente spectes, quid prius in mentem veniat, quam opportunissimum sunuyis? Accedat Aristoteles, vel quicumque nomen ejus mentitus auctor, de Mundo p. 14. v. 12. nosmos— anungórnus de sunyiguros. Vertit Apuleius: splendore perlucidus. Quin clarius etiam causam nostram suffulcit diversa, quam Stobæus suppeditat, Ecl. Phys. p. 78. v. 9. lectio, Laureother di thanyisares. In Parmenide quoque sianyies nisline non sprevero. Pythagoreis autem in primis abyn et voces inde natæ placuerunt; unico Theagis exemplo defungar apud Stob. p. 11. V. 46. 6 voes-Than Aspiauyia & Siauyia ταν Ιποψιν. Jam neminem arbitror fore, qui contendat pro suauyns Græcos vitandæ κακοφωνίας ergo solemni more pronunciasse svæyns." Hemsterhus. (In Musgrave Exercitt. ad Eurip. 84. sqq.)

465. ύψηλὸν ὅχθον. Hæc explicationis causa vocabulo Βραν apponuntur; adeoque Βραν non schlam ipsam Xerxis, ut Stanleius existimat, sed generatim sedem notat.

470

475

467. waęuγγείλας scil. τὰ ψτὰν, quod e sequentibus anticipandum et aρας] "Hesychius ἄρας, ταχίω." Stant.

468. sq. roudedt soi-sinn. Cl. 7.

470. is as Theore perior Illers. Hee nimirum est illa delégares and ra, quam v. 91. timebat Chorus.

471. sq. wingar di wais inis "que ciar na. 'ASnour sugs. Stanleius que giar, ultionem, passive accipere videtur, quasi Atossa dicat, Xerxem Athenarum causa in gravissimam penan incurrisse, quippe quas incenderit, et civium quoque supplicum stragem Herodot. viii. 53. Nobis fecerit. vero aptius videtur, wingar einagias sues de acerbo exitu ultionis, quan Xerxes de Athenis ob cladem Marithoniam sumere decreverat, accipi Nam paulo post Atossa hæc snhjungit Do avriceora wais imos weatur doniee. w. w. inferent ; quorum scil. sped Marathonem cæsorum cladem cum f lius meus se vindicaturum speraret, imtam calamitatum molem sibi attrait-477. moi vácis y ilimis. Si ilimis

📆 Αγ. Ναών γε ταγοί των λελειμμένων σύδην Κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἰροῦνται φυγήν. Στρατός δ' ὁ λοιπός έν τε Βοιωτών χθονί Διώλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ Κεηναῖον γάνος Δίψει σονούντες, οί δ' ύπ' ἄσθματος κενοί

480

-άσδ ἔλειπες edd. cett. ante Brunck. 478. van ys | Sic rescripsimus e Ro-482. νπ' ἄσθματος] νπ' ἄσματος Mosq. At Stanl. bortell. van di Ald.

verum est, quod etiam codd. Regg. præstant, particula ys a Brunckio inserta nec ad metrum abesse potest, et sensum insuper ornat. Ubi hasce

saltem reliquisti?

478. van ye rayoi. Edd. omnes præter Robortellianam dederant vadir စိန်; sed huic particulæ initio responsionis ad quæstionem Atossæ versu antec. propositam vix locus est. Itaque præferendum fuit e Roh. van ys rayol, quod quidem ad navium ductores attinet.

λελειμμένων i. q. v. 476. αὶ πεφεύγασιν μόρον.

479. zar' over, vel, ut latinus interpres, quo ventus eos impellebat, vel simpliciter, vento secundo usi.

480. τρατός δ ὁ λοιπός. Nempe rrestris. Sed h. l. primum mirandum est, nuntium nihil de exercitu, qui sub Mardonii auspiciis in Græcia relictus esset, dicere; quamquam aliquo modo hic scrupulus elevatur, si cum Abreschio & Lourds interpretemur maxima pars, plerique reliqui. Deinde in verbis ໃນ ແຮ Balantar ກອນໄ prorsus otiosa est particula Tr, quandoquidem nec in antecedentibus habet ad quod referatur, nec vero in consequentibus, id quod ab Æschyli consuetudine plane abhorret. Neque vero proxima satis inter se cohærent. quidem sic expedire hanc difficultatem tentat, ut colo post Auxès posito, hoc modo interpretetur: Reliquum vero exercitum quod attinet, et in Bæoto-rum terra perit, hi etc. Verum hac ratione nihil promoveri bene intellexit Heathius. Itaque nisi forte, quod idem quoque suspicabatur, quædam hic exciderint, hac via, nisi fallor, optime nos extricabinus, ut legamus: seates & & Loines, in to Bointain

διώλλυθ', οί μέν άμφὶ κοπναίον γάνος

δίψει πονούντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος zevoí.

Οι τ' έκαιρωμινίς τι Φωκίων 2. Póve

nai Dweid alav etc.

Religius vero exercitus, partim in Bactiorum terra periit, alii quidem circa fontanum laticem siti laborantes, alii ex anhelatione tabescentes; partim transimus in Phocidem ac Doridem etc. Ita τε particula inter is et Βωωτών respondebit alteri es inter artic. præpositivum oi et ἐκπιςωμιν; et illi quidem in Bœotia mortui recte opponentur his, qui perrexerunt in Phocidem; denique qui in Bœotia mortui sunt, eorum alii siti, alii asthmate, quod ex cursu sibi contraxerant, consumti esse dicentur. Hoc pacto nulla pars vel constructionis, vel sententiæ manca crit. zenvasor yávos hic ut Lycophr. 247. fontem, fontanum laticem. Scholiastes quidem Kenvaior proprium nomen existimavit q. d. Crenæum fontem, quod de Dirces fonte accipiendum esset, qui forte olim zar' ikozin zeńra appellatus est, unde Κεηναΐαι ανύλαι inter portas Thebarum recensentur. Verum omnino præstat zenvaior yávos de quocunque fonte intelligere. Nimirum miseri milites siti pæne enecti circum fontes oberrant, aliique, antequam accedere possent, ibidem expirant, alii dum avidius frigidam hauriunt, præsertim ex itinere æstuantes, repentina viscerum refrigeratione moriuntur. va aσθματος κενοί sunt milites anhelatione ex cursu contracta consumti. s. exhausticf. Lex. Æschyl. v. κενός. Abreschius, qui verba οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοὶ cum sequentibus disastessus etc. jungit, tmesin in iis quærit, et pro ão Suaτος ὑπόκενοι dicta esse opinatur, eodem sensu, quem Schol. amplectitur μικεδι ασθμαίνοντις, i. e. ægre ac vix spiritum trahentes.

Διεκπεςώμεν ες τε Φωκέων χθόνα
Καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὖ
Σπερχειὸς ἄρδει ωεδίον εὐμενεῖ ωότω.
Κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς 'Αχαιίδος ωέδον
Καὶ Θεσσαλών ωόλισμ' ὑπεσπανισμένους
Βοςᾶς ἐδέξαντ'. ἔνθα δὴ ωλεῖςοι 'θανον
Δίψει τε λιμῶ τ' ἀμφότεςα γὰς ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἔς τε Μακεδόνων
Χώραν ἀφικόμεσθ' ἐπ' 'Αξίου ωόρον,
Βόλδης θ' ἔλειον δόνακα, Παγγαῖόν τ' ὄρος,
'Ηδωνίδ' αῖαν. Νυκτὶ δ' ἐν ταύτη θεὸς
Χειμῶν ἄωρον ὧρσε, ωήγνυσιν δὲ ωᾶν
'Υέεθρον ἀγνοῦ Στρυμόνος. Θεοὺς δέ τις

conjectura emendabat ὑφάσματος.
fert Zeunius. πλιῖσοι "Θανον] Vulg. πλιῖσω 'Θάνον. In Reg. B. scriptum πλιῖσω 'Θάνον cum apostropho elisionem augmenti indicante. Unde Brunckius accentu rectius posito dedit πλιῖσω 'Θανον. 489. δίψιι] Sic Brunck. e Regg. δίψη vulg. λιμῷ τ' ἀμφότιρα] λιμῷ γι τ' ἀμφότιρα Guelf. 490. ἔς τι] ἦδ Rob. 491. ἀφικόμισθ'] ἀφικόμιθ' Mosq. Rob. 492. Παγγαῖον] Παγκαῖον Τιπη. Sic et Mosq. omisso δί. 495. ἀγνοῦ Στριμώνος Στριμώνος ἄγνοῦ Ald. Rob.

486. γῆς 'Αχαίδος ατίδοτ. Intelligitur Achaia Phthiotis, quod assecutus est Francogallus interpres. cf. Strab. lib. i. p. 45. B. ed. Casaub. id. lib. ix. p. 433. D.

487. sq. ὑπτοπανισμίνους βορᾶς, « Vacat in hoc verbo paucisque aliis præpositio ὑπὸ, non imminuit, quod monemus, ne quis eam connectendam existimet cum ἰδίζαντο. Noster iterum in Choëph. v. 375. Έρινὺς φόνου οὐχ ὑπτοπανισμίνη, et Soph. Ajac. v. 755. τί δ΄ ἐξὶ χρίως τῆσδ ὑπτοπανισμίνον. cf. Suid. v. ὑποσπανίζων." Abresch.

489. λιμώ. Fædam famem, qua in Thessalia affligebatur Persarum exercitus, luculenter describit Herodotus-Idem morborum pestilentiam, inprinis dysenteriam, accessisse narrat.

492. Βόλξης Ίλιον δόνακα, Bolbes palustrem arundinem, periphrasi poëtica Bolbes lacum. De hoc lacu s. palude cf. Spanhem. ad Callimach. Hymn. in Del. v. 134. Thucydide teste lib. iv. 103. ad oppidum Bromiscum in mare ingreditur. 494. χιμων αωρον. Hiemem intempestivum, frigus ab hac anni tempestate non exspectandum. "Contigit enim hæc pugna appropinquante tantum hieme, circa xx. diem Boëdromionis tertii mensis æstivi, ut testatur Plutarchus in Canillo. Quod et ex Herodoto colligere est, apud quem lib. vjii c. 109. Themistocles Athenienses suos ab insequendo fugientem hostem dehortatur his verbis: νῦν μὶν ἐν ἀν Ελλάδι καναμιίναντες, ἡμίων τε αντίων ἐναμιλοῦμιν καὶ σῦν οἰκτίων. Καὶ στις οἰκίνιν τι ἀναπλασσάσθω, καὶ στίου ἐνακῶς ἰχίτω, παυτελῶς ἀπελάκες τὸ βάξωρον, ἀμα δὶ τῷ ἔκρι καναπλίωμε ἐκλησσόντου καὶ Ἰονίκς." Stanl.

496

495

494. sq. πήγνυσιν— ἀγναῦ Στευμόνει.
Latinus interpres: congelavitque σπηε fluentem limpidi Strymonis. Rectius casti. Hoc enim fluviis tribuitur epitheton, propter nymphas, quæ eos incolere feruntur; omninoque sancitatem iis tributam.

495. sqq. Seeds di Tis—Tot" nuxtre Litaire. "Tis hic ut alibi pro esis. tum Seeds ropuizer, ut sæpe, est des Τὸ ϖρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότ' ηὕχετο
Λιταῖσι, γαῖαν οὐρανόν τε ϖροσκυνῶν.
Έπεὶ δὲ ϖολλὰ βεοκλυτῶν ἐπαύσατο
Στρατὸς, ϖερᾳ κρυςαλλοπῆγα διὰ ϖόρον
Χῷςις μὲν ἡμῶν, ϖρὶν σκεδασβῆναι βεοῦ
᾿Ακτῖνας, ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ.
Φλέχων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
Μέσον ϖόρον διῆκε, θερμαίνων Φλογί·
᾿πίπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Εὐτυχὴς δέ τοι
Θςις τάχιςα ϖνεῦμ' ἀπέρἐηξεν βίου.
505
Θσοι δὲ λοιποὶ, κἄτυχον σωτηρίας,
Θρήκην ϖεράσαντες μόγις ϖολλῷ ϖόνω
"Ηκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ ϖολλοί τινες,

496. τοτ' πύχετο] τότ' εύχετο Viteb. Ald. Rob. 499. διὰ πόρον] Canterus malebat διάπορον. 501. σεσωσμένος] σεσωσμένου Ald. 504. 'πίπτον δ'] πίπτον τ' Ald. ἐπ' ἀλλήλωσιν] ἐν ἀλλήλωσιν Mosq. Viteb. εὐτυχής] Varia lectio, notante Brunckio, εὐτυχεῖ. 505. ἀπίρρηξεν] ἀπίρρηξες Mosq. Ald.

agnoscere.—Porro nθχιτο λισαῖοι dixit pro λισάς· verbis enim accusativi cognati apponi solent, et si Eustath. ad Il. α΄. p. 45. med. aliisque credimus grammaticis, Atticum est. Neque tamen inusitatus prorsus dativus, inprimis apud scriptores sacros, quod non-nulli in hebraismis censent.—" Abresch. Verum h. l. concinnius esse videtur, nθχιτο, ut absolute positum, commate sejungere, λισαῖοι autem cum προσκυνῶν connectere; Tum vero, quisquis etiam antea deos non agnoverat, orabat, precibus cælum et terram supplex veneraus.

497. γαῖαν οὐρανόν τε. " Cœlum et Terram divinorum numinum in loco et numero habuerunt Persæ; Cœlum, ut Herodoto placet, sub nomine Διός, lib. i. 131. Οἱ δὶ νομίζουνι Διὶ μὶν ἰπὶ τὰ ὑψηλότατα τῶν οὐρίων ἀναδαίνοντες, Θνοίας ἔρδιιν, τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοὰ Δία καλίοντες. Strabo lib. xv. Τὸν οὐρανοὰ ἡγούμενοι Δία. Τerram etiam Persarum Diis annumerant Herodotus, Strabo l. c. et Diogenes Laërtius in Proœmio, cui et hostias mactatas dicit Xenophon, Cyrop. lib. 8." Stanl.

500. สะโท ธาะเงินธริทิทม. Priusquam radii numinis spargerentur. Male Schol. propriam ระชั ธาะเงินธริทิทม: significationem esse contendit ¿pænesñvæ. Imo prima vei ozadágue est spargendi notio, altera dissipandi, unde postremo loco intendum pro ¿pæiζue ponitur.

Sion antivas. Deum absolute pro sole apud Græcos poëtas usurpari notissimum est. Ita Euripides in Medea v. 354.

il σ' ή 'πιούσα λαμπάς όψιται 9ιού. et in Oreste v. 1025:

φίγγος είσορᾶν Θεοῦ Τόδ οὐκίθ ἡμῖν τοῖς ταλαιπώρως μίτα.

Maxime vero Persis convenit hæc loquendi formula; quos Solem pre summo deo habuisse Herodot. lib. i. Strabo lib. xv. Justin. lib. i. Macrob, lib. i. c. 6. et alii complures tradiderunt." Stanl.

504. sq. sbruχης—βίου. Tumque fortunatus erat, cuicui quam celerrims contigisset spiritum vitæ abrumpere l'cuique nimirum non diutius cum morte conflictandum erat.

506. sqq. Iou di-yaïar. Sub finem narrationis iterum multa flebilia paucis verbis complectitur; quotquot autem superfuerunt, qui pauci sunt, incolumesque evuserunt, hi vix multo labore Thracia peragrata fugientes ad patrice lares veniunt.

'Εφ' έςιοῦγον γαῖαν. ώς ςένειν σολιν Περσών, ποθούσαν Φιλτάτην ήδην χθονός. 510 Ταῦτ' ἔς' ἀληθη · ωολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Κακών, α Πέρσαις έγκατέσκηψεν θεός. Χο. 3 δυσπόνητε δαϊμον, ώς άγαν βαούς Ποδοίν ἐνήλου σαντὶ Περσικώ γένει. *Ατ. Οὶ ἐγοὶ τάλαινα διαπεπραγμένου ςρατοῦ· 515 "Ω νυκτός όψις έμφανής ένυπνίων, 'Ως κάρτα μοι σαφιός ἐδήλωσας κακά. Υμεῖς δὲ Φαύλως αὖτ' ἄγαν ἐκρίνατε. "Ομως δ' ἐπειδή τῆδ' ἐκύρωσεν Φάτις Υμών, θεοῖς μεν σρώτον εὔξασθαι θέλω. .**520** *Επειτα γη τε και Φθιτοῖς δωρήματα "Ηξω λαβούσα ω έλανον εξ οικών εμών. 'Επίςαμαι μεν ώς επ' εξειργασμένοις, 'Αλλ' ές τὸ λοιπὸν εί τι δη λώον σελοι. Ύμας δε χεή 'πὶ τοῖσδε τοῖς ωεπραγμένοις 528 Πιςοίσι σιςά συμφέρειν βουλεύματα.

512. ἐγκανίσκηψεν] ἰγκανίσκηψε Mosq. Rob. Turn. 514. ἰνήλου] ἰνήλλιο Vit. Mosq. Ald. Turn. 516. ἰμφανής] ἰκφανής Mosq. 518. αὐτ'] ταῦτ' Mosq. Vit. 519. ἰκύρωσεν] ἰκύρωσε Mosq. Ald. Turn. 522. ἥξω] ἄξω Guelf. 523. ἰκ' ἰξιεργασμίνες βιτίξιεργασμίνες Rob. 524. λῷσ] δλο. 1κ' ἰξιεργασμίνες διτίξιεργασμίνες Rob. 524. λῷσ] τοῦτοῖο] χρὴ ἀνὶ δὶ τοῦς Ald. 526. πιςοῦτι πιςὰ Rob. Turn. Victor. γε abest Mosq. Vit. πιςοῦτι πιςὰ dedit Branck e Regg. συμφίρειν Rob. Vict.

512. lyzariozným. Transitive, inflixit, ut v. 737. latozným.

518. sq. φαύλως—ἰπρίπατε. Dubitari non potest, quin his verbis exprobret Atossa senibus falsam et nimis benignam somnii interpretationem. Respicit enim id quod v. 223. Chorus edixerat; ut mirum sit ad alia hic abiisse Stanleium.

519. ὅμως—φάτις. Stanleius: sed quonium sententia ita firmavit, s. quonium vos ita statuitis; rectius: Verumtamen, quenium hac saltem parte recto talo stat sententia vestra, weil ihr darin wenigstens Recht habt.

521, 522. δωρήματα et wikaror per appositionem. Deinde redibo, sumta et adibus libatione, qua terram et inferos donabo.

525, 526. ὑμᾶς — πιςοίσι πιςὰ συμφίειν βουλιύματα. Cl. Brunckius its intelligit: τοῖς πρόσθεν πιςοῖς βουλιύματα. Ego vero post πιςοῖς θουλιύματα. Ego vero post πιςοῖς θουλιύματα. Ego vero post πιςοῖς νεὶ ἐμῶς, vel πιςοῦς supplendum censebam, unde hic sensus oritur: Vos vero super his rebus gestis fida fidis, scil. nobis, vel dominis, consilia conferre decet, sicut v-169. σύμδωυλοι λόγου τοῦδ ἰμοὶ γίνεθη, γηθαλία πιςώματα. Cl. v. 678.

Καὶ ωαῖδ', ἐάν ωες δεῦς', ἐμοῦ ωρόσθεν, μόλη, Παρηγορείτε, καὶ ωροπέμπετ' ές δόμους, Μή καί τι ωρός κακοίσι ωρόσθηται κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΛΛ', ὧ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσών 530 Τῶν μεγαλαύχων καὶ σολυάνδεων Στρατιάν όλέσας, "Αςυ το Σούσων ήδ' Αγθατάνων Πένθει δνοφερώ κατέκουψας. Πολλαί δ' άπαλαῖς χερσί καλύπτρας 535 Κατερεικόμεναι, διὰ μυδαλέοις Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ', άλγους μετέχουσαι. Αὶ δ' άδρογόοι Περσίδες, ἀνδρών

527. καὶ ἐπαῖδ'] καὶ παῖς δ' Mosq. ἐἀν περ] ἐὰν Mosq. 528. παρηγοριῖτε καὶ προπέμπες] Μαρηγοριῖτε καὶ προπέμπες Ald. Rob. 529. μὰ καὶ τὶ μακέτει Mosq. Vit. μὰ κ' ἔτι Ald. μαδ' ἔτι Rob. πρόσθηται πρόσθητε Guelf. Vit. Mosq. Rob. προσεθρί πορί. Pauw. præter nesessitatem. 530. ἀλλ'] Abest Ald. Rob. Regg. Guelf. Mosq. Vit. Sed recte addidit Turnebus, etsi non constat, unde. Nam et sententiam melius inchoat, et metro stabiliendo conducit. Anapæsticum enim systema, ut bene monet Brunckius, non inchoat paræmiacus. 533. τὸ Σούσων] τοσούτων Vit. 'Αγξατάνων] 'Εκδατάνων Guelf. Rob. Turn. 534. δνοφερώ συγερώ Ald. Turn. Vict. In Reg. B. συγερώ et supra γε. δνοφερώ αἰολικώς. Quod postremum quo referatur, negat se videre Brunckius, nisi olim scriptum fuerit γνοφερώ. Et sane hic ibi apud Æschylum formæ verborum occurrent Æolicæ. 535. analais dralais Rob.

529. zazóv. Ne scilicet sibi ipse Xerxes vitæ pertæsus violentas manus

IN SCENAM IV.

v. 530-596.

Sequitur flebile Chori canticum,

mœroris cogitationisque plenissimum. 530. sqq. At 6 rex Jupiter, minc Persarum superbientium et numeroso-rum copiis perditis, Susa et Echatana urbes caliginoso luctu obnupsisti. cf. Choëph. v. 49.

535. sqq. ωολλαὶ—μετέχουσαι. Multa vero Persides, teneris manibus calyptras scindentes, sinus rorantibus lacrimis rigant, doloris participes. μυδαλέοις δά-

πουσι διατέγγουσι, humidis, h. e. copiose fluentibus.

539. iceoyou luctui molliter indulgentes. Sed quia statim occurrit aliud compositum ex áceos, v. 541. áceoxí-Taras, suspicor Æschylum scripsisse axeoyou, in summo luctu versantes, sicut supra de iisdem v. 133.

Heggides d' angomer Beis. Idem Pauwio placuit, renitente tamen Heathio. Neque vero ipse hanc mutandi causam probo, quam ille attulit, έξρογόοι convenientem sensum non præbere; cum negari non possit, vir-ginum et mulierum recens nuptarum luctui molle aliquid, tenerum ac delicatum, recte tribui. ἀρτίζυγία est recens copula, qua nuper demum, haud ante multos annos, viris junctæ fuerant.

Ποθέουσαι ίδεῖν ἀρτιζυγίαν, 540 Λέκτρων τ' εὐνὰς άβροχίτωνας, Χλιδανής ήδης τέρψιν, άφεισαι. Πενθοῦσι γόοις ἀκορεςοτάτοις. Κάγω δε μόρον των οιχομένων Αίρω δοκίμως πολυπενθη. Νου γάρ ωρόπασα μεν ςένει 5ροφή α. Γαϊ' 'Ασιάς ἐκκενουμένα. Ξέρξης γαρ ήγαγεν, ποποί, Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ, Εέρξης δε πάντ' επέσπε δυσφρόνως 556 Βαρίδεσσι ποντίαις. Τί σοτε Δαρεῖος μέν οὔπω τότ' άδλαδης ἐπῆν

In sequentibus parum interest, utrum λίκτρων τ' ιὐνὰς ἀξροχίτωνας cum antecedentibus et verbo ιδιῖν, an cum sequentibus et participio ἀφιῖναι jungas.

541. λίπτεων εὐνὰς ἀδροχίτωνας pτο sửνὰς λίπτεων ἀδροχιτώνων, consuetudinem cum viris in lectis molliter stratis.

542. ápison, tenera juventutis usura privata.

543. चार्याग्रिया yous anous orarus, lugens insatiabili gemitu. Vide autem, quam multis modis eandem lugendi notionem elocutus sit.

544. sq. κε'γω σολυπινθή. Intp. lat. Scholiustem secutius reddidit: et ego ob futum pereuntium suscipio explorato luctuosum threnum; ita ut post in præpositio διὰ et in fine sententiæ θρίνον omissum esse dicatur; quæ quidem ellipses nos minime delectant. Rectius igitur: Et nos quoque eorum, qui prierunt, futum prorsus luctuosum suscipimus. δοκίμως, vere, prorsus.

546. sq. vv yag-izzevovućva. Nunc cum universa Asia gemit, scil. viris ez-

hausta; ut supra κίνανδρον ἄςν v. 116. 548, 549. Post ἄγαγιν et ἀπάλιστν intelligendum λαίν. Magna autem vis est in hac appositione ἄγαγιν et ἀπάλιστν, duplicique doloris gemitu adjuncto; quæ in antistrophe v. 559. sqq. decora cum gravitate paululum etiam

550. wárr' laiers, vel sic accipias, ut in wárra reticeatur λαδ, vel ut pluraliter dictum sit κάντα, de rebus et fortunis Persarum. Posterius vero nobis h. l. potius esse videtur.

immutata recurrunt.

552. sqq. rí wori— arme. Intp. lat. vulgarem lectionem e ro rív sic exposuit: Cui bono Darius innocuus prafuit duc civibus, Susidis carus princeps? Nos vero, Brunckio auctore, recepimus obrw, quod Heathii conjecturæ debetur. Cur tandem Darius innocuus non potius illo tempore civibus prafuit, quando scil. læc expeditio suscepts fuit, exercitus imperator Susidisque carus dux? cf. v. 651. sqq.

Τοξάρχης ωολιήταις, Σουσίδος Φίλος άκτωρ; 555 Πεζούς τε γὰς θαλασσίους θ' άντις, α΄. 'Ομόπτεροι χυανώπιδες Νᾶες μέν ἄγαγον, ωοποί, Ναες δ' ἀπώλεσαν, τοτοί. Νᾶες σανωλεθρίοισιν έμβολαῖς. 560 Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας Τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' Αὐτὸν ὡς ἀκούομεν Θρήκης άμπεδιήρεις Δυσχείμους τε κελεύθους. 565

554. τοξάρχης πολιήταις] τόξαρχος πολίταις Rob. Turn. τόξαρχος πολιήταις Vict. τοξάρχης edidit Brunckius e Regy. forma magis poëtica. 555. Σουσίδος] Σουσίδαις al. teste Steph. 556. γὰρ Θαλασσίους 8'] καὶ θαλασσίους Guelf. Ald. Vict. 557. ὁμόστεροι Ald. Rob. Turn. Vict. Nos vero v. 556. ε t557. αd Brunckii ennendationem, metro perbene consulentem expressimus. 560. πανωλιθρίωσοι] πανωλιθρίωσοι Ald. πανωλίθρουσο Rob. Viteb. 562. τυτθά γ'] τυτθὰ δ' Guelf. Rob. Turn. Vict. Pro τυτθὰ δ' ἰκφυγιῖν Canterus conjiciebat τυτθὰ διακ-Φυγιῖν. 563. αὐτδο] αὐτῶν Viteb. Ald. Rob. Turn. etc. αὐτδο dedit Brunck. e Regg. ω'ς I ta scribendum recte monuit Heathius, ut ως sit i. q. ωνως. Vulg. ως. 564. ἀματδιήριως αναπιδιήριως Rob. 565. δυσχιίμους] δυσχιμήρους 564. ἀματδιήριως κοδ.

554. τοξάρχης. "Sic uterque cod. Reg. forma magis poetica. Sic wav-αάρχης, μυρων λάρχης, πολεμάρχης, quod in S. c. Th. 830. e cod. adsumi debuit. Soph. Œcl. Col. 1085. iù 9ιῶν παν-αάρχα Ζιῶ. Vulgo minus bene wáv-αάρχη. Δισάρχας ὶλίσσας βασιλής Ajac. 390. a δισάρχης." Brunck.

555. ἄπτως. "Glossæ: βασιλώς,

555. ἄπτως. "Glossæ: βασιλεὺς, τςατηγὸς, ἡγεμὼν, ἀπὸ τοῦ ἄγω." Brunck.

556. sq. απεζούς τε—πυαν. "Vulgo legitur prorsus ἀμέτρως:

Πεζούς τε γὰς καὶ θαλασσίους αίδ' ὁμόστεςοι κυανώσιδες.

Heathio placuit Strophes versus interpolare, ubi omnia rite procedunt, exemta inutili voce di. Hic autem pronomen aid respuit, aut saltem absese patitur græci sermonis indoles. Librario metrorum rudi perinde erat, scriberetur Sadassious. Optima nunc evadit sententia, legitimis constricta versibus. Sunt autem dimetri iambici." Brunck. imártigo, si verum est, h. l. significat simul cvolantes; verum ad imaginis

concinnitatem aptius esset al Anórres, gos, quod alibi de navibus usurpatur; naves velivolæ et cæruleis proris instructæ

561. sqq. διά—πελεύθους. vero sic quidem ipsum regem vix elapsum esse e Græcorum manibus audimus Thraciæ per campestres et frigidas regiones revertentem. Heathius alia interpunctione utitur. Commate enim post έμβολαίς et puncto post χίζας posito v. 563. particula di ante inquyin servata sic interpr.: Naves perdiderunt (ipsos) latæ, naves internecinis assultibus, sed per Atheniensium manus. autem effugisse ipsum regemeet. "Quanta autem per discrimina Sardes pervenerint copiæ, quas secum reduxit Xerxes, nurrat Herodotus lib. viii. 115. quippe coactæ fructibus, herba, nec non corticibus et frondibus vesci; magnamque partem pestilentia ac dysenteria inter viam exstinctæ. Quin et rex ipse naufragium non evitasset, nisi Persæ desilientes in mare navem levassent," Stanl.

Τοὶ δ' ἄςα ωςωτόμοςοι δη, Φεῦ, ςροφη β'. Ληφθέντες ωρὸς ἀνάγκαν, ηὲ, 'Ακτὰς ἀμφὶ Κυχςείας, ὀὰ

* * * * * * *
Στένε καὶ δακνάζου,
Βαςὺ δ' ἀμθόασον 570
Οὐςάνι' ἄχη, ὀὰ,
Τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον
Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.
Γναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινᾶ, Φεῦ, ἀντις. β΄.
Σκύλλονται ϖρὸς ἀναύδων, ἡὲ,
Παίδων τᾶς ἀμιάντου, ὀά.
Ηενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος ςερηθείς·

Akl. Rob. Vict. etc. Heathins metri causa correxit δυσχείμους, quem cum Brunckio sequimur. 5660 δλ Heathio auctore inseruimus ob metrum. 567. Δφ. Θεντις βιαφθέντις Rob. ἀνάγκαν ἀ ἀκέγκαν Τατι. 568. Κυχειίας βισφείκες Rob. αναγείας πατι. 568. Κυχειίας βισφείκες Νος. Κυγχειίας Guelf. Κετχείας Viteb. Κιγχειίας Ald. Vict. 570. ἀμείασον ἀμείοσον Ald. Τυπ. 573. βοᾶτιν βοᾶ τὴν Viteb. 574. γναστόμενω δ ἀλὶ διαὰ για μαστόμενω δ καλὶ διαὰ γναματόμενω δ καλὶ διαὰ γναματόμενω κοτίbendum esse evicit Dorvillius Miscell. obss. vol. ix. p. 120. φιὰ omisit Brunck. 575. ἀναίδων βαὐὰν Mosq. ἀὶ ἢ ἀὶ ἢ Guelf.

566. sqq. vol 8—id. Illi autem prius fato functi, ah! necessitate correpti, hen! circum Cychrea littora. — Hic intercidit versiculus, cujus hæc fere tuit sententin: miserabiliter perierunt. Ianuksan h. l. se ipsum affligere.

570. sq. βαζυ εὐςάναι ἄχη. Graviter vociferare, clamoribus lugubribus ad celum sublatis. εὐςάνια ἄχη, de lamentatione clamosa, cujus sonus ad cœlum penetrare videtur; quemadmodum Virgil. Æn. ii. 222. de Laocoonte:

Clamores simul horrendos ad sidera

572. viñt—abdés. Intende vero lamentabilem clamosam wiserabilem vocem. Totum carmen elegiæ flebilis indolem imitatur, adeoque dolori ac tristitæ sic immoratur, ut in eodem sensu multis modis exprimendo versetur.

574. γιαπτόμινω ad eosdem pertinet, quos antea v. 566. πρωτομέρους appellaverat. Vexati autem infesto atroci mari, spolimtur, lacerantur amuta casti s. impolluti scil. maris progenie. Piscium circumscriptio carmicis sublimitatem non dedecet.

577. sqq. ærs9si—ž2yos. Suum vero quæque domus viduata virum luget; parentesque liberis orbi lacrymis rigantur; immensamque calamitatem, heu, senes conqueruntur; omnem enim jam dolorem audiunt. dasupsius ž2n vel divinitus immissa, vel supra modum tristia, immensa. yégorris cum emphasi; nempe parentes, iique senes, lamentantur. Tristitiam enim augebat, quod senes filiis, senectutis solatio et præsidio, privarentur.

Sed h. l. non est prætereundum, Heathio totum versiculum 579. spurium videri; cum in aliis codd. absit ipparau, in omnibus autem Mss. et edd. præter Turneb. et qui eam secuti sunt, omittatur ir danpurv. In Guelf. etiam legitur tantum ipparau, superscripto scholio: rois danpurv. Quæ cum ita sint, haud inanis est Heathii suspicio. Ac si fingamus post v. 568. non integrum versiculum, sed vocem tantum trisyllabam excidisse, metrum pariter ac sententia, quanvis omissis illis dangury ipparau sine offensione hunc in nodum decarret:

Τοκῆες δ' ἄπαιδες
Δάκρυσιν ἔρρανται,
Δαιμόνι' ἄχη, όὰ,
δυρόμενοι γέροντες
Τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.
Τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν 'Ασίαν δὴν
Οὐκ ἔτι περσονομοῦνται,
Οὐκ ἔτι δασμοφοροῦσι
Δεσποσύνησιν ἀνάγκαις,
Οὐδ' ἐς γᾶν προσπίτνοντες

579. δάπρυστα Τέρανται] Abest δάπρυσιν Viteb. Ald. Rob. Τέρανται το δάπρυσιν Turn. Vict. Alios omittere verbum Τέρανται, alios utrumque, auctor est Steph. 581. Brunckius in notis mouuit, ut versus antithetico congruat, scribendum δυράμενοι, vel elisa prima, ob vocalem in find præcedentis versiculi δυράμενοι Posterior nobis ratio præplacuit. 582. πλύουσι] πλύουσ Rob. 585. οἰπ τοτί] οὐδ τοι Viteb. quod probat Zeunius. Idem est in Guelf. 586. δισποσύρεση δισποσύνουσι Guelf. 587. προσπίτνοντις συρδικόντες Guelf. γαίαν προσπίτνοντις Viteb. προσπίτνοντις Cuelf. γαίαν προσπίτνοντις Viteb. προσπίτνοντις conj. Stanl. quod poscente metro cum Brunckio recepimus.

το. β΄.
Τ. Τοὶ δ΄ ἄρα πρωτόμοροι δη, φιῦ,
Σ. Απφθίντες πρὸς ἀνάγκαν, ήὶ,
3. ᾿Ακτὰς ἀμφὶ Κυχρείας, ὀά.
4.
Τ. Τοὶ Τ΄ ἐριν καὶ δακνάζου

Βαρὺ δ' ἀμθόασου
 Οὐράνὶ ἄχη, όὰ,
 Τεῖνε δὲ δυσθάϋατου

Τείνε σε ουστάνατον
 Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.

ἀντιχε. β΄. 1. Γναστόμενω δ΄ ἀλὶ δεινᾶ, φεῦ, 2. Σαύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἡὶ,

II albur rãs à μιάττου, ỏά.

4. Merdei d' ärden dépos reendeis. 5. Tennes d' äraides

6. Δαιμόνι άχη, δὰ,

7. 'δυρόμενοι γέροντες' 8. Τὸ πῶν δὰ πλύουσιν Ελγος.

Atque hæc versuum collocatio Græci metrorum enarratoris dinumerationi exacte respondet. Hic enim a v. 546—582. xxxvi versus numerat, qui decem primæ strophes, totidem antistrophes primæ, octo secundæ strophes totidemque antistrophes ei oppositæ versibus conficiuntur. Sir igitur hanc rationem teneamus; vox illa v. 4. secundæ strophes librariis omissa, vel verbum est constructionem antecelentium versiculorum finiens, v. c. 719, xxv. aut simile; vel impera-

tivus, illis qui sequuntur, rin zai dazzázou ad sententiam similis; v. c. diairou aut ejus generis alius. Quod ubi verum fuerit, constructio verborum v. 566. his verbis roi d' apa inchoatav. 569. interrumpitur, versu. 574. autem continuatur, ita ut v. 569—573. zagin sirus efferantur. Et hoc quidem Scholiastæ Græco placuisse video.

578. Toxiis. Supra v. 63. Toxiis, quam equidem formam et h. l. prætulerim, præsertim si v. 579. ejiciatur.

583. và di èvè —. Cum Chorus v. 566. de cæsis in prælio, v. 577. de Persis domi relictis, qui illos lugebant, dixisset, jam etiam de Persarum subditis restabat ut diceret. Sensus: Asiæ vero incolæ, Persarum imperio subjecti, dehinc non diu Persarum legibus vivent; non amplius tributa pendent, neque amplius in terram se coram rege prosternentes regentur. Perüt enim regis potestas; nec porro vincula sunt, quibus hominum lingua coërceatur. Soluto enim validi imperii jugo solutus quoque est ad libere vociferandum populus.

587. sq. obd is yar appearing the figure of the square of

"Αρξονται. Βασίλεια
Γὰρ διόλωλεν ἰσχύς:
Οὐδ' ἔτι γλώσσα βροτοῖσιν ἀντ. γ΄. 590
'Εν Φυλακαῖς. λέλυται γὰρ
Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
'Ως ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.
Αἰμαχθεῖσα δ' ἄρουρα
Αἴαντος ϖερικλύςα
Νᾶσος ἔχει τὰ Περσών.

ΑΤΟΣΣΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ΦΙΛΟΙ, κακών μεν όςις έμπορος κυρεί,

590. οἰδ' τσι] οἰδί σι Rob. οἰα τσι Viteb. 592. ἰλιώθερα] ἰλιώθερον Vit. 596. Πιρσῶν] Additur σώματα Rob. 597. τμποροί] Sic Regg. Mosq. Ald. Turn. Vict. τμπτιροί Guelf. Rob.

tit procidere incipient. An Asiaticos nunquam ad id usque tempus Persarum regem procumbentes adorasse putavit vir doctus? Sed nimirum eum in errorem induxit Stanleius, qui aliud certe tunc agens scripsit, Chorum h. l. conqueri, quod Græci, qui libertatem suam jactabant, regemque Persarum, ut mos illis erat, adorare turpe ac servile ducebant, haud essent sub ditionem redacti. At revera non de Græcis haud subjugatis, sed de Asia Persarum jugum excussura conqueritur Chorus : τοὶ - δασμοφορούσι, Asiani non amplius Persarum imperio parebunt, nec tributa pendent ; unde manifestum est cos adhuc paruisse ac pependisse, quod de Græcis dici non poterat. Itaque sidi aççoras est i. q. องชี ใชเ นียุรื่องชนเ, neque amplius regentur in terram procidentes, h. e. non amplius se Persarum regi subditos vel potius mancipia esse adoratione ista profite-buntur. Eodem sensu apud Eurip. Medeæ v. 120. habemus ὅλιγ' ἀρχόμιvoi." Heath.

594. Totum carmen gravissima sententia clauditur: Et jam in agro sanguine imbuto, Ajacis insula circumflua, (Salamine) sitæ sunt ac sepultæ Persa-

rum fortunæ. Nempe post τὰ Πιεσῶν non σώματα supfleo; id quod multo fortius et antecedentibus aptius est. Non quo simul Persarum cadavera illic sepulta innui negem; sed significantius erat omnem hac strage Persarum fortunam eversam notare. Ut nostri dicerent: Hier liegt das gante Glück de Perser begraben.

IN SCENAM V.

v. 597---677.

Atossa inferias Darii manibus oblatura, rebus necessariis paratis, ex ædibus revertitur.

597. κακῶν—Ἰμπαρος κυρεῖ. Si κακῶν h. v. genuinum esset, alteram lectionem Ἰμπιρος præferrem, ne allegoriæ, quæ sequitur, concentus magis etiam turbaretur. Ego vero vix adducor ut credam Æschylum h. l. κακῶν dedisse, quod potius ab imprudente librario e versu 599. anticipatum, in veræ lectionis locum immigravit. Certe aut scripsit Æschylus:

Φίλοι, βίου μὲν ἔσις ἔμποξος πυρεῖ, aut ita scribere debuit. Quomodo enim ii, qui κακῶν tantum ἔμποξοι aut Ἐπίς αται βοστοϊσιν ως δταν κλύδων
Κακών ἐπέλθη, σάντα δειμαίνειν φιλεῖ:

"Όταν δ' ὁ δαίμων εὐροῆ, σεποιθέναι
Τὸν αὐτὸν αἴει δαίμον οὐριεῖν τύχης.

'Εμοὶ γὰρ ἤδη σάντα μὲν φόδου σλέα
'Εν ὅμμασίν τ' ἀνταῖα φαίνεται θεῶν.
Βοᾶ δ' ἐν ἀσὶ κέλαδος οὐ σαιώνιος.
Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.
Τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων,
Χλιδῆς τε τῆς σάροιθεν, ἐκ δόμων σάλιν
"Εςειλα, σατρὶ σαιδὸς εὐμενεῖς χοὰς
Φέρουσ', ἄπερ νεκροῖσι μειλικτήρια:

598. ἐνίραντω] Scholinstes in Cod. Guelf. testatur olim in quibusdam MSS. lectum ἐνίρανο. 603. τ' ἐνταῖα] τὰνταῖα vulgo scribebatur. Scripturam τ' ἐνταῖα præferendam duxit Stanl. 606. ἄνιν τ' ἐχνημάτων] Recepi lectionem Guelf. Mosq. Vit. Regg. pro vulg. ἄνιν ἐχνημάτων, cujus hiatum Brunckius ita κάταθα, tut τέκτιδιετεί ἐχνημάτων τ' ἄνιν, quod ei concinnius videbatur. ἄνιν ἐχνημάτων conj. Pauw. ἄνιν ἐχνημάτων Heath. 608. ἔνιλα] ἰςιλάμην Robal. ἰκίλωνο, et τ'ειλα τῆ, teste Steph. κατρὶ καιδὸς γαρ λαιλ. τατρὶ Λαι. τυπλο καιδὸς κατρὶ λαι. κατρὶ καιδὸς σαιρὸς λαι. κατρὶ καιδὸς dedit 'Brunck. e Reg. Δ. κύμντις] Sic Brunck. e Reg. Δ. κυμνινις λαι. Rob. etc. 609. μιιλιατήρια abest Mosq. Vit.

"parea sunt, deinde dicantur intelligere, eos qui secundis rebus utantut, eandem sortem sibi sperare? Quod idem Heathium quoque offendit. Vitam vero hominum sæpe cum navigatione comparari, notius est, quam ut moneri debeat. Quodsi Bior leganus, sententia pulcherrime finitur, absque ulla translationis inconsequentia: O amici, quicunque in hac vita tamquam salo navigat, is novit, hominibus, ubi fluctus malorum irruerint, omnia timeri solere; si vero prosper sit fortuna flatus, eos fortunam codem vento secundo semper adspiraturam sperare. iurogos non mercatorem solum, sed vectorem quoque in navi designat. (Primam hanc vocabuli significationem esse, recte observavit Küster ad Hesych. l. l.) Hesych. *Εμπορος, πραγματευτής, καὶ ὁ ἐπ' ἀλλοτρίας νιώς πλίων μισθού, ο ἐπιδάτης. Ut adeo ** ** ***** inepte redditum sit a Sauravio: malorum mercator.

601. οὐριεῖν τύχης. "Noster iterum Choëph. v. 315. τύχοιμ' ἔκαθεν οὐρίσας. Eumen. v. 137. αἰματηρὸν πνεῦμα ἐπουρίσαι.—" Abresch. 602. sqq. 'Eµol— raubines. Vivide pingit regina animi, qua commovebatur, perturbationem. Miki enim, inquit, a diis omnia timoris plena et adversaria oculis obversatur; atresque personat strepitus nequaquam pannius; h. e. non victoris exercitus classorem, sed undique lamentantium voces auribus accipere videor. Nempe h. l. de interno animi sensu et imaginatione loquitur; id quod e sequenti versiculo patet: roia— peims: Tantus e malis stupor animum meum percellit, metuque reddit attonitum.

606. sqq. τογγὰς—μειλιπτήςια. Proinde hanc viam exædibus sine curru, depositoque pristino ornatu relegi, propitios filii mei patri inferias afferens, qua placandis manibus inserviunt. Pro εὐμενιῖς h. l. malim εὐμενεῖ, epitheto ad Darium relato. cf. v. 682.

608. Ισιλα. " Στίλλιν πίλινθεν, iter instituere, juxta candem analogiam dicitur ac σίλλιν πλοῦν. Sophock Ajac. 1064." Heath.

609. อีสเอ หมองังเ คนเมเมาท์อูเน. " Hos ritus non ex more Persarum, sed Gra-3 D Βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα,
Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ ςάγμα, παμφαὶς μέλι;
Λιδάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
'Ακήςατόν τε μητςὸς ἀγςίας ἀπο
Ποτὸν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόξε,

610. λιυκόν] λιυκής Schol. marg. Cod. Guelf. 611. Ανθιμουργώ Ald.

corum describit; ἀμάςτημα, sed quo nihil Poëtis, (Homerum non excipio) trequentius. Quot et quænam hæc tuerint μαλικτήρια, mox explicat, sellac, mel, aqua, vinum, oleum, flores, quorum in re simili apud alios Poëtas fit mentio. Homer. Odyss. ii.

'Αμφ' αὐτῷ δὲ χολη χιόμιν πῶσιν νε-

Πεωτα μελικεήτο, μετέπειτα δε ήδεί

οίνος. Τὸ τρίτον αυθ' υδατι.

Euripides in Oreste:
Μελίπρατ' ἄφες χάλαπτος οἶνοπου τ
ἄχνην.

Seneca in Œdipo :

libat et niveum insuper Lætis liquorem, fundit et Bacchum manu

Læva.

Principio largos novies tellure ca-

- Inclinat Bacchi latices, et munera

Lactis, et Artæos imbres, suadumque cruorem

-. Manibus; aggeritur quantum bibit arida tellus."

Recte ista Stanleius; cui tamen in hoc a poëta peccatum esse non concesserim, quod in describendo inferiarum ritu suorum potius civium, quam Persarum mores secutus est. Sic enim facere sapientis erat poëtæ officium, qui ut in omnibus fabularum partibus, ita in moribus quoque populorum adumbrandis (im costume) non quid verissimum sit, sed quid vero simillimum, spectare debet.

610. sqq. βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς—γαίας τίκνα. Primum quidem a vucca pura album ac suave luc; deinde apis florilegæ liquorem, pellucidum mel, una cum virginci fontis aquoso latice; tum matre agresti meraccum potum, huncce ve-

teris vitis honorem'; denique semper virentis flave oliva fructus suoteolens adest, nec absunt serti flores, alma telluris
progenies. Laufitus huicfloco insit verhorum ornatus, profecto vides; et colloquii quidem tragici mensuram excedere videri posset; nisi h. l. inferiarum solennitati major etiam in verbis
decor bene conveniret.

610

βόος—γάλα. Epitheta diligenter lecta. Cum enim omnia, quaccunque inferiis parandis adhibebantur, pura, suavia, mitia esse oportebat, tum inprimis in lacte spectabatur puritas, color, sapor.

611. ανθεμουργοῦ. Eleganter hie suppressum μελίεσης; apis e floribus opus suum conficientis. εάγμα, guttu, pro liquore.

612. มเด็มตา - อังคุณสาร. Aqua hausibus. "Hanc aquam Latini veteres vocaruht arferiam, adferion et adferia. Vide Festum et Glossographos." Stanl.

613. dunqueror, merum; aqua non dilettam. marphs depens are, i. q. simplicius dixisset vitis in agris consta. "Manifesto hae sibi imitanda proposuit Euripides Alcest. v. 757.

Πίνει μελαίνης μητράς εύζωρον μίθυ. ubi video intpp. attulisse Plauti verba

in Amphitr. i. 1. 274.

Eam ego (hirneam) ut matre fuerat natum, eduxi meri. Pari modo Achill-Tat. lib. i. p. 67. vitis σῖτων μάτης.—Ceterum ex Æschylo si cui videbitut emendandus Hesychius, pro Μητερέ μίθυσις, legendum erit Μητερέ ἀγρίας τῆς μεθυτιπῆς. Sin ex Euripide, leviori mutatione Μητερές μίθυ, τῆς ἐματίλου." Abresch.

614. yéros de fructu vitis h. l. sic dicitur, ut frondes arborum honor ap. Virgil. Georg. ii. 404.; ut fruges rura honores Horat. Od. i. 17. 14. "Idem de vino alii quoque usurpant. Vid. Spanh. ad Aristoph. Ran. 1355. et

Τής τ' αίεν εν Φύλλοισι θαλλούσης βίον 615 Έανθης ελαίας καρπός εὐώδης σάρα, "Ανθη τε ωλεκτά, ωαμφόρου γαίας τέκνα. 'Αλλ', ω φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων: Υμνους έπευφημείτε, τέν τε δαίμονα !! Δαρείον άνακαλείσθε, γαπότους δ' έγω 620 Τιμάς σεοπέμψω τάσδε νερτέροις θεοίς. Βασίλεια γύναι, ωρέσδος Πέρσαις, Xo. Σύ τε σέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς, Ήμεῖς θ' ύμνοις αίτησόμεθα Φθιμένων πομπούς 625 Εύφρονας είναι κατά γαίας.

645. φύλλοισι] φίλοισι Ald. 617. Abest Mosq. In Vit. desunt γαίας τίανω - νιςτίρων. 619. ἐτινφημιῖτι] ἐπινφημιῖσθι Ald. τόν τι] τόν δι Mosq. Vit. Ald. 620. γαπότους] γαπόνους Mosq. γ' ἀτόπους Vit. 622. πείσδες] πείσδεσα Rob. πείσδεν Turn. 623. σύ τι] σύ γι conj. Pauw. 624. ἡμιῖς δ'] ἡμιῖς δ' Turn. 626. κατὰ γαίας] κατὰ γαίας Vict. Cant,

Misc. Obs. vol. ix, tom. i. p. 144. In universum notat παν iφ' φ' τις γάπυται, ut ἄγαλμα, iφ' φ' ἀγάλλιται. Hine de aqua supra v. 483. et sæpius apud Lycaphronem. De melle Eurip, Iphig. Taur. 633." Abresch.

615. τῆς τ' ἀιὶν—βίον. " Η. ε. τῆς αἰὶν ἰμφύλλου, s. ἀμφύλλου οὔσης. Sophocl. Electr. v. 956. alia in re dixit

Θάλλειν βίω." Abresch.

616. ξωνθής ἱλαίας. "Ut Pindarus Olymp. Od. 4. χρυσίας ἐλσίας, et Virgil. Æn. v. 304. flava oliva." Stanl. Nimirum quia foliorum olivæ viror porraceo colori affinis est. καξατὸς h. l. non de baccis olivarum, sed de oleo expresso.

617. av9n walland, coronæ e floribus.

γαίας τίανα. "Chæremonem sæpius eadem tralatione usum esse monet Athenæus, Deipnos, lib. xiii. ubi hæc adducit exempla: Ex Io: 'Ανθηροῦ τίανα ἴαρος πίριξ τρώσαντις. Ex Centauro:

άνθεν μεν αὐτών είς ἀπείρονα σρατόν ἀνθίων ἀλόχων ἐσράτευραν ἡδοναῖς Θηρώμενος πὰ τέκνα λειρώνων.

Ith enim redigendos esse hos versus ecisemus; ubi tamen pro Adoxav legerim adigacon (imp potius adoxav);

(nec enim àlóxes metro convenit) exercitum florum haud armatorum; eleganter dictum. Stanl.

618. sqq. ἀλλ. ἄ φίλοι— Stors. Vos vero, amici, inferiis hisce carmina accinite, quibus Darii animam orco evocetis; ego interim honorem huncee a terra epotandum inferis diis libabo. σιμὰς de libatione in deorum honorem facta, ut Lenæum libat honorem. Virg. Æn. iv. 207.

620. Δαριῖον ἐνακαλιῖοθι. " Quod magiam antiquitus tum Chaldæi tum Ægyptii excoluerint, validissimis testimoniis probati possit; (sed id non est hnjus loci;) nec nisi longo post tempore Persis innotuit, qui eam ni fallor statim ut has gentes devicerant ab ipsis didicere. De Chaldæis suadere videtur Plutarchus, qui lib. de Iside et Osiride tradit Zoroastrem apud Chaldæos Magos instituisse, quorum imitatione Persæ etiam suos habuerint. De Ægyptiis Ausonius:

Quique Magos docuit mysteria vana

Nechepsis.

Nec me magis movet, quod ait Plin.

lib. xxx. c. 1. Sine dubio illic orta in

Perside a Zoroastre ut, inter auctores
convenit, quam quo de prodigiosa Zoroastris illius antiquitate somniant au-

'Αλλά χθόνιοι δαίμονες άγνολ, Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων, Πέμψατ' ἔνεςθε ψυχὴν ἐς Φάος. Εὶ γάς τι κακῶν ἄχος οἶδε ᢍλέον, Μόνος ὰν θνητῶν ωέςας εἴποι. 'Η ρ' ἀἰει μου μακαρί-

5ροφή α΄.

639

628. βασιλεῦ τ' ἐνίρων] βατιλεῦ τι νιρτίρων Guelf. Mosq. Rob. 629. ἔνερθι ψυχὰν] Sic Reg. B. ἔνερθιν ψυχὰν Reg. A. Guelf. ἔνερθιν ψυχὰν Ald. Rob. Turn. etc. φάσς] φῶς Mosq. 630. εἰ γάρ τι κακῶν absunt Mosq. εἰ γάρ τι Rob. Pro vulg. ἄκος Իαινώο monente dedi ἄχος, id sententia postulat et Scholiastæ interpretatio confirmat. 631 - πίρας] Sic Rob. etc. Idem (superscripto Πίρσως) Guelf. et Reg. B. In textu vero Πίρσως Reg. A. Ox. Ald. εἴστη Ald. εἴστη Turn.

tores illi. Quippe cum Laërtio Persa dicatur, Clementi Medus, Suidæ Persa-Medus, vereor ne ævi sit multo inferioris, quam vulgo creditur .-- Porro fatetur Plinius Zoroastrum illum diligentiores paulo ante Ostanem poncre. His astipulantur Persæ recentiores, qui (testante Agathia lib. ii.) sub Hystaspe collocarunt. Etenim Ostanes Xcrxem regem Persarum bello quod is Gracia intulit comitatus est; ac velut seminu artis portentosa sparsit obiter, infecto quocunque commeanerat modo. Hoc cum retulisset Plinius, subdit: Quod certum est, hic maxime Ostanes ad rabiem, non aviditatem modo, scientiæ ejus Græcorum populos egit. Apposite itaque vizuopartelar hanc confinxit Æschylus, ut qui populo tunc temporis mihil gratius esse probe noverat." Stanl. 622-626. Primum Chorus reginæ

622—626. Primum Chorus reginæ respondens, obtemperaturum se monitis denuntiat. O mulier regina, Persie veneranda, tu quidem inferios sub terræ receptacula mitte; nes interim carrainibus precabinur, nt nebis propitii sint mortuorum deductores subterranei. Σλ. λαμοι γῆς, penetralia terræ; ducta similitudine a thalamo, qui in recessu ædium structus esse solebat. Ελιμίνων σομποῦς, quos deinde nominatim v. 626. celebrant.

627. Sequitur ipsum Chori canticum, flectendis interis diis ut Darium emitterent, ipsique Dario evocando dicatum; animorum ardore et cupiditate aptissimisque regis defuncti laudibus insigne.

· Llà pées. Vos vero, sancti inferi

dii, Tellus, et Mercuri, tuque inferorum rex, ô Pluto, mittite quasumus enimam Darii ab inferis in lucem.

628. 'Εμμῖ. " Qui v. 628. πομπὸς, v. 630. χθόνιος. Ajax apud Sophoclem se ipsum pereinturus:

nadã d' ápa

Πομπαΐον Έρμην χθόνιον εὖ με κειμίσαι.

Έρμῆς πομπαῖος dictus est Mercuius, qui, ut loquitur Petronius, animas ducere et reducere solet. (Cí. Hor. i. 10. 16. ibique doctiss. Jani.) Virgil. Ea.

Tum virgam capit, hac animas ille

evocat Orco

Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit." Stani.

βασιλεῦ τ' trigur. " Homer. Iliad.

Ziùs nai lyù, reirares d'Aides incoisir àrássan, et lib. xx.

Toduser & væiregder äræk iriger 'Aidwriis." Stanl.

630. sq. si vie stros. Namsi quid superesse noverit molestiarum, solus mortalium ecquis earum finis faturus sit, nobis dizerit. Comparet lector hanc interpretationem cum Santavii versione, qui vulgatam lectionem dises reddidit nam si novit aliquid plus remedii malorum, solus mortalium finem dicet. Sentiet, profecto lectionem dises tum per e incommodam esse, tum otiosum fere efficere id quod sequitur wiess.

632. \$\(\beta \) diss \(\mu \text{s.} \) " Præter alis ritualia, adhibitum semper fuit in hos opere carmen deprecatorium: cojus

634. Βάρθαρα σαφητή] Βάρθαρά τι σαφητή Rob. 635. Sic Brunckius versum digessit, ad modum antithetici, cod. A. auctoritate usus. Optime. "ντος] ήντος Ald. 636. βάγματα] βάσματα Mosq. 637. παντάλαν α' Rob. έχη ἄχθη Vit, διαθοάσω] διαθός Mosq. διαθοάω corrigit Pauw. 638. ἔρα—μου] ἄρα μου Ald. Rob. 639. άλλὰ σύ μω γᾶ] άλλὰ σὺ γᾶ Rob. 640. ἀγιμότις abest Ox. Ald. ἡγιμότις Mosq. 641. δαίμους Rob. μιγανχή] Hoc Brunckius, flagitante metro, recepit e Rog. Α. μιγαλανχή Reg. Β. Ald. Rob. Turn. etc. μιγαλαρχή superscripto scholio μιγαλούναμον Guelf. Etiam in Reg. Α. ποτατιτ: γρ. μιγαλάρχη. 643. Περσάν] Πιερσάν ῶν sic Mosq.

generis hic est hymnus, nempe ψυχαγωγὸς, manium elicius. Sic Tiresias apud Senecam, ceteris ritibus peractis,

Vocat inde manes, teque qui manes regis

Et obsidentem claustra letalis lacus; Carmenque magicum volvit, et rapido minax

Decantat ore, quicquid aut placat

Aut cogit umbras-

Exempla ubique sunt in promtu."
Stant.

634. βάς ίας « Cujus generis est τὸ βαλην ν. 656. Vocabula barbara summanı vim et efficaciam in his ritibus habere credebantur. Idcirco cautum est oraculo Chaldaico, ne in aliam linguanı transferrentur:

'Ονόμασα βάρδαρα μάσου άλλάξης.
σουτίσιν, (interprete Psello) είσιν όνόμασα απερ' επάσος έδνισι Οιοσαράδαξα,
δύσαμεν εν σαϊς σελιταϊς άβρητον έχουσα.
Μή οδν μάτ' άλλάξης αύτά είς την
Έλληνικήν διάλματον. Οδον σό Σεραφείμα,
παι τό Χερευθείμα, παι τό Γαθριήλ. Οδσω μέν λεγόμενα κατά την Έθραϊκήν

διάλεκτον, Ινίργειαν Ιν σαϊς σελεταϊς Ίχει άββησον άμειφθέντα δε έν τοῦς Έλληνικοῖς ὀνόμασιν, ἀσθενῆ." Stant.

σεφηνή ad vocis intentionem, werπίολα ad variam ejus modulationem,
πίολα ad variam ejus modulationem,
πίονη et lamentabile carminis argumentum pertinet.
Sensus: Auditne me beatus ille divinus
res barbara elataque voce varias fundentem acerbas, luctuosas preces?

637. σταντάλαν' ἄχη διαθοάσω, omnibus modis miservimas calamitates alta voce querar, donec scilicet ille me exaudiat.

638. vie Sir-mou; Magna inest vis interrogation in l. repetitæ.

639. sqq. ἀλλὰ—Śτόν. Tu vero, δ Tellus, vosque reliqui inferorum ductores, patiamini, queso, ut excelsum illud Darii numen. Persarum deus, Susis natus, dombus vestris exeat. μεγαυχή, insigni gloria præditum.

642. lor' alvirar' la dopar. "Id est: alvirar liva la dopar permittite exire; concedite, ut excat e domibus vestris. Perperam vestri interpres: celebrate mihi e domibus vestris exeuntem."—Brunck.

Πέμπετε δ' ἄνω, οἷον οὖπω
Περσὶς αἷ' ἐκάλυψεν.

Ἡ Φίλος ἀνὴρ, ἢ Φίλος ὄχθος: 5ροΦὴ β΄.
Φίλα γὰς κέκευθεν ἤθη.

'Αϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης, 'Αϊδωνεὺς,

*Ακακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, ἡέ. 650

644. πίματει δ΄ ἄνω] πίματει ἄνω Rob. εἶον εὅντω] οἶον οὖντες Guelf. 645. αἶ] αἴα Mosq. 645. sq. ἰκὰλυψεν—ὅχθος] ἰκὰλυψεν φίλος, ἡ φίλος ἀνης, ἡ φίλος ἔνης, ἡ φίλος τοῦς τοῦς σαφου Ox. Ald. Turn. ubi πάφου est e glossa. 647. φίλα] φίλοκ Mosq. Vit. 648. ἀναπομανὸς] ἀναπομανὸς εx correctione Mosq. 649. ἀνίων 'Λίδωνιὺς' 'Λιίπ 'Λίδωνιὺς Guelf. ἀνίπ 'Λιδωνιὺς Mosq. Vit. ἀνίπ omisso 'Λίδωνιὸς Turn. Vict. etc. In Reg. A. legitur ἀνίω 'Λιδωνιὸς cum glossa εἴθι ἀναπέμαπος, quam Brunckius recte judicavit ad lectionem ἀνείπς refert. Præterea notatur varia lectio: γς. ἄν εἴπ. In Reg. B. est ἀνίων omisso 'Λίδωνιὸς. Optime igitur ἀνείπς emendavit Brunckius, quem imitati suturs. 650. "Λαπανο θεῖον ἄναπνα Δαςείδο, ἡί. Vulgo legebatur in omnibus Δαςείδο, οἶον ἄναπνα Δαςείδο, ἡί. nisi quod in scholiis codd. Regg. notatur lectio εἶον, i. e. μόνον. Manitestam, quæ huic lectioni inest, corruptelam metri quoque perversitas arguit. Recte autem Brunckius intellexit, desiderari versum anapæsticum dimetrum, vel dactylicum tetrametrum. Illum igitur effecimus ita resperibendo:

"Ακακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον.

mentario ad h. l.

614. sq. wiμπετε - ἐκάλυψεν. Et sursum mittite regem tantæ dignitatis, qualem antehac nunquam Persica tellus operuit.

646. Suaviter animum afficient ista: Hen virum amabilem! Heu amabile sepulcrum! Amabiles enim mores troit.

647. φίλα γὰρ—π9n. Ut nostri dicerent: denn ach es deckt ein liebenswerthes Herz!

648. "Qui h. l. dicitur 'Ai δανεδς ἐναποιατός, is observante Spauh. ad Callimach. hymn. Pallad. v. 130. ex Athenæo ab Æschylo tuerat dictus 'Αγεσίλασς." Abresch.

650. Cum adhuc in omnibus edd. metro prorsus perturbato lectum sit: Δαρείον οίνν ἄνακτα Δαρείον, ñi, necesse est ut emendationem nostram,

"Aκακον Stiev ανακτα Δαρείον, δὶ, argumentis idoneis comprobemus, e re et sententia ductis; nam a metri quidem restitutione eam jam in V. L. commendavimus. Quæ v. 651. sequuntur, οῦτε γὰς—duplicem afferent

laudem Darii, alteram, quod cives bellica calamitate non læserit, alteram, quod divinus fuerit in administranda regia potestate. Particula autem y è e, qua duplicis hujus laudis enuntiatio cum antecedentibus connectitur, haud ambigue prodit, nomini Darii v. 650. bina ah Æschylo epitheta adjecta fuisse, quorum deinde causam ac declarationem allaturus ceset. Jam é-went stiev potest, cum illa adjectiva non solum metrum optime expleant, verum ctiam éxanse istis versiculis:

οὖτε γὰς ἄνδρας অώσος ἀπώλλυ πολεμοφθόροισιν ἄταις, alternm vero θεῖον his, qui sequustur:

Stauhswe r'immahontracopiosius explicetur. Restat, ut paraphrasi verborum sententiam nostram illustremus: O Pluto, precamer
ut sursum mittas innocuum divinum,
quem jure sic appellumus, regem Darium. Neque enim unquam populum
bellicis calamitatibus perdidis, (ideoqua
vinens tuit;) et divinus consulter Per-

Ούτε γὰρ ἄνδορας πώποτ' ἀπώλλυ ἀντ. β΄.
Πολεμοφθύςοισιν ἄπαις,
Θεομήςωρ τ' ἐκικλήσκετο
Πέρσαις, θεομήςωρ δ'
Έσκεν, ἐπεὶ ς ξατὸν εὐ ἐποδώκει. ἡέ. 655
Βαλὴν, ἀς χαῖος βαλὴν, τθι, ἵκου, ςροφὴ γ΄.
"Ελθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμδον ὅχθου, κροκόβαπτον

651. πώτοτ'] πότ' Guelf. Rob. 652, πελεμοφθόρωσεν] πολεμοφόρωσεν Mosq. βεσις omissum Mosq. 655. ἱποδώπει] Jure damnavit Brunckius Fabri commentum, Heathio quoque probatum, ἐποδόχει, cum ἐποδώπει (quod in cod. Reg. Β. εχρ. ἀδήγει) sit forma Ionica pro ἰφοδώπει ab ἰφοδώ. 656. βαλλη ἀχαῖος βαλλη Guelf. Rob. Turn. βαλλη onlisso ἀχαῖος Μονς. 657. καρμάση πόρωδον Μορq. Vit. 658. ἄχθου] ἄχθον Guelf.

sis voenbutur, (titeoque merito Ssios a nobis appellatus) divinus etiam consultor crat, quoniam exercitum feliciter duxil; s. administratit. cf. v. 662. v. 452. sqq.

655: Ιστδάκιι. "Glossa in cod. Regrάδήγια Forma est Ionica, Ιστδία pro Ιφοδάκ. Verbum in lexicis omissum. Simplex eadem significatione apud Herodotum occurrit. Vide Æm. Porti lexicum Ionicum. Ad corvox mittendum Fabri commentum Henthio tantopere laudatum, Ιστδάχιι." Brunck.

656. βαλήν. Scholiastes Euphorionem laudans Thuriis hoc vocabulum tribuit. Bathe, inquit, à Baritiès Figerai. Eucogiav di onoi Gougiav ilval The dialector, Bur mai Balivaior teos, δ isi βασιλικόν. Ceterum Sextus Empiricus lib. I. c. 17. ουτε γάς in τίχνης τινός μιμαθήκασιν ό,τι οί τσαρά τῷ Σοφοκλεί σοιμίνες, ἰὰ βαλην λέγοντις, ιω βασιλεύ λίγουσι Φρυγικί, άλλά wag aλλων απούσαντες. Ita etiam Hesychius: Βαλήν, βασιλεύς, Φρυγε-Quod vero dicit Scholiastes 64-Amaior ogos, montem regium, significare, ex Plutarcho videtur hansisse, qui in lib. de fluminibus καράκτιται δι αὐτῷ inquit, όρος Βαλλιναΐον καλούμενον, όπες έτι μεθιεμηνευόμενον βασιλικόν. Legerim vel ex Scholinste nostro βαλιναίον vel potius βαληναΐον, Enstathii fretus testimonio, qui ad Iliad. iii. eundem Plutarchi locum landat, et hunc versum simul interpretatur. Αίσχύλον, inquit, \$7.51 Ba A non rio Basilia, is

τῷ, Βαλὴ, ἀεχαῖος βαλήν ylasen; di couro, it ou nal seos Baliraior, & isi Basilinor wach Hlauragχφ lv τῷ Πιελ ποταμών. — et βαλήν per contractionem, quasi a βλήν, sit Baffres. Hinc intelligendum illud Aristippi apud Diogenem Luertinin. qui, cum exprobrassent ei aliqui, quod a Dionysio consputatus patienter tulisset, οἱ μὶν ἀλιεῖς (inquit) ὑπομένουσο ραίνισθαι τη θαλάττη Ίνα κωθιών 9η-εάσωσιν ' εγώ δέ μη άνάσχωμαι πεάμ-ματι ματθήναι, Ίνα βλίννον λάθω; Βλπros enim est rex; βλίνως, βλίνος, 3. Bairos, piscis gobio similis. I exic. Anon. Ms. Bañros, à régarres: Bairos à iz Jus. Idem alibi Gaine, iz Dus, 8 zai naives, (Legendum esse Baires, tum e superioribus constat, tum ex Athenee lib. vii.) waganλήσιος κωδιφ. Lusit igitur in ambiguo vocabulorum sone philosophus festivissimus." Stanl.

656. sqq. βαλην άρχαιος — βάσκι πάτις. "Vocativos junxit nominativis,
ut in Agam. v. 1089. Sic Hesiod.
Theog. v. 548. Ziv; κύδιτε. Soph.
Gd. Col. 1775. Σ πάτις, δ φίλος.
Nempe ejusdem est terminationis apud Atticos uterque casus. Vid. Sophocl. Schol. ad Ajac. v. 957. et
Servium ac Virgil. i. Æn. v. 734. et
x. 327." Abresch.

791, 7κου, 7λ9'. Hæc synonyma fervorem desiderii pulcre declarant.

658. 9qq. πεοπόζαπτον wode; εύμαειν. "Hesych. Εύμαείδις είδος ύποδήματος. Persæenlecamenti genus ipsia peculiare habuere; quod Straboni libΠοδὸς εὖμαριν ἀείρων,
Βασιλείου τιάρας 669
Φάλαρον ωιφαύσκων.
Βάσκε ωάτες ἄκακε Δαρεῖ', ἄνει,
"Όπως καινά τε κλύης νέα τ' ἄχη' ἀντις. γ΄.
Δέσποτα δεσπότου,
Φάνηθι. Στυγία γάρ 665
Τις ἐπ' ἀχλὺς ωεπόταται.
Νεολαία γὰς ἤδη
Κατὰ ωᾶσ' ὅπωλε.

660. τιάρκε] τιήρας Guelf. Vit. 661. πιφαύσκων] πιφάσκων Mosq. Ture. Abreschius conj. leg. πιφαύσκων, νέε ἐπιφαύσκων. 662. πάτερ] περών Mosq. Rob. πατήρ Τurn. Δαρείτ ἄρει] Vulgo in omnibus legebatur hic et in antithetico v. 669. Δαρειάν, δί. quod Heathius ita emendare conabatur: Δαρείτ ἄνει, τιάν esset ab ἀνα pro ἀνάσηθε. Αt hæc apocope duriuscula est, εξ obscuritatem parit. Verissimum igitur puto, sic rescribere: Δαρείτ ἀνει, Darie τεδί, κα εκυιτρε. 663. ἄχη] ἄχθη Guelf. Pauwius legendum esse suspicatur ὅπως γ' αἰνά τι πλύης Νία τ' ἄχη. 666. τις ἱτ' ἀχλὺς Τὶς ἀχλὸς τὸς Rido τὸς ἀχλὸς ἀχλὸς Μοsq. ἀνὰ ἀχλὸς τὸς Τὰνο. ἀνὰ ἀχλὸς τὸς Τὰνο. ἀνὰ ἐχλὸς σως τὸς Τὰνο. 667. νιολαία] νιολία Guelf. νεολαίς Mosq. 668. κατὰ πῶσ] κατὰ γὰς Guelf. ὅλωλε] Sic Reg. Α. Vit. ὅλολε Mosq. ἀπόλωλε, quod metrum re-

IV. υπόδημα κοίλον, διπλούν describitur. Nobilioribus auro et gemmis ornatum. Clem. Alex. pædag. c. ii. χαίριν οδν ἐαπίου τὰς ἐτιχρύσους, καὶ διαλίβους τῶν σανδαλίων ματαιοτιχνίας, καὶ Κρη-πίδας ᾿Αττικὰς, καὶ τὰς Σικυωνίας, καὶ τοἰρ. ποδυίρους Πιεσικούς τι καὶ Τοἰρ. ηνικούς. Regibus, ut videtur, rubri coloris, quod tamen apud neminem alium memini me legisse." Stanl.

660. βασιλτίου σιάςας. "Tiaram Persis commune tegmentum capitis fuisse, quis nescit? Verum hoc intercrat inter tiaram regiam et reliquas, quod illa solum recta, et sursum elta, ceteræ deorsum vergebant, in frontem deductæ. Aristoph. in Avibus:

Διὰ ταῦτ' ἄς' ἔχων, καὶ νῦν ὥσπες βασιλεὺς ὁ μίγας διαθάσκει Ἐπὶ τῆς Κεφαλῆς τὴν κυςδασίαν, τῶν

οξενίθων μόνος, δεθήν.

ubi Scholiastes: Επασι, inquit, Πίρσαις έξην την Γιάραν φορίν, άλλ ούκ
δεθήν, ως Κλιίταεχος έν τη δικάτη μόνοι δι οί των Πιερών βασιλιίς δεθαίς έχεωντο. Ibidemque Κυρξασίαν eandem esse cum Tiara tradit, et adjicit, τοῖς μὶν ἄλλοις ἴθος καὶ ἰστυγμίνη, καὶ προβάλλουσαν εἰς τὸ μίτσστον ἴχιον τοῖς δὶ βασιλεύσιν ὁρθήν. Plura testimonia congessit vir doctissimus B. Brissonius de regno Persico lib. i." Stanl.

662. Δαριτ άνιι. Ut hanc lectionem a nobis conjectura repertam veram putenus, illud etiam nos movet, quod βάρται—ἄνιι—φάνηθι codem modo quo antea 191, 120, 129—deinceps ponuntur, animique concitationem uberius declarant.

663. δπως—ἄχη. Ut nova, recentia, inaudita mala audias, qualia scil. et quanta te imperium Persarum obtinente nunquam acciderunt. cf. v. 672. sog.

664, δίσποτα δισπότου. O pater adeoque domine domini nostri Xerxis.

665. sq. Στυγία—πιπόταται. Stygiu caligo nos circumvolat, h. e. atra malorum tempestas nos circumvenit.

667. sq. νεολαία—κατὰ πᾶσ' ὅλωλι, i. e. πᾶσα κατόλωλε, universa enim juventus jum periit, omnes qui arma ferro possent, interierunt. Βάσκε τσάτερ ἄκακε Δαρεῖ', ἄνειτ Αῖ αῖ αῖ αῖ, ἐπωδός. 670 Ὁ πολύκλαυτε Φίλοισι θανών Τί τάδε, δυνάςα, δύνάςα, Περὶ τᾶ σᾶ δίδυμα Διάνοιεν ἀμάρτια Πάσα γᾶ τᾶδ ; 678 ΈξέΦθινθ' αὶ τρίσκαλμοι

spuit, Reg. B. 669. πάτιε] wieñv Mosq. Rob. wathe Turn. Δαειι άνιι] Vulgo Δαειιαν δ. cf. v. 662. Δαειι οί Μόσς. 672. δυνάτα, δυνάτα] Sic Reg. B. At Reg. A. semel tantum δυνάτα. In Vit. scriptum est δυνάτα δυνάτα. In Vit. scriptum est δυνάτα δυνάτα. 673. τᾶ γᾶ γᾶ γᾶ γᾶ τωπ. αbest σᾶ Vit. Οχ. Rob. δίδυμα] wiệi δίδυμα Rob. 674. διάνοιν δ Ald. Turn. διάγοιν δ Guelf. διάγοιν Mosq. διάγοιν. Sed Brunckius. V. C. "multiplex, inquit, his versibus menda subest. Διάνοιν tertia pluralis est pendens a nominativo τὰ ἀμάρτα. At Gracis, ut reor, incognita est νοχ τὸ ἀμάρτιο pro ἡ ἀμαρνίο. Præterea cum verbo requiritur particula ἄν, ut elici possit sensus, quam latina versio exhibet: quare hα circa tuam geminæ grassarentur labes tolam terram tuam hame? cui non aliter Græca respondebunt, quam si sic scribantur:

चारो नवें नवें केरेंग्य ठेंग्यों से सेम्बर्गास चर्चन्य पूर्व नवेंगे.

Postremus versiculus sic scriptus in B. In A. σῷδι, omisso in utroque σῷ, quod a Turnebo in impressis male insertum. Non dissimulabo tamen, ne sic quidem usquequaque sanam mihi videri istam lectionem; non intelligo, quid sibi velint senes, quærendo: τί τάδι (κακὰ) διάνωι ἄν ωρὶ ωάσφ τῷ σῷ γῷ τῷδι διδύμα ἀμαςτία, cur inauspicato suscepta gemina expeditio tua imperio hæc mala perficert, tanquam de re incerta et dubia loquentes, quod et præcedentibus et sequentibus adversatur. Omnino dicere debuerunt: cur tot mala perfecit temere suscepta gemina expeditio? Scribendus itaque videtur medius versiculus, διάνωτι ἀμαφτία." Hactenus ille. Sed cf. Commentar. nostrum ad h. l. ἀμαφτία] Schol. testatur in quibusdam Codd. fuisse ἀμαφτήματα.

675. τῷδ'] τῷδι Ald. γῷ τᾶδι Turn.

671. L. Savár. O tu qui multum flebilis amicis occidisti.

672. Nondum vidi quemquam interpretum, qui se ex hujus loci difficultate commode satis expediret. Mihi quidem sic emendandus esse videtur.

> Τίς τάδι, δυνασεία, δυνάσα, Παρὰ τὰ σὰ δίδυμα Διάνοι ἄν ἁμάρτια Πάσα γὰ τὰδι;

h. e. Quis enim sub tuo regno, ô rex, duplicem istam huic terræ immissam calamitatem deflesset? Δίδυμα άμεξονια signif. rem dupliciter male gestam, quia scil. et maxima pars exercitus, et potior navium numerus perierat. Illud Chorus diserte y. 667. hoc vero v. 676. commemorat. Qui vero vè à auterini gracum esse negaverit, is alterini lectionem a Schol. prolatam, à auterini lectionem à schol. prolatam, à auterini propagnante. Diairini autem sape pro lacrymis irrigare, defiere, lugere dicitur, c. c. v. 1831. Universa autem hac sententia perbene cum v. 669. proxime pracedente coire videtur; q. d. valde flebilis occidisti tu civibus tuis; nisi enin tu occidisses, profecto nunc nemo nostrum calamitates istas lugeret, quae filii tui culpa nos oppresserunt. Cr. etiana v. 849. sqq.

676. sq. iki69.19' al reismadissi vais, avais vais. Perierunt triremes haves, nenaves naves. avais non hoc involvit, quod jam nulle sint, sed quod

Digitized by Google

Nães, avaes vães.

ΔΑΡΕΙΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ. ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ο ΠΙΣΤΑ τις ων, ηλικές Β' ή 6ης εμής, Πέρσαι γεραιοί, τίνα τόλις τουεί τούνου; Στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται τέδου.

677. avais vais] Sic Reg. A. B. Ox. Rob. avais avais Ald. Turn-

679.7+

navium muncre functee non sint, servandi scil. militum copias. Omnino etiam esses vaes interpretari licet infauste naves, ut eyames yames infauste susptie.

IN SCENAM VI.

v. 678---839.

Chorí precibus exauditis redit ab inferis umbra Darii, et stans in sepulcri tunulo cum senibus et Atossa confabulatur.

678. δ πισὰ πισῶν. Stanl. Græci enarratoris vestigia premens vertit: ὁ fida proles fidelium. patrum; mihi vero probabilius esse videtur in hanc sententiam accipere: ὁ fidi fidorum dominorum consiliarii, ut πισῶν vel ad Darium et Xerxem simul, vel ad solum Darium pertineat, q. d. ihr treuen Diener eures treuen Herrn; plurali διοποτῶν, quod supplendum foret, sin-

gularis numeri loco, ut fit, adhibito.

*** *** *** *** *** Aristophanes in Ranis sub persona Bacchi de Æschyli Persis verba facientis:

'Exágny γείδι ήνων ήκουσα πιρί Δα-

हार्रक दक्ष काल माल्यक

'O xogos ठ रांडियेड क्ये प्रस्तृ केंग्रे हॅंप्युमहर्ध-क्या रॉक्स, नियमि.

udi Scholiestes: is τούς φιρομένοις Aiσχύλου Πέρσαις, ούτι δ πορίου Θάνατος Επαγγάλλιται, ούτι δ πορός τὰς πίξες ευγκευότας λίγιι ἰαυοί, δ ἰςτι ἐκτιφώπαλ Θούτης. 'Αλλά τὰ μὲν πράγματα βπόπιινται ἐν Σούτοις' παὶ πεμφοδός ἐκιν ἡ μάτης Εἰκκους' παὶ πεμφοδός ἐκιν ἡ μάτης Εἰκκους चिंहदूराह मारेण संग्याहेट देंते पर मार्ग मिर्गाम

Heodines de Onor direoù yegorine en devárou (corrupta hæc sunt, forte sice mendanda Sierror yeyerina et hans scil, van Higean) zal em egene Taveny Trees to The in Harman pe XHV. DONOUSE & OUTON of Higgs is Tou Airxulou dedidex Sau is Engend. sais, exoudegovros liques, as fun't parer Sing iv y' arei ampodiü. 'Allu. Lidupies dri ed areixonei Ininen de Crion of Mebant do gouter. gig augt gu. ras Sieus (fortasse naSieus) weißi didaenalius war Migent Part, mi en mian mi piges Dau. Tirts & reifent Augelou von Miggou. ol de fer eut me APTI TATOMPULIKAT ZIXONTAL ZA IN & Biegus. of 95 gat sigeryes Vation Will yerai, inti redonnéres enderer. Hat ille. Miror locum illum Aristophanis veteres Criticos adeo exercuisse, qui nihil liquidius." Stant. Nos vero hate Schol. ad Aristoph. animadversiones copiosius tractabimus in apparatu is

storico.
679. vive volus volus von vives; Her interrogatio statim proditanimum leri misericordem et patrie amantim.

680. visu ad vidu ut celeta, ma ut Schol. ad vidu traxerim. School. enim erat manes evocanibus tena Λεύσσων δ΄ άκοιτιν την εμην τάφου πέλος,
Ταρδώ, χοὰς δὲ ωρευμενεῖς ἐδεξάμτη.
Υμεῖς δὲ θρηνεῖτ' ἐγγὺς ἑς ῶτες τάφου,
Καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις,
Οἰκτρῶς καλεῖτέ μ'. ἔςι δ΄ οὐκ εὐέξοδον
"Αλλως τε ωάντως, χ' οἱ κατὰ χθονὸς θενὶ
Λαδεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἡ μεθιέναι.
"Όμως δ' ἐκείνοις ἐνδυνας εὐσας ἐγω
"Ηκω 'τάχυνα δ', ως ἄμεμπτος ὡ χρόνου.
Τί δ' ἔςι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμδριθὲς κακόν;
Σέδομαι μὲν ωροσιδέσθαι,

681. τάρου πίλας Sic Regg. Vit. πίλας τάρου Ald. Rob. Turn. etc. 682. πρισμενίζες περισμενής Guelf. Rob. 684. δοθιάζοντις j ροδιάζοντις Guelf. Mosq. Vit. Ald. Turn. Vict. 685. καλώσε] καλώσεν Mosq. Vit. Ald. Rob.: τάξοδος τόρος Mosq. mendose. 686. οἱ κατά χθονὸς j οἱ καταχθόνια Ald. δτι κατά χθονὸς conj. Arnald. probante Abreschio. 689. πων τάχυνα δ, οδ αμιματος δ΄]. «Recta loquendi norma optativum flagitare videtur; optima phrasis esset, si legeretur: πων ταχύνας, ως άμεματος δ΄ χρόνου." Brunck. Heath. conj. πων ταχύναι. 690. τί δ΄ [τ] τί ισι Mosq. Ald. Rob.

manibus pulsare; adeoque Darius, gemit, inquit, pulsatur, ac tantum non scinditur salum.

682. resuperite: Haud soio, an preferenda sit altera lectio resuperite, hoc sensu: inferias autem benevolus s. propitius accepi.

684. Vuzuybyois h. l. proprie, manes evocantibus animas ab inferis reducere valentibus.

685. 151 8 our shifteder. "Quo modo tons diverses dicitur epigrammate græco. Anacreon:

'Αίδιω γὰς δείνὸς Μυχὸς, ἀργαλέπ δ' ἐς αὐτὸν Κάθοδος' καὶ γὰς ἔτοιμον Καταδάντι μὴ ἀναδῆναι.

Catullus:

Illic unde negant redire quemquam. Et passim apud Poëtas." Stanl.

686. χ' οι κατὰ χθονὸς θεοί. Nimil opus est ut pro χ' οἱ corrigamus χ' ὅτι. Nam eadem est verborum constructio, quam Latina quoque lingua imitatur: Cum enim aliæ omnino exitus hand facilis est, tum inferi multo ad accipiendum animas, quam ad dimittendum promtiores sunt.

688. Irdurasióras, principem inter illos locum obtinens, auctoritate pollens. intivos inducations iyo. "Veterum opinio erat, reges, qui virtute et factis excelluissent, apud inferes magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra, seu auimas exercere. Apud Sophoclem El. 841: Amphiaraus und yaias πάμψυχος άνάσει. Ulysses in Necyia, Achilli ait v. 481: στιο δ' Αχιλιῦ

िण्याः वेषोत् स्टूट्यवंट्टानः ध्रवस्वेट्यस्ट्डः व्येषः वेट् वेषांस्टबः

Heir pir yag et Zwir irlopti, len Itol-

'Agysias vir d' aves plya agatiss ve-

ErSáð láv." Brunck.

689. 'τάχυνα δ'. Festinati autem, ut justo tempore redire possim, adeoque immunis sim a culpa moræ diutius tractæ. Jam tum scilicet opinio invaluerat, quam postea superstitiosa credulitas per magnam seculorum seriem tenuit, animabus, quibus, ut ab inferis redirent, superasque ad auras evaderent, concessum esset, commeatum quasi ad clepsydram dari.

690. of 8' les-xanos, Quid tandem est illud mali, quo Persæ cummuzime

premuntur?

691. Decore his verbin expressit

Σέβομαι δ' ἀντία λέξαι Σέβεν, ἀρχαίω ωεςὶ τάςβει.

Δα. 'Αλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ήλθον σοῖς γόοις ωξπεισμένος, Μή τι μακες ῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων 695 Εἰπε, καὶ ωέςαινε ωάντα, την ἐμην αἰδῶ μεθείς.

Χο. Δέομαι μεν χαρίσασθαι, Δέομαι δ' άντία φασθαι, Λέξας δύσλεκτα Φίλοισιν.

Δα. 'Αλλ' ἐπὲὶ δέος παλαιόν σοι φρενών ἀνθίς αται του Τών ἐκὰδυ κέκτε ών γεραιὰ ξύννομ', εὐγενες γύναι, Κλαυμάτων λήξασα τώνδε καὶ γόων, σαφές τι μεὶ Λέξον. 'Ανθεώπεια δ' ἄν τοι πήμαί' ἔνιυχοι βροτοῖς.

692. ἀντία] ἀντίον Μους. 693. ἀςχαίψ στις ναίς ως τάς δει Turn. 604. στοτισμένος γενευμένοι Μονς. 695. μακεθής η καιστήρα Vit. in texto. Ald. ikob. etc. 700. ἀνθίσωται γενευμένα Guelf. Post ἀνθίσωται Μονς. αddit ψαιωςδιο e iglossa. 701. γεκαιὰ γενευμένοι Rob. εὐγινές εὐγινές Guelf. 702. κλαυμάτων και καιστήρα Vit. 703. ἀνθικώται δινίσω Guelf. e male intellecto scribendi compendio. ἐντύχοι] ἀντύχοι Ald. ἄν τύχοι Μονς. ἄν τύχοι Vit.

Aschylus incredibilem illam ac pæne scrvilem Persarum erga reges suos reverentiam-

692, sq. ἀντία λίξαι σίθιν. Merito Stanleius Scholiasta rationem negligendam putavit, sic ista interpretantis, quasi ἀντία sit i. q. ἰναντία, i. c. απαίτιι gravia et aspera. "Etenim ἀντία λίξαι est coram altoqui, ut nuox v. 698. ἀντία ρᾶσθαι, et ap. Hom. Odyss. δ΄. 376. ἀντία διατάίνης φᾶσθαι, Sic ἄντην et ἄντα ἰδιῖν apud eundem plus uno in loco, et Callim. H. Dian. v. 63. Pro eo ἄντα ἐντἰδιῖν Eurip. Alçest. v. 876. quoppodo et Latini contra tueri et intueri. v. c. Liv. l. c. 16. Sic et ἀντιcλίπιη et ἀντορθαλμιῖν.—In illo quod sequitur, πτοὶ ταρεξιι, præ timore, où metum, est antiptosis pro πάρδινε." Abresch.

694 sqq. (Pro πλ9σ in Guelf. est πλης repetitum forte e v. 689.) Impations moræ Darius Chorum missis ambagbus breviter, quæ opus sit, cloqui, timidamque illam verccundiam auferre jubet. [μαν αίδα, mei reverentiam.

697. sq. Vide ut Æschylus in repetita pudoris et verecundiæ signiñeaniöne, sententiam tamen et elocutionem apte variaverit. χαρίσας βαι, gratificari, obsequi; nempe ne voluntate quidem Darii se satis impelli significant, ut proloquendi audaciam sumant; præsertim suum δύσλικτα, infanda sint, quæ narrari ab illo jubentur.

700. δίες παλαιδι i. q. v. 693. έςχαϊον τάςθος antiqua illa erga pristinum regem suum verecundia, nondum ex animis deleta. Postquam vero ista άλλ' ἱστὶ—ἀνθίςανται senibus dixerat, statim ad Atossam conversa oratione sic pergit: tu igitur tori mei grandura consors, generous mulier, missis lucrymie et querelis, apertum aliquid mihi dicito.

703. à se serius d' a voi whese l'ivi
zoi Beorois. Hace non tantum admenendi, sed etiam consolandi causa dicuntur. Itaque nou sic vertenda:
Humana scilicet hominibus accidunt infortunia, vel ut Gallus interpres: Is
mortels ne sont que trop sujets à l'adersité; sed hanc potius viu habent:
Humana sunt, que mortalibus accider
solent infortunia; adeoque humaniter
ferenda; redeuntque fere ad eandeus
sententiam, qua Apostolus utitur ep. i
ad Cor. 10, 13.

Πολλά μεν γάρ εκ θαλάσσης, πολλά δ' εκ' χερσέ κακά [765

Γίγνεται Ανητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθἢ πεόσω.

*Ατ. ΤΩ βεοτῶν πάντων ὑπερσχῶν ὅλθον εὐτυχεῖ πότμω,

*Ος Β΄, ἔως ἔλευσας αὐγὰς ἡλίε, ξηλωτὸς ῶν,

Βίοτον εὐαίωνα Πέςσαις, ὡς θεὸς, διήγαγες.

Νῦν τέ σε ξηλῶ θανόνλα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. [710]

Νῦν τέ σε ζηλώ θανόνια πριν κακών ιδέτν βάθος. [710 Πάντα γὰρ, Δαρεῖ', ἀκούση μῦθον ἐν βςαχεῖ χρόνω. Διαπεπόςθηται τὰ Πεςσών πςάΓμαθ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.

Δα. Τίνι τρόπω; λοιμε τις ήλθε σκηπίδο, ή ςάσις πόλεις *Ατ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀμφ' Αθήνας πᾶς διέφθαιβαι ς απός. Δα. Τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε ἐαίδων ἐς μάτηλάτει ; Φράσον.

Ατ. Θέριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ήπείρε πλάκα. 715

705. βίστος ἄν] Sic Vit. Reg. A. ἢν βίος Turn. βίος ἡα Reg. B. ἢν ταθη] ἔν παθη Ald. ἰνταθή Guelf. 706. ἀνταχεί πόσμω] ἐντυχῆ πόσμων Μοςς. Ald. 707. ἔς θ' Ἰωρί Sic Reg. A. ἔς Ἰωρί Sic Reg. B. (in quo superscriptum ὡς Ἰωρί Quelf. Ald. Τητη. Ἰλευσας! Al teste Steph. Ἰλευσις. Stanl. con). ἔλευσας: 709. βώ. 9ος βάρος Guelf. 710. χρόνω] Αlt. teste Steph. λόγω. 711. τὰ Πιερτῖρ τὰ τῶν Περεῶν Ald. ὡς ἐιπεῖν ἴπος βίος Guelf. ὡς ἔπος εἰσεῖν Vit. Ald. ὡς ἔπος εἰσεῖν Vit. Ald. ὡς ἔτος εἰσεῖν Rob. 712. τρόπω] τῶν Rob. ἀμφ ἀλθηνας! Sic Reg. Τυτη. ἀμφ ἀλθηνας ald. δίφθαρται τρατὸς] κατίφθαρται οιπίσο τρατὸς Μοςς. κατίφθαρται habet quoque Vit.

704. σελλά μίν γάς. Hoc γάς non solum confirmat, accidere solere hominibus infortunia, nec illud insolens videri cuiquam posse, verum etiam humana esse quæ accidant, quandoquidem alia e terra, alia e mari mortalibus oboriantur. Ceterum conf. Choeph. v. 583. sqq.

70.5. γίγνιται Эνητοϊς, δ μάσσων βίδτος ην ταθή ωρόσω. Si longior vita ulterius extendatur. Frigere nonnihil videtur δ μάσσων, cum ejus vis jam sequentibus verbis insit, ην ταθή ωρόσω. Fortasse igitur sic scripserat noster:

Πολλά μὲν γὰς ἐκ θαλάσσης, **Ψ**ολλά δ' ἐκ χέςσου κακὰ

Τίκτεται Δυητοις δ μάσσων βίο-

Multa enim mortalibus mala sive e mari sive e terra gignit ulterior vita, si quidem ejus spatium longius extendatur. Ac fieri potest, ut vulgaris lectio atque interpunctio Scholiastæ debeantur, qui, rixeress cum passivi loco accepisset, id per yiyness interpretare-

tur. Sin vera est codicum lectio σεντολογίαν aliquando, quod raro ei accidere solet, haud vitavit Æschylus.

706. Σ βεστων. () tu qui prospera fortuna, omnium mortalium felicitatem superabas, quique donce solis lucem vidisti, Persis admirabilis beatam, sicut deus, vitam transegisti! Si ως, luς l'Atturas, —legamus, sensus ita convertitur: Quam admirabilis—vitam transegisti! Utrum eligas, certe in sequenti versiculo τι in δi mutandum censeo. Νόν δί σι ζηλώ—Nunc vero te unum omnium beatisimum duco, quod ante occubueris, quam istam malorum profunditatem vidisses!

711. διαπιπός Θηται. Eversæ mint Persarum res; quam quidem hyperbolen addita chusula mollit, ώς είπειν ίπος.

712. λοιμοῦ σπηστός, pestilentica morbi alicujus contagiosi, impetus.

715. Rivaras - whare. Toto continente viris exhausta. cf. ind. in Illag.

Δα. Πεζός ή ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ ἐμώςανεν τάλας; Ατ. Άμφότερα. Διπλῶν μέτωπον ήν δυοῖν ςραίευμάτου.

Δα. Πῶς δὲ καὶ ςρατὸς τοσόσδε ωεζὸς ἤνυσεν τερᾶν; *Ατ. Μηγαναῖς ἔζευξεν Έλλης πορθμὸν, ὧς' ἔχειν πόρον.

Δα. Καὶ τόδ εξέπραξεν, ώς ε Βόσπος ον κλεισαι μέσας το

"Ατ. "Ωδ' έχει γνώμης δέ που τὶς δαιμόνων ξυνήψατο.

Δα. Φεῦ· μέδας τις ήλθε δαίμων, ώς ε μη Φρονείν καλώς.

Ατ. 'Ως ίδεῖν τέλος σάρες ιν ολον ήνυσεν κακών.

Δα. Καὶ τι δη ωράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπις ενάζετε;

*Ατ. Ναυτικός ςρατός κακωθείς πέζον ώλεσε ςραίον. 725 Δα. *Ωδε ταμπήδην δε λαός τάς κατέφθαρται δοςί;

Ατ. Προς τάδ' ώς Σύσων μεν άς υ παν κενανδρίαν ζένει,..

716. ἢ ναύτης δὶ] ἢ ναύτης γι Guelf. ἢ ναύτης καὶ Vit. ἰμάφανις] ἰμάφαν Mosq. Ald. Turn. 717. μίτωσες] πρόσωπες superscripto μίτωσες tanquam glossmate Guelf. ερατισμάτωις] Sic Regg. et Guelf. εραπισμάτων Ald. etc. εραπισμάτων δυοῖν Mosq. Vit. 718. ἢνωτις) ἢνωτις Guelf. Ald. Turn. 721. γιώμης pro γνώμαις. ξυνήψατο Sic Vit. Reg. A. επίψατο Ald. Rob. Turn. etc. 723. ἢνωτις) Sic Guelf. ἤνωτι Mosq. Ald. Rob. Turn. 724. ἐντιγιαζιστο Ald. Rob. 725. εραπίο. οπίκυμα Mosq. 726. λαὸς πᾶι] πᾶις λαὸς Rob. πᾶις εραπός Turn. Vict. Illμα contra rationem commatum Trochaicorum. Recte igitur Brunckius reposuit λαίς πᾶις e Regg.

716. τίζες — τάλας. Num vero terrestri aut navali exercitu stultissimam hanc expeditionem suscepit miser?

717. dirhoir pirester in dear reactives. Duples erat facies duorum exercitum; exquisitius dictum. Vulg. reactives sic reddidit Stanl. duples erat acies duorum imperatorum.

718. rososos. Magnitudinem scil. exercitus Darius collegerat e verbis

Atossæ v. 715.

720. Iğinquğir, perfecit, quod aggressus erat. Öri Bönnqor. "Asi ter hic deinceps positum v. 719, 720. 722. Forte h. l. scripserat noster: is rè Bionqua Alian miyar, neque adeo prius destitit ab incepto quam Bosporum clausisset. Ceterum hoc uomine, ut infra v. 748, Hellespontus insignitur.

721. Abreschius dubitat, an post δε έχω puncto apposito, sequentibus verbis γρώμης—ξυνήψατο Darii nomen, v. 722. Atossa, v. 723, 724. iterum Darii præfigeqdum esset. At vulgata personarum distinctio multo aptior est. Atossa enim non sine dubitatio-

ne quadam, ut mulierem et matem decet, ista pronuntiat: γρώμας δί ενίν τὸς δαμμόνων ξυνήψανο. q. d. Minum vero nisi adjutorem consilii aliquem deorum, malevolum scilicet, nacius furit. Darius vero ista non solum confinuat, verum etiam auget: Heu, inquien, magnus in eum dæmon irruit, ut sic insaniret.

723. is—naxiv. Adeoque jam vidre licet, quam malum facinora ejus extra

habuerint.

724. Kai ri instrucțier. Universe quidem Atossa deletum exercitum indicaverat; nu dum tamen quomodo rem male gessus narraverat. Id igitur nunc jam Darius exquirit.

725. Naurinès searés. Cf. v. 405 -430. et v. 445. sqq. 478. sqq.

727. cum v. 729. arctissimo neng cohaeret, interpellante Atossam Dario. Sensus: ita quidem, ut Susorum urb vestitutem virorum lugeat,—et Bactriorum universus populus, in coque senst nullus, verum onnes juvenes interirint. Δα. 🗘 ωόποι κενής άρωγής κάπικουρίας ςρατού.

Ατ. Βακτρίων δ' έρρει πανώλης δημος, οὐδέ τις γέρων.

Δα. ΤΩ μέλεος, οίαν ἄρὶ ήθην ξυμμάχων ἀπώλεσε. 730 ΤΑτ. Μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν Φασιν ἐ πολλῶν μέτα....

Δα. Πώς δε δή καί ωοι τελευτάς; έςι τις σωτηρία;

728. ຂະທັງ] ຄະປະທັງ Mosq. Vit. 730. ἔνμμάχων] συμμάχων Guelf. 731. φασίν] φησίν Guelf. 732. πῶς δὶ δὴ καὶ ποῖ τελευτῆς;] Cur dederim τελευτῆς, in Commentario exposui. πῶς τι δὴ καὶ ποῖ τελευτῆ ἔςιν τις σωτηρία; Ald. Rob. πῶς τι δὴ καὶ ποῖ τελευτῆς ἔςιν τις σωτηρία; Ald. Rob. πῶς τι δὴ καὶ ποῖ τελευτῆς ἔςις τίς σωτηρία; Turn. πῶς τι δὴ καὶ ποῖ σελευτῆς ἔςις τίς σωτηρία; Turn. πῶς τι δὴ καὶ ποῖ τελευτῆς ἔςις τις σωτηρία; In Reg. B. adjecta est interpretatio: πῶς τι δὴ ἔςκισαι, καὶ ποῖ πωτήντητε τὸ τρᾶγμα; in A. glossa, κατατάς. Pro τελευτῆς est in cod. Mosq. τελευτῶς.

728. xsiñs kewyñs. Verior nobis widetur altera lectio, xs ò vñs, quippe que gravitate et ironis acerbitate commendatur. Sic v. 924. xsiðns, kazēr. Vulgata lectio librarii manum prodit, qui xsiñs ex antecedente zsizar-deias temere repetiit. Si vero zsiðns serio potius accipere vells, haud repugno; tumque inest misericordiæ significatio, quemadmodum v. 730. et 924.

729. Βαπτρίων δ΄ ἔρρι warwing δημος. "Non bene interpres perditissimus populus: neque enim hic warwing
notat τὸν ἄξιον ἐλίοθαι, ut in Suppl.
v. 101. Verum ἄρρι π. valet hic funditus periit, occisione occisus est. Aristid. Tom. ii. p. 322. πανωλιθρία πράγματα ἀπολλυμίνα, et noster fabulæ
præcedentis v. 558. warwins wayπάπως τ ἐλοίατο." Abresch.

730. Henr. Pertinet ad Atossæ di-

ctum sidi vis γίρων. v. 729.
731. μενάδα— wολλῶν μίνα ...
" Dario interloquente, Atossa abruptum sermonem continuat versu shinc altero, unde hujus pendet structura. Μενάδα Ξίρξην dixit eadem licentia, qua Eurip. in Orest. v. 270. μενιάκι λυενήμαν, quam construendi rationem perperam ibi reprobat Schol. At quomodo μενάς Ξίρξης fugis, cui ipse poëta paucos quosdam dat fugæ comites? Nempe perinde hoc accipiendum, tanquam legeres φυγόντα Ξίρξην Γερμον όλιγοτὸν, prout loquitur Joseph. contra Apion. Lib. i. § 20. Ήντηθημές τη μέχη, καὶ ψυγὰν όλιγοτὸς τη μέχη, καὶ ψυγὰν όλιγοτὸς γεὶ nt Herodot, lib. vi, c. 15. μετ' ὁλί-

yan ξυμμάχων μεμονομένοι; atque itetum Joseph. in vita sua §. 18. μεμονομένος μετὰ τῶν οἰπείων." Abresch. Ceterum Atossa hic ea refert, quæ ex nuntio acceperat. cf. v. 297. 468. 503. Narrant vero, inquit, Xerxem solum ac desertum paucis comitibus lubentem ad pontem illum duabus continentibus junctum pergere. ἄσμενον, quia in tantis malis præclare secum actum putabat, si salvus ipue hostes effugeret.

732. xũs—swrnein. Vulgarem lectionem:

क्कार पर विशेषको स्टा प्रशेषणकुर हैरा ; पाँड कामार्थकः

sic interpr. Lat. reddidit: Qui vero et quo evadere est; que sulus; quem imitatur fere Gallus: Comment a-t-i ph ! Quels lieux lui servent d' asyle? Que fait-il? Ego rescribendum esse duxi:

ार्किंद है है हैने प्रको अर्थ कर रेश पर केंद्र

ἴςι τις σωτηρία; Nimirum cum ista verba

Μοτάδα δὶ Ξίεξην ἔξημόν φασιν οὐ πολλῶν μετά . . .

lentius Atossa pronuntiasset, ac post
µsra pausam quandam faceret loquendi, Darius impatiens moræ eam interpellat his verbis: Quomodo autem et
quorsum narrando finis? Estne quedam
salus? h. e. habesne mihi de salute
Xerxis dicere? Simillimam rationem
infra v. 784. reperimus, ubi Chorus:

Τί ουν ς nit, αναξ Δαρείε, w ο ι καπατρέφεις

Λόγων τελευτήν; πῶς ἄν ἐκ τούτων ἔτι

Πράσσοιμεν ώς ἄρισα Περσικός λεώς ; Quod enim ibi est ωοῖ κατας γίφεις λόΑτ. Ασμενον μολείν γέφυραν έν δυοίν ζευκτηρίαν.

Δα. Καὶ πρὸς ἦπειρον σεσῶσθαι τήνδε; τῶτ ἐτήτυμον; Ατ. Ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνής· τῶτό γ' οὐκ ἔνι ςά-

Δα. Φεῦ· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πορᾶξις· ἐς δὲ παῖδ

Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτήν Βεσφάτων. ἐγῶ δέ που Διὰ μακρῦ χρόνου τάδ ηὖχεν ἐκτελευτήσαι θεθς. ᾿Αλλ ὅταν σπεύδη τις αὐτὸς, χώ Βεὸς ξυνάπτεται.

733. Livaraeias] Livaraeias Mosq. 734, 735. Omissi Mosq. Post rindi et britupas in Ald. omissum interrogandi signum. Pauwius verba nai reis liunge susiridat rindi ; Atossa tribuere malebat, ut reise irrivupas solum esset Dani Quod necessarium non esse bene Heathius intellexit. 735. τοδοό γ'] reinge Ald. Rob. τοδοό γ' Turn. Vict. etc. Brunckius recte dedit τοδοό γ', utroque Regio γι non di præbente. In B. τοδοφ γ' et τοδοτού γ' metro adversante τοδού tamen Spanhemius ad Aristoph. Plut. v. \$48. legendum esse opinabatur. τοδοί tamen Spanhemius ad Aristoph. Plut. v. \$48. legendum esse opinabatur. τοδοί tamen Transitation (1981) Turn. Δίου το παίδ' Ald. Turn. Vict. etc. 737. ἐπίσσανψο ἐπίσσανψο Ald. Turn. ὑρ ἰδ ταποί λίου το παίδ' Ald. Turn. Vict. etc. 738. μαποί χεόνου] μαποσώ τοῦ χεόνου Ald. Turn. ἐνοδοί καθοί καθ

yen rikieringid hoc loco, nisi me conjectura fallit, poëta sic enuntiavit; reî reîkieringis; Si qui vero sunt, quibus hanc emendationem nostram ægre persuadeamus, ii, me quidem auctore, vulgarem lectionem interpungendo probabiliorem efficient hoc modo:

क्वाँड का हैने असी कार्ने कार्राश्यक्षाः हैंद्रा कार् व्यवसार्ग्यः

(Heathius vulg. was er di nai esi eraturis isci; vis eurosia; sic interpr.: Quem vero finem habere et quo evadere potest tuus sermo? Que salus?) ita ut infinitivus eraturis pendeat a verbis Aigen parin, quibus v. antecin abrupto sermone usa fuerat Atossa. Sic v. 734. infinitivus eravedau cum eodem parin construitur, quod ex Atossa verbis repetendum est.

734. Iterum paterni animi de filii salute solliciti sensum prodit Darius, quærendo: Et saluum ad hanc continentem evasisse; (scil. @ae's';) Hoccine everum?

735. vai séas. Ita est; hoc certa narratione vincitur, h. e. confirmatur; neque, quod ad hanc quidem partem at-

tinet, ulla ei ambiguitas vel discrepatis inest. Græca sic supplenda: Kara rouró y1 oux insex lóysa chost. Reint vero de rumorum discrepantia, qua fidem intuinuit.

736. sqq. Nullam antea hujus oraculi mentionem factam esse videmui; neque vero ad evidentiam fictionis spectatorum intereat, cui ant quando istud oraculum datum esset, sire. Satis erat poëtam sic induxisse Daium loquentem, ut quin is serio aque ex animi sententia diceret, dubiandum non videretur.

est oraculorum eventus, citius, quam sper ravi equidem et optavi, perfecta sat πράξις χεπομών et τιλιανίι Βισμένου synonyma. is δὶ Βισμένου. E quidem filium meum deus oraculorum cuts percuiti.

738. "πύχουν ἐκτλλιστώσιο non satis vertit accurate interpres; αἰχιο nunquam, quod sciam, notat κύχισθο, orare; reddere debebat: speralum,

apinabar." Abresch.
739. 222 - Evráreren Sed quando
quis suis ipsius consiliis, maple sports

Νου κακών έοικε τηγή σάσιν εύρησθαι φίλοις. 740 Παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδώς ήνυσεν νέω θράσει, Οςις Έλλησποντον ἱερὸν, δοῦλον ῶς, δεσμώμασιν Ήλπισε σχήσειν, ρέοντα Βόσποςον ρόον θεοῦ, Καὶ σόςον μετερρύθμιζε, καὶ σέδαις σφυρηλάτοις Περιδαλών, πολλήν κέλευθον ήνυσεν πολλώ ς ς ατώ, [745]

tra τις, αὐτὸς χή Turn. Vict. Cant, Stanl. Melius distinxit Brunckius auctoritate Reg. A. ἀλλ' ὅταν σπιόδη τις αὐτὸς, χή θιὸς—. Idem in Reg. B. variam lectionem reperit adnotatan, quæ si minus bona, saltem veteris distinctionis index est, χ' ή θιὸς, adjecto schol. ἤγουν ἡ Ἑρ.ννύς. ξυνάπτιται] συνάπτιται Guelf. Rob. Turn. Vict. Cant. Stanl. 741. ἤνοτεν] ἤνοτε Guelf. Ald. Rob. Turn. 743. ἤλατοι] ἤλατίζι Ald. Rob. σχήσειν, ῥίοντα] " Quid acuminis sit, aut venustatis in ῥίοντα ῥίου, ego lubens fateor me nescire. Fallor aut legendum est δεῦλοι δις δισμέμασιν "Ηλατοι σχήσειν δίοντα. Βίοντος ρόσι θιοῦ. Δισμέμασιν δίοντα Αττίες, ut ποτυμη, se cohibiturum vinculis. δίοντα σχήσειν cohæret, et pronomen reficetur." Pauw. Recte vero Heathius hanc sententiam damnavit. 745. ἤνο-

in perniciem ruit, deus quoque se ad eam rem, ad accelerandum exitium, ad-

jungit.

740. vũ xaxã loize whyn. Học vulgo de ipsis malorum fluctibus intelligunt. Stanl. vertit: Nunc videtur fons malorum omnibus amicis emergere. Gallus interpres: Mon fils a ouvert dans cet empire une source intarissable des maux. Ego vero sic poi us accipien-da censeo: Nunc omnibus amicis meis fons malorum inventus, h. e. a me expositus esse videtur; quo pacto warn pilos ad senes Choricos, wnyn zazon ad causam malorum ab ipso Dario modo declaratam pertinebit. Causas nimirum has indicaverat, primum oraculorum prædictionem, deinde et Xerxis impotentiam, qua exitium sibi suis quasi jumentis advexerat, postremo divini numinis συνίργειαν.

741. où narsidés. Hæc non satis a-

Pud animum reputans.
Nover vig Seágu. Juvenili audacia

festinavit.

742. sqq. seus—meurheur. Qui sacrum Hellespontum, tanquam servum, vinculis se cohibiturum speravit, Bosporum dei numine fuentem, fretumque, ponto stil. instrato, immutavit, cumque mortalis esset, stolido tamen consilio deos omnes, imprimis Neptunum se superaturum esse, epinatus est διεμώμανα non interpretor de vinculis, quæ rupto priore ponte, Kerkes furibundus in Helespontum, et tanquam castigandi causa, demitti

jussit, additis etiam, ut erat hominis insania, ccc. verberibus, Herodot. vii. 35. nam de ista filii petulantia nihil Darius ipse audiverat; verum universe de pontis Hellesponto injecti retinaculis. Bárrogos hic est Hellesponti synonymum. Is dicitur più poor Seo, sublimi sententia (den Strom Gottes strömen), quæ nobis in memoriam revocat magnificum illud e libro Jobi carmen, cap. xxxviii. 8-11.

µ471μίζι ad pontem spectat, quem Xerxes Hellesponto imposuerat, ita ut pars freti in isthmum mutata esse videretur. Huc referenda sunt illa Herodoti: vii. 36. imudn di iyaqueá9n i πόρος, πορμούς ξύλων παταπρίσαντις, xa) สงท์เฮลทรง โฮอบร จัทร ตxเอิโทร จัตุ งชั่eii, norum tartibiene narvarebe rus endur ren réveu. Birris de tarifis, bi-ડેન્ટ્રેંગ્સ નહેલાંક દેવાદુરાંગુગ્યળ, જાલાંલનાવાદ છેદે ταῦτα ῦλην ἰπιφόρησαν. Κόσμφ δὶ Θέντις και την ύλην, γ ην έπιφόρησαν. κα-च्यार्वेह्याचार के प्रयो क्षेत्र भूमा कृत्यभूयके चया-राह्यव्यय रेग्डिस हे रेग्डिस, रिम्म मने कृतिसाच्या क्ये υποζύγια τη Βάλασσαι υπιρορώντας za) ને ઉજજના.

741. rídes; rovendares de anchoris ferreis interpretor, quibus Xerxes testo Herodoto pontem alligaverat. cf. v.

719.

745. πολλην πίλευθον—σεμτώ. Vid. supra v. 718. άνύμι πέλευθον h. l. non emetiri viam, ut Stanl, intp., sed perare, facere.

Θνητὸς τον θεών τε πάντων ὤετ', ἐκ εὐδουλία,
Καὶ Ποσειδώνος κραθήσειν. Πρὸς τάδ ἐνόσος Φρενών
Εἶχε ταῖδ ἐμών; Δέδοικα μη πολὺς πλέτε πόνος
'Οὐμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ Φθάσαντος ἀρπαγή.
'Ατ. Ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεθαι 750
Θούριος Ξέρξης. Λέγεσι δ', ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις
Πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῆ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο
"Ενδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὅλδον οὐδὲν αὐξάνειν.
Τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν
Τήνδ' ἐδέλευσεν κέλευθον, καὶ ςράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.
Δα. Τοιγάρ σΦιν ἔργον ἐς ἐν ἐξειργασμένον

τις τάντως] Sic Brunck. e Regg. Vulgo θεῶτ δὶ πάντως. εὐθαλία] ἀδουλία Ald. 747. πρὸς τάδ] τάδι Codd. MSS. adhuc collati et edd. omnes ante Brunckium, qui Abreschii emendationem πρὸς τάδι recepit, recte ut opinor. Stephanus autem πῶς τάδι interrogandi nota apposita servandum du nerat. Heathius pro τὸ reponi malebat τῶν, hoc sensu: quomodo igitus merbus animi cousque filium meum occupavit? 748. πόνες] Hanc lectionem, utpote que est exquisitior e Guelf. Ald. Vict. restitui. Reliqui præbent πόρει. 750. ἀνδράσοι ἀνδράσοι Αld. Τυτη. 752. ἔὐν αἰχμῆ] τὸν αἰχμᾶι Τυτη. ἀκατίνει δρίας] ἀνανδρίας Αld. 753. αἰχμάζειν] De hac lectione vide Commentar. ad h. l. 754. πολλάμες κλύον κακῶν] κλύον πολλάκες κακῶν Guelf. 755. ἐδοίλισον Μοσο. Ald. Τυτη. 756. Frustra Josephus Scaliger de emend. tempor. lib. vi. inter hunc et præcedentem versum quædam intercidisse, et v. 758. post v. 762. collocandum esse censchat.

747. weds vad. "Sic pro vulg. was vad legendum arbitror. i. e. Proinde nounc (quod dixi jam antes v. 722.) susmia insusit filium meum? Sic weds vads et weds vaden noster sæpissime ahique Attici. Vid. Prometh. 1038. Sept. adv. Theb. 314." Abresch.

749. an Primares. "Observanda hic venit structura an Primares ero Observanda hic venit structura an Primares ero Observanda dandi casu posito devel est primarense coloplonio schemate. Supra v. 208. depun arregos lipaqualus signi. et in Agam. v. 387. India Adopea lemorali sura dipuns. Vid. Lesbon. lib. aree exam. noviss. Anmonii editioni subjunctum p. 181." Abersch.

750. vois nanois àrdenen. "Ex his pracipue Mardonius, qui secunduntierodotum va-rient legrar legrar la discuratio, vel ut Diodorus, meringes va peringen, net marines, que dioi licrodotus xenquablyor ve nal diadirne xenquablyor ve nal diadirne xenquae voi

Moυσαίου. lib. vii. 6." Stanl. Conf. quae supra p. 9, 10. a nobis dicta sunt.

753. ἴνδον αἰχμάζειν. Acerba inest Xerxis irrisio, cum Dario comparati. Cum bellica enim Darii laude, «λώτον ξύν αἰχμῆ κτήσαντος, confertur Xerxis umbraulis desidia ἴνδον αἰχμάζοντος. Et fortasse proverbii instar usurpata est phrasis ἴνδον αἰχμάζειν, certe Stanleii emendationem ἀκμάζειν minime prætulerim.

756. sqq. ieyor—sior oddiam vid int Zodowi ikinimoru wrośr. "Stanleio adsentior adversus Scaligeri crisin hae tuenti, jungentique sublata hypostigme post oddiam cum sequentibus, quomodo et manifesto locum legit Scholiastes, qui sensum adsecutus est, quem verba postulabant, et quem sequi debebat interpres. Ordo est im (legor) oddiam wrożi ikinimor vide (sie enim lego cum Schol. pro vulg. vide) vi dzu Zodow. Ilwi ieyor s. nempe

Μέγιςον, αλείμνηςον, ολον οὐδέπο	
Τόδ άςυ Σούσων έξεκείνωσεν πεσόν,	
Έξ οὖτε τιμήν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν,	
Εν' ἄνδρ' ἀπάσης 'Ασιάδος μηλοτεόφου	760
Ταγείν, έχοντα σκήπτρον εύθυντήριον.	
Μήδος γάρ ήν ὁ ωρώτος ήγεμων ς ξατού.	
Αλλος δ' έκείνου σαϊς τόδ έργον ήνυσε,	
Φρένες γαρ αὐτοῦ θυμον οἰακος ρόφουν.	
Τείτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦεος, εὐδαίμων ἀνής,	765
Αρξας έθηκε σάσιν εἰρήνην Φίλοις	
Λυδών δε λαόν και Φρυχών έκτήσατο,	
Ίωνίαν τε σάσαν ήλασεν βία.	
Θεὸς γὰς οὐκ ήχληρεν, τὸς εὐφρων ἔφυ.	
Κύρου δε σαῖς, τέταρτος ηύθυνε τρατόν	.270

758. iğiziliden werir] iği-757. sidiaw] Colon ponit Turn, comma Vict. zivas wieser sic Mosq. igizivas wiede Guelf. Rob. igizivas wiede Ald. iguniones miser Turn. iguniones miser Vict. etc. Item Brunck. e codd. Regg. qui formam igentimoss Ionicam recte adversus Heathii emendationem ignessione ess defendit. cf. not. ad v. 155. et 653. Pauwius conj. igineiros incresor. Haud male; nisi wie eundem quoque sensum præberet. 759. 12 abre THERY Zeòs] iš ob Tipho To Zeòs Mosq. 760. avde andens] avden maens Mosq. Ald. Rob. Turn. Viot. and kardens Brunck. e Reg. A. 'Acidos | deiles Ald. Turns 761. rayer | rayer Mosq. sidureneer] idurrneer Mosq. Rob. #1001] #1001 Tepor adversus metri leges Ald. Rob. 768. # Nagry | # Nagr Mosq Guelf. Ald. Rob. Turn. 769. Side yae &#xonger] Heathio melius videbatur: 2002 yae our Az Inger, deos inimicos sibi haud reddidit, adeo bona mente erat. . 770. ml. Son] Burt Reg. B. Guelf. Ald. Rob. 1914 Mosq. Brunckius ex Reg. A. edidit allow, adjects, que sequitur, observatione. "In universum, inquit, Tragici frequentias co sine adhibent, quam isine. Hoc bene servatum v. 409. alterius significatio hic magis apposita. 100000, 19000, et 1900 a librariis seepe commutata. Quod autem inter idiow et idio discrimen statuant lexicographi, an ex indole lingue sit, et veteres observarint, valde dubito. Non magis differre atbitror, quam πληθύνω et πληθύω, δύνω et δύω, άρτύνω et άρτύω, έντύνω et έντύω, aliaque similis formæ plura. Sed quæ in vra terminantur, penultimam producunt, in altera forma correptam. Non male itaque in Eurip. Or. 1020. scriberetur: প্রিপ্তেম স্বত্তি অভিনিত্ত Discrimen non agnoscit Eustathius ad Hom.). 1122. i. 29. ed di iBúrii, špárupos dica dížis koddazoŭ iBásir dipirai:" Hactenus V. C.

dictum, ut in Agam. v. 32. ed mesérra na visi demondir. Eurip. in Electr. v. 639. wyès rè winres abrès isséu. In Alcest. v. 1100. els dies wies xáges. Et Med. v. 54. rà demonsis naais wiressonn.—" Abresch.

Misshore. cf. supra v. 117. et v. 548,

762. Mades. De Æschylea regum

Persiæ serie vid. Excurs. ad h. l.—

763. e di leyer firmer, hoc opus perfecit, h. e. regnum firmavit ac stabilivit.

769. 918-16v. Deus enim ei nom infestus erat, non adversabatur, quia sapiens ac modestus erat, nec deos ut Kerxes (coll. v. 746.) negligebat.

Πέμπτος δε Μέρδις ήρξεν, αισχύνη πάτρα, Θρόνοισί τ' άρχαίοισι. τον δε σύν δόλφ Αρταφρένης έχτεινεν έσθλος εν δόμοις, Έθν ανδράσιν Φίλοισιν, ολς τόδ ην χοέος. Εκτος δε Μάραφις, εδδομός τ' Αρταφρένης. Κάγω σάλου τ' έχυρσα, τοῦπερ ήθελον, Καπεςράτευσα ωολλά σύν ωολλώ ςρατώ. Αλλ' ού κακόν τοσόνδε ωροσέβαλον ωόλει. Εέρξης δ' έμδς σαῖς, ών νέος, νέα Φρονεί, Κού μνημονεύει τας έμας έπιςολάς. 780 Εὖ γὰρ σαφῶς τόδ ίς', ἐμοὶ ξυνήλικες, "Απαντες ήμεῖς, οἱ πράτη τάδ ἔσχομεν, Ούκ αν φανείμεν σήματ' έξξαντες τόσα. Χο. Τί οὖμ: ἄναξ Δαρεῖε, ωοῖ κατας ρέφεις Λόγων τελευτήν; ωως αν έκ τούτων έτι Πράσσοιμεν ώς άριςα Περσικός λεώς;

771. Miedis] "Vulgo conspirantibus codd. Miedos, quod nomen in Persicorum Regum serie nullibi comparet. Ex Herodoto satis notus Enight est. Nominis primam litteram extrivit metri necessitas, quod in aliis vocibus usitatum. ut in adfinis soni verbo exicto, nicto. Emendationi favet Scholiastes, quam alioubi prolatam vidi, sed librum non recordor." Brunck. warees aliobi prolatam vidi, sed librum non recordor." Brunck. πάτρας Guelf. Mosq. Vit. Ald. Rob. 774. ἀνδεμενι] ἀνδράσι Turn 775. Μάραηις] Μαράφηις Guelt. Μάρθις Ald. Rob. 'Αρταφένης] 'Αρταφέρισκος Guelf.
776, 777. Omissi Mosq. 776, κάγκὰ πάλου τ' ἐνυρεα παλοδ ἔνυρεα πάλους
Αld. καγὰ ἔνυρεα πάλους Rob. καγὰ δ' ἔνυρεα τοῦπις ἄθιλεν πάλου Turn.
Vict. Cant. Stanl. Nos Brunckii lectionem e cood. Regg. erutan adoptavinus.
779. ἄν νίος] νίος ἄν Μοςq. Ald. Rob. 780. τὰς ἰμᾶς ἰνισολὰς] τᾶς ἰμᾶς
ἐνισολᾶς Guelf. 781. τὸ γὰρ σαφῶς τῶ τὸ ' ἐν ' Ald. Rob.
εδ γὰρ τῶν ἴντε σαφῶς Guelf. 783. φανιῆμεν] φάνημεν Guelf. Ald. Rob. Vict.
Id. in codd. Regg. In Reg. B. imperiti cujusdam grammatici superscripta
glossa, ἰφάνημεν ἰνιπῶς. Ceterum Dawesii correctionem, sic istos versiculos reείνησεπτία: ingentis:

Es yae supas, ros is inci gumilizes "Απαντις, ήμεις, εί κράτη τάδ Ισχομιν Oux an ipanner whuar' legarres roea.

bene refutavit Heathius, Stanleii lectionem parapur, id quod et Brunckius fecit, amplexus. φανημιν Mosq. 786. weássaus és agisa] In Mosq. corrupte scriptum secon de deisa.

771. Miedis. Primus (quem se Brunckius V. C. recordari negabat) emendatas hujus lectionis auctor est Rutgersius var. lect. p. 231.

781. ξυνήλικες. Senes choricos allogaitur. Cf. v. 678.

782. sq. Nos omnes, qui umquam hoc imperium tenuimus, nemini profecto videamur tantas calamitates Persise intetisse. Dawesio hoc parum commode dici videbatur, ob Smerdin; sed etsi hic ignobilitate sua dedecori Persis erat, nullam tamen eo regnante Persa cladem acceperant, quod recte animadversum est ab Heathio.

785

Δα. Εὶ μὴ ς εατεύοισ θ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον, Μηδ' ἢν ς ράτευμα ωλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν. Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις ωέλει.

Χο. Πῶς τοῦτ' ἐλεξας, τίνι τρόπω δὲ συμμαχεῖ; 790

Δα. Κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερκόμπους ἄγαν.

Χο. 'Αλλ' εύςαλη καὶ λεκτὸν αἴρομεν ςόλον.

Δα. 'Αλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις Στρατός κυρήσει νοςίμου σωτηρίας.

Χο. Πῶς εἶπας; οὐ γὰς τῶν ςράτευμα βαρδάςων 795 Περᾶ τὸν Ἑλλης τορθμὸν Εὐςώπης ἄπο;

788. นทธิ ที่ง] นทธิ si Codd. MSS. et edd. omnes ante Brunckium, qui นทธิ สิง reposuit, quia si cum subj. non construitur. Ei hoc libentius obsecuti sumus, quod hoc # elegantius est, quam repetitum si-789. abrn] abrn Mosq. 790. συμμαχιί] ξυμμαχιί Reg. B. ້ 792. ἀλλ' εὐςαλῆ καὶ λεκτὸν αἴξομεν τό-Aw] &AA' sugatiff it Askriv keeujuse golos, invito metro Guelf. Ald. &AA' sugatiff καὶ λεκτόν άροιμεν τόλον Mosq. άλλ' εύταλη τε λεκτόν άρωμεν τόλον Rob. άλλ' εὐγαλη και λεκτόν άρουμεν τόλον Turn. Vict. Cant. Stanl. At in omnibus his lectionibus metrum claudicat. Dawesius in Miscell. critt. correxit : & 22 รษรมภัต แล! Aszerir สี 'ออัตระ ชว์มะ, pro si ส่ออัตระ, hoc sensu, sed quid si delectas copias instruzerimus? Brunckius Regium cod. utrumque cum lectione Turnebi etc. consentientem deprehendit; in margine tamen cod. B. scriptum erat: ye. ልአλ' sore; inde vir doctissimus occasionem cepit sic emendandi: ልአλ' sore λικτόν κιυταλή 'ζουμιν τόλον; Sed quando lectis et expeditis militibus bellum moverimus, nome spes erit presperi successus? Nobis autem verius videbatur, corrigere tantum in vulgata aleemes pro acessus, que lectio sensum prebet aptissimum, quem in Commentario declaravimus. 794. zugneu] zugeu Rob. Yarra Bliverra Vit. Bliverras Rob.

792. aleoper-folor. Cum Darius dixisset, ipsum Græciæ solum hostes superbos fame enecare, in mentem veniunt Choro, quæ cum Xerxe fuga evaserant copiæ; itaque sic respondet: At expeditum et lectum recipimus ezercitum. Ut enim aigiir sæpe est reportare, sic etiam recipere, reducere notare potest. Quare nos hanc lectionem e conjectura in textum induxisse, facile, ut spero, probabunt lectores, donec meliora quis excogitaverit. Observes autem velim, eum non dicere wohèr, sed tantum têrahî zaî hinrêr, quia jam ex nuntio audiverat paucos, pro tanta, quam eduxerat Xerxes, multitudine redituros esse.

793. Darius Chori spem, quam in

illo exercitu posuerat, his verbis înfringit: minime vero delectam manum recipietis; imo ne ille quidem exercitus, qui etiamnum in Græcia relictus est, salvus redibit. Hæc et sequentia divinitus a Dario dicuntur; certe aliunde nihil de exercitu illo sub auspiciis Mardonii in Græcia relicto acceperat.

795. Chorus, cui nuntius nihil da parte copiarum remanente narraverat, haud sine causa miratur id, quod modo regem dicentem audiverat.

798. Surpármen. Hic aperte pro-

798. Surphrumu. Hic aperte prodit Darius se ista, quæ jam dieturus sit, ex oraculis divinare.

799. συμβαίνει γὰς οὐ τὰ μὶν, τὰ δ' οδ. Non enim hæc esse solet oraculorum ταtio, ut aliq carum pars rata, alia irrita Κείπες τάδ ες), ωλήθος έκκριτον ς ατοῦ Λείπει κεναῖσιν ελπίσιν ωεπεισμένος. Μίμνουσι δ, ενθα ωεδίον 'Ασωπός ροαῖς 'Αρδει, φίλον ωίασμα Βοιωτῶν χθονί' Οὖ σφιν κακῶν ῦψις' ἐπαμμένει ωαθεῖν, 'Υερεως ἄποινα κάθεων φρονημάτων' Οῖ τῆν μολόντες Έλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη 'Ηδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ ωιμπράναι νεώς Βωμοὶ δ' ἄϊςοι, δαιμόνων θ' ἰδρύματα Πράρριζα φύρδην ἐξανές ραπται βάθρων. Τοιγὰρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα

801. ἐλπίστη ἐλπίστ Guelf. Ald. 803, φίλος Vit. 805. φρατημάτωτ] δωρημάτων Guelf. 807. πιματρώνων τιῶς] πιματρών τὰς τίωις Guelf. Post νιῶς Mosq. add. τιτῶς, 808. βωμώὶ βωμών Mosq. δαιμόνων 9΄ ἰδρώμωντα] δαι. μόνων ἰδρώμωντα Ald. 809. πρέβριζα] πρόριζα Ald. 810, δρώσωντες] πρώσστιςς Ald.

sit, sed omnia potius eventum habent. cf. Herodot. vii. 77.

800. sq. whiso; traperes γρατοῦ λείwu. Nempe sub Mardonii, ut diximus, imperio. cf. Herodot. viii. 15. \$30.

zsvaien ilaien. Forte hic respicitur ad vanam oraculorum interpretationem, qua sibi suisque blandiebatur Mardonius, teste Herodoto viii. 42. so.

802, 'Aswrés. Vid. eund. viii.

803. φίλου πίασμα Βοιωτῶν χθονί. Graviter et acerbe dictum: in Bœotia occubituri; ejusque solum cadaserum suorum grata scil. Bœotis pinguedine infecturi. πίασμα. Sic Auphiaraus Sept. adv. Theb. v. 589. Ιγωγι μὶν δλ τήνδι πιανῶ χθόνα.

805. aSea permuera sunt impia hominum deus negligentium consilia.

806. sq. ob Side Beten ideores evalus. Themistocles apud Herodotum viii. 109. de Xerre loquens, ês rà jeà, inquit, xai rà lòu ès épois é moisre, è margés re xai xarabállas res side à desparat." Stant.

807. องชีง ซานะครูสาสม หมัด. "Persas Græcorum templa spoliasse et cremasse a Diodoro Siculo proditum est lib, vi. De quibus etiam Isocrates in Panegyr. อง ปี หลัง สำคัญ พิสตร์ เป็น หลุม

ومانع بدين وعكيت أه حق معزومة أوب معدد إليار na) zarazaán iridunear. Unde Alexander aprid Curtium lib. iii. queritur dis dedita templa, ruinis et ignibus ab ipsis esse deleta; unde et Cicero ii. in Verr. eos diis hominibusque bellum indixisse ait. Qua vero ratione hoc factum velint ipsi Persæ, ab eodem discimus, de Legib. lib. ii. Næ sequor, inquit, Magos Persarum quibus autoribus Xerxes inflammasse templa Grecia dicitur, quod parietibus includerent deos, quibus omnia deberent esse patentia et libera. Aliam tamen causam assignat Herodotus lib. v. 102. nempe quia Athenienses Sardibas ignem intulissent, et templum Cybeles indigenæ deæ concremassent. zal Zácins mir, inquit, irrnehe Ineur, ir di abrijer nai igor imixweins Stou Kuchan." Stant.

ROS

810

808. Bauel & Eira. Aræ vero disturbatæ deorumque sedes passim ab imis fundamentis eversæ sunt.

810. sqq. varyèe—invidurus. Quapropter mala cum patraverint, hand minora patiustur, et passuri sunt, neque enim jam subest fundus malorum, sed potius etiamnum emicare et scaturire pergunt. Statim, ut opinor, versione had lecta intelliges, cur pro vulg. i = = a: 3: 3: 4: a:, quod ab hoc loco alienum est, correxerimus invidurus. Hoc etiam allegorize consecutio postulat. Insallegorize consecutio postulat. Insallegorize consecutio postulat.

Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κούδέπω κακών Κρηπίς υπες ιν, άλλ' έτ' έκπιδύεται. Τόσος γὰς έςαι ωέλανος αίματος αγής Πρός γην Πλαταιών Δωρίδος λόγγης υπο. Θίνες δε νεκρών και τριτοσπόρω γονή 815 "Αφωνα σημανούσιν δμμασι βροτών, 'Ως ούγ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρή Φρονείν. Υ δρις γαρ έξανθοῦσ ἐκάρπωσε ςάχυν "Ατης, όθεν σάγκλαυτον έξαμα θέρος. Τοιαῦθ' ὁρώντες τώνδε τάπιτίμια 820 Μέμνησθ' 'Αθηνών 'Ελλάδος τε, μηδέ τις Υπερφρονήσας τον σαρόντα δαίμονα, "Αλλων έρασθείς, όλβον έκχέη μέγαν. Ζεύς τοι κολας ης των ύπερκόμπων άγαν . Φρονημάτων έπεισιν, εύθυνος βαρύς. 825

811. κακῶν omissum Mosq. 812. ἐκπιδύττει] Vulg. ἐκπαδιύτται. Sed cf. Comment. 613. αἰματσταγὴς] αἰματοσφαγῆς Guelf. Rob. 814. πρὸς γῆν] πρὸς γᾶ Ald. Rob. Δωρίδος] Δωριάδος Guelf. 815. Θῖνις] Θῆνις Ald. δὶ νικρῶν χ] νικρῶν δὰ καὶ Mosq. Rob. Turn. τριτοσπόρω] τρισπόρω Rob. 816. σημανοῦν νικρῶν Mosq. 817. χρὴ] διῖ Ald. 820. τὰπιτίμια] τὰ ἐπιτίμια Ald. 821. μηδί τις] μὴ δί τις Ald. 823. ἐκχίη] ἰκχίιι Mosq. 824. omissus Mosq. 825. ἔπισιν] ἔπιςν Ald. Rob. Turn. etc. ἔπισιν dedit Brunck. e Valckenarii emendatione ad Phœniss. 192.

go enim petita est ex natura vasculi aut putei, qui non prius exhauritur, quam ad fundum perveneris.

813. sq. Tóros—öros. Tantum scilicet in agre Platæensi sub hasta Doriensi sunguinis concrementum erit. rianse simpuinis concrementum erit. rianse simpuinis concrementum erit. rianse simpuinis concrementum erit. rianse simpuinis concrementum de clade Platæensi vaticinantem fecit poëta, id et ad Chori sensum terrore ac stupore percellendum apposite, et ad Atheniensium aures demulcendas callide excogitavit.

815. sqq. Cadaverumque acervi ad ipsos usque nepotes muti quidem, at clare significabunt hominum oculis, nefas esse mortalem natum superbire ac nimium sibi arrogare. Gravi-sima sententia, magnificis verbis elata! Magnam vero vim habet ex ivaryia imaginis.

habet ex ivacysia imaginis.

818. sq. vices — Sigot. Insolentia enim efflorescens spicam sceleris ferre solet, unde homo lacrymosam messem metit.
Nec veritatem pracepti, nec translati-

onis pulchritudinem satis assequuntur, qui zīrs h. l. interpretantur damni, cum sit majus aliquod peccatum, s. flagitium. Est enim opinio multum inter veteres celebrata, deum homines fastu insolentes et contumeliosos in majora peccața conjicere solere, unde tandem summa calamitas erumpat. Sic Niol. Au apud Aristoph. Nub. v. 1500. querenti seni, quod se nec opinantem deceperint et in mala conjecerint, respondent:

άι) ποιούμεν ταῦ 3' ἐκάτοτ' δτ' ἄν τινα
γνῶμεν πον ηςῶν ὅντ' ἐςατὴν
πος αγμάτων,
ἐως αὐτὸν ἐμδάλωμεν εἰς κακὸν,
ὅτως ἄν εἰδῆ τοὺς διοὺς ἐιδοικέναι.
822. ὑτιςΦρονεῖν τὸν παρόντα δαί-

822. ὑστοφορενείν τὸν παρόντα δαίμονα, est, præsente fortuna non contentum, sed elatum ad altiora adspirare.

823. ὅλθον ἐπχίη μίγαν. Cf. τ

Πρός ταῦτ' ἐκεῖνον, σωφρονεῖν κεχρημένον, Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι, Λῆξαι θεοδλαδοῦνθ' ὑπερκόμπω θράσει. Σὰ δ', ὧ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου Φίλη, Ἐλθοῦσ' ἐς οἶκους, κόσμον ὅςις εὐπρεπὴς Λαδοῦσ' ὑπαντίαζε ωαιδί ωάντα γὰρ Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι Στημορραγοῦσι ωοικίλων ἐσθημάτων. ᾿Αλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὰ ωράϋνον λόγοις. Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.

830

835

cod. Reg. B. margini adscriptam *** que tamen nobis potius, postquam invecta esset lectio xixension, ex hujus interpretatione nata esse videtur. sensu autem consule Commentar. ad h. l. 829. S yiesid av ynesid 829. a yseaia] as yneaia Ald. 830. surgerie] "Impressis concinunt ambo codd. Regg. J yneuià Rob. Valckenario ad Phæniss. 801. placet surgernis. Quanquam plurimum apud me valet doctissimi viri auctoritas, tamen ab eo dissentire cogor. Persæ, gens luxui dedita, Regem suum nunquam conspiciebant, nisi splendidissimo instructum cultu. Inde horrore perstringuntur audientes Xerxem laceris pannis obsitum. Suadet igitur Darius uxori, ut oblatis filio quam pretiosissimis vestibus, dignitatem illi reddat, et aliqua ratione soletur. surgestis Persice magnificentiæ minus convenit, et purpos esser est. Nonne gaza regia omnis generis pretiosissimis vestibus plena erat? Imo mille pro una paratze erant." Brunck. ματι] σώμασι Mosq.

826. σωφεσείν ειχεημίνοι, sapientia et moderatione animi indigentem, der's sehr nichty hat zu Verstande zu kommen. Id sententiæ multo aptius est, quam σωφρονείν ειχεημένοι, præditi prudentia, ut Abreschius, s. qui soliti estis eum instituere, ut Stanleius reddidit.

827. sq. wivionis iddiyoioi— Dedou. Vos eum prudentibus admonitionibus admentis sanitatem informate, ut tandem insolenti audacia deos lædere desinat.

829. sqq. sv—wadi. Tu vero grandava, cara Xerxis mater, domum regressa, ornatu decoro sunto nilo obviam il—xóque svaquavis, vestes regali fastigio digna.

831. πάντα γάς. Quorsum hoc πάντα pertineat, quoque jure Stanleius verterit plane, equidem non dixerim. Durum etiam videtur, cum Heathio interpretari πατὰ πάντα ε. πανταχῆ. Quocirca mihi quidem legendum esse videtur:

Martl The

nauss ba' äλγους λαπίδες έμφὶ σώματι,

unde hic sensus existit: circum totum enim corpus præ dolore his ex malis concepto laciniæ variegatarum vestium laceratæ pendent. Sic Germani quoque: Die Lappen hüngen ihm um den GAN-ZEN Leib.

834. ἀλλ' αὐτὸν—λόγως. Τα vero cura, ut eum benevolis alloquiis mitiges. Convenientia personis, eum alias plerumque, tum hic inprimis reddidit Æschylus. Senibus enim, ut monendo corrigerent Xerxem, matri, ut blandis verbis consolaretur, præcipientem Darium induxit. Id enim est æκώνια, animi dolorem mitigare ac mollire.

835. μόνης γὰς - πλύων ἀνίζεται. Hoc paulo aliter, ac vulgo solent, accipio. Stanleius, participium πλόων arctissime cum ἀνίζεται connectens, reddidit; Novi enim quod te solam audire sustinebit. At si solam matrem auditurum esse Xerxem Darius noverat, frustra

Έγω δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω·
Υμεῖς δὲ, ωρέσθεις, χαίζετ', ἐν κακοῖς ὅμως
Ψυχῆ διδόντες ἡδονὴκ καθ' ἡμέραν,
'Ως τοῖς θανοῦσι ωλοῦτος οὐδὲν ἀφελεῖ.

ΧΟΡΟΣ. ΆΤΟΣΣΑ.

ΧΟΡΟΣ.

Η ΠΟΛΛΑ καὶ παοόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι 840

"Ηλγησ' ἀκούσας βαρθάροισι πήματα.
"Ατ. "Ω δαϊμον, ώς με πόλλ' ἐσέςχεται κακὰ
"Αλγη, μάλιςα δ' ήδε συμφορὰ δάκνει,
'Ατιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι
'Εσθημάτων κλύουσαν, ή νιν ἀμπέχει. 845
'Αλλ' εἴμι, καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων
'Υπαντιάζειν παίδ' ἐμῷ πειςάσομαι.
Οὐ γὰρ τὰ Φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.

838. ψυχή ψυχήν Ald. Rob. unde Pauwius conjicit antiquam lectionem fuisse ψυχήν διδοντις ήδοτή, quod mihi quidem sane probatur. 842. πόλλ ἰσίερχεται κακά Mosq. Ald. Rob. πολλά κακ ἰσίερχεται Guelf. 845. κλύουσα] κλύουσα Ald. 847. παίδ ἰμῆ] ἰμῆ παίδ Ald. Rob. παίδι ἰμῆς Guelf. Mosq. πιράσομαι Ald. Αισκονμαι Ald.

senibus imperaverat, ut eum hortando melius in posterum sapere docerent. Itaque adian ab avigirai sejungandum puto, ita ut hoc quidem vel absolute positum sit, vel intelligatur omissum gin, vel rò adian. Hoc pacto illa his verbis sententia subjicitur: Novi enim eum fuis unius verbis parentem, tuo solius dicto audientem, hoc a se impetraturum esse, ut se contineat, ut istam calamitatem perferat, neve gravius quid in se statuat, aut vita pertasus violentas ipse sibi manus inferat.

836. ἐγὼ—ὑπὸ ζόφον κάτω. " Sic γῆς ὑπὸ ζόφον Eurip. Hippol. v. 1416. et Hec. 208." Abresch.

837. sqq. Prudenter humaniterque Darius discedens Chorum a tristitia ad hilaritatem revocat, vitæque bonis, quorum nullus sit apud inferos usus, dum liceat, frui jubet.

in scenam vii. v. 840-848.

Postquam Darii umbra disparuit, Chorus pariter atque Atossa, quomodo ejus oratio animos effecerit, paucis verbis produnt.

840. καὶ μίλλοντ' ἔτι. Refertur ad ea, quæ Darius v. 797. sqq. 811. sqq. dixerat.

842. sq. wόλλ' ἰσίςχεται κακὰ ἄλγη. Verius forte fuerit κακῶν ἄλγη, ut v. 832.

843. μάλιςα—δάκνι. In his verbis et matrem et mulierem facile agnososs. Materni enim affectus est, filit miseria quam regni calamitate propius tangi; muliebris vero sensus, vestes laceratas in maxima infortunii et ignominiæ parte ponere.

848. weodorous, Hec elocuta re-

ΧΟΡΟΣ.

"Ω σόποι, η μεγάλας
'Αγαθάς τε πολισσονόμου βιοτάς
'Επεκύςσαμεν, εὐθ' ὁ γηςαιὸς
Πανταςκης, ἀκάκας,
"Αμαχος βασιλεύς, ἰσόθεος
Δαρεῖος άςχε χώρας.
Πρῶτα μεν εὐδοκίμου ἀν

άντις. 855

849. μεγάλας | μεγάλης Ald. Rob. Turn. 850. ωνλισσεύμευ | τολισσεύμευ Rob. 851. ἐπεκύρσαμεν | ἀπεκύρσαμεν Guelf. είθ'] εὐτ' Ald. Rob. Turn. γηραιός | Sic Reg. A: Rob. γεραιός Vict. Cant. haud ferente metro. 852. ἀκάπας | Sic Brunck., e Regg. ἀκάκης. Ald. Rob. Turn. Vict. etc. πανταριάς | παντάχης Rob. παντάριας Guelf.

gina discedit, nec postea in scenam revertitur. Et callide quidem hoc instituit Æschylus; gratius enim populo Atheniensium futurum esse intelligebat, ut tragedia in dolore Xerxis, quam in consolatione finiretur.

IN SCENAM VIII.

v. 849--904.

Novum Chorus orditur carmen, quo Darii laudes ac merita celebrat; apre illud quidem et convenienter. Pietati enim consentaneum erat, quem modo ab inferis regressum adorassent, ejus vivi clara facinora memoria recolere; tristitie vero et cure, que nunc animos affligebat, pristinam fortunam, unde se jam dejectos esse sentiebant, reminisci.

850. જ ολισσόνομος βιοτά i. q. જ ολι-

855. sq. πρῶτα μὲν εὐδοκίμου τρακτῶς ἀπιφαινόμε. Abreschius πρῶτα Λετίσε pro πρῶτοι diutum esse opinatus: sic reddidit: inter alias genta probato exercitu primas tulimus, vel primi fuimus; quod, quamquam nobis quidem non persuasit, melius tamen est Heathii ratione, hoc modo interpretantis: quæ primas tenent in probatissimo exercitu exercebanus. Ego vero vel vulgatæ hunc sensum tribuendum esse censeo: Primum quidem qb exercitum laude et gloria flurentem clari ora-

mus; at ἀποφαίνισθαί, monstrari, de celebritate sic dicatur, quemadmodum nuonstrari in Horatiano illo: quod monstror digito prætereuntium—; vel mutatione levissima sic emendandum:

none levissima sic emendandul neu i ne di neu a regen

σρατίᾶς ἀπιφαινόμιθ'. Primum quidem clari ab exercitu, clari bellicis expeditionibus apparebamus. id νόμιμα τὰ συύργινα σάντ' ἐπεύθυνον, ας bonæ leges rempublicam domi optime constitutam servabant. Hac igitur 12tione eundem fere sensum verborum assequimur, ad quem Cl. Brunckius alia via aggressus est. Is enim areφαινόμενα reponit, constructionemque sic instituit: πρώτα μὶν τὰ ἀποφαινόμενα ρόμιμα εὐδοκίμου έρατιας, καὶ τὰ τόμιμα τὰπύργινα πάντα ἐπεύθυτον ut τὰ ἀπε-Φαινόμεν νόμιμα εύδοχίμου σρασιάς Significent leges circa rem militarem, instituta, quibus bellum feliciter et gloriose administratur, τὰ πύργινα νόμιμα νετο civilia instituta, leges, quibus urbes muris et turribus munitæ reguntur. Nobis vero νόμιμα (pro νόμοι) primus, τὰ πύρyma autem quartus casus esse videbatur. Foris, inquit Chorus, bello clari eramus, domi resp. legibus optime constituta.

mesora μὶν optime Stanleius vertit primam quidem; cui deinde κὸὶ, et in tertio membro δὶ respondet " pro isru- κα δὶ, ut Eurip. Med. 125. Sic posito in priori membro σοῦνο μὶν, non semper in altero sequitur σοῦνο δὶ, sed

Στρατιάς ἀπεφαινόμεθ', ήδε νόμιμα τὰ ωύργινα ισάντ' ἐπεύθυνον. Νόςοι δ' έκ πολέμων 'Απόνους ἀπαθεῖς ήμᾶς εὐπράσσοντας άγον ές οίκους. 860 "Oras & elas wódeis, MOYOS. Πόρον ού διαδάς "Αλυος σταμοῦ Oud ap' estas oudels, Οίαι Στρυμονίου σελάγους 865 'Αγελωίδες είσὶ σάροικοι Θρηκίων ἐπαύλων Λίμνας τ' έκτοθεν, αὶ Κατά χέρσον έλη-

856. ἀπιφαινόμιθ'] Ita Guelf. Vict. Cant. ἀποφαινόμισθ' Ald. Rob. Turn. Brunckius de conjectura dedit ἀποφαινόμισ'. De sensu cf. Commentar. ad h. l. λλί] ἤλι Ald. 857. ἐπιθθυνοι] Pauwins, quía v. 851. scriptum viderat γιραιδς, h. l. ut antistrophicum strophico æqualem efficeret, corrigere tentabat τύθνυνι, quo jam nihil opus est, cum illic rectius legatur γηφαιδε. 859. ἡμῶς abest in omnibus edd. ante Brunckium, qui id addidit e Reg. B. itaque congruentem antithetico reddidit versiculum. Est enim uterque paræmiacus. 860. ἐνπρῶσσοντας Νοτ. είν πρῶσσοντας Vict. Cant. ἀγοι ἐς είκους [Pauwins vel ἄγανόν τ' ἐς οἴκους, vel ἄγανόν γ' ἐς είκους legendum putabat. Neutram necessarium. 861. πόλιις Sic Regg. Ald. Rob. πόλις Turn. 863. "Αλυος] "Αλως Vict. 866. 'Αχιλωίδις] 'Αχιλωίδις Ald. 867. Θρηκίων] Θρηϊκίων Ald. Rob. Turn. Vict. ἐπαύλων] ἐπαύλιων Rob. 868. ἔππαθιν] ἔπτοσθιν Ald. Rob. Turn.

quandoque nudum M, e. c. Sophocl. Aj. 670. Ed. Col. 440. Sic post roure pair Edip. Tyr. v. 605. sequitur roure Alloct. 1345. Trura M Antig. 63." Brunck.

858. sqq. róssi d' iz wolium. Reditusque e bellis nos sine labore, sine calamitate felices domum reduxerunt, s. quoties ex bello revertebamur, sospites atque incolumes, nulla clade accepta, redibamus.

861. 8725—. Quot vero ille urbes in deditionem accepit, ne Halyn quidem fluvium transgressus, neque domo sua mo-

865. sqq. Ordo est: οἶσι (πόλιις) Θεηπίων ἐπαύλων ἀχιλωίδις εἰοὶ πάρωποι Στεριμονίου πιλάγους, quæ urbes
Thraciæ maritimæ strymonio simui maris
Ægæi adjacent. ᾿Αχιλωΐδις Bon sunt
Acheloides insulæ, quas ignorant hoe

loco Geographi, sed ἀχιλωΐδες πόλεις dicuntur urbes maritimæ, quia, ut recte monet Scholiastes, omne εδως ᾿Αχιλῶσι appellabatur. Θερκια ἔπαυλω Stanleius de tuguriis et mapallibus intelligit; nos simpliciter Thracum sedes, h. e. Thraciam dictam esse volumus.

868. λίμνας τ' ἄπτοθες cum opponi videatur τοῖς Στουμονίου σελάγους παροίπους, recte, ut opinor, Heathius vertit, procul a mari.

869. sq. κατὰ χίρτον ἐληλαμίναι τοιρὶ πύργον. Reducta circa terrestrem turrim s. murum. Sic enim verba procedere statuo: κατιληλαμίναι χίρτον τοιρὶ πύργον. Intelligit poèta, ni fallor, castellum vel murum, quod interiores Thraciæ incolas a Chersoneso Thraciæ sejungebat, cujus generis fuit μακρὸν τύχος a Plinio lib. iv. c. ii. memoratum: Oppida: Cypsella Bisan-

Ααμέναι σέςι σύργον 870 Τοῦδ ἄνακτος ἄϊον, Έλλάς τ' άμφὶ σιόρον Πλατύν αύχόμεναι Μυχία τε Προποντίς Καί ζόμα Πόντου, 875 Νᾶσοί Β' αἱ κατὰ ωρῶν Αλιον σερίκλυςοι Τάδε γά ωροσήμεναι, Οία Λέσδος, έλαιφουτός τε Σάμος, 880 Χῖος, ήδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τήνω τε συνάπτουσ' Ανδρος άγχιγείτων Καὶ τὰς ἀγχιάλους 885 'Εκράτυνε μεσακτίους,

870. πίει] πιεί Ald. Rob. Turn. Vict. Cant. Pro πιεί πύεργον Pauw. conj. πιείνυργον vel πιείνυργον. 872. Έλλάς τ'] Addidimus copulam e Guelf. in aliis omissam. 873. αὐχόμιναι] Sic Reg. B. Guelf. Rob. ἰχόμιναι Ald. Turn. Vict. Cant. εὐχόμιναι Reg. A. In Reg. B. adjecta est glossa: ἐναδευνισιατια. γε, ἰεχόμιναι, π ακὶ ἱλλόμιναι. Postrema recte Brunckius inepta judicat, et vix memoratu digna. 875. σόμα] σύμωμα Rob. 876. αἰ Vulgarunt omnes αΐ, sed recte Brunckius in notis præpositivum articulum esse monuit. 879. εἰα] οἶα Vict. Cant. 882. Μύκονος] μύκονις Ald. Μύκων Guelf. Rob. 884. Αλθεσς] ἄντεος Μοςι. 886. μισακτίους] Εχ emendatione Heathii, quam Brunckius quoque probavit. μισάγκτους Guelf. Ald. Vict. μισάκτους Regg, Rob. Turn. etc.

the, Macron Tichos dictum, qua a Propontide ad Melanem sinum inter duo maria porrectus murus procurrentem exclusit Chersonesum.

a'-Kiov. Quæ huic regi parebant.
872. sq. Ελλάς τ' ἀμφὶ πόρον πλατὸν αὐχόμεναι. Et urbes circa latum
Hellespontum superbientes; quod exquisite et splendide dictum est, pro
positæ.

874. μυχία σε Προπουτίς, et Pro-

875. τόμα Πόντου est Bosporus Thracius.

876. sq. อารูอิก สัมเทาแปlo modo cum Schol. de Hellesponto accipere licet. Intelligitur promontorium aliquod Asiticum e. c. Cape, ubi exadversum sitæ sunt insulæ, quæ deinceps nomi-

877, 878. 📆 🏋. Scil. Asia. Omnes enim, quarum hic mentio fit, insulæ, propius ab Asiæ littore absunt. चार्थांक्र अरुक autem commune est epitheton insularum, circumfluæ.

883, 884. Andros insula dicitur Teno συνάστουσ' ἀγχιχιίτων, h. e. ei tantum non continens ac vicina.

885, 886. zai ras kyziktos ingatusi misantios. "Vocem misaytros, que vulgo legebatur, medio constrictos significare, concedi forsan potest; at ut neutósis viños misaysignificare credam totam insulam obtinere, nondum equidem adducor. Neque oppositio ista, quam inter has in-

Απμνον, Ίκάρου Β' έδος Kal Posov, not Kvisov Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον, ήδε Σόλους, 908 Σαλαμινά τε, τᾶς Νῦν ματρόπολις Τῶνδ' αἰτία ςεναγμάτων. Καὶ τὰς εύκτεάνους κατά κληρον Ίόνιον σολυάνδρους 895 Έλλάνων ἐκράτυνε Σφετέραις Φρεσίν ακάματον δε σαρήν Σθένος ανδρών τευχηςήρων, Παμμίκτων τ' ἐπικούρων. Νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως 900

837. λήμνοι] Frustra corrigit Pauwius Μήλοι. 12ος] Sic Vit. Mosq. Guelf. Regg. Ald. Rob. Turn. 12ος Vict. Cant. non tamen, ut Brunckius opinabatur, e propagato typographi errore; verum ea lectio quorundam codd. MStorum fuit, jam a Schol. memoraţa. 891. τᾶς] Ita Brunck. e Regg. τὰς Vit. τῆς cott. 892. ματρόπολις] ματροπόλιω Vit. 894. Hune et sqq. versus Brunckius, quem sequimur, ita distinxit, ut in Reg. A scripti erant. 897. ρεσί] χεροίν Rob. ἀκάματον Ταπ. 899. παμμίατων] Sic Reg. Mosq. παμμίατα Rob. παμμίαταν Turn. Vict. Cant. 900. ἀμφιλόγως]

sulas et Cyprum a Poëta notatam observasse sibi visus est Pauwius, ulla esse videtur. Nam et Cyprus tota primum Dario tributaria facta diu in ejus ditione permansit, deinde rebellante tota insula præter solos Amathusios, iterum ejusdem auspiciis tota in servitutem redacta est. Vide Herodot. lib. iii, 91. et v. 104-116. Robortellus et Turnebus perderous ediderunt; sed vocem hanc Græcam esse negat Pauwius, cum ab azra non fiat pisazres, sed μισάπτιος. Recte quidem! Sed quid prohibet, quo minus μισαπτίους hic reponatur? An minus hic convenit periodus, quam pherecratius, aut anapæsticus? Mesantious igitur has insulas dicere potuit Poëta, quia mison quodammodo obtineat inter Asiæ Europæque arras, Epitheton enim hoc ad Lemnum et Icariam tantum pertinet, et ad Kai Podos repeti and rou zowow debet izeárun." Heath. Nempe hæc descriptio ἀγχιάλους μισαzrieus opponitur illi zaga, ween alien -- ταδι γα προσήμεναι. Attamen quomodo Parus, Naxus, Myconus, Tenus et Andrus a poèta sic describi potuerint, γα προσήμεναι, non intelligo. Imo hæ insulæ a littore Asiæ reductiores sunt, quam Lemnus et Icaria, quas tamen μεσαπτίους appellat. Forte igitur legendum:

Kĩós ở, nỗi Hágos, ut præter ista sĩa—Kĩós ở nihil ad illam descriptionem referatur, ceteræ vero insulæ Hágos sic enumerentur, ut unice a vãgoi 5', nou ab abjunctia ai wgoghusvas pendeant.

891. Σαλαμίνα, nimirum illam Teucri, patrem patriamque fugientis, in Cypro coloniam. Inde Athenæ dicuntur hujus Salaminis μαπεόπολις.

894. sqq. εὐπτιάνους πατὰ πλῆςου 'Ιόνιοτ-- Ελλάνων scil. πόλιις. Notissima est Græcarum in Ionia coloniarum populositas et opulentia.

897. sq. anámaros «Síros. Insuperabile robur.

900. sqq. ein aupidoyus Sierpiere

Θεότρεπτα τάδ' αὖ Φέρομεν, ωολέμοισι Δμαθέντες μεγάλως Πλαγαῖς τε ωουτίαισιν.

ΞΕΡΞΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΞEPΞHΣ.

ΙΩ, δύς ηνος έγω ς υγερας μοίρας
Τήσδε κυρήσας άτεκμαρτοτάτης,
'Ως ωμοφρόνως δαίμων ένέδη
Περσων γενεα. Τί πάθω τλήμων;
Λέλυται γὰρ έμοὶ γυίων ρώμη,
Τήνδ' ήλικίαν ἐσιδόντ' ἀς ων.
Εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ, κὰμὲ μετ' ἀνδρων
Τῶν οἰχομένων

Ιων οιχομενων Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

901. Siérgenta] Siérgenta Ald. Siérenta Rob. έμφιδόλως Ald. Rob. τάδ' αὖ] τάδ' ἦν ἀν Ald. 903. dua Sirtis] danas Sirtis Guelf. Ald. Turn. δαμαθίντις Rob. 904. ωλαγαϊς τι ποντίαιου] ωλαγαϊοι ποντίαιου Rob. ωλαγαϊοι ποντίαιου Turn. Vict. Cant. Brunckius in cod. Reg. B. reperit πλαyeisi et moriesou, unde copulam bene inseruit, et manuis, ut versus iambi-906. ἀτικμαςτοτάτης] ἀτικμαςτοτάτως Vit. haud ὁμοφεότως Mosq. 909. ἰμοὶ] Sic rescripsi pro cus efficeretur, rescripsit. 907. ωμοφεόνως] ομοφεόνως Mosq. vulg. ipar. Illud enim, quod etiam in Guelf. tanquam glossa superscriptum, con-911. ἄφελε] ἄφελε Turn: quod metrum poscere cinnius est, et elegantius. ibid. et v. 913. Ziv, - µoien] Sic legendum falso sibi persuadebat Arnaldus. esse conjecerat Stanl. idque Brunckius in Cod. Reg. A. reperit. Reliqui omnes Ziùs-poipa.

จล์ชั่ง ลง อุ๊เจอนะง. Nunc vero calamitosam hanc deo auctore rerum conversionem experimur. cf. v. 939.

IN SCENAM IX.

v. 905-fin.

Venit tandem Xerxes, adspectu, habitu, fortuna miserabilis; suasque querelas Chori quæstionibus, vituperiis, lamentationibus miscet.

905. lé. Hen me infelicem! Qui in abominandam istam et immensum calamitatem inciderim. èrimagres mije, infortunium adeo magnum, ut, quale guantunque sit, exputare non possis.

Germanis: ein unübersehliches Un-

90%

910

907. sq. ss.—yınğ. Quam crudeliter Persarum nationi insultavit for-

908. τι πάθω τλήμων. Quid agam miser? Vox desperantis rebus suis.

909, 910. Alaurai erro. Labart mihi genua istam civium atatem intuenti. Nempe conspectis Chori senibus tot millia juvenum robustorum sibi periisse; nec fere quemquam nisi senem superesse dolet. Male igitur lat. interpres: juventutem civium consideranti. cf. v. 729, 439.

913. πατά μοῖρα παλύψαι. Τιμειίκ

pro meica zarazadówai.

925

Xo.

'Οτοτολ, βασιλεῦ, ς εασιᾶς ἀγαθῆς
Καλ Περσοκόμου τιμῆς μεγάλης,
Οῦς νῦν δαίμων ἀπέκειςε'
Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
"Ήδαν, Ξέρξα κταμέναν, "Α δου
Σάκτορι, Πεςσᾶν. 'Αγβατάνων γὰρ
Πολλολ Φῶτες, χώρας ἄνθος,
Τοξοδάμαντες, πάνυ γὰρ Φύςις
Μυριὰς ἀνδεῶν, ἐξέΦθινται.
Αἴ αἴ αἴ, κεδνᾶς ἀλκᾶς.

Ξέρ. Xo.

914. ἐνοτοὶ] ἐνοτοτοὶ Vict. Cant. βασιλῶ] Absunt commata post ἐνοτοὶ et βασιλεῦ Vict. Cant. 917. οδς νῦν] δς νῦν Ald. ἀνίπειοι] ἐνίπειοιν Vit. 918. γᾶ δ αἰάζιι Vit. 919. Ξίεξα παμίναν] Pauvius ita legendum ac distinguendum esse consebat: Ξίεζα, παμίναν βουν, με Ξίεζα εκαμίναν βουν, με Ξίεζα εκαμίναν βουν, με Ξίεζα καταμίναν βουν, με Ξίεζα καταμίναν βουν, με Ξίεζα καταμίναν βουν, με Ξίεζα εκαμίναν βουν, με Ξίεζα καταμίναν βουν, με Ξίεζα καταμίναν βουν, με Ξίεζα καταμίναν βουν, με Ξίεζα εκαμίναν βουν με Εκαμίναν Εκα

'Ασία δε χθών, βασιλεῦ, γαίας

Αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ χόνυ κέκλιται.

914. Quemadmodum v. 255. είδεξίμου τρατίζε, sic h. l, τρατίζε άγαδής, et ut ibi resp. legibus bene constituta, ita hic σεργοτόμος σιμή honos e domestica regni Persarum disciplina celebratur.

916. zóopos árdeur, i. q. alibi árdos.

917. aronique de floribus dicitur, at Lat. detondere.

918. sqq. yā—Ilseav. Terra vero cum gemitu luget Persarum pubem a Xerze mactatam, Orcum colonis implente. σάντως "Adou, acerbissima regis reprehensio.

921. Zies Artos, flos es arnamer-

tum patrie.

922. sq. warv yaz overs unseas drdew, utique enim decem millium hominum seges. Hac dicens confirmat id, quod paulo ante dixerat, rollo pares.

924. ai ai—niðväs àlxäs. Heu heu præclarum robur! Egregium regni præsidium quod perdidi!

925. sq. βασιλεῦ, γαίας αἰνῶς. Quo niam γαίας cum sequentibus conjunctum vix idoneum sensum præbet, optimum fuerit comma post γαίας ponere; ita in his verbis

'Aσία δὶ χθων, βασιλεῦ γαίας, nova latchit regis vituperatio. 926. αίτῶς - κίκλοται. Gravi lapsu

Digitized by Google

"Οδ' έγων, ολ ολ, αίακτὸς, Ξέę. Μέλεος, γέννα γά τε σατρία κακον αρ' έγενόμαν. Πρόσφθογγόν σοι νόςου, ταν Xo. 930 Κακοφάτιδα βοάν Καχομέλετον ιαν 🥳 🕬 Μαριανδυνού Άρηνητήρος 🐃 Πέμψω, πέμψω, Μ Πολύδακουν Ιαχών. 935 "Ιετ' αλανήν καλ σανόδύρτον Zíø. Δύσθεοον αὐδάν. Δαίμων γὰς δδ' αὖ Μετάτρεπτος ἐπ' ἐμοί. X٥. "Ησω τοι καὶ ωανόδυρτον 940 τι, της Αποκαθή τε σεβίζων

927. In hujus, et qui sequantur duorum versiculorum collocatione secutus sum Schol. metricum, qui ait priores duo, 927, 928. esse anapæsticos ico apaneseirs, ultimum vero, 929. dimetrum e procelcusmatico. Ita nihil opus est mutari. Brunckjus autem sine codicis auctoritate d'oi, in oio, et igrospar in isasion mutavit, hosque versiculos hunc in modum constituit:

"Οδ' ἰγον, σίνι, αἰακτός μίλιος γέντα καὶ γᾶ Πατεία κακὸι αξ' ἰφαάνθην. γένταν Rob. 929. ἰγινόμαν] Sic Guelf: Vit. reliqui ἰγινόμαν. 928. yérna] yérnar Rob. 930. πρίστβθογγου] πεὸ φθόγγου Ald. πεὸς φθόγγου Rob. πεοσφθόγγου Guelf. 933. Μαριανδυιού] μαριανδινού Ald. Μαριανδινού Rob. 937. δόσθερου] δύσ-δρουν Ald. 938. Το αδ] το αν Ald. 939. μετάτρεπτος] Sic Reg. B. Arτάτροτος Guelf. Rob. Turn. Vict. Cant. μισάτροτος Mosq. 941. Acera9n vs] Abest vs Rob. Turn.

in genua cecidit; i. e. viribus fracta est. " Sic Herodot. l. vi. c. 28. μετὰ δὶ ταῦτα ἡ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα ἰς γόνυ το ωόλιν ίδαλι." Abresch.

933. Мастачбичой Эрпчичийсь. Маriandyni, s. Mariandeni, Bithynia populus. Apud eos soleninis erat cantilena, qua hominem quendam priscum nomine Borimum inclamabant, quem viri illustris ac divitis filium, forma et zetatis vigore excellentem, cum suis intentus negotiis, messoribus quod biberent dare vellet, ideoque aquatum exisset, evanuisse narrabant. eum quærentes indigenæ flebilium canticorum lamentis prosequebantur. Auctor est Nymphis apud Athenæum. (Deipnos. lib, xiv. c. 3. Cf. et Heat sych, in Magiatoniès Senies, et in Biec.

uos. Item Poliuc. Onom. lib.iv. c. 7.) Scite igitur Chorus ab hac re colorem sententiæ duxit. Nam ipsi quoque tot millia civium, qui ad bellum exicrant, nunquam redituri, carmine lugent, corumque desiderio tabescunt. Acclamabimus tibi, inquiunt, infaustant vocem, lugubre carmen, quast Marian. dyni cujusdam cantoris lacrymosam ne-

936. sq. "sr'-uidás. Edite verd luctuosam doloris et ejulatus plenam vo-

989, μετάτρεπτος. Cf. v. 901. 940. Κου τοι καὶ πανόδυρτον. Nist hic forte substantivam librariorum culpa excidit, repetendum est ex v. 935.1 iaxàn, vel andan e v. 937.4 -941. Anorani. Celebrano calmita'Αλίτυπά τε βάςη
Πόλεως γέννας ωτυθητήρος'
Κλάγξω δ' αὖ γόον ἀςίδακρυν.
'Ιώνων γὰρ ἀπηύςα
'Ἰώνων ναύΦρακτος
'ἸΑςης ἐτεςαλκής,
Νυχίαν ωλάκα κεςσάμενος
Δυσδαίμονά τ' ἀπτάν.
Οὶ οὶ οὶ βόα, καὶ ωάντ' ἐκπεύθου.
Ποῦ δέ σοι Φίλων ὅχλος,
Ποῦ δέ σοι ωαςας άται
Οἰος ῆν Φαρανδάκης,
Σούσας, Πελάγων,
Καὶ Δοτάμας, ἤδ' 'Αγδαβάτας,

944. ἀρίδακρυν] εὐριδακρυν Ald. Turn. 946. ναύφρακτος] νεόφρακτος Ald. 947. "Αρης ἐτεραλκής] Pauwius emendabat "Αρης "ε΄ ἐτεραλκής, perperam. 948. νυχίων] Præter necessitatem Arnaldus corrigebat βρυχίων. Abreschius, sī quid mutandum esset, βυθίων se malle profitetur. Heathius post Pauwium præfert μυχίων. Sed bene se habet vulgata lectio. 951. ποῦ δὶ σοι φίλων ὅχλος] Recepi lectionem a Steph. memoratam, quam etiam enarrator metrorum Græcus in cod. suo invenerit necesse est; propterea quod hunc versiculum, item ut sequentes, trochaicum ἰρθημιμερῖ pronuutiat. ποῦ σοι φίλων ἄχλος Rob. σοῦ ἡ φίλων ἄλλος ὅχλος. Γοττε autem ν. 950, 951. transpositi sunt. Si enim Chorus, postquam ista δυσδαίμους σ' ἀκτὰν dixisset, statim pergeret:

τοῦ δέ σοι φίλων έχλος .

aptius interpellaret Xerxes:

οί οἱ οἱ βόα καὶ τράντ' ἐκπεύθου,

nec minus concinne Chorus orationem interruptam sic persequeretur:

954. Σούσας] Σούδας Turn. Πελάγων] καὶ Πελάγων Rob. 955. καὶ Δοτάμας] Abest καὶ Rob. καὶ Δομάσας Turn. 'Αγδαδάτας] Αἰγαδάτας Ald. 'Αγαδάτας Turn. Vict. Cant.

tes luctuose hujus urbis progeniei ab hostibus immissas et a mari inflictas. λαιπαθή βάρη clades, quam ab Atheniensium populo passi sunt Persæ. ἀλίτυτα βάρη, illa nimirum supra narrata v. 406. sqq.

945. à muça, scil. yivvav. Gracorum enim navalis Mars illum juventutis florem eripuit, nobis adversarius, infaustum mare, et calamitosa (Psyttalea scil. insulæ, ubi il quos Xerxes in præsidiis reliquerat trucidabantur) littora depopulatus.

948. νυχίαν πλάκα, propter oppositum δυσδαίμονα άκταν, de maris agnore, quam cum Abreschio de navibus capere præstat. 10χία πλάξ eadem est, quæ supra vocabatur θάλασσα ναναγίων πλάδουνα καὶ φόνου βορτῶν, ν. 418. δυσδαίμων άκτὰ quæ tuerit, intelligitur e v. 445. sqq. κίδιοθνι, demeti, ad utrumque pulcre refertur. In maris enim æquore naves et milites classiarios, in insula Psyttalea equites peditesque demessuerant Græci. ναχίαν, nocturnam, h. e. funestam, infaustam. Caliginis enim imagine sæpius apud nostrum illustratur calamitatis notio.

Ξέρ.

Xø.

Eέρ.

Ψάμμις, Σουσισκάνης τ'
'Αγβάτανα λιπών;
'Ολοοὺς ἀπέλιπον Τυρίας
'Εκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς
Σαλαμινίσι, ςυφελοὺς
Θείνοντας ἐπ' ἀκτάς.
Οἱ οἱ οἱ, ϖοῦ δέ σοι Φαρνοῦχος
'Αριόμαςδός τ' ἀγαθὸς
Ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
"Η Αίλαιος εὐπάτωρ
Μέμφις, Θάςυδις, καὶ Μασίς ςας,
'Αςτεμδάςης τ' ἠδ' Υςαίχμας;
Τάδε σ' ἐπανηςόμαν.
'Ἰὰ, ἰώ μοι μοι
Τὰς ἀγυγίους κατιδόντες

946

965

970

956. Σουσισπάνης σ'] καὶ Σουσισπάνης σ' Rob. παὶ Σουσισπάνης Vict. Cant. 957. 'Αγδάστικα] 'Απδάστικα Ald. ἱπδάστικ' Rob. σάπδάστικα Turn. Vict. Cant. Nos 'Αγδάστικα] 'Απδάστικα Ald. ἱπδάστικ' Rob. σάπδάστικα Turn. Vict. Cant. Nos 'Αγδάστικα Cum Rob. 959. ἰπ καὶς] ναὶς Rob. ἐβίρτντας] αἴροντας Vit. Mosq. ἰπ' ἀπσιῖς lag' ἀπραῖς conj. Pauw. 960. Σαλαμικίκι] σαλαμική Ald. 961. στριλούς θείποντας in' ἀπσιῖς Ald. Turn. στρίλου θείποντας in' ἀπταῖς Rob. στρίλου θακόστις in' ἀπταῖς Ald. Turn. στρίλου θείποντας in' ἀπταῖς Rob. στρίλου θακόστις in' ἀπταῖς Vict. Cant. In Reg. utroque θείποντας. In Reg. B. ἀπτὰς et ἀπτᾶς. 962. Φαριούχος Vit. Φακούρχος Rob. 963. 'Δειόμαρδός σ'] Καριομαρδός τ' Ald. Rob. Turn. π' Αρόμαρδός σ' Vict. Cant. In Codd. Regg. legitur Καρίσμαρδός τ'. In Reg. B. notatur γρ. παρόμαρδός σ'. Recte autem Brunckius, quem imitati sumus. 964, 965. www δίπεδανίνη] In Aldina sic:

જારું છે જરદિર્ધસ્થાદ મેં સારેલાલંજના જારું છે: જરકર્વસ્થાદ સેંગ્લર્ટ મેં સોરેલાસ્ટ્ર રહેજાંચજાન્

In Rob. ita: wwo di esseilung deut μέμαβος. In Turn. Vict. etc. pro Σεσείμας, quod Brunckius dedit e Reg. B., scribitur Σιδέλλας. 966. Μέμφος] Μέμφος Ald. Rob. Θέροδες] Θώροδες Ald. Θέμορες Rob. New Seg. μασόςτας Ald. Rob. Vict. Cant. 967. 'Τς πέχρμας] είσείχρμας Ald. είσείχρμας Rob. 968. le-αταρόμασ) Hanc scripturam Brunckius e pravis codd. Regg. lectionibus eruit. In Reg. A. est σ' ἰσταιαρόμας. In B. ἰστανίρωμα. In edd. Ald. Rob. Turn. Vict. Cant. ἰστανίρωμα. 970. ἀγογρίος] ἀγογίας Ald. Rob. Turn. Vict. Cant.

958. sqq. ilais; arilars Tojar, is sair ffisires ir à araī; Xalamises, softlise Pinera; ir à araī; Ralamises, softlise Pinera; ir à araí. Repetitio vocabuli àrrà h. l. incommoda et parum decora. Fortasse verba ir àrai; Yalamises glossemati debentur. Nihil enim sensui aut metro decedit, si ita legeris:

. The says fifteened Enterpos

Ocimpras le' duras.

961. Stinovas. "Glossa in Res. A. conventions. Supra v. 308. mopaton "adoption" in Zupin Zinova.

paton "adoption in Confirmat. Prepositi
hanc lectionem confirmat. Prepositi
hancia." Branch.

davás. Brunck-968. lerungó zza. Malim optativan lerungojasza.

975

Στυγνὰς 'Αθάνας, σκάντες Ένὶ σιτύλω
'Ε ἐ ἐ, τλάμονες 'Ασπαίςουσι χέρσω. 'Η καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ

Xo.

974. armieovei] araieovei Ald.

975. auroul aures Ald.

974. ἀσπαίρουσι χίρσφ, pulpitant in terra. Nimirum tanquam in rem præsentem deducit eos qui audiunt.

975. sqq. ¿φθαλμέν. " Ita dictum, quod ejus ope wárra, ut loquitur Suidas (v. ¿panpis Barilius) ¿ Barilius irezóres, omnia (scribit Apuleius de mundo) quæ ubique gererentur discebat. Etenim Persarum reges ministros quosdam habuere, qui ἐφθαλμοὶ βασιλίως, imperatoris oculi (reddente Apuleio), dicebantur a munere vel officio; quicquid enim in toto regno ageretur, corum erat ad regem deferre. Hesychius: Βασιλίως οφθαλμός ιπίμπιτό τις ὑπὸ βασιλίως ἰπίσχοπος, δε ἰφιωρᾶτο τὰ πράγματα, ον τοῦ βασιλίως ἰφθαλμὸν ἐκάλουν. Aristides orat. panegyr. μου καλουν. Απειίασε στατ. ραπεχι.. Cyzicena: 'Ο μιν γάς τῶν Πεςοῦν βα-σιλιύς ἱδόκιι τι διάφορον κικτῆσθαι τὸν καλούμενον βασιλίως ἐφθαλμόν. Dio Chrysost. Orat. iii. de Regno: 'Ο μὶν Πίρσης ένα σινά έσχιν, όφθαλμόν βασιλίως λιγόμινον, τουτον οὐ σπουδαΐον άν-ετι τοῦ ἀγαθοῦ βασιλίως οἱ Φίλοι πάντις siely δφθαλμοί. Quibus tamen verbis bis peccatum est; neque enim uni tantum, nec alicui e vulgaribus deferebatur hoc officium. Duos fuisse ait Scholiastes noster, isto munere functos; at Xenophon plures, imo multos; postquam enim eos refellerat, qui unicum existimarunt, Cyrop. lib. viii. 2. 10. (Verum ibi Xenophon magis quid melius sit, quam quid fieri soleat exponit, omninoque magis monendi principes causa, quam ad historiæ veritatem disputare videtur.) si di vis είται ένα αίρετον είναι έφθαλμον βασι-रेता, क्षेत्र केंद्रीकेंड वीरत्या केर्राप्रव प्रवेद राँड वैष Τδοι και τίς ακούστιι· mox subjicit, ούτω οφθαλμοί νομίζονται και φοζούνται πανταχοῦ λέγειν τὰ μὰ σύμφορα βασιλεῖ, बॅन्फरह कुएंपरूप क्षेत्ररूप्राप्त , स्वा कार्रास्थ स्रो σύμφοςα, μσπις αὐτῦ παρόντος. Ita et Lu-

cianus de mercede conduct. 🏅 🕫 🕹 🕹 όφθαλμοί βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον τάληθή όρωντες, άλλ' ἀεί τε προεπιμετρούνess, ώς μη γυσάζειν δοποίεν. Aristoteles Politic. lib. iii. (Scholiastæ Aristophanis in Acharu. laudatus) irei zal võv δφθαλμούς πολλούς οἱ Μόναςχοι ποιούσιν สมาลัง. Quod etiam ait viros hoc officio functos graves non fuisse, sed vulgares, rursum falsus est Dio. Alpistum Xerxis όφθαλμὸν σισὸν vocat Æschylus noster, non otioso epitheto: hoc enim titulo insigniti erant proceres Persici, quod vel ex hac fabula plus semel discendum est. Adhæc videntur wisel apud Persas Eunuchi quidam, regi propter fidem summo in pretio. Etenim παρὰ τοῦσι βαρβάρουσι (inquit Herodotus lib. viii.) τιμιώτιρος είσιν οἱ Εὐνοῦχοι ασίσιος είνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνοεχίων. Quod vero tales fuerint ἐφθαλμοί βασιλίως, ab Heliodoro diserte proditum est, Æthiop. lib. viii. Πιεσών γὰς βασιλείας αὐλαῖς ὀφθαλμοὶ και άκοαι, το εὐνούχων γένος. οὐ ακαίδων οὐ συγγενείας τὸ πισὸν τῆς εὐναίας μετασπώσης, άλλὰ μόνου σοῦ πισεύσαντος ἀναρτώσης. Enim vero regis oculi inter satrapas regni Persici numerantur. Scholiastes ad illud Aristophanis in Acharn.

Καὶ νῦν ἄγοντις ἄνομιν ψιυδαρτάδαν Το βασιλίως ὁβθαλμόν αῦν ὁ ἐπάλουν, inquit, τοὺς Σατράπας,
δι ῶν πάντα ὁ βασιλιύς ἐπισκόπιι, quem
exscriptum more suo tradit Suidas in
ἱφθαλμὸς βασιλίως. Sic et Philostratus in vita Apollonii lib. i. Σατράπις
δι τῆ φρουρῶ ταύνη ἐπίπακτο, βασιλίως
τις ὁμωι ὁφθαλμός." Stanl. ¾ καὶ—
πυμπακὰν—Τλιστς. Νυπ εtiam ibi Persarum multa millia, quorum imperator
crat, numerautem, tuum fidum oculum illic reliquistis Etsi quæ Stanleium modo
exponentem audivinus, vera sunt, et
idoneis scriptorum testimoniis confirmata, facile tamen fieri potuit, ut Æschylus hac translatione usus nec ad Die wiede der de Badude Μορία μυρία ωτμπας αν, Βατανώγου ωαῖδ Αλπιςον Τιο Στράμα του Μυγαβάτα, Πάρθω τε, μέγαν τ' Οἰξάρην Edites, Edites :

'Ω & δaior.

Πέρσαις άγαινώς κακά ωρύκακα λέγεις. Έτάρου δτομμαίσκεις, *Αλαςα ςυγρά ωρόχαχα

Λέγου. βιά βιά Μελέων ένδοθεν ήτος.

976. எம் எனம்] ரம் எம் என்ப Rob. Vict. Cant. எம் என்ப எனம் Turn. என் ந்றிவட் நம்] Sie Rob. என்ன ந்றிவடில் Ald. Turn. Vict. Cant. அணைந்றிவடிய conj. Mosa, Reg. A. Zastano Vict. Cant. Moyalara Meyalara Ald. acht. Turn. 979. Enstana St. Mosa, Reg. A. Zastano Vict. Cant. Moyalara Meyalara Ald. acyalara Rob. 980. Hágðu Hágðu Vict. Cant. Ollápp soblápp Ald. soblápp Turn. 981. I de delan Choro tribuuntur Ald. At in Rob. idens idens idens quoque Nerxi adsignantur. In Vict. Cant. & duien legitur sub Nerxis persona. Pro & duien licath. conj. & duine. 982. veginana] medi nanà Vit. Mosq. Reg. A. Ald. week zazas Rob. 983. "oyya] "oya Ald. pa] ps Rob.

illos apud Persas proprie sic dictos Barilius ipsalpine, nec ad eos, qui proprio nomine susui appellabantur, respecerit, sed potius σιείν έρθαλμίν, suo ingenio obsecutus, d'xerit fidum regis amicum. Nam Germani quoque ejusmodi regis administrum simili metaphora appellant des K nigs reckte Hend. winners a winnessin, quod est proprie quines numerare, universe autem de copiarum numeratione ponitur.

981. sqq. a a dain - ien. In hisce versiculis vel personarum distinctionem, vel ipsam quoque verborum seriem interpolacione quadam turbatam esse suspicor. Non enim bene coëunt inter se en quæ Chorus dicit, Hieran-Aires, et que subjungit Xerzes, wyya wanupowezen-A i y m v. Itaque vel versum 982. supposititium esse judico, vel alternas dialogi partes ita distribuendas :

Bicer. ستعذ ترت

Xeris. History dyaves sand weinana li-

985

7215. Erápus bespupiószus "Alese svyle weizeze Aiyan.

Bieck. Box Box Mixion Endeder irrog.

Xagós.

Kai pip etc.

982. zazà weizaza non ut Stanl. interpretor mala malorum presaga, sed mala presentia, urgentia, ente oculos posita.

983- sq. toyya irágur, desiderium amicorum. Nisi torte Æschylus hic scripserat i ya, e quo si Choro verba tribuerentur, hic sensus exsisteret: Tu igitur me mones, ut et horum amicorum causa clamorem, h. e. flebilen lesmm, edam. cf. v. 930. 940. 1036.

1000

Βεδάσι γὰς οἶπες ἀκρόται ςρατοῦ,

Βεβάσιν, οδ οδ, νώνυμοι.

Πεπλήγμεθ', οίαι δαίμονος τύχαι.

988. ἄλλο γε] Sic Reg. A. ἄλλο τὶ Vict. Cant. 989. Μάςδων] Perperam Stanleius corr. Μάςδων. ἀνδεῶν] ἀνέςων Pauwio metri causa scribendum videbatur. μυςιοντάςχαν] μυςιοντάςχον Ald. Vict. μυςιόναςχον Rob. 990. Ξάνθην βάνθον Rob. 993. Κιγδαγάταν Ald. κολοντάναν Ald. κυγδάταν Rob. λυθέμαν Ald. Rob. etc. 994. τόλμων τ΄] τόμον Ald. Rob. τόλμων Turn. Vict. Cant. τόλμαν τόλμαν Guelf. superscripto schol. τολμηςόν. 995. ἔταφιν ἔναφιν] Ita emendavit Vilckenaer ad Eurip Hippol. 1247. Æblice pro ἐτάφησαν. ἔταφον ἄταφον Guelf. Ald. Rob. Vict. Cant. οὐκ ἀμφὶ] Ahest οὐκ Rob. 996. ὅτισθι δότισθιν Ald. Turn. Vict. Cant. ἐνόμινως Ιτιπ. 997. ἀπρόται] Ita est in Rob. et apud Schol. quoque memoratur. Vulgo in edd. ἀγρόται. 998. βιδάτιν οἱ οἱ νώνυμοι] βιδάτιν οἱ νώνυμοι Vit. βιδάτιν δινώνυμοι Rob. βιδάτιν οἱ οἱ νώνυμοι] βιδάτιν οἱ οἱ γιανιμοι Νου. βιδάτιν οἰ οἱ νώνυμοι Τurn. 999. ih— iò] in quinquies, iò octies repetitum Ald. utrunque bis Rob. in bis, iù quater Turn. Vict. 1000. δωσδαίμωνες] διδαίμονες Guelf. Rob. δαίμονες Mosq. iðer [Ἰλθισ' Mosq. 1003. δαίμονες] δι αίδνος Ald. Turn. Vict. Cant. δη δι αίδνες Rob.

994. Τόλμος h. l. nom. propr. σόλμος esset audacem et promtum. " σολμίσατος superlativus extat ap. Sophocl. Philoct. v. 998." Abresch.

Xo.

Ξέę.

995. sq. Irapir—önio 9: δ inquiros. Corrigendum sine dubio inquiros. Sepulti, sepulti sunt, non cum tentoriis curribus vectis, nec cum comitibus funus persequentibus. Aut, si navis, inquiros, ut ad comitatum curruum pertineat. Si prius amplexus fueris, surols δ inquiros, positum erit pro οὐδ εποθεί τος inquiros. Mos enim Persis erat, principum virorum funera in curribus tentorio teetis efferre, mul-

tis quoque exsequias euntibus.

997. sq. \$16x01—vávvµ01. Perierunt enim Principes exercitus, perierunt, sheu inglorii.

1000. dosdainess, non cum lat. interpr. vertendum pessimi damones, sed infelices. Sensus: Heu, infelices vos, qui patrastis clade vestra, s. rebus male gestis, inspervium insigne malum, qualacum voluptate special Ate.

Xo.	Πεπλήγμεθ'· εὔδηλα γάς·	
	Νέαι νέαι δύαι δύαι.	1005
r.	'Ιαόνων ναυδατᾶν	
	Κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.	
	Δυσπόλεμον δή τὸ γένος Περσών.	
Zép.	Πῶς δ' οὖ ; ς εατὸν μὲν τοσοῦτον	
•	Τάλας ωέπληγμαι.	1010
Xs.	Τί δ' οὖν; ὅλωλεν	
	Μεγάλα τὰ Περσών.	
Zéę.	'Ορᾶς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς ςολ	ãs;
Xo.	'Ορῶ, ὁρῶ.	
Zéę.	Τάνδι τ' δϊςοδέγμονα	
Xo.	Τί τόδε λέγεις;	
Ξές.	σεσωσμένον	1015
• • •	Θησαυρον βέλεσι.	
Xo.	Βαιά γ' ώς ἀπὸ ωολλών.	
Ξέę.	'Εσπανίσμεθ' άρωγῶν.	
Xo.	'Ιαόνων λαός ού Φυγαίχμας.	
Ξέρ.	'Αγανόριος' κατεϊδον	1020
	Δε ωημ' ἄελπτον.	
Xo.	Τςαπέντα ναύφρακτον	

1004-1008. Choro tribuuntur Ald. Xerxi ab aliis. 1004. εδδηλα γλε] εύδηλον sine γὰς Rob. 1005. νίαι νίαι] νία νία Ald. 1006. sautaras งละเรือง Ald. งละเรือง Turn. งละเราลัง Reg. A. unde Brunckius doricam ter-1008. rò yives Ilegeme] yives rò Ilegeme Guelf. Ald. minationem sumsit. Turn. Vict. Cant. vò yéros Higgar Rob. Brunck. 1011, 1012. ad Xerxem 1011. דוֹ א' פּנֹיי ;] Ita emendandum censui pro vulg. דוֹ א' פּנֹיג. referuntur Ald. Nam si vel maxime sic distinguatur: ví d ; obz shaht-Hegrav; addito interrogandi signo post Tiegew, incommoda tamen h. l. est interrogatio. Et librarii empius pro οὖν dederunt οὖκ vel οὖ. ἔλωλεν μεγάλα] ἔλωλε μέγα Ald. 1014. Verba τάνδι.— Βπαυρόν βίλισι absunt Ald. βίλισι post Sneaugèr omittitur Rob. στουσμίνου βίλισι Choro adsignata Turn. 1017. Xerxi tribuitur Ald. Turn. 1019. Post φυγαίχμας interrogandi signum Turn. Vict. Cant. 1020. ἀγανόρισ] ἀγανόριος Rob. 1021. δι πῆμ] Abest δὶ Rob. 1022. παύ φεακτον] ναύφεακταν Ald.

wsπλήγμιθα cum 'Ιαόνων ν. πύρσαντις conjungendum, interjectis illis εὔληλα—δύαι.

1008. sq. searer windnypas. Tansus enim exercitus nobis fusus fugatusque est.

1010. sq. xí d' our; - Il seeur. Quid

magna corum fortuna eversa est.

1014. sqq. σάνδι—βίλισι. Et hane saggittas recipientem, scil. pharetram... servatum a nobis telorum receptaculum. 1019. sqq. Iterum poëta auribus in-

servit Atheniensium.

1022. sq. ναύφρακτον δμιλον exquisità classem dixit.

Έρεῖς ὅμιλον; Ξέę. Πέπλον δ' ἀπέρρηξ' ἐπὶ συμφορά κακοῦ. Xo. Παπαί, ωαπαί, ωαπαί, ωαπαί. 1025 Zέρ. Καὶ ωλεῖον ή ωαπαῖ μὲν οὖν. Xo. Δίδυμα γάρ ές ικαὶ τριπλα. Ξέρ. Λυπρά, χάρματα δ' έχθεοῖς. Xo. Καὶ σθένος γ' ἐπολούσθη. Ξέρ. Γυμνός είμι ωροπομπών. 1030 Xo. Φίλων τ', άταισι ωοντίαισι. Ξές. Δίαινε, δίαινε ωημα ωρός δόμους δ ίλι. Xo. Αὶ αὶ αὶ αὶ, δύα, δύα. Ξέρ. Βόα νυν ἀντίδουπά μοι. Xo. 1035 Ξερ. "Ιύζε μέλος όμοῦ τιθείς. Xo. 'Οττοττοτοῖ. Ξέρ. Βαρεῖά γ' άδε συμφορά. Xo. Οίμοι, μάλα καὶ τόδ' άλγῶ. Ξέę. "Ερεσσ' έρεσσε, καὶ ζένας έμην χάριν. Xo. Διαίνομαι γοεδνός ών.

1024. ἀπίρρης] ἐπίρρης Ald. Rob. Turn. ἐπίρρης τ' Vict. Cant. 1025. παπαῖ] παπαὶ παπαὶ Rob. 1026. μὲν οὖν absunt Ald. μὶν οὖ Vit. Mosq.
1028. Choro tribuitur Ald. Turn. χάρματα] χαρίσματα Ald. 1029. καὶ
πθένος γ'] Ita Branck. e Regg. Reliqui καὶ σθένος δ'. ἐκολούσθη] ἐκολούθη
Ald. 1031. φίλων τ', ἄπαισι] φίλων ἄπαισι Guelf. Rob. Turn. Vict. Cant.
1033. αἴ bis tantum Rob. 1034. βόα νυν] βόα νῦν Ald. Rob. Turn.
1037. ὀποτοτοτοῖ ὀποτοτοῖ ὀποτοτοῖ Ald. Rob. ὁποτοτοτοῖ Vit. Cant. ἄδὶ Sio.
Vit. Reg. A. ἄδ' ἀ Ald. Rob. Vict. Cant. 1038. οἵμοι] οἴ Ald. Rob.
1039. ἔρισο΄ ἔρισσὶ] Male Pauwius corrigebat ἄρμασό. ἄρμασος. 1040. γοιδυὸς

1024. ἀπέρρης. Cf. v. 466.

1026. καὶ ὑκῖον ἢ ἐκακαὶ μὶν οῦν. Hoc idem valet ac: nunquam satis deploranda hac est calamitas. Vernacula oratione: O mehr als tausendfaches Weh!

1027. δίδυμα καὶ τριπλᾶ, i. e. multiplicia, infinita.

1028. λυπεά—. Tristia nobis, at hostibus lætabilia.

1032. δίαινε, i. q. δάπρυς.

1034. ἀντίδουπά τινι βοᾶν est clamoribus alicujus clamores regerere.

1035. δόσιν—κακοῖς. Heu malam malorum malis retributionem! Inest acerba Xerxis castigatio. "Ceterum cusuum hic notes ejusdem vocabuli coacervationem, quam elegantiam et alii affectant. Soph. Œd. Col. 1300. πρόπαντα κακά κακών συνοικεί. v. 1323. γέρων γέροντι συγκατώκηκεν πόνος. et Αjac. v. 690. πόνος πόνος πόνον φίχει." Abresch.

1036. μίλος δμοῦ τιθεὶς, cantum simul condens, de lugubribus cantilenæ modis. Nostri dicerent: Giess deins Klage in Trauertönen aus. Et sequitur Chori νοι δττοτοτοῖ, in cujus pronuntiatione sine dubio flebilibus vocis flexionibus usus est.

1039. ἐρίσσειν h. l. pectus tundere. 1040. διαίνομαι γοιδνός &, lacrymis diffluo luctu oppressus.

Zέρ.	Βόα νυν άντίδουπά μοι.	
Xo.	Μέλειν ωάςεςι, δέσποτα.	
Ξέρ.	Έπορθίαζε νῦν γόοις.	
Xo.	'Οττοττοτοί. μέλαινα δ' αὖ μεμίζεται	
	Στονόεσσα ωλαγά.	1045
Ξές.	Καὶ ς έςν άρασσε, κάπιδόα τὸ Μύσιον.	
Xo.	"Ανια, ἄνια.	
Ξέρ.		
Xo.	Καί μοι γενείου σεέςθε λευκήρη τρίχα. "Απριγδ' άπςιγδα, μάλα γοεδνά.	
Ξέρ.	'Αΰτει δ' δΕύ.	1050
Xo.	Καὶ τάδ ἔξξω.	
Ξέρ.	Πέπλον δ' έρεικε κολπίαν άκμη χεοών.	
Xo.	'Avia, avia.	
Ξέę.	Καὶ ψάλλ' έθειςαν, καὶ κατοίκτισαι ςρο	ατόν.
Xo.	"Απριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.	1055

21] γὶ ἱνὸς ἐν Mosq. 1042. μίλιν] μίλιν Ald. μίλιν conj. Pauw. 1044. μεμίζεται] Additur μει, illaque verba μέλαινα—μεμίζεταί μω tribuuntur Xerxi Ald. Rob. Turn. μεμίζεταί μοι καὶ ς. σ. Vict. Cant. sub Xerxis persona. In Regg. abest καὶ, idque pariter ac μοι, quod e glossa in textum venit, recte Brunckius expunxit. 1047. ἔνω ter repetitum Ald. Rob. Turn. 1048. πίοθε] ὅπερθιν Ald. ὅπερθιν Guelf. Turn. 1049. ἄπερθιν Ald. καὶ τάδε ἔρξω Rob. Turn. Vict. Cant. 1052. ἔρικε κολπίαν] ἔριδε κολπίαν Rob. ἔρικε ἐγκολ-πίαν Guelf. ἔρῆικε κολπίαν sic Mosq. 1053. ἄνα ter Ald. Rob. 1054. κατ-οίκτυσι] κατοίκτιζε Rob. Τυτη. Llud Brunckius eruit e Regg.

1042. μίλιν πάριει, διοπότα. " Interpres: lugubriter cantare licet. Quem equidem sensum e Græcis non elicio, nec credo usquam facile μίλιν ita usurpatum occurrere. Æschylus certe non alio novit significatu, quam vulgari. Vid. S.C. Theb. v. 289. Agam. 379. et 578. et Rom. v. 3. Itaque μίλιν πάριει διοπότα significat, id vero mibi curæ est domine." Abresch.

1043. ἰσος Θίαζε νῦν. Rectius, ut opinor, scriberetur ἰσος Θίαζε νυν γόοις. Incipe igitur, luctuosum rocem ede! "Ut hic ἰσος Θιάζειν, ita ἐσθιάζειν ν. 684. et ἰξος Θιάζειν (Choëph. 169. et ἰσος Θοδος η Eurip. El. 142." Abresch.

1044. sq. μίλανα— ωλαγά. Atra vero, h. e. lugubris, et gemitu mista adderetur plaga. Hæc nimirum dicentes frontem percutiunt.

1046. záricón vi Músios. Et Mysorum more h. e. admodum flebiliter sociferare. cf. lex. Æschyl. v. Músios.

1048. wieds - reixa. Et barbe mihi cancs pilos perde, i. e. evelle. pu h.

1. Taktoráže.

1049. ἄπριγδα vox est pilos sibl præ dolore tenaciter et cum impetu vehementi evellentium. μάλα γόιδα, scil. ταῦτά is, supra modum hæc sunt lugubria. Ridicule nonnulli in vocabulo γόιδους dotis significationem quærunt; e. c. Heathius vertit: dotem luctui optime convenientem.

1054. zai ψάλλ εθείραν. Et velle comam. Hesych. ψάλλει, σίλλει.

idem: Indai, Tiddin.

Ξέę.	Διαίνου δ' όσσε.	
Xo.	Τέγγομαί τοι.	
Ξέę.	Βόα νυν άντίδουπά μοι.	
Xo.	Oì oì oì oĭ.	
Ξέρ.	Αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.	10 69
Xo.	'Ιω ὶω Περσὶς αῖα δυσβάϋκτος.	
Ξές.	'Ιωὰ δὴ κατ' ἄςυ.	
Xo.	'Ιωὰ δῆτα ; ναὶ, ναί.	
Ξέę.	Γοᾶσθ' ἀβροβάται.	
Xo.	Ίω ὶω, Περσὶς αἶα δυσθάϋκτος.	1065
Ξέρ.	*Η ή ή ή, τεισκάλμοισιν,	
•	*Η η η η, βάρισιν ολόμενοι.	
Xo.	Πέμψω σε δυσθρόοις γόοις.	

1056. diairou d' does] diair' does Rob. 1059. d ter Ald. 1061. 1065. ià-Sur Chizeros] " Voces ià ià sunt extra versum, qui dimeter est trochaicus. Vulgo perquam absurde legitur die Caros. Reg. A. utroque in loco habet die Canros, quod et hic B. exhibet, cum varia lectione δύσθατος, et glossa δυσθεήνητος, altero in loco præstat descaintes cum var. lect. discantes. E corruptis lectionibus non difficile erat sinceram eruere δυσζάϋετος, quo refertur unice glossa δυσθεήνατος. Extat vox illa supra v. 572." Hactenus Brunckius; recte ille quidem et sapien-1062. iwa Sic Mosq. 1064. yoar9 là yoar9 ter. At edd. omnes item Guelf. habent δύσζατος. Regg. hoc et sequenti versiculo recte pro vulg. ἐώ. 1064. γοᾶσδ'] ὶὼ γοᾶσδ' Rob. Pro γοᾶσδ' ἀξροζάται Pauwio in mentem venit scribere γοᾶσδι προζάται. 1067. δλόμενοι] δλλομέναισι Rob. δλύμενος 1066. et sq. #] Ter tantum Ald. sic Mosq. 1068. πίμψω σε] πίμψω τοίσε sic Ald. πίμψω τοίσε Guelf. πίμψω sine es Rob.

1064. γοᾶσΟς ἀξορδάται. "Recte hic se habet ἀξορδάται, leniter ac pro dignitate incedentes, non præ nimia tristitia ἀχόσμως se gerentes. Ita Hesych. ἀξονόμενοι, ειμυνόμενοι; et apud Suidam ex Herodoto ἀξορὸ, ειμενό. Et hoc seasu usurpari videtur in fragmento e veteri quodam scriptore a Suida v. 'Αξομ βαίνων ιδόκιι ἔχων τὰς ἀροῦς ὑπερημένας ἄνω, licet aliter Suidas eumque secutus Kusterus interpretentur." Heath. Nobis in ἀξορδάναι lentus gradus, tristitiæ conveniens designari videtur.

1066. sq. τρισκάλμοιση — βάριση δλόμησο. Grave est, quod etiam in extremis, quæ pronuntiat, verbis cau-

sam calamitatis nominat.

1068. winto-yous. Persequamur te infandis querelis, gravi luctus strepitu. Atque ita demum Xerxem in regiam deducunt. Vide autem, quam sollerter Æschylus in isto senum Xerxisque colloquio omnia luctus indicia ac signa exhauserit, quam nihil omiserit, ad summam Xerxis miseriam declarandam. Clamor enim, fletus, suspiria, vociferationes, singultus, vestium scissiones, corporis afflictio, capilli barbæque vulsiones, planctus, incessus tristis ac lentus, genuum tremor ac solutio, hæc omnia inter se varie juncta tam expressum efficiunt simulacrum tristiem, ut majus perfectiusque nihil fingi aut excogitari possit.

ΤΕΛΟΣ ΔΙΣΧΥΛΟΥ ΠΕΡΣΩΝ.

AD PERSAS

EXCURSUS I.

DE TRAGCEDIÆ PERSARUM CONSILIO

ET ADORNATIONE.

A ROWMENTUM Persaram simplex et unum est, e Salaminia Xerxis clade depromtum; idque poëta sic tractavit, ut singulæ fabulæ partes ad idem caput referrentur, nulla minus apte cum proposito cohæreret. Senum choricorum in principio dramatis de regis fortuna male timentium prologus ipsum quoque spectatorem attentum reddebat, in societatem quandam sollicitudinis eum vocans trabensque; isque animi sensus augebatur ominosis Atossæ somniis, quæ quam vera fuerint mox e nuntii narratione intelligitur. Is nempe res a Xerxe male gestas exponit; unde senes cum regina in summam animi tristitiam vertunturs. Quæ vero supersint calamitates, et qua ratione in posterum eas evitare liceat, ab umbra Darii docentur; cujus evocatio, ut tum erant hominum opiniones, et veri speciem haud mediocrem habebat e, et magnam addebat spectaculo gravitatem. Xerxis denique reditus finem fabulæ facit idoneum, ad misericordiam excitandam aptissimum. Integra igitur est fabula, principio suo, medio, fine conclusa; ni-hil est quod addi velis, nihil quod melius abfuisse videatur.

Multo plus autem narratur in hoc dramate, quam agitur; ai quidem ea tantam agi in scena proprie dicas, quæ quibus causis eveniant, et quomodo eveniant, suis ipsius oculis cernat spectator, non ex aliorum dictis intelligat. Una est actio, vere hoc nomine digna, umbræ Darii evocatio, quæ quidem quibus acctoribus, et quam ob causam et quomodo perficeretur, ipsi qui in theatro consederant, videbant. Reliqua pars tragædiæ vel in sensibus animorum exprimendis, vel in narratione

 Itaque ejus exemplo ad illustrandam Samuelis ab inferis evocati historiam usus est nuper Cel. Herderus in elegantissimo libro, quem de ingenio poëseos Ebræoram scribere instituit. (v. Geist der Ebräischen Poësie, 2 Th. p. 200.) rerum gestarum versatur. Prima enim scena suspensos inter spem et metum senum Choricorum animos ostendit; secunda visi nocturni reginæ oblati narrationem habet, addito de rebus Atheniensium colloquio, in quo nulla est vis ad agendum aliquid, nulla colloquentium mobilitas; nulla rerum gerendarum perplexio. Nullum hic personarum animis vel vetus consilium eripitur vel novum inseritur. Sequitur scena, quæ nuntium advenientem sistit, in qua profecto omnia narratione conficiuntur; e qua magna quidem audientium perturbatio, summusque luctus ac tristitia exsistit; nihil tamen uspiam est actuosum, nihil quo aut novas res moliri aliquem, aut inchoatas perficere videas. Idem de reliquis Chori canticis, ac de extrema scena, quæ ejus cum Xerxe colloquium habet, existimandum.

Quamquam vero, si agendi vim ac celeritatem spectes, quietum potius hujus fabulæ et otiosum, quam agile vividumque ingenium est, magnum ei tamen e concitato narrationum genere lumen accedit. Somnii enim Atossæ narratio aperta, dilucida, verisimilis; illa vero, quam nuntio poëta tribuit, prælii Salaminii descriptio in magna dignitate summam quoque evidentiam habet, res ut omnis ostendi potius oculis, quam auribus narrari videatur.

A morum notatione exigua est hujus tragodiæ laus; unius enim fere Darii mores diligentius vel narrando expressi, vel ab ipso loquente proditi et patefacti. Contra multis iisdemque egregiis morum præceptis ac sententiis abundat. Incertas enim hominum spes, et fortunæ nimium fallaces blanditias (v. 91. sqq.), periculosam magnarum opum ac divitiarum conditionem (v. 161. sqq.), animi humani nimiam in sperando timendoque temeritatem (v. 597.), insolentis hominum superbiæ pænas (v. 817. sqq.) apto et gravi sermone declarari videas. In sensihus autem et affectibus cum alibi, tum in hac quoque tragædia regnat Æschylus. Chorus enim, et Atossa, et nuntius, denique Xerxes, per vices metum, consternationem, luctum, dolorem, pudorem, desperationem, ita perspicue produnt, ut non fictum poetæ sermonem, sed verissimas naturæ voces audire tibi videare. Nulla umquam flebilior elegia condita est, quam alterna illa Xerxis et Chori querela! Quam sinceram animi pietatem, quam fervidos desiderii igniculos illa senum cantica spirant, quibus tum evocant animam Darii, tum abeuntem prosequuntur!

Nullum autem aliud fabulæ argumentum deligere poterat, quod magis Atheniensium animos alliceret, quam Persarum ab iis nuper devictorum historiam; in quo sic versatus est, ut ubicunque commode fieri posset, se auribus populi daret, ejusque laudis avaritiæ satisfaceret.

Omnino autem sic misericordiam theatri movit, ut animos utrimque a mollitic et immanitate abduceret; sic metum, ut eos a nimia audacia non magis, quam ab ignavia imbelliaque derivaret; dià idien ani pócon, ut ait Aristoteles, quam rein rein arannatum acomparam acomp

EXCURSUS II.

DE SERIE REGUM PERSARUM ÆSCHYLEA

AD VERS. 769, 199,

Stanleto Æschylus multum a reliquis historicis in recensenda Persiæ regum serie discedere videtur. Verum si rem attentius disquiramus, nulla fere inter Herodotum et Æschylum discrepantia invenietur, certe non ejusmodi quam conciliare difficile sit. Primum Persarum regem Æschylus Medum dicit. Eumdens nominat Suidas: Μῆδος & τῶν Πιρσῶν βασιλιής. Est autem ille Darius Medus, alias Astyages dictus. Quod ipse Stanleius Cedreni auctoritate confirmavit, qui (pag. 142.) Mñdos Auetios, inquit, nai 'Aquáyns laigere, wánwes di fir Kúgor. Astyagis hujus, s. Darii Medi filius, quem Æschylus non nominat, est Cyaxares. Ejus filius Cyrus tertius ab Æschylo numeratur. Quartus, quem non nominat ejus filius est Cambyses. Quintus Smerdis. Jam inter hunc et Darium in Æschyleo verborum contextu sextus Maraphis, septimus Artaphrenes recensen-Stanleius hoc ita explicat, post necatum a septem conjuratis Smerdin Magum non statim Darium regnum excepisse, sed e ceteris conjuratis nonnullos ante eum regnasse, quibus ille e medio sublatis demum imperio potitus sit. Atque in eandem fere sententiam ivit Waltherus, in singulari libello, quo hunc locum illustravit; existimans Æschylum ex antiquioribus Persicæ historiæ fontibus hausisse . Ego vero haud scio, an totus hic versiculus:

"Επτος δὶ Μάραφις, Κόδομός τ' 'Αρταφρίνης,

a glossatoris potius, quam ab Æschyli manu profectus sit. Cum nimirum septem principes Persarum ad Smerdin tollendum conjurasse notum esset b, scholiastes forte quidam ad explicanda Æschyli verba εἶς τόδ ἦν χείες, adjecerat septem conjuratorum nomina tribus senariis inclusa, e quibus tertius eo facilius in textum irrepere potuit, quod numerus ἴκτες ordini regum ab Æschy-

 Waltheri commentatio de antiquissimis Asiæ monarchis ad locum Æschyli v. 762. sqq.

b Eorum nomina apud Ctesiam hæc sunt: Onophas, Idernes, Norodobatcs, Mardonius, Barises, Artaphernes, Darius; apud Herodotum vero Otanes, Hydarnes, Megabyzus, Gobrias, Aspathines, Intaphernes, Darius.

my was a

lo enumeratorum responderet. Certe si abesset hic versiculus, nihil ad seasus orationisve absolutionem desideraretur. Præterea me offendunt duo nomina regum nude sic deinceps posita. Melius quoque illo versu deleto verba i pà wálso o la versu cum antecedentibus cohærerent, et Herodoti narrationi sprime convenirent. Sed nolumus huic conjecturæ diutius immorari.

VARIETAS LECTIONIS

IN

EDITIONE PORSONIANA:

IN PROMETHEO VINCTO,
SEPTEM ADVERSUS THEBAS,
FT
PERSIS.

BECKETTIES TO THE

人类性的 医乳质 经收益净金

au Autoria

VARIETAS LECTIONIS

IN

EDITIONE PORSONIANA,

QUE SINE EDITORIS NOMINE PRODIIT GLASGUE 1795. FOL.

IN PROMETHEO VINCTO.

10. Tavo spei Tavos pei.
21. वर्ष पर्व पवण] वर्षेषद पवण.
34. φθίγξη] φθίγξιι.
36. ************************************
39. συγγενίς] ξυγγενίς.
51. n' oùdiv] noùdiv.
52. latiği] iatiğu.
ίλινύοντα] ἱλιννύοντα.
57. z' où] zoù.
59. ×¢̃ξ] ×ἀξ.
60. "di] n di.
66. Trie stra] iriestra.
73. ะผู้สเวิดบัธุด] ะผู้สเวิดบัธุด.
87. ไมมบลเฮริท์ธทู] ไมมบลเฮริท์ธย.
93. aizíassi] aizíassir.
107. οίόντ' έμοὶ] οίόν τε μοι.
111. πίφηνι] ωίφηνι.
112. ἀμπλακημάτων] ἀπλακημάτων.
114, 115. Porsonus ita constituit:
A, å, ĭa, ïa.
Τίς ἀχὼ, τίς όδμὰ π εο εί πτα μ
ἀφιγ γής ;
117. Tis omittit P.
132. d'iµ'] di µ'.

ver.

9. opi] Porsonus opi.

```
134. Ικ δ' ἴπληξε] μύχον, ἰκ δ' ἴπληξε.
147. mirem] mireais.
150. 3ì] 3ì 3ń.
196. βλάπτη] βλάπτιι.
201. Toens] Topas.
213. ὑπιρίζοντας] ὑπιρσχόντας.
242. záz] záz.
274. ipol] por.
309. yivaezi] yiyvaezi.
347. zal] z' al bene.
350. augus] augur.
386. τάμπλάκημ'] ταπλάκημ'.
395. ¿ omittit.
408. κάςχαιοπέ.] τ' άςχαιοπε.
416. μάχαις] μάχας.
418. grógor] Tógrov.
430. ὑποςινάζει] ὑποδαςάζει.
438. πεουσιλούμινον.
442. πταίσματα] πήματα.
457. is et] ist.
463. ζεύγλησι] ζεύγλαισι.
 ib. εάγμασιν] σώμασιν, male cum se-
       quentibus verbis copulatum.
 465. ὑΦ' ἄεματά τ'] ὑΦ' ἄεματ'.
 472. aunis] airis.
   3 x
```

ver. 473. πλάνη] πλανά. Φθονήσης εὐγμάτον ἄναξ. 476. θαυμάση] θαυμάσιι. 591. τᾶς-κλύεις:] Κλύεις τερόσφθε 477. wogous] δόλους. γμα τας βουκίρω σκερθίνου 481. σφίσι] σφίσιν. cum tamen Iambi superscri-517. ag' à Ziùs] aga Ziús. pserit. ib. & Serigeges;] puncti signo finit. 600. ithrough iroum. 521. ξυναμαίχεις;] puncto distingui-604. meren ad hunc versum retrahi tur aixíais. 529. ἐλινύσαιμι] ἐλιννύσαιμι. 606. แท้งเอา แท้งเอาง. 540. διεκομίνα] διεκομίνη. 607, 608. in unum contracti. 541. Post hunc versum defectus ver-609. ἀλλ' ἐμοὶ] ἀλλά μοι. siculi septimi antistrophici a-611. τί με χεή] τίς μη χεή. steriscis notatur. Recte. 614. i, vi] irie. 543. γνώμα] γνώμη. 620. åeμοί] åeμοί. 545, 546. ita constituti: 622. airn airei. Φίρ' όπως άχαρις 625. артахираты атахираты. Χάρις, ὦ Φίλος εἶπε, πἔ τις ἀλκά. 634. พี ผู้รู ไ ผู้รู. 548. όλιγοδρανίαν] όλιγοδρανίην. 635. สองวิบนที] สองวิบนณี 550, 551. in unum contracti: 636. zápol zápol. 'Αλαὸν * * * γίνος ἐμπιποδισμί-642. πάπουλαῦσαι] τὰπουλαῦσαι. 653. wae Berein] wae Bereiei. 554. sq. hoc modo ordinati: 663. Δωδώνης] Δωδώνην. "Εμαθον τάδε, σὰς 665. δαίμοσι] δαίμοσιν. Προσιδούσ' όλοὰς τύχας, Προμη-668. ADs Báğıs] Báğıs ADsa. Diũ. 682. änear] änenr. 556. d' imoi] di moi. 692. ἔπιχι] ἄπιχι. 357. 87'] å, 7'. 693, 694. ἔποτ' ἔποτ' πὐχόμην ξ. μ. λ.] 559, 560. in unum contracti. in unum contracti et scripti 563. yã] yñ. ουποτ' ουποτ' ηυχουν ζ. μ. λ. 564. werelvoisi] wereivoisiv. 695. sqq. ita ordinati: 565. ἀμπλακίας] ἀμπλακίης. Ές ἀκοὰν ἐμὰν, οὐδ' ὧδε δυσθέα]α, 566. dainn] dainei. Καὶ δύσοιςα πήματα, λύματα, 567. yãs] yñs. διίματ' αμφήπει 575. zuvayerei] zuvnyerei. Κίντρο ψύχειν ψυχὰν ἐμάν. 575. sqq. ita constituti: 715. ἀφίξη] ἀφίζει. Κυτηγετεί--- ταραλίας 730. TEn] TEu. Ψάμμον-δόναξ 732. Σαλμυδησία Σαλμυδησσία. 'Αχέτας-ποῖ 744. أجَازُونَا وَعَرْوُونَا لِعَالَ الْمُعَالِقِينَا اللَّهِ اللَّهُ اللَّهِ اللَّهُ اللَّالِمُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ الللَّا اللَّالِي اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللّ Πω-πλάνου. 748. [1] I quater repetitum. 582. raied] rinors raied. et versus 749. κάναμυχθίζη] κάναμυχθίζει. clauditur in εὐρών. 772. Semerdy] parós. 584. sqq. ita divisi: 776. Auda] Audis - - - -Οίτρηλάτο δε δείματι δειλαίαν 831. ἐκμιμόχθηκε] ἐκμιμόχθηκεν. Παράκοπον ώδε σείρεις ; 844. χειμάζη] χειμάζει. Πυεί-κάλυψον, ή 856. Βιγημάτων] γεννημάτων.

Ποντίοις δάπεσ ι- μηδέ μοι

865. σώμαθ' ων] σωμάτων,

-

866. didiğirmi di diğirmi.

872. sq. ἀπαμελυνθήσεται· Γνώμαιν] ἐπαμελυνθήσεσαι Γνώμην.

881. χεόνου] λόγου.

894. sqq. ita constituti:

Os mederes in yrahum

Τόδ' εξάσασε και γλώσσα διεμυθολόγησεν.

900. yann prorsus e textu ejectum.

902. sq. sic divisi:

Meion: * * * * *

Atzian Dids sinarupan Tourds Tilaugar.

Μήτι πλαθείην γαμέτα τινὶ Tar it objector.

908. worn e textu ejectum.

509. sqq. hoc modo collocati:

'Εμοί δ' έτι μὶν έμαλος ὁ γάμος "Apolos, où didia undi zeussonur YET.

OSOT TOUS EQUATOR SHARE WOOFδίρκοιτό με.

915. สมิวิส์อิทร φρινών] สบัวิส์อิท φρονών.

955. warne e' averie aveye e'.

958. aus' laur'] addinur'.

ib. und' iuei] undi uei.

1003. ชมาชี "[น"] ชมาชิง ณ". Sed hic ich præstat.

1016. Tiyya Tiyyu.

μαλθάσση] μαλθάσσει.

1015, 1016. λιταῖς Ἐμαῖς] Κέας Αι-TRIS.

1018. βιάζη-μάχη] βιάζει-μάχει.

1019. σφοδεύνη] σφοδεύνει.

1030. λάδρος] λαδρώς.

1065. εί δὶ τάδ' ἀτυχεῖ] εί δ' εὐτυχῆ.

1079. er' iyal d'ya.

IN SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

∞00000000

ver.

12. Jean, sic enim in edit. nostra excudi debebat] Sear.

28. 'Axaitoa 'Axaiba.

34. sidagesirs] su dapesire.

61. πλιυμόνων] πνιυμόνων.

62. vnos] vass.

68. lon] lou.

84. ωσὶ χείματεται] Ιγχείματεται,

115. δοχμολοφῶν] δοχμολόφων.

156. ἄμμιν] ἄμμι.

174. wardinus] wardinous.

215. νιφομένας] γιφομένης.

227. בחידת, שטיח, בשדהנסני] בחידת, Juny emantes.

228. 7 17] 3/ 7.

229. zazoīsi] zazoīsiy.

ibid. τὰν ἀμήχανον] τὸν ἀμήχανον.

230. ἐκ χαλιπᾶς] καὶ χαλιπᾶς.

250. อบัทอบา-สะยุ ;] อบัทอบีว-สะยุ

251. ἀξαγμὸς] ἀξαγμὸς δ'.

254. avao x non] avao x nou,

255. καί με καὶ πᾶσαν πόλιν] καμί 💃 εὶ καὶ πόλιν.

280. δουείπληχθ'] δουεύπληχθ'.

303. Dieyeveis] Dieyeveis d.

310. πομάτων] πωμάτων. 313. [4] 4.

323. ชท์งชี ผ่ายาว์เลง] ผืชี ผ่ายวา์เลง.

340. เป็ร สิ่ว] เบ็ระ.

419. yuy] yuy. 435. 9 marioi] 9 mario.

436. γεάμμασι] γεάμμασι».

440. ἀνδράσι] ἀνδράσιν.

447. [Enzaspivov] iguzaspivov.

483. rádi] radi.

494. Saasi] Saasir.

500. Junas] Ouas.

502. φόδον] φόδος.

511. anne] à 'rne. \$18. ήσσημένων ήσσωμένων.

ver. ver. 473. πλάνη] πλανᾶ. Φθονήσης εὐγμάτον ἄναξ. 476. θαυμάση θαυμάσιι. 591. τᾶς—πλύεις ; Κλύεις τερόσφ3ε-477. πόρους] δόλους. γμα τᾶς βουκίρω παρθίνου 481. ediei] edieir. cum tamen Iambi superscri-517. ag' & Zeùs] aga Zeús. pserit. ib. & Serifees;] puncti signo finit. 600. irńruma] iruma. 521. ξυναμπέχως;] puncto distingui-604. vígugur] ad hunc versum retrahi tur aixíais. 529. ἐλινύσαιμι] ἐλιννύσαιμι. 606. แท้งเอา] แท้งเอาง. 540. διεπομίνα] διεπομίνη. 607, 608. in unum contracti. 541. Post hunc versum defectus ver-609. ἀλλ' ἐμοὶ] ἀλλά μοι. siculi septimi antistrophici a-611. τί με χεή] τίς μη χεή. steriscis notatur. Recte. 614. 6, TI] 6x10. 543. γιώμα] γιώμη. 620. ἀρμοῖ] ἀρμοῖ. 545, 546. ita constituti: 622. airn airci. Die oams axaeis 625. ἀμπλακημάτων] ἀπλακημάτων. Χάρις, ὦ φίλος εἶπε, πἔ τις ἀλκά. 634. x as as. 548. όλιγοδρανίαν] όλιγοδρανίην. 635. ชองจิบนที ชองจิบนยั. 550, 551. in unum contracti: 636. zápol zápol. 'Αλαὸν * * * γίνος ἐμπιποδισμί-642. πἀποκλαῦσαι] τὰποκλαῦσαι. 653. wag Serein] wag Sereie. 554. sq. hoc modo ordinati: 663. Δωδώνης] Δωδώνην. "Εμαθον τάδε, σὰς 665. δαίμοσι] δαίμοσι». Προσιδούσ' όλοὰς τύχας, Προμη-668. AD: Bágis] Bágis AD: Sañ. 682. äzear] äzenr. 556. 8' ipol] 8' poi. 692. ἔσιχι] ἄσιχι. 557. 87'] i, 7'. 693, 694. ἔποτ' ἔποτ' πὐχόμην ξ. μ. λ.] 559, 560. in unum contracti. in unum contracti et scripti 563. ya] yñ. οὖποτ' οὖποτ' ηὖχουν ζ. μ. λ. 564. mergivoiri] mergivoiriv. 695. sqq. ita ordinati: 565. ἀμπλακίας] ἀμπλακίης. Ές ἀκοὰν ἐμὰν, οὐδ' ὧδε δυσθέω]α, 566. δλίκη] δλίκει. Καὶ δύσοιςα πήματα, λύματα, 567. yãs] yñs. διίμας αμφήπει 575. ************************************* Κίντεω ψύχειν ψυχὰν ἐμάν. 575. sqq. ita constituti: 715. ἀφίξη] ἀφίξει. Κυνηγετεί--- παραλίας 730. Tzn] Tzu. Ψάμμον-δόναξ 732. Σαλμυδησία Σαλμυδησσία. 'Αχέτας-ποῖ 744. imipiote] imipioter. 748. [1] I quater repetitum. 582. raied] rinors raied. et versus 749. πάναμυχθίζη] πάναμυχθίζει. clauditur in εὐρών. 772. θεμιτόν] ρητόν. 584. sqq. ita divisi: 776. Augal Augeis - - - -Οίτρηλάτω δε δείματι δειλαίας 831. ἐκμιμόχθηκε] ἐκμιμόχθηκεν. Παράκοπον ώδε σείρεις ; 844. χειμάζη] χειμάζει.

Tuei-xálutor, #

Ποντίοις δάκεσ ι- μηδέ μοι

856. Βιγημάτων] γεννημάτων.

865. σώμαθ' ών] σωμάτων,

909. sqq. hoc modo collocati:

'Eµo' d' d'rı pir spades o yapes.

"Agolos, eù didin prod neusserer

908. wórwe e textu ejectum.

Mirt Whading yauira rivi

Tar if overnov.

YET.

Θιῶν ἔξως ἄφυκτον ἔμμα ανζοσδίςποιτό μι. 915. αὐθάδης φεινῶν] αὐθάδη φενῶν.

005 magazial magazian

925. πυζανοῦν] αυζανόον.

955. warne o' ärwyer] warne ärw-

958. aus' lung'] absinug'.

ib. und imoi] undi mei.

1003. rand im'] rands m'. Sed hic im's præstat.

1016. τίγγη] τίγγιι.

ib. μαλθάσση] μαλθάσσιι.

1015, 1016. λιταῖς Ἐμαῖς] Κέας Αιταῖς.

1018. βιάζη-μάχη] βιάζει-μάχει.

1019. σφοδεύνη] σφοδεύνει.

1030. λάξεις] λαξεῶς.

1065. εί δὶ τάδ' ἀτυχεῖ] εί δ' εὐτυχῆ.

1079. Er' iyal d'ya.

IN SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

00000000

ver.

12. ἔραν, sic enim in edit. nostra excudi debebat] ἕραν.

28. 'Axaiida] 'Axaida. 34. 109aesiiri] 10 9apsiire.

61. πλευμόνων] πνευμόνων,

62. vnos] væss.

68. lon] lou.

84. ωσὶ χείματεται] έγχεματεται,

115. δοχμελοφάν] δοχμελόφων.

156. ἄμμιν] ἄμμι.

174. mardinas] mardinous.

215. vipoulvas] vipoulyns.

227. μήτης, γυνή, σωτήςος] μήτης,

228. 7 17] 3/ 7.

229. nanoisi] nanoisiv.

ibid. τὰν ἀμήχανον] τὸν ἀμήχανον.

230. ἐκ χαλιπᾶς] καὶ χαλιπᾶς.

250. อธีตอยา-สโอเ ;] อธิตอชีว-สโอเ

251. ἀξαγμὸς] ἀξαγμὸς δ'.

ver.

254. ἀνασχήση] ἀνασχήσει,

255. καί με καὶ πᾶσαν πόλιν] κάμὶ ἐς
οὶ καὶ πόλιν.

280. δουρίπληχθ'] δουρύπληχθ'.

303. dioyeneis] dioyeneis d.

310. πομάτων] πωμάτων.

313. [4] 4.

323. สทุ่งอี ผ่ายาว์เลา] ผือี ผ่ายาว์เลง.

340. เป็ร สิ่ว เบีรง.

419. vur] vur.

435. 9άλπισι] 9άλπισιν.

436. γεάμμασι] γεάμμασι».

440. बेम्बेट्बंडा बेम्बेट्बंडाम.

447. lennesulvor] igunesulvor.

483. rádi] radi.

494. äxası] äxasır.

500. Junas Ouas.

502. póCor] póCos.

511. a'rhe] à 'rhe.

518. ที่สสทุนยาพร] ที่สสมหนังพร.

Digitized by Google

ver.

Sis-xaxov 8 "Εκδαλ' ἔρωτος ἀρχάν. 694. Antistrophici sic divisi: τρύλιĩν Αίματος οὐ θεμισοῦ. 697. ἐχθρὰ] αἰσχρά. 700. κεκλήση] κεκλήσει. 701. δ' οὐκ] οὐκ. 702. οὖτ' ἀν ἐκ χερῶν] ἐκ χερῶν ὅταν. τασμάτων. 741. sqq. ita constituti: Τίς ἄν σφε λούσειεν ; ὧ Πόνοι δόμων νέοι παλαιοίσι συμμιγείς κακοίς. 750. sq. ita digesti: νας άτες σώζειν πόλιν. 752. zearndeis d' in] neurndeis in. 784. ita constituti: Δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. Πατεοφόνφ χεεί τῶν

529. Boppsiais] Boppalais. 830. Ευλεμάςχας] Ευλεμάςχους. 562. "[wSir] # 'ZwSir, fortasse errore 838. Juins | Ovás. typogr. pro # 'EwSer. 839. δυσμόρως] δυσμόρους. 594. apisos] dixaios. 860. sq. ita scripti: 603. uncis inclusus. Τὰν ἄςονον μιλάγχροκον 609. Irdinus] indinus. Ναύτολον θεωρίδα. 650. "Est, waregur] "Est waregur. 874. πλαίω] πλάω. 654. μίμψη] μίμψει. 881. λύμα] λύμη. 669. weoriibi] weoriini. 920. οὐ φιλογαθής] additur ἐτύμως. 687. τί μέμονας] καὶ μέμονας. Versi-922. πλαιομένας] πλαομένας. culi strophici sic digeruntur : 924, 925. ita divisi: Kai-Dupenhá-Пर्वश्वदा है शंक्रका कि देθλίοισιν ώς λεξάτην. 930. જારૂ છે જાલદહેંગ] જારૂ હતા હતા છે. et કે જ હતા ad hunc versum referentur. ' Ωμοδακής σ' άγαν μερος ίξο-935. Sin] Sñea. 945. σίδαρος] additur winges e seq. νει ωικρόκαρπον άνδροκηασίαν τεversu. 949. λαχόντες] e seq. versu adjungitur & μέλεοι. 962. ἔληξ ὁ δαίμων] ἔληξι δαίμων. 976. σίλας—ἀδιλφιαί.] σίλας αίδ' άδιλφιαί άδιλφιών. 978, 979. ita scribuntur : 712. φασμάτων ένυπνίων] ένυπνίων φαν-. Πότνιά τ' Οἰδίπου σχιὰ Μέλαιν', 'Εριννύς ή μεγασθενής TIS EI. et sic quoque v. 990. sq. 982. κατίκταν: | κατίκτανιν. 186. τάλανα ταθον σάλανα και πά-Dev. Χέησηςίοις, Δνάσκοντα γέν-998. δώμασι præcedenti versiculo junctum. 1000. δυσπότμων] δυσόνων. 1002. Φουλυπονώτατοι] πολυσονώτατοι. 1011. συγῶν] εἴεγων. 1035. κακῶν] κακῷ. Κριισσοτίανων ομμάτων ἐπλάγ-1043. Ságou] abest comma, ut Ságou cum sequentibus constructum 791. διαχειεία ωστὶ λαχείν] δία χεεί sit dativus voc. Ságoos. **Ψοτ**ε λαχείν. 1049. οὐκ ἡτετίμηται] οὐ διατετίμηται. 806. uncis inclusus, ut spurius. 1062. ἐπὶ τύμδον] ἐπὶ τύμδο. 807. αὐτοκτόνων] αὐτοκτόνων ad-1068. Tis &v ouv | Tis &v. dito aposiopeseos signo.

1070. ελαίοντας] ελάοντας. Digitized by Google

IN PERSIS.

wer. 13. oïxweir] oxwei. 16. 'Αγξατάνων] 'Εκξατάνων. 28. εὐτλήμονι] ἐν τλήμονι. 29. 'Αςτιμεάςης 'Αςτημεάςης. 35. Alyumrioyevis] Alyumroyevis. 37. wywyious] wywyias. 46. ἄρμασι Ψολλοῖς] πολλοῖς ἄρμασιν. 58. ὑπὸ πομπαῖς] ὑποπόμπαις. 65. mirieani] mirieaniv. 66. ἀντίπορον] duæ postremæ syllabæ ad sequentem versiculum relatæ, 68. in duo versiculos divisus: Λινοδίσμο σχιδία Ποεθμον άμείψας. 69. "Ελλας] "Ελλης. 73. ποιμανόριον] tres postremæ syllabæ sequenti versiculo præ-75. in duo versiculos divisus: Διχόθεν, πεζονόμοις "Εκ τι θαλάσσης. 94. ιὐπιτίος] εὐπιτοῦς. 104, 105. ita constituti: Διέπειν, Ιππιοχάρμας σε κλόνες, Πόλεων τ' άνας άσεις. 110, 111. sic: Πίσυνοι λεπτοδόμως πείσμασι λαοπόροις τι μηχαναίς. 150. εμή, την ωροσπιτνώ] εμή, προσ-MITYÑ. 161. ἀνατείψη] ἀντείψη. 169. τοῦδ' ἐμοὶ] τοῦ δέ μοι. 230 δυσμάς] δυσμαίς. 237. διὰ χιρῶν] διὰ χιρός γ'. 244. Mon] Mou. ibid. νημιετή] ναμιετή.

253. Higgais] Higgai.

259. xaὐτὸς] αὐτός.

VAT 277. vaingir] vatoigiv. 279. sqq. ita ordinati: Δυσαιανη Πίρσαις δαίοις, 'Ως πάντα παγκάκως ίθεσαν, ΑΙ ΑΙ, σρατού φθαρίντος. 284. τυγναί γ' 'Αθαναι] τυγναί δ' 'Α-Savai. 285, sqq. hoc modo divisi: Μεμνησθαί τοι πάρα ώς πολλὰς Περσίδων μάταν ἔπτισαν Εὔνιδας ήδ' ἀνάνδρους. 306. z' 'Aeyńsns] záeyńsns. 311. ἐκ μιᾶς πίσον] ἔπισον ἐκ μιᾶς. 315. ποεφυεία] ποεφυρά. 816. "Apa9os] "Apa6os. 320. Ensauns | Estrauns. 325. Iπαρχος | απαρχος. 334. vatnere] vaterere. 336. vausi] vausiv. 342. δοχώμεν—μάχη·] δοχούμεν—μάxn; interrogative. S70. τοιαῦτ'] τοσαῦτ'. 381. viãv] vaãv. 414. waiovi] rais 9ivi. 416. dil di. 450. RTEÍVOISY | RTEÍVEIRY. 456. 'xuxlourto] 'Exuxlourto. 461. πειωποπούσι] πειοπούσι. 477. ποῦ τάσδι γ' ἔλιπις] ποῦ τάσδ Ĭλισις. 490. is rs] noi. 504. 'πίπτον] ἔπιτνον. 533. 'Aγθατάνων] 'Εκθατάνων. 536. διά μυδαλέοις] διαμυθαλέοις. 546. vũ yàe] vũ bá. 548. γὰς] μίν. 556. TE vàe Salarrious S'] TE zai Saλασσίους. 260. μακροζίστος] additur e seq. vers. 568, sq. non integri versus, sed pedis

tantum defectus notatur sic:

YCT. 'Ακτὰς ἀμφὶ Κυχριίας· ἐὰ 814. weòs yàu] weòs yã. * * * five xai δακνάζου. 825. Taurir] Targir. 574. γναπτόμενοι] γναμπτόμενοι. 579. Δάκουσιν ἔρρανται] hic versus prorsus ejectus. 581. 'δυρόμενοι] Δυρόμενοι. 587. προσπίτνοντις] αροπίτνοντις. 597. ἔμπορος] ἔμπειρος. 606. aven T'] aven S'. 608. जयरहो जयाठेठेड ड्यंग्टरप्टॉड] जयाठेठेड जय-नहो क्षहरण्यस्यादः 629. ψυχλη ψυχάν. 648, 649. ita constituti: 'Αϊδωνεύς δ' άναπομπός άνείης 'Αϊδωνεύς. 650. "Azazov - Δαρείον] Δαρείον, οίον ἄνακτα Δάρειον. 651. πώποτ' πότ', 653. sq. ita divisi: Θιόμηςως δ' ἐπικλήσκιτο Πίρσαις Θεόμηςωρ δ. 656, 657. ita divisi: Βαλήν άρχαῖος βαλήν "19, 7zov. "Ελθ' ἐπ' ἄπρον πόρυμ-Gov ox Dov. 662. et 669. △agei avei] △ageian ol. 663. sqq. ita collocati: "Όπως καινά τε κλύης Νία τ' ἄχη. 672. δυνάςα δυνάςα] δυνάτα δυνάτα. 674. διάνοιεν] διάγοιεν. 675. ακάσα γᾶ σᾶ τᾶδι. 681. τάφου πίλας] επίλας τάφου. 707. ös 3', ins] is ins. 717. σρατευμάτοι»] σρατηλάτων. 732. σελιυτάς τελιυτάν. 788. ἐπτελευτῆσαι] ἐπτελευτήσειν. 742. igòr] isgór. 748. aróvos] arógos. 764. οἰακοσεόφουν] ἐακοσρόφουν. 770. nogunt] 19un.

775. uncis inclusus.

792. a"coutt] acoutt.

τουπερ ήθιλον απάλου.

838. ४७४म ठेउठेंशनाइ मेठेक्शोर १ प्रें भेर दें।-ठेर्वणकाड मेठेरामें. 859. ἀπόνους ἀπαθεῖς ἡμᾶς εὐ-] ἀπόvous dandis is * * * 870. πύργον] πύργοι. 873. αὐχόμεναι] ἐχόμεναι. 886. μισακτίους] μισάγκτους. 894. sqq. ita divisi: Καὶ τὰς εὐκτεάνους Κατά κληρον Ιόνιον πολυάνδρους · Έλλάνων ἰπράτυve adetieare desain. 'Ακάματον δὶ παρῆν. 904. πλαγαίς τι ποντίαισιν] πλα-שמונו שפידומוניי. 920. 'Αγζατάνων] ἀγδαζάται. 924. al al bis tantum. 925. sqq. in tres divisi: 'Ασία δὶ χθὼν βασιλεῦ Taias aires aires 'Επ' γ. κίκλιται, 926. you] youru. 929. ἐγενόμαν] ἐγενόμην. 934. sq. sic in unum contracti: Πίμψω Φολύδακουν ίαχάν. 939. μιτάτειπτος] μιτάτεοπος. 951. ποῦ δέ σοι φίλων έχλος] ποῦ λ φίλων άλλος όχλος. 961. ἀκτὰς] ἀκτᾶς. 966. Marireas] Marirens. 968. ἐπανηρόμαν] ἐπανίρωμαι. 97(). ωγυγίους] ωγυγίας. 976. còr] còr cór. ibid. övr'] wer'. 979. Σησάμα] Σησάμου. 981. 🎳 🎳 💑. 989. μυριοντάρχαν] μυριόνταρχον. 995. ἔταφεν, ἔταφεν] ἔταφον, ἔτα-Car. 996. "#1091] "#1091. 997. angórai] aygórai. 776. สผู้งูล - ที่มีเมือง] หลังล ง รักบุยน 1007. δη τὸ γένος] δη γένος τό. 1008. xãs d' oð; seatir] xãs d' ei SPETÉS.

AGL.

1010. ví 8 ov; škoker] ví8; ovn š-

.1014. in duo divisus:

'Θρῶ ἰρῶ Τάνδε τ' οἰτοδέγμονα.

1015. σισωσμίνον Choro tribuitur, verbis τί τόδι λίγιις annexum. ver.

1024. amijong] imijong.

1031. φίλων τ' ἄταισι] φίλων ἄταισι.

1044. sqq. ita divisi:

Ототототой.

Midaiva d' au pipilitai

Καὶ τονόισσα πλαγά.

.

